

JAMES POTTER

és a *Sorsok* *tárháza*

G. NORMAN LIPPERT

J.K. Rowling világa és karakterei alapján

JAMES POTTER
ÉS A
SORSOK TÁRHÁZA

G. Norman Lippert
J. K. Rowling világa és karakterei alapján

Eddig történt...

Üdvözlök minden kedves olvasót! Elérkeztünk a James Potter sorozat harmadik epizódjához, amelyben drámai változásokra számíthatsz. Felkészültél? Akkor hát tartsd kéznél a pálcát és az észet, és kezdődhet a kaland!

Ha már úgymond régi motorosnak számítasz, jól tudod, mi történt eddig. Ott voltál, mikor az Alma Aleron-iak megérkeztek sajtószerű repülő autóikkal a Roxfortba. Tudod, hogyan került az iskola élére az új igazgató, és ismered a múltját is. Mindent tudsz a Bajkeverőkről – beleértve Ted Lupin sötét titkát és Petra Morganstern tragikus történetét. Tanúja voltál a Marsalkó röptetésnek, a Kapuőr visszatérésének és a nagy, iskolai vitafórumnak. Röviden: felkészültél (már amennyire lehet) arra, ami rád vár.

Ha újnak számítasz a James Potter világban, üdvözöllek! Tudomásom van róla, hogy nap mint nap újabb és újabb olvasók fedezik fel ezeket a történeteket, és ha történetesen te is közéjük tartozol, remélem, legalább annyira élvezni fogod a meséket, mint én. Ha még nem olvastad a *James Potter és az Ősök udvarát* vagy a folytatását, akkor azt javaslom, vess rájuk egy pillantást, mielőtt folytatod, rendben? Harry Potter rajongóként el tudod képzelni, hogy össze lehet zavarodva az, aki rögtön az *Azkabani fogollyal* kezdi. Nos, ugyanez a helyzet a *Sorsok tárházával* is; az első kettő James Potter regény alapozása nélkül szinte azonnal össze fogsz zavarodni.

Sokan talán tudják, hogy a *Kapuőr átka* és a harmadik rész között írtam egy sokkal rövidebb könyvet, *A lány a mólónt*. Ez a könyv, melyet néha úgy hívnak (nem én), hogy *James Potter kettő és fél*, egy teljesen különálló oldalága a sorozatnak, mely James barátját, Petra Morgansternt állítja a középpontba. Legyen elegendő annyi, hogy az abban a könyvben történtek nagyban befolyásolják a *Sorsok tárháza* sztoriját, de egyet se félj, kedves olvasó: ezt a történetet úgy írtam meg, hogy nem muszáj elolvasni hozzá *A lány a mólónt*. Csak azért említettem meg, mert ha esetleg szeretnéd a teljes valójában megismerni Petra háttérsztoriját, akkor jobb ha sietsz (de legalábbis a negyedik fejezet, *Az álommese* elolvasása előtt tedd meg). *A lány a mólón* (*The Girl on the Dock*) című könyvről további információkat találhatsz a www.jamespotterseries.com oldalon.

Mint mindig, most is köszönöm mindenkinek, szerte a világon, aki élvezte ezeket a történeteket, és elküldte véleményét, bátorítását. Nélkületek ez a könyv egészen biztosan nem jött volna létre.

Most pedig, csapjunk bele! Hosszú út áll előttünk, s minden bizonnyal rengeteg kihívás, de mi készen állunk rá, igaz? Akárhogy is, már nincs visszaút. Lankadatlan éberség, kedves olvasó, távoli vidékekre tartunk, ahol akár szörnyek is lehetnek ránk.

Ahogy Albus mondaná: egyik kezedet tartsd a pálcádon, a másikat pedig a tárcádon!

PROLÓGUS

Varázslat, gondolta Charles „Chuck” Filmore szenátor. El sem hiszem, hogy mit meg nem teszek.

Kihajolt az épület nyitott üvegajtaján, és megnyerő mosoly villantott a Chambers Street túlsó oldalán elhelyezett kamera felé. Az egyébként mindig zsúfolt főútnak most mindkét végét narancsszínű barikádok zárták el, valamint New York-i rendőrtisztek, akik mind unottan sétálgattak sötét sapkáikban, lőfegyverrel az oldalukon. Az útzárok mögött üdvrivalgó tömeg gyülekezett, szinte az összes egybegyűlt vigyorogva integetett a kameráknak. Ez volt az egyik dolog, amit Filmore egyszerre imádott és gyűlölt ebben a városban: nem számított, milyen napszak volt, valahol találni lehetett egy lezárt utcát, ahol volt valami indok a bulizásra. Na és, természetesen, nem maradhattak el a pólóárusok, a táblarázók és a tágra nyílt szemű turisták sem, akik úgy pislogtak ki a fejükből, mint egy akváriumi aranyhal, ami hirtelen a Nagy-korallzátonynál találta magát. Filmore jobbra-balra integetett, és széles, begyakorolt vigyorban villantotta ki frissen kifehéritett fogait. Vakuk villogtak, és a tömeg ujjongani kezdett. Persze nem őt éltették, ezt nagyon jól tudta. Azért ujjongtak, mert per pillanat az ő arcát közvetítette a hordozható Jumbo-tron televízió képernyője. Mit sem változtatott volna a dolgon, ha az arc a Bloomingdales egyik manökenéhez tartozik. Ez is jellemző volt a New York-i tömegekre: igazából bármit megtapsoltak, ha akár egy szemernyi esély is volt rá, hogy látszódjanak a tévében, amint azt teszik.

A Jumbo-tronon látható kép megváltozott, és a nagy bűvész, Michael Byrne

mézesmázos arca jelent meg rajta. Fekete inget viselt, melynek felső néhány gombját feltehetően elfelejtette begombolni, elragadó mosolyát hosszú, fényes haj keretezte. Byrne persze nem vigyorgott, ahogy Filmore tette. Ravaszkas tekintetét ide-oda járatta, mintha nem volna tudatában, hogy egy kamerát toltak az arcába, tőle (ezt Filmore tapasztalatból tudta) alig félméternyire. Byrne született showman volt, és végtelenül elbűvölő, még ha egy szót sem szólt. Épp ez tette olyan sikeressé színpadi mágusként. A tömeg hinni akart a trükkjeiben. Ami azt illeti, ha nem lengte volna be Byrne-t valami megfoghatatlan bűbájosság, Filmore valószínűleg nem vett volna részt ebben az egészben.

- Akkor hát, térjünk a tárgyra - mondta Byrne aznap, mikor először találkoztak Filmore irodájában. - Maga az egyik feltörekvő csillag a politika egén, legalábbis New Yorkban. Ezt mindenki tudja, igaz? Semelyik más politikusnak nem ismerik annyian a nevét, mint magának. Egykori Jets hátvéd, karrier a tengerészetnél, majd házasság egy kitűnő Broadway színésznővel. Arra készül, hogy belevesse magát a nagy, washingtoni iszapbirkózásba. Csak egy kis lökés kell; egy kevés kerozin, hogy kilője magát a média főáramába.

Filmore-nak szinte a kezdetek óta ellenszenves volt a férfi, de pillanatnyilag Byrne olyan nyelven beszélt, amit nagyon is megértett, noha sosem helyeselt. Filmore azt szerette volna, ha pusztán a politikai tetteivel szerez magának nevet, és azzal, hogy kielégítheti a választókerülete szükségleteit - hiszen bármit is gondoltak róla az emberek, megvolt a magához való esze. Jól teljesített az interjúkon és a vasárnap reggeli beszélgetős műsorokban, részben a sajátos, szögletes állából áradó sármjának köszönhetően, de azért is, mert sok szenátorral ellentétben, akiket meg is tudott volna nevezni (de nem tette), ő igenis értette a témákat, amiről beszéltek. Ennek ellenére Byrne-nek igaza volt. Az amerikai szavazók nem mindig a legjobb jelöltekre teszik a voksukat. Igazából, ezzel Filmore is tisztában volt, a legtöbben éppúgy hajlamosak voltak a külső és a jól idézhető egysorosok alapján szavazni, mint a képzettséget és politikai előéletet figyelembe véve. Nem lett volna értelme emiatt panaszkodni, még ha Filmore időnként kissé depresszívnek találta is. Az egyetlen célszerű választás az volt, hogy az ember tudomásul veszi a jelenlegi politikai világ valóságát, és a saját javára fordítja azt.

- Maga és a Chrysler Building - mosolygott Byrne, és közben széttárta karját, mintha máris látná maga előtt az óriásplakátokat. - A két New York-i monolit együtt, egy időben. Ha sikerül - márpedig sikerülni fog - egész Amerika ismerni fogja a nevét. Az enyémet is, persze, de ez most mellékes.

- Tehát arra készül, hogy eltünteti a Chrysler Buildinget - ismételte Filmore. Hátradőlt székében, és irodája ablakán kinézett a borús város látképére. - Úgy, hogy én bent vagyok.

Byrne vállat vont.

- Milyen más módszerrel lehetne egyszerre mindkettőnk karrierjét megszilárdítani, szenátor? Mindketten tudjuk, hogy manapság a show-business és a politika igazából egyazon érme két oldala. Ráadásul ez még szórakoztató is lesz.

Filmore félredöntött fejjel Byrne-re pillantott.

- Hogy fogja csinálni?

Byrne erőtlenül felsóhajtott.

- Varázslat - felelte. - Ami azt jelenti, hogy lehet meglepően egyszerű, vagy

agyfacsaróan bonyolult. Egyik válasz sem elégítené ki a közönséget. Tehát, mit mond, szenátor?

Filmore persze, vonakodva bár, de belement. Ha nem csupán egy híres felhőkarcoló egyik várójában kellett volna ücsörögnie egy sort, valószínűleg nem vállalta volna. Ahogy körbekémlelt a hall ajtajából, úgy vélte, a trükk feltehetően az „agyfacsaróan bonyolult” fajtához tartozhat. Voltak például hatalmas, forgatható tükrök úgy elhelyezve, hogy a barikádok túloldaláról épp ne lehessen látni őket. Egy óriási, csaknem harminc emelet magas állvány tetején egy felhőkarcoló méretű függöny kapott helyet, amit Byrne parancsára leengedhettek és felhúzhattak, és aminek rejtekében a háttér munkások bármiféle bonyolult munkálatot elvégezhettek, ami az illúzió sikeressége érdekében szükséges volt. A hivatalos megfigyelő emelvényt szemügyre véve, amit vagy fél háztömbnyire állítottak fel, Filmore-nak megvolt a maga teóriája, hogyan is fog lezajlani a trükk. Nem értett mindent, de épp eleget ahhoz, hogy tudja, a siker számtalan apró részleten múlik, kezdve a nézőponttal, a videó vágásán át, egészen a tömegpszichózisig, sőt, feltevése szerint még a lenyugvó nap beesési szöge is nagyban számított. A maga módját Byrne nagyon intelligens volt, habár, ahogy ő maga is megjegyezte, ha az ember látja egy ilyen trükk háttér munkálatait, az meglehetősen levon az élvezeti értékéből.

Most, hogy már nem volt a kamerák keresztüzében, Filmore sarkon fordult, átvágott a kihalt várótermen, és belépett egy oldalajtón, a biztonsági pult mellett. Egy apró szobában találta magát, aminek nagy részét két üdítőautomata foglalta el, egy hosszú bőrkanapé és egy plazmatévé. A képernyő, mely a külső kamerákra kapcsolódott, azt mutatta, amit a világ is látni fog. Filmore testőre, a tökéletesen kopasz John Deckham, egykori csapattársa, még a futballjátékos korszakából, a kanapén ült, és lanyha érdeklődéssel figyelte a hatalmas plazmaképernyőn folyó munkálatokat.

- Jól festettél - jegyezte meg Deckham a televízió felé bökve. - Közeliben mutatták az integetést. Nagyon „a nép embere” benyomást keltett.

Filmore nagyot sóhajtva huppant le a kanapé túlsó végére.

- Szerintem stikli az egész. Utálok a stikliket.

- A stiklikről forog a világ - vont vállat Deckham, majd felvett egy csomag pisztáciát, és a tenyerébe öntött belőle.

Filmore kényelembe helyezte magát, és minden figyelmét a műsorra fordította. Michael Byrne felemelte karját, miközben a kamera drámaian ráközelített az alakjára, melyet aranyló derengésbe vont a lenyugvó nap ablakokon megcsillanó fénye.

- És most - szólt Byrne. Hangját felerősítették, és most ott visszhangzott a tömeg fölött. - Láttak már engem megszökni az Alcatrazból. Tanúi voltak, mikor legyőztem az egyiptomi múmiák átkát. Látták, amint eltüntettem egy élő elefántot, majd egy utasszállító gépet, végül pedig egy mozgó tehervonatot. Most, a világon először, végrehajtom a valaha volt legnagyobb illúziót. Nem csak, hogy el fogom tüntetni New York városának egyik legnagyobb nevezetességét, a legendás Chrysler Buildinget; ezt úgy teszem meg, hogy az épületben bent van egy másik nevezetesség, az önök szenátora, a tiszteletre méltó Charles Hyde Filmore!

A képernyőn a tömeg ismét ujjongásba fogott. Filmore még az utcáról hallatszó visszhangot is hallani vélte. Byrne diadalmas mosolyt villantott a kamera felé. Kiterjesztette kezeit, tenyerrel felfelé, és úgy állt néhány pillanatig a haldokló

napfényben. Ahogy a tömeg halkulni kezdett, egy sor reflektor fordult a helyére, amitől úgy ragyogott az épület elülső fala, akár egy óriási ékszer. Byrne a magasba emelte kezét, még mindig tenyérrel felfelé, aztán leejtette őket. A több száz méteres vörös anyag lehullott a fal mentén felhúzott állványzatról. Úgy zubogott alá, akár egy vízesés, szikrázott a reflektorok fényében, aztán hallható puffanással betont ért. A televízió kamerái, és az emelvényen helyet foglaló nézők szemszögéből a függöny az egész épületet eltakarta. Byrne, akinek egy reflektor a vörös posztóra festette sziluettjét, lehajtotta a fejét. Úgy tűnt, erősen koncentrálni. A tömeg lélegzetvisszafojtva várakozott.

A kanapé végén Deckham beletúrt a pisztáciás zacskóba.

- Na és, hogy csinálja? - kérdezte. - Elmondta?

- Nem - felelte Filmore. - Üzleti titok. Csak annyit tudok, hogy itt kell várnunk egy percet, vagy ameddig mindenkit meggyőz, hogy a helynek nyoma veszett. Mikor vége, az épület ismét megjelenik, én pedig integetve kísérellek a főbejáraton, mintha mi se történt volna. Köszö, puszi, jó éjszakát!

- Tényleg mi vagyunk az egyetlenek az egész épületben?

Filmore bús mosollyal biccentett.

- Az a Byrne igazi zseni. Rávette az egészségügyet, hogy evakuálják az épületet, mivel csak egy ember biztonságát - a tiédet - tudja garantálni, mikor az épület „átcsúszik egy ismeretlen dimenzióba”.

- Ne már! - röhögött fel Deckham pisztáciát ropogatva.

Filmore ismét biccentett. A tévéképernyőn Byrne még mindig lehajtott fejjel állt, karjai az oldala mentén lógtak, mintha valaki egyszerűen csak kikapcsolta volna. Dobpergés kezdődött. Byrne lassan kezdte újra felemelni a karjait, és miközben így tett, elfordult a lágyan hullámzó vörös anyagtól. A dobpergés fokozódott, míg végül csaknem elviselhetetlenné nem vált. Byrne már háttal állt az épületnek, karjai a magasban, feje lehajtván, arcát teljesen elfedte a haja, de még mindig nem mozdult.

Az épület hirtelen erőszakosan megremegett Filmore körül. Por szitált a plafonról, a fények pislákolni kezdtek, aztán szikrát hányva kialudtak. Filmore rémülten felült.

- Mi a... - nyögte, de elhallgatott, mikor az épület vezetékein bűgő hang futott végig, és minden életre kelt. Kigyúltak a lámpák, és a televízió képernyőjére is visszatért az élet.

Deckham körbesandított.

- Ennek így kellett volna történnie?

- Én... gondolom - felelte lassan Filmore, majd állával a tévé irányába bökött. - Nézd!

Odakint, látszólag, semmi sem változott. Byrne még mindig felemelt kézzel, lehajtott fejjel álldogált. Végül színpadiasan leejtette karjait, fejét pedig felemelte, hátralendítve haját az arcából. Fehér szikraeső hullott az utcára, a vörös függöny pedig kerregés és hullámzás közepette a földre hullott. Mögötte csak üres tér volt, melyben ide-oda vándorolt a tucatnyi reflektor fénysugara. A nagy, csillogó épület valóban eltűnni látszott. A tömeg vad üdvrivalgásban tört ki, az élő zenekar pedig rágyújtott egy zavaros fanfárra.

- Nem rossz - jegyezte meg Deckham kissé ellazulva. - Igaznak látszik.

Filmore csak legyintett, és hunyorogva közelebb hajolt a képernyőhöz.

- Túl sötét. Lehet látni mögötte az épület körvonalait. A reflektorok mindenkit megzavarnak.

- Csak túlságosan cinikusan állsz hozzá a varázslathoz, Chuck. Jobb, ha maradsz a politikánál. – A nagydarab ember felkelt, és hatalmas tenyerében összegyúrta a pisztáciás zacskót. – Dobok egy sárgát, mielőtt indulunk.

- Oké – motyogta Filmore, de még mindig a képernyőre meredt. Deckham lesöpört pár pisztácia héjat a nadrágjáról, aztán eltűnt a szoba sarkában lévő mosdó ajtaja mögött.

Odakint Byrne ismét felhúzta a függönyt. Az lassanként a helyére került, elfedve a titokzatos, sötét képet és a pásztázó reflektorokat. A kamerák az emelvény felé fordultak, ami tele volt feszülten várakozó, szájtátó, tágra nyílt szemű emberekkel. Filmore elképzelte, ahogy egy meghallgatáson ezeket az arckifejezéseket gyakoroltatják velük. Talán Deckhamnek igaza volt; talán tényleg csak túl cinikusan áll hozzá a mágiához. *Hát jó, gondolta, rosszabbat is állítottak már emberekről.*

A helyiség másik felében a hallba nyíló ajtó egy szellőtől lassan kitérült. Filmore homlokráncolva figyelte. A levegő valahogy szokatlannak érződött, habár nem tudta hova tenni. Friss illata volt, vad, és a földre emlékeztetett.

- Most pedig – hirdette a televízióban Michael Byrne –, legyenek tanúi a ma esti mutatvány fináléjának. Hölgyeim és uraim, hadd mutassam be önöknek újra a Chrysler Buildinget, és a szenátorukat, Charles Hyde Filmore-t! – Újra felemelte a karját, ezúttal a függöny felé fordulva. Ismét felhangzott a dobpergés, mely a korábbinál is hangosabb volt.

- Siess, Deckham! – kiáltotta Filmore, miközben felállt. – A kövér hölgy mindjárt dalra fakad.

Újabb rengés rázta meg az épületet, a fények ismét pislákolni kezdtek. Valahol a magasban valami hangos csörömpöléssel összedőlt. Filmore idegesen pislogott körbe.

A képernyőn Byrne ujjai megremegtek magasba emelt kezén. A dobpergés tovább erősödött, szinte már-már fülsüketítővé vált. Végül Byrne térdre rogyott, és lehúzta karjait, mintha ő maga tépte volna le a hatalmas függönyöket. A vörös posztó lehullott, ez alkalommal egyszerűen csak leoldották az emelvényről, ami miatt a szél egy kissé arrébb is röpítette. Hangos puffanással omlott az utcára, nagy porfelhőt verve fel.

Mögötte nem volt semmi.

Filmore tágra nyílt szemekkel pislogott a képernyőre. Valami nem stimmelt. Nem csak a Chrysler Building hiányzott, hanem a titokzatos sötétség is, ami kitöltötte a helyét. Az emelkedő porfelhő mögött látszottak a távolabbi épületek, amint ablakaik sárgán ragyogtak az esti félhomályban. Byrne nem mozdult. A tévéképernyő előterében maradt, tovább térdelt, és a váratlan látványra meredt. Hátborzongató csönd ülte meg a környéket.

- Eltűnt! – harsant fel egy sikoly a távolban. A tévé képe megváltozott, közelit mutatott a Chambers Streetről. A földet paplanként borította a vörös függöny nehéz tömege. A kamera elfordult. Ahol korábban a Chrysler Building állt, most egy nagy, hasított szélű lyuk tátongott. Csövek és elektromos vezetékek lógtak a lyuk falából, vizet, vagy éppen szikrát köpve magukból. – Eltűnt! – sikoltotta ismét a hang, ez alkalommal közelebről. – Teljesen nyoma veszett, és vele a szenátornak is!

A tömeg vadállatiasan reagált. Mély morgás futott rajta végig, zavar és hitetlenség hangja, mely aztán pánikba torkollott, és az üvöltés gyorsan hangzavarba ment át. A kamera elfordult, a megfigyelő emelvényre fókuszált, és ráközelített a közepén levő Michael Byrne-re. Még mindig térdelt, arca bénult volt a zavarodottságtól és hitetlenségtől. Filmore úgy gondolta, a fickó katatónnak tűnik.

- Deckham! Valami baj van! Gyere már!

Nem érkezett válasz. Filmore a mosdóajtóhoz sietett, és kitárta. Az apró helyiségben csupán egyetlen vécé és egy mosdókagyló kapott helyet. Tökéletesen üres volt. A vécékagyló előtt egy pár fekete bőrcipő hevert, bekötve. Filmore rémülten pislogott le rá.

Újabb vadon szagú légfuvallat söpört végig a szobán, magával hozva az ordító tömeg hangját. Filmore megfordult, és a váróterem ajtajára meredt, ami lassan ismét becsukódott, hála a hidraulikus szerkezetnek. A televízió tovább villogott és motyogott, de Filmore már nem figyelt oda. Lassan, óvatosan átvágott a helyiségen.

A hallban sokkal világosabb volt, mint korábban, elsősorban az üvegajtónak feszülő, furcsán ragyogó ködnek köszönhetően. Mikor Filmore megkerülte a biztonsági pultot, meghallotta a nedves, cuppogó hangot. Lepillantott, és észrevette, hogy egy kiterjedt tócsában áll. A vízben, mely vidáman csörgedezett a felvonók irányába, apró hullámokat vert a cipője. Az egész padlón állt a víz. Visszatükrözte az ajtók csillogását, haloványan fickándozó fénykigyókat rajzolva a magas plafonra. Filmore egy álomban érezte magát. Lassan megindult a főbejárat felé. Talán, gondolta, ez is csak a trükk része. Talán Byrne egyszerűen csak sokkal jobb showman, mint azt Filmore képzelte volna róla. Az üvegajtó mögött tejfehér massa örvénylett, mint valami sűrű köd. Filmore akaratlanul is a levegőbe ugrott, mikor egy hirtelen szellőkés olyan erővel taszította meg az ajtót, hogy az áteresztett valamennyit az egzotikus szagú levegőből. A szellő körbetáncolta Filmore-t, belekapott a hajába, meglobogtatta a nyakkendőjét. A levegő nyirkos volt, és meleg.

Filmore előre nyúlt, és megérintette az ajtót. Megacélozta magát, összeszorította száját, és kilökte.

Az ajtó könnyedén nyílt, és szabad utat engedett a langyos, ködös szélnek, valamint a halk morgásnak. A férfi azt hitte, a zaj a New York-i tömeg zúgolódása, de most már tudta, hogy tévedett. Ilyen hang nem származhat emberektől. Fültépő volt, tömör, és toronymagas. Filmore kilépett a hangba, és szemét erőltetve igyekezett átlátni a vakító fehérségen.

A szél ismét feltámadt, és épp eléggé félresöpörte a nyirkos ködöt, hogy Filmore végre vethetett egy pillantást a zaj forrására. Tekintete feljebb kúszott, még feljebb, majd annál is feljebb, szeme kigúvadt a látvány bizarr és megmagyarázhatatlan mérete láttán.

Az épület körül, három oldalról körbefogva, bömbölő vízfal emelkedett, olyan magas, hogy a ragyogó acéltorony eltörpülni látszott mellette. Egy akkora vízesés volt, ami minden valószínűségnek ellentmondott. Filmore-t teljesen megdöbbenette, szinte képtelen volt megmozdulni, még akkor is, mikor az ismét leereszkedő köd teljesen átáztatta a ruháját. Valami hihetetlen módon, a Chrysler Building átkerült egy egészen fantasztikus helyre. Filmore megrázta magát, kiszakította testét a bénultságból, majd megpördült, és szemügyre vette a mögötte lévő épületet. Az teljesen érintetlennek tűnt, kissé megdőlni látszott a trópusi folyó közepén lévő

sziklaszirten. Víz csöpögött ablakairól, melyek hatalmas hegyeket tükröztek vissza, és azokat körülvevő, étellel teli dzsungelket.

- Üdvözet, szenátor – szólította meg egy hang, amitől Filmore annyira megrémült, hogy amikor sarkon pördült, kis híján elesett. – Sajnálom a testőrét, de az alku egy emberről szólt. Talán valahol megvan, de biztosíthatom, itt nincs.

- Mi...! – hebegte Filmore elhalón. Néhányszor kinyitotta és becsukta száját, miközben a ködből hetykén elősétáló alakra meredt. Feketébe öltözött férfinak tűnt. Válla körül egy köpeny verdesett, arcát bizarr fémmaszk fedte. Ahogy az alak közelebb ért, újabb hasonlóan öltözött alakokat látott meg a köd rejtekében, akik tartották ugyan a távolságot, de figyeltek.

- De, kérem, bocsássa meg a mulasztásomat, szenátor – szólt a sötét alak, hirtelen megtorpanva. Hangjából kihallatszott a művelt, brit akcentus. Mintha mosolygott volna. – Megértem, hogy vannak hagyományok, amikhez tartanunk kell magunkat. Ez, végül is, varázslat. – A férfi fejéhez emelte ökölbe szorított kezét, oda, ahol a maszk alatt a szájának kellett lennie, megköszörülte a torkát, aztán hirtelen kitárta karjait, mintha magához szeretné ölelni a Chrysler Buildinget, a dübörgő vízesést, és magát Charles Filmore-t is.

- Ta-dám! – kiáltotta, s hangja kristálytisztán csengett az üvöltő háttérzaj ellenére is. Aztán csak nevetett, nevetett és nevetett.

Messzire onnan, és néhány héttel később egy gyorsvendéglő szakácsa lapátkezeivel rácsapott egy csengőre, majd a pultra lökött egy gőzölgő tányért.

- A hármasknak, vidd, amíg még forró – szólt, oda sem nézve.

A kopottas műselyem ruhát viselő pincérnő ingerülten kisöpört egy tincset az arcából.

- Nyugi van már, mindjárt megyek! – kiáltotta, majd visszafordult egy túlsúlyos pár felé, akik az ablak melletti fülkébe szuszakolták be magukat. Mindketten a számfűlűs étlapjuk fölé görnyedtek, és úgy tanulmányozták őket, mintha vizsgára készülnének. A férfi felnézett a pincérnőre, és vastag, fekete keretes szemüvege mögül meredt rá.

- A tonhal csak natúr, vagy abban a csinos kis paradicsomszószos tálkában adják?

- Csinos... - pislogott a pincérnő, aztán kedélyesen elhúzta a száját. – Nem tudják, hol vannak, igaz?

- Hát Bridgendben, nem? – nézett fel hirtelen a túlsúlyos nő is, aztán aggodalmasan a férjére pillantott. – Nem? Mondtam, hogy le kellett volna fordulnunk az autópályáról. Most eltévedtünk!

- Nem, úgy értettem... - magyarázta volna a pincérnő, de a férfi egy hatalmas, összehajtogatott térképet előkapva zsebéből, közbevágott.

- Bridgend – szólt határozottan. Kihajtogatta a térképet, és virsli ujjával rábökött. – Itt van, látod? Te is láttad a táblát, mikor elhagytuk az utolsó körforgót!

- Már rengeteg táblát láttam ma, Herbert – pufogott a nő, kihúzva magát a piros fülkében.

- Nézzék – szólt a pincérnő, és lejjebb eresztette a jegyzetömbjét –, ha még

szükségük van néhány percre...

A csengő ismét megszólalt, ezúttal hangosabban. A pincérnő ingerülten hátrapillantott, de egy másik pincérnő elsétált mögötte, és megérintette a vállát.

- Majd én kiviszem, Trish - mondta a fiatalabb (és határozottan csinosabb) pincérnő. - Hármas asztal, ugye?

Trish kieresztve a levegőt a kiadóablak felé fintorgott.

- Kösz, Judy. Esküszöm neked, ezeken a napokon...

- Tudom, tudom - mosolygott Judy, s miközben ügyesen lavírozott a szűk helyen, legyintett, mutatva, hányszor hallotta ezt már.

Judy letépte a legfelső lapot a füzetéből, és feltűzte a többi rendelés közé, azután felkapta a pulton lévő tányért, és az ajtó melletti asztal felé sietett vele.

- Itt is van - csúsztatta egy ritkuló, fekete hajú, középkorú férfi elé. - Jó étvágyat!

- Köszönöm szépen! - felelte a férfi, és mosolyogva kigöngyölte a szalvétáját, amitől az azt összefogó ezüstgyűrű az asztalra pottyant. - Ha tudhatnám, hogy mindig magácskához hasonló szépségekre kell várnom, haza sem mennék.

- Ejnye, maga hízelgő! - felelte Judy a fejét csóválva. - Ezek szerint nem idevalósi?

A férfi megrázta a fejét.

- Nem igazán. Odafentről származom, Cardiffból. Csak átutazóban vagyok.

- Valóban? - kérdezte Judy titokzatos mosollyal. - Élnek ott rokonaim, habár még sosem látogattam meg őket. Talán ismeri is őket.

A férfi mosolya leereszkedővé vált.

- Cardiff nagy hely, kedvesem. Hacsak nem a papája a polgármester, elég valószínűtlen, de mondja csak.

Judy közelebb hajolt a férfihoz, és tenyerét a szája elé tette, mintha egy titkot szeretne megosztani vele.

- Potter - mondta. - James Potter. Fiatal... nem kisfiú, de még nem is férfi.

A férfi hunyorogva meredt maga elé, mintha erősen törné fejét, mert minden vágya, hogy igent mondhasson, és még beszélgethessen egy kicsit a csinos pincérnővel, ám végül nagyot fújtatott, és megrázta a fejét.

- Sajnálom, de nem ismerem. Ami azt illeti, nem nagyon találkozom mostanában fiúkkal, mivel az enyéim már felnőttek. Tudja, a legfiatalabb épp most lett katona...

A pincérnő bólintott, majd kiegyenesedett.

- Csak szóljon, ha esetleg még kérne kávé, rendben? - Ismét elmosolyodott, habár a gesztus most sokkal inkább műnek hatott, mint korábban, aztán elfordult.

Trish, az idősebb pincérnő a kassza mellett álldogált, és a nap végi borraalóját számolgatta.

- Mi közöd ehhez a Potter kölyökhöz? - kérdezte anélkül, hogy felpillantott volna. - Felőle kérdezősködsz, mióta idekerültél, pedig annak már mennyi is? Három hete? Ami engem illet, erősen kétlem, hogy a rokonod lenne. Mi az igazság? Belekötött a kisöcsédbe, vagy mi? Az ősei lógnak neked?

Judy felnevetett.

- Semmi ilyesmi. Ő csak... egy barátom barátja. Valakinek, akivel elvesztettem a kapcsolatot, és újra meg szeretném találni. Semmiség. Igazából ez csak egyfajta hobbi.

Trish szárazon felhorkantott. Hangos csilingeléssel betolta a kassza fiókját, és a

köténye zsebébe dugott egy köteg bankót.

- Hobbi, mi? Ne feledd, láttam a kis lakásodat. Ha hobbit akarsz, inkább dekoráld ki! Az a hely olyan csupasz, mint az öreganyám pongyolája. Még így sincs. Ha engem kérdezel, elég hátborzongató.

Judy nem figyelt oda Trishre. Kifejezéstelen arccal, mereven bámult ki az utcára néző ablakon, mint akit megigéztek.

- Mi az, Judy? - pillantott fel rá Trish. - Úgy festesz, mint akinek épp most sétáltak át a...

Judy tenyerével kifelé felemelte kezét, jelezve az idősebb nőnek, hogy maradjon csendben. Trish csendben maradt. Judy kibámult az ablakon, át a még mindig a térkép fölött vitatkozó túlsúlyos pár között, túl a keskeny járdán és a lámpaoszlopon, az utca túloldalára, ahol egy alacsony férfi baktatott, menet közben halkán kopácsolva sétatálcájával. Judy szeme kissé összeszűkült.

Mögötte a szakács ismét rácsapott a csengőre, és egy újabb tányér koppant a pulton. Se Trish, se Judy nem mozdult.

- A hatoshoz - mondta a szakács. A kiadóablakon át leste a két nőt, vörös arca verejtékben úszott. - Sült kolbász krumplipürével, savanyúság nélkül... - tovább harsogta a rendelést, de csak amíg Judy ismét fel nem emelte a kezét, és feléje nem intett. A férfi elhallgatott, és mozdulatlanul meredt rá, mint aki megfagyott beszéd közben.

Judy megkerülte a pultot. Fürgén és magabiztosan lépkedett, nem úgy, mint eddig.

- Azt hiszem, most már tudunk rendelni - mosolygott rá reményteljesen a túlsúlyos asszony, aztán ő is ledermedt, mikor Judy elhaladt mellette. A bejárat fölé szerelt csengettyű halk csilingelésbe kezdett, mikor az ajtó magától kicsapódott, de olyan erővel, hogy a szele lesodorta az asztalról az étlapokat, a szakácsnak feltűzött jegyzetlapok pedig lobogni kezdtek. Úgy tűnt, egyetlen vendég sem vette észre. A kopaszodó, középkorú férfi előre hajolva, villáját félig a szája elé emelve ült, akár egy szobor.

Judy kilépett a napfényre, és átsétált az úttesten. Fék csikorgott, és duda harsogott, ahogy egy kisteherautó sofőrének el kellett rántania a kormányt miatta, egyenesen egy mély pocsolyába, de a hang azonnal elnémult, mikor Judy felemelte a kezét. A pocsolya vize megfagyott, és olyan erősen rögzítette a teherkocsi kerekét, hogy az minden átmenet nélkül megállt. A fém panaszosan felsikoltott, a sofőr feje pedig a szélvédőnek csapódott, ami pókháló alakban apró szilánkokra hasadt. Judy még mindig nem vette le szemét a sétatálcás férfiről. Az a titokzatos módon lefékezett kisteherautó zajára odafordult, és szúrós, óvatos szemekkel mérte fel a helyzetet. Észrevette a közeledő Judyt. Az arckifejezése nem változott, de ahogy visszafordult, a mozdulat túlságosan is mesterkéltre sikeredett. A sétatálcát a hóna alá szorítva futásnak eredt. Judy boldog mosollyal ugrott fel a járdára, és követte a férfit.

Az vissza sem nézve befordult egy szűk mellékutcába, de Judy elképesztően gyors volt. A még mindig az arcán lévő mosolya tele volt örömmel és derengő csodálattal.

- Hagyjon békén! - kiáltotta hátra a férfi futtában. Felszaladt egy rövid lépcsőn egy lepusztult ajtóhoz, és igyekezett beledugni kulcsát a zárba. - Hagyjon békén,

nem tettem semmi rosszat!

Judy épp akkor érte el a lépcső lábát, mikor a férfinak sikerült elfordítania a kulcsot. Kitérte az ajtót, és a sétatálcával még mindig a hóna alatt beugrott a lakásba.

- Kérem, várjon – emelte fel a kezét Judy, de a férfi nem nézett hátra. És nem is dermedt le, mint mindenki más. Becsapta az ajtót, és Judy már hallotta is a helyére csusszanó tolózárát. Mosolya kiszélesedett, és a széleken kiélesedett, kemény vigyorra vált. Ismét felemelte kezét, mutatóujját a hüvelykje alá dugta, és az ajtóra mutatott. Úgy festett, mintha csak egy porszemet akarna elpöccinteni. Pöccintett.

A vastag faajtó visszhangzó, tompa reccsenéssel kiszakadt a keretéből. Vagy tucatnyi darabra hullott, melyek teljesen beborították az apró előszobát. Az alacsony férfi, aki már félúton volt az emeletre, most a korlátba kapaszkodva görnyedt, láthatóan félt megmozdulni.

- Nem tettem semmi rosszat – kiáltotta éles, remegő hangon, de még mindig nem nézett hátra. – Mit csináltam? Mit akar tőlem? Miért nem hagy egyszerűen békén?

Judy lassan felsétált a lépcsőn. Az ajtó maradványai zörögve arrébb csúsztak az útjából.

- Mit hisz, ki vagyok? – kérdezte. Hangja egyszerre tűnt elégedettnek és vidámnak.

- Világos, nem? – remegett a férfi. Végre hátrapillantott a jobb válla fölött, de a botot nem eresztette. – A minisztériumtól jött. Tud a sétatálcáról. De ez nem igazi pálcá. Postán rendeltem, nincs benne semmi illegális. Mármint, alig működik. Nem ellenkezik a szabályokkal. Nem kell visszaküldenie.

- Maga... - szólt Judy csodálkozó mosollyal. – Maga... *varázsló*. Varázstudó, ugye?

A férfi összevont szemöldökkel meredt rá, és félig hátra fordult.

- Mit akar ezzel? Most tényleg hergelni akar? Az orrom alá dörgöli most, hogy úgy kell élnem, mint a nyavalyás mugliknak? Mindezt egy kis rablás miatt. Rendben letöltöttem az időmet az Azkabanban. Ha még nyolc hónapig kerülöm a bajt, a varázspálcámat is visszakapom. Miért akar halálra rémíteni, és azzal cukkolni, hogy vará...

A férfi elhallgatott, mikor észrevette az igazságot a nő arcán. Az nem cukkolta őt. Végül mellé ért, és a két alak némán állt a lépcső félhomályában. A nő két fokkal lentebb állt, a szemük mégis egy vonalban volt. A férfi vizenyős szeme elkerekedett, mikor észrevette, hogy ez azért lehetséges, mert a nő lebegett.

- Értem már – rázta fejét a nő elragadtatottan. – Az egész varázstársadalom titokban él. Milyen érdekesen abszurd! Változnak az idők. Mégis, érthető. Nem csoda... milyen szerencse, hogy megláttam magát, barátom, és felismertem a sétatálcája különös természetét. Mondja csak, mi a neve?

A férfi most már annyira remegett, hogy a foga össze-összekoccant, mikor válaszolt.

- Buh-b-b-Blagwell – hebegte. – Harvey. Blagwell.

- Milyen furcsa név – szólt a nő homlokráncolva. – Mondja, Mr. Blagwell, tudna nekem segíteni? Keresek valakit. Nagyon sok embert megkérdeztem, de senki nem tudott a segítségemre lenni, habár most már értem, miért. Remélem, önnel más lesz a helyzet.

Blagwell kigúvadt szemekkel biccentett.

A nő közelebb hajolt, és még feljebb lebegett, amitől teljesen árnyékba borította a férfit.

- Hallott már olyan nevű emberről, hogy... James Potter?

Blagwell remegő ajkakkal meredt rá. Megköszöri a torkát, aztán különös, kuncogó hangot hallatott.

- P-Potter? – csóválta a fejét. – Ugye... ugye csak viccel?

Judy mosolya nőttön-nőtt, míg végül elvesztette csinoságát. Először vigyorra vált, aztán humortalan, tébolyult vicsorgássá.

- Folytassa! – súgta.

- Mi-mit akar tudni? – kérdezte Blagwell. Elhajolt a nő elől, összezsugorodni látszott a tekintete súlya alatt. – Mindenki ismeri őket. Fe-fene híres bagázs.

- A lány ott van – szolt a nő furcsán dallamos hangon. Arca teljesen elveszett az árnyékban. – Éreztem a gondolatai emlékében. Nem sok, de többre nem is volt szükségem. Oda ment, ott keresett menedéket a tavi próba után. Képtelen voltam követni, elvesztettem a nyomát, de két szó megmaradt, beágyazódott a fa helyére, két szó, amely tudtam, elvezet hozzá: *James Potter*. Mondja csak, hol találom őt? Mondja el, és mindenki ismét boldog lesz. Talán még ön is, szerencsétlen barátom.

- Ki maga? – nyögte Blagwell rémulten.

A nő hangja a sötétből érkezett, egyszerre volt őrijtó és elbűvölő. Még mindig mosolygott.

- Hívjon Judithnak! – mondta. – Hívjon a tó úrnőjének!

Öt perccel később a nő elégedetten mosolyogva sétált ki az ajtó romjain. Végre megtudta, amire szüksége volt. Csaknem két hónapjába telt, két hosszú hónapnyi kutatásba, mely során üres lakásokat volt kénytelen kibérelni, csak hogy elaltassa a többiek gyanakvását. Most azonban minden értelmet nyert. Különös, abszurd idő volt ez, amiben a varázsvilág elrejtőzött a tudatlan varázstalanok szeme elől. Most már értette, miért hívták ebbe a korba, ebben az alakban, és azt is, kinek a hívására érkezett. Rájött, mit kell tennie. Nehéz feladat lesz, de élvezni fogja. Roppantul élvezni fogja.

Átvágott a járdán, és a szegély mellett talált egy nagy pocsolót. Felszínén vékony, szivárványszínben játszó olajréteg úszott. Meglátta magát a zavaros vízben, látta a mosolót. Valóban csinos mosoly volt, ami arra készítette az embereket, hogy segítsenek neki. Nem csoda, hogy a nagy mágus is beleszeretett. Judith halványan emlékezett rá, habár ezek igazából nem az ő emlékei voltak. A testtel jártak, az emberi formával, amibe belebújt, akár egy a ruha zsebében maradt üzenet. Ő nem az a Judith volt, akit a mágus valaha ismert és szeretett, csupán Judith alakjának egy verziója. A nő szemével látott, az ő csinos mosolyával mosolygott. A nagy mágus valóban odavolt ezért a mosolyért, és majdnem mindent el is veszített érte.

Ami azt illeti, még ezután is elveszíthet.

Judith fél térdre ereszkedett, s szemét még mindig nem vette le a tócsáról. Végre megtalálta, amire szüksége volt. Ilyen általános dolog, mégis milyen nehezen sikerült megtudnia, legalábbis ebben a tudatlan korban. Ökölbe szorított kezét a pocsoló fölé emelte. Egy tört szorongatott, melynek markolatát ékkövek díszítették, pengéje pedig sötét volt, és nedves. Valami vörös csöpögött le a kés patinás hegyéről. A tócsába hullott, apró hullámokat vert, mire az olajos ragyogás örvényleni kezdett, és elhomályosult. Ilyen elemi mágia, mégis milyen ritka! Neki persze ösztönösen ment.

Elvégre ő is így született.

- Mutasd! – mondta a pocsoljának. – Mutasd meg, hol vannak! James, a fiú; az öccse, Albus, a kígyó; húga, Lily, a virág; apja, Harry, a legenda; anyja, Ginny, a fáklya. Mutasd, hol keressem őket, és hol találom *őt*.

Harvey Blagwell vére tovább kavargott a vízben, mire az olajos felszín elmélyült, kitisztult, és egy képet formált. A tó úrnője aggodalmasan és elégedetten hajolt közelebb, és a megjelenő képet figyelte. Erdőket látott, egy tavat, aztán egy kastélyt, mely hatalmas volt, terpeszkedő, számtalan bástyája és tornya tört az ég felé, ablakain megcsillant a nap fénye. A kép elhomályosult, majd ráközelített valamire, aztán ismét kiélesedett, felfedve a nőnek, amit tudnia kellett.

Most már minden világos volt. Judith tudta a feladatát, és hogy hova kell mennie. Ez a világ hamarosan felébred; a folyamat szörnyű lesz, visszafordíthatatlan, és káosz követi majd. Judith szerette a káoszt. Belélegezte, akár a levegőt. Éhezett rá. Felegyenesedett, lesimította kifakult műselyem pincéruháját, és elindult. Hamarosan átöltözik, s olyan ruhát vesz fel, mely jobban illik a rangjához. Addig is, elégedett volt. A küldetése kezdetét vette. Megtalálja a lányt, aztán egyszerűen figyelni fog.

Ő volt a végzete – a nővére és lánya, ellensége és szövetségese. Valami kibogozhatatlanul, maradandóan összekötötte őket. Akár akarja, akár nem, a lány segíteni fog Judithnak. Elviszi őt oda, ahova mennie kell.

Judith séta közben szórakozottan beletörölte ruhájába a tört, mely születésénél fogva őt illette. Dúdolni kezdett.

1. BÚCSÚ A ROXFORTTÓL

Nem is oly távol onnan a nap forrón tűzött egy széles mezőre, felmelegítette a levegőt, és zajongásra készítette a bokorban ciripelő kabócákat csakúgy, mint a közeli erdő fáin daloló madarakat. Pillangók és méhek szálltak virágról virágra, fáradhatatlanul járva maguk kis láthatatlan táncát. A hatalmas kastély árnyéka a mezőre borult, kontúrja vibrálni látszott, ahogy a túlburjánzott fű hullámokat vetett a szélben. Egy fiú széles csapást hagyva maga után robogott végig az árnyékos fűvön.

- Mire vársz még? – kiáltott hátra válla fölött a fiú, Albus Potter.

- Kimentél a pályáról – kiabálta utána a bátyja, James, tölcsért formálva a kezéből.

- Annál a nagy kőnél van vége, te agyalágyult! Akkora fűben nem is látod a labdát.

- Ez benne a kihívás! – felelte Albus vigyorogva. – Most varázsfocit játszunk, vagy nem?

- Nem gond – csattant fel egy lányhang a távolban. James a hollófekete hajú unokatestvére, Lucy felé pillantott, aki két facsetete mellett gubbasztott, és lassan araszolt oldalra. – A gólvonal eltávolodott tőle. Próbálok lépést tartani vele, de nem könnyű. Ó, itt is van, már megint! – Valóban, a facsetetek, amik a kaput jelezték, odébb vándoroltak a fűben, úgy használva gyökereiket, mint egy polip a csápjait. Lucy utánuk sietett, s közben fél szemét Albuson tartotta.

- Szabad vagyok, Al! – kiáltotta Ralph Deedle, felzárkózva barátja és mardekáros háztársa mellé. Vadul integetni kezdett, amire Albus nagyot biccentett, aztán belerúgott valamibe. Egy foszlott focilabda bukkant fel néhány pillanatra a fű fölött. Ralph gyorsan korrigált a pályáján, ám hiába futott, a labdát nem érte el, mivel az titokzatos módon irányt változtatott, mintha csak egy láthatatlan falról pattant volna le.

- Hé! – hallatszott Albus és Ralph felháborodott kórusa, majd a két fiú arra nézett, amerre a labda is tartott. Az nem messze egy a pálcáját lóbáló, vörös hajú lánytól ért földet, aki rögtön odaszaladt érte.

- Most varázsfocit játszunk, vagy nem? – kurjantotta, és a mező túlsó vége felé rúgta a labdát.

- Rose! – kiáltotta James, miközben az unokatestvére után eredt. – Vigyázz! Ted ott van mögötted!

Rose épp az utolsó pillanatban bukott le, mielőtt a Ted Lupin pálcájából előtörő kék molyfelhő telibe nem találta. A fiú nagyokat rikkantva csörtetett el mellette, a labda irányába, ám Rose pálcája gyorsabb volt. Egy kecses csuklómozdulat, egy villanás, és a fűben heverő elsárgult levél máris banánhéjjá változott. Ted rálépett, megcsúszott rajta, és nagy nyekkenéssel elvágódott.

- Ügyes húzás, Rosie! – bömbölte Ron Weasley a pillanatnyi oldalvonalon túlról.

- Most már tiszta a pálya! James szabad, a kapusuk pedig még mindig ki van dőlve a csiklandozó rontás miatt! Alacsony passz!

Rose fogait összeszorítva rúgta a labdát James felé, aki könnyedén levette azt, és megindult vele a két kőrakás felé, ami az ellenfél csapat kapujaként szolgált. A gólvonal előtt a már-már kórosan csiklandós George Weasley fetrengett, és hasztalan próbálta kivédeni a mellette lebegő hatalmas tollpihe támadásait, mely időnként a legváltozatosabb helyeken csiklandozta meg, harsány kacagásra készítette a férfit.

James már épp készült ellőni a labdát, mikor közvetlen mellette éles hang harsant.

- Jááá! Ereszd el a labdát! Kapd el! – Árnyékok vetültek rá, és kezek ragadták meg a haját és talárját. James próbálta félvállról lerázni őket, de nem tudta. Fiatalabb unokatestvérei, Harold és Jules körülötte keringtek játékseprűiken, feléje kapdostak, s hozzá úgy csattogtatták fogaikat, mintha repülő piranják volnának.

Amint James kimerülten felpillantott rájuk, megbotlott a talárja szegélyében, és úgy roskadt a fűbe, mint egy zsák tégla. Harold és Jules gyors pillantást váltottak, aztán a földet vették célba seprűikkel, és folytatták a támadást. A focilabda lustán arrébb gurult, George pedig erőt vett magán, feltápáskodott, és feléje iramodott.

- *Barricado!* – kiáltotta James, előre dőfve pálcájával, épp mikor Harold mindkét kezével belemarkolt a hajába. A labda mellett apró téglafal emelkedett ki a fűből. George már képtelen volt visszafogni a lendületét, nagyot rúgott a fociba, mire az a falról visszapattanva elrepült a férfi feje fölött. George kétségbeesve figyelte, amint a labda tompa puffanással a földre esett, majd begurult a kőrakások közé.

- Gól! – kiáltotta James a levegőbe bokszolva.

- Csalás! – ellenkezett Harold és Jules, aztán csak azért is Jamesre vetették magukat, és a földre teperték. Rose elszaladt James és George mellett, és felkapta a labdát a kapuból.

- A varázsfoci első szabálya, hogy nincs szabály – emlékeztetett mindenkit emelt hangon. – James barikád bűbájjal szerezte a pontot, én pedig egy átváltoztatott banánhéjjal segédkeztem. Ez annyi mint öt pont a Hippogriff csapatnak.

- Öt pont?! – harsogta Albus mérgesen. – És ezt mégis hogy matekozta ki?

- Egyet ér a gól – felelte Rose fölényesen, és a tenyerén kezdte egyensúlyozni a labdát –, két-két pont pedig a varázsfortélyokért jár.

- Ezek csak *egy* pontos bűbajok voltak – vitatkozott Albus. – Álmodban is képes vagyok rájuk!

- Akkor talán meg kéne kérnünk valakit, hogy szórjon rád egy altató bűbajt – csatlakozott be a beszélgetésbe James, akinek végre sikerült elhessegetnie unokatestvéreit. – Lehet, hogy álmodban jobban is játszanál.

- Nekem legalább nem kellene hülye kislek, hogy gólt lőjek – fortyogott Albus előkapva a pálcáját. – Egy pillanatig már azt hittem, a lábammal kell kapura lőni!

- Kár, hogy azok pillanatnyilag a szádban vannak – vágott vissza James, láthatóan elégedetten magával az elmés ríposztért. – De ezen segíthetünk!

Albus még azelőtt látta James tervét, mielőtt az megvalósíthatta volna. Felkapta a pálcáját, és a két fiú hajsza pontosan egyszerre mondta ki a varázsigét. A két fénysugár átszelte a napsütötte mező fölötti levegőt, majd Albus és James is a magasba emelkedett a bokájánál fogva.

- Mégis mi folyik itt? – csattant fel egy női hang, mely erősen remegett a szörnyű dühtől. Az összes focista büntudatosan lesütötte a szemét. Ginny Potter, James és Albus édesanyja szikrázó szemekkel, céltudatosan vágott át a mezőn, egyenesen a szedett-vedett focipálya irányába. A kis Lily Potter kezével a szája előtt nevetgélve követte.

- Már mindenhol kerestelek benneteket! – mondta Ginny. – Erre mit látok? Itt fetrengtek a fűben, összepiszkolva a dísztalárjaitokat! Ronald Weasley! – kiáltotta váratlanul, mikor kiszúrta bátyját, aki rémületében a válla közé rántotta a fejét. Az

asszony keze ökölbe szorult. – Tudhattam volna!

- Most mi van? – emelte fel védekezőn a kezét Ron. – Unatkoztak! Én is unatkoztam! Én... odafigyeltem rájuk, hogy ne keveredjenek bajba! Különben is, George is itt van, ha nem vetted volna észre!

Ginny a fejét rázva hatalmasat sóhajtott.

- Rosszabbak vagytok, mint a gyerekek. Mindenki vissza a kastélyhoz! Csak ránk várnak. Ha nem sietünk, lekéssük a szertartást.

Egy méterrel a fű fölött a két testvér pillantása találkozott. Albus felsóhajtott, haja szénaboglyaként meredezett a föld felé.

- Én is neked, ha te is nekem – szólt. – Háromra.

James biccentett.

- Egy...

- *Liberacorpus* – pöccintette meg a pálcáját Ted, mire a két fiú a fűre pottyant. – Szívesen – vigyorodott el Ted, zsebre dugva a varázspálcát. – Gyertek, nem akarjátok megvárakoztatni anyátokat.

A kis csapat gyors tempóban sétált Ginny nyomában a kastély bejárata felé, ahol egy kisebb tömeg várta őket, ugyanolyan tiritarka talárokban, süvegekben és köpenyekben, mint amelyet az asszony is viselt.

- Hogy festek? – kérdezte James Rose-tól, miközben átvágtak a parkon.

A lány kritikus szemmel végigmérte, aztán gyászos hangon így felelt:

- Jól. A piszokban való fetregés nem kihívás anyukád *Laveolus* búbájának. Még annyira se, mint a fűfoltok.

James az orra alatt morgolódott.

- Mégis miért kellett felvennünk ezeket a hülye dísztalárokat? Senki sem tudja, mennyire számít formálisnak egy óriásesküvő. Hagrid szerint mi leszünk az első emberi lények, akik tanúi lehetünk ilyesminek. Még *ő* sem tudta, hogy kéne felöltöznünk.

- Jobb az óvatosság – jegyezte meg Ralph a magas, keményített gallérját igazgatva. – Főleg az akkora fickók esetében, akik képesek volnának eltaposni, mint egy futóférgyet.

James megrázta a fejét.

- Gróp és Prechka a barátaink. Ööö, legalábbis többé-kevésbé. Ők sosem bántanának minket.

- Nem is miattuk aggódom – felelte Ralph. – A rokonaikról beszélek. Meg a királyukról! Az óriás törzsekkel való kapcsolat a legjobb esetben is elég kényes tud lenni. Te mesélted, hogy egyszer Hagridot is két vállra fektették!

- Az már régen volt – vont vállat Rose. – Ne aggódj, Ralph! Lefogadom, hogy még náluk is rosszabbat jelent legyilkolni a násznépet.

- Legalábbis az esküvő *alatt* – szúrta közbe Lucy.

Ahogy közelebb értek az udvar kapujánál várakozó boszorkányok és varázslók gyülekezetéhez, James meglátta apját, Harry Pottert, aki a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola jelenlegi igazgatójával, Merlinus Ambrosiusszal beszélgetett. Egy átlagos megfigyelő akár azt is hihette volna, hogy a két férfi csupán csevegéssel múlatja az időt várakozás közben, de James ennél jobban ismerte az apját. Az idősebb Potter és az igazgató feltűnően sokat beszélgettek előző este óta, fojtott hangon, ide-oda suhanó tekintettel pásztázva a környéket. Valamiféle

titokzatos témák súlya, és kimondatlan félelem lengte körbe a két férfit, még akkor is, ha mosolyogtak. James nagyjából tudta, miről van szó, még ha nem is nagyon értette a dolgot. Csak annyit tudott róla, hogy akármilyen is az, a feje tetejére fordult miatta az élete, mintha egy kőszia *Levicorpus* rontás találta volna el. Mérgesen felsóhajtott, és inkább a kastély felé fordult, hogy magába szívja a látványt. A napfény vígan szikrázott az ablakok miriádjaiban és az ég felé nyújtózó tornyok kék paláján. Menet közben Lucy felzárkózott mellé.

- Tudod, azért igazán kár - mondta, mintha olvasott volna a fiú gondolataiban.

- Ne is mondd - motyogta sötéten James. - Holnap lesz az első tanítási nap. A tegnapi beosztásról már lemaradtunk. Valószínűleg valaki már ki is sajátította az ágyamat a Griffendél toronyban.

- Hát - felelte Lucy óvatosan -, úgy hallottam, az ágyad fejfáján még mindig ott virít a „Nyafka Potter” felirat, még ha nem is ragyog többé. Talán annyira nem rossz a helyzet.

Jamest ez egy csöppet sem derítette jobb kedvre, de azért biccentett.

- Neked könnyű. Te nem tudod, mit veszítesz.

Lucy vállat vont.

- Gondolod, hogy így jobb?

- Felejtsd el - sóhajtotta James. - Hamar hazajövünk. Apa azt mondta, talán karácsonyra már itthon is leszünk.

Lucy erre nem felelt. James a lányra pillantott, aki két évvel volt fiatalabb nála, valahogy mégis idősebbnek tűnt, érettebbnek, és furcsán titokzatosnak. Fekete szemei kifürkészhetetlenek voltak.

- Lucy - szakította félbe egy hang Jamest, aki éppen szólásra nyitotta volna a száját. Oldalra pillantott, és meglátta, hogy Percy bácsikája, Lucy apja siet feléjük csillogó, tengerkék dísztalárjában és csúcsos süvegében. - Gyere már! Nem késhetünk el. A szertartásmester vár. Hol voltál egyáltalán? Mindegy, nem érdekes. - Lánya válla köré kanyarította karját, és elvezette. Lucy cinikus mosollyal nézett hátra Jamesre, mintha azt mondaná: „ez az életem, hát nem irigylésre méltó?”

Percy ismét csatlakozott a feleségéhez, Audreyhoz. Ő épp csak egy pillantással nyugtázta Lucy jelenlétét, aztán visszafordult a mellette álló nőhöz, aki vörös talárt és egy nevetségesen hatalmas virágkalapot viselt, melyben egy élő bagoly fészkel. Molly, Lucy kishúga unott képpel, és kissé gőgös arckifejezéssel álldogált anyjuk mellett.

James kedvelte Mollyt és Lucy szüleit, habár sokkal kevésbé ismerte őket, mint Hermione nénikéjét és Ron bácsikáját. Percy a minisztériumi munkája miatt rengeteget utazott, és ilyenkor általában a családja is vele ment. James mindig úgy gondolta, hogy az életük rém izgalmas lehet - távoli vidékek, egzotikus boszorkányok és varázslók, óriási hotelek és nagykövetségek - de sosem hitte volna, hogy egyszer vele is megtörténik. Lucy már hozzászokott, még ha ránézésre ő sem igazán élvezte a dolgot. Végül is már csecsemőkora óta a családjával utazgat, mióta egy oszakai árvaházban őt választották örökbefogadásra, még Molly születése előtt. Olyannyira ismerte már ezeknek az utaknak a megszokott rendjét, hogy kissé belefásult. James épp eléggé ismerte unokatestvérét, hogy tudja, a lány alig várta az első roxfordi évével járó állandóságot és kellemes megjósolhatóságot. Ahogy ez eszébe jutott, kicsit rosszul érezte magát amiatt, hogy az előbb azt mondta, a rájuk

váró út a lánynak könnyebb lesz. Ő legalább már maga mögött tudhat két teljes évet a Roxfortban, része volt kétévnyi tanórának, tanulásban, közösségi életben, és a nagyteremben elköltött étkezésekben, még ha látványos kalandok sora árnyékolta is be az élményt. Aztán épp, mikor Lucy belekóstolhatott volna az egészbe, durván elszakították tőle a reményt. Figyelembe véve a személyiségét, könnyen megfélemlíthetett róla az ember, hogy őt valószínűleg még Jamesnél is jobban megviselte a dolgok alakulása.

- Üdv újra a körünkben, James, Albus – mosolyodott el az apja, és felborzolta a fiúk haját. James elhajolt a keze elől, és morcosan lelapogatta tincseit.

- Jól van – csendült fel egy türelmetlen, női hang. James a tömeg túlsó vége felé nézett, ahonnan McGalagony professzor időnként szigorú pillantást vetett az irányukba. – Most, hogy mind jelen vagyunk, indulhatnánk?

- Vezessen minket, professzor! – szólt Merlin megszokott, mély hangján, és lehajtott fejével az erdő felé biccentett. McGalagony kurtát bólintott, és a többiekkel a nyomában megindult a Tiltott Rengeteg felé.

Nem sokkal később, mikor már mélyen bent jártak az erdő fáinak árnyékai között, Ralph szólalt meg.

- Azt hiszem, mindjárt ott vagyunk – mondta, és nagyra nyílt szemei előre meredtek. James követte a pillantását. Az ösvény, amelyen haladtak, emelkedni kezdett, míg el nem ért egy sziklás kiszögellést, amin, a fák félhomályos árnyaitól keretezve, egy hatalmas, görnyedt alak állt. Az óriás csaknem nyolc méter magas volt, karjai úgy festettek, mintha valaki beteretelt volna egy farka disznót egy harisnyába, lábai pedig olyan vastagok és dús szőrzetűek voltak, hogy ránézésre azok tették ki a teljes testének kétharmadát. Ezek után az apró fej azt a hatást keltette, mintha egy szem burgonyát biggyesztettek volna az öles nyak tetejére. Az óriás hatalmas zsákvázon ruhát viselt, nagy bőrszandált, és egy akkora köpenyt, aminek elkészítéséhez legalább egy tucat medve bőrre szükség lehetett. Ahogy közelebb értek, az óriás komolyan végigmérte őket.

- A pokolba – jegyezte meg Ralph magas, remegő hangon. – Annyira tudtam, hogy csak egy ajándékot kellett volna küldenem!

Néhány órával később, mikor a nap épp lebukni készült a fák mögé, vörös alkonyatban fürdetve a világot, a boszorkányok és varázslók csoportja kimasírozott a fák közül. Arcuk sokkal kevésbé volt vidám, mint mikor a ceremóniára tartottak. James és Ralph Hagrid mellett sétáltak, aki a délután folyamán fokozatosan egyre hangosabb lett, járása pedig bizonytalanabb. A félóriás ide-oda kóválygott a csapás két széle között, egyik hatalmas kezét James fején, a másikat Ralphén nyugtatva.

- Így lesz a legjobb – szipogta Hagrid. – A leg... leges... a leges legjobb, úgy bizony. Ahogy az igazgató is mondta. Hol az igazgató? Szeretném neki megköszönni, hogy itt volt, és... és támogatta a kis Grópit, meg a... meg a... a kis Grópit, meg a csudaszép menyecskéjét.

- Már nem igazgató – szólt Ralph elcsukló hangon, ahogy Hagrid egy különösen bizonytalan lépést követően szinte teljes súlyával a fiúkra támaszkodott. –

Tavaly óta nem az. Különben pedig itt jön mögöttünk, ne aggódj!

- Hova repül az idő? – folytatta Hagrid, miután nagyjából betájolta a kunyhóját. – Mintha csak tegnap lett volna, hogy a kis Harry, Ron és Hermo... Hermóne... Hermione lelopakodtak a kunyhómba, és segítettek vigyázni a pici Norbertkára. Most meg már mind megnőttek, ahogy Norbert is. Tudjátok, ő már igazából Norberta, eszem a zúzáját, a sárkány, akire a Charlie bátyátok szokott vigyázni. Rém rendes tőle, hogy eddig kitartott mellette, de mos' már az ifjú házásokkal tart. Biztos láttátok, hogy úgy kuporgott Grópi lábánál, mint valami kutyas, mint a régi vadkanfogóm, Agyar. Meséltem már nektek Agyarról? Jó kutya volt. Nem mintha nem szeretném Vadászt, csak hát nehéz Agyar tappancsnyomába lépni.

Hagrid hatalmas súlya alatt James úgy érezte magát, mint egy sátorcövek. Nagy nehezen leemelte fejéről a lapátkezet, és karjánál fogva próbálta vezetni a félóriást az ajtó felé.

- Norberta nagyon szép nászajándék volt, Hagrid. Biztosra veszem, hogy nagyon boldogok lesznek együtt, a hegyekben.

- Gondolod? – bömbölte Hagrid hirtelen, és lekapta kezét Ralph fejéről, hogy elmorzsoljon egy könnycseppet vérekes szemében. – Remélem. Tényleg. Az igazgatónőnek igaza volt. Asszem én most itt ledőlök egy... egy picinykét.

Hagrid egy pillanatra az égre meredt, mintha csak a naplementében gyönyörködne, aztán a teste egyre jobban kilengett, végül hanyatt vágódott, egyenesen a gondosan ápolt kertjébe, és azon is belül néhány szokatlan színű tökre. Azonnal hangos hortyogásba fogott.

- Nem lesz baja – szólt Ralph. – Ugye?

James vállat vont, majd Hagrid kunyhójának ajtajához lépett, és belökte azt.

- Dehogy, szép este van. Valószínűleg még jót is tesz neki. Viszont még sosem láttam senkit, aki ennyi mézsört döntött volna magába.

- Én igen! – felelte Ralph, miközben ő is az ajtóhoz lépdelt. – Merlin úgy védte azt a lötyöt, mintha csak víz volna. De rá mintha egyáltalán nem hatott volna, ellentétben a többiekkel. Talán ez is valami különleges erő, vagy ilyesmi.

- Lehet, hogy csak azért van, mert több mint ezer éves – hallatszott a ház mélyéről James morgása. – Talán el tudja valahogy osztani a piát az egész életére, így a pillanatnyi hatása elenyésző. Mit gondolsz?

Ralph nagyot sóhajtott.

- Ha lehet, inkább semmit, legalábbis Merlinnel kapcsolatban. Csak megfájdulna tőle a fejem. Viszont a kaja fenséges volt. A csirke, a kebab, minden. Ezelőtt sosem ettem kürtcsigát, főleg úgy sütve.

- Mármint sárkánytűzön pörköelve? – kérdezte James, aki épp egy hatalmas pokrócot igyekezett kiráncigálni az ajtón. – Volt valami fura utóíze, nem? Kicsit olyan volt, amilyen a bájitalszertár szaga egy esős napon.

Ralph vállat vonva kapta fel a pokróc másik végét, és segített barátjának ráteríteni Hagrid horkoló alakjára.

- Tessék. Szép álmokat, Hagrid! Jövőre találkozunk.

- Jaj, ne is mondj ilyeneket! – emelte az égre szemét James.

- Milyeneket?

James megrázta a fejét.

- Utálom, hogy állandóan emlékeztetnek rá. Gyerünk, ott van McGalagony. Ha

előbb ér a kapuhoz, még képes, és büntetőmunkát ad a késés miatt, hiába nem tudjuk letölteni.

A fiúk futásnak eredtek a parkon át, és épp akkor érték utol az egykori igazgatónőt, mikor az a főbejárathoz ért. Csörtéjükkel alaposan meg is lepték a tanárnőt.

- Fiúk! – meresztette rájuk nagy, valahogy furcsán homályos bagolyszemeit. – A szertartásnak rég vége, már odabent kéne lennetek. Későre jár.

- Tudjuk, professzor... ööö... - Jamesben bennakadt a szó, mikor felnézett a magas nőre. – Ööö... csak nem...?

- Ha annyira tudni akarják, kiújult az allergiám – szipogta McGalagony, és szemét törölgetve, sietve belépett a kapun. – A levegő tele van a bábéljuhar pollenjével az év ezen szakában, ennyi az egész. Gyerünk, befelé!

Odabent Harry, Ginny és a többiek a nagyterem ajtajában álldogáltak, melyen időnként kisebb-nagyobb diákcsapatok távoztak, hogy célba vegyék a lépcsőket, illetve a klubhelyiségeket. Mikor észrevették őket, Lucy, Rose és Albus csatlakoztak Jameshez és Ralphhoz.

- Apa elintézte, hogy ma estére kapjunk egy-egy kempingágyat a hálókba – mondta Albus egy süteményt majszolgatva, amit a nagyteremben zsákmányolt.

- Na és mi lesz Charlie-val, Juleszel, Harolddal meg a többiekkel? – kérdezte James.

- A ma éjszakát még otthon töltik. Nincs értelme itt maradniuk holnap reggelig. Nem mintha nekik menniük kéne akárhova is.

- Ne is mondd! – emelte fel a kezét Rose. – Olyan irigy vagyok rátok, hogy alig bírom. Ti elmentek egy hosszú vakációra, én meg itt maradok a számmisztikával, búbjáttannal, meg Debellow's idióta SVK óráival.

- De hiszen te *szereted* a számmisztikát – vonta össze szemöldökét Ralph.

A lány dühösen felhorkantott.

- Csak mert jó vagyok benne, még nem jelenti, hogy szeretem is.

- Gondolkodás nélkül helyet cserélnék veled – zúgolódott Albus. – Nekem semmi kedvem nincs részt venni ezen a hülye úton.

- És szerinted most ettől jobb? – fortyogott Rose. – Ennél igazságtalanabbat el sem tudnék képzelni.

Az előcsarnok túlsó falától Hermione szólította meg a lányát.

- Te és az öcséd menjetek fel, Rose. Holnap az első iskolanap. Hát nem izgalmas?

Rose lesújtó pillantást vetett az anyjára, aztán sötéten Jamesre, Ralphra és Albusra meredt. Lucy kedvesen megütögette unokatestvére karját.

- Rengeteg képet készítek neked, Rose. És írni is fogunk. Igaz? – Jelentőségteljesen a fiúkra pillantott, akik a padlót rugdosva beleegyezés féltét mormoltak.

Rose szkeptikus képpel bólintott.

- Jobb lenne, ha mind felmennének – biccentett a fiainak Harry Potter. – Lily velem és anyáttal alszik, a Szükség szobájában. Nem akarunk mindenkit felverni, mikor indulni kell.

Albus mozdulatlanra dermedt.

- Mégis *mikor* indulunk?

- Azt hiszem, fél hatkor találkozhatnánk a főbejáratnál – javasolta Harry a többi

felnőttre nézve, akik egyetértően bólogattak.

- Ez egyre rosszabb és rosszabb lesz – morogta James.

- Igazán gyönyörű esküvő volt – sóhajtott Ginny, eleresztve füle mellett James megjegyzését. – Legalábbis a maga módján; nem gondoljátok?

- Minerva – mosolyodott el Harry, és kissé közelebb hajolt az idős tanárnőhöz. – Csak nem...?

- Allergia! – csattant fel McGalagony, meglengetve zsebkendőjét. – Attól könnyezik a szemem.

Harry bólintott, majd átkarolta a professzor keskeny vállát, és elvezette őt a tanári szállások irányába. Ginny, Ron és Hermione halkán beszélgetve követte őket.

Hamarosan Albus és Ralph is elbúcsúzott a társaságtól, és eltűntek a pincébe vezető lépcsősor bejáratában. James és Lucy csatlakoztak Rose-hoz, és együtt felsétáltak a Griffendél klubhelyiségéhez.

- *Humdrugula* – vetette oda kurtán Rose a Kövér Dámának. A keret kitárult, és a klubhelyiségből előtörő hatalmas hangzavar csaknem hanyatt döntötte a csapatot.

- Nekem még a jelszót sem mondták meg – zúgolódott James Lucynek, ahogy átmásztak a portrélyukon.

- Jelszót csak a diákok kapnak – dalolta vígan a Kövér Dáma a vászon túlsó felén. James bosszúsan forgatta a szemét.

- James! – kiáltotta valaki. – Én kaptam az ágyad! Hát nem klassz?

James a hang irányába pillantott, és a vigyorgó Cameron Creeveyt vette észre, aki a klubhelyiség közepén lévő kanapén kuporgott, két riadtan pislogó elsőéves között. – Rajta van a neved, meg minden. A haverok persze megpukkadnak az irigységtől. Épp a tavalyi kalandokról meséltem a gólyáknak. Emlékszel, mikor leosontunk Roxmortsba a fúriafűz alatti járaton? És a farkasra a visszaúton?

- Csak az rémlik, mikor dobtál egy hátast rémületedben – felelte James komoran. Rose belebökött könyökével az oldalába, ám Cameront láthatóan nem lehetett kizökkenteni.

- Látjátok? – fordult vissza az elsőévesekhez. – Nem megmondtam? Fantasztikus volt.

James a fejét rázva csatlakozott Rose-hoz, aki már helyet foglalt az egyik sarokasztalnál Ted Lupin és még néhány barát körében. Lucy kíváncsian nézelődve követte, ám arca mindvégig hűvös és figyelmes maradt.

- Szevasz, James, Bajkeverő tisztelgés! – köszöntötte Damien Damascus. Tenyerét az arca mellé emelte, és kinyújtott kis- és mutatóujját úgy tartotta, mintha manófülek volnának. Rose, Sabrina Hildegard és Ted is így tett, s hozzá kötelességtudóan kinyújtották a nyelvüket. James is végrehajtotta az üdvözlést, ám nem sikerült túlságosan lelkesre.

- Ínséges év vár a Bajkeverőkre – szólt Sabrina, majd tovább folytatta az asztalon heverő újságlap hajtogatását. James úgy vélte, valószínűleg egy fúrót készít. – Most, hogy Ted után Noah és Petra is kilépett a nagybetűs Életbe, James meg lelép bratyizni az Államokba, mi lesz velünk?

- Igen – kontrázott rá Damien gunyorosan. – Mi ez az egész?

James már nyitotta volna a száját, ám Ted megelőzte.

- Ott van minden a címlapon, nem? – Kihúzta a Reggeli Prófétát Sabrina könyöke alól, széthajtogatta, és az asztalra terítette. James már ezerszer is látta a főcímet, mely

hatalmas betűkkel hirdette: H. POTTER ÉS AZ AUROROK CSATLAKOZNAK A NEMZETKÖZI NYOMOZÁSHOZ. Alatta egy mozgó fénykép James apjáról és Titus Hardcastle-ről, amint egy pódium előtt állnak, vakuk kereszttüzeiben. A fotó melletti alcím így szólt: ÚJABB MUGLI VEZETŐK TŰNTEK EL: A MINISZTERIUM CÁFOLJA, HOGY A V.E.F.F. MAGÁRA VÁLLALTA VOLNA AZ EMBERRABLÁSOKAT. A VILÁGHÍRŰ NEW YORK-I FELHŐKARCOLÓRA VENEZUELÁBAN TALÁLTAK RÁ - A MUGLIK AZ „IDEGENEKET” VÁDOLJÁK.

- Az egész ügy nemzetközivé vált most, hogy itt és az államokban is sorra tűnnek el emberek - sóhajtotta Ted. - Egy kicsit sem irigylem a papádat, James. Egy dolog elhíttetni az amerikai sajtóval, hogy a kis, zöld emberkék csórták el azt az épületet, de összeegyeztetni egy csomó külföldi ügynökség munkáját, egészen más dolog. Mintha sakkozni tanítanál egy tohonya turkát.

Damien kérdően mérte végig Tedet.

- Honnan tudsz te ilyeneket, Lupin?

- Van egy ilyen dolog, hogy „olvasás” - legyintett Ted. - Petrától tanultam. Néha neked is ki kéne próbálnod!

- Most már Morgan, emlékszel? - javította ki Sabrina anélkül, hogy felpillantott volna. - Morgannek hívja magát azóta, hogy eljött a nagyszülei házából.

- Erről jut eszembe - ült fel hirtelen Ted. - Ő és az új igazgató per pillanat épp komoly beszélgetést folytatnak az utóbbi irodájában. Hallottam, amint az öreg említette Harry bácsinak, és Petra sem tagadta le, mikor rákérdeztem a szertartás után. Úgy látszik, még mindig nem teljesen tiszta, hogy jöhet-e a kis családi vakációkra, Potter.

- Hogy érted? - meredt James a zsebében turkáló Tedre. - Most már nagykorú. Nem akadályozhatják meg, ha utazni akar.

- Gondolod? - morfondírozott Damien. Hátradől a székén, és ujjait összetámasztotta az álla alatt. - Mármint nem mindegy, hogy visszatartják, vagy *visszatartják*, ha érted, hogy értem. Végül is most, hogy mindkét nagyszülője meghalt, adódhatnak jogi kérdések. A mugli rendőrség nemigen tud az ügyről, hála Merlinnek, de attól még nem minden csupa napfény meg vidámság. Amit azon a farmon láttunk... nos, fogalmazzunk úgy, hogy annak fényében Longbottom professzor csattanó tövisgyökere közönséges nárciszsalátának tűnik. A mi Petránk bonyolult kis boszorkány, ha engem kérdeztek.

- Ez még nem jelenti azt, hogy bármi szörnyűséget követett volna el - húzta ki magát James. - Ő és a húga szerencsések, hogy eljöhetek onnan. Úgy hallottam, elég rohadt egy hely volt.

- Azóta nálatok laktak, igaz? - vont a szemöldökét Rose. - Elmesélték, mi történt aznap?

James ismét hátradőlt, és körbenézett a klubhelyiségben.

- Nem igazán. Petra annyit mondott, hogy a nagyapja felhagyott a varázslással a mugli felesége kedvéért. A nő egy igazi szipirtó volt, azt hiszem, Phyllisnek hívták. Állítólag Phyllis megpróbálta elküldeni Petra hűgát, Izabellát valami visszamaradottnak fenntartott munkafarmra. Petra szerint csak azt tették, amit kellett, hogy együtt kijuthassanak onnan.

- Felteszem, ez is az igazság - bólintott Damien. - Csakhogy nem a teljes igazság. Ez tuti.

- *Te mit tudsz?* – fordult a fiú felé James.

- Nem sokkal többet, mint te, de ahogy mondtam... valami olyan mágia folyik a háttérben, amelyet még életemben nem láttam. Merlin megesketett minket, hogy tartjuk a szánkat, és nekem ezzel nincs is bajom. Valószínűleg úgysem hinnéd el. Csak egy a biztos: ha Petra tette, akkor nem az a Petra, akiről azt hittem, hogy ismerem.

- „Morgan” – kotyogta közbe Sabrina ismét, majd a magasba emelte a gondosan meghajtogatott fúrót. – Mit mondasz, Lupin? Készen állsz egy hatkörösre a mindenkori bajnok ellen?

- Most nem – háritotta el a kihívást Ted, majd az asztalra üritette zsebe meglehetősen tetemes tartalmát. – Bajkeverés van folyamatban. Hol is vannak...?

James, Lucy és Rose az asztal fölé hajoltak, miközben Ted mélyen beletúrt a kacatok közé. A holmik alól hirtelen egy origami-béka szökkent elő, aztán a lábát húzva eloldalgott. Mindenízű draszé és kósza knútok gurultak mindenfelé.

- Aha! – kiáltott fel Ted diadalmasan. Megmarkolt egy ezüstsín szalaggal bekötött bársonyzacskót, és hátradőlt. – Közelebb, bajtársak. Ez biztos elnyeri a tetszésedet.

Sabrina félretette a fúrót, és összevont szemöldökkel figyelte, amint Ted kibontja a kis zsákot.

- Telefül? – pislogott a tartalmára. – Mit akarsz ezekkel? Azt mondtad, Morgan és az igazgató az irodában vannak. A kastély másik felén.

- Ácsi, kicsi lány – villantott rá Ted egy hamiskás mosolyt. – Ez a legújabb Telefül 2.0, beépített távérzékelő búzájjal. Csak jelöld ki a tárgyat, amit adóként szeretnél használni – esetünkben egy ártatlan mentolos cukorkát, amit a kastélyba visszafelé csúsztattam észrevétlenül az igazgató zsebébe –, és voilá! – Ennél a pontnál Ted a metamorf tulajdonságával felvette George arcát, s hozzá remekül utánozta a férfi fertőző lelkesedését. – Instant tiltott audiomegfigyelés szemfüles fülelőknek. – Visszaváltoztatta arcát, aztán a markába öntött párat a hússzínű tárgyakból. – Ezek még csak a prototípusok, de megvan a haszna, ha az ember a Dupla W-nél melózik.

James elvette az egyik szerkentyűt, és alaposabban is szemügyre vette. Ránézésre habzivacsból készült, és egy nagy fület formázott.

- Mit kell csinálni vele?

Damien hümmögve forgatta a maga példányát.

- Hát, lehetőleg ne edd meg. – Kísérletképpen beledugta a szivacsfület a sajátjába, és hallgatózott egy sort. A szeme csakhamar tágra nyílt. – Működik! – súgta félhangosan. – Hallom őket!

A Bajkeverők és Lucy egy emberként kapták fejükhöz a telefületeket. James észrevette, hogy az apró szerkezet formáját úgy tervezték, hogy tökéletesen illeszkedjen a hallójáratába, így kéz nélkül is lehetett használni. Beleszuszakolta hát fülébe, aztán hátradőlt, és lélegzetvisszafojtva próbálta kivenni a távoli hangokat.

- Ők azok? – kérdezte Sabrina hunyorogva. – Nehéz megmondani.

Ted biccentett.

- Ők, csak távol vannak. Figyelj!

James kisujját beledugta a másik fülébe, hogy kizárja a klubhelyiség zajait. Halványan ki tudta venni az igazgató morgós baritonját, amire Petra reszketeg tenorja felelt. Lassanként a hangok kitisztultak.

- Bármily szerencsétlenül alakult is, ami azt illeti, pillanatnyilag sokkal kevésbé érdekel a módszer, amit az erőd fejlesztésére választottál – mondta az igazgató –, mint az álmaid. Azt tapasztaltam, hogy az ilyesminek gyakran megvan a maga jelentése, még ha nem is azonnal értjük meg.

- Csak egy álom – válaszolt Petra halk, távoli hangon. – Már korábban is volt részem benne, csak fordítva. Régebben olyan döntésekről álmodtam, amikről azt hittem, meg akarom hozni őket. Most olyan tragédiákat látok, amelyeket épp csak, hogy elkerültem. Igazából még örülök is nekik. Emlékeztetnek.

- Mármint mire? – hallatszott ismét Merlin nyugodt, megfontolt hangja.

- A döntés hatalmára. És arra, hogy a legapróbb tett is mérhetetlen következményekkel járhat.

Merlin hangja jelentőségteljesen elmélyült.

- És most már tudja, milyen igaz ez, kiváltképp önre, Miss Morganstern. Vagy jobb szeretné, ha a *másik* nevéen szólítanám?

Hosszú szünet következett. Jamesnek már épp megfordult a fejében, hogy talán a telefül mondta fel a szolgálatot, mikor újfent felcsendült az igazgató hangja.

- Puffasztott csokimuffin borzasfüvel – mondta lassan, mintha a szavakat ízlelgetné. James döbbenet pillantott fel. Tekintete találkozott Lucyével, aki tanácstalanul vállat vont, és kissé megrázta a fejét. Merlin hangja folytatta, de olyan halkán, hogy Jamesnek igencsak hegyeznie kellett a fülét, hogy mindent halljon. Koncentrációtól megfeszülten hajolt az asztal fölé.

- Hogy elkerüljük a túlságosan átható aromát, csak szárított, alaposan átszitált, majd porított borzasfüvet használjunk. Keverjük össze két rész cidere kivonattal és egy csipet teaszirommal. Háromcseppenként adagoljunk hozzá rumot, míg a massa gyúrhatóvá nem válik...

Ted dühösen meredt maga elé az asztallapra, s mikor észrevette, hogy James őt nézi, ő is megvonta a vállát.

- Úgy hangzik, mint valami recept – súgta Damien. – Miért tanítja Petrát muffinsütésre?

- Azért – dörrent fel Merlin olyan hangosan, hogy James ijedtében a füléhez kapta kezét –, mert a csokimuffin készítése olyan értékes tudás, melyet minden boszorkánynak és varázslónak érdemes elsajátítania.

Mikor végre sikerült kihalászni a füléből a szerkezetet, James megfordult, aztán rögtön hátrahőkölt, mikor meglátta, hogy Merlin ott áll közvetlen mellette, kezében egy hatalmas szakácskönyvvel. Merlin mosolygott, ám ez a mosoly nem az a fajta volt, amivel szemben szívesen ücsörög az ember.

- Végül is – folytatta az igazgató, végignézve az asztalon szétszórt szivacsfüleken –, ki tudja, milyen feladatok elé állít bennünket a szükség és a sors. Igaz is... - Kivett valamit a talárja zsebéből, és előre nyújtotta. – Úgy hiszem, ez az öné, Mr. Lupin. Az lesz a legjobb, ha ezt... hogy is mondják? Bedobom a közösbe. – Azzal Ted holmijainak halmára ejtette az elvarázsolt mentolos cukrot.

- Szép jó estét, igazgató úr! – villantott fel Damien egy széles mosolyt. – Élvezte az esküvőt, uram?

- Ne fáradjon, Mr. Damascus – felelte Merlin, majd becsapta a szakácskönyvet. – Épp elég gyanakvással élek ön felé, ami az egész évben kitart. Jó estét, diákok, Mr. Lupin.

Sarkon fordult és távozott, mentében elhaladt Petra mellett, aki ekkor lépett be a portrélyukon. Merlin jelentőségteljesen feléje biccentett, a lány pedig kissé vonakodva viszonzta a gesztust.

- Volt egyáltalán valami igazság abban, amit hallottunk? – kérdezte Ted Petrát, mikor az James és Lucy között helyet foglalt az asztalnál.

- Attól függ, mikor kezdtetek hallgatózni – felelte a lány, kerülve a pillantását. – Nagyjából akkor kezdett árnyékolni titeket, mikor visszaindultunk a klubhelyiségbe. Tudjátok, Merlin szeret sétálni beszélgetés közben.

Ted keserűen bólintott. James tudta, hogy a fiú tagja volt a csapatnak, akik kimentették Petrát a nagyszülei farmjáról, és abban is biztos volt, hogy Damien igazat beszélt, és sokkal több bújik meg a történetek háttérében, mint amit a nagy többség tud. Merlin mindenkivel elbeszélgetett, akik részt vettek Petra szöktetésében, s ők azóta folyamatosan titkolóznak. Ahogy Ted kezdte összeszedni a telefűleket, úgy tűnt, valami kimondatlan dolog történt közte és Petra között.

Rose tért először magához.

- Na és, engedik, hogy az Államokba utazz, Petra?

- „Morgan” – javította ki ismét Sabrina.

- Nem gond – mosolyodott el Petra. – Nektek még mindig Petra vagyok. Morgan inkább egy... belső személyiség.

Damien biccentett.

- Mint annak a pasasnak a Szellemes szálldosók bandából, aki Uriak Hollingsworthról egyszerűen csak Dûmra változtatta a nevét. Amolyan életszemlélet féle, igaz?

- Fogd be, Damien – taszított egyet a fiún Rose. – Szóval, mész az Államokba, vagy sem, Petra?

- Megyek – biccentett Petra. – Izzy is velem jön. És azt hiszem, egy ideig ott is maradunk.

- Mármint karácsonynál is tovább? – kérdezte James. – Csak mert mi remélhetőleg akkor jövünk haza.

- Nem hinném, hogy karácsonyra itthon lennének, James – szólt Lucy bűnbánóan. – Sajnos már van tapasztalatom az ilyenekben.

- És ki ez az üdítően gyakorlatias újonc? – kérdezte Damien élénken, és közelebb hajolt Lucyhez. James leeresztett, de csak egy egészen kicsit, tekintetbe véve Petra közelségét. – Az unokahúgom, Lucy. Elvileg idén kezdett volna, habár szerinte a Hollóhátba került volna, vagy a Mardekárba.

- Látszik is rajta – bólogatott Damien. – Ott van az a kis szikra a szemében. Örülök a találkozásnak, Lucy unokahúg.

- Úgyszintén – biccentett rá Lucy gyakorlott udvariassággal.

- Meséljétek már el, hogy is van ez az egész – mondta Ted. Hátradőlt a székén, és összefonta karját a mellkasa előtt. – Roxfort egy bentlakásos iskola. Akkor sem kéne a szüleitekkel mennetek, ha az egész évre maradnának is. Akkor mégis miért?

James felsóhajtott.

- Anya ötlete volt – kezdte. – Nem akart olyan sokáig olyan távol lenni Albustól és tőlem. Nem túlságosan örült neki, mikor megjött apa kihelyezési parancsa, ráadásul magától a minisztertől. Mostanában elég egyhangúan teltek a napok az aurorparancsnokságon. Egyszer Longbottom professzor azt mondta a papámnak: a

béke unalmas tud lenni egy auror számára. Azt hiszem, a család egyszerűen csak hozzászokott a jóhoz. Most meg, hogy a világ befűtött egy kicsit... - James kitárta a karjait.

- Egész háztömbök elhoppánálása egy vízesésbe eléggé fel tudja zaklatni az embereket - jegyezte meg bölcsen Damien.

- Az én mamán ugyanúgy viselkedik, mint a tiéd, James - mondta Rose. - Hallottam őt és apát erről beszélni. Szerintük azért igazán félelmetes ez a helyzet, mert az emberek már elfeledkeztek arról, milyen volt a világ, mikor még Tudjátokki élt. Most már hajlamosak mindenféle maszlagot bevenni, és kezdik megkérdőjelezni a varázsvilág működését.

- Mint Tabitha Corsica, meg az az eszement Haladó elem - mordult fel Ted. - Különben nem hinném, hogy azok odébb álltak. Legalábbis nem örökre. Olyanok, akár a falakban megbújó csótányok. Előbb vagy utóbb visszajönnek, és ha így lesz, hozzák a haverjaikat is.

Sabrina felvette az újságot, és átfutotta a szalagcímet.

- Gondoljátok, hogy ez a Veff nevű fickó áll az egész mögött?

- A Veff nem egy fickó, Sabrina - bökött a lapra Ted. - Egy szervezet.

- Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontja - mondta Lucy. - Láttam pár plakátjukat Londondban. Egyenlőséget hirdetnek, bármi áron, meg ilyesmi. Elméletileg nemzetköziek, több ezren vannak, de apa szerint ez nem igaz. Azt mondja, valószínűleg csak pár fura szerzet, akik egy pincében gyűlésznek.

- Miért állítanak, hogy mugli politikusokat rabolnak, ha nem így van? - rázta a fejét Rose, és végignézett az asztalnál ülőkön. - Még ha így is van, miért teszik?

- Dunsztom sincs - felelte James a homlokát ráncolva. - De nem is érdekel. Csak annyit tudok, hogy mindenki fel van pörögve, apát valami nemzetközi nyomozásra állították rá, anya pedig aggódik, hogy valami történik vele, velünk vagy mindenkivel. Apa szerint karácsonyra az egész ügyet lezavarják, de Lucynek valószínűleg igaza van. Senki sem tudja, meddig tart majd. Addig is, anya egy helyen akar tudni bennünket, de legalábbis egy kontinensen.

- Deedle is megy, nem? - kérdezte Ted Jamest. - Az ő apja már járt egyszer ott, meglátogatta Kőfalat, Franklynt, meg mindenkit az Alma Aleronban. Ellenőrizte a biztonsági rendszert és a mugliriasztó technikákat. Most is ezért megy?

- Gondolom - vont vállat James. - Fogalmam sincs.

- Nos - állt fel Lucy nagyot nyújtózva -, ha bármelyikünk is menni akar, jobb lesz, ha lefekszünk. Mutatod az utat, Rose?

Rose felkelt, és felvezette unokatestvérét a lányok hálótermeibe vezető lépcsőn. Lassanként a többi Bajkeverő is felkerekedett, ásítózva tolták el székeiket az asztaltól, és nyikorogva tették vissza.

- És veled mi a helyzet, Petra? - fordult Damien a vele átellenben álló lányhoz. - Mi vár ott rád?

James Petrára pillantott, aki halvány mosolyt villantott Damienre, aztán vállat vont.

- Nem tudom - felelte, majd búsan körbenézett a klubhelyiségben. - Miért, *itt* mi vár?

Másnap reggel James arra ébredt, hogy valami kaparja a kempingágya melletti ablakot. Álomittas fejjel felült, és néhány másodpercig értetlenül meredt maga elé; fogalma sem volt róla, hol lehet. Az éjszaka csendjében a kempingágy fölé boruló sötét árnyak már-már fenyegetőnek tündek. Valahol égett egy gyertya, de hogy hol, azt James nem láthatta a mellette lévő baldachinos ágytól. Valami ismét megkopogtatta az ablakot. James megfordult, és a szemét megerősítve próbálta kivenni, mi az. Az üveg másik oldalán Nobby, James gyöngybaglya türelmetlenül szökdécselt.

- Mit akarsz? - súgta James ingerülten, miközben kinyitotta neki az ablakot. Nobby beugrott a szobába, aztán előre nyújtotta lábát, és megmutatta gazdájának a lábára kötözött kis papírlapot. James kioldozta a spárgát, amivel a levél rögzítve volt, aztán kitekerte a pergament.

Ébren vagy már? Kétlem. Tíz percen belül találkozunk a rotundánál. A hajón reggelizünk.

Anya

James összegyúrta a lapot, és a kempingágyra hajította. Ásítózva felkelt, és kezdett átöltözni.

- Várod már a kis vakációt, Potter? - szólt valaki halkán. James, aki épp akkor próbált belebújni a nadrágjába, megdermedt, aztán fél lábon ugrálva kereste a hang forrását, míg vissza nem esett az ágyára. Nobby nagyot ugrott az ablakpárkányon, majd felháborodva csapkodni kezdett a szárnyával.

- A fenébe is, Malfoy - rázta a fejét James. - Te sosem alszol?

- Kicsit irigyellek - morfondírozott Scorpius Malfoy. Az ágya fejtámlájának dőlve ült, az ő éjjeliszekrényén égett a gyertya. Lejjebb eresztette a könyvet, amit eddig olvasott, és szemüvege fölött Jamesre meredt. - Mégis, úgy tűnik, *te* egyáltalán nem várod az utat. Nehéz elhinnem, hogy annyira hiányozni fog egy újabb sikertelen kviddicsválogatás.

James már kezdett hozzászokni Scorpius lekezelő beszédstílusához. Most is csak felsőhajtott, végre teljesen felhúzta a nadrágját, aztán a cipőjéért nyúlt.

- Talán. Nem is tudom.

- Van egy sejtésem, Potter - mondta Scorpius. Figyelmét látszólag visszafordította az ölében heverő könyv felé. - Akarod, hogy megosszam veled?

James bekötötte cipőfűzőjét, és erősen meghúzta a csomót.

- Van rá mód, hogy ne tedd?

- Szerintem nem is vagy olyan zsémbes az út miatt, mint amilyennek mutatod magad - mondta Scorpius halkán. - A nyilvánvaló okok miatt.

James kurtán biccentett.

- Beindultak a Malfoy-féle ösztönös megérzések? A jövő heti lottószámokat nem tudod?

- Petra Morganstern is veled és a családdal tart, igaz? - csukta be végre a könyvet Scorpius. - Ő, és a mugli húga is.

- Igen - felelte James, miközben utazótáskájába tömte pizsamáját, majd becipzárázta azt. - És?

- Ugyan már, Potter, hiszen nem titok, hogyan érzel iránta. Mikor tegnap este leült melléd, olyan vörös lett a képed, hogy gesztenyét süthettünk volna rajta.

- Fogd be! - mordult fel James sértődötten. - Megőrültél.

- Mindössze a nyilvánvalót mondom - vont vállat Scorpius. - Semmi gond nincs ezzel. Ha engem kérdezel, nagyon bájos lány. Csak légy óvatos vele.

- Igen, tudom - motyogta James kissé lecsillapodva. - Rose már figyelmeztetett, hogy ne mondjak semmi olyasmit, amivel elronthatnám a barátságunkat. Tudom. Nem vagyok komplett idióta.

- Nem erre gondoltam - nézett James szemébe Scorpius. - Gondolod, hogy a legkevésbé is érdekel a barátságod Petra Morgansternnel? Fontosabb dolgok is történnek a világban, ha eddig nem vetted volna észre.

- Észrevettem - mondta James, aztán értetlenül megvonta a vállát. - De nekem mi közöm van ehhez?

- Talán semmi - felelte Scorpius összeszűkülő szemekkel. - Te... te vagy. De az utóbbi két évben előszeretettel tenyereltél bele a világ ügyeit befolyásoló történésekbe, ami néha jól sült el, néha nem. Úgy látszik, a végzet szívesen helyezi a Pottereket a történelem alakulásának kellős közepébe. Én csak azt mondom, hogy ha esetleg újra megtörténik, ez alkalommal talán nem kéne úgy... *háborognod*.

James fáradtan megrázta a fejét, és a vállára lendítette a táskát.

- Ez most nem az én kalandom - mondta, miközben átvágott a hálótermen -, hanem az apámé.

- Szóval még mindig ez a lemez - vonta fel a szemöldökét Scorpius szarkasztikusan.

- Majd találkozunk, Scorpius - köszönt el James a lépcső tetejéről. - Remélem.

- Jó utat, Potter - legyintett a másik fiú, aztán újra kinyitotta a könyvét. - Csak emlékezz arra, amit mondtam.

James homlokráncolva meredt rá, de úgy tűnt, Scorpiusnak nincs más mondanivalója. James vállat vont, és lesietett a lépcsőn.

- Az unokatestvéred, Lucy, már lement - hallatszott egy távoli, elhaló hang a középső kanapé felől. Ahogy közelebb ért, James meglátta, hogy Cedric Diggory szelleme ül ott. - Azért küldtek, hogy ha Nobby kudarcot vallana, ébresszelek fel.

- Alapos banda, mi? - mondta James, de képtelen volt visszafojtani egy mosolyt. Scorpiusnak igaza volt. Most, hogy eljött az idő, kellemes izgatottság bizsergette a bensőjét.

- Jó mulatást, James - biccentett Cedric, mélyen James szemébe nézve. - Életemben mindig is szerettem volna látni az Államokat. Majd meséj róla, mikor visszajössz.

- Fogok, Ced. Viszlát!

A portré könnyedén kitárult, és mikor ismét becsukódott mögötte, James hallotta a Kövér Dáma halkán füttyülő horkolását. A válla fölött vetett a sötétségbe burkolózó festményre egy utolsó pillantást. Idén nem lesznek jelszavak a klubhelyiséghez, gondolta, és várta, hogy vajon ismét jelentkezik-e az a tompa fájdalom, ami előző este gyötörte. Nem lesznek SVK órák Debellows professzorral és vesszőfutással, sem kiadós lakomák a nagyteremben, a lebegő gyertyák és elvarázsolt mennyezet alatt.

Hóborc komisz tréfáiban és McGalagony professzor szúrós pillantásaiban sem lesz része, ahogy hétvégi teában sem Hagrid kunyhójában.

Szomorú volt, de közel sem annyira, mint amire számított. Hiszen ezek helyett új élményekben lehet része, legalábbis idén. Még nem tudta, miket lát majd, ám nem meglepő módon, épp ez tette olyan izgalmassá. Talán nem csak jó dolgok fognak vele történni, de mindenképpen figyelemre méltók, és mikor hazatér, a hátra maradtak alig fogják várni, hogy hallják a történeteit. Főleg Rose és Cedric, sőt, még Scorpius is. Kidüllesztette mellkasát, és beszívta a sötét, mélyen alvó kastély oly ismerős illatát. Csaknem elbúcsúzott az iskolától, ám aztán arra jutott, hogy az bolondság volna. Ahelyett megfordult, és kettesével szedve a fokokat lerobogott a lépcsőn.

Már majdnem elérte a rotundát, leendő útitársai fojtott beszélgetésének visszhangját is hallotta, mikor halk csilingelés közepette egy alak lépett elő az árnyékok közül. Legnagyobb meglepetésére James Sybil Trelawney professzort ismerte fel benne.

- Á, James - mondta a tanárnő reszketeg hangon. - Indul a nagy kaland a kolóniákra, igaz? Örülök, hogy alkalmam adódott személyesen elbúcsúzni. Kívánom, hogy az utatokat kímélje meg a mélységből leselkedő, pusztító végzet, mely folyamatosan lesi, melyik elővigyázatlanra csaphat le.

- Köszönöm, professzor - mondta James. - Ööö, legalábbis azt hiszem. Miért van ébren ilyen korán?

Trelawney színpadiasan mélyet sóhajtott.

- Ó, manapság kevés alvással is beérem. A korrall jár. De ne hagyd, hogy feltartsalak! A többiek már biztosan várnak...

Könnyedén megpaskolta James vállát, ahogy az elhaladt mellette. Karkötői vidáman csilingeltek. Hirtelen James megtorpant, és csaknem elejtette a táskáját. A professzornő ujjai mélyen James vállába vájtak, olyan erővel, hogy lila körmei a szó szoros értelmében eltűntek a fiú melegítőfelsőjének szövetében. James felpillantott Trelawneyra, de ő nem nézett vissza rá. Egyenesen előre meredt, szeme tágra nyílt, tekintete pedig olyan kifejezéstelen volt, mintha szoborrá vált volna.

- Tanárnő? - szólította meg James aggodalmasan. - Minden rendben? - A rotunda felől még mindig hallatszott a családja és barátai beszélgetésének visszhangja.

- Lángokban álló világot látok - szólt Trelawney társalgási hangnemben. Úgy tűnt, nem kimondottan Jameshez beszél, de nem is csak magában. A szavak úgy csüngtek a levegőben, mintha saját életet élnének, mintha lélegző lények volnának az emberi látás határain kívül. James összerezsent, de a nő keze még mindig satuként markolta.

- Világok világok hátán, az öröklétbe nyúlva - folytatta a professzor álmodozó, dallamos hangon. - Mindegyik egy helyhez kötődik, az alaphoz, a támaszhoz, a tengelyhez, mely körül a valóságok fordulnak. Imbolyog, elferdül, lezuhan... darabokra hullott, s magával sodort minden dolgot és időt.

- Ööö, professzor...? - zihálta James, próbálva lefeszíteni magáról Trelawney kezét. Az igazat megvallva alig érezte a fájdalmat. Szavai azonban olyanok voltak, akár a mérgező köd. Félt lélegezni, mert attól tartott, ha a szavak beléje jutnak, megfertőzik, és valami kimondhatatlan sarjad belőlük.

- Csak egyetlen van - merengett tovább Trelawney. Hangja megváltozott, valahogy mélyebbé vált. - Csak egy, ki a sorsok nexusában áll, s kinek keze ismét egyensúlyt hoz, avagy feledésbe taszít. A hatalom nem az ő kezében van, hanem azéban, akit ő terel. Csupán egyetlen kimenetel lehetséges. A végzetek felsorakoztak. Leszáll majd az éj, melynek nincs hajnala, nincs hajnal, kivéve az örök tűz hajnalát, ahol a világok démontüze lobog, elemészt, a fény, melyből nem fakad élet. Jó éjszakát. Jó éjszakát. Jó éjszakát. - Hátborzongató hangon ismételte ezt, mint egy megakadt lemez. James erősen összeresztette. Végül a professzor eleresztette James vállát, aztán egyenes tartással előre esett, akár egy kivágott fa. James gyorsan előre ugrott, hogy elkapja. A tanárnő olyan könnyű volt, és testét úgy teleaggatta karperecekkkel, ékszerekkel és színes sálakkal, hogy James egy pillanatra úgy érezte, mintha kirakati bábút fogna.

- Professzor? - nyögte James. Próbálta megfordítani a nőt, de az olyan merev és hideg volt, akár egy darab fa. Megrázta őt. - Trelawney professzor?

A tanárnő szemei vakon meredtek a plafonra félrecsúszott szemüvege mögül. Jamesen eluralkodott a pánik. Mély lélegzetet vett, hogy segítségért kiáltson, de abban a pillanatban Trelawney összerándult a kezében. Szinte fuldokolva levegőért kapott, karjával kapálózva próbált felülni. James megfogta a nő egyik hideg kezét, és a válla alá nyúlt, hogy felsegítse.

- Jóságos ég! - lihegte Trelawney. Hangja vagy egy oktávval magasabban csengett a megszokottnál. - Mivé lettem, elájulok a folyosó kellős közepén. Elnézését kérem, Mr. Potter, remélem, nem riasztottam meg nagyon...

James csak akkor engedte el a professzort, mikor az már szilárdan állt a lábán, ám még akkor is gyanakodva figyelte az arcát. Szíve kalimpált a mellkasában. Úgy tűnt, Trelawney nem emlékszik arra, ami történt, sem a különös szavakra, de tudta, hogy *valami* történt; ebben James szinte teljesen biztos volt. Trelawney egy pillanatig a fiúra meredt, aztán elkapta a tekintetét.

- Nem lesz semmi baj, James - mondta elhalón. - Kérlek, menj, menj...

Úgy festett, mintha nem akart, vagy nem tudott volna James szemébe nézni.

- Professzor - szólt James lassan. - Biztos benne, hogy... Mit jelentett ez az egész?

- Fogalmam sincs, miről beszél, fiatalember - kapta fel a fejét a tanárnő, mintha a másik valami különösen csúnyát mondott volna. - Menjen már. A családjá vár önre.

- Visszakísérhetem a szobájába, professzor - ajánlotta James. Közelebb lépett, és a nő könyökéért nyúlt.

- Ne! - Trelawney csaknem felsikoltott, és a könyökét is elrántotta. Egy pillanattal később erőt vett magán, és józanabb hangnemre váltott. - Ne. Nincs szükség rá. Csak menjen, kérem.

James tágra nyílt szemekkel, aggodalmasan meredt rá.

- Olyasvalakiről volt szó, aki ott lesz a hajón, igaz?

Trelawney remegve felsóhajtott, majd hátát a falnak vetette, és egy mályvaszín kendővel legyezgette magát.

- Sokan csak kinevetnek - mondta, mintha csak magában morfondírozna. - Ők nem hisznek a kozmikus harmóniában. Nem hiszik, hogy a ritka látókhöz tartozom. - Kissé örülten felvihogott, látszólag teljesen kiment a fejéből, hogy James is ott van. Ami azt illeti, a fiú már valóban távozóban volt, egyre hátrált; nem szívesen hagyta magára a professzort, de tudta, hogy az útitársai már várják. Trelawney nem nézett

fel rá, viszont tovább motyogott magában, arca elveszett a folyosó árnyai mögött. Végül James megrázta a fejét, sarkon fordult, és futásnak eredt a rotundáról odahallatszó hangok felé.

- Te voltál, James – mondta Trelawney olyan érzelemmentesen, hogy James megtorpant. – Gondolom, senki nem lepődne meg, ha tudná, hogy alig néhány valódi látomásom volt életemben. Ritkán emlékszem rájuk, s ez az alkalom sem kivétel, de egyet tudok: téged láttalak. Te vagy a kiválasztott. Te vagy a megoldás, de nem a kulcs. Te fogod terelni azt, aki legyőzi a sötétséget. Éppen most... éppen most... - Hangja lemondó lett, végül teljesen elhalt.

James lassan hátrapillantott a válla fölött. Trelawney ugyanott volt, ahol hagyta, vállát a falnak vetve, félig elveszve az árnyékok között.

- Összekeveri. Az apám volt a Kiválasztott, nem én. Az ő dolga volt a világ megmentése.

A professzor lassan megrázta a fejét, aztán ismét felnevetett. Vékony, reménytelen hang volt.

- Az apád valóban kiválasztott volt. Ő teljesítette feladatát. Most az univerzum fizetséget követel, és ezt a fizetséget te fogod megadni. Meg van írva. Ahogy az apád sem tudott, te sem menekülhetsz a végzeted elől.

James maga is meglepődött, mikor meghallotta a saját hangját.

- Én ezt nem hiszem el. Semmi sincs kőbe vésve. Bármilyen is az a *fizetség*, harcolni fogok ellene.

- Jól tudom – mondta Trelawney olyan keserűen, hogy Jamesnek belesajdult a szíve. – Hogy ne tudnám? De el fogsz bukni, édes fiam. Elbuzsz... - Az utolsó szót szinte csak lehelte, így a hatás olyan volt, mintha a szavakat elnyelte volna a sötétség. Jamest kirázta a hideg tőle.

- James? – szólította meg egy hang. Az apja volt, Harry Potter. – Te vagy az? Indulnunk kell.

James a folyosó túlsó végére pillantott, és meglátta, hogy a fáklyafényben egyre nyúló árnyak közelítenek felé.

- Jövök, apa – kiáltotta. – Csak... belefutottam valakibe. Búcsúzkodtunk... Még mindig itt...

Megfordult, és előre bökött, azonban Trelawney eltűnt. A pirkadat sötétjébe burkolózó folyosón nyoma sem volt senkinek.

2. A GWYNDEMERÉ

James nem emlékezett rá, mikor kelt utoljára ilyen korán. A nap épp csak rőt ígéret volt a horizonton, míg az ég többi részén halovány csillagok pislákolnak, és holdfényben fürdőző felhőpamacskok sodródtak. A park fölött sűrű köd lebegett, és a fű olyan nedves volt, hogy James sportcipője szinte azonnal átázott.

- Jó reggelt, James - köszöntötte őt boldogan Izzy, Petra húga, aki melléje szegődött, mikor a társaság belevetette magát a gyöngyházszínű hajnalba. - Izzalmas, mi?

- Ami azt illeti, tényleg az - értett egyet James, és a lányra mosolygott. Az vidáman szökdécselt, szőke haja csak úgy verdesett az arca körül. Izzy egy évvel idősebb volt James húgánál, Lilynél, habár erről hajlamos volt elfeledkezni az ember. Ahogy Lucy-t mindig idősebbnek nézték a koránál, Izabella Morgansternben volt valami egyszerű ártatlanság, amitől sokkal fiatalabbnak tűnt. Petra elmesélte Jamesnek és a családjának, hogy Izzy egyfajta fejlődési rendellenességgel született, ami miatt a saját anyja megvetette, és majdnem egyhangú szolgaságba taszította őt egész életére. James szemében Izzy nem tűnt lassú felfogásúnak. Sőt, még szerencsésnek is tartotta, mert mintha az agya egyenesen felmentette volna őt az állandó szorongástól és aggodalmaskodástól, ami a legtöbb embert ingerültté teszi. James egy kicsit irigyelte emiatt.

- Petra alig akart felkelni, mikor ébresztettem - fecsegte Izzy színpadiasan sugdolózva, és a nővére felé biccentett, aki valamivel előrébb sétált, Percy és Audrey társaságában. - Azt mondja, nem egy korán kelő típus.

James bólintott.

- Általában én sem vagyok az. De ez a mai nap más, nem igaz?

- Nem olyan, mintha egy átlagos munkanapra ébrednénk a farmon, az biztos - felelte Izzy. Megfogta James kezét, és boldogan ugrándozott mellette. - Nagy

kalandok várnak ránk! Hajóra szállunk, épp mint Treus. Ugye?

- Elő a pálcát és az észet – jegyezte meg Albus valahol hátul. – Igaz, „Treus”?

- Na és, hogy jutunk oda? – kérdezte Ralph. James hátrapillantott, és meglátta, hogy a nagyobb fiú Albus mellett sétál, kezét kapucnis pulóvere zsebébe dugva. – Zsupszkuccsal? Mindig is ki szerettem volna próbálni a zsupszkuccsot. Az a fatönk lesz az?

- Láttad, ki vezeti ezt a kis expedíciót, Ralph? – bökött James a csapat eleje felé.

Ralph előre pillantott.

- Aha, Merlin – mondta, aztán egy másodpercre ledermedt, mikor beléhasított a felismerés. – Ó...

Albus is az igazgatóra sandított.

- És akkor mi van?

- Az van, hogy sétálunk – vigyorodott el James. – Merlin szeret a természet titkos izémizéivel közösködni, amikor csak lehetősége adódik rá.

Ralph felsóhajtott.

- Egyáltalán, miért jön velünk?

- Mi sem egyszerűbb – szólt egy új hang. Ralph apja, Denniston Dolohov nem messze tőlük lépkedett, arca tüzelni látszott a Tiltott Rengeteg fái között leszűrődő halvány fényben. – Az ő idejében még senki sem tudott az „Újvilágról”, habár sok boszorkány és varázsló sejteni vélte a létezését. Pár napra ő is átruccan velünk, aztán jön vissza a Roxfortba. Gondolom, vetni akar egy pillantást arra, milyen az élet az óceán túlsó felén. Olyan, mintha mi a távoli jövőbe utaznánk, és lehetőségünk adódna látogatást tenni a holdvárosokba.

- Az de király volna! – sóhajtotta Albus. – Sokkal jobb, mint átbútorozni abba a hülye, vén Amerikába.

- Én óvatosabban fogalmaznék a jövőben – szólt Lucy, aki Izzy másik oldalán sétált, vállán utazótáskájával. – Úgy tudom, az amerikaiak meglehetősen büszkék a hazájukra. Mint ahogy közülünk is páran.

- Nekünk könnyű – legyintett Albus. – Hiszen Angliának itt van a több évezredre visszanyúló történelme és hagyományai! Nekik mi van? Kábé tizenöt perc, meg egy teadélután.

- A teáról jut eszembe – kotyogta közbe Ralph a hasát simogatva. – Most szívesen elfogadnék egyet.

Mintha csak erre a végszóra várt volna, James édesanyja lemaradt az élbolytól.

- Kér valaki sütit? – nyújtott a gyerekek felé egy nyitott bádogdobozt.

James a vállára lendítette táskáját, és kivett két maréknyit belőle.

- Kösz, anya.

- Á, teasütemény – tapsikolt Izzy. – Otthon csak nagyon ritkán ehettünk teasüteményt.

- Merlin szerint kell egy kis táplálék az útra – bólogatott Ginny. – Végül is, sok dolgunk van még, és hosszú út áll előttünk.

- Egész végig sétálni fogunk? – méltatlankodott Albus tele szájjal. – Ez komoly?

Ginny biccentett.

- Merlin tegnap délután előre küldte a csomagjainkat. A kikötőben várnak bennünket. Egy kis séta még jót is tesz.

- Talán még egy kis feneket is növesztesz közben – jegyezte meg Lucy

segítőképpen.

- Kac-kac – húzta el a száját Albus gúnyosan. – És meddig tart az út?

- Tényleg – lihegte Ralph, és menet közben felsandított a fák csúcsára. – Mi lesz, ha út közben valaki, mondjuk, elájul az éhségtől, vagy ilyesmi?

- Itt vagyunk – kiáltotta valaki a sor elején. James legnagyobb meglepetésére Neville Longbottom hangját vélte felismerni. – Mindenki zárkózzon fel!

Albus zavarodottan rázta a fejét.

- Itt vagyunk?

- Az Longbottom professzor? – vonta össze a szemöldökét Ralph. – Oké, jó móka az utazás, de nem kéne *valakinek* a Roxfortban is maradnia?

James, akinek egyszer már része volt Merlin mágikus túrájában, elvigyorodott. Az utolsó süteményt szorongatva előre szaladt a felnőttekhez.

- Szia, Percy bácsi, Audrey néni, Molly – köszönt menet közben. – Szia, Petra. Jó reggelt!

Elrohant a lány mellett, és csak akkor fékezett le, mikor a csapat elején kullogó apja, Merlin és Neville Longbottom mellé ért. Onnan már maga is látta, hogy a hírek igazak, mivel az itteni fák egészen máshogy festettek, mint a Tiltott rengeteg göcsörtös óriásai. Ezek puha fű- és mohaszőnyegen álló fiatal fák voltak, melyek lágyan hajladoztak a szélben. A levegő sósnak és nyirkosnak érződött.

- Jó reggel, James – mosolygott le rá Neville. – Izgulsz?

- Igen – vizsgozta a mosolyt James. – Te miért jössz velünk? Már ha nem gond, hogy megkérdem.

- Longbottom professzor az én kérésemre tart velünk, Mr. Potter – válaszolt Merlin, s közben könnyedén lépkedett lefelé egy kanyargós, köves ösvényen. – Ezenkívül a gyógynövénytan tanárok is megérdemelik néha a kirándulást. Főleg, ha az munkakirándulás.

- Az Alma Aleron-iak felkértek, hogy tartsak előadást – vallotta be Neville szégyenlősen. – Maga Ben Franklyn ajánlott be a növénytan tanszéküknél. Ilyen lehetőséget nem szabad kihagyni.

- Pálcát a zsebbe! – szólt hátra Harry halkán. James előre nézett, és a lassanként lemaradó fák mögött egy apró, ám annál nyüzsgőbb halászfalut pillantott meg. A komor, szürke reggeli égbolton vonuló felhők szinte súrolták a magasabb házak tetőit. Több tucat kéményből füst szállt kedvetlenül a fellegek közé, az utcák nedvesek voltak, a macskakövek tompán csillogtak. A csapat libasorban ereszkedett le egy kacskaringós ösvényen, mely végül az utcába torkollott. Egy közeli halbolt napellenzője alatt ősz szakállú, görnyedt öregember ücsörgött egy sámlin. Mikor a csapat közelebb ért, bütykös ujjaival feljebb lökte kalapja karimáját.

- Jó reggelt! – köszöntötte őt Harry vidáman.

- Csodás nap egy kis sétára, nemde bár? – tette hozzá a sor végéről előresiető Ginny.

- Szép kis városuk van – rikkantotta Albus. Sarkon fordult, és hátrafelé menet az öregre mosolygott. – Kicsit fura a szaga, de arról nem tehetnek!

Ginny elkapta fia karját, és gyorsan megfordította.

A keskeny utca néhány meglepően éles hajtúkanyarral elhaladt pár takaros házika és üzlet mellett, míg végül el nem érte a tengerpartot. Az acélszürke égbolt előtt egy nyüzsgő rakpart, dokkok és mólók sorának sziluettje bontakozott ki.

Helyenként rozsdásodó halászhajók ringatóztak a vízben, máshol makulátlanul tiszta jachtok, megint máshol pedig óriási teherhajók. A zöldes hullámok fáradhatatlanul nyaldosták a hajótesteket, hol megemelve, hol pedig leejtve azokat. Merlin füttyörészve vezette végig a csoportot a megvetemedett deszkapallókon, s közben egyik hajót hagyták el a másik után. A vastag kabátot és gyapjas sapkát viselő dokkmunkások közül alig páran néztek fel rájuk.

- Milyen hajóval megyünk? - kérdezte Izzy elragadtatottan. - Az egyik naggyal?

- Valószínűleg nem - felelte Petra mosolyogva.

- Óceánjáróval? - morfondírozott Ralph reménykedve. - Azokon szokott lenni büfé is.

A társaság tovább talpalt, míg a nap végre kidugta fejét a tömött felhők mögül, és megszemlélte fehér korongjának tükörképét az óceán vizében.

- Itt vagyunk - jelentette be végül Merlin. Addigra elérték a kikötő túlsó végét, mely feltűnően kihaltnak hatott, s ezen a képen a sziklás kiszögellésen álló, árnyékát rájuk vető ősrégi világítótorony cseppet sem javított. James meghökkent, mikor nem messze tőlük a nagyapja régi Ford Angliáját vette észre. A kocsni motorja lágyan duruzsolt.

Albus összevonta a szemöldökét.

- Mit keres itt nagyapa kocsija?

Ginny válasz helyett elhessegette.

- Menj, segíts apádnak kipakolni. Mindenki, gyorsan!

- Mit kipakolni? - értetlenkedett Ralph, miközben az asszony előre terelgette őket.

Merlin elővette botját, mely úgy tűnt, valahogy mindig nála volt, csak néha elrejt, dacára nem apró méretének. Kettőt koppantott vele a kikötő pallóján, mire az Anglia csomagtartója kitérült.

- Aha - morogta Ralph megfélemlve saját kérdésére. - Egy kis kézi munka.

- Király! - szaladt az autóhoz Albus. - Minden csomag itt van. Egyedül küldte előre? Tud maga menni?

- Erre még az ön nagyapja tanította meg - mosolygott Merlin. - Minél többet tudok meg róla, annál inkább le vagyok nyugözve. Kérem, pakolják ki a csomagokat. Addig én értesítem a kikötőmestert.

- De hol van a hajó? - kérdezte James, végignézve az üres mólón.

Merlin vagy nem hallotta a kérdést, vagy egyszerűen csak nem kívánt rá válaszolni. Ehelyett felkaptatott a világítótorony ajtajához vezető kacskaringós lépcsőn.

- Na, akkor kezdjük - tűrte fel az ingujját Harry, majd behajolt a csomagtartóba, és kihálászta belőle az egyik utazóládát. Mint az a varázsterekknél nem ritka, a csomagtartó is sokkal nagyobbnak bizonyult, mint amilyennek kívülről egyáltalán lehetségesnek tűnt, így aztán James, Albus és Ralph nem sokkal később már egy tekintélyes méretű, táskákból, bőröndökből és csomagokból felépített torony mellett ácsorogtak.

- Még jó, hogy ettem azt a kis sütit - szuszogta Ralph a homlokát törölgetve. - Merlinnek igaza volt. Az utazás nehéz melő.

Jamesnek erről eszébe jutott, hogy vajon mit csinálhat az igazgató, ezért a világítótorony felé pillantott. Épp mikor odanézett, kinyílt a torony apró ajtaja,

Merlin lehajtott fejjel kibújt rajta, majd elindult lefelé a keskeny lépcsőn.

- Mindenki kapaszkodjon! – szólt fennhangon. – Lehet készülni a beszálláshoz.

Mögötte hirtelen hangos, mély bűgös harsant fel, mely mintha a világítótorony csúcsából hallatszott volna. A szomorkás, magányos hang hosszan visszhangzott az óceán felszínén. James a ködkürtöt vélte benne felismerni. Mikor a távoli hullámok hátán egymást kergető visszhangok is elhallgattak, az omlatag világítótorony csúcsából metsző fénysugár lőtt ki. Ginny szeme fölé kapta tenyerét, védelemül a horizont irányába egyre inkább kitáruló fénynyaláb ereje ellen. A sugár lassan elfordult.

James elvesztette az egyensúlyát, és kapaszkodó után kutatva megragadta Ralph pulóverét, későn véve csak észre, hogy a barátja sem áll túl stabilan. A két fiú hátratántorodott, és az Angila oldalához roskadt.

- Mi folyik itt? – kiáltotta Albus.

- Kapaszkodjatok, szárazföldi patkányok! – nevetett Percy bácsi, aki viszonylag szilárdan állt a lábán feleségét, Audreyt és a lányukat, Mollyt ölelve. – Még nincsen tengerhez szokva a lábatok.

- Oda nézzetek! – mutatott előre Lucy.

James engedelmeskedett. Különös módon úgy tűnt, hogy – minden valószínűség ellenére – a sugár tökéletesen mozdulatlan, ellenben a világ fordult el körülötte, mintha a világítótorony jelzőfénye csupán egyfajta tengelyként szolgálna.

- Ott van! – kiáltotta Harry. – Mindjárt befut a hajónk.

James követte apja pillantását, és meglátott egy a sziklás kiszögellés mögül előbukkanó hosszú, áramvonalas hajót. Épp mint a fénynyaláb, a hajó is teljesen mozdulatlannak tűnt, s mintha egyenesen az óceán vize sodródott volna neki a testének, hogy aztán nagy tajtékot vetve, a hajó mögött ismét elsimuljanak a hullámok. A fényesre polírozott törzset sötétbarna, erekkel teleszótt fából ácsolták, oldalán csillogva sorakoztak a kis, kerek ablakok, illesztések, és büszkén törtek az ég felé magas árbocai és a középen elhelyezkedő, fekete füstpamacsokat köpködő kéménye. Az orr-részen méretes, fehér betűk hirdették a hajó nevét: *Gwyndemere*.

A móló kilengett, s csak akkor állapotodott meg, mikor egyenesen a közelgő hajó felé mutatott. A fedélzeten egymásnak kiabáló, a kötélzettel szöszmötölő alakok bukkantak fel. James szája vigyorra húzódott, mikor látta, hogy az egyik matróz átlökött egy vastag kötelet a hajó korlátján, dehoppanált a fedélzetről, majd egy pillanattal később a mólón jelent meg újra, és felkapta a deszkákra hulló kötél végét, majd gyakorlott mozdulatokkal, sietve egy vas kikötőbak köré kanyarította azt. A Gwyndemere partot ért, a világítótorony reflektora pedig kihunyott. James vigyázva feltápaszkodott, és remélte, hogy a világ most már stabil is marad körülötte.

- Mindenki a fedélzetre! – kurjantotta Percy. Magabiztos léptekkel megindult a mólón, s csak alig rontott az összképen, hogy időnként a sapkájához kapott, melyet egyre-másra le akart tépni fejről a feltámadó szél. – Tartanunk kell a menetrendet.

Merlin jóváhagyólag bólintott, aztán behajolt az Anglia vezető felőli ablakán. Úgy tűnt, mondott valamit a kocsinak, könnyedén megveregette a tetejét, aztán hátrébb lépett, mikor az autó megindult. Végrehajtott egy tökéletes hárompontos megfordulást a rakpart végében, aztán nyugodt tempóban elzötykölődött a legközelebbi utcáig, ahol elvesztették szem elől.

- Remélem, pakoltam elég zoknit – jegyezte meg Ralph a kocsni után pillantva. –

Utálok kifogyni a zoknikból.

- Tuti árulnak zoknit Amerikában is – veregette meg Albus a nagyobb fiú vállát. – Kockáztassunk!

James mosolyogva indult családja után a mólón. Élvezte a hullámok fecsegését és távoli morajlását, az apró ködfoltokat sodró szelet az arcán. Fölötte az égen sirályok röpködtek, s néha rikoltva leszóltak társaiknak, akik bójaként fel-le hintáztak a hajó körüli vízben. Újabb matrózok hoppanáltak a partra, és kezdték felhordani a fedélzetre az óriási csomagalmot.

Mikor odanézett, James egy keskeny, meredek hajóhidat pillantott meg, amely összekötötte a mólót a fedélzettel, habár azt nem tudta volna megmondani, hogy a híd vajon a móló deszkáiból nőtt ki, vagy a hajóról engedték le. Egyik lehetőséget sem lehetett elvetni. Szaladni kezdett, nyomában a boldogan kacagó Lucyvel, Izzyvel és Petrával.

Ahogy felért a fedélzetre, James leplezetlen csodálattal nézelődött. Odafentről a Gwyndemere még a korábbinál is nagyobbnak hatott, ám ezzel egy időben roppant barátságosnak is. Az orr és a tat részt két folyosó kötötte össze, egy-egy a hajó két oldalán, közöttük pedig ott húzódott a hosszú hajóhid, elején a parancsnoki kabinnal. James még a fehér egyenruhás és sapkás serénykedőket is látta odabent, illetve egy hatalmas hajókormányt, mely lassan forgott, ahogy a hajó a hullámokon ringatózott.

- Nagyon király – lépett oda Jameshez Ralph. – Még sosem utaztam ezelőtt hajón. Gondolod, hogy a varázshajók különböznek a normálisaktól?

- Rossz embert kérdezel, Ralph – rázta a fejét Albus. – Mi éppolyan zöldfülűek vagyunk ebben, mint te. Percy bácsival beszélj, ha igazi válaszokat akarsz. Vagy Lucyvel, ha már ott tartunk.

- Akár hiszitek, akár nem, eddig én is csak egyszer voltam hajón – felelte Lucy, s közben lófarokba kötötte haját. – Mikor egyszer Görögországba mentünk, de az sokkal kisebb volt ennél.

- Láttátok már az étkezőt? – kiáltott le nekik Petra a felső szintre vezető lépcsőről. – Reggeli tálalva, és minden csodaszép! Gyertek fel!

- Van ribizlis süti! – tette hozzá Izzy fontoskodón bólogatva.

James, Albus, Ralph és Lucy felszaladtak a lépcsőn, és besiettek az ajtón, ami egy hosszú, alacsony mennyezetű szobába nyílt, amelynek minden falán nagy ablakok sorakoztak, eláraszta a helyiséget a reggeli napfényel. A helyiséget két hosszú asztal uralta, ami mellett mindkét oldalon forgószékek álltak. Az asztalok telis-tele volt ezüstneművel, kristálypoharakkal, porcelántányérokkal meg gőzölgő ezüsttálakkal és tálcákkal.

- Ez már döfi! – vigyorgott Ralph. Mivel itt jóval melegebb volt, levetette vastag pulóverét, aztán letelepedett apja mellé, aki már egy csésze teát kortyolgatott.

- Élvezzétek ki, amíg csak tehetitek, barátaim – jegyezte meg Denniston Dolohov. – Ilyen az, mikor a minisztérium sarlójából utazgat az ember.

Mögötte a többi felnőtt is helyet foglalt, és boldog sóhajokkal hámozták ki magukat utazóköpenyeikből.

- A székeket a padlóhoz rögzítették – szólt Albus, aki kísérletképpen pörgött párat a sajátjával.

- Vihar esetére – felelte Lucy tele szájjal, és lecsapott egy másik muffinra. – Nem sodródhat ide-oda minden, mikor odakint tombol a tenger.

Ralph összevont szemekkel felkapta a fejét.

- Szerintetek ez előfordulhat?

- Az Atlanti-óceánon vagyunk - vont vállat Lucy. - Az néha már csak megszokásból is tombol egy kicsit.

- Főleg az év ezen a részén - kontrázott Albus, majd magához húzott egy tányér piritóst.

James komor képpel bólogatott.

- Az is lehet, hogy még egy-két hurrikánba is belefutunk. Meg jéghegybe.

- És tengeri szörnyekbe - tette hozzá Izzy bölcsen. Tekintete találkozott Lilyével, és alig tudott elfojtani egy vigyort. - Óriás tintahalakba akkora csápokkal, mint egy vonat!

- Á! - emelte az ég felé tekintetét Ralph. - Szarkazmus! Hogy is nem vettem észre?

- Ne aggódj, Ralph - nyugtatta meg Petra. - Merlin itt van velünk. Ha megtámadna minket egy tengeri szörny, egyszerűen csak rábeszéli, hogy csatlakozzon hozzánk az útra.

- Vagy elkapja, és feltálalja vacsira - mosolygott Lily.

Valamivel később, mikor James végzett a reggelijével, azon kapta magát, hogy képtelen tovább egy helyben ücsörögni. A felnőttek az alsófedélzet felé vették útjukat, hogy szemügyre vegyék a számukra kijelölt kabinokat, a gyerekek pedig a hajó orrához sétáltak, és élvezték a ragyogó napsütést, meg a hullámok között sikló hajó felverte vízpermetet.

- Vajon mitől mozgunk? - pislogott Izzy az árbocra.

James is odanézett, és tekintete elidőzött a szoroson felcsavart, és gondosan rögzített vitorlákon.

- Jó kérdés - vonta össze a szemöldökét Albus. - Gondolom, valami hajtja. Látjátok a kéményt?

Valóban, a hajó egyetlen kéménye folyamatosan ontotta magából a fekete füstfelhőket. James vállat vont, és inkább visszafordult az óceán felé.

- Szén lehet? - morfondírozott Ralph. - Nem hinném.

- Talán varázstűz - szólt Lily. - Olyan, aminek nem kell olaj, se semmi.

Lucy bólogatott.

- Mint a koboldtűz. Lehetséges.

Langyos szellő vágatott végig a fedélzeten, felborzolva James haját. A fiú elvigyorodott, aztán kihajolt a korláton, és a hajó mellett tovasikló partot figyelte. A Gwyndemere a többi móló és kikötő mentén haladt, és James szinte beleszédült az ott látott többszáz csónak és hajó méret- és formabeli sokszínűségébe. Közöttük munkások szorgoskodtak, ide-oda siettek a mólón, ám hangjuk beleveszett a távolságba. Végül a Gwyndemere elkanyarodott a parttól, és a hatalmas teherhajók lassanként eltűnédeztek a reggeli ködben.

A magasban sípszó harsant. James felpillantott, és egy férfit vett észre, aki valamiféle favödör szerű kosárban álldogált, melyet a főárbocra rögzítettek. A matróz foga között szorongatta a sípot, s közben egy távcsővel kémlelte a horizontot. Végül elvette szemétől a látcsövet, és kiköpte szájából a sípot, mely vékony lánccal volt a nyakába függesztve.

- Elhagytuk a mugli szárazföldet - bömbölte. - Belépünk a nemzetközi mágikus

vizekre!

Egy tengerész fütyörészve sétált el a társaság mellett, akik mind a korlátnál ácsorogtak. James megfordult, és homlokráncolva figyelte, amint a férfi egy nagy csapóajtóhoz lépett, megragadta a fogantyúját, és kitárta azt.

- Jól van, Dodongo, hallottad – szólt le a matróz a sötétbe. – Most már oltsd el! Ne kelljen lemennem.

James és a többiek a férfi mögé siettek, és lekandikáltak a csapóajtón. Az egy hatalmas helyiségbe nyílt, mely csaknem a teljes hajóorrot elfoglalta. Az ablakokon beszűrődő halvány fény egy szőrös testet világított meg, mely önmagában elfoglalta a nagy tér majdnem egészét. James döbbenetesen pislogott. A lény úgy festett, akár egy gorilla, de annak egy sokkal hatalmasabb kiadása. Nagy, fekete arca elgondolkodva, ajkait beszívva meredt rájuk a csapóajtó résén át. Lába lassan, könnyedén hajtott egy nagy pedált, mely egy bonyolult szerkezethez csatlakozott. A szerkezet egy tengelyt forgatott, melynek vége eltűnt a fenékben, és feltehetően a hajócsavarba futott. James egyre növekvő meglepetésére a gigantikus majom egy ugyancsak óriási szivart rágott, és időnként fekete füstöt fújt egy vastag csőbe.

- Évekkel ez előtt vettük fel – magyarázta a matróz. Csípőre tette kezét, és a fejét rázva bámult lefelé. – A Csendes-óceán déli részén találtuk, egy szigeten. Valakinek az az örült ötlete támadt, hogy a szárazföldön nagy lét kaszálhatnánk vele. A baj csak az volt, hogy amint a fedélzetre lépett, többé nem akart elmenni. Biztos ismeritek a viccet: hol ül egy tizenöt tonnás gorilla? Hát ahol csak akar.

James, Ralph, Izzy, Albus és Lucy a tengerészeztől ismét az óriásgorillára pillantottak. Dodongo boldogan pedálozott, halkán makogott, és a szivarját pöfékelte.

- Hé! – kiáltott le megint a matróz. – Nem megmondtam, hogy oltsd azt el? Ez az utolsó, míg Bordeaux-ba nem érünk. Mivel akarsz kéményfüstöt csinálni, mi? Banánhéjat égetsz?

- Azt hiszem – szólt Lucy halkán – van egy kis különbség a mugli és a varázshajók között.

A tengeri kaland első szakasza gyorsan tovaszállt. James barátaival felfedezte a hajót, megtalálták a konyhát, a hátsó rakteret, vagy egy tucat apró, ám annál puccosabb luxuskabint, sőt, még a kapitány szállását is, bár arra csak véletlen bukkantak rá egy a szűk folyosókon rendezett fogócska folyományaként. A kapitány kabinja a hajó hátsó részén helyezkedett el, a raktér fölött, és hatalmas ablaka volt, mely egyenesen a Gwyndemere által felvert hullámokra nézett. Ami azt illeti, igazán izgalmas kaland lett volna a helyiség berendezésének felderítése, kezdve a bekeretezett térképekkel, a számtalan lámpáson át a tengerészeti szerszámokkal és műtárgyakkal telezsúfolt polcokig, épp csak az volt a baj, hogy magát a kapitányt is ott találták, amint bosszús, ám végtelenül türelmes arccal pislogott rájuk íróasztala mögül. James gyorsan elrebegett egy tőle telhető legilletelmesebb bocsánatkérését, aztán a többieket terelgetve kihátrált a helyiségből.

A nap nagyobb részét azonban a fedélzeten töltötték, a lusta napsütésben

lazsáltak, és a hajó bonyolult kötélzetével pepecselő munkásokat figyelték. Jamest alig lepte meg, mikor hallotta, hogy a matrózok munka közben daloltak, s vidám kórusukat a fedélzet minden pontjáról tisztán lehetett hallani.

- Szóval - nézett körbe a tatnál a korlátnak támaszkodó Albus -, ez tehát a hajó fara.

Izzy kuncogni kezdett, Petra viszont csak az égre emelte tekintetét.

- Ez a poén már elsőre sem volt vicces, Albus. Ráadásul a korral nem lesz jobb.

- Nem *poénnak* szántam - tárta szét karjait Albus ártatlanul. - Csak úgy mondtam. Minden hajónak van fara, ezt mindenki tudja. Utazás közben próbálok egy kicsit tanulni.

- Persze - bólogatott Lucy. - Mert az olyan jellemző rád.

- Tetszenek a dalok - jegyezte meg Ralph, és az árbocokra pillantott, ahol két tengerész dolgozott, s hozzá énekeltek. James nem tudta nem észrevenni, hogy a vitorlák még mindig a különös, tagolt árbocozathoz voltak erősítve.

Albus elvigyorodott.

- Anya azt mondta, neki is tetszenek a dalok, már ha nem figyelsz oda a szövegükre.

- Ami azt jelenti, hogy csak még inkább azt figyeled - mosolygott James. - Nekem az a kedvencem, amiben az öreg, halott kalózok összevesznek az aranyon, kaszabolni kezdik egymást, míg végül nem marad belőlük, csak egy rakás kardot szorongató, ide-oda ugrándozó csontkéz.

- A legtöbb témája hasonló - bólintott Petra. - Halott kalózok, rumoshordók, elátkozott, elveszett kincsek, ilyesmi.

- Hallottam Merlint és apát, mikor erről beszélgettek ebéd alatt - mondta Albus, és lehalkította hangját, mintha összeesküvésre készülne. - Merlin azt mondta, hogy mióta a Nemzetközi Varázrendőrség illegálissá tette a varázskalózkodást, sok kalóz tisztességesebb meló után nézett. Sokan olyan hajókra szegődtek, mint ez is. Le merném fogadni, hogy valaha ezek a fickók is kalózok voltak! Szerintetek?

Ralph az árbocon csüngő férfiakra sandított.

- Én valamivel több falábra és papagájra számítottam - vont vállat.

Albus a szemét forgatta.

Késő délután Petra és Izzy lementek a kabinjukba, hogy igyanak egy teát, és végre kipakoljanak. Albus is elkészült a céllal, hogy keres pár matrózt, és kikérdezi őket a múltjukról, James, Ralph és Lucy pedig átballagtak a hajóorrba, ahol James papájába, Longbottom professzorba és Merlinus Ambrosiusba botlottak, akik az óceánt pásztázva beszélgettek.

- Láttátok a nagy gorillát? - kérdezte James, miután a felnőttek üdvözölték őket.

Harry biccentett.

- A kapitány bemutatott minket egymásnak. Nagyon intelligens állat. Szereti a pattogatott kukoricát. Úgy tűnik, szárazföldek közelében elsősorban ő hajtja a hajót.

- A kapitány szerint így legalább nem hízik és lustul el nagyon - tette hozzá Neville mosolyogva.

- Ezek szerint a kapitányt is megismertétek? - nézett fel rájuk Lucy.

- Vén tengeri medve - felelte Neville. - Ráadásul távoli rokonom. Mikor még csecsemő voltam, ismerte a szüleimet. Évtizedek óta nem láttam, de azért mégiscsak jó érzés feleleveníteni a régi, családi kapcsolatokat.

Ralph Merlinről Harry Potterre nézett, aztán azt kérdezte:

- Mit keresnek?

- Földet szimatolok - válaszolta Merlin szelíden. - Azt hiszem, hamarosan elérjük mai úti célunkat.

- Máris? - pislogott James. - Ott vagyunk?

- Ejha - füttyentett Ralph a hullámokra pillantva. - A mágia tényleg icipicivé varázsolja a világot.

- Nem úgy értette, hogy megérkeztünk Amerikába, pupákok - nevetett Lucy. - Út közben kikötünk egy helyen.

- Minek? - értetlenkedett James.

- További utasokat veszünk fel - magyarázta Harry. Levette szemüvegét, és letörölgette róla ingujjával a vízpárát. - Ezenkívül kiteszünk némi rakományt, beszerzünk egy kis ellátmányt, és felkészítik a hajót a transzatlanti útra.

- Ezzel azt akarja mondani - tisztázta Ralph -, hogy egész nap hajókáztunk, és még csak meg sem kezdtük a transzatlanti szakaszt?

- Az óceán szörnyen nagy - mosolygott Merlin a szélben lobogó szakállá fölött. - Feljogosít minket egy-két nap semmittevésre. Élvezze ki, Mr. Deedle. Hamarosan ismét utolér minket az élet.

James várakozón Ralphra pillantott.

- Hallottad az igazgatót? - kérdezte.

Ralph összevonta szemöldökét, aztán megértette, mire céloz a barátja, és az égre emelte tekintetét.

- Igen, hallottam. „Szörnyen” nagy. Nézd, nem vagyok már kisbaba, úgyhogy le lehet rólam szállni.

- Én mondjuk úgy mondtam volna, hogy „rémesen hatalmas” - jegyezte meg Lucy -, de a „szörnyen” még jobb. Azok a régi fametszet térképek jutnak róla eszembe, amiken a tengerek csak úgy hemzsegnek a tengeri kígyóktól, krakenektől meg ilyenektől.

- Az ott szárazföld? - szólalt meg hirtelen Neville, és hunyorogva előre hajolt, már amennyire a korlát engedte.

Merlin bólintott.

- Meglehet. Ön is érzi? A fák, a homok...

- Nem mindenki olyan érzékeny az effélékre, mint ön, igazgató - rázta a fejét Harry.

James is a távolba révedt. A nap folyamán az ég kitisztult, s most egyetlen felhő sem látszott rajta. Az ereszkedő nap fénye olyan élessé és közelivé varázsolta a horizontot, mintha az ember egyszerűen csak kinyúlhatna és megtapinthatná. A hajó ritmikusan ringatózott a hullámok hátán, időnként finom vízpermetet küldve a levegőbe. A láthatár legszélén, oly apró, akár egy a szélvédőre tapadt bogár, fekete folt kezdett feltűnedezni.

- Mi az? - árnyékolta be a szemét Lucy. - Egy másik hajó?

Senki sem válaszolt. A sziluett fokozatosan kezdett formát ölteni, ahogy a Gwyndemere alig észrevehetően lassulva közeledett feléje. James úgy látta, mintha egy óriás feje volna, rajta rendetlen, kócos hajjal. Még jobban kimeresztette a szemeit, s végül az alak felvette egy aprócska sziget összetéveszthetetlen körvonalait. A sziget alig volt nagyobb a Marble Arch-i Potter ház kertjénél, a rajta növény elburjánzott

bokrokat és vadfüvet hófehér tengerpart keretezte. Középen fél tucat csenevész fa dülöngélt. Mikor a Gwyndemere hallótávolságba ért, James döbbsen figyelt fel a fák árnyékából kiabáló emberre.

- Egy hajó! – kiáltotta. – Hála az égnek, egy hajó! Végre, egy hajó!

A férfi kiszaladt a homokra, és egy uszadék fával kalimpálva le-fel kezdett ugrálni. Nagyon sovány volt, és legalább olyan piszkos. Haja és szakála már-már nevetségesen hosszúra nőtt, ruhájából pedig mostanra minden színt kiszívott a nap.

- Hurrá! – örvendezett. – Hát nem küldtem hiába azokat az üzeneteket a palackokban! A sirályok kinevettek érte! Azt mondták, bolond remény, de a hitem nem hagyott el! Tudtam, hogy hosszú, hosszú rabságom egy nap... ó, ti vagytok. – Az utolsó három szót már épp csak magának mondta.

- Szevasz, Roberts! – üdvözölte a Gwyndemere egyik matróza. – A környék tiszta. Ash Farragut kapitány engedély kér a kikötéshez.

- Engedély megadva – szólt vissza az egykori hajótörött zsémbesen, majd sarkon fordult, és visszaballagott a fák alá. A szél a hajóig sodorta további motyogását. – Azt mondja, a környék tiszta. Mintha bizony ő ücsörögne naphosszat a parton, és kémlelné a horizontot. De hát végül is ez a munkám. – James elragadtatva figyelte, amint a piszkos férfi az egyik fához lépett, és megkocogtatta törzsét a sétatálcaként használt uszadék fával. – Roberts kikötőmester jelenti, hogy a Gwyndemere, Farragut kapitány irányításával, fedélzetén utasokkal, áruval és rakománnyal, megérkezett. Negyven perc késéssel, hacsak nem siet a napórámm.

- Á, partot értünk – hallatszott James mögül egy vidám hang. Hátrapillantott, és Percy bácsikáját pillantotta meg előkelő utazóköpenyben és hozzá való keménykalapban. – Az éjszakát Aquapolisban töltjük, hölgyeim és uraim. Ez a végállomás előtti utolsó kikötő. Megye, szólok a többieknek.

James a nagybátyjáról Ralphra és Lucyre sandított.

- Jó kis kikötő. Szerintem nem is férünk rá mindannyian.

- Igen – értett egyet Ralph. – Ha lehet választani, én akkor inkább a hajón tölteném az estét.

- Okos húzás hajótöröttet játszani a kikötőmesterrel – jegyezte meg Lucy elismerően. – Arra az esetre, ha ide tévedne egy mugli hajó.

James homlokráncolva nézett vissza a parton álló férfira.

- Honnan tudod, hogy csak megjátssza?

- Hé-kás! – kiáltott fel hirtelen Ralph, és megragadta a korlátot. – Ez meg mi?

- Mi? – kérdezte James, aztán ő is megérezte. A hajó alig érezhetően rázkódni kezdett, mintha egyszerre több ezer ököl püfölné a hajótestet, ráadásul ehhez társult egy mély, morajló dübörgés is.

- Semmi gond – szólt Neville, habár ő is idegesnek tűnt. – Valamiért az az érzésem, hogy ennek így kell történnie.

- Ez nem csak a hajó – bökött Lucy előre. – Nézzétek a szigetet!

James odapillantott. A fák levelei is remegtek, egy nagy, sárgás gyümölcs pedig lepottyant, és kigurult a fehér homokra. Furcsamód, a part sokkal nagyobbak tűnt, mint korábban, mintha valahogy kitágult volna a sziget körül, és visszaszorította volna a tengervizet. A fák alatt ácsorgó alak látszólag ügyet sem vetett a történetekre. Egy sötét sziklatömbhöz sétált, kivett mögüle egy csipeszes írótablát, és kritikus szemmel vizsgálta.

- Íme - emelte arcát Merlin az erősödő szélbe -, az elveszett város csodája. Ím Aquapolis, Atlantisz kontinense hét városának legnagyobbika.

A sziget lassan felemelkedett, s közben az alapja egyre csak szélesedett, mintha a homokos kis földdarab csupán egy hatalmas, tengeralatti hegy csúcsa volna. A víz bömbölve zúdult alá az éles sziklaszirtek, meredek bércek és mély barlangok között. James kábán figyelte, ahogy a sziklából öles kőkarok nyúltak ki, és öblöt képeztek a Gwyndemere körül. Ismerős alakzatok bukkantak ki a hullámok közül: először csak csúcsos tetők, kupolák és tornyok, aztán már hatalmas tartópillérek, boltívek és oszlopsorok is. A hegy kőfalában függőhidak és lépcsősorok futottak ide-oda, összekötve az épületeket és zárt udvarokat, ősi szobrokat és színpompás korallkerteket. A napfény úgy csillogott a város épületein, mintha mind számtalan hatalmas drágakövel lett volna kirakva. Jamesben növekvő csodálattal tudatosult, hogy szó sincs drágakövekről, csupán üvegajtókat és ablakokat lát, melyek tökéletesen passzoltak a csodásan megmunkált fémkeretekbe. Az ablakokról és az oszlopok között csordogáló tengervíz szivárványszín ragyogásba vonta a várost, egyetlen szemkápráztató jelenéssé varázsolva azt néhány pillanatra.

- Már hallottam erről a helyről - szólt Harry Potter, és fia vállára tette a kezét -, de sosem képzeltem, hogy ilyen lesz.

- Atlantisz másik hat városa is így fest? - kérdezte Ralph elragadtatva.

Merlin szomorúan felsóhajtott.

- Sajnos Aquapolis az utolsó fennmaradt tagja az egykoron hatalmas birodalomnak. A többi már régen vízi sírjába szállt, mikor a lakossága fogyatkozni kezdett, és a hely mágiája lassanként elapadt. De ez az élet rendje. Egyszer mindennek, még a legcsodálatosabb dolgoknak is leáldozik a csillaga.

- Te is láttad? - kiáltott fel hirtelen Albus. Hátulról megragadt bátyja vállát, és lelkendezve megrázta. - Láttad, ahogy kiemelkedett a vízből?

- Elég nehéz lett volna nem észrevenni, Al - nevetett James, és megfordult. - Hol voltál?

- Az első tiszt felvitt minket a parancsnoki hídra! - mondta Albus, aki magán kívül volt az izgalomtól. - Engem, Petrát és Izzyt. Meg anyát és Lilt! Baromi jó volt!

- Ne beszélj így! - szólt rá Ginny, aki a többiekkel az oldalán maga is odaért a társasághoz. - Egyébkén tényleg az volt. Nem is tudtam, hogy ilyen lesz.

- Hát akkor - fordult szembe Harry az útitársaival -, mindenki partra!

James elvigyorodott, és ismét szemügyre vette az óriási szigetet. Számtalan ablaka izzani látszott, s a lenyugváshoz készülő nap arany és bronz színekben fürdette a várost. Néhány vörös tógát viselő férfi egy kompot vezetett a Gwyndemere felé, nyilván hogy mindenkit a városba szállítson éjszakára.

- Fantasztikus, nem? - sóhajtotta Ginny. - Szinte már megérte eljönni otthonról.

James az anyjára mosolygott. Mivel nem tudhatta, mi vár rá, pillanatnyilag nem is érthetett volna jobban egyet az asszonnyal.

James az ágyán feküdt, és álmatlanul meredt az alacsony mennyezetre. Az aquapolisi szállásaik tiszták voltak, díszesek és jól fenntartottak, ám nagyon-nagyon

öregék. Valójában az egész várost körbelengte valami furcsa dohsszag, habár ez tökéletesen érthető volt. Percy bácsinak, aki penészallergiában szenvedett, különösen kellemetlen órákban volt része, főleg miután az éj leszálltával a város visszaereszkedett a víz alá. Végül Audrey néni megkérdezte az egyik atlantiszi vendéglátójukat, egy csinos, telt idomú fiatalasszonyt, akinek csillogó, fekete haja és olívaszín bőre volt, hogy tud-e a férjének ajánlani valamiféle gyógyteát. A Mila nevű nő vetett egy pillantást Percy vörös orrára és szemére, majd néhány perccel később egy üres csészével, és egy gőzölgő kannával tért vissza. Miután elfogyasztotta a kanna tartalmát, Percy többé nem szipogott és tüszögött, mindazonáltal rendkívül ingerlékeny hangulatban telt az estéje.

Merlint, ahogy azt már megszokhatta, éles harsonaszóval üdvözölték a városban, már akkor, mikor Jamesszel és Ralphal az oldalán épp csak letette lábát a kompról. A város fogadócsarnokának lépcsőjén, melyet közvetlenül a hegy sziklájából faragtak ki, hosszú, fehér talárt viselő varázslók várakoztak rájuk, kezükben szépen faragott botokkal. Mialatt a város vezetői és Merlin formálisan köszöntötték egymást, Lucy és Albus utolérte Jameséket, és a négy gyerek leplezetlen csodálattal nézelődött. A tekervényes mintájú márványpadlón néhol még mindig tócsákban állt a víz, és a boltozatos plafonról is az csöpögött, így James rájött, hogy a hatalmas csarnokot az idő nagy részében feltehetőleg teljesen kitölti az óceán. A bejáratot egy hatalmas oszlop uralta, rajta egy tógaszerű talárt viselő, szakállas varázsló monumentális szobrával, mely bal kezében hosszú botot szorongatott, jobbát pedig a boltíves mennyezet alapzatán tartotta, mintha ő tartaná.

- Soterios - olvasta fel Lucy a szobor talapzatára vésett feliratot. - Atlantisz hőse. Ő egyesítette Atlantisz népét, és alkotta meg a varázshálót, ami egyben tartotta a várost még azután is, hogy a víz elmosta az alapjait. Olvastam róla otthon, a varázskönyvtárban. „Poios Idryma sozo para magica dia magikos.”

- Vagyis? - kérdezte Albus, és ő is a talapzathoz sétált, hogy vessen egy pillantást a felíratra.

Közben Izzy, Lily és Petra is kiszálltak a kompból, és csatlakoztak hozzájuk a szobornál. Petra az ősi vésetre meredt.

- Azt jelenti: „aki mágiával mentette meg a mágia alapjait”.

- Szóval - mondta Ralph lassan -, akkor mi is tartja össze ezt a helyet?

- Az itt élő boszorkányok és varázslók kollektív mágikus akarata.

- Igazából nem is olyan meglepő - jegyezte meg Lucy. - Elvégre a görögök találták ki a demokrácia fogalmát, ami nem más, mint hogy a lakosok tartsák fent a városukat. Bár való igaz, hogy ez itt egy egészen új szintre emelte az elméletet.

Ralph a fejét csóválva legeltette szemét a masszív, sötét mennyezeten.

- Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de engem egy kicsit aggaszt az építészeti alapkőként működő akaraterő.

- Csak mert a *saját* akaraterődből indulsz ki - szipogott Lucy.

- E a hely évszázadok óta itt áll, Ralph - vont vállat Albus. - Ugyan mi történhetne?

Ralph Albusra pillantott, aztán a tekintete továbbvándorolt Merlinre, aki valamivel odébb még mindig Aquapolis bölcseivel tanácskozott.

- Nem is tudom - felelte. - Miért nem kérdezed meg Atlantisz másik hat városától?

Később, mikor a nap már a láthatáron függött, és a színes felhőkbe kapaszkodva próbált magának még néhány percet nyerni, az egyik atlantiszi vezető, Atropos, városnéző túsóra invitálta vendégeit. A társaság széles lépcsőkön ereszkedett alá, hatalmas oszlopcsarnokokat járt be, s látott rengeteg tengermélyi kertet, szobrot és épületet. A város számtalan ablakainak javát szélesre tárták, és beeresztették a hűs, tengeri szellőt.

- Városunk gyakorlatilag változatlanul maradt azóta, hogy alászállt a mélybe – magyarázta Atropos. – Mikor a vízszint emelkedni kezdett, őseink épp elég korán tudtak a veszélyről, hogy kifejleszthessenek egy vízhatlan kristályszelep rendszert, amit most is körülöttünk láthatnak. Gyakorlatilag törhetetlenek, egyedülálló alkímiai folyamatokkal tették kevésbé sérülékennyé. – Hogy bizonyítsa állítását, Atropos odalépett az egyik hatalmas ablakhoz, melyet két rendkívüli méretű oszlop fogott közre, óvatosan a kristálylapra fektette tenyerét, majd a teljes súlyával ránehezedett. A kristály ahelyett, hogy kitört volna, behajlott a keze alatt, mintha egy nagyon nagy, nagyon vastag szappanbuborék volna. Végül Atropos keze a túloldalra csusszant, integetett ujjaival a horizont fölött függő napkorongnak, aztán a varázsló megfordult, és a látogatókra mosolygott. Merlin apró biccentéssel jelezte, hogy a bemutató nagy hatást gyakorolt rá.

- Csodálatos – lelkesedett Denniston Dolohov. – Mondja csak, ez szabadalmaztatott mágia? Ha nem, Atlantisz népe hajlandó volna megosztani velünk? Vagy tucatszámú különböző biztonsági célra fel tudnám használni!

- Ez a fickó sosem lazít? – súgta oda Audrey néni a férjének, ám az csak legyintett.

- Ezért van itt, szívem – felelte csendesen. – Az új minisztériumi posztja őt helyezi az egész mugli ellenes védelmi rendszert fejlesztő főosztály élére. Bizonytalan időköt élünk, mint azt te is tudod, és a bizonytalanság napról napra egyre nagyobb.

Ennél a pontnál Percy jelentőségteljes pillantást váltott Neville Longbottommal és James apjával. Harry vállat vont, és felvont szemöldökkel Atropos felé biccentett, mintha azt mondaná: *ne most*.

Egy pompás vacsorát követően, mely egy furcsa, mélytengeri halból és akkora héjas állatokból készült, mint egy hippogriff, Aquapolis ismét lesüllyedt. James, Ralph és Lucy az egészet egy kristályportálokkal körbekerített, Parthenon-szerű épületből nézték végig, mely a nagy sziget egyik kisebb ormán kapott helyet. A nap végre teljesen lebukott, és csupán a csillagokkal pettyezett égbolt rózsaszínes szegélye emlékeztetett rá. Egy ideig még látták a Gwyndemere-t, amin lágyan ringatózik önnön tükörképén, aztán a márványpadló megremegett a megfigyelők lába alatt, és az öböl emelkedni kezdett, lassanként elnyelve az Aquapolis alacsonyabb földnyelveit. A fogadócsarnok némán feltöltődött vízzel, és James még Soterios szobrát is látni vélte a távolban, ahogy a hullámok először a talapzatot nyaldosták, majd a teljes alakot maguk alá temették. Miközben a sziget egyre lejjebb süllyedt, a Gwyndemere úgy emelkedett egyre feljebb, míg végül csaknem a lélegzetviesszafojtva figyelő James, Ralph és Lucy szemmagasságába nem került. A hajó egyik felét a haldokló nap ragyogása rózsaszínbe öltöztette, míg a másikat a telihold fénye festette ezüstre. Aztán, olyan hirtelen, hogy a három gyerek rémülten hátrahőkölt, a tengervíz az előttük lévő kristályablaknak csapódott, majd mennydörgő robaj kíséretében az épület víz alá került. Azután csak a félhomály

maradt, a mélység homályos kékje, melyet csak itt-ott törtek meg az elsüllyedt város távoli részeiről odalátszó halovány fénypontok.

A maga komoly, ünnepélyes módján csodálatos volt.

Most, hogy leszállt az éjszaka, és a városban mindenki, beleértve James szüleit és húgát is a szomszéd szobában, nyugovóra tért, James éberem és nyugtalanul feküdt. A folyosóról lámpásfény szűrődött be a szobába az ajtó alatt. James szeme már eléggé hozzászokott a gyér megvilágításhoz, hogy könnyedén kivehette a plafont díszítő repedezett freskót. A képen egy rövid tógát és valamiféle levelekből font koronát viselő férfi birkózott egy óriáspolippal. A férfi izmos karjával lefogta az állat négy csápját, a másik kezében lévő bottal pedig a polip fejét püfölte. James úgy vélte, nem túl igazságos a küzdelem, és azon kapta magát, hogy az óriáspolipnak drukkol.

Különös nyár állt mögötte. Petra és Izzy váratlan felbukkanása persze mindent a feje tetejére állított. Alig néhány héttel az utolsó tanítási nap után történt, mikorra James éppen kezdett hozzászokni a gondolathoz, hogy Petra végzett, és a következő évben már nem lesz ott a Griffendél klubhelyiségében. Igazán kár, gondolta, mivel végre beismerte magának, hogy valóban többet érez Petra iránt, mint pusztán barátság. Úgy tűnt, ezzel rajta kívül mindenki más régóta tisztában van, beleértve anyját is, akinek az iskolai színdarabot követően rendkívül zavarba ejtő megjegyzései voltak ezzel kapcsolatban. Dacára annak, hogy az előadás katasztrófálisan zárult, James sóvárogva gondolt vissza rá, hogy a *Triumvirátusban* ő és Petra játszották az elátkozott szerelmespárt. Még elég fiatal volt, hogy a dolognak kozmikus fontosságot tulajdonítson, és titokban (olyannyira titokban, hogy ő maga is alig volt tudatában) azt remélte, hogy erre Petra is rá fog jönni.

De, persze, ez nem így történt.

James először azt hitte, amiatt, mert Petra még mindig szerelmes egykori barátjába, Ted Lupinba. Később azonban megtudta, hogy Petra egy titkos, szörnyű átok befolyása alatt állt. Egy sor gonosz fortély folyományaként, melyet nem más indított útjának, mint a régóta halott Sötét Nagyúr, Petra Morganstern a hatalmas ellenség utolsó lélekdarabjának hordozójává vált. Még akkor forrt össze az ő lelkével, mikor még az anyja méhében volt, egy különleges, nagyon ritka fekete mágia közvetítésével: egy speciális horcrux-fajta útján, mely egy csúnya ezüstitörben rejtőzött.

James édesapja, Hermione néni segítségével utánaézett kicsit, és kiderítette, hogy az ilyesmit „transzcendens horcruxnak” hívják. Egyedül egy olyan sötét és szörnyű könyvben találtak rá utalást, amelyet James apjának és Ron bácsinak ezüst karókkal kellett az asztallaphoz rögzítenie, nehogy leharapja a kezüket. Halk, rémült beszélgetésükből (melyet Jamesnek és Albusnak úgy kellett kihallgatnia) kiderült, hogy a transzcendens horcruxok csupán elméleti fogalmak, mivel a könyv megírásáig nem volt olyan varázsló, akinek sikerült volna készítenie egyet. A többi horcruxtól eltérően a transzcendens horcruxban lévő lélekdarabot sosem lehet visszacsatolni az eredeti gazdájához. Ha valaki ezt megkísérelné, a horcrux méregként hatna, és elpusztítaná a lélekdarabot, amelyről leszakították, függetlenül attól, hány másik, normális horcrux létezik. A transzcendens horcruxban lévő lélekfoszlányt csupán szabad akarat útján lehet egy másik gazdatestbe átültetni, ahol aztán növekedni kezd, akár egy pióca, és kiterjeszti hatalmát. Petra anyját törbe csalták, és trükkel vették rá, hogy a még meg sem született gyermekébe emeljék át

Voldemort elátkozott lelkét, ám ettől James nem gyűlölte őt kevésbé. Akárhogy is, az a nő ostoba volt, naiv vagy egyszerűen csak vak. Csodával határos módon azonban Petra szerette elhunyt édesanyját, és épp eléggé hiányzott neki, hogy majdnem rászabadította végzetét a világra, csak hogy az asszony ismét életre kelhessen. Végül, szerencsére, Petra erősebbnek és okosabbnak bizonyult anyjánál, és helyes döntést hozott – a nehezebbet. Visszautasította az ajánlatot, melyet a túlvilági teremtmény, a Kapuőr tett, még ha ezzel meg is tagadta magától azt az egyet, amit a világon mindennél jobban szeretett volna: hogy visszakapja halott szüleit.

Nem túl meglepő módon, mikor tudomást szerzett ezekről a dolgokról, James nem hogy kiábrándult volna a fiatal boszorkányból, érzelmei még tovább mélyültek. Maga James is szembenézett a Kapuőrrel, és tudta, milyen szörnyű kínokat állhatott ki Petra a lány ajánlatának visszautasításakor. Ezenkívül volt valami Petrában, valami, ami a lány állandó belső küzdelmeiben és fájdalmas veszteségeiben gyökerezett, amitől James csak még inkább ragaszkodott hozzá.

A lány életre keltett James szívének egy eldugott zugában valamiféle mély, átható, férfias nemességet. Meg akarta védeni őt, sárkányokkal harcolni érte, hogy ő legyen a hős lovagja. Természetesen senkinek nem beszélt ezekről az érzésekről. Még ahhoz is túl szégyenlős volt, hogy magának beismerje őket. Nappali fényben a szerelme bugyutának, gyerekesnek és abszurdnak tűnt. Hiszen Petra nagykorú boszorkány volt, elvégezte az iskolát, és szabad, fiatal nőként kilépett a felnőttek világába, míg ő még mindig egy hónapra volt a tizennegyedik évétől. De akkor is, az érzések megmaradtak, és a lány iránt érzett vonzalma is. Petra egész egyszerűen letaglózta. Szerencsére elkezdődött a nyár, és a távolság idővel segített Jamesnek elengedni a lány emlékét, aki előző tanévben minden figyelmét lekötötte. Úgy vélte (korához képest bölcsen), hogy ez a fiatalkori szerelmek természete. Aztán legnagyobb rémületére és örömére egyszerre, Ted Lupin, Damien Damascus és Sabrina Hildegard kíséretében Petra és Izzy megérkezett a Potter család otthonába. Senki sem tudta igazán, mi szél hozta őket épp oda, de nem is kérdezték, legalábbis eleinte. Nyilvánvaló volt, hogy valami szörnyűség történt, valami, ami Petra nagyapjának és rémes feleségének, Izzy anyjának, Phyllisnek a halálát okozta. Ted, Damien és Sabrina mélyen hallgattak arról, amit a Morganstern farmon láttak, nyilván mert úgy gondolták, erről Petrának kell beszámolnia (később pedig, mert Merlin titoktartásra eskette őket). Ted félrevonta James szüleit, és megkérdezte őket, hogy Petra és Izzy a Potter házban maradhatnak-e, amíg a dolgok lenyugszanak kissé. Ginnyék gyorsan rábólítottak, így még aznap estére James újra csupán egyetlen szobányira találta magát a lánytól, akibe érthetetlen módon, fülig bele volt bolondulva.

Épp mint akkor, most is éberem hevert, és az atlantiszi harcos meg a szerencsétlen óriáspolip küzdelmét figyelve ugyanaz járt a fejében. Petra csatlakozott Potterékhez, velük tart az óceán másik oldalára, nyilván, hogy munkát keressen az iskolában, ahová James ottlétük alatt járni fog. Jellemét és rendkívüli varázserejét figyelembe véve James egészen biztos volt benne, hogy a lány bármilyen munkát megkapna, amire jelentkezik. Röviden: úgy tűnt, Petra élete valahogy még most is összefonódott az övével. Már megint, ahogy a színdarabban, a *Triumvirátus*ban, ott a futó csók lehetősége, melynek csodálatosan kéne véget érnie, ám legutóbb káoszba és csaknem tragédiába torkollott. A reménnyel vegyes félelem érzelmek egész kavalkádjával

árasztotta el James bensőjét.

És mintha ha ez még nem volna elég, Jamesben felrémlettek Trelawney professzor neki intézett furcsa, hátborzongató szavai. A professzornak persze hiányzott néhány vessző a seprűjéből. Alig páran hittek a jövődöléseinek és látomásainak valódiságában, mégis, aminek James aznap reggel tanúja volt a folyosón, egészen más volt, mint amit a tanárnő óráin valaha is látott. Valahogy túl valóságosnak, túl egyértelműnek hatott. De vajon mit jelent? Jamesnek ötlete sem volt, de úgy vélte, Lucy talán rájöhet valamire. Az efféle dolgokhoz meglehetősen gyakorlatiasan és tiszta fejjel tudott hozzáállni, és elég okos is volt, hogy kitaláljon valamit. Gondolatban feljegyezte magának, hogy megkérdezze a lányt erről, még az út folyamán.

Miközben James a feje fölött lévő freskót bámulta, halk, a folyosóról behallatszó nesz ütötte meg a fülét. Egy árnyék suhant végig a mennyezeten, mire James a vastag ajtó alatti fénysávra kapta pillantását. Egy pár sétáló láb összetéveszthetetlen sziluettje haladt el odakint.

- Hé, Al – súgta összevont szemöldökkel. – Ébren vagy?

- Mmhmm - nyöszörögte Albus a szoba túlsó végében, és a másik oldalára fordult.

James fontolóra vette, hogy felkelti öccsét, és már ki is kelt az ágyából, hogy felrázza, mikor meggondolta magát. Lélegzetviasszafojtva az ajtóhoz osont, lenyomta a kilincset, és amilyen halkán csak tudta, kinyitotta azt.

A folyosón nem látott senkit. A lámpások fénye halkán pislákol, a márványlapokból kirakott padló és fehér falak visszatükrözték, és szétszórták a halovány ragyogást. Az ajtót résnyire nyitva hagyva kilopakodott a folyosóra, és elindult abba az irányba, amerre az árnyat tartani vélte. A folyosó egy másik, szélesebbe torkollott, melynek egyik oldalán ajtók és szobrok sorakoztak, míg a másikon oszlopok keretezte kristályablakok.

Az ablakon túli város nagyon sötétnek, már-már halottnak tűnt. Csupán néhány fényt látott a távoli kékségben. Az egyik üveggel borított híd alatt egy bálna manőverezett, teste fekete foltnak hatott csupán, farkuszonya masszívan csapkodott. James a saját tükörképét is látta a kristályban; a pólóját, pizsamaalsóját és csupasz lábát. Haja, szokás szerint, most is összevissza állt. Homlokráncolva mérte végig magát, noha tetszett neki, amit látott. Magasabb lett, már majdnem olyan magas, mint az anyja.

- Beillenél hetedévesnek – mondta neki az asszony nemrég, még mielőtt tudták volna, hogy a következő évet távol Roxforttól töltik majd, egy másik országban. – Elmentél, és férfivá cseperedtél – folytatta elnéző mosollyal, és kissé párás tekintettel –, én meg alig vettem észre. Ez Albusra és Lilyre is igaz, de főleg rád. Felnőttél. Most már a magad ura vagy.

James felsóhajtott, és azt kívánta, bárcsak igaza volna az anyjának. Nem érezte úgy, mintha ura volna magának, legalábbis egyelőre. De már itt volt a küszöbön. Az utolsó két év nyomot hagyott rajta, ahogy a Kapuórral történt megpróbáltatása is, mely nagy szerencséjére a lény örök száműzetésével végződött. James még nem érezte férfinak magát, csak azt, hogy valahol mélyen már kezd formálódni az a férfi, akivé majd válik, és ez reménnyel és múltó, szédítő erővel töltötte el. Talán Scorpiousnak igaza volt. Talán az idei év is tartogat egy újabb kalandot. Ha igen, és ha

James is a részesévé válik, úgy vélte, most készen kell állnia. Ezúttal nem vetheti bele magát tele kétségekkel és önbizalomhiánnyal. Ezúttal, gondolta és elvigyorodott, szembenéz azzal, ami jön.

- Nagyon hasonlítasz a nagyapádra – szólt egy halk, mosolygós hang. James megpördült, és a hang forrását kutatta. Magas alak állt mellette, és meredt ki a kristályablakon. Köpenye olyan koromfekete volt, hogy az ablak tükröződésében tökéletesen láthatatlanná tette viselőjét.

- Bocsánat – mondta James gyorsan, tágra nyílt szemekkel. – Nem hallottam... mióta van itt?

- Ahogy nőttél, úgy lettél egyre bátrabb – folytatta az alak, és James rájött, hogy egy nő az. Hangja kedvesen, barátságosan csengett. – Bátor vagy és magabiztos, James Sirius Potter, nem mintha ez bárkit is meglepetésként érne, aki egy kicsit is odafigyelt rád. Valójában ennek így kellett történnie.

James próbált belesni a vastag kámsza alá, hátha meglátja a nő arcát.

- Köszönöm, azt hiszem. Honnan ismer? – kérdezte.

A nő észrevette, hogy James őt figyel, és halkán felnevetett.

- Veletek utazom én is, James. Nem láttál a Gwyndemere fedélzetén?

James ezen elgondolkodott.

- Ami azt illeti, nem. Sajnálom. Pedig ha láttam volna, biztos nem felejttem el. Ott is... ööö... ezt viselte?

- Akár hiszed, akár nem, az emberek hajlamosan nem észrevenni engem – sóhajtott a nő. – Hacsak nem úgy döntenek, hogy mégis meglátnak, vagy én úgy nem akarom. De bocsánat. Rólad volt szó, nemde?

- Persze – felelte James, és tett egy lépést hátra. Kicsit furcsán érezte magát, amiért egy kihalt folyosón ácsorog a nővel, főként, hogy az tetőtől talpig be volt öltözve, ő meg csak a pizsamáját viselte, és a haja is szénaboglyaként meredezett. Sután a fejéhez nyúlt, és észrevétlenül próbált lelapítani néhány tincset. – De még nem válaszolt a kérdésekre: honnan ismer? Ki maga?

- Ó, téged mindenki ismer – felelte a nő mosolygós hangon. – Legalábbis a varázsvilágban mindenki. A nagy Harry Potter fia vagy, a kis túlélőé, a Kiválasztotté, satöbbi, satöbbi. Annyira próbálsz olyanná, vagy épp *nem* olyanná válni, mint az apád, hogy tökéletesen figyelmen kívül hagysz egy fontos részletet: hogy mennyire hasonlítasz névelődödre, a nagyapádra, az első James Potterre.

James a sötét ruhákba burkolózó nőről a kristályüvegen lévő tükörképére pillantott. Akármilyen furcsán hangzott, a nőnek igaza volt. Sosem ötlött fel benne, hogy esetleg örökölhette az apai nagyapja személyiségi jegyeit vagy külső vonásait. Mindenki csak azt emlegette, hogy Albus kiköpött ifjú Harry Potter. Talán James a rég elvesztett nagyapjára ütött. Nem lenne túl meglepő. Az igazat megvallva egész kellemes gondolat volt. Ezen morfondírozva meredt a tükörképére, míg végül vállat vont.

- Ismerte a nagyapámat? – kérdezte a köpenyes nőt. – Az első Jamest? – Amint feltette a kérdést, máris rájött, hogy ostobaság volt. A nő nem lehetett olyan idős.

- Nem személyesen – felelte a nő vidáman. – Mindössze érdekel a történelem, ez minden. Mint már említettem, a Potterek híresek, és a családod nevének hosszú, gazdag múltja van, mely több, mint ezer évre nyúlik vissza. Talán érdekelhet, hogy a tavalyi találkozásod Merlinus Ambrosiusszal nem az első alkalom, hogy a Potter név

és a nagy mágus sorsa kapcsolódik egymáshoz. Habár közvetve, de egyszer megmentette egy távoli ősöd életét.

- Tényleg? – pillantott fel ismét a nőre James. Annak arca még mindig az árnyékban rejtőzött. – Mikor? Hogyan?

- Majd legközelebb elmesélem – rázta a fejét a nő. – Most, azt hiszem, inkább tovább megyek. Épp csak a kilátásban gyönyörködni álltam meg itt. Egy víz alatti város igazán felemelő látvány. Úgy is fogalmazhatnánk, imponál nekem egy bizonyos, mély, elemi módon.

- Igen – sóhajtott James. – Nekem is. Valószínűleg nekem is vissza kéne mennem a szobámba. Tudja, nem tudtam elaludni. Túl izgatott vagyok.

- Megértem – bólintott a nő. – Úgy tűnik, ma éjjel ezzel a problémáddal nem vagy egyedül. A barátod is ébren van, és sétálgat. De persze ezzel te is tökéletesen tisztában vagy. Felteszem, utána indultál. – Ábrándosan felsóhajtott. – Á, fiatal szerelem...

- Kiről beszél? – kérdezte James homlokráncolva, de már tudta a választ. – Petráról?

- Attól tartok, nem tudom a nevét – felelte a nő diszkrétén, ám fejével alig észrevehetően a James mögötti folyosó irányába biccentett, mintha ezzel szeretné útbaigazítani a fiút. James végre vethetett egy pillantást az arcára. Csinos volt, és jóval fiatalabb, mint amilyennek hitte. Homlokára egy vörös hajtincs hullott.

- Jól van – bólintott James. – Akkor, azt hiszem, mennem kéne, és... ööö... utánanézni. Elvégre a csoportunk tagja, ahogy ön is mondta.

A nő megint biccentett, vörös ajka mindentudó mosolyra húzódott. James elpirult, részben mert a nő valószínűsíthető feltevésének, miszerint azért lopakodott ki az éjszaka kellős közepén, hogy kettesben tölthessen a barátnőjével néhány órácskát, nem volt semmi igazságalapja, másrészt pedig azért, mert azt kívánta, bárcsak lenne!

- Jó éjszakát, James – fordult el a nő. – Szép álmokat!

- Jó éjt, ööö – felelte James, de nem tudta a másik nevét. A nő hangtalanul suhant, csupán mélyfekete árnyékot hagyott maga után, ám tükörképet a kristályüvegen nem. James összevont szemmel meredt arra a helyre, ahol a nő eltűnt, ám aztán eszébe jutott, amit tőle hallott, így hát sarkon fordult, és elszaladt a folyosón az ellenkező irányba.

Egy ideig újabb zárt ajtók és kristálypanelek szegélyezték útját, aztán a folyosó kiszélesedett, és egy szédítően magas kupolájú nagy csarnokba futott. A tér egyik felét hatalmas, díszes keretű kristályablakok alkották, ragyogó támfalakat és páfrányokkal teli teraszokat alkotva. A padlót akkora márványlapokból rakták ki, mint odahaza James szüleinek franciaágya. A csarnok egyfajta klubhelyiségként szolgálhatott, mivel zsúfolásig volt székekkel, kanapékkal, és kisebb-nagyobb asztalokkal. A terem mennyezetéről óriási ezüstcsillár lógott, de az azon lévő több száz gyertya most nem égett. A szoba egyetlen fényforrása egy kandalló volt, illetve néhány szál gyertya, mely nem messze onnan állt egy rézkosárban. James lassan indult előre, óvatosan kerülgetve az alacsony székeket és asztalokat, ösztönösen érezve, hogy csendben kell lennie. Mikor azonban még félúton sem járt a kandalló felé, az egyik szófaserúségen egy fekvő alakot vett észre. Közeledtére az alak felült, s látszólag meg sem lepődve szembefordult Jamesszel; Izzy volt.

- Szia, James – szólt halkán. – Hát te mit csinálsz itt?

- Nem tudtam aludni – felelte a fiú, vigyázva a hangerejére. – Láttam egy árnyékot a folyosón, és kijöttem megnézni, ki van még ébren.

Izzy bólintott.

- Valószínűleg engem és Morgant láttál. Mármint Petrát. Néha Morgannek hívom, mert, tudod, ott voltam, mikor megváltoztatta a nevét. Én is megváltoztattam, de az nem ragadt rám. Az övé viszont illik hozzá, még ha mindenkinek azt is mondja, hogy hívhatják a régi nevén.

James kissé bizonytalanul biccentett.

- Értem... - mondta. - És ti miért vagytok fent?

- Amiért te is – vont vállat Izzy. – Nem tudtunk aludni. Bár főként inkább Petra. Álmodat lát. Egy kicsit becsavarodik tőlük. – Az utolsó szavakat szinte már csak súgta.

Izzy maga alá húzta lábait, James pedig a kanapé végére telepedett, aztán a kandalló felé pillantott.

- Hogy érted azt, hogy becsavarodik tőlük?

Izzy néhány másodpercig a fejét ingatta, aztán felvonta a vállát.

- Én sem igazán értem. Nem hiszem, hogy átlagos álmok volnának. Azt mondja, még ébren is érzi a hatásukat. Elfelejtetik vele, ami valójában történt az utolsó nap odahaza, Warren papa farmján.

James legszívesebben rákérdezett volna, hogy mégis mi történt, de aztán türtőztette magát. Helyette inkább azt kérdezte:

- Gondolod, hogy jól van?

- Nem – válaszolta Izzy. Felsőhajtott, és a válla fölött hátrasandított, a kandalló irányába. – De a végén minden rendbe jön. Petra azt mondja, csak el kell onnan jönnünk egy kicsit. Ezért kelünk át az óceánon. Szerintem azt reméli, hogy az álmok ott nem találják rá.

James követte Izzy pillantását, és végre észrevette Petrát, aki az egyik alacsony asztalnál ült, a tűz mellett, nekik háttal.

- És te mit gondolsz, Izzy? – kérdezte, le sem véve szemét az asztal fölé hajoló lány sziluettjéről. – Szerinted működni fog a terve?

Izzy megrázta a fejét, amitől göndör, szőke tincsei az arca körül csapkodtak.

- Nem fog működni. De ne mondd el Morgannek – *Petrának* –, hogy ezt mondtam, oké? Szerintem nem múlnak el az álmai. Szerintem egyre rosszabbak lesznek, legalábbis míg végül vége nem lesz.

- Honnan veszed ezt, Iz? Mikor lesz vége?

A lány ismét vállat vont.

- Merlin igazgató úr szerint rá kell jönnie, honnan jönnek igazából az álmok. Azt javasolta neki, hogy hajszolja őket. Most éppen azt teszi. *Hajszolja* az álmokat. Úgy a legjobb, ha rögtön megteszi, mikor felébred.

James Petrát tanulmányozta, és meglátta, hogy a lány lázasan dolgozik valamin, s olyan keményen hajolt az asztalra, mintha le akarná gyűrni.

- Mit csinál? – kérdezte nagyon halkán. – Mármint, hogyan hajszol egy álmot?

- Leírja – felelte Izzy egyszerűen. – Mint egy mesét. Abban nagyon jó. Régebben mindig mesélt nekem villanyoltás után. Mindet fejből mondta, és a legtöbb sokkal jobb volt, mint azok, amiket könyvből olvasott. Én, Beatrice meg a többi babám

voltunk a közönség. Az volt a kedvencünk.

Most, hogy Izzy megmondta, már James is látta, mit csinál Petra. Könyöke kissé mozgott, válla fölött pedig mintha még a tollszár végét is látta volna fel-felbukkanni.

- Felolvassa neked az álmokat, Iz?

- Ó, nem – vágta rá a lány. – Nem akarom hallani őket. Nem túl szépek. Nem is akarok többé azokra a dolgokra gondolni. Túlságosan megrémítenek. És szomorú leszek tőlük. Néha hiányzik az anyukám, és olyankor sírok, és Petra nem tudja, mit tegyen. Nem akarom hallani azokat a meséket.

James töprengve meredt Izzyre.

- Akkor miért tartasz vele az álomhajszára? Őrt állsz?

Izzy biccentett.

- Igen, Petra is így mondja, de szerintem más az igazi ok. Szerintem azért kér meg mindig, hogy jöjjek, mert szüksége van rám, hogy tudja, az álmok nem valódiak. – Gyorsan, már-már komolyan felsóhajtott, és Jamesre nézett. – Azért kellek neki, hogy tudja, még élek.

James szeme nagyra nyílt. *Ez mégis mit akarna jelenteni?* Már nyitotta a száját, hogy feltegye a kérdést, de a szeme sarkából egy árnyékot pillantott meg. Felnézett, és meglátta, hogy Petra sétál feléjük a jobb kezét rázva, mintha az elgémberedett ujjait szeretné ellazítani.

- Szia, James – üdvözölte őt fáradt mosollyal. – Láthatatlanná tévő köpeny ide vagy oda, úgy látom, nem hagytál fel az éjszakai csavargással.

- Nem – mondta James elvörösödő képpel. – Nem tudtam aludni. És te, tudod... jól vagy?

- Jól – hazudta Petra elkapva a pillantását. James észrevette, hogy a lány kezében lévő táska nincs teljesen becipzárázva, és a résen egy köteg pergamen széle kandikált ki. – Izzy valószínűleg elmondta, mit csináltam. Volt egy kis elintéznivalóm, ez minden.

- Izzy mesélt a rémálmokról – állt fel James. – Tényleg csak erről van szó?

Petra a szemébe nézett, de James a sötétben nem láthatta az arckifejezését. Gyorsan folytatta.

- Mármint, ha nem akarsz, nem kell elmondanod. Csak, tudod, én is ott voltam. Emlékszem, mi történt akkor este a Titkok kamrájában, meg hát nekem is volt egy köröm a Kapuórral. Nagyjából tudom, min mész keresztül. Ha esetleg, nem tudom, beszélni szeretnél róla, vagy ilyesmi...

Petra váratlanul és visszafojthatatlanul felnevetett. Tűnődve megrázta a fejét, és hátrasöpörte arcából a haját.

- James, olyan édes vagy! Örülök, hogy itt vagy velünk, és nem csak azért, amit te is mondtál. Én és Izzy nagyon sokkal tartozunk a családnak. Nem is tudom, mihez kezdtünk volna nélkületek. És főként nélküled. A közeledben jobban érzem magam. Tudtál te erről? Megnevettetsz, márpedig az utóbbi időben ez nem sűrűn esik meg velem. Velünk tartasz?

James érezte, amint az arca parázsként izzik fel, és per pillanat nem is lehetett volna hálásabb, hogy a teremben olyan sötét volt.

- Persze – húzta ki magát. – Csak azért jöttem, hogy megnézzem, minden rendben van-e. Egy feketeköpenyes nő mondta, hogy erre jöttél. Talán láttátok is idefele.

- Én nem – sóhajtotta Petra. – Te, Izzy?

- Én csak azt a férfit láttam, aki annál a szobornál aludt. Szerintem lámpagyújtogató lehet, aki munka közben elszundított. Olyan hangosan horkolt, hogy belevisszhangzott a folyosó. Emlékszel? – kuncogott.

- Emlékszem – mosolygott rá Petra.

- Na és – kezdte James, kissé felbátorodva –, hogy ment?

Petra lassan ballagott a folyosón, s menet közben a kristályon túli homályos látképet fürkészte.

- Mi hogy ment?

- Hát az, ööö, álmhajsza. Izzy említette. Azt mondta, le szoktad írni, mint egy mesét.

Petra biccentett.

- Merlin igazgató úr javasolta. Először nem akartam kipróbálni, de... tényleg segít. Egy kicsit. – Gyengéden megérintette Izzy fejét, és kezével végigsimított a lány szőke haján. – De nem túl szép mese. Sőt, elég szörnyű.

- Ha akarsz... én szívesen elolvasom – szölt James, és elszántan bámult a padlóra a lába alatt. – Ha úgy gondolsz, hogy az segítene.

Petra nem felel, és James hirtelen megrémült, hogy talán megsértette őt. Felsandított rá, de a lány félig lehunyta szemmel, töprengve meredt maga elé.

- Talán igazad van, James – mondta végül. – Ez talán legyengítené. Izzy valószínűleg azt is mondta, hogy ez... több egyszerű álmnál. Inkább egyfajta bizonyosság. Mintha olyasvalami emléke volna, ami valójában nem történt meg, vagy megtörtént, de egészen máshogy. Képtelen vagyok lerázni magamról. Kísért engem.

James bólintott, és kényszerítette magát, hogy erre ne mondjon semmit. A trió némán sétált tovább, míg végül el nem érték a lámpások fényében úszó folyosót, ahonnan James indult. A fiú megtalálta a szobájuk ajtaját is, mely még mindig résnyire nyitva állt.

- Innen már visszatalálunk – súgta Petra.

- A sarok után le a lépcsőn – mutatott előre Izzy. – El a hortyogó ember mellett. Nem jössz el meghallgatni, hogy horkol? Nagyon vicces. Valahogy így. – Izzy hirtelen hangosan felhorkantott, utánözva a férfi horkolását.

- Psszt! Iz! – kapta húga szája elé a kezét Petra, de alig tudta legyűrni az előtörni készülő nevetését. – Itt emberek alszanak.

- Tudom! – súgta a lány, és eltolta Petra kezét. – És közben ilyen hangot adnak ki!

Petra még mindig a nevetéssel küzdve megcsóválta a fejét, és Jamesre nézett. A fiú visszavigyorgott rá.

- Jó éjt, James – szölt halkán Petra. – Kösz, hogy utánunk jöttél. És köszönöm, hogy visszasétáltál velünk. Talán egyszer megengedem, hogy elolvasd az álmod. Ha tényleg akarsz. Valószínűleg te értenéd meg a legjobban azok miatt, amiket a teremben említettél. Ha úgy gondolsz, hogy elbírsz vele.

James kimérten bólintott.

- Határozottan. Ha ezzel segíthetek. Egyébként pedig... kíváncsi is vagyok.

Petra néhány hosszú másodpercig ajkát beharapva meredt a fiúra, aztán felemelte táskáját, belenyúlt, és néhány pergamenlapot húzott ki belőle. Minden további szó nélkül átnyújtotta azokat Jamesnek.

- Nem túl szép mese - ismételte. - És nem is lesz sok értelme. A többit elmesélhetem, ha akarod. Majd később. Azt hiszem, el *kell* mondanom valakinek. Túl nagy ez a titok... nos, Izzynek és nekem. Egyetértesz, Iz?

A szőke lány elgondolkodva fintorgott egy sort, aztán vállat vont.

- Jól van - mondta James, és elvette a pergameneket. Négy oldal volt, tele Petra takaros, apró betűs kézírásával. Hirtelen furcsa érzése támadt az ajánlat miatt. - Biztos vagy benne? Nem kell ideadnod, ha nem akarod.

- *Akarom* - sóhajtott fel ismét Petra. - De nem mondhatod el senkinek, rendben? Semmit. Esküszöm, ha megteszed...

James nyomatékosan megrázta a fejét.

- Nem fogom! Ígérem! Így görbüljek meg! - Felmutatta begörbített kisujját.

Petra néhány pillanatra csak bámult rá, aztán megint felnevetett.

- Jól van, hiszek neked. Köszönöm, James. Reggel találkozunk. Hosszú út áll még előttünk.

James bólintott.

- Jó éjszakát, Petra! Szia, Iz.

A lányok megfordultak, és folytatták útjukat, Petra kezével a húga vállán. James lepillantott a kezében lévő lapokra, és alig hitte el, ami történt. Egyszerre volt szédületes és szörnyen aggasztó az érzés. El akarta olvasni Petra álmosságát, ott, egy állító helyében, az atlantiszi folyosó gyér fényében, ám valamiért tartott tőle. Mi lesz, ha tényleg olyan szörnyű, amilyennek Petra leírta? Biztosan érezte, hogy semmi sem változtathatja meg érzelmeit a lány iránt (akár tetszett neki ez a helyzet, akár nem), mégis...

Végül sarkon fordult, és belépett a szobájuk nyitott ajtaján. A sötétben ellopakodott az alvó öccse mellett, és meg sem állt az ágya melletti íróasztalig, ahol az utazótáskáját hagyta. Néhány másodpercig kotorászott a táskában, aztán előhúzta belőle a varázspálcáját. Körbepillantott, letette Petra meséjét az ágyra, és rábökött a pálcával.

- *Velierus* - mondta olyan halkán, ahogy csak tőle telt. Vékony, kék fénysugár világította meg az ágyat, és a pergamenlapok egyre kisebbre és kisebbre hajtogatták magukat, míg végül csak egy nagyon vastag, tökéletes gömb alakú csomag maradt belőlük, nem nagyobb egy a játékban használt fúrónál. James letérdelt, és a pálcáját meg a csomagot is a táskája legaljára süllyesztette. Egy pillanattal később már az ágyában volt, és az álláig húzta a takarót.

Hamarosan elolvassa Petra álmosságát. Addig is megelégedett a gondolattal, hogy a lány egyes egyedül őt választotta, hogy beavassa. Persze ő javasolta neki, de ettől a tény még tény maradt: Petra elfogadta az ajánlatot. Bízott benne. Jól érzi magát a közelében. És mit is mondott még? Megneveteti. Előző évben, a nagyapjuk temetése után Lucy is ugyanezt mondta Jamesnek, de valahogy sokkal jelentősebbnek, rendkívülinek hatott Petra szájából. Felsóhajtott, és eszébe jutott a lány hangja, nevetésének kellemes csengése, és a mögötte megbúvó csipetnyi szomorúság és kimerültség.

Nem jelent semmit, mondta magának, de ezek csak szavak voltak, és a szíve mit sem törődött velük. A szíve mélyén örvendezett. Végül, száján halvány mosollyal, álomba merült.

3. NYOLCVANNYOLC CSOMÓ

A következő reggel, miközben reggelizni mentek, Jameséknek mesés látványban volt részük. A víz alatti város kristályablakai mögött eléjük táruló zöldes arany panorámát keresztül kasul beszórták a felszínről leszűrődő napsugarak, csillogó kavalkáddá változtatva az innen-onnan feltörő buborékokat, és az ezüstös halrajokat, melyek zavartalanul játszadoztak az atlantiszi városkép előtt.

James, Albus és Lucy feszült izgalommal csodáltak az óceán felszíne és a város között a vízben oda-vissza cikázó különös alakokat. Leginkább egy elnyújtott buborékhoz hasonlítottak, és hullámokat vertek maguk körül, ami nem is volt akkora csoda, ha figyelembe vesszük, hogy némelyik mérete egy buszéval vetekedett. Mélyen alattuk, a város lejtős ormai mentén tengeri uborkák nőttek takaros sorokban más sokkal furcsább és színesebb gyümölcs és zöldség mellett. A kertek felett óriáspolipok úszkáltak, és Lucy volt az első, aki észrevette, hogy mindegyiken egy félmeztelen atlantiszi farmer ül, fejükön egy-egy bűvársisakkal, melyet kristálylapokkal tettek vízhatlanná.

Egyes polipok a termést takarították be hosszú csápjaikkal, mások gyomláltak, vagy éppen visszametszették a növényeket. Az egyik állat hirtelen az összes csápját kitarta, majd ismét összezárta, amitől úgy lőtt ki előre, akár egy karcsú torpedó. Gyorsan a város szintjére ért, és Albus kacagva mutogatott rá; az óriáspoliphoz tartozó atlantiszi farmer egy kantárszárba kapaszkodva suhant egy kerek deszkán, mellyel ügyesen lavírozott a tenger áramlatai között. Ahogy a varázsló és hatása árnyékuktól üldözve elsuhant a város fölött, Jamesben akaratlanul is felötlött, hogy bizonyára a polip és a férfi is jól szórakozik. Az óriáspolip izmos csápjaival kormányozva követte Aquapolis utcáinak vonalát, hidak, átjárók alatt száguldott át,

míg végül a hullámzó fényben csupán elmosódott árnyak tűnő alakja el nem suhant közvetlenül a gyerekek előtt. Az atlantiszi farmer egy pillanattal később követte, lábát megvetve egyensúlyozott különös deszkáján.

- Vajon hova megy? – lépett közelebb a kristályablakhoz Albus, és próbált kilesni az épület kanyarulata mögé.

- Valószínűleg most hozza a reggelinket – felelte az anyja, és szelíden tovább noszogatta a gyerekeket. – Ha nem sietünk, nem lesz időnk megenni. Alig egy óra múlva indulunk.

Valamivel később, egy lazacból és kétszersültből álló könnyű reggelit követően a csapat a város egy távolabbi szárnya felé vette az irányt, melyet Merlin Aquapolis Nagy Holdmedencéjeként emlegetett. Jamesnek ötlete sem volt, mire számíton, ám a valóság legvadabb elképzeléseit is felülmúlta. A hatalmas, amfiteátrumszerű helyiség lépcsőin és teraszain atlantiszi boszorkányok és varázslók nyüzsögtek, közepén pedig fekete óceánvízzel teli medence kapott helyet, melyen kisebb-nagyobb csónakok úsztak.

- Tisztára mint a King's Cross hétfő reggel – hallotta James Denniston Dolohov nevető megjegyzését.

- Azt hiszem, ez nem is áll olyan távol az igazságtól, mint gondolná – válaszolta Neville Longbottom.

A medencéhez érkező utazók sorait az atlantiszi ellenőrök ide-oda terelgették, mindet egy-egy mólóhoz, amelyek mellett egymást érték a keskeny csónakok. A csónakok fából készültek, orrukat és farukat cirkalmasra faragott minták díszítették. Élénkvrös tógát és magas, úszóra emlékeztető kalapot viselő férfiak álltak a hajók hátuljában, a kormánylapát mellett, és újságot olvastak, vagy a menetrendet beszéltek meg, míg az előttük sorakozó padok lassanként megteltek.

Harangjáték visszhangzott végig a csarnokon, majd egy felerősített női hang szólalt meg.

- A Conch Corners és Octodome közötti ingajarat szkiffje azonnal indul. Kérjük, hagyják szabadon a buborék pályáját! Három, kettő...

Felülről szellőkés száguldott végig a termen, meglengetve az ingázók talárjait és Merlin hosszú szakállát. A kerek kristály tetőablak kitüremkedett a szél hatására, majd megnyúlt, remegni kezdett, végül hatalmas, szivárványszínekben játszó buborékot formálva elszakadt eredeti helyéről. A buborék egyenesen az egyik hosszú csónakra pottyant, aztán magába ölelve azt alámerült a sötét mélységbe. Csodával határos módon egyik utas sem tűnt túlzottan rémültnek, mikor a csónakjukat elnyelték a hullámok, sőt, mintha észre sem vették volna.

- olvastam erről tegnap este – szólta Lucy halkán, a kupolás mennyezetet fürkészve. – Az Atlantiszi könyvtárban. A világ csodái közé tartozik, épphogy lemaradva az Alexandriai könyvtár mögött.

- Fantasztikus – morogta Albus. – Tudod, mennyire el vagyunk ragadtatva a könyvtáraktól, de esetleg rátérhetnél arra a részre, hogy mik ezek a hajókat elnyelő óriási buborékok.

- Ez csak tipp – felelte Lucy, miközben a többiek nyomában fellépdelt az egyik mólóra –, de elvileg Atlantisz kontinense vulkanikus alapokon nyugszik. Sajnos éppen ez lett a veszte is, mivel ugyanazok a vulkánok, amik létrehozták a földrészt, el is pusztították azt, vagy legalábbis kimozdították a stabil helyzetéből, és

elsodorták. Ennek ellenére az atlantisziak még ma is felhasználják a vulkánok erejét, és a kürtőikből felszabaduló energiát az iparuk javára fordítják. Szerintem emögött is valami ilyesmi állhat.

- Ezt hogy érted? – kérdezte Ralph, és kissé tétován lépett az egyik keskeny csónak fedélzetére, mely csaknem akkora volt, mint a Kóbor Grimbusz. A ladik kapitánya a tatnál ácsorgott vörös tógájában és különös fejfedőjében, és elgondolkozva vizsgálta a kormányrúd mellé szerelt sárgaréz mérőműszereket.

- Szerintem azok a szellőkések vulkanikus kilégzések – mondta Lucy rövid töprengést követően. – Ez a medence pedig feltehetően egy földalatti kürtőrendszer része.

- Nincs ok az aggodalomra – szólt Percy vidáman, majd a csónak elejébe vezette Mollyt és Audreyt, az egyik padhoz. – De azért kapaszkodjatok! Azt hallottam, nem semmi kis út vár ránk.

- Aquapolis híres Közlekedési Rendszere – ült le Harry Ginny és Lily közé. – Az egész varázsvilág sokat tanulhatna tőlük a pontosságról és rendezettségéről. Percynek igaza van. Mindenki kapaszkodjon!

Albus zaklatottsággal vegyes izgalommal szemében pillantott Jamesre.

- Na és hogy működik? – kérdezte Ralph rosszat sejtve. – Csak mert eddig nem sok szerencsém volt a varázsközlekedéssel.

- Nincs idő rá, hogy pontosan elmagyarázzam indulás előtt, Ralph – válaszolta Petra, miközben becsatolta biztonsági övét, majd Izzynek is segített. – Csak egy gyors tanácsot adnék.

Ralph már-már kétségbeesve meredt a lányra.

- Mi lenne az?

- Nyeld le a rágódat!

Ismét felcsendült a harangjáték, és James arcán ideges vigyorral nézett körbe a ringatózó csónakokon, az úszó mólókon és a teraszokon várakozó atlantisziakon. A női hang megint belekezdett.

- A felszínre és azon túlra tartó ingajarat szkiffje azonnal indul. Kérjük, hagyják szabadon a buborék pályáját! Három, kettő...

A csónak utasai egy emberként néztek a mennyezetre, melyet ismét kidomborított a meleg, halványan kén szagú levegő. A buborék kitágult, elszakadt, majd rájuk hullott, mire James akaratlanul is a válla közé rántotta nyakát. Füle pattogni kezdett a nyomásváltozástól, és érezte, amint a vízbe hatoló buborék magával viszi alattuk a csónakot is. A víz fortyogó tajtékot vetve körbeölelte a buborékot, és az utasok alásüllyedtek a sötétségbe.

Zöldes árnyak vették körül a csónakot. James már épp levegőt vett, hogy ezt szóvá tegye, mikor a hirtelen sebességváltozás beléfojtotta a szuszt, és teste belepréslődött az ülésbe. A hajó kapitánya a kormányrúdba kapaszkodva figyelte, amint a buborék, és vele a csónakjuk, könnyedén becsusszant egy sziklabarlangba. Az utazással járó bömbölő robaj szinte teljesen megsüketítette Jamest, úgy érezte, mintha vattával dugaszolták volna el a fülét. Óvatosan elfordította fejét, hogy vessen egy pillantást Albus és Ralph kettőseire. Azok mindketten tágra nyílt szemekkel meredtek maguk elé, azonban míg Albus arcáról az elragadtatott öröm sütött, addig Ralphéről a tébolyult rémület. Előttük Petra átölelte Izzyt, aki viszont leplezetlen csodálattal nézelődött. James legnagyobb ámulatára a többi utast (beleértve a

családját és Merlint is) teljesen hidegen hagyta a körülöttük elszárguló éjsötét látkép. A legtöbb atlantiszi könyvekbe, tekercsekbe temetkezett, vagy épp buzgón jegyzetelt tábláira apró, fényes, elvarázsolt vésőjével. Egyikük, egy hosszú, ősz szakállú, vörös bőrszandált viselő férfi a sarokpadon terpeszkedve szendergett.

Előttük a sötétben lila fény derengett fel, mely szédítő sebességgel közeledett, és a nyakát nyújtogató James csakhamar azt is látta, hogy a lila ragyogás egy feliratból áradt: „PHEBES-DUOPHENES”. A jelhez nyíl is tartozott, ami egyenesen lefelé mutatott, egy tágas rézcső felé. Mikor a hajó átszárgult rajta, a csövet lezáró szelep egy pillanatra kinyílt, aztán hangos csattanással ismét bezárult, de csak miután egy másik buborékhatót is beengedett.

Az ülésében forgolódó James rájött, hogy a kapitány munkája nem is igazán a hajó kormányzása volt, hanem a buborék forgatása az egyre sűrűbben jövő hajtókanyarokban, hogy ezzel olyan fokú centrifugális erőt hozzon létre, ami többé-kevésbé az üléseken tartotta az utasokat. A sötétben nehéz lett volna megmondani, de Jamesnek volt egy érzése, miszerint amíg a hajó a kanyargós csövekben suhant, az idő nagy részét oldalasan, vagy éppen fejjel lefelé töltötték, ahogy körbe-körbe forogtak a buborék felszínén. A távolban újabb, a város más körzeteibe tartó rézcsövek bukkantak fel.

Egy alkalommal Jamesen vakrémület hullámozott végig, mikor előttük a csőben egy sokkal lassabban mozgó, ám sokkalta nagyobb buborékható tűnt fel, és az ütközés elkerülhetetlennek látszott. A kapitány azonban csak pöccintett egyet a kormányrudon, mire a csónakjuk kissé feljebb csusszant, épp annyira, hogy elférjenek a nagyobb hajó buborékja fölött. Egy bizarr pillanatig James és úti társai fejjel lefelé találták magukat, amint *fel*néznek az *alattuk* elsuhanó hajóra. A nagyobb csónak kapitánya gyors tisztelgéssel üdvözölte kollegáját, mikor az elszárgult felette.

Végül a távolban, a sötétségbe burkolózó cső legvégén újabb szelepszár bukkant fel. A lilán derengő betűk most azt hirdették: „FELSZÍN ÉS TOVÁBB ÉSZAKRA”.

- Készüljenek a hirtelen megállásra! – kiáltotta a kapitány unott hangon. James összeszorította fogait, és megmarkolta az ülését.

A buborék kilőtt a cső száján a vakítóan ragyogó aranyszín fénybe, és szinte azonnal elvesztette minden sebességét. James érezte, hogy a tehetetlenség miatt a biztonsági öv mélyen a bőrébe vág, azonban egy pillanattal később az erő megtört, és ő visszazuhant a helyére. Kóválygó fejjel nézett körbe.

Petra megigazította a haját, aztán lemosolygott Izzyre, aki vidáman tapsikolt.

- De állat volt! – kiáltott Albus.

Lucy végigsimított a blúzán, majd oldalra pillantott.

- Hogy vagy, Ralph?

- Nem is tudom – motyogta Ralph nagyokat pislogva. – Azt hiszem, az agyam túl kába ahhoz, hogy a gyomrom felfogja, már rég ki kellett volna dobnom a taccsot.

James ismét hátrasandított a válla fölött. A buborékható még mindig a víz alatt haladt, egyre feljebb és távolabb az elsüllyedt várostól. Aquapolis lassanként teljesen eltűnedezett mögöttük. James most már tudta, mik voltak azok a titokzatos buborékok, amiket korábban láttak, és amik a város és az óceán felszíne között cikáztak oda-vissza. Ő és társai most az egyikben ültek.

- Azt hiszem, tudnék itt élni – mondta, miközben újra előre fordult.

- Ugh, én nem – jegyezte meg Molly, aki néhány paddal arrébb, Audrey néni és Percy bácsi között ült. – Túl hideg és sötét.

- Épp ettől lesz olyan király – ellenkezett Albus. – A Mardekár kazamatáira emlékeztet, a tó alatt.

James apró szorítást érzett a gyomrában, mikor eszébe jutott, hogy talán egy teljes évre is maguk mögött hagyták a Roxfortot, de gyorsan elhessegette a gondolatot. A buborékhajóval való utazás élménye túlságosan is nagyszerű volt ahhoz, hogy holmi honvágy elrontsa. Különben is, emlékeztetette magát, Rose, Louis, Hugo és a többiek valószínűleg Binns professzor egyik unalmas, érthetetlen óráján ülnek, esetleg a könyvtárban vannak, tanulószobán, Knossus Shert professzor szigorú felügyelete alatt. Ha tudnák, hogy James és úti társai mit éltek át az imént, feltehetően belebetegednének az irigységbe – még Scorpius is, habár ő biztosan jól palástolná. Erre a gondolatra James elvigyorodott.

Felnézett az egyre közeledő felszínre, melyre ragyogó mozaikot festettek a vízen szétszóródó napsugarak. Végül a csónak kiemelkedett a hullámok közül, és a derengő buborék vígan bukdácsolt a hullámokon. A Gwyndemere valamivel odébb ringatózott, fémkampói és alkatrészei meg-megcsillantak a napfényben.

- Hop-hop, mindenki – szólt Perc, miközben felkapta utazótáskáját, és felállt. – Ideje kiszállni.

A táskát karjára akasztotta, majd egyik kezét Molly, másikat pedig Lucy felé nyújtotta. Utóbbi kikászálódott az üléséből, apjához sietett, és karjával annak könyökébe kapaszkodott.

- A fedélzeten találkozunk – szólt még hátra, aztán hangos pukkanás visszhangzott végig a buborék belsejében, és mindhárman eltűntek.

Ralph egészen összezavarodott.

- Miért nem dehoppanáltunk rögtön a városból, ha úgyis így jutunk fel a hajóra?

- Vízen át hoppanálni különösen nehéz, Mr. Deedle – felelte Merlin. – Pláne mozgó hajóra. Különben is, akkor kihagytuk volna ezt a csodálatos kis utat.

- Gyerünk! – rikkantotta James. Vigyorogva kicsatolta magát, és felpattant a helyéről. – Az utolsó, aki a Gwyndemere-re ér, az egy bicegóc bácsikája!

- Ez nem verseny – korholta őt Ginny, és Lilynek nyújtotta a kezét.

- Csak a magad nevében beszélj – rázta a fejét Harry, miközben a fiaihoz lépett. – A magam részéről én nem fogom egy bicegóc bácsikájaként tölteni az út hátralévő részét.

Albus és James megragadták apjuk egy-egy kezét, és egy pillanattal később a buborékcsónak köddé vált körülöttük, hogy átadja helyét a Gwyndemere reggeli fényben fürdő fedélzetének. Húvös fuvallat söpört végig rajtuk, ott füttyült James fülében, aki hirtelen eleresztette apja kezét, és nevetve elfutott a hajó orra felé.

- Az én lábam ért először fedélzetet – kiáltotta mögötte Albus. – Ugrottam egyet, épp mielőtt dehoppanáltunk, úgyhogy én landoltam elsőnek. Vesztettél!

James ügyet sem vetett az öccsére, csak tovább tartott a csúcsos hajóorr felé, míg hirtelen elkerekedő szemekkel meg nem torpant.

- Anya most ért ide Lillel – jelentette be Albus, mikor utolérte bátyját. – Azt mondja, le kell vinnünk a táskákat a kabinjainkba, és Merlin mágikus mángorlójára, hát ez meg mi a csoda?

- Dunsztom sincs – felelte James a különös szerkezetet kerülgetve. – Korábban

nem volt itt, ugye?

Mire Ralph, Izzy és Lucy is csatlakozott a fiúkhoz, azok már vagy fél tucatszor körbejárták a tárgyat. Azt az előző esti kikötés óta rögzítették a fedélzethez, és voltaképp nem más volt, mint egy díszes fémszék egy ötfokú vaslépcső tetején. A szék egy forgó talapzaton állt, elején pedig csak úgy hemzsegték a különféle, bonyolultabbnál bonyolultabb rézműszerek. Akárhogy törte a fejét, James el sem tudta képzelni, mire szolgálhat az építmény.

- Te vagy az ész, Lucy - vakarta meg a fejét. - Szerinted mire való?

- Rose az ész - ellenkezett Lucy felháborodottan. - Én csak sokat olvasok.

Ralph értetlenül pislogott rá.

- Mégis mi a különbség?

Izzy tudálékosan kidüllesztette a szemét.

- Petra szerint az ész a szemlélő agy kiváltsága.

- Jelentsen ez bármit - motyogta Ralph.

- Igen - szólt Albus, és végigsimított az egyik díszesen kovácsolt lépcsőfokon -, de neked jó szemed van, hogy észrevedd, hogyan passzolnak egymáshoz a dolgok, Lu. Ez nálad adottság.

Lucy nagyot sóhajtott, és a furcsa szerkezet elejéhez sétált.

- Olyan, mintha valami hiányozna. Látjátok azt a rézkarimát, annak a forgókarszerű izének a végén? Oda illik valami.

- Látod? - kiáltotta Albus, és az unokatestvére mögé sietett. - Éppen erről beszélek!

Jamesnek halk beszélgetésfoszlányok ütötték meg a fülét, s mikor odafordult, a lassan közeledő Merlint, Denniston Dolohovot és a Gwyndemere kapitányát, Ash Farragutot pillantotta meg.

- Sajnos nincs vesztegetnivaló időnk, kapitány - mondta Merlin. - Önre és a hozzáértő legénységére hagyom a dolgot.

Farragut cinikusan bólogatott.

- Túlságosan is *hozzáértők*, ha tudja, hogy értem.

- A kalózkodás már nem olyan, mint volt - mosolygott Merlin. - Az én időmben az ember nem szelhetette át a habokat anélkül, hogy ne futott volna bele egy-két kalózhordába. Úgy hemzsegték a tengereken, mint méhek a kaptár körül. A Mágikus Tengersizabályozási Egyezmény megelőző intézkedései alapján ki merem jelenteni, bármi történjék is, nem eshet semmi bántódásunk.

- Ma reggel kiszúrták az egyik hajójukat a horizonton - szólt Farragut, és oldalra döntötte a fejét.

- Akkor arra számítanak, hogy a kikötőben maradunk - biccentett Harry Potter, aki arcán széles mosollyal lépett oda a többiekhez. - A meglepetés ereje mindig előny. Egyetért, Mr. Dolohov?

- Ó, ezt a témát illetően tökéletesen megbízom a szakértelmében - legyintett Denniston. - Viszont való igaz, hogy tartanunk kell a menetrendet. Szerintem induljunk.

Farragut jóváhagyólag bólintott.

- Akkor legyen így. Uraim! - Sarkon fordult, és elmasírozott a parancsnoki híd irányába.

James Petrához és Audreyhoz sétált, akik a hajó közepe táján lévő lépcső mellett

ácsorogtak, és egy kisebb csoportot figyeltek, mely éppen akkor bukkant fel a fedélzeten.

- Kik ezek? – biccentett James az idegenek felé.

- Úti társak – felelte halkán Audrey. – Amennyire meg tudom ítélni, amerikaiak.

James végigmérte a jövevényeket. Egy kisebb csapat leszakadt a többiektől, és csiripelő madárrajként fecserészve a hajó orra felé vették az irányt. Legtöbbjük feketét viselt, és alig voltak idősebbek Jamesnél, kivéve a középen lépdelő koromfekete hajú és sápadt, merev arcú nőt, akiről csak úgy süttött a pökhendi unalom. Hosszú, fekete ruhája, szorosra fűzött mellénye, valamint a rajta lévő temérdek ezüstékszer és erőteljes, lila szemfesték egyaránt azt a képzetet ébresztették Jamesben, hogy a nő a saját temetéséről érkezett éppen.

- ViselkedjeteK, gyerekek – szólt dallamosan, mikor a csoport elhaladt James, Petra és Audrey mellett. – Más kultúrát képviselünk. Ne mutassunk rossz példát.

A fiatalok tovább beszélgettek, és egy pillantásra sem méltatták a hajó többi utasát, ezért hát James úgy vélte, a nő szavai nem is a diákoknak, inkább nekik hármuknak szólt.

Audrey hangja könnyedén felülkerekedett a tinédzserek duruzsolásán.

- Akcentusából és szavaiból azt szűröm le, hogy az Államokból származik, kisasszony – szólt kedves mosollyal. – Mi is épp oda tartunk, és hosszabb időt készülünk az országban eltölteni. Ne emelje elvárásainkat, különben csalódtok leszünk, hogy a többi amerikai nem olyan kedves, mint ön és elragadó kísérete.

A nő lassított és Audrey felé fordult, habár egyetlen arcizma sem árulkodott érzelmeiről.

- Persephone Remora – mondta vontatottan, és kezét ernyedten Audrey felé nyújtotta, aki felületesen megrázta azt. – És, kérem, bocsásson meg, amiért kijavítom, de nem az Egyesült Államokra utaltam. Talán pillanatnyilag abban az országban élünk, de attól még nem az otthonunk. Nem képviselhetjük tehát jobban, mint ahogy önök képviselhetnék ezt a hajót. Nem sértésnek szántam. Én és barátaim nyári felfedezőutunkról térünk vissza őshazánkból. Talán már hallott róla. – Itt szünetet tartott, és kissé összeszűkítette szemét. – Úgy hívják, *Erdély*.

- Igen, hallottam – mosolygott Audrey. – Épp a tavasszal költöttünk el ott egy mesés birsalmalevest Brassó főhercegével, és annak nejével. Ismeri őket? Nagyon kedves pár. Az asszony maga főzte a felszolgált pálinkát, és nem is sikerült rosszul.

Remora kissé lenézően mérte végig Audreyt.

- Elnézést kérek, de nem vagyunk járatosak Erdély *jelenlegi* uralkodó osztályában. Vérünk egy sokkal ősbibb arisztokráciához kötődik. Minden bizonnyal még sosem hallott róla. Ez afféle... *titkos* társadalom. – Orrát megemelte, és jelentőségteljesen a habokra meredt.

- Akkor jobb lesz, ha a titkaik leleplezetlenek maradnak – szólt Audrey. – Távol álljon tőlünk a kíváncsiskodás.

Remora továbbra is drámaian fürkészte az óceánt, ám miután belátta, hogy a póz nem váltja ki a remélt hatást, köhintett párat, és visszafordult.

- Szörnyen sajnálom – mondta halkán. – A napfény nem tesz jót... a magunkfajtának.

- Van nálam egy kis Amberwycke naptej, a táskámban – szólt Petra Audreyra pillantva. – Szívesen adok belőle. Kókuszillatú.

- Ne - sóhajtotta Remora, és válla kissé mintha megereszkedett volna. - De azért nagyon szépen köszönöm. Most jobb, ha csatlakozom barátaimhoz. Bocsánat. - Megfordult, és elsétált tőlük, aztán még egyszer, jelentőségteljesen csillogó szemekkel visszanezett a válla fölé. - Igazán öröm volt ilyen... *finom* hölgyekkel társalogni - mondta elhaló hangon.

- Úgyszintén - villantott fel Audrey egy vidám mosolyt. - A délutáni teánál találkozunk, ugye?

- Biztos nem kér egy kis naptejet? - kérdezte Petra, előhúzva a tubust. - Egy kicsit nyúzottnak tűnik a szemtájéka.

Remora nagyot fújtatva elfordult, és a parancsnoki híd előtt gyülekező csoportjához sétált.

- Hát ez meg mi volt? - vontta össze a szemöldökét James, és a távolodó nőt figyelte.

- Vámpírok - sóhajtotta Audrey könnyedén. - Gögös népség, és imádják a melodramát. De ha ez teszi őket boldoggá...

James a feketeruhás csapatra pislogott. Remora végre odaért hozzájuk, és most úgy vették őt körbe, mint egy halraj.

- Nem hittem volna, hogy Amerikában vannak vámpírok.

Petra megrázta a fejét, és felemás mosollyal odasúgta:

- Nincsenek.

- Azért nem eszik olyan forrón a kását - legyintett Audrey. - Végül is az Egyesült Államok egy nagy olvasztótégely. Viszont ha élnek is Amerikában vámpírok... *ők* nem tartoznak közéjük.

Egy férfi haladt el mellettük. Mikor James rá pillantott, azonnal felismerte: a hajó első tisztje volt, egy természetes, vidám természetű fickó, akit Barstownak hívtak. Magában fütyörészve sétált a hajóorr felé, fején félrecsúszott, szürke sapkával. Vállán egy nagyon hosszú, vékony botot vitt, melynek végét fém kapcsokkal erősítették meg. James homlokát ráncolva elgondolkodott, aztán a férfi után szaladt.

- Üdv, Barstow - kiáltott Albus vigyorogva, mikor meglátta a férfit. - Mikor indulunk?

- Attól függ, mennyire kap a hal ma reggel, nem igaz? - felelte Barstow derűsen.

- Ha maga mondja - vont vállat Albus.

Izzy lecsüccsent a napsütötte fedélzetre, és maga alá húzta lábait.

- Mi köze ehhez a halaknak?

- Ó, az égvilágon minden, kincsem - szólt Barstow komolyan, és megigazította sapkáját. - Csak figyelj, és meglátod, hogy ők a kulcsai az egésznek.

- Annyira nem szeretem a halat - ismerte be Ralph. - Kicsit elegendem lett belőlük odalent, Aquapolisban. Azt reméltem, most valami kicsit... földhözragadtabb kaja jön.

Barstow elmosolyodott, és felkaptatott a fémszékhez vezető vaslépcsőn. Mikor leült, a szék kissé elfordult alatta.

- Ez a hal nem a hasunkba megy, barátocskám. Csak várj, és majd meglátod.

Barstow elhelyezkedett a székben, lábait az azon lévő pedálokra tette, és addig forgatta a szerkezetet, míg hátra nem fordult, arccal a hajó hátsó része felé. Látható elégedettséggel magasba emelte a különös botot, és magasan a fedélzet fölött meglengette párszor. A csillogó bot vége egyre szélesebb köröket írt le, mintha meg

akarná lékelni az eget.

- Nézzétek! – kiáltott fel Izzy. – Ez egy horgászbót! Warren papa is ilyet használt a tavon!

James az éles napfényben hunyorogva próbálta kivenni a bót hegyét, és valóban megpillantott a végén egy varázsdamilt, azon pedig egy nagy horgot. Hirtelen Barstow kilendítette a bót a válla mögé, mire a horog átröppent a Gwyndemere orra fölé, és a hullámokat vette célba. Azonban Barstow egy újabb gyors, de kecses mozdulattal előre csapta a bót, és a nagy horog útnak indult. Elröppent az árbocok mellett, a parancsnoki híd és a kémény fölé, és végül a vízbe pottyant. Barstow előre hajolt, és a bót a rézkarimához csatolta, amit Lucy korábban említett. Pontosan illeszkedett, így a bót most már látványra is a szerkezet részévé vált. Mikor ezzel megvolt, Barstow egy pillanatra hátra dőlt.

- Mit akar egy olyan horoggal fogni? – kérdezte Ralph tágra nyílt szemekkel.

- Nincs rajta csali! – szólt közbe Albus, és vádló pillantást vetett Barstowra. – Mit akar *bármit* is fogni csali nélkül?

- Ó, van rajta csali, barátocskám – nevetett Barstow –, de nem étel. A horog egy varázsfózzettel van átítatva, amit jómagam fejlesztgetek már lassan tíz éve. Nem olyan egyszerű tengerikígyó feromont előállítani, elhíhetitek.

Ralph egészen kicsit elsápadt, és tekintetét a borzolódó hullámokra szegezte.

- Tengerikígyó? – ismételte óvatosan.

- Feromon? – tette hozzá James, és lábujjhegyre állva lesett át a hajó tatján. – Az meg mi?

- Mint valami szerelmi bájjal – felelte Lucy egy vigyorral küzdve. – Csak halaknak.

- Pontosabban egy tengerikígyónak – tisztázta Ralph. – Próbálok megbizonyosodni, hogy jól hallottam-e. Ezt mondta, ugye?

Hangos, pendülő hang hasított a levegőbe. Barstow megragadt a bót és annak tagolt karját, és amikor hátrahúzta, James látta a fedélzet felett reszkető feszes varázsdamilt.

- Itt is van! – rikkantotta Barstow boldogan. – Nagy fogás! A karomat tenném rá, hogy Henrietta az! Ó a flotta legjobbja! Mindenki kapaszkodjon!

James, Albus, Izzy és Lucy a korláthoz siettek, és szemükkel a habokat fürkésztek, hátha vethetnek egy pillantást a titokzatos Henriettára. A székben Barstow magában morogva és átkozódva birkózott a bottal, mely ijesztő mértékben meghajlott.

- Gyere csak, szívecském – szúrte összeszorított fogai között. – Úgy van, erre. Tudod a dolgod...

James végre meglátta a pontot, ahol a damil az óceánba ért, és alatta egy nagy, mozgó árnyat, mely fölé vészjóslóan kitüremkedett a víz. Hirtelen egy fűrész úszó tépte át a felszínt, és megindult, egyenesen a Gwyndemere felé.

- Ez nem jelenthet semmi jót – nyöszörögte Ralph.

James is nagyot nyelt, de Barstow arca komor örömet tükrözött.

- Ez az, nagylány – duruzsolt. – Gyere a papához! Még egy kicsit, úgy van...

A hatalmas, kígyózó test besiklott a hajó alá, magával húzva a varázsdamilt is. Barstow boldogan a levegőbe bokszolt, ahogy a víz alatt úszó test elfordította a székét.

- Épp bele a hámba! – kurjantotta, és gyorsan megvetette lábát a pedálokon. – Most mindenki kapaszkodjon!

- Bárcsak ne mondogatnák ezt folyton az emberek – morgott Ralph, de azért mindkét kezével megmarkolta a korlátot.

Mintha csak erre várt volna, a hajó erőteljesen megrázkódott, majd elindult előre. James ugyan megtántorodott, de a talpán maradt, kezével a hajó egyik kikötőbakjába kapaszkodva. Lucy hátraesett, egyenesen neki Jamesnek, aki könnyedén elkapta. A lány fekete haja megcsiklandozta az arcát.

- Bocs, James – szólt Lucy. Hátranézett a válla fölött, és szégyenlősen a fiúra vigyorgott. – Azt hittem, készen állok.

James felnevetett.

- Szerintem erre senki nem állt készen.

- Elindultunk! – kiáltotta Albus, majd az orrba szaladt, és kinézett a hajó elé. – Fantasztikus! Nézzétek, milyen gyorsan húz minket!

- Tartani tudja a negyven csomót – büszkélkedett Barstow, miközben rögzítette a csavarokat, melyek egy helyben tartották a fémszerkezetet. – Akár kilencvenig is bírja, ha kell. Ha engem kérdeztek, ő a leggyorsabb a nővérei közül.

- És tényleg igazi tengerikígyó? – kérdezte Izzy. Tenyerével árnyékolva szemét pislogott a hajóorr alatt fortyogó tajtékra. – Nem látok mást, csak habokat a feje mellett. Az ott a feje, ugye?

- Az a fejúszója – biccentett Barstow. – Ő pedig Henrietta, a nagy atlantiszi pengehátú. A tengeri bestiák legnagyobbika és leghosszabbja. Még szerencse, hogy a mi oldalunkon áll, mi? Régebben a hozzá hasonló lények igazi hajófalók voltak. Mára csupán néhány példány maradt belőlük az egész világon. Többet ér, mint a súlyával megegyező galleon.

- Hogyan irányítja? – kíváncsiskodott Albus, és a botra pillantott. – És hogyan lehet, hogy egy ilyen kis fadarab képes megtartani?

Barstow felnevetett.

- Az csak az irányításhoz kell – magyarázta. A feltámadó szélben feljebb kellett emelnie a hangját, hogy mindenki hallja. – Ugyanaz a szerepe, mint a gyeplőnek a lovaknál; ezzel fordítjuk ide-oda. Az igazi erő odalent van, a hajó alatt. Egy vashámnál fogva húz bennünket, amit pedig egy vastag horgonylánc köt hozzánk. Ebbe tereltem be az imént, és ez az egyetlen trükkös része a dolognak. Mostantól már csak hajókáznunk kell.

- Henrietta nem fárad el? – kérdezte Izzy aggódalmasan.

- Ő nem olyan, mint mi, kincsem – felelte Barstow a horizontra pillantva. – El tudna minket vinni egész úton, sőt vissza is, és még csak ki se fogyna a szuszából. De azért egyszer-kétszer megállunk, megetetjük, és megkapja a megérdemelt pihenését. Elvégre ő az út királynője, nem igaz? – Szeretetteljesen a habokat szelő bestiára mosolygott.

- Na és mi van a nagy gorillával? – kérdezte Ralph. – Ő nem unatkozik?

- Nézd meg magad! – bökött hátra a válla fölött Barstow.

James, Lucy és Ralph hátrafordultak. A tatrész hatalmas rakodóajtaja tárva-nyitva állt, és a nagy emberszabású összefont karján nyugtatva állát hajolt ki rajta. Fekete szőrébe bele-belekapott a szél, ahogy az állat lassan pislogott, láthatóan élvezte a sebességet és az erős menetszelet.

- Az egész hátralévő utat így tölti - jegyezte meg Barstow oda sem nézve. - Semmit sem tehetünk ellene. A pajtás boldog, hogy innentől valaki átveszi a melóját. Tisztára, mint egy kutya a kocsablakban, nem?

A Gwyndemere még csupán alig fél órája hasította a hullámokat, mikor éles sípszó harsant. James, aki Ralphfal és Lucyvel az oldalán még mindig az orrban álldogált, felpillantott. Az árbockosárban lévő matróz már megint a látcsóval kémlelte a horizontot, és olyannyira kihajolt a biztonságos fészkeből, hogy úgy tűnt, szinte már a gravitációval kekeckedik.

- Hajó két óránál! - kiáltotta előre bökődve.

- Ó, ez nem ígér semmi jót - szólt Barstow.

Lucy felnézett a férfira, aztán közelebb hajolt Jameshez és Ralphhoz.

- Nem tudtam nem észrevenni, hogy mosolygott, miközben ezt mondta.

- Biztos csak az a fura tengerészhumor - felelte Ralph. - Mint a dalok a halott matrózokról, zombikalózokról, meg a többiről. Elég nyakatekert rálátásuk van az életre, nem?

Magasan a fejük fölött ismét elkiáltotta magát a tengerész.

- A hajó egy háromárbocos klipper, rajta a *Háromszemű Ízisz* jelével.

Barstow elismerően füttyentett a fogai között.

- A *Háromszemű Ízisz*. Az rossz, nagyon rossz. Legjobb lesz, ha ti lementek az alsófedélzetre, barátocskáim. Eldurvulhatnak a dolgok.

- Mi az a *Háromszemű Ízisz*? - kérdezte James. Kihajolt a korlát fölé, és kezével árnyékolva le szemét a tengert fürkészte. A láthatáron valóban ott bukácsolt egy sötét alak, mely egyértelműen a Gwyndemere irányába tartott.

- Egy kalózhajó; Hannibal Farson a kapitánya, a Hét tenger ördöge. Úgy tűnik, lesz itt nemulass.

- Hannibal Farson nem a Hét tenger ördöge - kiáltott le az árbockosárból a matróz, de közben egy pillanatra se vette le szemét a látcsó végéről. - Te a *Rettegett Dirk* kapitányra gondolsz. Az Félelmes Farson, az Atlanti-óceán réme.

Barstow biccentett.

- Á, igazad van, Brinks! Nincs vita. Nehéz lépést tartani velük.

- Ha már szóba került a rettegés - csattant fel egy harmadik hang valahol - akkor Rőtcsizmás Rebekah a ti emberetek. Amilyen gyönyörű, olyan veszélyes. Elég, ha csak ránézel, már meg is haltál - de milyen boldogan, ha egy ilyen halálos szépséget láthatsz életedben utoljára.

Barstow és Brinks egyetértően morogtak valamit.

- Az ott egy hajó? - sétált oda Petra Jameshez, és a láthatárra meredt.

- Úgy tűnik, kalózok - bólintott James. - Viszont úgy hangzik, valami újraegyesülésre lehet számítani.

Lucy a távoli hajóról a magas fémszékben ülő Barstowra pillantott.

- Mire vadásznak?

- Ó, sok mindenre, kincsem - felelte Barstow lelkesen. - Az utasok ékszereire és pénzére, a kapitány széfjére, értékes rakományra, amit aztán eladhatnak a varázslók

feketepiacán...

- És ne felejtse a nőket - tette hozzá Brinks hangosan. - Nőkre is vadásznak ám, úgy bizony.

- De ne aggódjatok, szépségeim - szólt Barstow nyugtatóan. - A legnagyobb tisztelettel és illendőséggel fognak veletek bánni. Tudjátok, ez a kalózmódi, csupa báj és lendület. Gyakran előfordult, hogy a kalózok által elrabolt nők később már nem is akarták, hogy megmentse őket. Tudok olyan hajókról, amelyek tele eladósorban lévő hölgyekkel futottak ki a kikötőből, abban a reményben, hátha belebotlanak egy banda tengeri haramiába. - Mélyet sóhajtott.

- Kivéve persze, ha Rőtcsizmás Rebekah-ról beszélünk - morfondírozott a harmadik matróz. - Mert akkor, persze, a férfiemberekre vadásznak.

- Úgy ám - bólogatott Brinks és Barstow. Hosszú töprengést követően Barstow így folytatta: - Viszont a legvalószínűbb, hogy Henriettát akarják. Mint mondtam, megéri a súlyát galleonban. Manapság szörnyen nehéz tengerikígyóhoz jutni, és minden kalózkapitány szeretne egyet magának. Akkor senki sem érné utol őket; még a Mágikus Tengerészet zsernyákjai sem.

Ebben a pillanatban Albus trappolt fel a lépcsőn, haja lobogott a szélben.

- Hahó, mindenki, Percy bácsi azt üzeni, hogy a kapitány mindenkit az alsófedélzetre rendelt! Állítólag nagy „csetepaté” lesz!

- Király - vigyorodott el James. Egészen átragadt rá az öccse lelkesedése. - Tényleg le akarsz menni, hogy lemaradj a mókáról?

- Általában azt mondanám, hogy nem - ismerte be Albus -, de anya tudja, milyenek vagyunk. Megkérte Farragut kapitányt, hogy nem nézhetnének-e a műsort a kabinjának az ablakából. Állítólag a hajón onnan a legjobb a kilátás, *ráadásul* lesz süti és tea is!

- A mamátok igazán jó a megvesztegetésben - szólt Petra elismerően. - Jobb lesz, ha siettek. És ha megkérlek, vinnétek Izzyt is? A kabinunkban van, rajzol.

James Petrára pillantott, aztán a többiekhez fordult.

- Menjetek - mondta. - Majd utolérlek titeket.

- Anya meg fog téged nyúzni - szólt Albus tudálékosan. - De ahogy akarod. Gyere, Lu! Hol van Ralph?

- Lement az alsófedélzetre, mikor a csetepatét említetted - intett Lucy a lépcső irányába, majd James felé fordult. - Akarod, hogy itt maradjak veled?

- Nem, menj csak, Lu. Én is csupán egy percig maradok még. Mindjárt lent leszek.

Lucy hosszú másodpercekig meredt rá, arca kiolvashatatlan volt.

- Jól van. A kapitány kabinjában találkozunk. Veled is, Petra?

- Persze - felelte az idősebb lány. - És kösz, hogy elmentek Izzyért. Mondd meg neki, hogy viheti a zsírkrétáját és a pergameneket is, ha akarja. Ha egyszer elkezd rajzolni, alig lehet rávenni, hogy abbahagyja.

Lucy bólintott, aztán Albus után eredt.

- Egyre közelebb ér - kiáltotta a láthatárt kémlelő Brinks. Felvette a sebességünket, és egyenesen felénk tart.

- Azt én is látom, haver. - Barstow előre hajolt, és megragadta a botot. - De úgysem tudja tartani az iramot. Húzzunk bele egy kicsit!

James a gyomrában érezte, hogy a hajó kissé megemelkedett, mikor Henrietta

felgyorsított. A hajó orra pengéként szelte a hullámokat, csillámló párafüggönnyel terítve be a fedélzet két oldalát. A Háromszemű Ízisz lassan, nagyon lassan kezdett lemaradozni. A kalózhajó mostanra elég közel ért, hogy James a fedélzetén mozgó embereket is láthassa, illetve a fővitorlán lévő képet is könnyedén felismerte: egy koponya agyarakkal és három szemgödörrel. Ahogy James figyelte, a szemek összeszűkültek, és az állkapocs kinyílt, mintha egészben akarná lenyelni a Gwyndemere-t.

- Elolvastad már az álommesét? - kérdezte Petra, ám tekintete továbbra is a kalózhajón függött.

- Nem, még nem - ismerte be James. - Nemigen volt rá lehetőségem. Azt hiszem, talán majd ma este.

A lány lassan bólintott.

- Köszönöm. Ha elolvastad, beszélj velem, rendben?

James féloldalasan rásandított.

- Persze. Miért ne tenném?

- Talán nem szeretnél majd - vont vállat a lány.

James megrázta a fejét.

- Ez nem történhet meg. Ígérem.

- Oldalról támad! - kiáltott le Brinks. - Nem olyan gyors, mint mi, úgyhogy megpróbál kettévágni minket, mielőtt meglógnánk.

- Balra át! - mondta Barstow, és elfordította a botot. Henrietta azonnal engedelmeskedett, és balra vette az irányt, el az üldöző kalózhajótól.

Halk füttyülés hallatszott, majd fekete szikrák robbantak a hajó bal oldalán, amitől Barstow rémülten ugrott egyet a székből. James sosem képzelte volna, hogy létezhet fekete szikra, amíg nem látta a saját szemével, amint ott pattognak a fedélzet deszkáján.

- Újabb hajó! - bömbölte Brinsk az árbockosárból. - Tíz óránál, gyorsan közelít! Úgy nézem, a *Skarlát köd* az!

- A Skarlát köd? - ismételte Barstow hitetlenkedve. - Vagyis együtt dolgoznak, ez pedig csak egy dolgot jelenthet!

James az orr másik oldalára futott, és azonnal kiszúrta a második hajót. Vörös vitorlája és fekete törzse néma fenyegetésként tört előre a hullámok között.

- Mit jelent? - kiabálta túl a szelet.

- Azt, hogy a jó öreg satu manőverrel próbálkoznak - felelte Barstow. - Nagyon kockázatos. Tartsd nyitva a szemed, pajtás! - kiáltott fel Brinksnek. - Ahol kettő van, akad három is!

- Már meg is találtam - felelte Brinks. Kihajolt kosarából, távcsőjét a szemére szorította. - A karomat rá, hogy a *Poszeidón gyöngye* az.

Barstow elfütyentette magát, aztán megrázta a fejét.

- Nem jó hír, barátocskáim. Egyáltalán nem. Mi az ördög vehette rá ezt a három kutyafattyát, hogy összedolgozzanak? Biztosan nem egyetlen tengerikígyó. Kicsinálnák egymást, miközben azon vitatkoznának, kié legyen.

Újabb fekete szikrák csapódtak a Gwyndemere bal oldalának. James a talpa alatt érezte, ahogy megremeg a hajó. Rettegés hullámzott végig rajta, ellenben Petra furcsán nyugodtnak tűnt, csak a haja csapkodott a szélben. James ismét átvágott a fedélzeten, és a lány mellé húzódott. Még ebben a helyzetben is futó örömmel töltötte

el, hogy a korkülönbség dacára csaknem olyan magas volt, mint Petra. A Háromszemű Ízisz oldala mentén narancsszín fények villantak, és egy pillanattal később a Gwyndemere vadul megrázkódott.

- Le akarnak minket lassítani – kiáltotta Barstow. – Ideje megmutatni, mire képes a kislány!

Erőteljesen megrántotta az irányítóbotot, mire Henrietta kilőtt, és James elképedve látta, hogy a hajó előtt lassanként kiemelkedik a kígyó háta. A Gwyndemere most már szinte a hullámok fölött siklott. A szél tombolva süvített végig a fedélzeten, tompa pufogással bele-belekapva a bevont vitorlákba. James behajolt a szélbe, és hunyorogva meredt előre. A Poszeidón gyöngye hosszú, alacsony hajó volt, és keresztben állt előttük, teljesen elállva az útjukat. A Háromszemű Ízisz és a Skarlát köd egyre közelebb araszoltak, ütközőpályára kényszerítve a Gwyndemere-t.

- Miért nem lassítunk? – zihálta James. – Beléjük fogunk rohanni! – Petrára pillantott, aki könnyed érdeklődéssel figyelte a dolgok alakulását. James aggodalmas képpel meredt rá egy ideig, de úgy tűnt, a lány ezt nem vette észre.

- Az én kicsikémnek még van pár meglepetés a tarsolyában! – kiáltott vissza Barstow, s közben a bottal küzdött, hogy még nagyobb sebességre ösztökélje Henriettát. Nagy levegőt vett, és mély, tisztán zengő hangon elkiáltotta magát. – Készítsétek a vitorlákat! A jellemre!

James és Petra egyszerre rogytak a korlátnak, mikor egy újabb mágikus lövedék csapódott be, éppen előttük. Fémes pendülés hasított a levegőbe, és a Gwyndemere váratlanul visszahullott a hullámokra. Azonnal lassulni kezdett.

Barstow szaftos káromkodásokat bömbölt, arca rémületről tanúskodott. James tágra nyílt szemekkel meredt rá. Az vezérbot kihajlott az orr fölé, hegye egyenesen a habokat szelő Henriettára mutatott. A varázsdamil vibrálva ragyogott, és úgy kifeszült, akár egy gitár húrja. Mély morgás hallatszott a rézszek felől, majd hátborzongató recsegés, ahogy a pántok, melyekkel a fedélzethez rögzítették a szerkezetet, egyenként megadták magukat a hatalmas húzóerőnek, és kiszakadtak a helyeikről.

- Dodongo! – kiáltotta Barstow még mindig a bottal birkózva. – Told ide azt a nagy, szőrös hátsódat, és kapd el! Fogd erősen!

Mögötte a hatalmas majom mozgásba lendült. Kihajolt a tároló rekesz ajtaján, kinyújtotta hosszú jobb karját, és megragadta a férfi székének az alját, ismét leszorítva azt.

- Mi a neved, fiam? – szúrta Barstow összeszorított fogai között.

- James!

- Mássz fel ide, James, és siess, ha megkérhetlek!

James gyorsan megkerülte a fémszerkezetet, átbújt Dodongo hatalmas lapátkeze alatt, és felszaladt a lépcsőn. Barstow félreállt, és átengedte a széket Jamesnek.

- Kilőtték Henrietta hámjának a láncát – mondta komolyan. – Kettészakadt! A vezetőszárnál fogva húz minket, ami azt jelenti, hogy gyakorlatilag nem tudjuk irányítani, és mélyen a vízbe merülünk. Nem szabadulhatunk el, hacsak egy *reparóval* nem tudom összeforrasztani a láncot. Át kell vened a gyeplőt, és szorítsd olyan erősen, ahogy csak tudod. *Létfontosságú*, hogy bármi történjék is, ne ereszd el, megértted?

James nagyot nyelt, és egy hasonló szituáció jutott az eszébe, ami nyár elején esett meg vele, csak akkor Merlin kérte ugyanezt, és a Roxfort Expressz fékkarjáról volt szó. Előre hajolt, és két kézzel megragadta a remegő botot.

- Megvan! – mondta határozottan, dacára a torkában dobogó szívének.

- Ez a beszéd – biccentett Barstow, aztán sietve folytatta. – Csak tartsd irányban a Poszeidón felé, és akármi történjék is, ne lassíts. Most pedig jól figyelj: az irányítóbot nem csak egy egyszerű bot, hanem egy pálca is. Figyeld itt ezt a műszert. Mikor a mutató eléri a nyolcvannyolc csomót, rántsd fel a pálcát, és mondd ki a varázsigét: *Pesceopteryx!* Egyszerű, mint a pofon, nem? Ez az, legény!

Barstow válasza sem várva leszökött a lépcsőről a fedélzetre.

- Várjon! – kiáltotta James rekedten. – Ismételje meg! Hogy fogok erre emlékezni?

- Majd én segítek – szólta Petra tölcserít formálva a kezéből. – Csak figyelj a műszert!

James kidüledő szemmel meredt a kis mérőórára. Az apró ezüstmutató valahol az ötvenes és hatvanas szám között reszketett.

Mostanra már minden oldalról mágikus lövedékek ostromolták a hajótörzset. A másik két kalózhajó összehangolta a támadását, és egyenesen a Poszeidón gyöngye felé űzték a Gwyndemere-t. Fekete szikrák sötétítették el az eget. James felpillantott. Onnan, ahol ült, a magas székből tökéletes rálátása nyílt a keresztben álló hajóra. Rémisztően közelinek tűnt, és a távolság a szeme láttára csökkent egyre kisebbre. A fedélzetén ott sorakoztak maguk a kalózok, és kiáltozva rázták pálcáikat és késeiket. Henrietta fűrészfogszerű háttaraja tovább szelte a habokat, a tengerikígyó szinte már teljesen kiemelkedett a vízből.

Barstow olyan mélyen kihajolt a korlát alá, hogy James biztosra vette, előbb vagy utóbb kibucskázik, és a száguldó hajó maga alá gyűri összetört testét. A szél újra és újra felkapta hangját, amint elszántan kiáltozta a reparo bűbájokat, de a fénysugarak mindig eltérültek a vízbe érve, és nem találták el a megjavítandó láncot.

- Most mennyi? – kiáltott fel Petra Jamesnek.

- Hatvanöt! – hangzott a válasz. – Nem nő tovább! A vezérdamil túl mélyen a víz alá húzza az orrot! Sosem gyorsul fel annyira!

- *Reparo!* – bömbölte Barstow, és már a sarkát is ellökte a fedélzetről, annyira kihajolt a korláton. – *Reparo*, te haszontalan, rozsdás vacak! A franc vigyen el!

James olyan erővel szorította a botot, hogy ujjpercei egészen kifehéredtek. Hátralesett a válla fölött, és látta, hogy a matrózok a lehető legfurább helyekről lógnak az árbocon, és lélegzetviassafojtva várakoznak. A Skarlát köd és a Háromszemű Ízisz közrefogta a Gwyndemere-t, és fenyegetően araszoltak egyre közelebb. James már hallotta a másik hajókon lévő kalózok kiáltásait és kurjongatását.

- *REPARO!* – ordította Barstow elcsukló hangon.

- Nem használ! – kiáltott James. A Poszeidón gyöngye mostanra teljesen kitöltötte a látóterét. A fedélzetén álló férfiak gyorsan szétszóródtak az ütközés előtt. Henrietta lebukott a víz alá, készen rá, hogy átússzon a másik hajó hosszú törzse alatt.

James lenézett Petrára. A lány nagyot sóhajtott, de ezt leszámítva hátborzongatóan nyugodtnak tűnt. Behunyta szemét. Mélyen a fedélzet alatt valami fémesen pendült, mire a Gwyndemere durva rándulással kiemelkedett a hullámok közül, és szinte azonnal begyorsult. A vezérbot meglazult James markában most,

hogy már nem húzta Henrietta teljes súlya.

- Aha! – kiáltotta Barstow olyan hangon, mint aki nem hiszi el, amit lát. – A lánc megjavult! Gyerünk! Gyerünk!

Jamesen rémület lett úrrá, és összezavarodva meredt a Poszeidón gyöngyére. A Gwyndemere tovább száguldott feléje, alig néhány másodpercük volt az ütközésig.

- James! – kiáltotta Petra. – Mennyi?

James elszakította pillantását a fenyegető hajóról.

- Nyolcvanöt... még egy kicsit...!

- A jelemre, matrózok! – bömbölte Barstow, és mindkét kezét a magasba emelte.

- Nyolcvannyolc! – ordította James.

- Pesceopteryx! – kiáltotta Petra a tenyeréből formált tölcsérbe.

James amilyen hangosan és pontosan csak tudta, megismételte a varázsigt, és felrántotta az irányítóbotot. Ezzel egy időben Barstow nagyot kurjantott az árbocozatról lógó társainak. A hatás azonnali és megrendítő volt. Henrietta kilötte magát a vízből, míg végül az egész teste kint nem volt, és vízpermetet nem fröcskölt szerteszt. Hátából két bőrhártya nyílt ki, mint egy-egy hatalmas ejtőernyő. Úgy tűnt, Henriettának szárnya volt. Kitérta, aztán erőteljesen hátracsapta azokat, mire hosszú teste magasabbra emelkedett, sötét árnyékot vetve a Poszeidón gyöngyének fedélzetére. A kalózok riadtan futottak szét, némelyik még a kését is eldobta, és a tengerbe vetette magát.

A Gwyndemere-en minden vitorla egyszerre nyílt ki, és a szél tompa puffanással kapott bele a vastag anyagba. Az árboc bonyolult mintázata kifeszült, és a vitorlák óriási szárnyakként emelték ki a nagy hajót a hullámok közül, követve Henriettát. James visszafojtotta lélegzetét, nem úgy a legénység, melynek vidám kurjongatása már-már fülsértőnek hatott az egyébként hirtelen beálló síri csöndben.

A Gwyndemere olyan alacsonyan suhant el a Poszeidón gyöngye fölött, hogy nedves feneke végigszántotta a másik hajó parancsnoki hídját, fogpiszkáló méretű darabokra zúzva azt. A Poszeidón telibe kapott főárboca száraz gallyként pattant el, és ahogy eldőlt, magával rántotta a szerencsétlenül járt kalózhajót is, felborítva azt.

James a vezérbotba kapaszkodott, haja lobogott a szélben, szeme tágra nyílt a csodálattól és a rémülettől. Henrietta hatalmas, pikkelyes lobogóként szállt a hajó előtt, teste zölden csillámlott, hártyás szárnya néha könnyedén csapott egyet-kettőt, minden alkalommal vízpermetet rázva le magáról. Végül ismét lefelé vette az irányt, összecukta nagy szárnyait, és szinte kecses mozdulattal egyesült újra a vízen úszó árnyékával. Alig vert fel hullámot, mikor elnyelték a habok. Mögötte a Gwyndemere viszont úgy landolt, akár egy bálna, a felszínnek csapódott, és hatalmas robbanáshoz hasonlóan csapta fel a vizet, teljesen betérítve Jamest. Egy pillanattal később a felvert tengervíz lehullott, és a hajó lenyugodva folytatta útját, vitorlái lágyan verdestek a tengeri szellőben.

- Szép munka, James! – bömbölte Barstow boldogan. – Nem megmondtam, hogy lesz nemulass? Ha esetleg el akarnál szegődni a tengerre, itt a helyed! Nem mindenki képes elsőre reptetni egy atlantiszi pengehátút! Meg voltam győződve, hogy a Poszeidón hátán kötünk ki!

James elvörösödött, szíve még mindig veszettül dörömbölt a mellkasában.

- Nem hinném, hogy ők is olyan épen úszták meg, mint mi – mondta szégyenlősen.

Barstow a díszes vaslépcsőhöz lépdelt, és vidáman megveregette Dodongo busa fejét.

- Á, nem lesz bajuk - mondta. Felkaptatott a lépcsőn, és helyet cserélt Jamesszel. - A Poszeidón nem először fordul fel, akár egy teknőc. Tulajdonképpen egy nagy kaland nekik kijutni a törzsön át a napfényre, aztán megjavítják, amit kell, és visszafordítják. Legalább elfoglalják magukat valamivel.

James érezte, hogy vigyorra húzódik a szája. A benne fortyogó adrenalintól kissé ittasan Dodongóhoz sétált, leült a rakodótér ajtajában, és karjával a nagy majom orrának támaszkodott. A fejében visszajátszotta az elmúlt néhány percet, és alig hitte el, ami történt. Furcsa mód arra volt leginkább kíváncsi, hogy vajon hogyan sikerült Barstownak megjavítani a hám láncát az utolsó pillanatban. Tökéletesen reménytelennek tűnt a próbálkozás, és James azt is tudta, miért: az elszakadt láncot tulajdonképpen nem lehetett látni a víz alatt, ahol Henrietta hámjához kapcsolódott. Ráadásul vízen át varázsolni, ahogy korábban már Merlin is említette, különösen nehéz. Tehát, hogyan sikerülhetett Barstownak?

James szeme hirtelen nagyra nyílt, mikor eszébe jutott valami. Pillanatokkal azelőtt, hogy a lánc varázslatos módon visszaforrt volna a hajóhoz, Petra az orrban állt, csukott szemmel, mintha erősen koncentrálna. Mikor James legutóbb ilyesmit látott...

- A vonaton - motyogta magának. - A Roxfort Expresszen, Merlinnel, mikor megnövesztette azt a fát alattunk, hogy ne zuhanjunk le. De Petra hogyan...?

Homlokát ráncolva meredt maga elé. Mellette Dodongo összecücsörítette száját, majd apró biccentéssel lelökte James karját az orráról.

James felkelt, és körülnézett a fedélzeten. Meg szeretne volna kérdezni Petrát arról, amit látott, de a lánynak nyoma sem volt. Ami azt illeti, James egyáltalán nem lepődött meg ezen.

4. AZ ÁLOMMESE

A Gwyndemere legénysége ezek után egész úton felhúzva hagyta a vitorlákat, melyeket meglepő méretűre dagasztott a szél, és a hajó sebesen suhant az óceán felszínén. Henrietta továbbra is fáradhatatlanul száguldott előre, hullámozó testének fűrészfogas hátúszója kettészelni látszott a vizet.

A nap hatalmas aranykorongja forrón ragyogott az utazók fölött. James, Ralph, Albus és Lucy még a fedélzeten maradtak a teát követően, és a délután hátralévő részét az étkezőben töltötték, csiga és fúrót játszottak, vagy Izzyvel rajzoltak a hosszú asztalnál. Jamest igencsak meglepte, hogy Izzy milyen tehetséges, és milyen csodálatosan termékeny művész. Petra rengeteg olcsó pergament vett a lánynak, s mellé egy készlet zsírkrétát, meg elvarázsolt tollszárazakat, melyekből sosem fogyott ki a színes tinta.

Nem csak arról volt szó, hogy Izzy biztos kézzel, fürgén rajzolta a képeket; minden kép maga volt az egyszerűség és báj, s ezzel egy időben, a háttérben látni lehetett a formák és színek bonyolult mintázatát – szemet gyönyörködtető volt. A lány egész tájképeket firkantott a lapokra három-négy vonallal, majd negyed órát pepecselt egyetlen fa megalkotásával, a lehető legrészletesebben, legalább féltucat szokatlan szín felhasználásával, míg végül a kész mű kiemelkedni látszott, vagy épp ellenkezőleg, belesüllyedni egy láthatatlan papírdimenzióba. James egy ideig próbálta leutánozni Izzy stílusát, de nem sok sikerrel.

Lucy az asztal másik oldalán ült, és állát a karjára fektetve figyelte a legújabb

rajzát készítő szőke lányt.

- Az ott mi, Izzy?

- A pavilon – felelte Izzy fel sem pillantva. – Ami Warren papa tavában van.

- Mármint a *taván*, nem? – kérdezte Lily, aki a saját művével foglalatostkodott. Az kevésbé volt szemléletes, ám jóval vidámabb hangulatú, lévén egy hatalmas, sárga nap mosolygott le az Odú vázlatos mására.

Izzy vállat vont.

- Mindegy. Csak egyszer láttam, de tisztán emlékszem rá. Petrának rajzolom.

James közelebb hajolt. A pavilonban két apró alak állt: egy magasabb és egy alacsonyabb lány. Izzy igazán jó munkát végzett, mivel világosan felismerhető volt, hogy ő és Petra állnak a pavilon alacsony fedele alatt. Azt azonban James már nem tudta megállapítani, hogy a pavilon vajon a tóra néz, a felszínén úszik, akár egy csónak, vagy a vízből nőtt ki. Izzy persze nem volt boszorkány, így a rajzai nem mozogtak, mégis volt valami a pavilonos kép háttérében, ami mintha kitartóan pulzált volna az emberi észlelés határain túl. A rajz furcsa volt, szürreális, és James azon kapta magát, hogy képtelen hosszabb ideig ránézni.

Az étkező túlsó végében Persephone Remora és az egyik fiatalabb kísérője, egy hosszú, fekete hajú, tésztaképu fiú, bonyolult kártyajátékot játszott nyolcszögletű lapokkal.

- Vámpírkalózkok, nem vitás – mondta a nő gőgösen, óvatosan eltakarva egyik kártyalapját. Mikor felemelte azt, a kártya megfordult, felfedve a rajta lévő, vigyorogva szökdécselő csontváz képét. – Normál körülmények között valószínűleg csak a hold fényénél járják a tengert, de most kiszagolhatták rokonaik jelenlétét. Talán azt szerették volna, hogy csatlakozzunk hozzájuk.

- Ezer bocsánat, kisasszony – szólt az egyik konyhába beosztott matróz, aki éppen az üres csészéket és teáskanalakat gyűjtötte össze az asztalokról –, de nem létezik olyan, hogy vámpírkalóz.

- Minden bizonnyal éppen ezt akarják elhitetni az emberekkel, uram – szipogott Remora. – Titkos és titokzatos szekta, akikről csak az tud, akit prédájukul jelölt a végzet.

A tengerész vállat vont.

- Ahogy gondolja, kisasszony. Ami engem illet, én mindig úgy tartottam, hogy a halálos hírnév mindig jobban működik a tengeren, mint a titkolózás. Úgy nem kell minden egyes becserkészendő hajó előtt bizonyítani. Őszintén szólva, ha léteznek is, a maga titkos vámpírkalózzai mást sem tesznek álló nap, csak dolgoznak, dolgoznak és dolgoznak. Már ha a véleményemre kíváncsi.

- Elnézést – mondta Remora, és fáradtan a mennyezetre emelte pillantását –, de nem vagyok.

A fiatal férfi Remorával szemben felsóhajtott.

- Halandók – motyogta az orra alatt, mintha senki sem hallhatná. James látta, hogy a fiú lopva oldalra sandít, de úgy tett, mintha nem vette volna észre.

Végül, egy homárlevesből, friss tengeri uborkából és atlantiszi kagylópudingból álló vacsorát követően James ismét felsétált a fedélzetre, és a távoli horizont mögé bukó óriási, vörös napkorongot figyelte.

- Ha a nap veresen nyugszik, a tenger megharagszik – mondta Barstow, aki karba font kézzel támaszkodott a korlátnak. – Ez az ég tényleg nem ígér semmi jót. Túl

forró és mozdulatlan, mint a támadásra készülő szörnyeteg. Mit gondolsz, James?

James nem tudta, mit feleljen, ezért csak vállat vont.

- Vihar szagát érzem a levegőben – folytatta Barstow bólogatva. – Nem is kicsiét, ha nem csal a szimatom. Nem ma este, talán majd csak reggel csap le. Esetleg még sötétben futunk bele. De az is lehet, hogy holnapra kell viharos szélre számítanunk. Úgy hallottam, Treust játszottad a *Triumvirátus* iskolai előadásán. Igaz ez?

James felpillantott Barstowra, aki hamiskás vigyorral nézett vissza rá. James szégyenlősen biccentett.

- Biztos Albus mesélte. Mugliismereten készültünk rá, úgyhogy nem használtunk valódi varázslatot a mágikus jeleneteknél sem. A vihar csak egy nagy ventilátor volt, meg egy festett háttérfüggöny.

Barstow komolyan bólintott.

- De azért lett egy kis fogalmad róla, hogyan is zajlik az ilyesmi idekint, a tengeren. Ne aggódj! Itt nem lesz semmiféle mágikus vihar, mint amilyen majdnem legyűrte a legendás Treust és a legénységét. Most nincsen féltékeny Donovan, aki felkorbácsolná a hullámokat. Viszont még egy átlagos kis óceáni szellőcske is a frászt hozhatja az elővigyázatlan utazókra. Készen kell állnod, hogy mindenkit lenyugtass, ha eljön az ideje, hiszen ha csak ventilátor és függöny volt is, te már átéltél egy ilyet. Így van?

James ünnepélyesen biccentett, aztán a hullámokra meredt.

A láthatáron a nap mintha vérzett volna, sötétvörösre festette maga körül a habokat. Aztán, olyan gyorsan, hogy James úgy gondolta, látta is, ahogy történt, lebukott a világ pereme mögé. Lepelként borult a hajóra a sötétség, mivel az égboltot most nem pettyezték csillagok, csupán a vékony holdsarló hunyorgott halványan az átellenes láthatár fölött. Az árbocokon lámpások égtek, de fényük nem hatolt le a vízig. A hajó mintha egy lehetetlenül mély, titkokkal teli láthatatlan tóban lebegett volna. Barstow elballagott az orr irányába, hogy leváltsa a rézszékben ülő társát, és James elköszönt tőle. Mivel nem érezte jól magát egyedül az egyhangú, fekete ég és a feneketlen, láthatatlan óceán között, hamarosan ő is elindult, és lesétált a meleg lámpásfényvel kivilágított alsófedélzetre, ahol minden oldalról megnyugtatóan körülvették a falak.

Csendben behúzódott a kis kabinba, melyen az öccsével és Ralphal osztozott, és ami viszont most üresen állt. A helyiség egyetlen ablakát két oldalról vették közre az emeletes ágyak. A kis, kerek ablak most vakon meredt rá, akár egy ónix szem. James gyorsan behúzta a függönyt, aztán benyúlt a jobboldali ágy alá, és előhúzza onnan az utazótáskáját. Kis idő múlva már a felső ágyon kuporgott, világító pálcával az egyik, Petra pergamengalacsinjával a másik kezében. Törökülésbe ült a durva gyapjútakaró közepén, a kis csomagot a párnára tette, és megérintette azt a pálcá hegyével.

- *Revelierus* – szólt halkán. A pergamen origamivirággként tárult ki, egyre kijebbe hajtogatva magát, míg végül visszanyerte eredeti formáját. A párnán néhány pergamenlap hevert, teli Petra takaros, sűrű kézírásával. A legfelső lap tetején nagyobb betűkkel volt olvasható a cím: *A lány a mólón*. Petra vastagon többször is aláhúzta, a vonalakat már-már úgy véste rá a papírra, mintha erőből tette volna. James észrevette, hogy visszafojtotta a lélegzetét. Lassan kifújta a bennrekedt levegőt, majd felvette Petra álommeséjének első oldalát, és olvasni kezdett.

A lány a mólón

Késő éjszaka van. A hatalmas holdkorong magasan jár az égen, arca visszatükröződik a tó felszínéről. Kézen fogva vezetem Izzyt, ki a fák közül, a csillogó tó felé. Hirtelen megtorpan.

- Nem akarok oda menni – mondja.
- Miért nem? – kérdem. – Ez csak a tó.
- Csak úgy, nem akarok menni – feleli a fejét rázva.

Fél, de nem hinném, hogy meglátta volna a másik kezemben rejtegetett tört.

- Nem lesz gond, Iz – mondom. – Egész idő alatt fogni fogom a kezéd.

Izzy a tóra pillant, majd felnéz rám nagy, komoly szemeivel, és biccent egyet. Továbbmegyünk a móló irányába, de a legfelső lépcsőfokon ismét megáll.

- Nem akarok tovább menni, Petra.
- De mutatni akarok neked valamit – mondom. Meglep az ellenállása. Szorosabban markolom apró kezét, és levezetem a lépcsőn, mely a móló fadeszkáira vezet.

- Nem akarom látni a pavilont – mondja. – Félelmetes. Kérlek, Petra. – Rájövök, hogy még emlékszik az esetre a halott pókokkal; a napra, mikor megláttam anyám arcát a tóban, mikor ráéreztem, hogy még mindig képes vagyok visszahozni, ha az áldozat elég nagy. A halott pókok épp csak annyit értek, hogy láthassam. Hogy beszélni is tudjunk, többre lesz szükség. Akkor azt mondtam Izzynek, hogy azért néztem a vizet, mert láttam a régi, elsüllyedt pavilont, de azt hiszem, nem sikerült meggyőzőnöm. Sejt valamit. A jelenlétemben néha szokatlanul vág az esze. Még a saját anyja sem ismerne rá.

- Nem a pavilont akarom megmutatni – szólok.
- Hát akkor mit? – kérdezi.

- Az anyámat – válaszolom, és egyik kezemmel felemelem a tört, a másikkal Izzy nyitott tenyerét. Ő felsikolt, küzdeni kezd, elhúzódik, és próbálja kitépni kezét az enyémből.

- Ne harcolj ellenem, Iz – mondom. – Csak egy pillanatig fog fájni. Csupán egy kis vér... ennyi az egész. Beszélnem kell az anyámmal! Majd ő megmondja, mit tegyek, Iz. Mindkettőnknek megmondja.

Izzy meg van rémülve, és a szavaim nem nyugtatják le. Egy részem tudja, hogy le kéne állnom, mégsem teszem. Be kell végezniem, amit elkezdtem. Megragadom a csuklóját, és lejjebb eresztém a tőr hegyét.

Izzy ismét felsikít, nagyot lök rajtam. Elvesztem az egyensúlyomat, és a móló egyik cölöpébe kapaszkodom. A tőr a tóba esik, Izzy kezét is eleresztém. Legnagyobb rémületemre hangos csobbanással ő is a vízbe zuhan; eszembe jut, hogy Izzy nem tud

úszni.

- Izzy! – sikoltom, és térdre vetem magam a mólón. Hallom, ahogy kapálózik a vízben, de nem látom. – Ússz ide hozzám! – kiáltom, és készülök, hogy utána ugorjak.

- *Ne!* – hallok egy határozott hangot a fejemben. – *Ne... várj...*

Izzy tovább kapálózik a vízben, de én maradok és figyelek.

- *Hiszen végig ez volt a szándékom... A lánynak meg kell halnia. Csak akkor nyersz békét.*

Megdermedek. Izzyt figyelem, amint a sötét víz alá süllyed. Megrázom a fejem.

- Én nem akartam, hogy ez történjen – mondom. – Nem lehet így vége.

- *Senki sem tudja meg – duruzsolt tovább a hang. – Előbb vagy utóbb megtalálják a testét. Tragikus baleset... Illőn megsiratod majd. A saját anyáddal az oldaladon.*

Körbepillantok, ki a tóra, majd tétován hátrafordulok a fák felé.

- Senki sem jön – mondom elképedve.

- *Így van – szól a fejemben lévő hang egyetértően. – A fiú, James, ez alkalommal nem jön. A jóság megfontolatlan erejének itt nincsen szava. A „jóság” csak egy mítosz. Csupán a hatalom létezik. Semmi más nem számít.*

James abbahagyta az olvasást. Szeme tágra nyílt, lázasan csillogott a pálcafényben, szíve pedig olyan erővel dörömbölt mellkasában, hogy a pergamen megremegett a kezében.

Merlin megjósolta ezt, gondolta, és csaknem hangosan is kimondta. Az utolsó iskolaév végén, mikor ő, James és James apja összeültek az igazgató irodájában, hogy megvitassák Petra összecsapását a Kapuőrrel, Merlin figyelmeztette őket, hogy Petra harca még közel sem ért véget.

- Ne hidd – mondta komolyan –, hogy tettei ellenére nem fog ébren forgolódni a hideg, magányos éjjeleken, halott szülei után sóvárogva, és azon töprengve, vajon azon az elátkozott éjszakán, a Titkok kamrájában, nem döntött-e rosszul.

Ha abból, amit James Petra álmesejében olvasott bármi is igaz, James tudta, hogy a lánynak valóban jártak efféle gondolatok a fejében. A történet alapján még mindig kísértették annak az estének a történései, míg végül meglátta anyja arcát a Morganstern farm tavában, miután ő, Petra, beledobott a vízbe néhány halott pókot. A pókok apró áldozatként szolgáltak, így Petra futó pillantást vethetett arra, amit elvesztett a Titkok kamrájában.

Valami hihetetlen okból kifolyólag Petrában megvolt az erő, hogy ismét előidézze a Kapuőr szörnyű ajánlatának körülményeit, csak ezúttal a külső zavaró hatások nélkül. Viszont ha az álommese pontos is volt, akkor sem tudatosan akarta feláldozni Izzyt, hogy visszahozza édesanyját a halálból. Csak Izzy véréből akart egy kicsit a tóba csöpögtetni, hogy beszélhessen az anyja látomásával, és a tanácsát kérje. De akkor, úgy tűnt, a dolgok rosszra fordultak, és Voldemort rémséges hangja a maga előnyére fordította ezt, rá akarta venni Petrát, hogy fejezze be, amit a Titkok kamrájában elkezdett: gyilkoljon meg egy másik emberi lényt. James mélységesen megdöbben, nem is igazán a történet erejétől, hanem a fejében motoszkáló kérdéstől: *vajon mennyi az igazság belőle?* Felidézte Petra és Merlin beszélgetésének részletét,

amit ő és a Bajkeverők kihallgattak Ted telefüljeivel. Abban Petra említette az álmot, és hogy az egy olyan döntésre emlékezteti, mely szörnyű következménnyel járhatott volna. Tehát vajon melyik az a pont, amelytől az álommese többé nem a valóságot írja le? Mennyi az igazság, és mennyi csupán egy egyszerű rémálom? Izzy nyilván túlélte azt az éjszakát, vagy mert sosem esett bele a tóba, vagy mert Petrának valahogy sikerült megmentenie őt. De hogyan? James összevonta szemöldökét, aztán megint a lapok felé fordította figyelmét, és továbbolvasott.

Ismét a vízre pillantok. Már nem látom Izzyt, de a tó közepéből egy alak emelkedik ki. A körvonalairól is felismerem, hogy éppen ő az, akit látni szerettem volna. Az anyám áll a tó felszínén. Karjait előre nyújtva elindul felém, nekem mégis megszakad a szívem. Nem hagyhatom Izzyt meghalni! Megrázom a fejem, és a vízre meredek, próbálom megtalálni őt az elmémrel. A pálcámat eltörtem. Már nem emlékszem rá, hogyan kell nélküle varázsolni, de meg kell próbálnom. A víz fölé emelem a kezem, behunyom szemem és koncentrálok.

- *Mit művelsz?* - kérdezi bennem a hang.

- Igazad van - mondom olyan határozottan, ahogy csak tőlem telik. - Senki nem jön. *Én* magam vagyok a jóság szava. *Én* döntök így... - Erővel kisöpröm anyám alakját a gondolataimból, és Izzy megtalálására összpontosítok.

- *Ne lény ostoba!* - A hang kezd bedühödni. - *Korábban egyszer már hitted azt, hogy megváltoztattad a sorsodat, most mégis itt vagy. Csak elodázod az elkerülhetlent.*

Nem látom Izzyt a tó mélyén, de valami rejtőzik a sötétségben. Régóta nem mozgattam semmit a pálcám nélkül, de felfedezem, hogy az erő még mindig ott van bennem; eltemetve, de nem elfeledve. Minden energiámat az odalent lévő tárgyra irányítom.

Valami megmozdul a vízben - valami nagy. Anyám alakja azonnal ismét süllyedni kezd.

- *Nem te vagy az egyetlen, aki ezt az erőt birtokolja...* - fröcsögi a hang. - *Én te vagyok, te pedig én. Nem választhatod a fényt, míg én a sötétség mellett döntök!*

Bal kezem hirtelen jéghideg lesz. Jégcsápok lőnek ki belőle a tóba, anyám süllyedő alakja felé, keskeny, fehér jégösvényt alkotva közöttünk a víz felszínén. Ő ismét a felemelkedik, és a jég hídon sétál tovább felém. Erőm megoszlott és elgyengült. Nem tudom tovább tartani a víz alatt lévő hatalmas tárgyat.

- *Add fel!* - parancsolja a hang. - *A jóság csupán egy mítosz! Csak az erő számít. Fogadd el a sorsod, vagy pusztulj! Nem vagy jó. Olyan nem létezik.*

Anyám arcára nézek. Csak ki kell nyújtanom a kezem, és megfogni az övét.

És hirtelen rádöbbenek, hogy nem érdekel.

- A jóság csak akkor mítosz, ha a jó emberek többé nem hisznek benne - mondom ki hangosan. - Talán nem vagyok jó, de gonosz

sem. Akármelyik utat választom is, az csakis rajtam múlik! – Meleg fuvallat söpör át rajtam. A kezem többé nem hideg. Becsukom a szemem, koncentrálok, és a korábbi dolog ismét a tó felszíne felé emelkedik. Látom, hogy a víz bugyogva forr, először épp csak hogy, aztán egyre vadabban. Lehulló víz bömbölése visszhangzik végig a tájon, és a régi pavilon lassan visszalebeg eredeti helyére, a móló végére. Feldagadt a víztől, és helyenként hínár lóg róla, de egyébként tökéletesen felismerhető. Az elkorhadt padló közepén pedig nem más hever, mint Izzy. Odarohanok hozzá, térdre vetem magam mellette, és kiséprek egy ázott tincset az arcából. Szeme csukva van, nem lélegzik.

- Izzy – suttogom bele a fülébe. – Megtettem! Helyesen döntöttem, Iz.

Nem mozdul. A sápadt arcra meredek, és megérintem a homlokát.

- Kérlek, ne halj meg, Izzy – könyörgöm. – Kérlek... - Behunyom szemem, és elmémmel kinyúlok Izzy kicsiny teste felé. Melegséget érzek a lelkében, de nem reagál közeledésemre. Elvesztette minden reményét, és lassan elenyészik. Nem adhatom fel... Nem *fogom* feladni... Érzem, hogy könnyek csordulnak le arcomon, ahogy újra próbálkozom.

- Gyere vissza, Izzy – szólok halkán, egyenesen az életének elhalványuló szikrájához intézve szavaimat. – Kérlek, gyere vissza!

Nincs válasz. Izzynek szeme sem rebben. Kezdek pánikba esni.

- Ne menj el, Iz, szükségem van rád. Csak te maradtál nekem. Ennek nem így kéne véget érnie. Nem végződhet így. Végül a jó győzedelmeskedik. Annak kell... - Karomban tartva húgomat ringatózom előre-hátra, a szikra után kutatok. – Ne... Ne, Iz... Ne menj el! Ne hagyj itt egyedül...

Kinyitom a szemem, és lenézek a húgom arcára...

Itt Petra meséje megszakadt néhány sor erejéig. James a kihagyott helyre meredt, de az nem volt teljesen üres. Petra háromszor futott neki a történet folytatásának, aztán mindig durván kisatírozta, amit írt, teljesen elmosva takaros kézírását. A penna csöpögött, tépett szélű, fekete pacákat hagyott a pergamenen. Végül, sokkal összeszedetlenebb betűkkel, Petra története folytatódott.

Izzy ott fekszik a pavilon sötétjében, hidegen és mozdulatlanul. Életének pislákoló szikrája eltűnt. Izzy meghalt. Ugyanolyan élettelen, mint a pavilon. Vagy mint a babái odahaza, a farmház hálósobájában. Izzy halott, és én öltem meg.

- Nem – ellenkezem. – Nem érhet így véget! Helyesen döntöttem! Legyőztem a lelkem legsötétebb vágyait, felülkerekedtem rajtuk egyes egyedül, külső segítség nélkül. A *jót* választottam. A jóság *tartozik* nekem!

- Ne... - ismételem, majd felemelem hangomat. – Ennek nem így

kellett volna történnie. Élned kellene! Ez a történet nem így végződik! – Hangom egyre élesebb és hangosabb lesz. Az előttem heverő szárnalmas alakra meredek, és nem vagyok hajlandó elfogadni azt, amit látok. Izzy ázott, petyhüdt teste mocskosan fekszik a pavilon korhadt deszkáin.

- Ne! – sikoltom karomba kapva a kis testet. – NE!

- *De!* – köpi az elmém hátsószobájában élő hang hűvösen. – *Nem küzdhetsz a sorsod ellen. Megpróbáltad a tó kamrájában, és megpróbáltad ma este is, mégis... a végzet győzedelmeskedett! Te és én egyek vagyunk! Add át a hatalmad. Lépj rá az ösvényre, melyet megnyitottál. Most már túl késő visszafordulni. Idővel örülni fogsz neki, mivel azzá tesz, aki igazán vagy, akivé már a kezdetek óta válnod kellett volna. Ne harcolj többé ellene! Belefáradtál az örök küzdelembe, igaz? Most, a végén beláthatod, hogy a harc mindig hasztalan. A sors ellen való küzdelem csupán elpusztít, és mindenki mást is, akit szeretsz. Fogadd el. Fogadd el, és a sors talán megjutalmaz. Végül is a hatalom ösvényének rengeteg előnye van...*

Meghallgatom a hangot. Nem tehetek mást. Életemben először meghallgatom, és nem vitatkozom vele. A hangnak igaza van. Nincs értelme harcolni a sors ellen. Nem akadályoztuk meg, aminek a Titkok kamrájában kellett volna történnie, csupán elodáztuk. Nem nyertem semmit azzal, hogy a jót választottam, csak az ár emelkedett vele, melyet mindenképp meg kell fizetnem. Most Izzy halott, és a jóságnak vége. A hangnak igaza van. Egyedül a hatalom ösvénye maradt.

Lassan felállok, és felemelem meggyilkolt húgom pihekönnyű testét. Az erdőben temetem el, a kőrakás alatt, ami őt jelképezi. Aztán elmegyek. Még nem tudom, hová megyek, vagy mihez kezdek, de van egy erős gyanúm, hogy ezek a dolgok idővel kiforriák magukat. Olyan érzésem támad, mintha csupán egy vendég lennék a saját elmémben. Mintha testem a saját akarata szerint mozogna, végighurcolva engem a móló hosszán, miközben a karomban lévő húgom testéről a tó vize csöpög. Örülök, hogy átadtam az irányítást. Túl nehéz harcolni, túl nehéz gondolkodni. A sors igényt tart rám, és én most már szívesen állok a szolgálatára. Ezek után mégis miért harcolnék?

A tó sötét partján ott áll Warren nagypapa birtokának határán a nagy, őszöreg fa, levelei ezer hangon súgnak össze.

Néha még ma is hallom a hangjukat. Éberem is.

James kiejtette kezéből az utolsó lapot. Egész testében remegett, homlokán hideg verejték gyöngyözött a felső ágy sötét rejtekében. Agya teljes fordulatszámra pörgött, ahogy próbálta feldolgozni a történet felfoghatatlan jelentését. Ha bármi is igaz belőle, hogyan hajtotta végre Petra a varázslatot? A mesében említette, hogy maga törte el a pálcáját, bár hogy mi okból, arra Jamesnek ötlete sem volt. Hogyan volt képes tehát egy olyan bonyolult és elképesztő varázslatra, mint a régelsüllyedt pavilon kilebegtetése a tóból? Az a rész egyszerűen nem történhetett úgy, ahogy le van írva. Ám aztán Jamesnek eszébe ötlött a reggel, és hogy Petra csak behunyta a

szemét, és visszacsatolta Henrietta hámjának láncát a hajóhoz, lehetőséget adva nekik, hogy elszökhessenek a kalózok karmaiból. James próbált visszaemlékezni, hogy akkor nála volt-e a pálcája, de képtelen volt rá. Az igazat megvallva nem rémlett neki egy eset sem, mikor Petra pálcáját látta volna azóta, hogy hónapokkal korábban megérkeztek a Potter család otthonába. De hiszen ez örültség! Egyetlen boszorkány vagy varázsló sem képes pálcá nélkül varázsolni, legalábbis semmi jelentőset és nagyszabásút. Kell rá lennie valami ésszerű magyarázatnak, és James úgy érezte, minden attól függ, Petra álommeséjének mely része valóságos, és melyik az, amit a neve is sugall: egy álom.

Szerintem azért kér meg mindig, hogy jöjjek, mert szüksége van rám, hogy tudja, az álmok nem valódiak, mondta Izzy aznap éjjel, mikor Petra még csak írta az álommesét. Azért kellek neki, hogy tudja, még élek.

James emlékezetében Izzy szavai összekeveredtek Trelawney professzoréival, a szörnyű jóslattal, melyet akkor reggel mondott, mikor James elhagyta a Roxfortot. *A végzetek felsorakoztak... Leszáll majd az éj, melynek nincs hajnala, nincs hajnal, kivéve az örök tűz hajnalát...*

Jamesen furcsa, erőteljes félelemérzet és balsejtelem uralkodott el. Úgy borult rá, akár egy lepel, majdnem mint egy dementor csuklyája. Összerázkódott, aztán szinte már kétségbeesett sietséggel ismét megérintette a lapokat a pálcájával, mire azok megint a formátlan kis csomaggá hajtogatták magukat, elrejtve Petra szavait, és elhallgattatva Trelawney professzort az elméje mélyén.

Gyorsan a párnája alá rejtette a pergamengalacsint, és lemászott az ágyról. Fényre vágyott, barátai és családja józan hangjára, amint mindenféle érdektelen témákról fecserésznek. Olyan sietve távozott a szűk folyosóra, hogy csaknem bevágta maga után a kabin ajtaját, és az étkezőt vette célba. Ralph és Lucy valószínűleg már ott vannak, ahogy Albus, Lily, a szülei, Neville Longbottom és a többiek is. James legszívesebben mindent elmesélt volna valakinek arról, amit az imént olvasott, de természetesen nem tehetette. Megígérte Petrának, hogy titokban tartja.

Talán a lány is az étkezőben lesz, gondolta. Talán beszélhet vele, és megkérdezheti tőle, mennyi az álommeséből az igazság, és mennyi (remélhetőleg minél több!) csupán egy álom. Per pillanat mindennél jobban vágyott erre.

Azonban Petrát nem találta az étkezőben. Futólag körülnézett a fedélzeten és a keskeny folyosókon, de nyomát sem látta se neki, se Izzynek. Úgy tűnt, lefeküdtek.

Később azonban James már ebben sem volt olyan biztos.

A következő reggel ragyogón és párásan virradt rájuk, és minden olyan csendes volt, mintha egy sírboltban ébredtek volna. Az óceán csaknem teljesen sík volt, alig borzolta szellő, így a Gwyndemere által felvert hullámsáv széles autópályaként terült el mögöttük. Henrietta tovább száguldott, feje időnként áttörte a vízfelszínt, és vízpárát permetezett minden irányba.

- Ez a szélcsendzóna - magyarázta Barstow Jamesnek, Ralphnak és Lucynek reggeli után. Az orr-részen álltak és egy másik tengerészt figyeltek, aki a magas székben ülve a vezérbotot kezelte. - Itt, az egyenlítő környékén találkoznak össze az

Atlanti-óceán áramlatai, és kioltják egymást, egyfajta halott területet alkotva a semmi közepén. De ha engem, meg a hozzám hasonló vén tengeri medvéket kérdezitek, másról van szó. Elátkozott hely ez. Ha Davey Jonesnak tényleg van egy ládikója, az itt van a talpuk alatt, a legmélyebb árok koromsötét fenekén.

- Bájós – jegyezte meg Ralph a fejét rázva.

- Ha belegondolsz, tényleg örület – szólta Lucy. Áthajolt a korláton, és a hajó vizen sikló árnyékára meredt. – Majdnem olyan, mintha egy felhőn utoznánk, magasan egy idegen, eldugott táj fölött. Ki tudja, miféle vadállatok élnek odalent, nem is sejtve, hogy valahol van egy felszín, pláne, hogy léteznek varázshajók, amik ide-oda úsznak az ég és az odalenti titkos világ határán. Ez egészen más perspektívába helyez mindent, nem gondoljátok?

Merlin sétált mögéjük Harry, Neville Longbottom és Percy Weasley társaságában. Az igazgató halvány mosolyt villantott Lucy felé, de nem mondott semmit.

- Na és – mérte végig a felnőtteket – ti hol voltatok tegnap délelőtt, mikor az a három kalózhajó úgy satuba fogott minket, mint egy hatalmas a diótörő?

- Odalent voltunk, az alsófedélzeten, ahová küldtek bennünket – mondta Merlin még mindig azzal a különös, apró mosollyal. – Meg kell értened: a tengeren vagyunk. Itt a kapitány szava a törvény. Felnőttekként, *nekünk* szokásunk betartani a törvényeket.

James megrázta a fejét.

- Nem sokra mentek volna velem, ha az utolsó pillanatban nem sikerül megjavítani Henrietta hámjának a láncát. Elkaptak volna minket a kalózok, és ki tudja, akkor mi lett volna?

- Rosszabb is történt már emberekkel a nyílt vizen, James – veregette meg Neville a fiú vállát. – Nemigen kezdhettek volna velünk bármit is, elvégre aligha van a raktérben egy nagy rakás galleon a New Amsterdam-i Varázsvilágbanknak. – Pislogott párat, aztán Harryre sandított. – Ugye?

Percy megcsóválta a fejét.

- Biztosíthatlak James, és mindenki mást is, hogy a kapitány végig mindent az irányítása alatt tartott.

James Lucy mellett a korlátnak támaszkodott.

- Nekem nem úgy tűnt, mikor súroltuk az utolsó kalózhajó tetejét, és úgy taroltuk le az árbocát, mint tekegolyó a bábukat – motyogta. – De ahogy akarjátok.

- Mit gondoltok, mit akartak tőlünk a kalózok? – fordult a fiúkhöz Lucy, mikor a felnőttek halkán beszélgetve távoztak.

- Hát, az tuti, hogy nem csak egy sütire meg teára akartak beugrani – jegyezte meg James sötéten. – Még maga Barstow is elég meglepettnnek tűnt. Valami olyasmit mondott, hogy ilyen sok kalóz általában nem szokott együtt dolgozni. Egy galleonba fogadok veled, hogy apa, Merlin, Longbottom professzor és a többi felnőtt sokkal többet tud a támadás háttéréről, csak nem mondják.

- Ez a dolguk, nem? – sóhajtott Ralph. – Egészségükre. – Egészen más hangon folytatta. – Úgy hallottam, holnap teára megérkezünk Amerikába! Alig várom, ti nem?

Lucy bólintott.

- Végre újra szilárd talaj lesz a lábam alatt. Pillanatnyilag azt sem bánom, hogy az

nem Anglia földje lesz.

- Imádni fogod az Államokat – mondta Ralph magabiztosan. – Nagyon király ország. Minden egészen más, főleg a városokban. Majdnem minden sarkon vehetsz magadnak olyan kaját, amelyet csak akarsz, származzon bárhonnan is a világból. Nem is beszélve a Nagylábakról, a régi indián mágiáról, és a rengeteg elképesztő varázshelyről. Sőt, van egy üveghegy is, amit nem látsz egészen addig, amíg neki nem mész. Azt még a muglik is sokszor emlegették, míg az Amerikai Mágikus Közigazgatás feltérképezhetetlenné nem tette pár száz éve, vagy hogy.

Albus zsémbesen felhorkantott, majd lezútyant a korlát mellé rakott padra.

- Egyik sem lesz olyan király, mint az Abszol út, vagy Roxmorts. Kinek kell valami hülye, öreg üveghegy? Nagylábakról nem is beszélve.

- Azt hiszem, ők jobb szeretik a szaszkvacs megnevezést – jegyezte meg Lucy óvatosan. – És Nagylábok, még ha ez egy kicsit furcsán is hangzik nyelvtanilag.

- Ostoba majmok, még beszélni sem tudnak – morgolódott Albus. – Majd akkor mondják meg, hogy hívjam őket, ha el tudják magyarázni tisztán és érthetően, angolul.

- Ez elég fajsoviniszta megjegyzés volt – mondta Lucy, habár nem sok meggyőződéssel. – Mitől ilyen rossz a kedved?

Albus az égre emelte tekintetét.

- Anya épp az előbb hordott le, mert lármáztunk a folyosón. Én, Lily és Molly. De csak csiga és fúrót játszottunk, nem tudom, mire ez a nagy felhajtás!

- Csiga és fúrót játszottál Lilyvel és Mollyval? – meredt rá homlokráncolva Ralph.
- De hát ők még nem is járnak suliba. Van egyáltalán pálcájuk?

James elmosolyodott.

- Albus hozzáállása a szabályokhoz elég laza. Szerzett nekik egy-egy olcsó játékpálcát a Gorleone portékáiban, mikor legutóbb az Abszol úton jártunk, és mindkettejüket megtanította a lebegtetés alapjaira, csak hogy legyen *valaki*, akivel csigát játszhat, és akit *le tud győzni*.

- Legutóbb *téged* is megvertelek – berzenkedett Albus, és kihívóan felvonta a szemöldökét. – Ne tagadd le!

- Csak azért, mert *te* még az után is játszottál, hogy anya szólt, kész a kaja, én meg lementem a földszintre! – tárta szét a karját James.

- Miért? Ellenkezik a szabályokkal? – vont vállat Albus. – Úgy is felfoghattam volna a dolgot, hogy feladtad. Csak megadtam neked az esélyt. – Ralphra kacsintva hozzátette. – Kétszázhetvennyolc-ötre győztem.

- Nem is lehet normálisan csiga és fúrót játszani olyan szűk helyen, mint az alsófedélzet folyosói – dőlt hátra ismét Lucy a korlátnak. – Egyébként pedig én sem értem, miért akkora ügy ez. Ilyenkor nem alszik senki.

Albus vállat vont; láthatóan beleunt a témába.

- Állítólag Petra nem érzi jól magát. Tengeribeteg, vagy ilyesmi. Ő és Izzy a kabinjukban pihennek. De legalább két ajtónyira voltunk onnan.

- Petra beteg? – pillantott az öccsére James. – Tényleg?

- Meglepettnek tűnsz – szólt Ralph. – Sokan lesznek rosszul hajókon. Azon csodálkozom, hogy én még nem vagyok.

- Még van egy napod rá – jegyezte meg Lucy, mire Ralph elhúzta a száját.

- Kicsit meglepett, igen – mondta James összevont szemekkel. – Petra nem tűnik

annak a tengeribeteg típusnak.

- Lehet, hogy nem is tengeribetegség – legyintett Albus. – Talán angolkór. Vagy skorbut. Kit érdekel? Holnap estére úgyis jobban lesz, nem?

Ralph töprengve bólogatott.

- Barstow szerint régen „zöld citromnak” hívták a tengerészeket, mert mindig citrust és narancsot ettek a hosszú utakon, nehogy angolkórt kapjanak a tengeren. Evett Petra citrusfélét?

- Nincs skorbutja, ütődöttek – rázta a fejét Lucy.

- Az étkezõben biztos van citrus – élénkült fel Albus. – Vihetnénk neki néhányat. Jöttök?

- Miért nem hagyod békén, ahogy anya is mondta? – mondta James kissé emelt hangon. – Lucynek igaza van. Bármilyen is a baja, a narancs nem segít rajta. Hagyd õt békén!

- Ha nem, hát nem – emelte ismét az ég felé tekintetét Albus. – Treus vigyáz az õ drága Astrájára. Hogy is felejthetem el? Egyébként bevallotta már „igaz és örökkévaló szerelmét”? Nem? Nocsak.

James felsóhajtott, és csak a fejét rázta. Mostanra már hozzászokott õccse piszkálódásához. Az alsófedélzetre vezető lépcsõ felé pillantott, és azon töprengett, vajon lemenjen-e, hogy megnézzze, jól van-e Petra. Végül úgy döntött, nem teszi. Anyjuknak alighanem igaza volt. Ha Petra nem érezte jól magát, valószínûleg az lesz a legjobb, ha nem zargatják. Petra úgyis segítséget kérne, ha szüksége volna rá.

Késõ délután azonban, mikor az ég leereszkedett, és hamuszürkébe váltott, James meglepve látta, hogy Petra és Izzy a fedélzeten sétálnak. A hajó másik végébõl szúrta ki õket – õ az orrban állt, a két lány pedig a magas tatrészen ballagott kéz a kézben. Elindult feljük, és közben azon imádkozott, nehogy õk meg a hajó másik oldalába menjenek át, míg õ a farnál keresi õket. Lezsernek szánt mozdulatokkal lépkedett, még véletlenül sem akarta, hogy úgy tûnjön, követi õket, még ha valójában azt is tette.

Mire viszont elérte a tatot, egyik lányt sem találta ott. Körbenézett, aztán lábujjhegyre állva végigtekintett a hajó hosszán. Úgy tûnt, Petra és Izzy megint visszamentek az alsófedélzetre. James összevont szemekkel rázta a fejét. Messze a hajó elõtt az ég mélysötét lett, és valahogy összetömörûlni látszott. Vihar közeledett, épp ahogy Barstow megjósolta, és a hajó látszólag egyenesen a közepébe tartott. Ahogy ez átfutott James fején, a hajába erõs szél kapott, mely aztán mintha halkán nyöszörgött volna az árbocok között. Jamesnek végigszaladt a hátán a hideg. Egy perc fontolgatás után lesétált a farrészrõl, és a lépcsõt célolta meg. Nem volt értelme a fedélzeten maradni vihar idején, ha nem kell. Még akkor sem, ha valószínûleg nagyon izgalmas élmény lenne.

- Tegyenek róla, hogy minden holmijuk le legyen rögzítve – nézett be a kabinba egy pillanatra Barstow. – Magukat is beleértve. Keressenek valami stabilit, amibe kapaszkodhatnak, és tegyék azt. És legyen kéznél egy vödör. Akár hiszik, akár nem, idelent az alsófedélzeten, ahol nem látják a hullámokat, sokkal nagyobb az esélye,

hogy rosszul lesznek. Épp elég piszok lesz odafent is, amit el kell takarítani, idelent inkább ne legyen, ha értik, hogy értem.

James Mollyval és Lucyvel üldögélt egy kis padon, nem messze a kapitány kabinjának széles ablakától.

- Legalább innen is nézhetjük – szólt keserűen. – Már ha akarjuk.

Ralph a fejét rázta.

- Még sosem láttam ilyen színűnek az eget. Ez nem lehet természetes.

- Ennyit a nyugodt tengerről – bólogatott Lucy, és hátradőlt az ablakon beáradó lilásszürke fényben. – Ezek nem is hullámok, hanem a Skót Felföld.

James kilesett mellette, és egyet kellett értenie a lánnyal. Part híján, ami megtörné őket, a hullámok már-már földrajzi magasságokba csaptak. Egyik pillanatban mintha egy magas hegycsúcsról tekintettek volna le egy apróbb, zavaros tájékdomságokkal teli völgybe, a következőben viszont a hajó aláhullott a sötét völgybe, és hátborzongató, égbetörő tengerhegy vette őket körbe minden irányból. James gyomra felfordult a hullámok ringatózásától, ezért inkább elszakította pillantását az ablakról, és ismét a kapitány kabinjának sokkal nyugodtabb berendezését vette szemügyre. A plafonon lámpások lengedeztek, az íróasztalon pedig ide-oda gördültek a rajta felejtett apró tárgyak, melyeket csak az asztal alacsony pereme akadályozott meg a földre hullástól.

- James – szólt hirtelen az anyja a helyiség túlsó feléből. Lily ott ült az asszony ölében, és kényelmesen befészkelve magát, anyja vállának dőlt. Ginny éles pillantást vetett a fiára. – Becsuktad és leszíjaztad a ládámat, miután kivetted belőle a pulóveredet?

James lemondóan felsóhajtott.

- Nem tudom, anya. Gondolom.

- Az, hogy „gondolod”, nem elég, James – mondta Ginny komoran. Ideges volt, és James jól tudta, hogy ha ideges, harapóssá válik. – Egy egész rakás sampon, parfüm és kézkrém üvegcsé van benne, nem is említve apád utazó bájitalkészletét. Ha azok kiborulnak, elképesztő mocsok marad utánuk, és ha apád bájitalos fiolái eltörnek...

- Nem lesz gond, anya, ne aggódj már – szólt James.

- Menj, James – intett neki az apja, aki Merlinus mellett foglalt helyet a kapitány asztalánál. – Szaladj, mielőtt a hullámozás tovább erősödik. És hozd ide nekem azt az almát az éjjeli szekrényemről, légy szíves!

- Egek! – jegyezte meg a Percybe karoló Audrey a sötét sarokasztaltól. – Hogy tudsz enni ilyen időben?

- Éhes vagyok – vont vállat Harry, ahogy a fia elhaladt mellette. – És James...

James megtorpant az ajtóban, és az ajtóba kapaszkodott, nehogy az imbolygó padló kicsússzon a lába alól.

- Igen, apa?

- A láthatatlanná tévő köpönyeget lehetőleg hagyd a ládában, mikor lezárod, oké? – mosolygott rá Harry hamiskásan.

James fáradtan megrázta a fejét, ám Albus hangosan felröhögött.

Ahogy James a szűk folyosón manőverezett, az ide-oda dülöngélt alatta. A végén lévő lépcsőt a fölötte levő ajtó kis ablakán beszűrődő halovány fény világította meg. James betámolygott a szülei kabinjába, és látta, hogy valóban nyitva hagyta szülei

ládáját az ágy végében lévő alacsony asztalon. Lecsapta a fedelét, becsatolta, és a padlóhoz rögzített asztalkához erősítette a ládát két direkt erre a célra fenntartott borszíjjal. Körbenézett, és megpillantotta az almát is, amit az apja kért. A gyümölcs oda-vissza gurult az éjjeliszekrényen. James felkapta, aztán visszaindult az ajtó felé. Olyan volt, mintha hegyet mászna, aztán azon kapta magát, hogy az emelkedő lejtővé lesz, mire ő nagy lendülettel kirohant az ajtón, neki a szemközti falnak. Lepillantott az almára, és morogva látta, hogy az megnyomódott néhány helyen, mikor James és a fal közé került.

Erős szellőkés vágta végig a folyosón, vízpárát és a hullámok bömbölését sodorva magával. James a lépcső felé pillantott, és észrevette, hogy az ajtó tárva-nyitva állt, megmutatva a fenyegetően közelinek tűnő viharfelhőket. A fény útjában egy alak sziluettje ácsorgott, és James kissé eltátotta száját, mikor Petrát ismerte fel benne. Miközben nézte, a lány ellépett, és az ajtó hangos csattanással becsapódott mögötte. James gondolkodás nélkül, fűrgén követte őt.

A szél azon nyomban kitépte kezéből az ajtót, mihelyst lenyomta a kilincset. A hullámok morajlásán túl valahol tengerészek kiáltoztak, szél süvöltött, és a hajó recsegve sóhajtozott a talpa alatt. A fedélzetet sűrű köd lepte el, James hunyorogva fürkészte végig a hajó közepén lévő átjárót, hátha meglátja Petrát. Végül észrevette, épp mikor a lány felsétált a tatra – ruhája vadul csapkodott a lába körül, vállán köpeny lobogott. James kilépett az ajtón, mire a szél váratlanul megfordult, és bevágta azt mögötte, de olyan erővel, hogy James egy pillanatig meg volt róla győződve, hogy a rajta lévő kis ablaknak annyi. Az üveg szerencsére nem tört be, így hát James nekifeszült a szélnek, és amilyen gyorsan csak tudott, Petra után eredt, a hajó fara felé.

A magas korlátnak dőlve találta meg, összefont karokkal, mint aki mélyen a gondolataiba merült. Ahogy közelebb ért, a nevéen szólította.

A lány hátranézett a válla fölött, és halványan elmosolyodott. Sötét haja az arca előtt verdesett.

- Szia, James – köszönt neki, túlkiabálva a szelet, majd visszafordult az óceán felé.

- Mit keresel idefent, Petra? – kérdezte James. A lány mellé lépett, és megragadta a korlátot. – Odalent kéne lenned velünk, a többiekkel.

- Elolvastad? – mondta Petra, eleresztve füle mellett James kérdését.

James bólintott.

- Igen! Elolvastam. Még tegnap este, de nem találtalak, mikor végeztem. Beszélni akartam veled róla, de...

- Örülök, hogy elolvastad – szólt a lány, továbbra is a korláton túli, hegymagasságú hullámokat fürkészve. – Fontos, hogy másvalaki is ismerje az igazságot.

James rásandított. Tudatában volt, hogy most azonnal le kéne vinnie őt az alsófedélzetre, de képtelen volt nem megkérdezni azt a kérdést, ami azóta a fejében motoszkált, pláne, hogy maga a lány hozta fel.

- Mi az igazság, Petra? – hajolt előre. Valami megcsillant Petra köpenyén, és James meglátta, hogy egy opál bross az. Csak mostanában viselte, és James csupán feltételezni tudta, hogy különös jelentőséggel bír a lány számára. – Az álommese mely része történt meg igazából? Melyik része valódi?

Petra feléje fordult, szemöldökét felvonta kissé.

- Hát az egész, James. Minden igaz belőle.

James a fejét rázta az egyre sűrűbb ködben.

- Ennek nincs értelme, hiszen a mesében Izzy meghal! De most odalent van, és előbb nem is lehetne. Nekünk is ott kéne lennünk. Gyere!

Petra nem mozdult.

- Ó, Izzy nagyon is halott. Én öltem meg. Csak mert ebben az életben nem így történt, az nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem történt meg. Látod, James? Beteg vagyok.

James végignézett az imbolygó hajón. A hullámok magasan föléje tornyosultak, sötét árnyékokat vetve a fedélzetre. Az árbocokról emberek lógtak, és a vitorlákat biztosították. A távolban, a köd miatt szinte a láthatáron túl, Barstow a részszekben ült, és az irányítóbottal birkózott, hogy a hullámokba fordítsa Henriettát.

- Tudom – felelt James. – Anya mondta, hogy tengeribeteg vagy. De ha idefent vagy, az nem segít.

- Ez nem tengeribetegség, James – szólt Petra szelíden. – Ennek semmi köze a tengerhez. Vagy talán máshoz sincs köze, csak ahhoz. Idekint minden olyan... halott. Halott, a semmi közepén, oly távol otthontól; az élettől, az emberektől és az élők zajától. Itt nincs semmi, ami elterelje figyelmemet az álmról. Idekint az álom épp olyan igazi, mint a valóság. Képtelen vagyok kizárni a fejből.

James egyre jobban megrémült, részben a vihar, részben Petra különös szavai miatt.

- Menjünk le az alsófedélzetre, Petra – érintette meg a lány vállát. – Odalent megbeszélhetjük. Nekem elmondhatod, mi történt igazából aznap éjjel, mikor kivitted Izzyt a tóhoz, rendben?

Petra élénk, kutató szemekkel a fiúra nézett. Mélyes sóhajtott.

- Izzy túlélte, az történt. Legalábbis úgy emlékszem, és hát így is kellett lennie, nem igaz? Ahogy mondtad, Izzy itt van velünk épen és egészségesen. Túlélte. Az anyám visszaereszkedett a tóba, mikor az elsüllyedt pavilonnal együtt kiemeltem Izzyt a vízből. Feladtam anyám feltámasztását, hogy megmentsem a húgomat, és örülök, hogy így tettem. Így volt helyes, és soha többé nem dőlök be annak a rémes, szörnyűséges alkunak. *Valakit* azonban *feláldoztam* a tónak. Alig páran tudják. Damien, Sabrina és Ted. Ők látták, mi történt. Amit viszont nem tudnak, hogy együtt tettük, Izzy és én. Feláldoztuk Phyllist, Izzy saját anyját. Izzy és én együtt ráuszítottuk a Kívánságfát, és az bevitte őt a vízbe, mert Phyllis nem érdemelte, hogy tovább éljen azok után, amit Izzyvel tett. Azok után, hogy... Warren nagypapa...

James összevont szemekkel meredt Petrára, és a fejét rázta.

- Nem értem! – kiáltotta. A vihar felkapta szavait, és kifújta a hullámok fölé. – Hiszen Izzy még csak nem is boszorkány! Ő mugli, Petra! Nem tud varázsolni.

Petra lassan, zavartan megcsóválta a fejét.

- Nem mugli, hanem mudli. A kettő között ragadt, épp mint én.

James most már megragadta Petra karját, és húzni kezdte a lépcső felé.

- Majd odalent elmeséled, jó? Nem lesz baj. Minden rendben lesz. Csak gyere le velem, oké?

Petra tovább rázta a fejét.

- *Semmi* sem lesz rendben – kiáltotta elcsukló hangon, és Jamesben rémülten tudatosult, hogy a lány retteg, már-már a sírás határán áll. – Egyáltalán nem lesz

rendben semmi. Hát nem érted? Nem változtattam meg az alkut, csak a körülményeket. Nem Lilyt vagy Izzyt áldoztam fel, hanem *Phyllist*, Izzy segítségével. Ezért nem jött vissza az anyám, de *valami* igen. Érzem. Valami... valaki... előjött a tóból. Azt hittem, elfuthatok előle, de nem tudok. Az álom tőle jön, olyan akár a lassú méreg. Én keltettem életre, és most... és most...

- Petra! - szólt James. Megrázta a lányt, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.
- Le kell mennünk, most azonnal! Itt a vihar! Majd később megbeszéljük, rendben? Egy szavadat sem értem, de most nem is számít. Le kell jönnöd velem, hogy Izzy mellett légy! Szüksége van rád!

Úgy tűnt, ez végre felkeltette Petra figyelmét. A fiúra pislogott, mintha mély transzból esett volna ki, aztán biccentett.

- Igazad van, James. Hát persze. Sajnálom, menjünk.

James megkönnyebbülten felsóhajtott. Megfogta Petra kezét, és a lépcső felé vezette őt.

Hirtelen fülrepezető mennydörgés hasított a levegőbe, és a hátsó árbocba vakító villám csapott, szinte pontosan középen kettészelve azt. Eltépve a számtalan rá kapcsolódó kötelet és pányvát az árboc sikoltva oldalra dőlt. James rémülten lebukott, és próbálta magával rántani Petrát is, de semmit sem tehetett. Az árboc megjósolhatatlan ívben oldalra lendült azon a néhány kötelen, ami még kitartott, aztán bömbölő robajjal a fedélzetre csapódott. Az árboc egyik oldalkarja olyan közel suhant el James feje fölött, hogy a szele megborzolta a haját, egy pillanattal később pedig Petra keze kicsusszant az övéből.

- Petra! - kiáltotta James, és a rémülettől tágra nyílt szemekkel hátrapördült. Az árboc lesodorta Petrát a fedélzetről. James szíve a torkában dobogott, ahogy a nedves deszkán csúszkálva a farrész korlátja felé vetette magát. Esés közben az árboc letarolta a korlát egy részét, és most a törött korlát a hullámok fölött lógott a szakadt vitorla és kötélzet kusza hálójában.

Petra a korlát külső oldalán lógott, a kötelek a teste köré gubancolódtak. Az árboc súlya egyre távolabb húzta a fogódkodótól, amit már így is alig ért el.

James hasra vetette magát, és éppen abban a pillanatban kapta el Petra karját, mikor annak ujjai lecsúsztak a fáról. A lány elkapta a csuklóját, de a súly olyan nagy volt, hogy csaknem maga James is átbucskázott a fedélzet szélén. James egyik kezével megkapaszkodott a korlát egy még ép részébe, másikkal pedig az odalent himbálózó Petrát tartotta.

- Petra! - kiáltott le neki. - Nem tudlak sokáig tartani! Mássz fel!

- Nem tudok! - kiáltott vissza a lány, de addigra már James is észrevette. A kötélzet még mindig a bokája köré volt tekeredve, a törött árbochoz kötve őt. James mögött szörnyű, repedő recsegés hallatszott, ahogy az árboc tovább hasadt, és kezdett teljesen leválni a hajóról. A megfeszülő kötelek elpattantak, majd nagy csattanással a vízbe csapódtak, maguk után rántva az árboc elszabadult részét, melynek csúcsa meghajlani látszott a hullámok erejétől.

- Használd a pálcád! - ordította túl James a bömbölő szelet. - Tépd el a köteleket a pálcáddal!

Petra marka lassan egyre lejjebb csúszott a nedves kézen, ahogy a habok között bukdácsoló árbocdarab súlya lefelé húzta.

- Nincs pálcám - mondta, szinte csak magának. Lenézett a viharos óceánra, aztán

hirtelen felsikoltott. – A brossom! – Szabad kezével őrjöngve tapogatta a köpenye elejét. – Apám brossa! Hová lett? Jaj, ne!

- Petra! – kiáltotta James olyan hangosan, ahogy csak tőle telt. – Használnod kell az erődöt! Amiről az álommesében írtál! Tépd el a köteleket az elmédde! Tedd meg! Gyorsan!

Úgy tűnt, Petra nem hallja. A hajó vészjóslóan kilengett, mikor egy nagyobb hullám föléje tornyosult, aztán tiszta erőből végigsöpört a fedélzeten. Az ég derengve örvénylett felettük. Esni kezdett.

- Eressz el, James – pillantott fel rá Petra. Szemei nyugodtnak és sötétnek tündek a villámok fényében.

- Tessék!? – kiáltott vissza James. Még jobban megszorította a lány csuklóját, az azonban így is egyre lejjebb csúszott. James hamarosan arra is rájött, miért: a lány többé már nem próbált kapaszkodni.

Petra kissé megrázta a fejét, feszülten meredt a fiúra.

- Eressz el. Ennek így kell véget érnie. Így minden rendbe jön, helyreáll az egyensúly. Ez majd visszaküldi az álmokat a vízbe, ahová tartoznak. Hadd menjek apám brossa után! Ez az egyetlen mód. Eressz!

- Nem tehetem! – kiáltotta James, kétségbeesve szorítva Petra csuklóját. – Meg kell mentenem téged! Nem ereszhetlek el! Képtelen vagyok rá!

- Képes vagy – mondta Petra határozottan, szinte könyörögve. – James, ha kicsit is számítok neked, megteszed. Elereszthetsz.

- Nem! – ordította James, de akár akarta, akár nem, a lány nem kerülhette el végzetét. A lassan a vízbe süllyedő árbocdarab túl erősen húzta lefelé Petrát. James mögött ismét nagyot reccsent valami; a félárbc már a fedélzet egy darabját is kitepte. Nem volt értelme felvenni a harcot a viharral. Az Petrát akarta, és azon volt, hogy minél hamarabb megszerezze magának.

Petra ujjai kezdtek kicsúszni James markából.

- NE! – kiáltotta megint James. Ahogy kijebb hajolt a fedélzet szélén, hogy ismét fogást találjon a lányon, minden tagját elöntötte a pánik. – Petra! Ne!

A lány eleresztette, és James ujjai most már végleg lecsúsztak. Petra zuhanni kezdett a semmibe, de még akkor sem vette le pillantását James szeméről. Arca végtelen nyugalomról tanúskodott.

- ÁÁÁ! – ordított fel James önkéntelenül, ahogy valami mély rántást érzett a bensőjében, amitől majdnem újra átbillent a fedélzet szélén. Szemét összeszorította a fájdalomtól, de karja ösztönösen szorosabbra zárult a korláton. Valami belülről húzta, mintha egy kötelet kötöztek volna a belsősegeire, és aztán ezt a kötelet elképzelhetetlen erővel megrántották volna. Fájt neki. – ÁÁÁ! – kiáltott újra, és végül kinyitotta szemét.

Petra még mindig alatta lógott, ám sokkal lejjebb, mint korábban, a hullámok most a lábát és derekát nyaldosták. A lány döbbenettől tágra nyílt szemekkel meredt rá. Kettejük keze között ragyogó ezüstsál feszült, olyan vékony, akár egy fonál, de láthatóan nagyon erős. Olyannyira, James ezt a zsigereiben érezte, hogy szinte elszakíthatatlan. Mágia volt, de nem olyan varázslat, amit James valaha ismert, vagy amiről hallott. Ez igazi Varázslat volt, mély és hatalmas erejű, belőle fakadt, és olyan erős és hathatós volt, hogy ha nem vigyáz vele, akár meg is ölheti. Az ezüstoffonál a tenyere kellős közepéből jött ki, feszesen reszketett és halkán bűgött. Köréje kulcsolta

ujjait.

Petra a vihar bömbölésén át odakiáltott neki.

- Mit művelsz?

- Fogalmam sincs! – hallatszott James válasza. – De nem hiszem, hogy be tudom fejezni! Fel kell másznod! Én majd húzlak!

- Nem tudok! – mondta Petra. – A bokám még mindig nem szabad! Mindkettőnket le fog húzni!

Még be sem fejezte, az árboc ismét, ezúttal utoljára nagyot reccsent, majd vizet fröcskölve félig az óceánba csobbant, és kezdett távolodni a hajótól.

- Használd az erődöt! – ordította James. – Mint a múltkor, amikor megjavítottad a hám láncát! Tudom, hogy te voltál, épp mint az álommesében! *Tedd meg, Petra! Gyerünk!*

Odalent Petra biccentett. Behunyta a szemét, s közben a víz egyre csak ott emelkedett és süllyedt körülötte. Felettük dörgött az ég, a felhőket villámok szabdalták, de az ezüstsál kitartott, összekötötte Petrát és Jamest, és úgy ragyogott, akár egy csillag. Alig hallhatóan a vihar tombolásától szakadó kötélt reccsent, és Petra végre könnyebb lett, kiemelkedett a hullámzó tajtékból. A hajó megremegett, aztán a kiszakadt árboc átbukott a törzsön, és Petra alatt a vízbe csobbant, szürke vízzel borítva be a lányt. Petra lendületet vett, és mászni kezdett a derengő fonálon, James pedig saját erején csodálkozva segített neki. Olyan volt, mintha az erő magából a fonálból szivárgott volna a karjaiba, a vége mégis valahol mélyen volt, középen, talán a lelkéhez kapcsolódva. Ahogy jobban belegondolt, szinte biztosra vette, hogy így van.

Pillanatokkal később James átsegítette Petrát a törött korlát maradványain. A lány kimerülten rogyott rá, ő meg a hátára feküdt, alig tudva éberén tartva magát.

- Neptun rozsdás szigonyára, mi a fene folyik ott hátul? – bömbölte egy hang.

Léptek dobogása hallatszott a fedélzet deszkáin, és kezek ragadták meg Jamest és Petrát, felállították őket. James nem ismerte fel a tengerészeket, de az arcukról sütő zavart riadalmat igen. A matrózok nem látták, mi történt a hajó végében. Ők csak annyit tudtak, hogy villám csapott a hátsó árbocukba, ami beledőlt a tengerbe, ráadásul most, mindennek a tetejébe, itt fetrengett két kamasz a fedélzeten egy óceáni vihar kellős közepén.

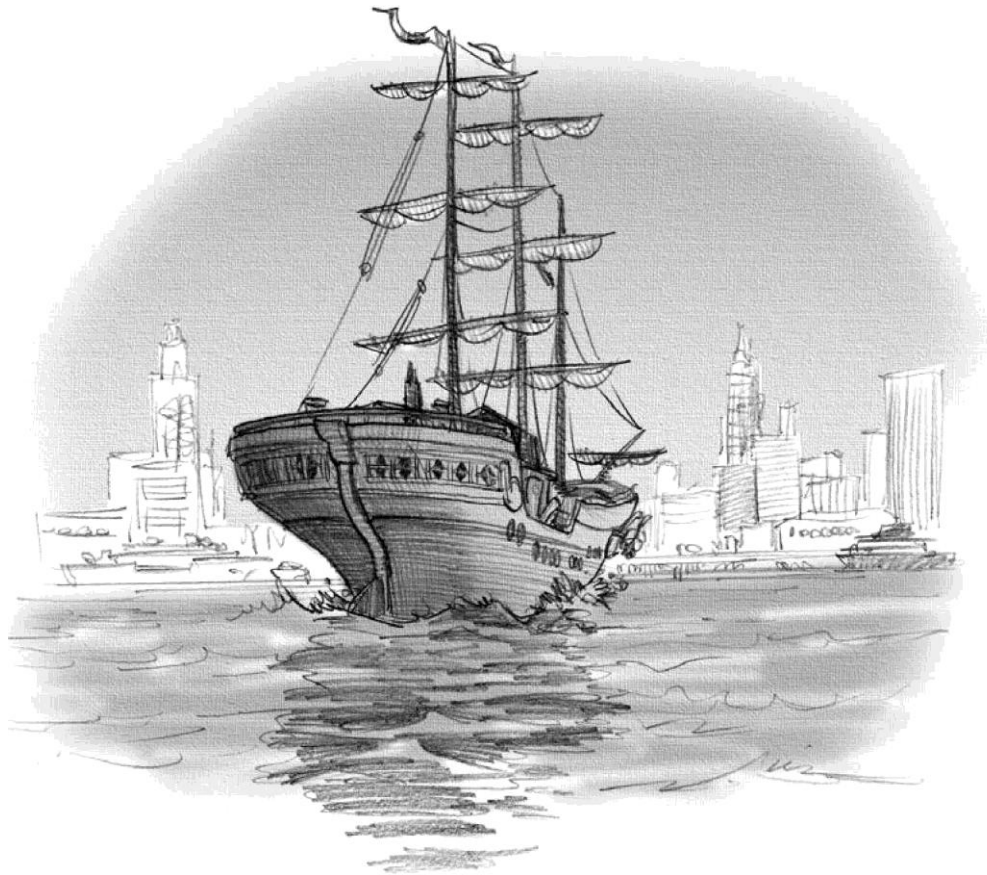
- Nyomás az alsófedélzetre! – bökött a lépcső felé az egyik tengerész. – Teljesen elment az eszetek? Menjetek!

James bólintott, és Petra felé fordult. Még mindig fogta a lány kezét, holott az ezüstsál már rég eltűnt. Vagy talán egyszerűen csak láthatatlanná vált.

- Jól vagy? – kérdezte.

Petra nem felelt, csak a tat korlátja mögött tomboló viharos hullámokat nézte.

- Ég veled, apám – mondta elhaló hangon. Összerezcent, tágra nyílt szemei könnyben úsztak. – Ég veled. Sajnálom.

5. NEW AMSTERDAM

- Most komolyan, mi történt odakint? – kérdezte Albus halkán.

James az ágyán feküdt, és a plafont bámulta. A hajó még mindig veszettül recsegett-ropogott imbolygás közben, de a vihar javán már túl voltak. A megmaradt fél hátsóárbc rendbehozatalán serénykedő matrózok lábdobogása lehallatszott a kabinba is.

- James? – Ez alkalommal Ralph szólt a szűk szoba másik oldalát elfoglaló ágyról.

- Alszol odafent?

- Nem.

- Hát akkor mesélj, mi történt?

James felsóhajtott.

- Állítólag mindent láttatok a kapitány kabinjának az ablakából. Ti mondjátok el! Albus gúnyosan felnevetett.

Már azelőtt sem láttunk sokat, hogy Merlin akcióba lendült volna. Hallottuk, ahogy az árboc eldőlt, láttuk, mikor egy darabja leesett a fedélzetről, és hogy Petra lába ide-oda himbálózik a semmiben, bokáján a kötéllel. Anya felsikoltott, Merlin pedig lelőtte a pilácsot.

- Nem értem – rázta a fejét James. Oldalra fordult ágyán, és Ralphra pillantott. – Miért húzta be a függönyt?

Ralph töprengve elfintorodott.

- Nem azt csinálta. Odament az ablakhoz, megállta előtte, széttárta a karját, és

kántálni kezdett azon a fura nyelven. Gondolom, ősi kelta lehet. Rose valószínűleg még értette is volna. A következő pillanatban az ablak teljesen elsötétedett, mintha fekete festéket öntöttek volna rá. Valószínűleg nem akarta, hogy lássuk, mikor Petra a vízbe esik, hiszen Izzy is ott volt velünk. Petra mégiscsak a nővére.

- Nem mondd! – sóhajtott James.

- Most viszont te jössz! – erősködött Albus. – Mi történt?

James megrázta a párnán nyugvó fejét.

- Leesett, az történt. Villám csapott az árbocba a hajó hátuljánál, épp mellettünk. Eldőlt, és lesodorta Petrát a fedélzetről. A korlátról lógott, amíg el nem kaptam.

Albus, a matrac halk surrogásából ítélve, fészkelődni kezdett az ágyán.

- Eleve mit keresett a fedélzeten? Nem vette észre, hogy egy átkozott hurrikán kellős közepén vagyunk?

- Dunsztom sincs – felelte James. Próbálta folytatni, elmagyarázni, ami történt, de a szavak valahogy minduntalan a torkán akadtak. Így aztán inkább hallgatott, és hagyta, hogy a csend elmesélje saját történetét.

- Egy biztos – jegyezte meg Albus. – Már azóta furcsa egy kicsit, hogy felbukkant nálunk nyár elején. Bármi is történt a nagyszülei farmján, az kilazított néhány csavart odabent, ha tudjátok, hogy értem.

- Fogd be, Al! – mondta James. Érezte, hogy arca tűzforrón izzik, de igyekezett hangjával nem mutatni feldúltságát. – Semmit nem tudsz az egészeztől, úgyhogy inkább fogd be!

Ralph oldalra fordult, állát megtámasztotta karján, és a szoba sötétjébe meredt.

- Épp ez a lényeg: szinte senki nem tudja, mi történt. Damien, Sabrina és Ted igen, de ők Merlin parancsára hallgatnak. Bármi volt is, csúnya ügy lehetett, ha Petra mindkét nagyszülője belehalt.

- Phyllis nem Petra nagymama volt – szölt James komoran. – Ő csak egy szörnyű nőszemély volt, akit Petra nagymama feleségül vett. Megérdemelte, akármi történt vele.

Az ágy ismét megnyikordult James alatt, ahogy Albus mocomogni kezdett. Egy pillanattal később felbukkant kócos feje bátyja matracának szintjén, és Jamesre pislogott.

- Tudsz valamit, igaz? Mesélj!

- Semmit sem tudok. Fogd be, és aludj, idióta.

Albus kételkedve bámult rá, míg a szoba túlsó végében meg nem szólalt Ralph.

- Fogalmam sincs, mit tehetett ez a Phyllis, de mégiscsak Izzy anyja volt, nem? Talán okkal, talán nem, de az azért kicsit erős, hogy megérdemelte a halált.

- Petra nem került az Azkabanba, vagy igen? – csattant fel James mérgesen. – Történt, ami történt, nyilván senki sem hibáztatja őt érte.

- Vagy senki sem tudja bizonyítani, hogy ő volt – vélekedett Albus még mindig a bátyja arcát fürkészve.

James lerúgta magáról a takarót, és félretolta Albus. Egyetlen mozdulattal a földre csusszant, és kitérte az ajtót, elárasztva a kabint a folyosón lógó lámpások fényével.

- Hé! – szölt Ralph. – Hová mész?

- Ki – mondta James hátra sem pillantva. – Ennyi. És ne kövessetek!

Becsukta maga után az ajtót, és zavaros, forrongó gondolatai között őrlődve

végigsétált a szűk folyosón. Mikor elérte a fedélzetre vezető lépcsőt, felsétált rajta, és kilépett a tárva-nyitva álló ajtón.

A fedélzet deszkapadlója még mindig nedves volt James csupasz talpa alatt. A tat felé nézett, ahol egy nagy csapat matróz szorgoskodott a lámpásfényben, és pálcáikkal a megmaradt hátsóárboc rendbehozatalán fáradoztak. James nagyot sóhajtva az orr felé fordult, és ahogy fellépdelt a lépcsőn, örömmel konstataálta, hogy a hajónak ez az oldala sötét, és viszonylag kihalt.

A rézszéken ügyeletben lévő tengerész fogai között pipát szorongatva halkan dudorászott. A strófák szünetében a matróz pöfékelt egy sort; a dohány narancsvörös izzása volt az egyetlen fényforrás a környéken. James a férfi látóterén kívül megállt, és az orr korlátjának dőlt. Alatta szinte teljesen láthatatlanul terült el a tenger, mindössze egy-egy hullámtaréj fehér derengése törte meg az egyhangú feketeséget. A habok továbbra is a hajó törzsét ostromolták, ahogy Henrietta fáradhatatlanul száguldott célja felé.

James agyában egymást kergették a gondolatok. Újra és újra lejátszotta fejében az este történeteket, de a kép minden egyes ismétléssel egyre homályosabb és furcsább lett, nemhogy tisztult volna. Petra szavai már épp elég rémisztőek lettek volna, de elveszni látszottak a beszélgetést követő rémálomhoz, az árboc kidőléséhez és a többihez viszonyítva. Felidézte a lány hangjából kicsengő keserű eltökéltséget, mikor arra kérte Jamest, hogy eressze el őt, és hagyja az óceánba zuhanni a titokzatos, elveszett bross után, mintha James ezt valaha is képes lett volna megtenni. A legrosszabb pillanat mégis az volt, mikor egy csapásra kristálytisztán tudatosult benne, hogy Petra, a lány, akit szeret, meg fog halni.

Aztán ő döbrent meg a leginkább, mikor megjelent az a titokzatos ezüstsál, ami összekötötte vele a lányt, és megmentette a hullámsírtól. Előző délután Barstow azt mondta, ez a vihar nem olyan lesz, mint a Triumvirátusban. *Itt nem lesz semmiféle mágikus vihar, mondta, mint amilyen majdnem legyűrte a legendás Treust és a legénységét.* Most viszont Jamesnek kétségei támadtak e felől.

Léptek hallatszottak mögüle a nedves deszkákon. James nem nézett fel. Azt remélte, bárki is az, egyszerűen csak tovább megy. Ehelyett azonban az alak egyenesen hozzá lépett, és még a testmelegét is érezte, ahogy közvetlen mellette ő is a korlátnak támaszkodott. A sötétben nem lehetett kivenni az arcát.

- Jól vagy? - kérdezte halkan a jövevény. Az apja volt.

James mélyet sóhajtott.

- Igen, azt hiszem.

Apa és fia együtt meredtek a hajó mellett szellemalakokként röpködő sirályokra. Harry csak úgy egy perc múlva szólalt meg újra.

- El akarod mondani, mi történt?

James fontolóra vette az ajánlatot, végül így szólt:

- Petra beteg, apa, de nem úgy, ahogy anya gondolja. Nincs jól. A fejében. Szerintem... szerintem azért jött ki este a fedélzetre... mert azt akarta, hogy történjen vele valami.

Harry Potter lassan bólintott. Szemüvegének kerete megcsillant a felhőfoszlányok mögül elő-előbújó hold halovány fényében.

- Beszéltem erről Merlinusszal - mondta. - Az igazgató... odafigyel rá.

- Mi a baj veled? - nézett az apjára James. - Merlin tudja? Rendbe fog jönni?

Harry James felé fordult, és kissé elmosolyodott.

- Fogalmam sincs, fiam, és ez az igazság. Azonban Petra rengeteg mindenent ment keresztül az utóbbi hónapokban. Beletelik egy kis időbe, mire feldolgozza magában a történeteket. Légy türelmes! Légy a barátja!

James ismét felsóhajtott, és visszafordult a víz felé.

- Nem tudom, hogyan. Mindig, mikor beszélek vele, én... nem is tudom... - A fejét rázva vállat vont.

Harry mosolya kiszélesedett kissé, és vállával meglökte Jamest.

- Tudom, mit érzel, fiam. Ne aggódj, ha szükség lesz rájuk, a szavuk maguktól jönnek majd. Épp, mint ma este.

- Hogy érted? - kérdezte James visszanézve az apjára.

Harry vállat vont.

- Hallottalak téged. Mind hallottunk. Halottuk, mit kiabáltál Petrának, mikor ő a víz fölött lógott, csapdába esve. Hallottam, hogy megmondtad neki, mit tegyen. Meggyőzted őt. Megmentetted az életét, James.

- De hogyan, apa? - fakadt ki James. - Hogyan csinálta? Hogy tudta eltépni a köteleket az elméjével? És tegnap reggel is! Ő volt az, aki megjavította a hajó alatti hám láncát, ráadásul pálca nélkül! Ő nem... - Mikor rájött, hogy majdnem megszegte a Petrának tett ígéretét, James elhallgatott. Megesküdött, hogy senkinek nem mondja el a titkát. - Ő már nem... használ palcát... egyáltalán. Legalábbis nem láttam.

- Én is észrevettem - bólintott Harry. - Merlin tudja. Beszélt nekem erről, de nem igazán ment bele a részletekbe. Szereti megtartani magának a titkait.

- Elmesélhetsz nekem bármit is abból, amit mondott?

Harry megrázta a fejét.

- Nem azért, mert nem érdemelted ki, hogy tudd, James, hanem mert nem volna értelme. Talán majd később, ha már tisztábban látjuk a dolgokat.

- Ezért jött velünk Merlin, igaz? - sandított James az apja arcára. - Igazából azért van itt, hogy szemmel tartsa Petrát, ugye?

Harry a fia szemébe nézett, majd lassan megsóválta a fejét.

- Igazi auroragyad van, James - mondta komolyan. - Használd jól! Használd arra, hogy elkerüld a bajt! Tudom, milyen nehéz ezt hallani, de mondom máshogy: egyelőre nem tehetsz mást Petráért, mint hogy a barátja légy. Bármilyen történjék is, arra lesz a legnagyobb szüksége.

- Mi fog történni? - kérdezte James továbbra is fogva tartva apja tekintetét. - Mit tudsz?

- Azt tudom, hogy nehezen érted meg, a világ súlya nem a te válladon nyugszik - szólt Harry szerető türelmetlenséggel, majd felemás mosolyra húzta száját. - De becsülettel helytállsz, szóval nem hibáztathatlak érte.

Hosszú csend telepedett rájuk. James visszafordult az óceán felé, és a törzsön megtörő hullámok monoton morajlását hallgatta. Újabb hosszú perccel később szólalt csak meg.

- Mi történt velünk, apa?

Úgy tűnt, Harry nagyon is jól tudja, mire érti a fia. Gondolkodott egy kicsit, aztán levette a szemüvegét.

- Említettem már, mi történt aznap, mikor a szüleim meghaltak? - kérdezte szelíden.

James komolyan meredt rá.

- Igen - felelte lassan. - Mármint mindenki tudja, mi történt. Könyvek szólnak róla, meg filmek is.

Harry kurtán biccentett.

- Persze, de valójában nem úgy történt. Igazából minden merő találgatás. Aki ott volt akkor éjjel, mostanra mind halott. Természetesen engem leszámítva, én viszont - szerencsére - semmire sem emlékszem. Egyetlen ember volt, aki tudta az igazságot arról az estéről. Tudod, hogy ki?

James összevont szemekkel töprengett egy sort, aztán eszébe jutott valami.

- Dumbledore? A régi igazgatód?

- Talált, süllyedt - mosolyodott el Harry. Halvány mosoly volt, és elég keserű. - Albus Dumbledore. Ő mesélt nekem róla, habár akkortájt nem teljesen értettem a dolgot. Talán egyedül Dumbledore értette igazán. Végül is, ősi mágiáról van szó. Ősi és mély mágiáról. Az effélékről nem olvashatsz könyvekben, és nem tanítják az iskolában. Csupán a bölcsességgel sajátíthatod el. Dumbledore talán nem volt tökéletes... de bölcs, az igen.

James nem egészen volt benne biztos, hova akar az apja kilyukadni, de azért bólintott.

- És mit mondott neked? - kérdezte. - Mi történt igazából akkor éjjel?

Harry homlokráncolva meredt a habokra.

- Az anyám alkut kötött - mondta lassan. - Egyszerűnek hangzik, de szerintem távolról sem az. Mindössze csupán ezzel az egyszerű magyarázattal vagyunk képesek megérteni. Alkut kötött. Az életét adta azért, hogy engem megmentsen. Mikor így tett, olyan típusú mágiát hozott létre, amit Voldemort képtelen volt felfogni a gonosz hatalmával. Anyám egyfajta köteléket alakított ki köztem és Voldemort között, megbéklyózva őt örökre, amíg egyikünk meg nem halt. A titok, az erő, amely elszakíthatatlanná tette, a kötelék velejében volt. Dumbledore akkor mesélt erről, mikor még kicsi voltam, nálad is fiatalabb, de akkor túl egyszerűnek tűnt az egész. Azt hittem, csak szentimentálisan áll hozzá. Most már tudom, hogy nem így volt. Már tudom, hogy az erő, amelyről beszélt, valóban a legerősebb, legsérthetlenebb, elszakíthatatlan dolog a világon. Mondd, hogy tudod, miről beszélek.

James tudta.

- A szeretet - felelte. - A mamád mágikus szerződése valahogy szeretettel köttetett, igaz?

Harry ismét bólintott, ez alkalommal nagyon lassan.

- Az emberek azt hiszik, a szeretet valami könnyed, puha, álomszerű dolog. Rózsaszín betűkkel írják le a szót, üdvözlőkártyákra nyomtatják, halk dalokat játszanak róla furulyán és hárfán. Ám igazából nem ez a szeretet, legalábbis nem egészen. A szeretet olyan, akár egy törhetetlen acélból font lánc. A szeretet ólomsúlyú, nehezebb a világnál. A szeretet épp olyan könnyedén összezúzható, ahogy a mennyekbe is repíthet. Mindent elhalványít a fénye. Ezt nem vette figyelembe Voldemort, ami később a vesztét okozta: anyám szeretetét, az alkut, melynek értelmében magát ajánlotta... értem.

James még sosem hallotta az apját ilyesmiről beszélni. A szülei halála olyan általános, közismert történet volt a varázsvilágban, hogy már-már sterillé vált,

kiveszett belőle minden érzélem. Jamesben minden eddiginél jobban tudatosult, hogy mi is történt aznap éjjel valójában. Az apja, a nagy Harry Potter, valaha védtelen, törekeny kisbaba volt, aki az édesanyja védelmét igényelte, az asszonyét, aki odaadta neki a legutolsó, leghatalmasabb dolgot, amit még adhatott: a saját életét, mint a tökéletes szeretet bizonyítékát. James mellett az apja megrezsent.

- Ahogy mondtam, ősi mágia. Olyan alap, olyan egyszerű, hogy nincsen rá szó. Csak van, és kész. Az alku, hogy egy ember feláldozza magát egy másikért, elszakíthatatlan, örökké tartó köteléket alakít ki, mint ami köztem és Voldemort között is volt, és ami végül végzett velem. Érted, James?

James biccentett.

- Értem. Mármint... azt hiszem. De mi köze ennek a...

- James – vágott közbe Harry. – Ma este valami hasonló történt ezen a hajón, mégis más. Nem tudhattam biztosra, mikor megtörtént, nem láthattam, mivel Merlin beárnyékolta az ablakot, de éreztem. Egy részem... egy eltemetett, elemi részem... emlékezett az érzésre. James, el tudnád mondani... mikor Petra leesett... láttál valamit? Valami szokatlant?

James tetőtől talpig végigborzongott. Tágra nyílt szemmel, döbbenetesen meredt az apjára. Válaszolnia sem kellett, Harry látta a szemében.

- Valami történt köztetek Petrával, ám az nem alku volt. Nem tudom, hogyan, de megmentetted őt, épp ahogy az anyám megmentett engem... ám te valahogy anélkül vitted ezt véghez, hogy belehaltál volna. De hajlandó lettél volna megtenni, ugye?

James még mindig az apját nézte, azonban nem látta őt; szeme előtt ismét lejátszódtak a történetek. Biccentett, mire Harry viszonzta a gesztust.

- Tudom. Hajlandó lettél volna feláldozni magad érte, és ez valahogy életbe léptette a varázslatot, létrehozta a köteléket, még ha... valójában nem is kellett meghalnod.

Mikor James megszólalt, a szavak szinte suttogva hagyták el a száját.

- De... ez hogyan lehetséges? A mamád felnőtt boszorkány volt, és a maga nemében kiváló. Hogyan hajthattam volna végre egy olyan bonyolult és erős varázslatot, mint ő?

Harry megrázta a fejét.

- Ez nem afféle mágia, James. Voldemort éppen ezért nem látta be a létezését. Ezt a varázslatot nem tanulod, ez nem olyan, mint az átváltoztatás, vagy a seprűlovaglás. Akik tudják, mi a szeretet, valahol mélyen mindenkiben ott bujkál, akár egy föld alatti folyó. Nagyon kevés boszorkánynak és varázslónak lesz rá szükség életében, vagy van meg bennük az az erkölcsi mélység, hogy előhívják. Te megtetted, James. Mint az anyám, te is megtetted.

- De... akkor miért élek még mindig? Ha ez egy alku...?

Harry a fia vállára tette a kezét.

- Fogalmam sincs. Mintha életre hívtad volna a varázslat egy egészen más formáját, ami messze túlmutat azon, amit ismerünk, vagy amit felfoghatunk. Csak annyit tudok, hogy megtörtént, és... büszke vagyok rád, James. El sem mondhatom, milyen büszke vagyok, és nem csak azért, amit tettél, hanem mert komolyan és magabiztosan tetted. – Mélyet sóhajtott, aztán valamivel halkabban folytatta. – És azt sem tudom szavakkal kifejezni, mennyire megkönnyebbültem, mikor te és Petra együtt támoltyogtatok le csuromvizesen azon a lépcsőn. Mert egy szörnyű pillanatig

azt hittem, véged. Nem akarok többé így érezni. Nem tudnám elviselni.

James bólintott. Nagyon is megértette, miről beszél az apja.

Úgy tűnt, egyikőjüknek sincs több mondanivalója, így hát Harry átkarolta James vállát, majd apa és fia megindultak az alsófedélzetre vezető lépcső irányába.

- Apa - szólalt meg James menet közben. - Miért fedte el Merlin az ablakokat? Miért nem használta egyszerűen az erejét, hogy megmentse Petrát?

Harry hosszú másodpercekig nem felelt, és James már-már azt hitte, nem is kap választ, mikor az apja végül nagy levegőt vett.

- Merlinus titokzatos és hatalmas varázsló, James - mondta, alaposan megrágva szavait. - Egészen más korból érkezett. Sokszor nem értem, miért teszi, amiket tesz, de egy fontos dologban hasonlít a régi igazgatómra, Dumbledore-ra: ő is bölcs. A bölcsesség nem könnyű és olcsó adomány, így hát tisztelni kell, bárkiben is találsz. Nem mindig értem meg Merlinozt, de tisztetem őt. Megvannak a maga okai, amiket általában meg is tart magának.

James megtorpant a sötét fedélzeten, és az apjára pillantott.

- Tippelj, apa! Rajta! Biztos van ötleted, tippelj!

Harry lassan megrázta a fejét, nem igazán a tagadás, inkább a töprengés jeleként. A hullámokra meredt.

- Merlin vagy tudta, hogy meg fogod menteni Petrát... esetleg így vagy úgy, de Petra mindenképp megmenekül... - vélekedett lassan, aztán elhallgatott. Végül vállat vont, ám még mindig kerülte a fia tekintetét. - Vagy valamilyen oknál fogva - bármennyire is nehezemre esik számításba venni -, Merlin talán... hagyni akarta Petrát meghalni.

James ismét egész testében végigborzongott, tarkóján felágaskodtak a szőrszálak.

Harry látta a fia arckifejezését, mégsem vonta vissza szavait, és nem is egészítette ki semmivel mondanóját. Végül egy perc néma csöndet követően a két Potter lesétált a lépcsőn a meleg, fényes folyosóra. James kabinjának ajtajában elköszöntek egymástól, aztán a fiú halkán felmászott az ágyára.

A ringatózó sötétségben James felemelte jobb kezét, és szemügyre vette. A ragyogó ezüstsál már egyáltalán nem volt látható, de erősen gyanította, hogy még mindig ott van, és még most is ugyanolyan igazi és erős, mint korábban, mikor egyedül az választotta el Petrát a hömpölygő hullámoktól. James hajlandó lett volna meghalni Petráért. Akkor ezt nem fogta fel, tudatosan nem gondolta végig a dolgot, de szemernyi kétely sem volt benne ezt illetően. Feláldozta volna magát, hogy a lány életben maradjon.

Másrészről viszont Merlin talán hagyta volna meghalni Petrát. Bármilyen hihetetlennek is tűnt, egyetlen árva kisujját sem emelte volna, hogy a segítségére siessen. James lassan megrázta fejét a párnáján, karját visszajuttatta maga mellé a matracra. Megbízott Merlinben. Az előző év tapasztalatai megerősítették hitét az idős férfi bölcsességében és jó szándékában, ahogy James apja is mondta, de akkor Merlin vajon miért döntött úgy, hogy nem menti meg Petrát? James szíve hirtelen nagyot dobbant, szeme tágra nyílt. Mi van, ha maga Merlin idézte elő a vihart? Elvégre a természet volt a szakterülete, és hatalmának forrása. Mi van, ha a vihar igazából mágikus eredetű volt, és azzal a szándékkal hozták létre, hogy elpusztítsa Petrát?

Persze, ez nevetséges feltételezés. Merlin megbízható, ebben James tökéletesen és mélységesen biztos volt. Merlin jófiú.

De mi a helyzet Petrával, kérdezte magától James, aki képtelen volt elhallgattatni a szíve legmélyéről szóló, őszinte hangot. Végül is Petra azt hiszi magáról, hogy gyilkolt. Ha tényleg így van, Phyllis talán megérdemelte, talán nem. Előfordulhat, hogy Albusnak igaza van. Lehet, hogy Petra egyes egyedül azért nincs az Azkabanban, mert senki sem képes bizonyítani azt, amit tett. Talán Merlin azért akarta ma este Petrát hagyni a vízbe veszni, mert... Petra nem jó. Talán gonosz. Sőt, rosszabb: gonosz... és hatalmas erejű.

James gyorsan leállította gondolatait, mielőtt azok tovább mentek volna. Petra nem gonosz. Lehet, hogy össze van zavarodva, és bizonyos értelemben beteg, de a szíve mélyén igenis jó. James tudta ezt, és ha Merlin esetleg másképp vélekedik – dacára annak, amire az este történetek mutatni vélnek, James el nem tudta képzelni, ez hogyan lehetséges –, akkor egyszerűen téved.

Erre a gondolatra James nyugtalan álomba merült.

A következő nap, reggeli után, Barstow lefékezte Henriettát, és a Gwyndemere ritmusosan bukdácsolt a hullámok hátán. A legénység, Dodongo segítségével kardhaltetemeket dobott a tengerbe, és James, Ralph és Lucy elképedve nézték, ahogy Henrietta a szájába kapta a hatalmas halakat, és egészben elropogtatta őket.

- Olyasmi volt, mint az a ragyogó kötél tavalyról? – kérdezte Ralph halkán. – Amit a barlangban láttál, mikor elmentünk Merlin holmijáért?

- Nem – rázta a fejét James. – Az napfényként indult, aztán egy sima, öreg kötélle alakult, amit valami aranyféleségből fontak. Ez inkább... olyan volt, mint egy holdfényből szőtt fonál.

Ralph összevonta a szemét.

- Te mit gondolsz, Lu?

- Szerintem Harry bácsinak igaza van, James. Ősi mágia. Nem mindenki képes megidézni, és ha mégis sikerül egy-két embernek, nem igazán lehet irányítani. Olyan, mintha egy villámot szeretnél palackba zárni.

- Na és mi van Petrával? – nézett rájuk James. – Pálca nélkül varázsolt! Ez... normális?

- Hát persze, hogy nem *normális* – felelte Lucy. – Mindamellet nem is egyedülálló. Sokan gyakorolják a pálca nélküli varázslatot, afféle hobbiként. Viszont nagyon nehéz eredményt elérni. A pálca úgy fókuszálja a varázserőt, mint egy nagyító a napfényt. Talán Petra csak különösen tehetséges.

Ralph körbenézett, hogy nincs-e hallótávolságban valaki, aztán halkán így szólt:

- Engem sokkal jobban izgat az a rész, hogy Petra szerint valaki vagy *valami* követi őt. Nem lehet, hogy egyszerűen csak paranoiás? Vagy szerintetek tényleg a nyomában van valaki? És talán nekünk is?

- Ha tényleg gonosz szándékú volna – morfondírozott Lucy –, Merlin már megérezte volna. Ahhoz aztán igazán van orra. Viszont volt egy rémisztő pillanat, mikor a kalózhajók majdnem elkaptak bennünket. Lehetséges, hogy arra gondolt.

Ralph és Lucy is Jamesre sandított, ő azonban csak vállvonogatva megrázta a fejét.

Hamarosan Barstow ismét lezáratta a hátsó raktér ajtaját, és a hajó megkezdte a

tengeri út utolsó szakaszát.

- Ez az, jó kislány vagy, Henrietta – mondta szeretettel. – Még egy kicsit, aztán Dodongo átveszi tőled, te pedig pihenhetsz. Meg is érdemled.

Henrietta boldogan fickándozott a vízben, körbe-körbe úszkált, vagy éppen nyolcasokat formált. Farkával csapkodott, pikkelyes fejről mindenfelé tengervíz fröcskölt. Végül Barstow füttyörészve elhelyezkedett a rézszekben.

- Akarod még egyszer kezelni a gyepőt, James? – kiáltott le vigyorogva. – Utolsó esély a kikötés előtt!

James megrázta a fejét, de nem tudott elnyomni egy széles mosolyt.

- Köszönöm, nem.

- Ahogy akarod – vont vállat Barstow, majd elkiáltott egy kurta varázsigét, mire a szerkezetből induló varázsdamil halkán megpendült. Henrietta megindult előre, s nyomában a hajó nagy rándulással ismét a hullámokat kezdte hasítani.

Ahogy az út a végéhez közeledett, James rájött, hogy a kezdeti félelme végleg tovaszállt. Izgatottan várta, hogy újra szárazföldet láthasson, és egész álló nap a fedélzeten téblábolt, a horizontot kutatva szemével bármiféle apró jel után, mely céljukat jelzi. Ralph néha csatlakozott hozzá, és időnként Albus meg Lucy is. Ebéd után Petra lépett oda mellé, Izzyvel az oldalán. A három fiatal törökülésben ült a fedélzet deszkáján, a korlátnak dőltek, és azt találgatták, vajon milyen lesz az Egyesült Államok. Érdekes módon, Petra sokkal jobban nézett ki, már-már tökéletesen önmagának. Beszélgetés közben sokszor nevetett, és James ezt örömmel hallotta. Legszívesebben rákérdezett volna, hogy volt képes a lány pálca nélkül varázsolni, mégsem tette. Később majd arra is sort kerít, gondolta, de nem most. Nem ez a megfelelő időpont.

Végül, mikor a nap kezdett alászállni a távoli horizont felé, James fecserésző hangok zsviját hallotta, mire felpillantott. Persephone Remora és útitársnői sétáltak fel az orrba, hunyorogtak a napfényben, arcuk olyan sápadtan festett, akár egy-egy sírkő.

- Igen, barátaim, azt hiszem, igazatok van – jelentette be Remora a szélbe emelve orrát. – Én is érzem. A szelet teljesen áthatja az élő vér sötétlila illata. Már majdnem hazaértünk.

James felsóhajtott, és az égre emelte tekintetét. Felállt, és a feketeköpenyes alakok csoportján átfurakodva az alsófedélzet felé vette útját. Érezte, hogy miközben elhalad mellettük, a kamaszok utána fordulnak, és sunyi, szarkasztikus képpel méregetik.

Valamivel később James és barátai a parancsnoki híd tetején ácsorogtak, és izgatottan várták, hogy végre megpillantsák az Egyesült Államokat. James Albus és Lucy között könyökölt a korláton, és az egyre sötétedő láthatárt fürkészte. Alattuk az orr meglepően kicsinek és keskenynek hatott. James tisztán látta Henrietta pikkelyes testét, amint tajtékot vetve szelte a hullámokat, közvetlenül a vízfelszín alatt.

- Ti izgatottak vagytok? – kérdezte Lucy, és csillogó szemmel hajolt ki a korláton. – Én igen. Alig várom, hogy végre megérkezzünk.

- Nem értem, miért vagy úgy oda, Lu – jegyezte meg Albus. – Te már keresztül-kasul bejártad a világot.

- Igen – legyintett Lucy –, de az a világ volt, ez pedig az Egyesült Államok. Így vagy úgy, ilyen hely nincs másik.

Albus sötéten elfintorodott.

- Érdekes, én is ezt tartom James szennyestartójáról.

- Nézzétek! – kiáltotta hirtelen Molly, és előre bökött. – Ott, kicsit balra az orrtól. Látjátok? Épületek! A város sziluettje! Majdnem ott vagyunk!

James a szemét meresztette. Nem volt teljesen biztos benne, hogy ugyanazt látja, mint Molly, de a húga izgalma rá is átragadt. A szárazföld egyre növekedni és szélesedni kezdett, míg végül a teljes nyugati horizontot betöltötte. Ahogy felszállt a távolság köde, James valóban felismerte a nagyváros formáit. Épületek törtek az ég felé olyan össze-vissza halomban, mintha csupán egy halom építőkockát dobált volna halomba egy rakoncátlan kisgyerek. Végül, mikor még közelebb értek, és James már az egyes felhőkarcolók, valamint a széles kikötőkben veszteglő többi hajó alakját is ki tudta venni, Barstow megállította a Gwyndemere-t. Fürgén leoldotta pálcájával Henriettát a hám láncáról, és néhány harsány dicséret kíséretében leküldte az óriási tengerikígyót a hajó alá, ahol – a jelek szerint – a kikötés hátra lévő részét volt hivatott tölteni. Ezek után a Gwyndemere jóval lassabban folytatta útját, immár az odalent kötelességtudón pedálozó Dodongo jóvoltából. James hátrapillantott, és meglátta a kéményből előtörő fekete füstpamacsokat, a hatalmas majom utolsó szivarjának füstjét. Elvigyorodott, aztán visszafordult a közeledő szárazföld felé.

- A Szabadság-szobor – szólta Harry James mögött. James is látta az óriási alakot, mely büszkén kihúzza magát feszített a halvány ködbe burkolózó városkép előtt. A szobor mintha egyenesen őket nézte volna, aranyszínben ragyogó fáklóját magasan a feje fölé emelte. James apja felsóhajtott, majd jóval halkabban hozzátette: - Az Egyesült Államok. Vajon mit mondana Perselus Piton, ha látná?

- Biztos azt, hogy egyik kezedet tartsd a pálcádon, a másikat pedig a tárcádon – vélekedett Albus vigyorogva.

- Hamarosan kikötünk – csapta össze a tenyerét Percy. – Azt javaslom, mindenki menjen le a kabinjába, és készüljön a partra szállásra. Az útnak még koránt sincs vége! Még vár ránk egy szakasz sötétedés előtt, kísérőink a bevándorlási hivatalnál várnak bennünket.

James oldalra pillantott, az unokatestvérére, Lucyre.

- Az apád mindig ilyen hebrencs, mikor utazik?

Lucy keserű képpel bólintott.

- De elvan magával. Még szerencse, hogy általában őt ott hagyjuk, hadd tárgyaljon, akivel kell, mi meg addig gyönyörködünk a kilátásban. Ez érdekesnek ígérkezik.

- Híres utolsó szavak – jegyezte meg Albus homlokráncolva.

Lassanként James, a családja és barátai leszállingóztak a fedélzetre vezető csigalépcsőn, s mire minden holmijukat felhurcolták, már majdnem partot értek. Az égbetörő felhőkarcolók árnyéka a Gwyndemere-re vetült, miközben az ügyesen lavírozott a keskeny öbölben, a hatalmas teherhajók és rozsdás révkalauzhajók között. Sirályok vitorláztak rikoctozva a ringatózó hullámok fölött. A levegő nehéz volt a döglött halak, hínár és szemét bűzétől. James meredten nézte a mellettük elúszó, szeméttel csordultig pakolt uszályt, mely körül légyrajként köröztek a sirályok.

- Remélem, ez nem afféle előjel akar lenni – pislogott Ralph a szeméthalmokra.

- Fel a fejjel, Ralph – lépett mögéjük Petra mosolyogva. – Csak gondoldj bele, hogy egy város, ami ennyi szemetet hagy maga után, mennyi látnivalót tartogathat!

Ralph bizonytalan képpel vállat vont.

- Ha te mondd.

- Így van, én mondom – mondta Petra, és valami a hangjában arra készítette Jamest, hogy feléje forduljon. A lány már egyáltalán nem tűnt betegnek, és a látványtól repesett James szíve. Petra mély levegőt vett, aztán lassan kiengedte, és közben a toronymagas, csillogó épületeken legeltette szemét. – New York – mondta, kissé összehúзва szemét. – Tudjátok, hogyan nevezik még?

James megrázta a fejét, és a lány bódulatán mosolygott.

- Úgy hívják, a Város, Amely Sohasem Alszik – felelte meg saját kérdését Petra, s hozzá helyeslően biccentett. – Ez tetszik. Nagyon tetszik.

James nem tudta levenni róla a tekintetét. A szemében szinte sugározni látszott a lány. Mögötte derengtek, csillogtak az épületek, árnyékba borították őt, szikrázni látszottak a lemenő nap fényében. Valahol a közelben egy vontatóhajó kürtszava harsant, ám James alig hallotta.

A következő fél óra egészen elmosódott James emlékezetében, csak a nyüzsgő tömegben való tolakodás, a visszhangzó bejelentések, hosszú sorok és villogó jelek maradtak meg benne. James egyfajta kábult csodálattal vette ezeket az akadályokat, és örült neki, hogy az apja és Percy bácsi látszólag tökéletesen kiismerik magukat a különféle kérdések, csatlakozások és irányok között. Az amerikai varázsbévándorlási hivatal embere fel sem pillantott, mikor Lucyvel és Izzyvel a nyomában James megállt a magas pult előtt.

- Neve? – kérdezte a férfi, és tenyérrel felfelé előre nyújtotta a kezét. James figyelt, úgyszólván azonnal tudta, mi a teendője: a varázsló markába nyomta a pálcáját.

- James Sirius Potter – felelte fennhangon, hogy a tömeg morajlásán át is hallható legyen.

- Miért utazik az Egyesült Államokba? – darálta a férfi unott monotonitással.

- Az apámmal vagyok itt, Harry Potterrel – mondta James, és elégedetten látta, hogy a varázsló nagyot pislantott, aztán a szemüvege fölött végigmérte a pult túloldalán álló fiút. Rövid pillantás volt, James mégis tudta, mit jelent: Harry Pottert még itt is jól ismerték.

- Be kíván hozni az Egyesült Államokba bármely nemű gyümölcsöt, zöldséget, bájitalt, varázslényt, rovarot, elátkozott tárgyat vagy tiltott ereklyét?

- Nem – mondta James, aztán hozzátette. – Ööö, van egy baglyom, Nobby. Ő számít?

- Kiszolgáló állatok megengedettek, amennyiben átesnek egy rutin egészségfelmérő vizsgálaton – válaszolta a férfi, miközben egy hatalmas nagyító alá tartotta James varázspálcáját. Az üveglapon ködös betűk jelentek meg, mire James kíváncsian előrébb hajolt, hogy le tudja olvasni őket. Meglepve látta, hogy a betűk az általa legutóbb végrehajtott néhány bűbáj varázsigéit sorolták fel – főként lebegtetést, de a rejtőbűbájt is, amit Petra levelén használt –, valamint a pálca legfontosabb adatait. A férfi lejegyezte James nevét egy agyonhasznált palatáblára, mire a betűk megjelentek a nagyítóüvegen is, a pálcáról szóló információk alatt. A varázsló ezután

megfordította a pálcát, és a pult fölött visszanyújtotta Jamesnek.

- Ön regisztrált, avagy dokumentálatlan animágus, metamorfmágus, vámpír, alakváltó vagy lény-suttogó? – tette fel a következő kérdést, úgy hadarva a szavakat, mintha már milliószor elmondta volna őket; és valószínűleg ez is volt az igazság.

James igyekezett visszamondani a kérdést a fejében.

- Ööö, nem hinném – felelte.

- Üdvözlöm az Egyesült Államokban – szólt a férfi merev arccal. – És sok szerencsét, Mr. Potter.

- Ööö, köszönöm – biccentett James. Miközben kiállt a sorból, hogy átadja helyét a szokatlanul vastag varázspálcáját szorongató Ralphnak, James körbenézett, és egy közeli sorban szúrta ki apját Merlin mögött, és az anyja előtt. A három felnőtt fejüket összedugva beszélgetett.

Végül a jelek és sorok elmaradoztak, és a csapat egy magas, boltozatos mennyezetű csarnokban találta magát, melynek falait hatalmas, mozgó reklámtáblák borították. A hely zsúfolásig volt boszorkányokkal és varázslókkal, melyek közül néhány a többiek feje fölött repkedett seprűjén ki-be a csarnok túlsó oldalán nyíló nagyon magas ajtón. Ahogy James a hömpölygő tömegben nézelődött, egyáltalán nem volt meglepve az itt megjelent etnikumok, öltözködési stílusok, sőt, állatok színes skálájától, melyek úgy nyüzsgöttek a számukhoz képest szűk helyen, akár hangyák a bolyban.

A nyílt tér távoli végében, nem messze az ajtótól, egy hátizsákot viselő, napszemüveges Nagyláb sietett a maga dolgára, jóval a körülötte lévők fölé magasodva. Nem messze tőle egy sötét bőrű varázsló, vörös fezzel a fején, egy nyitott táská fölé görnyedt, majd egy hosszú, fehér kötelet húzott elő belőle, amit aztán könnyed mozdulattal a levegőbe hajított. A kötél megrándult kissé, aztán a semmiben lebegve megdermedt. A férfi oda sem figyelve lezárta táskáját, átlendítette azt a vállán, majd, Harry legnagyobb megdöbbenésére, kezdett felmászni a kötélen. Mikor elérte a tetejét, egyszerűen köddé vált, egy pillanatban később pedig a kötél is beszippantani tűnt önmagát, míg végül az is teljesen el nem tűnt.

- Örület... - szólt Ralph elragadtatottan, aki James mellett szintén nagyra nyílt szemekkel bámulta a mutatványt.

James bólintott, és ismét felbuzogott benne az izgatottság. A két fiú követte Percyt és Neville Longbottomot a széles márványlépcső, és azon túl az ajtó felé.

- Hékás! - rikkantotta váratlanul Ralph, és lábujjhegyre állva elnézett a tömeg feje fölé. – Az ott nem Franklyn kancellár? A lépcső tetején, jobbra.

James kinézett Neville válla mögül, és elvigyorodott.

- De, ő az! És nézd, ki van vele!

- James! - kiáltotta egy hang, túloldítva a tömeg zaját. – Ralph! Hahó, itt vagyunk!

James és Ralph boldogan nevetve furakodott át az emberek között. James kettesével szedve a fokokat szaladt fel a lépcsőn, míg oda nem ért egy kisebb, várakozó csoporthoz.

- Zane! - kiáltotta. – Nem is tudtam, hogy te is kijössz elénk!

- Viccelsz? - vigyorgott Zane. – Már azt terveztem, hogyan bújok el a poggyászk között, ha Franklyn kancellár nem enged el. Hogy vagytok, skacok? Jó újra látni titeket!

James előre nyúlt, hogy megrázza Zane kezét, de a másik fiú a válla köré kanyarította karját, majd magához rántva őt megölelte és megveregette a hátát.

James nevetve feljajdult.

- Már el is felejtettem, milyen érzelműek vagytok. Jól vagyunk. Örülünk, hogy végre ideértünk.

- Szevasz, Zane! - szuszogta mosolyogva Ralph, mikor végre ő is felért a lépcsőn.
- Szép kis országotok van.

- Ó, csak várd ki - mondta Zane, miközben a nagyobb fiút is megölelte. - Majd körbevezetlek. Imádni fogjátok, de először is, a bemutatkozás... - Oldalra lépett, és a mögötte álló emberek csoportja felé intett. - Franklyn kancellárt persze már ismeritek.

Franklyn odabiccentett Jamesnek és Ralphnak.

- Fiúk - mosolygott. - Jó titeket újra látni, és ha szabad megjegyezmem, rengeteget nőttetek azóta, hogy utoljára találkoztunk. Remélem gyakoroltátok a védekező technikákat. Ha nem tévedek, úgy fest, idén megint én veszem át az oktatásokat.

James bólintott, de mielőtt bármit felelhetett volna, Zane közbevágott, és folytatta a bemutatást.

- Mellette Georgia Burke professzor áll, ő muglifogit tanít, és varázsállattant. Ha szerencsétek van, idén lesz nála órátok. Engedi, hogy megsimogassuk a bóbitás csörgőhátúakat, pedig elvileg tiltja az egészségügyi szabályzat. A többi fickó csak TS meg titkár, akik ugyanazért jöttek, mint én, hogy elkattintsanak pár képet a nagyvárosban - fejezte be vigyorogva. - Erről jut eszembe, mi a neved?

Lucy, aki még csak ekkor ért fel a lépcsőn, meglepetten Zane-re pislogott.

- Lucy Weasley - felelte. - Te ki vagy?

- Örvendek a találkozásnak, Lucy, én Zane vagyok. Ismered ezt a kettőt? Igazi bajkeverők, mi? Készítenél egy képet hármunkról?

James alig tudott elfojtani egy vigyort, mikor Zane Lucy markába nyomta a fényképezőgépét.

- Csak nyomd meg a piros gombot a tetején - mondta, miközben elhátrált, és egyik karjával James, a másikkal Ralph vállát ölelte át. - De ne felejtsd lenyomva tartani egy kicsit, hogy működjön a vaku.

- Tudom, hogy kell használni egy fényképezőt - jegyezte meg Lucy a szemét forgatva. Felemelte a kamerát, és belenézett a kis tájolóablakba.

- Csííz! - harsogta Zane, összes fogát a képbe villantva.

Ralph és James szintén „csíz”-t mondtak, és a fényképezőgép vakuja felvillant.

- Á, épp jókor - szólalt Albus, aki szüleivel az oldalán ekkor mászta meg az utolsó fokokat. - Itt vannak az amcsi madárkák.

- Jó újra látni, Zane - veregette meg a fiú vállát Harry. - Még mindig a kviddicspályán hasítasz?

- Bárcsak így volna - rázta a fejét Zane. - Ezek a fickók nem értékelik az igazi játékokat. Itt csak a quodpot a menő, meg a klaccs. Van egy csapatunk, de közel sem olyan, mint mikor a Hollóhátban játszottam. - Felsőhajtott, ám egy másodperccel később felderült az arca. - Szia, Petra! Nem is tudtam, hogy te is jössz.

Petra Zane-re mosolygott, aztán Izzyvel az oldalán odasétált hozzájuk.

- Nem hinném, hogy bárki is biztosra tudta volna, míg el nem indultunk - felelte vállvonogatva.

- Harry - hallatszott Benjamin Franklyn meleg üdvözlése, ahogy előre nyújtotta a kezét. - Nagyon örülök az újabb találkozásnak, de bárcsak jobb körülmények között történt volna. És ő itt bizonyára a szépséges Ginevra.

- Örülök, hogy megismerhetem, kancellár - mosolygott James mamája.

- Kérem, szólítson Benjaminsnak - villantotta az asszonyra Franklyn a legmegnyerőbb mosolyát.

- Kancellár - lépett kettejük közé Percy, és megszorította Franklyn kezét. - Öröm, mint mindig. A feleségemet, Audreyt már ismeri, természetesen. Ők itt Denniston Dolohov, Neville Longbottom, és végül, de nem utolsó sorban...

- Merlinus Ambrosius - vágott közbe Franklyn, és felpillantott a magas varázslóra. - Hát persze. Legutóbb nemigen volt alkalmunk szót váltani. Akkoriban elég mozgalmas napok jártak. Alig várom, hogy most végre nyugodtabb körülmények között is beszélgethessünk, habár felteszem, most sem tarthat olyan soká, mint remélem.

- Kancellár - biccentett felé Merlin. - Biztosíthatom, hogy ez csak az egyik lesz, számtalan látogatásaim közül. Sokat szeretnék megtudni az önök országáról, azonban ígérem, hogy a lehető legjobban ki fogjuk használni a rendelkezésre álló időt.

Tovább folytak az üdvözlések és bemutatkozások, de James hamar elvesztette az érdeklődését. Végül Neville szólalt meg.

- Szíves elnézést kérek mindenkitől, de ami engem illet, izgatottan várom, mikor érjük el végső úti célunkat. Folytathatnánk esetleg út közben?

- Hát persze, Mr. Longbottom - bólogatott Franklyn egyetértően. - Már csupán egyetlen embert várunk. Bizonyos értelemben.

Harry körbenézett.

- Azt hiszem, mindenki itt van közülünk, kancellár. Biztos ön ebben?

- Igen, az vagyok - mosolygott Franklyn. - De elnézést, ne értse félre, ő igazából inkább hozzánk tartozik. Véletlen éppen most ért haza egy tanulmányi kirándulásról, a diákjaival.

- Itt is jön - sóhajtott Zane bosszúsan. - Nem mondjátok, srácok, hogy *vele* utaztatok.

James összevont szemmel, értetlenkedve fordult meg, épp idejében, hogy láthassa, amint Persephone Remora felér a lépcső tetejére. Hosszú, fekete ruhája drámaian lengedezett, mintha folyton folyvást gyenge szellő fújná.

- Á - sóhajtotta. - Már itt is vagyunk. Olyan, mintha csak tegnap mentünk volna el. Üdvözltem, kancellár, Georgia. Kérem, bocsássanak meg, ha esetleg nem tűnnék túl lelkesnek a viszontlátástól. Mindig nehéz visszatérni őseink földjéről. Semmi személyes.

- Üdvözlöm itthon, Remora professzor - köszönt Franklyn. - Nem vettük sértésnek. Mind tudjuk, milyen érzés távol lenni az otthonunktól, legfőképp európai barátaink. Felteszem, önök már találkoztak egymással.

- Remora *professzor*? - hitetlenkedett James, ahogy visszafordult Zane és Ralph felé.

- Az - morogta Zane az orra alatt. - Tiltott praktikák és átoktanok. Ne akarjátok, hogy részletezzem. Igazán imádnivaló nő.

Ralph tetőtől talpig végigmérte a professzort, és a sápadt képű diákjait.

- Nem gondoltam volna róla.

James megrázta a fejét.

- Csak szarkazmus volt, Ralph. Tudod, ez olyan amerikai szokás, emlékszel?

- Ja, tényleg – biccentett Ralph. – Így már több értelme van.

- Barátaim – szólott Franklyn fennhangon, és a magas ajtó felé intett –, induljunk hát!

A megduzzadt csoport lassan megindult a kívülről beszűrődő napfény irányába. James a nyakát tekergetve kereste Neville Longbottomot, hogy lássa a férfi első reakcióját a város láttán.

- Szóhoz sem jutottam, mikor először láttam ezt a helyet – lelkesedett Zane boldogan. – Már persze varázslóként. Korábban rengetegszer jártam New Yorkban, de sosem képzeltem volna, hogy van egy mágikus ikertestvére. Valahogy mégis mindig ott bujkált bennem a gyanú, értitek?

- Mit értesz azon, hogy „mágikus ikertestvér?” – nézett rá Ralph, miközben egyre közelebb értek az ajtóhoz.

Zane meglepetten pislogott rá.

- Ti még nem is tudjátok?

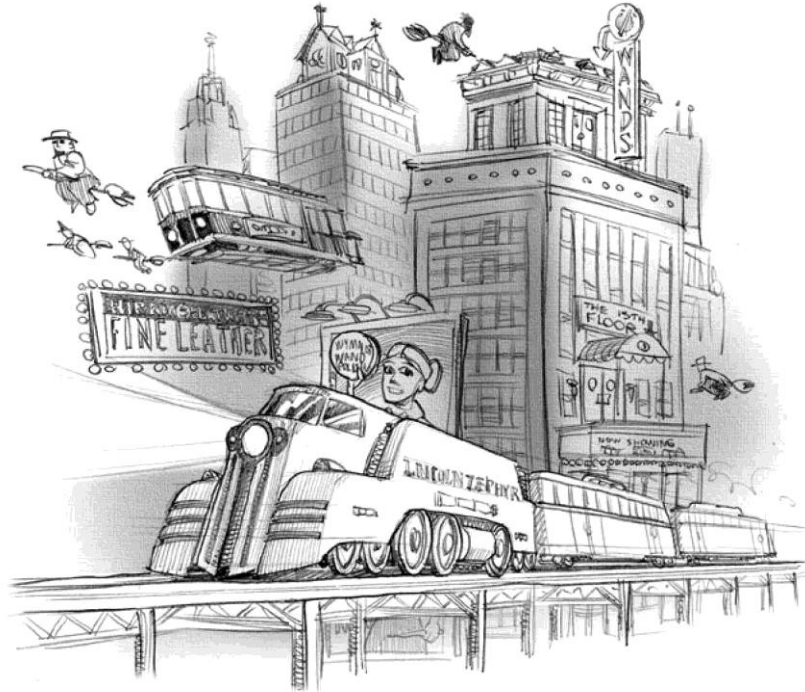
- Apa tavaly nyáron járt az Alma Aleronban – mondta Ralph –, de akkor zsupszkulccsal jött. Szerintem sosem járt New Yorkban.

- Ó, ember! – vigyorgott Zane a fejét rázva. – Akkor kapaszkodjatok a pálcáitokba, srácok! Ettől lerepül a fejetek.

Végre kitértek előttük a panoráma, és James, Zane meg Ralph kiléptek a lenyugvó nap fényébe. Közvetlen előttük a járda egy díszes, boltíves kapun vezetett át. A boltívben cirádás kovácsoltvas betűk sorakoztak, és a következő feliratot adták ki: „*e magicus pluribus unum*”. Jamest nem lepte meg túlzottan, hogy a kapu mögött hatalmas felhőkarcolók és acéltornyok csillogtak. Ami viszont meglepte, ráadásul annyira, hogy eltátott szájjal megtorpant, az a rengeteg repülő jármű, seprűn szálló boszorkány és varázsló, valamint az épületeket szinte teljesen elfedő, a modern, városi szakadékok felett lebegő gigantikus varázsjelzések és mozgó hirdetőtáblák látványa volt.

Jamesben még csak most tudatosult, hogy szinte minden felhőkarcoló tetején egy másik épület foglalt helyet, sokkal kisebb és öregebb, mintha az ősbib város úgy csücsült volna az újabb épületek tetején, mint madárfészkek a fákban. Ezekben az épületekben varázslók és boszorkányok sürgölődtek, a toronyházakból kiálló, és azokat összekötő bonyolult faállványzaton sétálgattak. Középen pedig, az egész városképet egyetlen épület uralta, mely olyan ragyogó és furcsán áttetsző volt, mintha üvegből építették volna. Ahogy James jobban megnézte, még a falak mögött ide-oda siető embereket is látta, amint a liftre várnak, abban állnak, vagy éppen apró, félig áttetsző íróasztaluknál dolgoznak.

- Üdvözet, barátaim – nézett fel Franklyn büszke mosollyal. – Üdvözet... New Amsterdamban.

6. A FLUXUSFŰZ ALATT

Mint kiderült, a csoport vonatra szállva indult végső állomása, az Alma Aleron felé. Franklyn mindenkit levezetett egy aluljáróba, egy mugli metróállomásra. A biztonsági kapuknál James rengeteg mugli New York-it látott, akik látszólag egyáltalán nem voltak tudatában, hogy soraik közé a lehető legváltozatosabb talárokba és viseletekbe öltözött boszorkányok és varázslók vegyültek. Egy nagyon magas, fekete bőrű varázsló, vakító fehér talárban büszkén sétáltatott hosszú aranyláncon egy bengáli tigrist. Egy babakocsiban ülő kislány az állatra pislogott, aztán rábökött.

- Anyu! Tigris! - kiáltotta boldog vigyorral.

A fáradt arcú, kosztümöt viselő anyja éppen a mobiljába beszélt. A fiú ismét felkiáltott, mire az asszony végre lepillantott rá, és megveregette a gyerek fejét.

- Nagyon szép, drágám - mondta. - A mami imádja a képzeletedet. Tigrisek a metróban. Ha hazaérünk, majd rajzold le!

James a nő után nézett, miközben Franklyn egy speciális kapu felé terelte csoportját, közvetlenül a csempézett fal mellett.

- Az a nő nem látja a tigrist - szólt oda Ralphnak. - Pedig itt van az orra előtt! Majdnem rálépett a lábára!

- Viszont a kölyök látja - jegyezte meg Ralph.

- Értitek már, hogy értettem? - szólt Zane a biztonsági kapu túoldaláról. - A bűbáj csak úgy három éves kor körül kezd igazán működni. Ezért volt, hogy mikor kisebb voltam, meg voltam róla győződve, hogy van ebben a városban valami varázslatos, még ha a részletekre nem is emlékeztem.

James szólásra nyitotta a száját, hogy tovább kérdezősködjön, ám ekkor

megpillantotta a vonatot, amire felszállni készültek. Két emelt vágány között állt, a saját, külön bejáratú terminálján. A szerelvény hosszú volt, és sima, ragyogó acélból és üvegből készítették olyan áramvonalasra, hogy még álltában is úgy festett, mintha mozogna. Az oldalán virító stilizált betűk *Lincoln Zephyrként* azonosították a járatot. A dupla ajtók sorra kinyíltak az oldala mentén, és James szinte érezte, ahogy a kiszálló utasok áradata feléjük tódul. A csoportot vezető Franklyn és Merlin beléptek a gondosan kivilágított legelső kocsni utazószakaszába, közvetlenül az irányítófülke mögött.

- Az már biztos, hogy jobb, mint taxit fogni - szólt Zane. - A Zephyr a leggyorsabb közlekedési eszköz a városban. Még a seprúnél is sebesebb, főleg csúcsidőben.

Ahogy közeledett a nyitott ajtók felé, James oldalra pillantott. Petra, Izzy és Lucy egy valamivel hátrébb lévő kocsiba szálltak be, James szülei és Audrey néni nyomában, aki Mollyt és Lilyt terelgette maga előtt. Mikor belépett a kocsni ajtaján, a terminál zsvivaja egyszeriben elhalkult, és James egy szépen kárpitozott ülésekkel teli szerelvényben találta magát. A falak és tartozékok alumínium bevonata szikrázni látszott az éles fényben, és a belső térben nyomát sem lehetett látni egyetlen szögletes részletnek sem.

- Király - szólt Ralph, miután lehuppant egy ülésre a kocsni közepe táján. - Tisztára mintha valami örült álomból keveredett volna ide ez a vonat.

- Art Decónak hívják - magyarázta Zane. - Valami Mucha nevű varázslóművész tervezte réges-régen. Amerikai varázstörin tanultuk, hogy még a muglik is ismerték, de persze azt nem tudták róla, hogy varázsló.

A vonat gyorsan megtelt, és James egyre sűrűbben pislogott a szerelvény elején található, rézsútos tetejű vezetőfülke irányába. A sötétséget mutató, széles ablakok előtt egy nagyon vékony, kopasz kobold ácsorgott, és a műszerfalán lévő számtalan kallantúrn babrált. Végül a kobold masiniszta kezét a fogantyúkra tette, majd egy rézcsőhöz hajolt, amely a mennyezetről ereszkedett alá.

- A Lincoln Zephyr öt-húszas járata elhagyja az állomást - visszhangzott végig a vonaton a hangja. - Büszkén jelenthetem, hogy ez a nyolcezer-háromszázhuszonegyedik pontos indulás egyhuzamban. Köszönjük, hogy New Amsterdam Tömegközlekedési Rendszerének vasúthálózatát használják.

Hangos kattanás jelezte, hogy a kihangosító rendszer kikapcsolt. A kobold masiniszta megfordult, és az összes kart egyszerre tolta előre, mire a vonat azonnal mozgásba lendült, de olyan lágyan, hogy James meg nem mondta volna, hogy elindultak, ha nem látja az ablak túloldalán lassan elmaradozó vasúti terminált.

- Szóval, hogy működik? - kérdezte végül James, és visszafordult Zane-hez meg Ralphhoz. - Hogyan épülhetett egy teljes varázsváros egy mugli metropolisz tetejére?

Zane széttárta a karját.

- Ne engem kérdezz! Egyszer megkértem Kőfalat, hogy magyarázza el, de aztán le kellett állítanom, mert majdnem felrobbant az agyam. Ha olyan választ akarsz, amit talán még sikerül is megértened, fordulj Franklyn kancellárhoz!

- Tessék, fiúk? - szólt Franklyn a kocsni másik oldalán. - Kérdésetek van?

James elvörösödött, ám Zane egyre csak bökögte, és a szemben ülő idős, pufók varázsló felé integetett.

- Csak azon gondolkodunk, uram – mondta James, felemelve hangját, hogy hallható legyen a szerelvény zakatolásától –, hogy hogyan létezhet New York és New Amsterdam egy helyen és egy időben?

Franklyn elismerően biccentett.

- Csalódtam volna, ha nem kérdez rá, Mr. Potter. New Amsterdam varázsvárosa, mint azt bizonyára sejtí, rettentően öreg. Egyszerű utcaként indult, csakúgy, mint az önök Abszol útja, több száz évvel ezelőtt, mikor New York városa csupán egy közönséges kis kikötőfalu volt, a Hudson folyó partján. Ahogy mindkét város növekedni, terjeszkedni kezdett, csakhamar világossá vált, hogy a különféle kiábrándító és Fidelius bűbájok, melyek a városban élő varázstársadalmat voltak hivatottak elrejtetni, túlságosan esetlegesek voltak egy ilyen volumenű titok védelmére. Végső soron New Amsterdam Mágikus Közigazgatási Ügyosztálya egy idegen szövetséges segítségét kérte, mely el is küldte a megoldást egy nagyon egyedülálló és tehetséges boszorkány alakjában, aki azóta is itt tartózkodik velünk. Ez a boszorkány egyetlen varázslattal beérte, a mágiának egy olyan speciális fajtájából, mely csaknem a teljes figyelmét leköti – így létrehozva a világ legerősebb és legteljesebb kiábrándító bűbáját.

Ralph lenyűgözve elfütyentette magát.

- Ejha! És azóta is itt van? Akkor jó öreg lehet...

- Öreg bizony – nevetett Franklyn. – Habár még mindig fiatalabb nálam.

- És miért kellett itt maradnia? – kérdezte James. – Miért nem szórta ki a bűbajt, aztán ment haza?

Franklyn levette négyszögletű szemüvegét, és megtörölgette hajtókéjében.

- Bonyolult kérdés, elismerem. Néhány bűbajt valóban elég egyszer kiszórni, hogy kielégítő eredményt kapjunk... másokat azonban...

- Mások viszont állandó felügyeletet igényelnek – tette hozzá Merlin a Franklyn melletti ülésről. – Idővel felbomlik a hatásuk. Vannak olyanok, amik több száz, több ezer évig is bírják, mások azonban szinte rögtön semmivé válnak. Felteszem, ez lehet a helyzet az említett bűbájjal is, mely olyan erős és átható, hogy egyetlen boszorkány képes vele elrejtetni egy teljes varázsvárost a muglik szeme előtt, akik, gyakorlatilag, ott élnek benne.

- Valóban így van – bólogatott Franklyn. – Boszorkány barátnőnk azért maradt velünk, hogy állandóan betöltse feladatát, még álmában is.

- Elég pocsék melő lehet, ha engem kérdeznek – rázta a fejét Ralph. – Én biztos nem akartam volna elvállalni.

- Hol él? – hajolt előre James. – Találkozott már vele?

- Sokszor beszéltem már hozzá – mondta Franklyn megválogatva szavait. – Habár, sajnós, jómagam még sosem hallottam a hangját. Az alig pár embernek adatott meg. Ami azt illeti, nem is vagyok teljesen biztos benne, hogy beszél angolul, a nyelvismeretem pedig igencsak berozsdásodott az utóbbi időben.

Hirtelen a vonat kilőtt a sötétségből a lenyugvó nap ragyogó fényébe. James megfordult az ülésén, és hunyorogva kilesett az ablakon.

- Húha – szólt az üveghez nyomva tenyerét. – Milyen gyorsan mehetünk?

Zane áthajolt James válla fölött, majd megrázta a fejét.

- Ki tudja? Gyorsan. Nem hinném, hogy a Zephyren van sebességmérő. Nem igazán lenne értelme.

Odakint a toronyházak és felhőkarcolók szürke tömbjei megdöbbenő sebességgel száguldottak el a szerelvény ablakai mellett. A mugli utcákon sárga taxik és ezüstsín buszok sora hömpölygött megáradt folyóként, míg fent, az ég seprűnyélen ülő boszorkányoktól és varázslóktól, repülő villamosoktól és buszoktól volt zsúfolt, illetve időnként egy-egy szfinx vagy hippogriff suhant el a felhők alatt. Úgy tűnt, New Amsterdam varázsmetropolisza a mugli New York City sok épületének második emeletét elfoglalta, például a mugli mozik és színházak ponyvatetői fölött hatalmas előterek nyíltak. Mágikus reklámok és hirdetőtáblák száguldottak el a vonat mellett, különféle varázstermékeket, üzleteket és szórakozási lehetőségeket reklámozva, melyek egy része nem kimondottan volt illő fiatal szemeknek.

- Szóval New Amsterdam nagy része New York épületeinek tetején áll? - kérdezte Ralph elképedve.

- Igen, a nagyja - felelte Zane. - De vannak varázsüzletek, hivatalok és titkos bejáratok a városban mindenféle. New York szinte minden épületének a tizenharmadik emelete varázshely. A mugli liftek babonából átugorják ezt az emeletet. Nem rossz, mi?

- Na és az a felhőkarcoló? - bökött előre James. - Az a hatalmas, ami úgy fest, mintha üvegből épült volna. Ne mondd, hogy az mugli épület!

- Az - szólt Zane büszkén - az amerikai varázsvilág központja. Ott van a Mágikus Közigazgatási Ügyosztály, a Varázslók Világszövetsége és a Nemzetközi Varázslóbank főhadiszállása. Általában csak Üveghegynek hívják.

- Tényleg! - csapott a homlokára Ralph. - Erről már hallottam! Tök jó! De hogyan nem látják a muglik?

Zane vállat vont.

- Ahogy a többit sem veszik észre. Az ő szemükben csak egy állandóan zsúfolásig telt, háromemeletes parkolóház áll ott. Erre számítanak, hiszen minden második sarkon azt látják.

James az amerikai barátjára pislogott. Nem tudta eldönteni, hogy Zane viccel-e, és a fiú furcsa mosolya sem segített ennek kiderítésében.

Hangos kattanás visszhangzott végig a vonaton, ahogy a kihangosító rendszer ismét működésbe lépett.

- Utasok, figyelem! - szólt a kobold vasutas komolyan. - Kérem, rögzítsék minden szabadon lévő tárgyukat, és keressenek egy kapaszkodót. Ne feledjék, a TRV nem vállal felelősséget a mugli vasúti interakció során esetlegesen eltűnt vagy megrongálódott tulajdonokért. Köszönjük!

- Ez mit jelent? - lesett előre James. A Zephyr pillanatnyilag éppen egy magasvasúti vonalon került meg egy ipari létesítményekből álló háztömböt. - Mi az a „mugli vasúti interakció”?

- Ó, az a legjobb rész! - pattant fel Zane. - Gyertek! Markoljátok el a mennyezeti kapaszkodókat!

- Mi? - kérdezte Ralph gyanakodva, de azért engedelmeskedett. - Miért?

- A Zephyr java részt a mugli vasút vonalait használja - magyarázta Zane, miközben addig lépkedett ide-oda a fényes acélpadlón, míg meg nem találta a legstabilabb pozíciót. - Így hát aztán elkerülhetetlen a Zephyr és a mugli vonatok... ööö... interakciója.

- Miféle interakciója? - erősködött James, egyre csak az előttük az épületek árnyékába futó sínpart figyelve.

Zane ezen elgondolkodott.

- Láttatok már, hogy táncolják a francia négyest? - kérdezte végül Jamesre és Ralphra pillantva.

Ralph összezavarodva pislogott rá.

- Ööö, nem. Hogy táncolnak el egy számot?

Zane vigyorogva megrázta a fejét.

- Az egy táncfajta, de mindegy, Ralphinator. Csak kapaszkodjatok erősen, a másik kezeteket meg emeljétek fel, mikor átmegyünk. Jó buli lesz!

- Mikor át... - kezdte volna James, de a folytatás a torkán akadt, mikor észrevette, hogy egy másik vonat száguld velük szembe. A tompa morajból és az első kocsi borító temérdek graffitiból azt is meg tudta állapítani, hogy egy mugli földalatti az. Fényszórójának fénye meg-megcsillant a Zephyr ablakain. Egyenesen feléjük robogott, ugyanazon a sínpáron.

- Geronimo! - rikoltotta Zane a magasba lökve szabad kezét.

James levegőt vett, hogy felkiáltson, mivel tökéletesen biztos volt benne, hogy mind meg fognak halni, ám ekkor a Zephyr masinisztája lecsapott a kormányrudakra, a bal oldalt teljesen előre nyomta, a jobbat pedig hátra húzta. A Zephyr ablakaiból látható világ hirtelen szédítően nagyot zökkent. A napfény és árnyékok helyet cseréltek, miközben a szerelvény megpördült a levegőben, áttérve egy csaknem láthatatlan, másik sínpárra. James abban a pillanatban elvesztette a tájékozódási képességét, de szerencséjére a plafonon lévő kapaszkodót nem felejtette el erősen szorítani. Egy másodperccel később a vonat egész hosszában megrázkódott, mikor a kerekei ismét földet értek.

- Igazán figyelmeztethette volna a barátait, Mr. Walker - jegyezte meg Franklyn némi szemrehányással a hangjában. - És különben sem biztonságos állni az interakció közben, hacsak nincs más lehetőség.

- De így sokkal nagyobb *buli!* - vágta rá Zane szemrebbenés nélkül.

- Mi történt velünk? - huppant vissza Ralph a helyére. - És miért lett hirtelen olyan sötét odakint?

- Szerintem nem akarod tudni a választ erre a kérdésre, Ralph - szólt Zane komolyan. - Higgy nekem!

James az ablakhoz ugrott, és kilesett rajta. A lemenő nap által sötétaranyra festett égboltnak nyoma veszett, helyét árnyékos, szürke foltok vették át. Időnként apró fénypontok, valamint fémgerecek és merevítők bonyolult hálójá suhant el a feje mellett. Előre hajolt, és lepillantott, aztán egy pillanattal később a térde elgyengült, mikor meglátta, hogy csak a nagy semmi van a vonat alatt. Halványkék szakadék tátongott a mélyben, odalent felhők úsztak a kihunyó félben levő fényben.

- Fejjel lefelé vagyunk - jelentette be Zane higgadtan, és megveregette James vállát. - A sín alsó oldalán megyünk, hogy odafent elroboghassanak a muglik. Így igazságos, elvégre ők építették a pályát.

- Hát ez... - nyögte James. Előre pillantott, a Zephyr orra elé, és meglátta, hogy tényleg a magasvasút sínpárjának alsó felén száguldanak tovább. A Zephyr előtt ott derengett az áttetsző fantomsín, melyet mintha a vonat hozott volna létre magának. - Ez... fantasztikus!

- Ralph - szólt Zane a vonat plafonjára sandítva. - Elfelejtetted lerögzíteni a cuccod, haver.

Ralph sápadtan Zane-re pislogott.

- Mi van? Honnan veszed?

- Onnan - felelte Zane mosolyogva, és helyet foglalt a barátja melletti ülésen -, hogy tele a plafon a kondéros kekszeiddel. Bocs, a varázsgavitáció csak az élőlényekre hat.

James a mennyezetre pillantott, és mikor meglátta az ott szétszóródott süteményeket, akaratlanul is elnevette magát.

Odakint vakító, lila fény villant, és valami olyan erővel rázta meg a szerelvényt, hogy James Ralphra roskadt. A vonat durván kilengett az emelt sínpárt tartó oszlopok között, a belső fények vadul pislákolni kezdtek. A kocsni hátuljában kirobbant keretéből az egyik ablak, üvegszilánkokkal terítve be a vonat belsejét. Ahogy az üvöltő szél keresztülszáguldott a kocsin, a sikoltozó utasok arcukat eltakarva próbáltak minél messzebb menekülni a robbanástól.

- Mi folyik itt? - kiáltotta James, miközben igyekezett feltápászkodni. - Ez az út része?

Zane tágra nyílt szemmel megrázta a fejét.

- Nem! Ez egy átok volt! Valaki megtámadott minket!

Újabb lila fénysugár csapódott a vonat oldalának, mire a szerelvény kilendült, és egy darabon csupán a jobb oldali kerekein rohogott tovább. Az ablakot fehér szikrafüggöny takarta el, ahogy a tető az acélgerendákhoz súrlódott.

- Kapaszkodjanak! - kiáltotta a masiniszta. James odakapta a pillantását, és látta, hogy a kobold megint a kormányrudakat szorongatja. A vonat jobbra billent, nagyot csattanva visszaesett az áttetsző sínekre, aztán továbbpördült, vissza az elhaló napfénybe. A mugli szerelvény, hála az égnek, már elmaradt mögöttük, így a Zephyr visszazökkenhetett a fő sínpárra, és épületek meg felüljárók között száguldott tovább.

- Ki támad bennünket? - kérdezte Merlin Benjamin Franklynt, miközben felállt az imbolygó vonatban.

- Én... fogalmam sincs! - hebegte Franklyn, aki viszont még egyenesen ülni is alig tudott. - Nem látok semmit!

James a magas varázslót figyelte, amint az a kocsni hátulja felé indult, a behorpadt falakhoz tolva a rémült utasokat. James követte Merlin metsző tekintetét. A vonat mellett három fekete alak repült az elmosódott városkép előtt. Az egyik alak újabb lila sugarat lőtt ki, mire a szerelvény erőteljesen megremegett, és még néhány ablak zúzódott szilánkokká.

- Masiniszta úr - szólt Merlin hangosan, és elővette a botját. - Talán ideje volna tenni valamit.

A kobold kimeredt szemekkel pillantott hátra a válla fölé.

- És mégis mit? Egy vonaton vagyunk, ha nem vette volna észre!

- *Varázsvonaton* - javította ki Merlin gyorsan. - Amely a jelek szerint képes a maga útját járni. Hát tegye azt, uram. Addig én megteszem, amit tudok, hogy megszabaduljunk az üldözőinktől.

- Ezen az oldalon még többen vannak! - kiáltotta Franklyn. Éppen akkor húzta elő saját pálcáját, mikor két újabb robbanás rázta meg a vonatot, egy-egy mindkét

oldalán. A szerelvény a levegőbe emelkedett, majd hátborzongató csikorgás kíséretében visszazuhant a sínekre. A rettegő, sikoltozó utasok egymáson bukdácsolnak és halomba dőltek.

- Jöhet a mehet! – kiáltott a masiniszta, és nagyot rántott a műszerfalán sorakozó karokon. Egy pillanattal később a vonat ismét leszökött a sínekről, ám ezúttal áttért a saját, áttetsző vonalára, mely oldalra kanyarodott, majd a mélybe zuhant, teljesen elhagyva a magasított pályát.

Merlin botjával folyamatosan az odakinti sötét alakokra tüzelt, akik szintén elkanyarodtak, és követték a szerelvényt. A mágus egyik villáma telibe kapta egyiküket, aki ettől görcsösen összerándult, majd lefordult a seprűjéről. A másik két ismeretlen közelebb araszolt, árnyékuk a levegőben robogó vonatra esett.

- Nem tudom sokáig így tartani! – kiáltotta a vasutas a rudakkal küzdve. – Túl nehéz, hogy alátámasztás nélkül menjem!

- Akkor tegye le! – utasította Merlin, de közben egy másodpercre sem hagyta abba az átokszórást.

Ahogy a vonat lassan ereszkedni kezdett, újabb lila robbanás rázta meg az oldalát, felborítva a teljes kocsit. James olyan erősen kapaszkodott, ahogy csak tudott, miközben a világ a feje tetejére állt körülötte. A vonat az utolsó pillanatban korrigálta magát, épségben érte el az útburkolatot, és megkezdte útját a beállt forgalom kellős közepén.

- Ütközni fogunk! – kiáltotta Ralph. – Útkereszteződés jön!

James előre pillantott, és rögtön látta, mire gondol a barátja. A kereszteződésen buszok és taxis sora pöfögött át csigalassúsággal, éppen a vonat útjában.

- Pálcát elő! – kiáltotta James, és hogy jó példával járjon elől, már ki is húzta zsebéből sajátját, és előre szegezte. – Zane és én foglalkozunk a taxikkal! Ralph, tied a busz!

Ralph szeme nagyra nyílt, de nem vitakozott. A három fiú előre bökött varázspálcájával, és egyszerre harsogták el a varázsigét: *Vingardium Leviosa!* James érezte, ahogy adrenalin áramlik végig a karján, felerősítve a búbáját, és az első taxi kissé oldalra fordulva a levegőbe emelkedett. Egy pillanattal később már el is eresztette, mire az félig-meddig egy kék rendőrautóra zuhant, de ezzel mit sem törődve James addigra egy másik taxival foglalkozott. Ő és Zane együtt sikeresen elreptették a taxikat az útból, Ralph pedig nyögve, megfeszülő, remegő karokkal odébb csúsztatva a busz hátulját, épp mielőtt a Zephyr átbogott volna az útkereszteződésen, csupán néhány centivel kerülve el a felbolygatott kocsisort. A három fiú úti társaik rémült sikolyai közepette roskadtak vissza üléseikre.

Egyre több átok cikázott a vonat és a repülő alakok között, és James érezte, hogy az apja meg a többiek szintén a maguk harcát vívják valahol a szerelvény hátuljában.

- Ezt nem fogja sokáig bírni! – kiáltotta a masiniszta, miközben a mugli forgalomban szlalomozott. – Ez a vonat nem erre készült! És a vasúti közlekedés szinte minden lehetséges szabályát megszegjük!

James felpattant, és már arra készült, hogy maga is beszáll a repülő idegenek elleni csatába, mikor egy kéz ereszkedett a vállára, és kedvesen, ám meglepően erősen megszorította azt.

- Ül csak le, James – mondta egy női hang. – Ne aggódj!

James hátrapördült. Mögötte, akár egy sziget a háborgó tengeren, úgy állt

nyugodtan a rémült utasok előtt a különös nő, akivel James először Atlantisz folyosóján találkozott, és aki azt mondta neki, hogy szinte kiköpött mása a nagyapjának, az első James Potternek. A nő rámosolygott.

- Merlin minden tőle telhetőt megtesz – szólt, szinte sűgva a szavakat –, de, tudod, ez nem igazán az ő világa.

A fiúra kacsintott, majd könnyed mozdulattal a túlsó oldalon lévő ablakhoz lépett, felemelte kezét, melyben nem volt pálca, és az egyik sötét alakra mutatott. Halványkék fény villant, és az ismeretlen támadó mintha megfagyott volna a levegőben. Olyan hirtelen történt, hogy még a köpenye sem csapkodott tovább. Az alak kőtömbként hullott az alatta lévő utcára, és egy taxi szélvédőjébe csapódott. A második alak szinte rögtön követte őt, mikor a nő szelíd, már-már szórakozott arccal rábökött.

- Láttad ezt? – ragadta meg Zane James karját. – Ez a nő veletek van?

- Még soha nem láttam korábban! – felelte Ralph. – De örülök, hogy a mi oldalunkon áll!

James Merlinre nézett, de a nagy varázsló nem vett észre semmit. Elszántan tüzelt az ő oldalán repülő, utolsó támadóra. Arcán verejték gyöngyözött, vonásai megmerevedtek az erőlködéstől. Bárki is a nő, úgy tűnt, igaza volt: a nagyváros határozottan nem Merlin terepe. Az utolsó köpenyes alak a szerelvény fölé röppent, ki az utasok látóteréből, ám egy pillanattal később ismét felbukkant, a robogó vonat előtt.

- Menj haza, Harry Potter! – bömbölte hátra az alak. Arcát fémmaszk fedte, hangját felerősítette, így most az végigzengett az egész vonat hosszán. – Vedd ezt figyelmeztetésnek! Fogd az embereidet, és menj haza! Menj, amíg a VEFF még *hagyja!*

Merlin felemelte botját, hogy még egyszer, utoljára lesűjtson vele, de az idegen az ég felé emelte seprűje elejét, és csakhamar beleolvadt az utcák fölött, a magasban ideoda repkedő boszorkányok és varázslók kavalkádjába.

- Kapaszkodjanak a kalapjaikba, hölgyeim és uraim! – kiáltotta hirtelen a masiniszta. – Akár tetszik, akár nem, a következő megálló a keleti felüljáró!

James hátradőlt ülésén, ahogy a vasutas az összes kormányrudat maga felé húzta, és a vonat még egyszer a levegőbe szökkent saját fantomsínjein. Emelkedés közben elfordult, és egy másik emelt sínpályát vett célba. A vonatot a saját súlya és a csökkenő sebesség visszavetette, és mintha kissé lejjebb ereszkedett volna. James biztos volt benne, hogy egyenesen nekirohannak a felüljáró oldalának, még a szerelvény árnyékát is látta, amint egyre nagyobbra növekszik a merevítő gerendákon. Az utolsó pillanatban azonban a vonat mintha meglódult volna, az első kocsi reszketve feljebb emelkedett, maga után húzva a többi vagon, míg végül a teljes szerelvény újra a sínekre nem zuhant.

- Mindenki jól van? – kérdezte Franklyn erőtlenül. A padlóról tápáskodott fel, ahová feltehetően a legutolsó zökkenés taszította.

- Jól vagyunk, többé-kevésbé – felelte Zane Jamesről Ralphra pillantva.

James biccentett, aztán eszébe jutott a fekete köpenyes nő. Körbepillantott az elsötétült kocsiban, miközben a vonat sokkal lassabban, ám egyenletesebben folytatta tovább útját. James sehol nem látta a nőt a rémült utasok között, ám a szeme sarkából mozgást vett észre a kocsi hátuljában: lebbenő, fekete ruhaanyagon akadt meg a tekintete és egy lassan becsukódó ajtón. Bizonyára a titokzatos nő volt, de lehetséges

volna, hogy éppen most menjen ki a mosdóba? James elindult a folyosón, szemét le sem véve a lassan bezáródó ajtóról.

- Üljön le, Mr. Potter – szólt rá Merlin fáradtan. James felnézett rá, és meglátta, hogy az igazgató komoran kapaszkodik az előtte lévő ülés háttámlájába. Még mindig állt, de már alig. Arca komoly volt, és izzadtságban fürdött.

- Jól van, uram? – kérdezte James, közelebb lépve a mágushoz.

- Nem rosszabbul, mint bárki, az adott körülmények között – felelte Merlin. – Ül vissza, James.

- Csak egy perc – mondta James a kocsni túlsó vége felé hátrálva. – Nekem, ööö, ki kell mennem a klotyóra.

Merlin bólintott, de arcán látszott, hogy nem igazán figyelt oda.

Mikor James elérte a mosdó ajtaját, az még résnyire nyitva állt, nem volt bezárva. A betört ablakokon besüvítő szél ide-oda lengette azt a zsanérjain. Odabent koromsötét volt.

- Hölgyem? – szólt James az ajtó felé nyúlva. – Minden rendben odabent?

Nem érkezett válasz, csak halk, folyamatos sístergés. James erőt vett magán, és lassan kitérte a vécé ajtaját.

Az apró helyiségben senki sem volt, de a mosdó csapjából folyt a víz. Valamilyen oknál fogva a hideg és a meleg csapot is teljesen megnyitották. James belépett, a zubogó vízre meredt, majd körbenézett. Hová tűnt a nő? És különben is, ki volt?

A Zephyr sötétben és sérülten robogott tovább, keresztül a városon.

Egyértelmű volt, hogy a Zephyr nem viheti el őket végig az aktuális állapotában.

Egy rövid tanácskozást követően Franklyn professzor és Merlin rendbe hoztak néhány ablakot, de a javukat lehetetlenség lett volna megjavítani, mivel a szilánkjaiak szétszóródtak a Lexington Avenue egy meglepően hosszú szakaszán. A masiniszta váltig állította, hogy dacára a Zephyr működőképes motorjának, a szabályzat szerint minden nem megszokott mugli interakció esetén meg kell állítani a szerelvényt a legközelebbi állomáson vagy biztonságos helyen, és értesíteni kell az illetékes hatóságokat. Ebben az esetben, sajnos, az „illetékes hatóságok” magukba foglalták a New Amsterdam-i Varázssrendőrséget, illetve egy titokzatos ügynökség, a Mágikus Integrációs Bizottság embereit.

Így hát a vonat hamarosan lefordult egy mellékvágányra, és egy elhagyott gyárépület mellett csikorogva lefékezett. A közelben békésen szikrázott a Hudson folyó felszínén a felkelő hold tükörképe, s valahonnan a távolból odahallatszott a forgalom moraja, de a Zephyr illetéktelen szemek előtt elrejtve állt a vastag téglafalak és vakablakok között. Két kémény nyújtózkodott az indigó ég irányába, ám füst helyett csak galambok kavaroztak fölöttük. A kémények alapjánál, meglepő módon, egy díszesen kivilágított varázsépítmény állt, vörös pagodatetővel, és a kerek ajtót közrefogó két arany sárkányszoborral. A tetőn lévő tábla tanúsága szerint az épület nem más volt, mint „Chang Mágikus Szerencse Hunan Palotája”. Fehér köpenyt és vörös sapkát viselő kínai varázslók repültek ide-oda az épületből, seprűjükön direkt erre a célra kitalált kosarakkal, melyek zsúfolásig voltak zsírfoltos papírzacskókkal.

James a Zephyr végénél ücsörgött, jobbán Ralphfal, balján Lucyvel, és kíváncsian figyelte a kiszállító varázslókat.

- Igazából nem kínai kaja - jegyezte meg a lány. - Mármint a szó szoros értelmében.

- Mondogasd csak - emelte az égre tekintetét James.

- A tojástekercs az tojástekercs - simogatta meg a hasát Ralph. - Vajon mikor érnek ide a rendelésünkkel? Éhen halok.

- Psszt! - püsszögte le James, és előre hajolt. - Kíváncsi vagyok, mit mondanak.

Zane nem messze tőlük állt, a vágány mellett ácsorgó Franklyn professzor és a többi felnőtt közelében.

- Sajnálom, professzor - mondta éppen az egyik varázrendőr, egy Trumble nevű, vézna férfi, miután a noteszére pillantott. - Azt állította, hogy ezek az emberek a semmiből bukkantak fel. Biztos, hogy semmilyen módon nem provokálták őket?

- Egészen biztos - felelte Franklyn kidüllesztve mellkasát. - Nem szokásunk tűzharcot kiprovokálni egy mozgó vonaton. Nők és diákok voltak velünk, mint tudja, nem is említve a számtalan többi utast. Ezek az emberek irányított módon intéztek támadást ellenünk, mindenféle provokáció nélkül.

- Ez nem egészen igaz - szólt Harry Potter.

- Hogy érti? - kérdezte gyanakodva a nagyobb darab, idősebb rendőr, Dunst.

- A vezérük beismerte, hogy tagja a VEFF-nek - válaszolta Harry. - Szerintem maga Edgar Tarrantus volt, a maszkjából ítélve. Úgy tűnik, ő provokálva érezte magát, mivel név szerint megfenyegetett engem és társaimat, hogy ha nem hagyjuk el az Egyesült Államokat, bajba kerülünk.

- Én azt mondanám, már most is bajban vagyunk - jegyezte meg Neville összeszűkülő szemekkel. - Ma este nem csak figyelmeztetni akartak. Minimum a vonatot akarták kisiklatni, a figyelmeztetés csupán akkor került a képbe, mikor felvettük a kesztyűt, és visszalöttünk.

- Á, értem már - bólogatott Trumble, és a füle mögé tűzte ceruzáját. - Tehát az volt minden probléma forrása, hogy visszalöttek.

- Ugye nem gondolja komolyan, hogy csak ülnünk kellett volna, és nem tenni semmit? - csattant fel Denniston Dolohov. Persze James tisztában volt vele, hogy Dolohov egyetlen árva átkot sem lőhetett ki, lévén kvibli, de a férfi szenvedélyes hozzáállása lenyűgözte. - Mindnyájunkat meg akartak ölni!

- Aligha - szólt Dunst, akit láthatóan nem győztek meg a férfi szavai. - Valószínűleg csak egy rakás punk volt, akik a bajt keresték. Az okozta az egész felfordulást, hogy maguk túlreagálták a dolgot.

- Túlreagáltuk?! - fröcsögte Franklyn. - Megvan a jelvénye száma! Felháborító!

Jamesnek feltűnt, hogy a beszélgetés folyamán Merlin valamivel odébb állt, arccal az árnyékban, karba font kézzel.

A kobold masiniszta ezt a pillanatot választotta, hogy elhatárolódjon a történetektől.

- Én nem akartam megtenni, biztos urak - mondta. - Ők *mondták*. Annak a nagy fickónak az ötlete volt.

- Attól még nem kellett volna megtennie - szólt közbe Zane. - Ha jól rémlik, mi mindannyian megtettük, amit kellett, hogy ne egy rakás roncsként végezzük, *magát* is beleértve. Merlin megkérte valamire, maga pedig megtette.

- Igen, de - vakarta meg a vasutas a kopasz fejét - ő mégiscsak Merlin. Az ilyen fickóknak nehéz nemet mondani, még úgy is, ha akkor még nem is tudtam, hogy kicsoda.

Új hang szólalt meg, és James látta, hogy a Mágikus Integrációs Bizottság két nyomozójának egyike csatlakozott be a beszélgetésbe.

- Az incidens helyszínének futólagos vizsgálata alapján legalább hetvenkilenc nem-varázstudó személy volt tanúja, amint ez a szerelvény végigrobogott a Lexington Avenue-n - mondta a férfi durva, recsegő hangon, beszéd közben le sem véve szemét noteszéről. Robosztus termetét a sötét napszemüveg és a fekete öltöny csak még inkább kihangsúlyozta. - A fent említett varázstalan személyek közül legalább harminc volt szemtanúja, amint a vonat repült, vagy a huszonegyedik utcai, déli felüljárónál, vagy pedig a sínpálya északi végénél, három háztömbbel arrébb. A kezdeti kárbecslés többszázezerre rúg, beleértve New York City egyik járőrautóját, mely valamilyen oknál fogva egy Liberty Taxi alatt végezte. - A férfi leeresztette a noteszt, és végignézett az egybegyűlteken. - Nem vagyok száz százalékgig bizonyos - tette hozzá egészen más hangszílyal -, de úgy vélem, a jelenlegi a mágikus integrációs törvények legsúlyosabb megsértése, legalább tíz év óta. Mit gondolsz, Espinosa? - Az utolsó kérdés a társának szólt, aki fiatalabb volt, és fekete haját, meg kecskeszakállat viselt.

- Azt hiszem, igazad lehet, Price - bólogatott a vékonyabb ügynök. - Legalább tíz év óta.

- Biztos vagyok benne, hogy az embereink már a helyszínen vannak, és az ügy elsimításán dolgoznak - nyugtatta meg őket Franklyn. - Mint tudják, léteznek direkt a hasonló esetek megoldására összeállított csapataink. Reggelre senki nem fog másra emlékezni, mint hogy valami izgalmasat látott az előző esti sétáján. Az igazi kérdés inkább az, hogy kik voltak azok az emberek, és hogy komolyan kell-e vennünk a fenyegetésüket.

- A magam részéről minden fenyegetést komolyan veszek - jegyezte meg Harry komoran, mire a mellette álló Neville nagyot bólintott.

- Ez azt jelenti, hogy hazamegy? - kérdezte Franklyn a két férfira kapva pillantását.

- Dehogy - felelte Harry sietve. - Mindössze rendkívül óvatosnak kell lennünk. Jómagam nem gondolom úgy, hogy csupán utcai suhancok lettek volna. A VEFF tagjainak állították magukat, és feltehetően köztük volt a szervezet vezetője. Mint egy korábbi tanárom mondta volt: lankadatlan éberségre lesz szükségünk. Szerencsére felkészültünk az ilyesmire.

Szárnysuhogás hallatszott, és sötét árny vetült rájuk. James felnézett, és egy galambot vett észre, ami egyre kisebb köröket téve ereszkedett le, majd könnyedén landolt Trumble kinyújtott karján. Dunst gyorsan leoldotta a galamb lábára erősített, feltekerceslt cetlit.

- A baglyokat jobban szeretem - jegyezte meg Lucy James mellett. - A galambok piszkos madarak.

James vállat vont. Nem igazán volt véleménye a témát illetően.

- Jól van - jelentette be Dunst fancsali képpel, miután végigolvasta az üzenetet. - A főnökség mindent tisztázott. Mr. Potter és a kísérete valóban az MKÜ felkéréséből van itt. Elnézésüket kérem, uraim, professzor. Hamarosan másik vonat érkezik,

amely továbbszállítja önöket. A többi utas a Zephyren folytatja útját, már amennyiben a vezetője biztonságosnak ítéli meg a szerelvényt. – Átnyújtotta a papírlapot Trumble-nek, aki gyorsan maga is végigolvasta.

- Remek, akkor, remélem, ezzel rendben is volnánk – szólt Franklyn mogorván.

- Azért én nem sietnék annyira – szólt a fekete öltönyös, rekedt férfi. – Attól tartok, még a papírmunka hátra van. Gyűlölöm a papírmunkát. Mindig nyugós leszek tőle. Mr. Potter, én az ön helyében számítanék a közeljövőben egy hívásra a Mágikus Integrációs Bizottságtól. Ami azt illeti, szerintem meglehetősen sűrűn fogunk érdeklődni ön iránt az itt tartózkodása alatt. Remélem, közre fog működni velünk.

Harry néhány másodpercig összevont szemekkel fürkészte a férfi zord arcát, aztán elbűvölő mosolyra húzta száját.

- Örömmel, uraim. De hadd érdeklődjem: mégis milyen alapon érdeklöm önöket én és az embereim?

- Ön, ugyebár, angol? – kérdezte Price rekedten, széles mosollyal. – Talán érdekelni fogja, hogy az FBI-hoz eljuttatott szalagon, az elrabolt szenátorunk, Charles Filmore szabadon bocsátásának feltételeit ecsetelő emberrablónak brit akcentusa van. Egyeseknek talán szemet szúrhat, hogy ön hivatalosan azért van itt, hogy Filmore szenátor eltűnése után nyomozzon, nem is beszélve az átköltöztetett felhőkarcolóról. Az újságírók és a nyilvánosság talán bevették az Andromeda galaxisból való kis, zöld emberkéek meséjét, de mi ott, a Mágikus Integrációs Bizottságnál, nos... gyanakvó bagázs vagyunk.

Harry biccentett.

- Akárcsak én, biztosíthatom. Szívesen fogadom a segítségüket és közreműködésüket. Apropos, csak úgy kíváncsiságból: egészen pontosan mik Filmore szenátor szabadon bocsátásának feltételei?

- Természetesen, ez szigorúan titkos – felelte Price bocsánatkérő mosollyal. – Szerencsére az FBI rossz tréfának tartja. Én magam nem sokat tudok a részletekről, kivéve, hogy a Bizottságnál nem egyezkedünk terroristákkal – legyenek azok úrlények, britek, vagy bármi más.

Úgy tűnt, Harry elfogadja a választ.

- Akkor várom az irodája jelentkezését, Mr. Price. Most, ha megbocsát, későre jár, és még hosszú út áll előttünk, ha nem tévedek.

Price kissé meghajolt, és széttárta a karját.

- *Mi casa es su casa* – mondta. – További jó utat. És üdvözlöm Amerikában!

- Hé, főnök – szólt Trumble, homlokráncolva vizsgálgatva az előbb érkezett levelet. – Itt az áll, hogy el kell kísérnünk Mr. Pottert és a csoportját. Nem olvasta végig?

- Valóban az állna benne? – kérdezte Dunst nyomatékosan. – Alighanem átsiklottam fölötte.

A távolból már odahallatszott a cserevonat zakatolása és csikorgása, és hamarosan a reflektor fénysugara is felbukkant a sínek találkozásánál, amint egyre lassítva közeledett.

James nagyot sóhajtván az égre pillantott. Az egyik kínai kiszállító varázsló felröppent a fényesen kivilágított éttermet körbevevő emelvényről, párszor megkerülte a szunnyadó kéményt, aztán belevetve magát a gyárépület árnyékába, a

Zephyrt véve célba. Egy pillanattal később egy kézzel írt számlát vizsgálgatva könnyedén landolt James, Ralph és Lucy előtt.

- Ti rendeltétek a három Boldog Uralkodó családi csomagot? - nézett végig a gyerekeken. - Hatvanhat dollár hetvenötlet jöttök nekem.

- Tessék - nyújtott át Harry egy marék apró aranyérmét. Zane kivette a papírzacskót a kiszállító varázsló seprűjének végére erősített kosárból, és belelesett.

- De klassz! - rikkantotta. - Vannak varázs szerencsesütik is!

- Hol a tojástekercsem? - szimatolt Ralph a nyitott zacskó felé. Abban fények pislákolnak, és James elképedve látta, hogy az odabent lévő különféle fehér kartonlapokba és dobozokba égő csillagszórókat szúrt valaki.

- Ez meg miféle pénz? - pislogott gyanakodva a kiszállító a tenyerében heverő galleonokra. - Ez nem igazi. Át akar verni?

- Igazi - szólt Franklyn fáradtan. - Az európai galleonok még legális fizetőeszközök ebben az országban, habár tény, hogy manapság egyre kevesebbet látni belőlük.

A kínai varázsló kételkedve méregette Franklynt, aztán zsebre vágta a galleonokat.

- Jól van, oké. De nem adok vissza. Nem tudom az árfolyamot.

- A többi borralaló - mosolygott Harry, és közben átvett Zane-től egy doboz ráksalátát.

A kínai varázsló biccentett, meglökte piros sapkáját, aztán sarkon fordult, és elrepült. A Zephyr mögött a két varázrendőr, Dunst és Trumble átlépett a síneken, és a fekete-sárgára festett rendőrségi seprűk felé indult. Valamivel odébb a Mágikus Integrációs Bizottság nyomozói leballagtak a vasúti töltésről, és egy nehezen besorolható, fekete kocsit vettek célba. Ralph apja elkérte Zane-től a zacskót, amiben az étel érkezett, és felvitte a vonatra, hogy kiossza a rendeléseket. Harry és a többi felnőtt a sínek melletti bozótba húzódott, ahogy lassan befutott a Zephyr mellé a második vonat.

Ralph töprengve majszolta tojástekercsét.

- Ha nem tévedek - bökött a kocsijukat beindító sötét öltönyös férfiakra -, azok ott muglik.

- Ráhibáztál, Ralphinator - sóhajtotta Zane. - A Bizottság a mugli FBI alirodája, csak éppen szupertitkos. Még az elnök sem tud róluk, hacsak nem kell valamiért mindenképpen beavatni. Kicsit hideglelősek, de hát az alku része.

- Milyen alku? - kérdezte James.

Zane a Zephyr végének vetette hátát, és az étellel érkezett egyik csillagszóróval integetett.

- Régebben az itteni kormány sokkal jobban belefolyt a varázsvilágba. A mugli vezetők mindig gyanakodva néztek a varázstudókra, még ha sokuknak voltak is boszorkányok és varázslók a barátaik és segítők között. Franklyn jobban el tudja magyarázni, ha érdekel, de a lényeg, hogy mindenféle védelmeket építettek be az eredeti törvényekbe, amik a varázs- és a mugli világ együttélését határozták meg. Az öltönyös fickók... ők az egyik ilyen védelem.

Lucy összevont szemmel figyelte a fekete kocsit, mely a sötét ellenére lekapcsolt lámpákkal, lassan elhajtott.

- Na és van... hogy is mondják... *hatáskörük* felettünk?

Zane a fejét rázva lassan felvonta a vállát, mintha nem egészen volna biztos a

dolgában.

- Egy biztos – jegyezte meg Ralph talpra állva. – Szerencsénk volt, hogy az a boszorkány a mi járatunkon utazott. Amelyik lelökte azokat a fickókat a seprűikről. Pálca nélkül, ha már úgymint szóba került a múltkor.

Zane töprengve elfintorította az arcát.

- Ő a ti csoportotokban volt?

- Egyszer találkoztam vele – ismerte be James. – Az egyik folyosón, még Aquapolisban. Az a nő kicsit... fura.

Lucy felvonta a szemöldökét.

- Mit értesz az alatt, hogy „fura”?

James vállat vont.

- Tudott néhány dolgot rólam, ennyi az egész. Állítólag azért, mert a Potterek híresek.

- Kétlem, hogy tényleg ennyi volna – mondta Lucy, továbbra is James arcát fürkészve –, különben nem hívtad volna furának.

- Mit szölsz ahhoz – vont vállat Ralph –, hogy halál komoly átkokat szórt úgy, hogy nem volt a kezében pálca? Most komolyan! – fakadt ki. – Először Petra, most meg valami vadidegen nő... Kezdem úgy érezni, hogy nem követem a divatot.

- Valószínűleg csak nem vettétek észre a pálcáját – legyintett Lucy. – Sötét volt, és gyorsan történtek a dolgok.

- Láttam, ahogy felemelte a bal kezét, és előre mutatott – mondta Zane. – Nem volt nála pálca, cserkész becsczó.

- Igen – biccentett Lucy, majd érdeklődve felvonta a szemöldökét. – És a jobb kezét láttad?

Zane ezen elgondolkodott, ám mielőtt felelhetett volna, James vette át a szót.

- Na és, amikor majdnem felkenődtünk a felüljáróra? Biztos voltam benne, hogy nem tudunk elég magasra repülni, de aztán egyszer csak megugrottunk, mintha hirtelen szárnyunk nőtt volna. Talán az is az a boszorkány volt! Talán ő lebegtette a vonatot!

Lucy határozottan megrázta a fejét.

- Nem lebegtetheted magad, James, sem semmi olyasmit, amin rajta állsz. Az olyan volna, mintha felemelnéd saját magad. A varázsdinamika egyik törvénye.

- Pedig *valaki* alánk gyújtott – erősködött Ralph. – Éreztem.

Lucy szólásra nyitotta a száját, ám aztán megdermedt, és összeszűkülő szemekkel meredt maga elé.

- Várjunk csak! – bökött Zane Lucyre, majd Jamesre pillantott. – Ő az idei Rose, mi? Az okostojás!

- Mi az, Lucy? – kérdezte James, ügymint vetve barátjára.

Lucy megrázkódott.

- Mint mondtam, lehetetlen, de...

Ralph bőszen széttárta a karját.

- Mondd már, te lány!

- Lehet, hogy Petra volt – nézett végig a fiúkon Lucy.

James úgy érezte, mintha hideg karmok szánkáztak volna végig a gerince mentén.

- Miért mondd ezt, Lu?

Lucy merev arccal gondolkodott.

- Ugyanabban a kocsiban utaztam, mint Petra. A felfordulás kellős közepén, még akkor is, mikor azok a sötét seprűsök átkokkal bombázták a szerelvényt, Petra szokatlanul nyugodt maradt. Harry bácsi és Longbottom professzor egyfolytában tüzeltek a támadókra, teljes volt a zűrzavar, mindenki sikoltzott, mikor a vonat végigszáguldott az utcán, de Petra csak ült ott, és fogta Izzy kezét. Mindketten kimeredtek az ablakon, és azt figyelték, mi történik. Aztán, mikor a vonat felemelkedett, hogy visszatérjen a sínekre, láttam, amint...

- Hadd találjam ki – szólt James halkán. – Petra behunyta a szemét, mintha erősen koncentrálna.

Lucy Jamesre pillantott.

- Nem – mondta jelentőségteljesen. – *Mindketten* azt tették, Izzy és Petra is. És éppen akkor történt. Akkor ugrottunk rá a vágányra. Akkor nem csapódtunk neki a falnak.

Hosszú, feszélyezett csend állt be, ahogy mindenki feldolgozta a hallottakat. Végül James közeledő lépésekre lett figyelmes.

- James, és a többiek is! – szólt oda nekik Neville a sín pár másik oldaláról. – A másik vonatot felkészítették. Szóljatok Remora professzornak, meg annak, aki még hozzánk tartozik, rendben? Mondjátok meg nekik, hogy az út hátralévő részét másik vonaton tesszük meg. Egy kis szerencsével még ma megérkezünk.

James bólintott, majd Lucyvel és Ralphal az oldalán felmászott az utolsó kocsijá ajtajához, és belépett a sötét vonatba.

A második vonat nem volt olyan szép, mint a Zephyr, azonban csendesen haladt, és ugyanolyan gyorsan. James egy csaknem teljesen üres kocsiban találta magát az úti társainak nagy részével. A szerelvény ringatózása, és a város elhagyásával az ablakot betöltő sötétség hatására csakhamar elszenderedett. Úgy nagyjából egy óra múlva arra ébredt, hogy a vonat csikorgó fékekkel lassítani kezd. James álmatagon pislogott körbe, miközben a többiek ráérősen felszedelőzködtek.

- Végre itt vagyunk – motyogta Ralph. Kezét az ablakhoz szorította, ahogy egy vasútállomás úszott be melléjük. Philadelphia, Pennsylvania.

- Legalábbis az útnak vége – jegyezte meg Albus morogva.

A kocsijában James Remora professzort pillantotta meg, aki két ülést elfoglalva, nyitott szájjal, mélyen aludt. Az egyik diákja kíváncsian bökdöste a karját.

- Azt hittem, a vámpírok szeretik az éjszakát – morfondírozott Lucy.

- Remorára gondolsz? – nézett fel Zane. – Ja, igazi rejtély a nő, mi?

Ralph nagyot ásított, aztán Zane-hez fordult.

- Milyen messze van innen az iskola?

- Néhány tömbnyire. Majdnem a város központjában, csak persze tudnod kell, hol keresd.

Franklyn a vállára akasztotta bőrtáskáját, aztán feltehetően a szemüvege után kutatva végigtapogatta a zsebeit.

- Intézkedem, hogy hordár vigye a csomagokat és táskákat a kijelölt

szálláshelyekre. Ma éjjel mindenki az Alma Aleron vendégházában alszik, holnap pedig elkísérem önöket az állandó lakhelyeikre.

Harry felállt, és megigazította karjában a vállára hajtott fejjel alvó Lilyt. Ginny követte, és lassan az egész csoport megindult a kocsijá felé. Szokatlan csend telepedett rájuk, mikor már mindannyian a kihalt peronon ácsorogtak. Hűvös köd hömpölygött a körülöttük, és valahol a távolban egészet ütött egy óratorony. James számolta a harang kongását, és megállapította, hogy tíz óra van. A csapat Franklyn kancellár és Georgia Burke professzor vezetésével lassan leballagott a peronról, be a hatalmas, kivilágított fogadócsarnokba. A falak mentén mindkét oldalon magas ablakok sorakoztak, de most csak a tintafekete égboltot engedték láttatni.

- Ez a Harmincadik utcai Állomás – jelentette be Zane, de túl fáradt volt hozzá, hogy a hangjába akár csak egy kevés lelkesedést is csempésszen. – Egy időben, nagyjából tíz éve úgy volt, hogy átnevezik Benjamin Franklin Állomássá, de volt valami politikai kavargás, és végül nem lett belőle semmi. Ha jót akartok, ezt *sose* említsétek meg a kancellár előtt.

Ahogy a csoport kísétált a márványpadló túlsó végénél nyíló dupla ajtón, eléjük tárult a nyüzsgő város lát képe, mely egy széles folyó másik oldalán terült el. Franklyn megállás nélkül átvezette az utazókat az utcán, rá egy nagy hídra. Kocsik és buszok robogtak ide-oda mellettük, míg ők a jobb oldali járdán haladtak céljuk felé.

- Nincsen messze – kiabálta túl a forgalom zaját Franklyn. – Sajnos ilyen közel az állomáshoz nem lehet dehoppanálni. Nem mintha egyébként tudnánk, ennyi fiatakorú boszorkánnyal és varázslóval a társaságban.

Ginny séta közben lófarokba kötötte hátul a haját.

- Nem is baj, legalább kicsit kinyújtóztatom a lábam.

- Nem a legszebb város, amit valaha láttam – jegyezte meg Albus. – De a folyó narancssárgás színe valami káprázatos.

- Az csak az utcalámpa fénye – sóhajtott Lucy.

- Élvezzétek ki a panorámát, amíg még tudjátok – javasolta nekik Zane. – Amint belépünk a kampusz területére, hónapok is eltelhetnek, amíg újra láthatjátok mindezt.

Albus összevonta a szemöldökét.

- Mi ez, iskola vagy börtön?

- Na, igen – húzta el a száját Zane. – De az az igazság, hogy nincs igazán miért eljönni. Az Aleronban megvan minden, amire szükséged lehet, és néhány olyan is, amire nem. Én már egy egész évet töltöttem el ott, mégsem láttam a teljes kampuszt.

Nemsoká maguk mögött hagyták a hidat, és befordultak egy sűrűn lakott lakótelepbe. A lakóépületek monotonitását itt-ott aprócska üzletek és benzinkutak törték meg. A házak és épületek úgy szorongtak egymás mellett, mintha állandó küzdelmet folytatnának a helyért a keskeny utcákban. A járda mentén kocsik és kisteherautók sorakoztak, fényezésük lágyan verte vissza a lámpák fényét. Az út mellett hatalmas, öreg fák is álltak, gyökereik néhol dombokat és völgyeket gyúrt a járdába. Végül a csapat átvágott egy szűk kereszteződésen, és egy kőfalhoz masírozott, mely épp olyan magas volt, hogy senki se láthasson át fölötte. A fal tetejét üvegcseréppel szórták végig, ami teljesen beágyazódott a csupaszon hagyott habarcsba.

- Itt is vagyunk – intett előre Zane.

Albust egyáltalán nem nyugozta le, amit látott.

- Ez volna az? Már értem, mire gondoltál, mikor a méretéről beszéltél. Csak egy pillanatra hajolsz le, hogy bekösd a cipődet, és már el is tévedtél.

James végignézett a repedezett járdán. A kőfal alig volt hosszabb egy átlagos roxfordi folyosónál, és mindkét végénél egy kiemelkedő téглаoszlop állt. Az oszlopok középebe egy-egy, szinte már a kivehetetlenségig kopott kőlapot ágyaztak, melyeken egy stilizált szimbólum vésete volt látható. A szimbólum egy pajzs volt, rajta két „A” betűvel, fölötte pedig egy sas ült, kitárt szárnyakkal. A fal kellős közepén kovácsoltvas kapu állt, de a rácsokat úgy benőtték az indák és a gaz, hogy egyáltalán nem lehetett belátni mögéjük. Franklyn közelebb sétált a kapuhoz, félretolt néhány indát, és belesett.

- Én vagyok az, Flintlock – szólt halkán. – Franklyn kancellár. Megérkeztek a látogatók.

James, Albus és Lucy kíváncsian előre furakodtak, és próbáltak egy pillantást vetni a benőtt kapu mögé.

- Csak egy egyszerű udvar – fancieslodott el Albus. – Hol van a hatalmas kampusz, amiről beszéltél?

- Még nincs ott – mondta Franklyn.

- Az időzsilip! – kapott észbe hirtelen Ralph. – Apa mesélt róla tavaly! Fantasztikus!

- Épp időben, Mr. Deedle – mosolygott Franklyn. – Már csak, hogy stílszerűek legyünk.

James félretolt néhány indát, és a nyakát nyújtogatva átlesett Albus válla fölött. Valóban, a fal mögötti tér egy közönséges, öreg udvar volt, tele gyommal és szeméttel. Csak két dolog volt, ami ránézésre kirítt a környezetéből: egy vastag, túlburjánzott fűzfa, meg egy óriási kőrákás.

- Alszik, kancellár – sóhajtott Burke professzor, és elfordult. – Akarja, hogy megdobjam egy kővel?

- Ön is tudja, hogy milyen ingerült lesz, ha olyat teszünk – legyintett Franklyn türelmetlenül. – Senki sem szereti, ha a saját testének anyagával hajigálják. Hadd próbáljam meg még egyszer. – Megköszörülte a torkát, és kissé megemelte a hangerejét. – Flintlock! Én vagyok az, a kancellár! Ébredj! A vendégeink rád várnak!

Az udvarból fülhasogató horkantás hallatszott, majd rögvést utána halk, csikorgó zaj. James a hang forrása után kutatva körbenézett, és meglepve látta, hogy a kőrákás kissé megmozdult. Az apróbb kavicsok elgördültek, lecsusszantak egymásról, valahogy mégis egy halomban maradtak, mintha csupán a helyzetüket változtatnák, hogy egy furcsa, élőnek tűnő alakot formáljanak.

- De király! – rikkantotta hirtelen Albus, egészen elfelejtkezve a körülötte lévő, néma utcáról. – Egy kőtroll! Mindig is látni akartam egy igazi kőtroll!

A kőalak felállt, és megindult a kapu felé. Léptei óvatosak voltak, de olyan nehezek, hogy a talaj kissé megrázkódott tőlük.

- Ismerjék meg Flintlockot! – intett előre egyik kezével Franklyn. – Ő a biztonsági főnökünk. Az Alma Aleron alkalmazásában áll már... nem is tudom pontosan, mióta, de már jóval az én időm előtt is itt volt. Igaz, Flintlock?

A troll kihalászott egy nagy kulcsot kavicsainak részéből, és beledugta egy vaslakatba. Mély, recsegő hangon felelt.

- A Mayflowerrel érkeztem, uram. Úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna.

Burke professzor megejtett egy ernyedtt mosolyt.

- Persze, kötroll években, valószínűleg tényleg csak tegnap történt.

Mikor a kapu fülsértő nyikorgás kíséretében kitárult, Albus végignézett a sziklateremtményen.

- De hát nyomhatsz vagy ezer tonnát! - mondta. - Hogy bírt el egy hajó?

- Sehogy - felelte lassan Flintlock. Előre hajolt, és suttogásnak szánt hangon hozzátette: - Követtem.

A többiek elsétáltak Albus mellett, aki tágra nyílt szemmel meredt a trollra.

- A fához - mutatott előre Zane. - Ez a legjobb rész. Gyertek!

Franklyn megállt, és előre engedte társait.

- Igen, valóban, ahogy Mr. Walker mondja, mindenki a fa alá. Biztosra veszem, hogy mindnyájan alig várjuk, hogy végre véget érjen ez az út.

James, Ralph és Lucy csatlakoztak Petrához, Izzyhez meg a többiekhez, akik már a holdárnyékban toporogtak, a fa ágai alatt. Jamesről minden fáradsága lepergett, ehelyett kerge izgalommal telítődött minden tagja, mely részben a ködös éjszakai levegőből fakadt, részben pedig a titokból, hogy vajon mi fog velük történni.

- Idáig követte a Mayflowert! - bökött hátra Albus a válla fölött. - Végigsétált az óceán fenekén, és közben nézte a hajót alulról! Nem ez a legklasszabb dolog, amit valaha hallottatok?

- Ő nem jön velünk? - pillantott Ralph a troll felé, aki még mindig a lakattal a kezében ácsorgott a kapu előtt.

- Nem! - vigyorgott Albus. - Ő egész idő alatt itt van! *Egész idő* alatt! Azt mondja, üvegcserepek ide vagy oda, néha mugli tinédzserek másznak át a falon, hogy valami olyan helyet keressenek, ahol elszórakozhatnak, de olyankor fejbe kólintja, aztán kiteszi őket a közeli sikátorba egy-két üres üveggel, hogy azt higgyék, lerészegedtek!

- Nézzük csak - lépett be Franklyn is a fa alá. - Attól tartok, a látogatóinkkal, Remora professzorral és a visszatérő diákjaival a fluxusfűz befogadási határát feszegetjük.

- Kérem, kancellár - sóhajtott Remora. - Még a magamfajta teremtményeknek is hosszú volt ez az este. Nem eshetnének túl rajta?

Franklyn biccentett, aztán előhúzott egy bonyolult rézszerkezetet a köpenye egyik bugyrából. Jamesnek feltűnt, hogy már korábban is látta a kancellárnál a műszert. Különböző méretű lencséből állt, melyek közül a professzor most kettőt hajtott fedésbe, felemelte a szerkentyűt, és azon keresztül a holdra pillantott.

- Á, igen - szólt, majd magában motyogva elvégzett fejben néhány számítást. Végül bólintott, zsebre dugta a szerkezetet, aztán felemelte pálcáját, és a hegyével megérintette a fa göcsörtös kérgét. Dallamos hangon így szólt: - Fluxusfűz, szavam éberem lesd, napok, évek összefonva, utunk bennük jól egyengesd, haza, az Alma Aleronba!

James mellett Ralph idegesen mocorgott.

- A fúriafüzet már ismerem - suttogta -, de mit csinál egy *fluxusfűz*?

Zane szintén sűgva válaszolt.

- Láttad már, hogy táncolják a francia négyest?

- Nem! - sziszegte Ralph. - De ezt már egyszer megbeszéltük.

Zane előre-hátra ingatta a fejét.

- Gondoljatok arra, mit művelt a Zephyr a fel és le irányokkal – mondta csendesen. – És most képzeljétek el, hogy a fluxusfűz a Zephyr, az akkor és most pedig a fel és le.

- Már megint a technomancia, mi? – nyöszörögte Ralph, miközben a fa mozogni kezdett körülöttük. Hosszú ágai ide-oda lengedeztek, mintha feltámadt volna a szél. – *Gyűlölöm* a technomanciát.

Hűvös szellő süvített végig a fán, felborzolva James haját, és titokzatos sugdolózásra bírva a lombot. Tompa pattogás hallatszott a fűz belsejéből, mely hátborzongatóan hasonlított arra a hangra, mint mikor kandallóba dobják a fenyőtobozt.

Izzy felsikkantott.

- Nézzétek! – mutatott előre. – Felkel a nap!

Zane a rózsaszínes derengésre pillantott, mely szétfolyni látszott a horizonton.

- Talán tévedek – mondta –, de szerintem inkább lemegy. Ööö, csak visszafelé.

A rózsaszín ragyogás tovább erősödött, majd narancssárgába váltott, végül a nap valóban előbújt az elgyomosodott udvart körbeölelő fal mögül. A sárgán izzó korong szédítő sebességgel szökkent egyre magasabbra, először hosszú árnyakat rajzolva az udvar tárgyai mögé, majd egyre rövidebbeket. Langyos szél csapott az arcukba, és James hirtelen a tikkasztó délidőben találta magát. A nap begyorsult, végigvágatott az égen, majd leszánkázott a fluxusfűz másik oldalán, mely egyfolytában sóhajtozott, susogott és úgy lengette ágait, mintha függöny volna.

- Mi történik? – kérdezte Lily, csöppnyi rémülettel a hangjában.

Ginny magához húzta a kislányt.

- Semmi baj, Lil – csitítgatta. – Még utazunk, azt hiszem. Csak most az időben.

Ismét éjszakai sötétség ömlött végig az égen, felszikkantak a csillagok. Most a hold száguldott el felettük, a vékony sarló veszett iramban úzta a felhőket. Egy pillanattal később ismét felbukkant a nap, és olyan sebesen gördült át az égbolton, akár egy üveggolyó. A fa alatt egyre erősödött a szél, rázta az ostorszerű ágakat, és James mozgást érzett a talpa alatt. Lepillantott, és meglátta, hogy a fluxusfűz gyökerei is vonaglanak a földben, kinyújtóznak és összehúzódnak, mint egy-egy különös csáp.

Az ég elsötétült, majd újra kivilágosodott, már-már szédítő sebességgel villózott. A nap és a hold egymást kergették, míg útjuk egyetlen ragyogó ösvénnyé nem olvadt, aztán végleg el nem tűnt a röppenő idő egységes, ezüstsín derengésében. A fű először elbarnult, majd szürke lett, és gyér. Hirtelen fehérén szikkasztó hó fedte be, magas kupacokba torlódva az udvar fala mellett. A hó egy pillanat alatt eltűnt, s helyette elsárgult levelek borították a földet, de nem sokáig, ugyanis a levelek váratlanul köddé váltak, és buja, zöld fű vette át a helyüket, mely fölött pillangók repkedtek. James megigézve fordult meg, hogy az egész udvart szemmel tarthassa, miközben az évszakok évekké váltak, egyre gyorsabban és gyorsabban, szétfolyó képeket villantva az elmúló évtizedekből, sőt, talán évszázadokból. És mindezek előterében Flintlock ott gubbasztott a helyén, mintha nem volna más, csak egy közönséges kórakás, melyet otffelejített valaki a forró nyár és havas tél sebes táncának kellős közepén.

Végül a ciklus lassulni kezdett, míg az évszakok újra megkülönböztethetők

lettek, aztán feltűnt a nap és a hold is, végül már a nappali világosság és éjszakai sötétség sem olvadt többé össze. A fa sóhajtozott és sugdolózott, mialatt a nap még egyszer, utoljára lebukott, és az ég ismét megtelt csillagokkal. Az ezúttal teljesen megtelt hold magasról szórta fagyos fényét. Egyre lassult, tovább kúszott az égbolton, még egy kicsit tovább, aztán egyszer csak megállt. A fluxusfűz ellazult, és tökéletes mozdulatlanságba dermedt.

A hirtelen beálló csendben Neville Longbottom kieresztette a tüdejében bennrekedt levegőt.

- Szóval - kérdezte lassan -, egészen pontosan mikor is vagyunk?

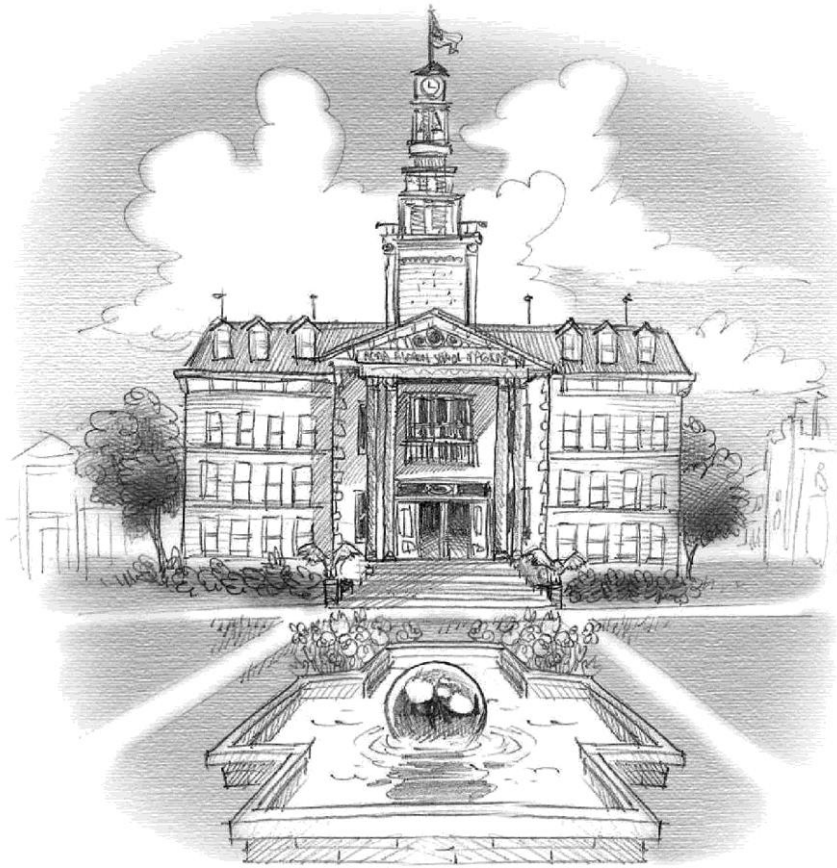
Franklyn kancellár a férfira pillantott, aztán a zsebórát vette szemügyre, mely vékony láncon függött tekintélyes pocakján.

- Tizenegy óra huszonegy perckor - felelte. - Szeptember negyedikén. Ööö, ezerhétyszázötvenben. Plusz-mínusz néhány másodperc. Nehéz pontosan megállapítani.

- Ó, te jó ég - sóhajtotta Petra James mögött. James hátranézett rá, látta a mélységes csodálatot a lány arcán, aztán ismét előre fordult, és követte Petra tekintetét.

A fluxusfűz ágainak függönyén túl kiterjeszkedett az udvar. A kaput még mindig látni lehetett a közelben, de a fal, amelyből nyílt, sokkal szélesebb lett; olyan széles, hogy James nem is látta a végét. A másik irányban a hold fénye folyékony ezüstként ömlött szét a gondosan nyírt pázsiton, a hatalmas, koloniál stílusú épületeken, szobrokon, szökőkutakon és járdakövekből kirakott ösvényeken. A kampusz területén mindenféle lámpaoszlopok pislákolnak, fényük halovány volt, és elveszni látszott a telihold alatt.

- Nos - szólt Percy, és még az ő hangján is érezni lehetett, hogy lenyűgözte, amit látott -, úgy tűnik, végre megérkeztünk az Alma Aleronba.

7. ALMA ALERON

James legszívesebben még aznap este felfedezőútra indult volna a birtokon, de a szülei és a többi felnőtt ragaszkodtak hozzá, hogy mindenki keresse meg a szobáját, és feküdjön le.

A vendégek egy hatalmas téglapületben lettek elszállásolva, melyből pazar kilátás nyílt a birtokra, viszonylag közel a fluxusfűzhöz. James hamarosan egy meglepően fényűző hálósobában találta magát, aminek egyik falánál olyan magas márványkandalló állt, mint ő maga, a másikon pedig három ágy, melyekre, méretükből adódóan, a melléjük helyezett falépcsőn lehetett felmászni. Albus azonnal lecsapott az ablakhoz legközelebbire, így a bátyja a középsőre telepedett le. Néhány perccel később, dacára az este izgalmainak, és a megérkezésükkor érzett izgatottságnak, mély, álomtalan álomba merült.

Számára úgy tűnt, mintha azon nyomban kinyitotta volna a szemét, ám az ablakon beragyogó éles fényben bukdácsoló porszemek nem erről tanúskodtak. Valahol a közelben énekesmadár csivített, és ahogy James felült a magas ágyon, az ablak alatt embereket látott, akik ide-oda sétálgattak a járókövekből kirakott ösvényeken. Elvigyorodott, és csak ekkor vette észre, hogy már Albus is ébren van.

- Szalonnát szimatolok - szólt Albus. - A konyha odalent van, az alagsorban. Gyerünk, nézzük meg, hogy tudunk-e szerezni egy kis harapnivalót!

- Jól beszélsz - értett egyet Ralph, aki a szoba másik sarkában vett éppen magára egy túlméretezett, fehér köntöst. - Nektek is van még itt kettő, mindenkinek jut.

Öregem, ez aztán a luxus!

- Nem hinném, hogy végig ilyen életünk lesz – mondta James, miközben elvette az egyik köntöst –, de ha egyszer Rómában vagy...

A három fiú lecsörtetett a lépcsőn, majd átvágott egy magas, faburkolatú csarnokon, melynek egyik oldalán vitrinek sorakoztak, bennük a lehető legkülönfélébb trófeákkal és díjakkal, valamint egy rakás különös, kopott bőrlabdával. A terem szembenső falán bekeretezett portrék és fényképek lógtak, melyek alanyai közül James felismert ugyan párat – köztük Abraham Lincolnt és George Washingtonot –, de a többségükről fogalma sem volt, ki lehet. Alig néhány kép mozgott, és James élt a gyanúperrel, hogy a festmények nem mágikusak.

A fiúk elhaladtak egy tágas szalon és egy ruhatár mellett, és csak akkor torpantak meg egy pillanatra, mikor elérték a zsúfolt étkezőt, mely igazi fényárban fürdött a két hatalmas ablakának köszönhetően. A felnőttek már ott ültek az asztalnál, és beszélgettek, tányérjaikat cserélgették, esetleg egy csésze gőzölgő kávé vagy teát szűrölgöttek. James, Ralph és Albus boldogan szaladtak be a helyiségbe, és vetették le magukat a hosszú asztal mellé.

- Köntös és pizsama? – pislogott Lucy Jamesre, aki akkor foglalt helyet a mellette lévő széken.

- Al szalonnát érzett – vont vállat James. – Örülj, hogy egyáltalán felöltözött.

Percy beszéd közben cukrot kanalazott a teájába, láthatóan éppen egy beszélgetés kellős közepén tartottak Franklyn kancellárral, aki vele szemben ült.

- Tehát, hogy fenntartsák a biztonságot, és hogy rejtve maradjanak a mugli Philadelphia szívében, az Alma Aleron egyfajta időbuborékban létezik, ezerhét-ötvenben.

- Ami azt illeti – felelte Franklyn, miután hátradőlt székén, és megtörölgette száját egy szalvétával –, pillanatnyilag újra a huszonegyedik században vagyunk. Azt hiszem, kétezer-negyvenben. Igyekszünk kerek számokat használni, de még így is szörnyen nehéz nyomon követni.

Georgia Burke vette át a szót.

- Az időbuborék naponta változik, egy hozzávetőleg négyszázötven évet felölelő skálán. Az adott nap kiválasztott célpontját egy bonyolult algoritmus határozza meg, mely az aktuális dátumon alapul, a holdfázison és... ööö... egy bizonyos murmánc-macska kedélyállapotán.

- Így igaz – bólogatott Franklyn. – Foltos, az igazgatósági kedvenc. A varázsló, aki az algoritmust tervezte, szentül hitte, hogy szükség van egy véletlenszerű változóra, ami lehetetlenné teszi az időköd kívülről való feltörését. Úgy gondolta, hogy akik tényleg megérdemlik, hogy a kampuszra lépjenek, azok ismerik Foltost, a macskát, és a hangulatait. Az elképzelés valóban elmés, csak hogy egy kicsit buta is, mivel a macskáknak, még ha az a macska esetünkben murmánc is, igazából csak egy hangulatuk van.

- A morcosság – fűzte tovább Burke. – Persze vannak árnyalatai, úgymint az ingerültség, dölyfösség, zárkózottság és unalom. Ettől eltekintve azonban, mint biztonsági óvintézkedés, meglehetősen jól beválják.

- Ó, mi mindent tudunk a murmáncokról – jegyezte meg Izzy, aki valamivel odébb ült az asztalnál. – Emlékszel Csámpásra, Rose cicájára? – pillantott Petrára, aztán visszafordult a többiekhez, és kimérten így folytatta: – De Csámpás egyáltalán

nem morcos. Nagyon édes.

- Veled talán – mordult fel Harry.

- Na, és ha valaki belülről mászik ki a falon? – érdeklődött Albus pirítóssal teli szájjal. – Felfedezhetné a múltat vagy a jövőt? És ha eltévedne? Vagy valahogy megkavarná a történelmet?

Franklyn könnyedén felnevetett, mintha erre a kérdésre már nagyon, nagyon sokszor válaszolt volna.

- A történelem szerencséjére, az időbuborék határa egybeesik a kampuszéval: a kőfallal, melyet múlt éjjel láthattunk. Abban a pillanatban, hogy valaki átmászik rajta, elhagyja az időzsilipet, és a normál időben találja magát, csak hogy a kampuszon kívül, és Flintlock jóindulatára van bízva, hogy visszaengedi-e.

- Aha – húzta el a száját Albus csalódottan.

- Akárhogy is, sűrű nap áll előttünk – szólta Ginny a tányérja mellé ejtve szalvétáját. – Lily, téged és Izzyt beviszünk a városba, hogy beírassunk titeket az új iskolátokba, aztán még be kell rendezkednünk a lakásunkba is.

Franklyn megköszönte a torkát.

- Harry, elintéztem egy korlátlan vízumot a hop-hálózatán, amely ma reggeltől lép érvénybe. Szabad bejárást engedélyez az Üveghegybe, és bármely más helyi varázsháztartásba, ahova az itt tartózkodása során csak menni szeretne.

- Köszönöm – biccentett Harry. – És hogyan kommunikálhatok az odahaza maradt kollegáimmal? Úgy tudom, egy egész ügyosztályuk foglalkozik a nemzetközi kísérleti kommunikációval. Mint tudja, Titus Hardcastle, a helyettesem időről időre csatlakozni fog hozzám a nyomozás folyamán. Valahogy mindenképpen kapcsolatba kell lépnem vele, és a nemzetközi posta rémesen lassú.

- Előre láttam, hogy szüksége lesz valamilyen megoldásra, Mr. Potter – szólalt meg Merlin az asztal végén. – Amint lehetősége adódik, keressen fel a szállásomon.

Franklyn Merlinre meredt, aztán visszafordult Harryhez.

- És persze a Kísérleti Varázskommunikáció Főosztálya is a szolgálatára áll, ha valamilyen igénye támadna. Adok egy belépőt, ami azonnali bejárást biztosít a kampusz területére a főkapun keresztül. Flintlock most már ismeri, ő majd segít az időzsilipnél. Viszont, mint az, gondolom, egyértelmű, az időbuborékon kívülről nem lehet a kampuszra hoptanálni, sem hop-porral érkezni. Sajnos, habár a biztonsági rendszerünk behatolásbiztos, azonban egynéhány megszorítással is jár.

- A magam részéről, én nem tervezem elhagyni az iskola területét az ittlétünk alatt – mondta Neville Longbottom mosolyogva. – Még a délelőtt folyamán találkozom a növénytan tanszék vezetőjével, Sanuye professzorral, hogy felkészüljünk a holnap este tartandó prezentációmra. Őszintén szólva, kicsit izgulok miatta.

- Ugyan, biztos nagyszerűen megy majd – bizonygatta Audrey magabiztosan. – A gyógynövénytanban nincs önnél nagyobb szakértő, Longbottom professzor.

Neville egészen elpirult.

- Ez azért egy kicsit túlzás...

- Á, igaz is – fordult Ginny James, Albus, Ralph és Lucy felé. – Zane azt üzenté, hogy tízre legyetek az Oktogömbnél. Körbevezet a kampuszon, és segít felkészülni az első tanítási napra. Ha nem pizsamában és abban a nevetséges köntösben akartok menni, azt javaslom, siessetek az evéssel, és öltözzetek át!

- Fúj! – csattant fel hirtelen Albus, és messzire eltartotta magától a kupáját. – Itt ezt

nevezik teának? Hallottam, hogy az amerikaiak nem képesek főzni egy normális csészét, de ez azért már túlzás! Olyan az íze, mint a langyos szilvalének!

- Albus Perselus! – szólt rá Ginny.

Franklyn az Albus kezében lévő kupára sandított, aztán finoman érte nyúlt.

- Á, igen. Khmm. Azért olyan az íze, mint a langyos szilvalének, mert pontosan az, fiatalember. – Elvette a poharat, és beleszagolt. – Úgy tűnik, véletlenül az én italomat vette fel.

Ahogy James és a szülei felnevettek, Albus fülig vörösödött. Audrey szája elé tett kezével próbálta eltakarni mosolyát, míg Percy csupán a szemét forgatta. Merlin felállt, ezzel megbontva a reggelizőasztalt.

- Ó... hát... – szólt Albus kimerően. – Akkor mindegy.

Nappali fénynél az Alma Aleronhoz tartozó birtok még sokkal nagyobbak tűnt. A minden égtáj felé futó ösvényeket gondosan nyírt gyep, és szépen rendezett virágágyások keretezték. A járdák némelyike kacskaringós volt, keskeny, és murvával felszórt, mások széles, járókőből kirakott csapásokként futottak ide-oda az épületek között.

Miközben James, Albus, Ralph és Lucy a kampusz közepe felé tartottak, számtalan diákkal futottak össze, akik a legkülönbözőbb korúak voltak, és a legtöbbjük különféle iskolai egyenruhát viselt, mely a fiúknál általában ingből, nyakkendőből, nadrágból és zakóból állt, lányoknál pedig blúzból, szoknyából és nyakkendőből. Egyik-másik diák, főként a lányok, a zakó vagy blézer helyett V-nyakú kötött pulóvert hordott, esetleg egyáltalán nem vett fel helyette semmit, vagy csupán a vállára akasztotta.

A legzavaróbb azonban mégiscsak az volt, hogy ránézésre nem volt az iskolának egységes színösszeállítása. Ahogy James körbenézett, és szinte itta magába a látványt, legalább fél tucat különböző színkombinációt meg tudott különböztetni. Viszont az is feltűnt neki, hogy az azonos színeket viselők hajlamosak voltak kisebb-nagyobb csoportokat alkotni, miközben a következő órájukra sétáltak, vagy csak a padoknál, és alacsony falaknál lézengtek, melyek elszórva az iskola teljes területén láthatók voltak. Együtt nevetgéltek, heverésztek a fűben, vagy furcsa bőrlabdákat dobáltak egymásnak.

A kampusz központi épületei egytől egyig vörös téglából épültek, falaikat borostyán borította, a tetejük pedig tele volt tetőablakokkal és magas tornyokkal. A bejáratok sem nélkülözték a grandiózusságot, széles kőlépcsősor vezetett fel a hatalmas faajtókhoz, melyeknek többsége most tárva-nyitva állt, hogy beeressze a friss, őszi levegőt. Úgy tűnt, a főbb épületek egyetlen nagyon hosszú sávban sorakoztak, aminek egyhangúságát sikeresen feloldották egy-egy ügyesen elhelyezett óriási fával, medencével, híddal, kerttel vagy szoborparkkal. Az együttes legközelebbi végénél, közvetlen a vendégház és a fluxusfűz szomszédságában, ősrégi rom volt, mely igazából csak néhány véletlenszerűen szétszórt kőtömb halmából állt a fűvel benőtt alapzat mentén. A rom egyetlen felismerhető része a főbejárat maradt, illetve az ahhoz vezető lépcső, mely azonban szintén úgy festett, mint amit az első

kósza szellő össze tudna dönteni. A bejárat előtt egy egyszerű öltözékű varázsló kopott, törött szobra magasodott, aki az oldala mellett tartotta pálcáját. A szobor valahogy azt a benyomást keltette, mintha valaha egy jóval nagyobb talapzaton állt, ám az idők során megsüllyedt volna. A romház ajtaja fölé vésett név bár alig, de még mindig olvasható volt: Roberts.

A rommal szemközt, az együttes túlsó végén, akár egy büszke apa az asztalfőn, úgy trónolt egy impozáns téглаépület, vaskos támgerendákkal és kőoszlopokkal, rengeteg nagy ablakkal, és egy szédítően magas óratoronnyal, mely pontosan középen, a lenyűgöző szépségű főbejárat fölött helyezkedett el. Az oszlopok fölött ott volt olvasható az iskola teljes nevének vésete, és az alapítás dátuma: „ALMA ALERON, A MÁGIKUS HUMANITÁS ÉS BŰBÁJJOSSÁG EGYETEME - 1688”. Jamesben egészen addig ott motoszkált a fejében az érzés, hogy ő már látta valahol ezt az épületet, míg rá nem jött, hogy akkor vethetett rá egy pillantást a távolból, mikor elsőévesként a transzdimenzionális garázs hátsó falán át beleshetett egy kicsit az Alma Aleron Egyetem birtokára. Noha akkor más szögből látta, emlékezett az óratoronyra, és még a harangozását is hallotta. Épp ezért, most egy kicsit szürreálisnak találta a helyzetet, hogy itt van, és a saját gyepéről néz fel az épületre tudván, hogy a hozzá tartozó iskolába fog járni, talán egy teljes évig.

Végül a négyes megérkezett a kampusz és az épületegyüttes közepére, és egy vastag szilfa alatt ütöttek tanyát, mely beterítette árnyékával a környező gyepet, levelei kaleidoszkópként szórták szét a nap fényét. Nem messze tőlük egy hatalmas, teraszos medence terpeszkedett, amelyben szökőkutak spricceltek a középen lebegni látszó különös, fekete márványgömb körül.

- Itt vagyunk - szólt Ralph, és ingujjával letörölte gyöngyöző homlokát. - Hogyan lehet ekkora forróság szeptember közepén?

Lucy vállat vont.

- Ez még enyhének is számít az átlaghoz képest. Örülj, hogy nem augusztusban jöttünk. Apa szerint itt olyan forróak a nyarak, hogy minden gond nélkül felforr egy kondérnyi víz, ha kiteszed a köre.

Albus a fejét rázva, utálkozva felmordult.

- Igazából kicsit sajnálom, hogy nem próbálhattuk ki - folytatta Lucy, majd előre hajolt, és tenyerét a járókövekre fektette. - Ez még egy tál zselé megolvasztásához sem lenne elég.

- Felmerült benned valaha - sandított Albus az unokatestvérére -, hogy esetleg a papád feje van tele zselével?

Lucy hűvösen végigmérte Albust.

- Igen - mondta. - Ami azt illeti, felmerült.

- Jó reggelt mindenkinek! - üdvözölte őket Zane boldogan, aki a medence partja mentén sietett feléjük. - Bocs a késésért! Volt egy kis baleset tegnap este a házunkban, egy zöldfülű, egy baziteo bűbáj és egy citruspité hathatós közreműködésével. Sosem láttam még ekkora mocskot, és nekem kellett figyelmem, hogy mindent feltakarítanak-e. A zöldfülűek még csak alig a felével végeztek. Ha engem kérdeztek, egy Zombi sincs a bandában.

Lucy összevonta a szemöldökét.

- Citruspité?

Ralph elkerekedő szemekkel pislogott a lányra.

- Hallottad, hogy zombikat emleget, és neked a pite ragadt meg a fejedben?
- Biztos nem igazi zombikról van szó – szipogott Lucy. – A zombik szigorúan tiltottak. Legalábbis ebben az országban.

Zane a levegőbe bokszott, és harsogva kántálni kezdett.

- Zombi erő, Zombi ész! Élőholttól jobb, ha félsz! – Elhallgatott, aztán vigyorogva leeresztette öklét. – Bocs, a szokás hatalma. Hajrá Zombik!

- Ha te mondd – mosolygott James a fejét rázva.

- Gyertek, tartunk egy kis gyorsalpalót séta közben – intett nekik Zane. – Sok dolgot kell átvennünk, és kevés az idő. Fél óra múlva órám lesz. Ha akartok, beülhettek.

- Hát persze – jegyezte meg Albus. – Fantasztikus volna!

Lucy játékosan adott egy tockost unokatestvérének, miközben feltápászkodtak.

- Nyughass már egy kicsit, Albus!

- Jól van – mondta Zane, majd megfordult, és karjait kitérve hátrálni kezdett. – Ez itt az Alma Aleron főtere. A legtöbb oktatási épület itt van valahol, a környéken. A fluxusfűz mellett, az a téglá- és kőhalom az iskola egyik alapítójának otthona volt. Szinte kéreti magát, hogy felmásszunk rá, de nem jó ötlet. Manapság már szó szerint csak a varázslat tartja össze.

- Mi történt vele? – pillantott hátra James a válla fölött, a romház felé. – Olyan, mintha már legalább ezer éve így állna.

Zane vállat vont.

- Sajnálom, de ez nem része a túrának, legfőképp azért, mert fogalmam sincs. Tuti, hogy valaki, valamikor már említette nekem, de tettem magamnak egy szívességet, és amilyen gyorsan csak tudtam, elfelejtettem az egészet. Több hely maradt idebent a kapdelklaccsra és az újoncok beavatására – kocogtatta meg egyik ujjával a fejét. – Szóval, a közösségi házak a tanépületek másik oldalán állnak. Hat különböző van belőlük, és ezzel el is jutottunk az Aleron-beli életetek legfontosabb részéhez: melyik diákegyesületbe kerültök.

- Mint a roxfordi házak – ragyogott fel Lucy arca.

- Igen! – bökött a lányra Zane. – És nem. Itt egészen máshogy zajlanak a dolgok, kezdve rögtön a beosztással. Merthogy az nincs. Itt az embernek güriznie kell azért, ha be akar kerülni egy házba. Ha nem teszi, vagy bebukja a jelentkezést, az igazgatóság jelöl ki számára egy közösséget, és azt nem akarjátok.

James követte Zane-t a keskeny járdán, melyen időnként úgy kellett oldalaznia, mikor szemből kisebb-nagyobb diákcsapatok érkeztek.

- Miért nem? Így is, úgy is bekerülsz egy házba, nem?

- Na igen, de úgy egyáltalán nincs beleszólásod abba, hogy melyik házba tesznek. Attól függ, hol van hely. És a házak nem bánnak túl szépen a maradékkal. Még a Zombi ház sem, én már csak tudom.

- Te is... ööö... maradék voltál? – kérdezte Ralph.

Zane fújtatott egyet, majd hátralesett a válla fölött.

- Dehogy! Viszont a Zombi ház maradékjai pillanatnyilag is citruspité kapargatnak az alagsor faláról. Randa egy dolog ez a hierarchia, de hatásos.

- Elég barbárnak hangzik – mondta Lucy szelíden, mire Zane biccentett.

- Na szóval, összesen hat diákegyesület létezik, amelyeknek a neve eredetileg a görög mitológiából fakadt, mert az alapító atyák valamiért meg voltak örülve érte.

Mostanában viszont már senki nem hívja őket a görög nevükön, tehát ne fáradjatok a megjegyzésükkel. A közösségek az iskola alapítása óta léteznek, és úgy lettek kitalálva, hogy nagyjából minden személyiségi jegyet lefedjenek.

Megállt, majd ismét megfordult, és két közeli épület felé intett.

- Látjátok azt az régi udvarházat, a Rhines Hall mögött? Az a Hermész kúria, vagy ismertebb nevén, a Zombik otthona, ahol én is lakom. A jobb felső ablak, rögtön a torony mellett, az én szobámé. A Zombik kitartóak és pajkosak, szinte azonnal alkalmazkodnak bármely körülményhez. Pont mint én, mi?

Albus bólintott.

- Ezen kívül a Hermész ház Zombijai hírhedtek megkérdőjelezhető nézeteikről, épp ezért állandó felügyeletet igényelnek.

Lucy, James és Ralph egy emberként, döbbenetesen pislogtak Albusra.

- Most mi van? – tárta szét a karját Albus. – Nem csak Lucy tud olvasni! Ott volt a prospektus a szobánkban.

Zane az égre emelte tekintetét.

- Oké, fogjuk rá, hogy igazad van. Ha bárki mást kérdeztek, azt fogják mondani, hogy a Zombi ház tele van punkokkal, lázadókkal és bajkeverőkkel. De csak azért mondanak ilyeneket, mert irigyek. A mi színeink az epesárga és a fekete.

- És a többi közösség? – kérdezte Lucy.

- Jól van, nézzük csak – mondta Zane, majd számolni kezdett az ujjain. – A Hermész ház Zombijain kívül ott van még az Erebosz, vagy ismertebb nevén a Vámpír ház, amit Remora professzor vezet; őt már ismeritek. Az a banda imádja a drámát és a komorságot, ráadásul szuperkomolyan veszik magukat. A fekete és vérvörös egyenruhájukról ismerhetitek fel őket, de az is segíthet, hogy hullasápadt az összes, és a hajuk állandóan a szemükbe lóg, szóval mindig félre kell söpörniük az arcuk elől, ha látni akarják, ki szórakozik velük. Általában egy Zombi – tette hozzá büszkén.

- Aztán ott van még a Pixik Afrodité háza. Ők amolyan szurkolólány típusúak, és mindig azon lovagolnak, hogy ki néz ki jól, kinek van a legdrágább seprűje, meg ki az, aki még a tavalyi divat szerint öltözködik. Nem olyan rossz arcok, ha eltekintünk az egójuktól, és verhetetlenek, ha vitára vagy sulipolitikára kerül a sor. Még néhány igazi véla is van a Pixi házban. Az ő színeik a rózsaszín és a sárga, mivel ezek szinte mindig divatosak.

Zane ismét elindult, és a tér túlsó oldalán álló főigazgatósági épület irányába vezette a kis csapatot.

- Az Árész ház következik, vagyis a Vérfarkasok. Katonai fazonok, ezenkívül a kampusz élsportolói. Az ő házuk áll ott, a Győzelmi dombon, az igazgatóság mögött. Húsz éve nyerték el azt a helyet, és azóta senki sem tudta őket megverni a klaccs döntőn. A Vérfarkasok arrogánsak és durvák, senkit sem tisztelnek, aki nem olyan, mint ők, szóval jobb, ha messzire elkerülitek őket, hacsak nem lesztek közülük valók. Az ő színeik a palaszürke és a rozsdavörös, mint a terepszínű egyenruhák. Ott van az elnökük, Jackson professzor.

James hátrapillantott, és meglátta, hogy a távolban Theodore Jackson professzor lépked mogorva arccal a ragyogó napsütésben. Valóban ő is palaszürke köpenyt és rozsdavörös nyakkendőt viselt. James kimondottan örült neki, hogy a tanár nem vette észre őt és a többieket.

- Akkor, van még a Héphaisztosz ház, az Igorok otthona. Ők épp az ellentétei a Vértfarkasoknak. Az Igorok oda vannak a technomanciaért és alkímiáért, és zseniálisan értenek a gépekhez is. A legtöbbjük annyi időt tölt a házi laborjukban, hogy fogalmuk sincs, mi folyik a kampusz más részein. Egyfolytában arról beszélnek, hogy átveszik a világaluralmat, és világvége fegyvereket bütykölgetnek, de ha jobban megismeritek őket, rájöttök, hogy igazából ártalmatlanok. Könnyen felismerhetők a méregzöld egyenruháról.

Zane megtorpant a főigazgatóság, a hatalmas, toronyórás téglalapítmény lépcsője előtt. Megfordult, és elmutatott a társai feje fölött abba az irányba, amerről jöttek.

- És végül a Nagylábok, az Apolló házban. Az övük az a kúria, a romház mögött, a lehető legmesszebb a Győzelmi dombtól. A Nagylábok kedves fickók, de kábé ez minden érdekes, amit el lehet róluk mondani. Barátságosak, szorgalmasak, egyenes jellemű boszorkányok és varázslók, akiknek mindene a tiszta verseny, és ez meg is magyarázza, hogy miért felejtkeznek el róluk mindenki két másodperccel azután, hogy megismerte őket.

- Jó bandának tűnnek – lesett Lucy a távoli ház felé.

- Hát éppen ez az! – fakadt ki Zane. – Tiszteletreméltó klacss csapatuk van, de a bűbájaik olyan csapnivalók, hogy sosem nyernek. A házat is egy normális pasas vezeti, csak sosem jut eszembe a neve. Birsh professzor, vagy Barca, vagy valami ilyesmi. Emelt szintű varázsetikát tanít. *Halál* unalmas.

- Álljunk csak meg – emelte fel a kezét Albus. – Állítólag ez az Egyesül Államok legelittebb varázslóiskolája, és te azt állítod, hogy a tieitek nem tudtak jobb háznevekkel előrukkolni, mint egy rakás másodrangú szörny?

- Azt gyanítom, ha másnak nem is, a vámpíroknak lenne egy-két szava hozzád a „másodrangú” kifejezést illetően – jegyezte meg Lucy.

Zane a szemét forgatta.

- Igen, igen, üdvözöllek a klubban. Ne feledjétek, mélyen belül én még mindig hollóhátas vagyok. Mikor tavaly ide kerültem, megemlítettem egy-két helyen, hogy mennyire suta ez az egész a Roxforthoz képest. Meglepő módon senki nem vette túl jól a lapot. Az a helyzet, hogy ezeket az elnevezéseket diákok szavazták meg, vagy száz éve, és ahogy a mellékelt ábra mutatja, meglehetősen szegényes lehetett a fantáziájuk. Viszont ha szerintetek a szörnynevek bénák, hallanotok kellene a diákegyesületek *eredeti* elnevezését még akkoriból, mikor megalapították a sulit! Az alapító atyák sok tekintetben zseniknek számítottak, de ha valamiben dönteni kellett, egyikük sem villogott túlságosan.

- Hogyhogy? – kérdezte Lucy.

Zane lehalkította a hangját.

- Elég, ha csak annyit mondom, hogy ezek ugyanazok a tagok, akik végül úgy határoztak, hogy a két politikai pártunk szimbóluma az elefánt és a szamár legyen. Benjamin Franklyn az ellen szavazott, hogy sas legyen a nemzeti jelkép. Tudjátok, ő mit akart? Pulykát!

Albus vigyorogva rázta a fejét.

- Ugye csak viccelsz?

- Bárcsak így volna, pajtás – húzta ki magát Zane. – Még most is orrol kicsit emiatt, pedig annak már több száz éve! Egyébként pedig tök mindegy, tetszik vagy nem, ezek a közösségek. Ha egyszer bekerülsz valamelyikbe, gyorsan a fejedre

nőnek. Még tart a beavatási hét, szóval még van esélyetek bejutni egy jó házba. Én a Zombit javaslom nektek, de meg kell kérdeznünk Foltost.

- Foltost? – meredt rá Albus. – Az igazgatósági macskát?

- Murmáncot – javította ki Zane. – Hatodik érzéke van az ilyenekhez. Abba a házba jelentkeztek, amelyikbe csak akartok, de hagyomány, hogy az új tanulók először kikérik Foltos tanácsát. Jó buli. Hé, ott is van!

James követte Zane pillantását. A kőlépcső tulsó végén, egy hatalmas sas szobor árnyékában ott hevert egy tökéletesen közönséges kinézetű, teknőcmintás bundájú macska. Szemei csukva voltak, de a farka hegye folyton folyvást ide-oda járt, mintha az állat csak színlelné az alvást.

- Gyertek! – vigyorgott Zane. – Kérdezzük meg tőle!

- Ez valami szívatás, amit minden újonccal eljátszotok, mi? – mondta a lemaradozó Albus. – Értékelem, de én nem dőlök be neki.

- Ahogy tetszik – vont vállat Zane zavartalanul. Leguggolt a macska elé, és megvakargatta a fejét a két füle között. – Szevasz, Foltos! Hát hogy vagy, te kis kandúrbandi? – gügyögte, mintha csak egy csecsemőnek tenné. – Igen, ez az. Szereted, ha a füled között vakarnak, mi? Mit szólnál hozzá, ha segítenél pár barátomnak? Mutasd meg nekik a macska ösztöneidet!

Foltos lassan kinyitotta zöld szemét, és felpillantott Jamesre, majd meglóbálta farkát.

- Ő itt James – folytatta Zane. – Tudom, hogy késett pár napot, de hosszú út áll mögötte, szóval van mentsége. Adnál neki egy kis lökést a helyes irányba? Melyik a hozzá illő diákegyesület?

A macska továbbra is töprengve meredt Jamesre, és közben Zane kényeztetését hangos dorombolással nyugtázta. Végül felállt, kinyújtózott, majd hatalmasat ásított, végül pedig kilépdelt a napfényre.

- Imígyen szóla Zarathustra – szólt Albus az égre emelve tekintetét.

- Psszt! – püsszögte le Zane, felemelve egyik kezét.

Foltos farkát a magasba emelve elsétált a főigazgatóság nyitott ajtaja felé, aztán a bal mellső mancsát felemelten hagyva megtorpant. Ezután hátrapillantott, mintha csak arról akarna megbizonyosodni, hogy figyelnek-e a diákok.

- Nézzétek, hol van a lába! – súgta Lucy, és könnyökével Jamest bökdöste.

James közelebb hajolt. A lépcső kövébe vésve hat szimbólum sorakozott. A Jameshez legközelebbi egy szárnyait félig kitaró denevér volt. A macska az egyik középső szimbólumon állt, jobb mancsa éppen a kép kellős közepén nyugodott.

- Ez nem lehet helyes, Foltos – vonta össze a szemét Zane.

- Mi az? – hunyorgott James. – A táskámban hagytam a szemüvegemet, a nélkül nem látom az ábrát.

Zane felsóhajtott.

- Egy lombik az, amelyből villám csap ki; az Igor ház jelképe. Foltos, James nem Igor. A techomancia nem az ő asztala, viszont a defenzív bűbájokban verhetetlen. Kiváló Zombi alapanyag. Menj tovább a kancsal koponyához!

James legnagyobb meglepetésére a macska mintha megrázta volna a fejét. Az Igor szimbólumon maradt, bal lábát felemelve, jobbal a vésett lombik közepén.

- Egészen biztos nem vagyok Igor – jegyezte meg James.

- Igen, hülye, vén macska – bólogatott Zane, sanda pillantásokat vetve Foltosra. –

Még szerencse, hogy ez nem olyan, mint a Roxfortban a Teszlek Süveg. Mint mondtam, bármelyik házba jelentkezhettek, akármit mondjon is *őurasága*.

- Most engem! - lépett előre Albus. - Hadd menjen James a kockák közé. Mi a helyzet velem, Foltos, öreg pajti?

A macska hűvösen végigmérte Albust, aztán letette bal mancsát, és továbbindult a szimbólumok fölött. Csak majdnem a legvégén állt meg, egy olyan egyértelmű ábra fölött, amit még James is könnyedén ki tudott venni. Egy vérfarkas volt.

Albus vigyorogva biccentett.

- Kiváló. Farkas.

- Na és Ralph? - tolta előrébb barátját Zane.

Foltos hosszú másodpercekig tanulmányozta a nagyobb fiút, zöld szeme összeszűkül. Végül leült, végignyalta párszor az oldalát, azután ismét útra kelt, és tett egy nagy kört. Mikor megérkezett céljához, jobb lábával ismét a lombikon állt.

- Mi a fene, valaki macskamentát kevert a tápodba, kishaver? - rázta a fejét Zane.

- Ralph még annyira sem Igor, mint James. Ő még akkor sem vette fel a technomanciát, mikor alkalma lett volna rá.

- Ez így igaz - bizonygatta Ralph az állatnak. - Azt sem tudom, hogy kell lebetűzni a „technomancia” szót.

Foltos felemelte orrát, és megint nagyot ásított, mintha már unná a sok fecsegést.

Lucy odasétált az állathoz, és fél térdre ereszkedett mellette.

- Szia, Foltos - köszönt a macskának félredöntött fejjel. - Lucy Weasley vagyok. Szerinted hová tartozom?

Foltos előre lépdelt, Lucy lábához dörgölözött, és hozzá hangosan dorombolt. Megkerülte a lányt, aztán a szimbólumok sorának másik vége felé indult. Árnyéka a denevérré esett, ahogy néhány pillanatig töprengve meredt rá, aztán dönthetett, mivel jobb mancsát a jel közepére nyomta.

Zane előre-hátra hintázott a sarkán.

- Ebben igaza lehet - morfondírozott. - Tényleg körbeleng téged egyfajta „éjszaka teremtménye” titokzatosság, Lucy.

- De ki nem állhatom azt a Remora nőszemélyt - ellenkezett Lucy, miközben előre nyúlt, és ismét megsimogatta Foltost. - Olyan hiú és nevetséges.

Zane felvonta szemöldökét, aztán egyik ujjával az égre bökött.

- Minden házban fellelhető minden jellem. Ez szó szerinti idézet a házam elnökétől, magától a jól öltözött Jersey-i ördögtől!

- Na és mit jelent? - értetlenkedett Ralph.

- Azt, hogy egyik ház sem csak jó, vagy csak rossz - felelte Zane megigazgatva a hátizsákját. - Minden közösségben vannak ellenszenves alakok, nem csak a vámpírok között. Még köztünk, a Zombik között is akad pár. Másrésről viszont mindenhol lehet találni jó arcokat, még ha néha elég kevesen is vannak. Szóval ne aggódj emiatt, Lucy. Ha jelentkezel a Vámpír házba, biztos találni fogsz köztük néhány szeretnivaló embert, akárhogy is igyekszik Remora kigyomlálni őket.

- És hol fogunk lakni, amíg be nem kerülünk valamelyik egyesületbe? - kérdezte Ralph.

- Van egy közös kolesz a vendégház mögött - bökött hátra Zane arrafelé, amerről jöttek. - A cuccotok valószínűleg már ott van. Viszont amilyen gyorsan csak lehet, ki kell onnan költöznötök. Azt az épületet nem újították fel már vagy háromszáz éve. A

ti helyetekben máris rohannék, hogy feliratkozzak valamelyik közösséghez. A beavatási folyamat azonnal elkezdődik. És ha már itt vagytok, elkérhetitek az órabeosztást, illetve jelentkezhetek különféle klubokba és sportcsapatokba. – Oldalra lépett, és az igazgatóság épületének hatalmas ajtaja felé intett. – Hacsak nem akartok mégis inkább prekognitív tervezéstanra jönni velem.

- Kösz, nem – sóhajtott James. – Azt hiszem, jobb, ha minél előbb átesünk a formaságokon.

- Nem tudom, ti hogy vagytok vele – tette hozzá Albus –, de én addig húzom a sulikezdést, ameddig csak lehet.

- Én viszont szeretnék veled tartani – lépett Lucy Zane mellé. – Épp ellenkezőleg, mint ezek ketten, én alig várom, hogy láthassam, hogyan néznek ki itt az órák. A hivatalos ügyeket ebéd utánra hagyom.

- Akkor erre tessék! – nyújtotta könyökét a lány felé. – A prekog nem túl nehéz, főleg mióta Madame Delacroix már csak a kórházi szárny párnázott falainak tart előadásokat, de ettől még kihívás. Csak ne maradj le, és én majd segítek a felszínen maradni.

James a fejét rázva figyelte, amint a másik kettő alakja beleveszik a diákok áradatába.

- Szóval – indult meg tétován Ralph az igazgatóság főbejárata felé –, az Igor házhoz jelentkezel?

James felhorkantott.

- Kizárt. A Zombiba megyek, legfeljebb majd később bocsánatot kérek Foltostól.

- Én is így gondoltam – biccentett Ralph. – Habár folyton az jár a fejemben, hogy vajon mit tudhat a macska, amit mi nem tudunk?

- Idióták vagytok – szólt Albus komolyan. – Az a macska mentális összeköttetésben áll a kozmosszal, vagy ilyesmi. Belelát a lelketekbe, mint otthon a Teszlek Süveg. Láttátok, milyen gyorsan eldöntötte, hogy a Vércap házában a helyem? Az élsportolók, az erő és fegyelem házában. Ha a macska szerint igoros kockák vagytok, nem kéne vitatkoznotok vele. Foltos érti a dolgát.

James félretolta öccsét, és megindult az igazgatóság ajtaja felé.

- Egy perce még úgy gondoltad, a macskával csak a golyákat szívatják meg.

Ralph nagyot sóhajtva követte barátját.

- Azt hittem, végre vége van. Már épp kezdtem jól érezni magam a Mardekárban, és most minden kezdődik előlről.

Albus összevonta a szemét.

- Szeretem a Mardekárt, de van egy olyan érzésem, hogy én és a Farkasok egész jól ki fogunk jönni egymással.

- Legalább itt nem olyan nagy szám a kviddics, mint odahaza – jegyezte meg Ralph, ahogy beléptek az épület előcsarnokának visszhangzó árnyékába.

- És az miért jó? – pislogott rá James értetlenül.

- Hát azért – vigyorodott el Ralph, és a barátja vállára csapott –, mert növeli az esélyeidet, hogy bekerülj a csapatba.

Albus felröhögött, és a hang ide-oda pattogott a hatalmas, sötét előtérben.

Alig húsz perccel később a három fiú már ismét a szabadban volt, és a frissen kapott órabeosztást vizsgálgatták.

- Nektek van műszertanotok? – kérdezte Albus. – El sem tudom képzelni, mi lehet az.

- Nem mintha a többinek sok értelme volna – bólogatott Ralph. – Ezt nézzétek: mugli foglalkozástan. Az meg mi?

- Hé! – kiáltotta valaki a közelükben, mire a trió megtorpant. James addig forgatta a fejét, míg meg nem látott két idősebb diákot az igazgatóság épületének ajtajában. Az egyikük, egy lány, sötétszürke szoknyát, hozzá illő kardigánt és rozsdavörös nyakkendőt viselt. Sötét, kimért arcát fekete haj keretezte. A másik egy fiú volt, akinek a fűzöld haja egyetlen csíkba volt vágva, mely a szemöldökétől a nyaka hátuljáig húzódott. Rajta rikítóan sárga nyakkendő és fekete nadrág volt, de ha ez nem lett volna elég, a zakóján lévő címer egyértelműen azonosította, hogy a Zombi házból való.

- Nekünk szóltatok? – kérdezte Ralph, és remélte, hogy a válasz nemleges lesz.

- Miért, láttok más új fiúkat is a környéken, akik a Hermész ház Zombijai közé akarják bekuncsorogni magukat?

- És az Árész Vértarkasaihoz – tette hozzá a lány különös félmosollyal. – Melyikötök Albus Potter?

Albus vigyázzba vágta magát, és tisztelgett. James tudta, hogy csak vicces akart lenni, de azzal is tisztában volt, az adott helyzetben milyen könnyen visszafelé sülnhet el az ártalmatlan tréfa.

- A földre, zöldfülű – csattant fel a lány, és a kőpadlóra bökött. – A tisztelgés azoknak való, akik szolgálnak. Jóváteheted a csúfolódást, ha nyomsz nekem harmincat.

Albus, aki már félig a földön volt, most megdermedt, és a magas lányra pislogott.

- Ööö, harminc mit? Galleont? Puszit? Bocs, de nem vagyok idevalósi. Ez most valami megvesztegetési ügy?

A lány ismét elvigyorodott. Lehajolt Albushoz, hogy az arca csupán húsz centire volt a fiútól.

- Harminc *fekvőtámaszt*, Cornelius – szólt mézesmázosan. – És hogy ezután ki ne menjen a kobakodból, egy kézzel csinálod.

- Cornelius? – motyogta Ralph.

- Fekvőtámasz – nyögte Albus. – Az valami tornaféleség, ugye?

A lány biccentett, aztán előhúzta pálcáját fehér blúza ujjából.

- Tessék, az elsőben segíték.

Pöccintett a pálcával, mire Albus teste könnyedén a levegőbe emelkedett, ám egy pillanattal később visszazuhant a tenyerére és a lábujjaira.

- Ez egy – mondta a lány még mindig mosolyogva. – A többit hangosan számold!

Albus nyögve számolni kezdett, ahogy orra a követ érte, majd felnyomta magát.

- Ami titeket illet – lépett oda a fiú Ralphhoz és Jameshez, és alaposan végigmérte őket –, normális esetben már az első rostán kiszórtalak volna titeket, de az egyik háztársam ajánlását élvezitek. Zane Walker szerint tagjai voltatok a Bajkeverőknek. Igaz ez?

- Honnan tudsz róluk? – pislogott James.

A fiú megpöckölte James fülét, majd elvigyorodott.

- Épp most mondtam, hogy Zane említette. Szóval tagok voltatok, vagy sem?

- Igen – mondta James a fülét dörzsölve. Nem igazán fájt neki a pöckölés, de úgy vélte, jobb, ha nem tesz úgy, mintha észre sem vette volna.

- Azt hiszem, én is – törte a fejét Ralph. – Mármint nem hivatalosan. Sose volt eskü, vagy ilyesmi...

- A Zombi háznál komolyan vesszük az ajánlásokat – mondta a fiú. – A nevem Warrington, de ti szólítsatok... nézzük csak... szólítsatok, mondjuk, Őfelségességes Mr. Warrington Nagyúrnak, amíg mást nem mondok. Érthető?

- Igen – felelte James ernyedten.

- Igen, mi? – hajolt közelebb Warrington.

- Igen, Őfelsége, Mr. Warrington... ööö, Nagyúr.

- Határeset – húzta ki magát újra a fiú. – Szóval te vagy James Potter, ez a rakás téglá meg Ralph Deedle, mindketten a ködös Albionból. Jól van. Megmondom, hogy most éppen mit akarok, mit tegyetek: fussatok el a Hermész kúriához, és mutakozzatok be a többi Zombinak. De nem mehettek ám be, értettétek? Ti zöldfülűek vagytok, és a zöldfülűek csak akkor léphetnek be a házba, ha behívják őket. Tehát megálltok odakint, és kiabáltok. Mondjátok el odabent mindenkinek a neveteket, hogy ki ajánlott be titeket, és miért kéne bevennünk benneteket. Ó, és ezt vegyétek fel! – Warrington két kalapot nyújtott a fiúk felé, és James nem lepődött meg túlságosan, mikor meglátta, hogy a sárga-fekete sapkák tetején propeller forog. Néhány dolog már csak a tradíciók része marad, éljen bármelyik országban is az ember. Ő és Ralph tétován elvették a fejedőket.

- Vegyétek fel most rögtön! – vigyorgott Warrington. – Mutassatok egy kis büszkeséget a ház felé! Mikor úgy egy óra múlva visszaérek a kúriához, odakint akarlak titeket látni, amint bőszen dolgoztok. És mikor *bemegyek*, azt akarom, hogy bármelyik Zombit kérdem is meg, az el tudja rólátok mondani mindent, amit tudni szeretnék. Vettétek?

- Igen – sóhajtotta James a fejébe nyomva a kalapot.

- Igen, *mi?* – dőlt előre ismét Warrington.

- Igen, Őfelsége, Mr. Warrington Nagyúr – mondta a két fiú kórusban.

- Nem, mégsem akarom, hogy így hívjatok – vakargatta meg az állát Warrington.

- Ezután legyenek Warrington kapitány, a király arcok birodalmának szuperhercege. El ne felejtsetek! Nem akarom még egyszer elmondani. Most spuri!

Elhessegette Jamest és Ralphot, akik leügettek az igazgatóság lépcsőjén, otthagya a nyögve fekvőtámaszozó Albust.

- Azt nem tudtam – lihegte Ralph, miközben átkocogtak a kampusz főterén -, hogy futás is... lesz az alkuban.

8. A SORSOK TÁRHÁZA

Jamest másnap egészen elkápráztatta, hogy hogyan lehet az élet egyszerre olyan egyforma, mégis különböző a Roxfortban és az Alma Aleronban.

Ő és Ralph az előző délután nagy részét a Hermész kúria alagsorában töltötték, fejükön a nevetséges, propelleres sapkákkal, és néhány felsős Zombi arról faggatta őket, miért kellene maguk közé venniük a fiúkat. És ha ez még nem lett volna elég, Jamesék mindeközben a piszkos szőnyegen másztak, vagy a poros gerendákat böködték, hátha találnak még néhány pókot, amit – az utasítások alapján – egy hatalmas befőttesüvegbe rakhatnak, társaik mellé. James attól tartott, hogy a következő feladat az lesz számukra, hogy egyék meg az összegyűjtött pókokat, úgyhogy néhány nagyobb példányt akarattal futni hagyott. Tíz órára Zane is befutott, és egy hatalmas tál pattogatott kukoricát majszolva levetette magát egy fotelbe, lábát pedig feldobta egy sárga plüssel bevont öreg zsámolyra. Warrington, aki akkorra már úgy rendelkezett, hogy Warrington főszultánnak, a második emeleti kanapé harcos urának szólítsák, kritikus szemmel fürkészte Ralph és James pókos üvegét. A tartály alján több tucat pók nyüzsgött egymás hegyén-hátán, apró lábaik hátborzongatóan karistolták az üveget.

- Nem rossz, zöldfülűek – ismerte be Warrington vonakodva. – Tizenhatal több, mint amit Zane szedett össze az első este.

- Ez nem igazság! – fakadt ki Zane, és kihúzta magát a karosszékekben. – Ők ketten vannak!

- Ez igaz – felelte Warrington vigyorogva, és lecsavarta az üveg fedelét. – De te csaltál, Walker. A pókjaid felét hangyákból, százlábúakból és poshadt chipsekből

változtattad át. A legtöbbjüknek nem is annyi lába volt, mint kellett volna.

Zane visszahuppant a fotelbe.

- Ha jól rémlik, épp ez tetszett bennem nektek a legjobban. A kreatív család egy igaz Zombi ismerve. Te magad mondtad.

- Valóban így volt – bólogatott Warrington, majd kiborította a szőnyegre a befőttesüveg tartalmát. A pókok kipotyogtak, aztán a szélrózsa minden irányába iszkoltak, be a bútorok alá, és a sötét sarkokba.

- Ezt most miért tetted? – fakadt ki Ralph kidülledő szemekkel. Jamesnek feltűnt, hogy a Ralph fején lévő propeller mindig gyorsabban kezdett pörögni, ha a fiút felzaklatta valami. Nemrég csaknem felemelte őt a padlóról, mikor Ralph egy feketeözvegy fészke alá bukott a lépcső alatt.

- Bocs, zöldfülűek – szólt Warrington higgadtan. – A Zombi házban él a „kapd el, ereszd el” szabály. Különben a következő zöldfülűcsapat mire vadászna? A legtöbb pók mára szinte családtagnak számít.

- Arra a nagy narancssárgára, a lila csíkkal, emlékszem az első itt töltött éjszakámról – mondta Zane ábrándosan. – A párnám alatt találtam, és két pici, műanyag agyar volt rajta.

A szobában lévők nevetésben törtek ki, és Warrington elégedetten Zane-re vigyorgott.

James és Ralphot hamarosan útjukra engedték néhány jókívánsággal és Zane bátorításával, aki egyre csak azt bizonygatta, hogy az este fantasztikusan sikerült.

- Tuti befutók vagytok – mondta, mikor kikísérte barátait a Hermész kúria elé. – Komolyan, Warrington kedvel titeket, különben nektek kellett volna minden egyes pókot visszatennetek a hálójába. Ha holnap átmentek a bátorságpróbán, még kettőt sem pislogtok, és már bent is vagytok a bandában.

James megkérdezte Zane-t, mi lesz a bátorságpróba, de a fiú csak a fejét rázta.

- Ha tudnám, elmondanám, de nem tudom. Mivel csak a beavatási hét végére értetek ide, valószínűleg valami nagy durranás lesz, de ne izguljatok, a kisujjatokból is kirázzátok.

James próbált nem gondolni rá, mialatt ő és Ralph végigsétáltak a sötét kampuszon. A közös kollégium egy kőmonstrum volt, mely úgy festett a vendégház árnyékában, akár egy óriási mauzóleum. A környéken egy lámpa sem volt, hogy megvilágítsa az utat, és az épületnek alig néhány ablakából szűrődött ki némi világosság. A kis előtérben James és Ralph ott találták a ládáikat és Nobby kalitkáját, melyből a bagoly baljóslatúan méregette gazdáját.

- Bocs, Nobby – restelkedett James. Letérdelt a kalitka elé, és kinyitotta az ajtaját. – Majdnem elfeledkeztem rólad. Menj csak ki, vacsorázz meg, de ne repülj messzire! Holnap majd megkérdezem, hol tartják errefelé a baglyokat.

Nobby kiugrott a ketrecből, felborzolta a tollát, aztán egy barátságtalan huhogást követően széttárta szárnyait, és kiröppent a nyitott ajtón.

- Itt van egy üzenet a mamádtól – vett fel egy borítékot Ralph a ládája tetejéről. – Mindannyiunknak címezte. Neked, nekem, Lucynek és Albusnak is.

James lehuppant a ládájára, és levette fejéről a propelleres sapkát.

- Olvasd fel – intett fáradtan.

Ralph kivette a levelet a borítékból, és széthajtogatta.

- „Kedves gyerekek” – kezdte, aztán Jamesre sandított. – „Gyerekek”?

- Csak folytasd! – rázta a fejét James.

- „Remélem, sikerült berendezkednetek, és az órákkal se lesz semmi baj. Máris hiányoztok nekünk, habár holnap este biztosan találkozunk majd Longbottom professzor előadásán. Az új egyenruháitok a ládáitokban vannak. A holnapi viszontlátásig legyetek jók! Sok szeretettel:” bla-bla-bla. Mindenki nevét ide írta, még Merlin igazgató úrét is.

- Ez a mamám – vigyorodott el James.

- A hátulján is van valami – szólt Ralph a papírlapot forgatva. – Lucy írta. Azt mondja... a Vámpír házban tölti az éjszakát az új haverjaival, meg hogy „Reggel valószínűleg találkozunk az iskolában, hacsak nem alszotok el, lógtok, esetleg felejtkeztek el róla, hogy az amerikai időt nézzétek.” Mindig ilyen bosszantó?

James vállat vont.

- Azt hiszem, a családom nő tagjai így mutatják ki a szeretetüket.

- Szerinted Albus is itt van valahol? – kérdezte Ralph, miközben nyögve egy roskatag csomaglift felé vonszolta a ládáját. A lift melletti polcon egy patinás rézsobor állt, mely egy hordárruhás majmot ábrázolt.

- Dunsztom sincs – sóhajtott James, majd ő is nekiveselkedett a saját ládájának. – Talán neki is szerencséje volt, mint Lucynek, és az új házában töltheti az éjszakát.

Ralph beszuszakolta a ládát a nagy liftbe, James pedig a Ralphéra lebegtette saját csomagját. A rézmajom hirtelen életre kelt és felugrott, mindezt olyan éktelen csikorgással, ami egyértelművé tette, hogy a fémizületei rég láttak olajat. A majom beoldalazott a liftbe a ládák mellé, és behúzta maga után az ajtót. Egy pillanattal később kereplő hang jelezte, hogy a szerkezet elindult a felső szintek felé.

- Honnan tudja, hova menjen? – meredt James a csukott ajtóra. Ralph vállat vont, aztán a két fiú a mosdó keresésére indult.

A közös kollégium valóban olyan nyirkosnak, penészesnek, és lesújtóan elmaradottnak bizonyult, mint amilyennek Zane mesélte. Mikor Ralph eltekerte a csapot, abból rozsdabarna víz, sár, és néha egy-egy giliszta hullott a kagylóba, és ezen az sem segített, hogy a fiúk néhány percig folyatták a vizet. Végül úgy döntöttek, hogy tökéletesen elegendő lesz, ha csak egy kicsit megmosdanak a közeli szökőkútban. A medence közepén lévő madáritatóról legalább fél tucat vízköpő követte minden egyes mozdulatukat hűvös figyelemmel.

- Külföldiek – motyogta egyikük az égre emelve tekintetét.

Ralph és James néhány percig fenyőtobozzal hajigálták a szobrokat, ám hamarosan rájöttek, hogy egy kőből faragott vízköpőt nem könnyen tudnak kihozni a sodrából, így hát kimerülten visszaindultak a szálláshelyükre. Rövid kutakodás után a legfelső emelet szőnyegére rúgva találtak rá ládáikra. Csakhamar találtak is egy üres szobát, és azonnal befeküdtek az ősrégi ágyakba.

Másnap James és Ralph első órája varázsháztartástan volt, melyet az igazgatóság épületének pincéjében tartottak egy olyan helyiségben, amiről minden szándék ellenére is sütött, hogy a föld alatt van. Az alacsony, boltozatos mennyezetet oszlopok támasztották alá, és Jamesnek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a felettük lévő hatalmas épület egyre lejjebb és lejjebb süllyed, összenyomva az alatta lévő tért. Mindent egybevetve az osztályterem alig különbözött a roxfordi pókhálós termek többségétől.

A háztartástan tanár egy kövér, töpörödött vén boszorkány volt rózsás arccal,

bodros, fehér hajjal, mely úgy festett, mintha saját – és meglehetősen mozgalmas – életet élt volna, valamint szikrázó szemekkel, melyek időnként pajkosan végigfutottak a diákokon, mintha a tanárnő nem tudná eldönteni, hogy tanítsa-e a gyerekeket, vagy hatalmas pitét süssön belőlük. A neve, mint kiderült, Betsy Bartholemew Ryvenwicke Newton professzor volt, azonban arra utasította nebulóit, hogy csupán Newt mamának szólítsák. Nagymamás mosollyal üstöket, kannákat és lábasokat kezdett kipakolni az asztalára, s közben bevezetésként elmondta a legfontosabb tudnivalókat a tantárgyról. Zane, aki a terem végében osztozott Jamesszel és Ralphal egy asztalon, közelebb hajolt Jameshez.

- Talán olyan édesnek tűnik, mint egy mézes puszelli – súgta a keze mögé rejtve száját –, de nem érdemes feldühíteni Newt mamát. Olyan kemény, mint a bőrkeményedés egy nagyláb sarkán, és ugyanolyan könnyen el is tiporhat, ha felbosszantod.

Ralph a pennájával játszadozva lecsúszott a székén.

- A háztartástan nem csajos tárgy? – suttogta komoran, azonban Zane pisszegve, ujját a szája elé kapva közbevágtott.

- Tessék? – hagyta félbe mondókáját Newt mama a terem elejében. Felemelte állát, és végignézett a diákok feje fölött. Végül a tekintete Zane-en állapodott meg, és a fiúra villantotta elbűvölő mosolyát. – Kérdése van, Mr. Walker?

- Nem, nem – vágta rá Zane kissé mániákus vigyorral. – Semmiség.

- Valaki hátul mintha valaki olyasmit mondott volna, hogy a varázsháztartástan... bocsánat – vonta össze a szemöldökét. – A hallásom már nem olyan jó, mint régen. Minek is hívta a barátja?

- Ööö... - nyögte Ralph, és az arca azon nyomban sötétvörösbe váltott. – Én, ööö... csak kérdeztem. Még új vagyok itt.

Newt mama becsukta szemét, és vigasztalóan bólogatott.

- Igen, igen. Mr. Deedle, a tengerentúli varázslótestvéreinktől. Már sokat hallottam önről és a barátairól. Min töprengett, fiatalember? Ne féljen, Newt mama nem harap!

Ralph felbátorodva kihúzta magát a székén.

- Hát... - kezdte, és körbepillantott. A többi diák mind feléje fordult, és tágra nyílt, komoly szemekkel meredt rá. Néhányan még a fejüket is figyelmeztetően rázták. Ralph nagyot nyelt, aztán folytatta. – Én, ööö... én mindig azt hittem... bocsánat, amiért így mondom... hogy a háztartástan lányoknak való.

- Ó, dehogy – legyintett Newt mama mosolyogva. – Ez általános tévhit, kedves fiam, erről biztosíthatlak. Nem, az igazság... - itt a professzor ellépett az asztalától, és behátrált a pinceterem elülső falánál álló magas szekrények árnyékába – az igazság az, hogy a háztartástan egyáltalán nem *lányoknak* való... valójában a *nőknek* való.

Az árnyékban Newt könnyedén a magasba emelte kezét, mire meglepően inas, erős alkarjáról visszacsúszott a talár ujjja.

- A háztartástan több pusztá tantárgynál. Az egy életen át tartó elfoglaltság, mely csak kevés, a legnagyobb hatalmú asszonyokat nem gyűri maga alá. Az olyan tüzes, *dörzsölt* boszorkányokat, akiknek ravaszsága nem ismer határokat, kiknek motivációja az ismeretlenből fakad, és akiknél a bennük buzgó lehetőségeknek csak az önfegyelmük szab gátat...

Newt feltartott pálcájának és ujjainak hegyéből villámok csaptak ki, és

végignyaldosták a szekrények oldalát. A tanárnő hangja elmélyült, és valahogy sokkal öblösebbé, rezgőbbé vált. – Az olyan boszorkányokat, akiknek talpnyalói csak úrnőjük kímélete miatt létezhetnek, csupán hogy engedelmeskedjenek a nő mindenkori szeszélyeinek, akár félelemből, akár szeretetből teszik, örökké elbűvölve és megbájolva, akár *tudnak* róla... akár *nem*!

Mennydörgés dübörgött végig a pinceterem zárt terében, és hűvös fuvallat rázta a szekrények ajtaját, és oltotta ki a falra erősített gyertyák lángját. Az asztaloknál ülő diákok megragadták pergamenjeiket és pennáikat, ahogy a szél végigsöpört rajtuk, belekapva a lányok hajába, és meglobogtatva a fiúk nyakkendőjét. A sarokban lévő, fémállványra szerelt csontváz zörögve himbálózni kezdett. Állkapcsa le-fel járt, mintha némán kacagna a látottakon. Egy pillanattal később, amilyen gyorsan kezdődött, a szél ugyanolyan gyorsan elcsendesült. A helyiség világítása ismét normális lett, ahogy a füstölgő gyertyák halk pukkanások kíséretében meggyújtották magukat.

- Ez megválaszolta a kérdését, kedveském? – kérdezte Newt mézes-mázosan. Már ismét az asztala mögött mosolygott, mintha egy millimétert sem mozdult volna el.

- I-igen, asszonyom – szólta sietve Ralph, és kihúzta magát a székén. – Világos, mint a nap!

- Helyes – felelte Newt mama melegen, és a fiúra hunyorgott. – Hol is tartottunk? Ó, igen, a varázskonyhák elengedhetetlen darabjainál, kezdve a merőkanállal. Mindenki jól figyeljen, mert a téma előkerülhet a teszteken!

Negyven perccel később az osztály tagjai kitódultak az alacsony folyosóra, mindegyikük kezében egy-egy mérges mályva muffinnal, melyeket Newt mama segítségével készítettek el a terem koboldtűzzel működő sütőiben.

- Newt mama a Pixi ház feje – magyarázta Zane. – Az övék az a nagy, mézeskalácsház-szerű kúria, az Afrodité torony, a színház mögötti dombon. Nála jobb példát keresve sem találhatnánk, hogy megmutassuk, miért nem szabad alulbecsülni a Pixiket, még ha úgy is festenek, mint egy mézédés citromos süti.

- Találkoztam néhány Pixivel – zárkózott fel a fiúk mellé Lucy. – Szerintem a többség egyáltalán nem olyan, mint Newt mama. Az a nő nem normális.

Zane felnevetett.

- Ó, nem is sejtetted, mennyire nem az. Nekem elhiheted.

James egyre csak a markában lévő minimuffint fixírozta.

- Ezt megehetjük? Mármint... mérges mályva?

- Ez csak egy név – vont vállat Zane. – Mint a pestispipacs vagy a gyilokgomba. Fenségesek. Másrésztől viszont, ha valaki gyönyörzserbóval kínál benneteket, vigyázzatok!

- Láttátok Albust? – kérdezte Lucy, mikor már az igazgatóság hosszú előcsarnokába vezető lépcsőket rótták.

Zane biccentett.

- Reggel láttam a büfében, amint egy csapat felsős Vértfarkas körül lebzsel. Ő vitte a tálcaikat, úgy egyensúlyozott velük, hogy akár a cirkuszban is felléphetne. Az igazat megvallva, lenyűgöző volt. Az utolsó a fogai között tartott pálcájával lebegtette.

- Be fog jutni – mondta Lucy magabiztosan. – Albus meglehetősen szívós tud

lenni, ha akar.

- A szívósság is lehet erény – jegyezte meg James a fejét rázva.

A lépcső lábánál Lucy búcsút intett a fiúknak, és a művésztorony felé indult, varázsirodalom órára. Miközben a három fiú átvágott a kampuszon az alkalmazott varázstudományok épületéhez menet, egy alak kocogott oda hozzájuk a gyepen. James odapillantott, és meglátta, hogy Warrington az.

- Szevasz, Walker! Zöldfülűek! – üdvözölte őket. – Beszelnünk kell.

James és Ralph megtorpant, és kórusban szólaltak meg.

- Igenis, Warrington főszultán, a második emeleti...

- Jól van! – vágott közbe Warrington. – Figyeljete! Minden készen áll a bátorságpróbákra, ma éjjel lesz a nagy éjszaka. Mindent, amire szükségetek lesz, megtaláltok az egyik közös kolesz mögötti szemeteskukában. Azt keressétek, amelyiknek nagy, sárga „Z” van az oldalára bájolva. Walker, segíts nekik az indulásnál, oké? Tudod a dolgod. De a próbától tartsd távol magad!

- Igenis, kapitány – szalutált színpadiasan Zane.

- De hiszen ma éjjel lesz Longbottom professzor előadása – fordult barátjához James, miután Warrington sarkon fordult, és elsietett. – Azt nem hagyhatjuk ki!

- Az este lesz – rázta a fejét Zane. – Mikor a Zombik „éjszakát” emlegetnek, általában másnap hajnalra gondolnak.

- Értem – mondta James összevont szemekkel.

Ralph aggódalmasan pislogott Warrington után.

- Szóval, mi lesz a bátorságpróba?

- Amint benézünk a kolesz mögötti kukába, megtudjuk – felelte Zane egyszerűen.

- Most viszont nincs rá időnk. Varázsfőci jön, és Wimrinkle professzor hajlamos jegyeket levonni a későktől. Olyan merev a fickó, hogy esküszöm, néha nyikorog séta közben. Gyertek!

A varázsföldrajz órát egy hatalmas, kerek teremben tartották, az alkalmazott varázstudományok épületének kupolájában. A padló teraszosan ereszkedett, akár egy amfiteátrumban, a székek és asztalok körkörösön voltak elhelyezve. A nebulók feje fölött folyvást óriási térképek lebegtek vastag, díszes keretekben. Jamest nem lepte meg túlságosan, mikor észrevette, hogy a kézzel rajzolt térképek – melyek közül sok rendkívül régi volt – fakó barna, vörös és zöld foltjai alig észrevehetően mozogtak. A képek természetesen elvarázsoltak voltak, és mutatták a folyók, óceánok mozgását, sőt, még apró, hangyányi hajókat és egyéb mágikus járműveket is ki lehetett szűrni rajtuk.

- Állítólag, ha az ember egy speciális nagyítót használ – súgta oda barátainak Zane, miközben a terem egyik középső terasza felé tartottak –, akkor még picike kis embereket is lehet látni a városokban. Még magadat is megtalálhatod, ha elég közelről nézed.

- Ó, biztos erre gondolt az apám – jegyezte meg Ralph töprengő arccal. – Azt mondta, az iskola egyik célja, hogy rátalálj magadra.

James felhördült, Zane pedig az égre emelte tekintetét, amit Ralph kissé sértetten vett tudomásul.

Ahogy a trió elhelyezkedett, és kezdte előpakolni a pergameneket és pennákat, James észrevette Albust, aki a terem túlsó végében lévő ajtón át érkezett. Ő is kiszúrta Jameséket, és vigyorogva odaintett nekik, mire a mögötte sétáló, palaszürke

egyenruhás fiú taszított rajta egy kicsit. Albus kissé megtántorodott, aztán az első sorok irányába indult három komor képű Vérfarkassal a sarkában. Az egyikük a sötétbőrű lány volt, akivel előző nap az igazgatóság épülete előtt találkoztak.

- Úgy tűnik, Alnak jól megy sora – motyogta Zane.

James az öccsére sandított.

- Honnan veszed?

- Nincsenek rajta zúzódások – vont vállat Zane. – A Vérfarkas háznál ez jót jelent.

Wimrinkle professzor a terem elejéből nyíló ajtón át érkezett, és néhány lépéssel az asztalánál termett. Nagyon idős volt, hajlott hátú, és olyan vastag, fekete keretes szemüveget viselt, ami sokszorosára nagyította szemét, mintha állandóan csodálkozna. Óvatosan az asztalra tette bőr irattáskáját, aztán minden bevezetés nélkül beszélni kezdett.

- Négyes vastagságú tollszárral írjanak, ha kérhetem, és egyetlen negyven centiméter hosszúságú pergamenlapnak elégnek kell lennie. Mai témánk: a Nílus deltája, és a környező alföldek.

A professzor tudálékosan megigazította szemüvegét, míg az egyik térkép elhagyta helyét a levegőben, és az íróasztal mögé lebegett.

- Csak egyszer fogom elmondani, az új tanulók kedvéért: az órám nem tűrök purlicerpennát, sem semmiféle rögzítőbűbájt. Figyelni fognak, és lesznek szívesek maguknak jegyzetelni, és a térképeket is saját kézzel rajzolni. Mint a többiek már tudják, nincs értelme külön kiemelni, hogy szigorúan tilos kérdés nélkül megszólalni az órám. Ha át kívánnak menni a tárgyból, olyan böszén fognak jegyzetelni, hogy nem lesz idejük kinyitni a szájukat. A kérdéseiket a titkárságon adhatják le, és a következő hivatalos fogadóórán válaszolni is fogok rájuk. Most pedig...

Wimrinkle felemelte pálcáját, mire annak belseje teleszkópszerűen egyre kijebb csúszott, míg végül egy hosszú mutatópálca nem lett belőle. A professzor oda sem nézve a térkép egyik pontjára bökött a hegyével.

- A Nílus folyót szokás a világ leghosszabb folyójának nevezni – darálta monoton hangon. – Ezenkívül a varázsvilág néhány legegzetikusabb lényének és halainak ad otthont, ám ezekről most nem ejtünk szót. A folyó vízhozama hozzávetőlegesen harminchétezer négyzetláb per másodperc, melynek hatására a deltatorkolat átlagosan évi tizenöt fokot mozdul el, ami azt eredményezi, hogy a hidromágikus feltérképezhetőségi mutató évente két egész hét század gigapókusznyit tolódik el. Ki tudja megmondani, hogy ez mennyi változást hoz a terep hexológiai szintjében? Senki?

A teremben senki sem égett a vágytól, hogy feleljen a kérdésre, és ránézésre ez egyáltalán nem lepte meg a tanárt. Megválaszolta saját kérdését, aztán már tovább is ment az anyagban, az elhadart adatok visszhangja ott pattogott a kupola alatt. James vadul körmölte a jegyzetét, és igyekezett nem lemaradni.

Még csak most döbönt rá, hogy idén mennyire fognak neki hiányozni Rose és a lány mindig precíz jegyzetei. Felsőhajtott.

A nap hátralevő része egy szempillantás alatt tovaszállt. James, Ralph és Zane az iskolai büfében ebédeltek, mely az igazgatóság alagsorának legfelső szintjén kapott helyet. A mentazöld téglafalak, a mennyezet magasságában lévő apró ablakok, a fémtálcákat szorongató diákok hosszú sora, és a tej meg a gulyás átható illata azt az érzést keltette Jamesben, mintha hirtelen az Azkaban étkezőjében találta volna magát. Az állandó alapzaj, a fecserésző gyerekek hangja olyan volt, akár egy madárcsapat csivitelése.

Az igazgatóság épületének eredeti építői törpök voltak – emelte meg a hangját Zane, hogy a másik kettő hallhassa. – Fantasztikusak, főleg, hogyha építeni akarsz valamit, csak hát érdekes felfogásuk van a tér felhasználását illetően. Amerikai varázstörin tanultam róluk. A törpök szerint a mugli építészeti modell olyan, mint a gyom: magasan az égbe tör, de alig van gyökere. A varázslók stílusát teknőshöz hasonlították: alacsony és titokzatos, széles alapzattal. Ezzel szemben a törpök épületei olyanok, mint a jéghegyek.

- Kilencven százaléuk a felszín alatt van? – kérdezte Ralph gulyással teli szájjal.
Zane biccentett.

- Több alagsori szint, pince és kazamata van itt, mint amit meg tudnánk számolni. Hallottam olyan legendákat, hogy néhány diák, akik felfedezőútra indultak a pincébe, egész óriáspatkány törzseket találtak odalent, széles földalatti folyókat, és dinoszaurusz méretű ajtókat, amiket kinyithatatlan varázslatok zártak le.

James elfütyentette magát.

- Te is láttad ezeket?

- Nem – sóhajtott Zane keserűen. – Néhány felső alagsori szint kivételével tilos lemenni. Állítólag egy öreg boszorkány őrzi a lejáratot, de még sosem láttuk. Laosa banyának hívják. Mintha egy rémálomból lépett volna ki. Az a típus, amilyenekből a mesék gonoszai lesznek.

Ralph Zane-re sandított.

- Úgy érted, hogy ha elkap, békává varázsol, míg egy hercegnő meg nem csókol?
Zane elgondolkodva a fiúra hunyorgott.

- Nem, inkább úgy, hogy ha elkap, csótánná varázsol, míg egy konyhásnő el nem tapos.

- Aha – bólogatott Ralph bölcsen. – Szóval maradjunk távol az alsó szintektől. Vettem.

Miközben James egyszerű, fekete zakóban és nyakkendőben járt-kelt a kampuszon, akaratlanul is feltűnt neki, hogy milyen színtelen a ruházata a többi iskolai egyenruhához képest. Remélte, hogy az éjszakai bátorságpróbán minden jól alakul, és másnap már ő is magára öltheti a Zombik sárga színét.

A délutáni lyukas óra során örömmel tért le a könyvtárba vezető ösvényről, mikor észrevette a tőle nem messze sétálgató apját, Merlint és Denniston Dolohovot. James megigazította vállán a hátizsákját, és odaszaladt a főtéren átvágó kis csoporthoz, melynek élén Franklyn kancellár lépkedett.

- Persze, mivel a kampusz folyamatosan elmozdul az időben – mondta éppen Franklyn –, az Alma Aleron szükségszerűen elfoglal bizonyos időszakos fluxáramokat, melyek egyébként a kronologikus történelmi idővonalnak volnának fenntartva...

James az apja mellé lépett, aki először meglepve pislogott le rá, aztán elmosolyodott, majd szó nélkül a fia vállára tette a kezét. Együtt mentek tovább.

- Röviden – folytatta Franklyn, akinek fel sem tűnt James érkezése –, mivel időnként a múltunk kicserélődik a mindenkori jelenünkre, kénytelenek vagyunk a kronologikus idővonalat máshol, egy sokkal állandóbb helyen tárolni. Ezt a helyet látják most maguk előtt, az Alma Aleron Hivatalos Archívumának képében.

Franklyn megállt, és büszke mosollyal végigmutatott az előttük magasodó hatalmas épületen. Az zömök, henger formájú volt, melynek kerületén oszlopsor futott végig, és falából számtalan óriási, vasalt ajtó nyílt.

- Á, látom az ifjú Mr. Potter is csatlakozott hozzánk – mosolygott elnézően Franklyn, mikor végre észrevette, hogy kibővült a csoport létszáma. – Természetesen bejöhet velünk, habár kicsit talán hűvösnek fogja odabent találni a levegőt. Az Archívum belső hőmérséklete állandó felügyeletet kíván, hogy megóvjuk a pótolhatatlan leletek épségét. Indulhatunk? – mutatott a széles lépcsősorra, majd a csapat nyomában ő is besétált az épület árnyékába.

- Hogy tetszik eddig az iskola, James? – kérdezte Merlin lépcsőmászás közben.

- Egész jó – felelte James.

- Szeretnék adni neked valamit, mielőtt holnap este haza indulok – mondta Merlin váratlanul, lehalkítva hangját. – Úgy hiszem, az majd kicsit könnyebbé teszi az új környezet elfogadását. Holnap, napnyugta előtt keress fel!

James kíváncsian meredt a nagy varázslóra, aztán biccentett.

Franklyn az egyik hatalmas, vasalt kapuba épített kisebb ajtóhoz lépett, és feléje legyintett pálcájával. Halk kattanás hallatszott, aztán az ajtószárny lassan magától kitárult.

- Természetesen a főterem mindig nyitva áll az összes diákunknak és alkalmazottunknak – magyarázta Franklyn, miközben bevezette társait az épület belsejének sötétjébe –, mindössze meg kell legyinteniük pálcáikat az ajtó előtt, hogy azonosítsák magukat. Odabent aztán kedvükre tanulmányozhatják az iskola és az Egyesült Államok történelmét, a kívánt mélységben. Feltéve persze, ha rendelkeznek a szükséges tárgyi lelettel. Amennyiben az nem áll szolgálatukra, az Archívum sajnos nem tud segíteni.

Egy rövidke, sötét folyosóból kilépve James egy kerek teremben találta magát, melynek csupasz kőfalai fölött, közvetlenül a boltozatos mennyezet tövében több tucat apró ablak sorakozott. Az üvegek az idő során elhomályosultak, s mostanra tompa, tejszerű ragyogásba vonták a termet. Jamesnek feltűnt, hogy a szórt fényben egyiküknek sincsen árnyéka. Franklyn tovább folytatta mondókáját, miközben a helyiség közepe felé sétált, az egyetlen berendezési tárgy irányába, mely azonban uralni látszott a teret.

- Ez itt az Archívum agya – fektette tenyerét a terem közepén álló köemelvényre.

- A Visszajátszó. Segítségével bármely eseményt átélhetünk, amelynek lelete megtalálható az Archívum lélegzetelállítóan gazdag gyűjteményében. Ami azt illeti, működtetése meglepően egyszerű, ám mégis elegánsan hatékony.

- Visszajátszó – ismételte Denniston Dolohov, mintha csak a szó hangzását ízlelgetné. – Valamiféle felvételt játszik vissza? Megkérdezhetem, hogy működik?

- Hát persze – mosolyodott el Franklyn. – Sokan tették már fel ezt a kérdést. Viszont, érdekes módon, senki sem tudja igazán a választ. A Visszajátszó annak a két

fantasztikus, ősi ereklyének az egyike, mely az Archívumban található, és amelynek múltja a régi idők ködébe vész. Máig tisztázatlan az eredete. Theodore Jackson, akivel önök már mind találkoztak, hosszú évekig tanulmányozta a jelenséget, és felállította saját elméleteit, habár el kell ismernem, hogy távolról sem mindent érték belőlük. Hogy őszinte legyek, abban reménykedtem, hogy esetleg ön talán magyarázattal tudna szolgálni néhány rejtélyre, Ambrosius professzor.

James Franklynre pillantott, aztán Merlinre, aki valamivel odébb, mellkasa előtt összefont kézzel álldogált. Végül is, az embernek jogosan fordulhat meg a fejében az ötlet, hogy Merlin esetleg ismeri az ősi tárgyat, tekintve, hogy már maga a varázsló is több mint ezer éves volt.

- Hallottam mendemondákat ilyesféle tárgyakról az én időmben – ismerte be Merlin. – Akkoriban deruwid mágiának nevezték, és attól tartok, azt kell mondanom, hogy csak nagyon keveseknek adatott meg, hogy bepillanthassanak e titkos varázstársadalom berkeibe. Olyanoknak, akik hitványak és tisztátalanok voltak szívük sötét mélyén, akik vérszomjasak voltak ugyan, ám ugyanakkor hatalmas erejűek. A deruwid tanok azt hirdették, hogy minden – a hanghullámoktól kezdve, a kilélegzett levegőn át, a mágia láthatatlan maradványsugárzásáig – apró, elenyésző nyomot hagy a föld felszínén, egyfajta kódot, melyet meg lehet fejteni. Fiatalabb koromban egyszer felkerestem ezeket a sötét népeket, és megfigyeltem őket. Annak idején mindennél jobban szerették volna megtalálni, és olvasni ezeket a nyomokat – ezeket a *felvételeket*, ahogy ők tekintettek rájuk – bólintott Merlin Harry felé. – Hittek benne, hogy ha a teljes történelmet képesek volnának olvasni és átlátni, akkor tökéletesen megjósolhatnák a jövőt. Ezek a varázslók mindennél jobban vágytak a hatalomra, és egy dologban feltétel nélkül hittek: aki képes uralni a jövőt, az képes uralni az egész földet, és annak minden lakóját. Ahogy tudom, ennek az ideának még manapság is vannak követői.

Jamesnek feltűnt, hogy Merlin egyenesen Franklynre szegezi a pillantását, és persze a kancellár is észrevette.

- Valóban – felelte kissé erőtlén hangon. – Ahogy a többi őrült ötletnek, ennek is minden korban megvan a maga tere, legfeljebb máshogy hívják. Szerencsére manapság ez az elmélet, amelyről beszélt, már rég kiesett a kegyből, és legalább olyan megcáfoltnak számít, mint amilyen élő volt az ön deruwidjai idején.

- Kiesett a kegyből, talán – szólt lassan Merlin. – De hogy megcáfolták volna...

- Azt hiszem, erről már hallottam – jegyezte meg Harry homlokráncolva. – Ez a Nagy Mágiaegyesítési Elmélet, amiről beszélünk, igaz? Ha nem tévedek, nagyjából egy évszázada volt divatban.

- Igen, igen – legyintett Franklyn. – Ahogy a koponyatan, az élveboncolás és az Üde Lehelet Kútja is, ám végül mind tévesnek bizonyult a modern kor beköszöntével. De köszönöm a... felvilágosítást, igazgató.

- Ha szabad kérdeznem – szólt Denniston Dolohov az orrára biggyesztve szemüvegét –, hogyan bizonyították a tévességet?

- Á, igen – derült fel Franklyn arca. – Igazából mi sem nyilvánvalóbb. A Visszajátszó, ha valóban a deruwidok korából származó ereklye is, csúfos kudarcot vall, amennyiben egy közönséges tárggyal próbálkozunk. Figyeljék csak!

Franklyn a zsebébe nyúlt, két érmét húzott elő belőle, majd felmutatta őket, hogy a többiek jól láthassák.

- Ez az érme itt – folytatta, és ujjai közé csipentette az első aranyló fémpénzt –, egy átlagos amerikai drummel. Valamivel kevesebbet ér, mint önöknél öt knút. Ezt itt most beleteszem a Visszajátszó táljába. Talán megtudhatjuk, ki mindenkinek a zsebét járta meg, mielőtt hozzám került volna, nemde?

Franklyn csörögve a köemelvény mélyedésébe ejtette az érmét. James kíváncsian figyelte, mi történik, és néhány másodpercig mindenki lélegzetvisszafojtva várakozott.

- Hmm – vont össze szemöldökét Franklyn. – Semmi. És éppen ezt lehet elvárni. Mint látják, a Visszajátszó csak azoknak a leleteknek a lenyomatait tudja megfejteni, melyet külön elvárásoltak, hogy rögzítse a környezetének adatait. És ezzel el is érkeztünk a kettes számú kísérlethez.

Franklyn zsebre dugta a drummelt, és felmutatta a másik, jóval nagyobb érmét. Halvány ezüstszínben csillogott, noha sötét patinaréteg fedte.

- Ez az érme viszont, talán érdekelni fogja önöket, egykor nem más tulajdonában volt, mint Sir Percival Pepperpockéban, ennek az iskolának az egyik eredeti alapítójáéban, még hozzá az alapító letételének idején. Aznap elvárásolták ezt az érmét, így annak az eseménynek a részletei fennmaradtak az örökkévalóság számára. Nézzék!

Franklyn a Visszajátszó táljába dobta az érmét.

- Megvan az ásó? – csendült egy hang James mögött. A fiú megpördült, és egy óriási, kövér emberrel nézett farkasszemet, aki mellényt, és magasított gallérú rövid köpenyt viselt. A férfi kipirult arccal mosolygott, homloka csillogott a verejtéktől. A mellette álló férfi éppen egy ásót nyújtott át neki. James tágra nyílt szemmel nézett körbe. Még mindig látta az Archívum termének falait és plafonját, de épp csak hogy. Harry, Denniston Dolohov, Merlin és Franklyn mintha egy füves mezőn álltak volna, a nap éles fénnel ragyogott le rájuk, körülöttük pillangók repdestek. Nem messze tőlük további alakok álltak szedett-vedett sorban, és a fénytől hunyorogva figyelték az eseményt. James meglepve látta, hogy a sorban állók némelyike törp. Bütykös fejük, tömzsi testük és disznószerű arcuk miatt James arra a megállapításra jutott, hogy mindegyik úgy fest, mintha kereszteztek volna egy koboldot egy csüngőhasú malaccal. Szél támadt, és James érezte a levegőben a tavasz összetéveszthetetlen, vad illatát.

Súrlódó hang hallatszott James mögött, mire ő ismét hátra fordult, majd szinte azonnal oldalra is ugrott, ahogy a kövér varázsló, maga Sir Pepperpock félrehányta az első ásónyomot, csaknem rá James cipőjére.

- Itt húzzuk fel iskolánkat – jelentette be Pepperpock boldogan. – És itt fogjuk a varázmesterség alapjaira, valamint emberi élet tiszteletre oktatni gyermekeinket, hogy az említett mesterséget sose használják önző célokra, csakis a közjó érdekében. Itt áll majd iskolánk, melyben olyan boszorkányok és varázslók generációi fognak felnőni, akik fénylő csillagként ragyognak majd a varázsvilág egén. A mi gyermekeink, a mi iskolánk... Alma Aleron, a Sas Anya!

A boszorkányok és varázslók sora vad tapsban tört ki, amihez aztán kissé kevesebb lelkesedéssel, de a törpök is csatlakoztak.

- Természetesen ők nem látnak minket – kiabálta túl Franklyn a tapsot –, de ezt nehéz észben tartani, ha egy ilyen jól karbantartott felvételt néz az ember. A lelet érme formája meglehetősen tartós. Sajnos nem minden tárgy ilyen maradandó, de

minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a lehető legjobb állapotban tartsuk őket.

James épp jókor fordult a kancellár felé, hogy lássa, mikor az kihalássza az érmét a Visszajátszó táljából. A füves dombtető, meg a boldog, több száz éves boszorkányok és varázslók azonnal köddé váltak.

- Tehát - szólt Franklyn büszkén, miközben eltette az érmét -, egyszerű, mint a pofon. Bármilyen esemény rögzíthető jövőbeli megtekintés és tanulmányozás céljából, mindössze egy éppen kéznél levő tárgy varázsvetővé alakítása szükséges hozzá. A tárgy aztán leletté lesz, és bekerül az Archívum gyűjteményébe.

- Mint Ted új telefűle - jegyezte meg James, ahogy eszébe jutott a mentolos cukorka, amit Ted adóvá változtatott a fülek számára. - Legalábbis nagyjából.

- Azt kell, mondjam, kézenfekvő hasonlítási alap - biccentett Merlin somolyogva.

- Csodálatos! - szólt Dolohov boldogan. - És hol van a leletek gyűjteménye?

- Természetesen itt, helyben - válaszolta Franklyn, majd megfordult, és átvágott az üres helyiségen. - A Visszajátszó terme csupán az Archívum legfelső szintje. A hely legnagyobb része a leletek tárolására szolgál. Csak át kell lépnünk ezen az ajtón.

Franklyn egy apró aranykulcsot húzott elő, melyet rögtön bele is dugott egy jellegtelen ajtó kulcslyukába. Ezután viszont ahelyett, hogy elfordította volna, megkocogtatta pálcájával a kulcsot, mire az felragyogott egy pillanatra, majd magától elfordult a zárban. Az ajtó résnyire kinyílt, és különös sóhaj kíséretében hűvös szellő söpört át a csoporton. Franklyn megragadta a kilincset, és kitérte az ajtót.

James követte apját a másik helyiségbe, s szinte azonnal megrázkódott. Valóban hideg volt odabent, ám James azonnal elfelejtkezett a hőmérsékletről, mikor meglátta, mi van odaát. A csarnok hatalmas volt, sokkal nagyobb, mint amilyen ránézésre az Archívumban egyáltalán lehetséges volna. A helyiségben magas fapalcok sorakoztak a durván faragott falak mentén, melyek valahol a homályba vesző messzeségben találkoztak csak, egy legalább száz méteres mélység túloldalán. A polcokon több ezer lelet hevert különféle könyvek, korszók, tálak, cipők, szemüvegek, varázspálcák, földgömbök, kitömött állatok, szerszámok, kalapok, és megszámlálhatatlan sok más tárgy formájában. Nagyobb polcokon kaptak helyet a székek, ágyak, sőt még egy nagyon öreg kocsis is, amelyet James Ford T-modellként azonosított. Minden tárgyon kis, fehér biléta lógott, mely nyilván a katalógizáláshoz szükséges adatokat tartalmazta azokról az eseményekről, amiket a leletek rögzítettek.

A csapat lassan elindult egy fémkorlát felé, mely körbefutott a terem közepén tátongó hatalmas mélység körül. Ahogy közelebb értek, James már a lépcsőt is megpillantotta, mely lefelé és előre vezetett tovább egy másik, alsóbb szintre, ami ugyanúgy zsúfolásig volt leletekkel, mint az, amelyen most voltak. Mikor végre elérték a korlátot, James áthajolt rajta, lenézett, és megállapította, hogy még rengeteg szint van alattuk; a lépcsők körbe-körbefutottak, szédítő spirálban ereszkedve a föld felé. A mélység túloldalán díszes lift volt, melynek aknája levezetett a földszint alá.

- Több millió lelet lehet itt - sóhajtott Harry elragadtatottan. - Lenyűgöző.

Franklyn biccentett.

- Valóban. Egy önkéntes diákokból álló személyzet vezeti a katalógizálást, és újítják fel, tisztítják meg azokat a leleteket, melyek rászorulnak. Az Archívum gondnoka, Mr. Hadley Henredon, az év nagy részében itt él, óvja a leleteket, és

felügyeli a tárolásukat.

- Kancellár, mi az a dolog ott, legalul? – hajolt ki kissé a korlát fölött Merlin, és összeszűkítette szemét.

- Á, hogy az – bólintott Franklyn, majd maga is ráhajolt a korlátra. A mélység legalján óriási tárgy villogott és derengett lila fénnel. Úgy tűnt, mintha forogna, de valamiféle furcsa, megjósolhatatlan rendszerben, mintha legalább egy tucat különálló aranylemezből és prizmából rakták volna össze, melyek mintha mind függetlenül keringtek volna a vakítóan ragyogó fényű mag körül.

- Ha a Visszajátszó az Archívum agya – szólt Franklyn komolyan –, akkor az ott lent... a szíve és a lelke.

Dolohov megigazgatta szemüvegét, és a távolban pislákoló arany-lila tárgyra pislogott.

- Az is egy lelet?

- Nem egészen – felelte Franklyn. – Tulajdonképpen az amerikai mágia egyik legősibb formája. Senki sem tudja, hogy működik, vagy egyáltalán, hogy *miért* működik. Csupán azt tudjuk, hogy mit csinál, és az rémisztő, mindent elsőprő fontosságú.

- Amerikai mágia – sandított Harry a kancellárra. – Akkor nem lehet túlságosan régi.

- Félreértett – rázta a fejét Franklyn. – Amerika igazából nagyon, nagyon régi föld. Sokkal idősebb, mint a kormány, mely jelenleg igazgatja. Az a tárgy már azelőtt itt volt, hogy az első telepesek megérkeztek volna Plymouth Rockba. Itt volt, mikor még az ország őslakosai a prériket és erdőségeket járták, tipikben laktak, és bölényekre vadásztak, melyek akkoriban több mérföld széles csordákban bókászta a vidéken. Amerika különös és ősi hely, noha nem mindig ezen a néven ismerték. Mi úgy hívjuk, „a nagy olvasztótégely”, azonban az igazi látványosságok múltja jóval a mi megérkezésünk előtti időkbe nyúlik vissza.

- Sok ember és kultúra fordult meg ezen a földön létezése során, néha varázstudók, s néha olyanok, akiknek a kora azóta leáldozott. Azt a tárgyat odalent, melyet a lehető legjobb védelmező és őrző bűbájokkal láttunk el... az egyik ilyen varázstudó látogató nép hagyta itt. Egyesek úgy sejtik, az ősi perzsák vagy babilóniaiak lehettek, hiszen ők voltak az első varázsközösség, mely átszelte az óceánt. Talán ők feledték itt a széles síkságokon, esetleg merő véletlenségből. De az is lehet, hogy készakarva hagyták itt, vagy azért, mert már nem volt rá szükségük, vagy pedig, és ez a valószínűbb, mert féltek tőle. Féltek attól, milyen veszélyeket hordozhat e tárgy, melyet az ő varázserejük alkotott. Mi felfedeztük, megőrizzük, ám nem mi teremtettük. És nem is irányítjuk.

- Minden varázstársadalomnak megvannak a maga titokzatos kincsei – jegyezte meg Harry. – Jártam a Mágiaügyi Minisztérium Rejtélyügyi Főosztályán, és sokat láttam a mieink közül. Azt hiszem, már hallottam erről a dologról ezt-azt, de ha jól gondolom, a széles nyilvánosság nem tud róla, igaz?

- Az ő érdekükben csakúgy, mint a tárgyében – biccentett Franklyn.

- Szóval, mi ez? – tette fel ismét a kérdést Merlin. James felnézett rá, és látta, hogy a tárgyból áradó lila fény derengve játszadozik az igazgató komoly arcán.

- A mindenség alapvető felvétele – felelte Franklyn egyszerűen. – A történelmünk; és mikor ezt mondom, nem az Alma Aleron vagy Philadelphia

városának történelmét értem alatta, sőt, nem is az Egyesült Államokét. Ez a felvétel tartalmaz mindent, ami az idők hajnala óta az univerzumban történt. Ez maga a Történelem, pontosan úgy rögzítve, ahogy történt, olyan ősi és finom mágiával, melyet senki nem mer zargatni. Alig néhányunk látta a saját szemével, és az is csupán egyszer történik egy évszázadban, mikor ellenőrizzük, hogy működik-e még.

Dolohov megköszöri a torkát, majd rekedt hangon azt kérdezte:

- Hogy néz ki?

Franklyn lepillantott a pislákoló ragyogásra, és kissé elmosolyodott. Lassú fejrázással szólalt meg újra.

- Barátaim, el sem hinnék, ha elmondanám. Olyan egyszerű, olyan letisztult, hogy bizonyára ostobaságnak tartanák. Mégis, szerintem a legkevésbé sem az.

- Na és mit történne – kérdezte Harry komolyan –, ha nem működne tovább?

- Senki sem tudja biztosan, Mr. Potter – válaszolta Franklyn kicsit riadtan. – De azt gyanítom, hogy az élet – amennyire tudjuk, a totális létezés – kibogozhatatlanul kapcsolódik ennek az Archívumnak a legmélyén őrzött tárgyhoz. Azt hiszem, ha egyszer nem működne tovább... minden mással ugyanez történne.

Merlin kételkedve ráncolta a homlokát.

- Jómagam számos nagyhatalmú varázstárggyal rendelkezem – mondta halkan –, melyek mind nyomot hagynak a lét szövetén. Viszont még sosem hallottam egyetlen varázstárggyról sem, mely magában hordozza a létezés szövetét. Egészen biztosak az elméletei erről a tárgyról, kancellár?

Franklyn felkuncogott.

- Sajnos nem. Valójában nagyon keveset tudunk. Rengeteg teória létezik, egyik meredekebb, mint a másik, és mind bizonyíthatatlan. Csak azt tudjuk, mit csinál a tárgy. Hogy miért teszi azt, vagy hogyan, és mi történne, ha egyszer csak leállna, arról sejtelmünk sincs.

- Ebben az esetben – mosolygott Merlin a kancellárra –, óvatosságuk érthető és tisztelendő. Személy szerint örülök, hogy egy ilyen titokzatos hatalom olyanok kezében van, akik tisztában vannak lehetséges veszélyeivel. Hogy hívják?

Franklyn felsóhajtott, majd visszanezett a megszámlálhatatlan lelettől körbevett, a mélyben villózó lila és arany ragyogásra.

- Úgy nevezzük: a Sorsok tárháza.

Aznap este, vacsora után James, Zane és Ralph visszaszaladt a közös kollégiumhoz, átvágtak a fűvön, a hatalmas szil- és gesztenyefák sötét árnyéka alatt. Odabent ledobták zakóikat, és felvitték a legfelső emeleti szobába, ahol még mindig ott voltak a fiúk ládái. Mire végre ismét lerohantak a földszintre, majd ki az épület hátsó ajtaján, a nap már lenyugodni készült, s élénk narancssárgára festette az eget, míg a szemben lévő horizont sötétkékbe váltott.

- Ott vannak – mutatott előre Zane.

A fiúk a hátsó fal mellé felsorakoztatott fémkukák felé vették az irányt. A talajt hóként borították a szilfalevelek, és a kukák fedelére is bőven jutott belőlük, azonban a középben lévő szemetesen virító sárga „Z”-t nem lehetett nem észrevenni. James

vett egy mély lélegzetet, aztán felemelte a megjelölt kuka fedelét.

- Mi az? – vonta össze a szemét Ralph.

- Ó, ember! – rikkantotta Zane vigyorogva. – Jóságos egék! Minden bátorságpróbák ősatyját kaptátok. Még Warrington is úgy gondolhatja, hogy született Zombik vagytok... vagy csak szimplán rühell benneteket.

James belenyúlt a kukába, és egy szövetet húzott ki belőle. Vastag, fekete és sárga mintákból összevarrt, széles anyag volt.

- Ez egy zászló – szólt Ralph, majd ő is megragadta a szövetet, és segített Jamesnek kivenni a kukából.

- A Hermész ház zászlaja – mondta Zane tiszteletteljesen. – Látjátok, itt van a Zombik címere, a sárga-fekete pajzs, benne a kancsal koponyával. Tudjátok, mit jelent ez?

James a kezében tartott óriási zászlóról Ralphra és Zane-re pillantott. Megrázta a fejét, habár nem nagyon akaródzott neki meghallgatni, hova szeretne kilyukadni a barátja.

- Nagyon régi próba, viszont igen nagyra becsült. A legendás zászlócsere. Azt hallottam, hogy már évek óta egyik ház sem kockáztatta meg, tehát az iskola igazgatósága valószínűleg intézkedett ellene. Lehetnek határvonal bűbajok, védőrontások, sőt, akár őrszemek is. Skacok, hatalmas durranás lesz! El sem hiszem, hogy nem mehetek veletek!

James legszívesebben megfojtotta volna a szőke fiút, de hát tele volt a keze zászlóval.

- Miről van szó? Nekünk is elárulnád végre?

Zane vigyorogva segített kirángatni a kukából a zászló maradékát, összegöngyölte a szövet végét, majd Ralph és James kezébe nyomta, és elindult, hogy megkerülje az épületet. Mikor már a bejárat előtt álltak, nem messze a madáritatós vízköpő szökőkútjától, James nyaka köré kanyarította a karját. Szabad kezével a kampusz túlsó vége felé intett.

- Látjátok azt? A fák fölött, az igazgatóság épületének tetején?

- Mit? – kérdezte Ralph, és az alkonyatban hunyorogva előre lesett. – Az óratornyot?

- Feljebb – Zane vigyora kiszélesedett.

James lábujjhegyre állt, hogy átlásson a fák fölött.

- Ööö, a harangot?

- Feljebb – dalolta Zane.

James szeme feljebb kúszott, aztán elkerekedett, és a fiú megrázta a fejét.

- Nem. Az kizárt.

- A zászlót? – fordult Ralph Zane felé. – Legfelül? Az van vagy hatvan méter! Ugye most csak hülyéskedsz?

- Egészen pontosan hetvenhét méter. Ne aggódjatok! – legyintett Zane nyugtatóan, habár az arcán ülő mániákus vigyor épp az ellenkező hatást érte el. – Egész az óratornyig egy tűzlépcső vezet fel, majd onnan egy csigalépcső megy tovább a harangokhoz, és egy létra a tetőre. Piskóta! Kivéve persze a denevéreket, de egy hú Zombinak az nem akadály.

- Azt akarjátok tőlünk, hogy cseréljük ki ezt a zászlót – emelte meg kissé James a karjában lévő anyagot –, és azt, odafent?

- Hát, a zászlócsere csak a feladatnak az egyik fele. Az a zászló, ami odafent van, az egyetem eredeti csillagos-sávós lobogója. Nem dughatjátok egyszerűen a közös kolesz egyik ágya alá, hacsak nem akarjátok, hogy a Vértfarkas ház leavadásson, és jól elagyabugyáljon titeket. Az amerikai zászlót fel kell húznotok a Zombi ház zászlórúdjára. Holnap délután aztán a lobogó visszakerül az igazgatóság tetejére, mi pedig jelképes büntetést kapunk. Titeket valószínűleg felfüggesztenek egy napra.

- Várjunk csak! - vont a össze szemöldökét Ralph. - Ha sikerrel járunk a bátorságpróbán, bajba kerülünk a suliban?

- Nem szabad így gondolnod rá! - lapogatta meg Zane Ralph vállát. - Ez egy bátorságpróba. Az az egy napos felfüggesztés olyan, mint egy becsületérem. Fogd fel fizetett szabadságnak!

James felsóhajtott.

- Jól van, megcsináljuk. De ezután vége, ugye? Hivatalosan is Zombik leszünk.

- Ahogy mondod - felelte Zane szívből jövő mosollyal. - És egy napig házelnöknek is megteszünk benneteket.

James komor képpel biccentett. Egy perccel később a trió felvitte a Zombi zászlót a szobába, és bezárta a szekrénybe. Ezután ismét útnak indultak, és egymást kergetve a színházat vették célba, hogy meghallgassák Longbottom professzor előadását.

9. TÁMADÁS AZ ARCHÍVUM ELLEN

- James! - kiáltott oda neki az anyja, mikor megpillantotta őt a kampusz színházterme előtt. - Nézzenek oda! Milyen fess vagy az egyenruhában!
- Anya! - sziszegte James, és eltolta az asszony kezét, mikor az előre nyúlt, hogy lelapogassa a fiú haját. - Hagyd már! Leégetsz a Zombik előtt!
- Ó, igen, az új házad. Erről jut eszembe, láttad valahol Albust? - kérdezte Ginny, körbepillantva a színház bejárata előtti gyepen várakozók fölött.
- Sötétszürke egyenruhás srácokat keress, rozsdavörös nyakkendővel - szólt James. - Valószínűleg ott fognak ülni Albus nyakában.
- Na és, hogy megy a beosztás? - pislogott büszkén a fiúra Denniston Dolohov.
- Majd holnap reggel kérdezd! - sóhajtott fel Ralph.
- Zane arca ragyogott.
- Remekül megy nekik. Nem olyan jól, mint nekem ment, természetesen, de hát magasra tettem a lécet. Holnap már hivatalosan is Zombik lesznek. Majd meglátják!
- James látta, hogy az anyja kíváncsian a fiúra pillant, ezért gyorsan témát váltott.
- Hol van apa és az igazgató?
- Odabent, Neville-lel - sóhajtotta Ginny, miközben felkerekedtek, és besétáltak a színház előcsarnokába. - Kicsit ideges, úgyhogy erkölcsi támaszt nyújtanak neki.
- Szia, Petra! - intett Zane. James hátrapillantott, és azonnal észrevette a lányt, aki meleg mosollyal lépett be mögöttük az ajtón. A három fiú odaballagott hozzá.
- Izzy hol van? - nézett körbe Ralph.
- Mollyval és Lilyvel. Azt hallottam, hogy az előadás elhúzódhat, úgyhogy Audrey vigyáz rájuk a belvárosi lakásban. Hogy megy a beilleszkedés?
- Jól - felelte James. - Itt minden egész más, de azért nem annyira, hogy a maga

kifacsart módján ne volna értelme.

- *Hat* házuk van - rázta a fejét Ralph. - Kész örület! Veled mi a helyzet, Petra?

- A nap nagy részében állást kerestem a kampuszon - sóhajtotta Petra fáradtan. - Nincs szükségem sok pénzre, viszont még egy tanársegéd is ingyen szállást és ellátást kap, ráadásul díjmentesen elvégezheti a felsőfokú tárgyakat. Izzy itt maradhatna velem, és a tantestület kis létszámú elemi iskolájába járhatna. Ha jól keverem a lapokat, akár megszerezhetem az U.N.K.A. diplomát, és én is taníthatok. Már, persze, ha bejutok.

- Ki ne alkalmazna? - legyintett James, ahogy a négyes megindult a nézőtér felé. - Akárhogy is nézzük, zseniális vagy! Csak egy rakás begyöpösödött tökfej nem venné észre. - Hirtelen elhallgatott és elvörösödött, mikor eszébe jutott, hogy egy kissé talán túl szenvedélyesre sikerült a rövid beszéde.

- Kösz, James - szólt Petra. - Reménykedjünk! A hét végére valószínűleg már tudni fogom a választ. Az az igazság, hogy elég bizakodó vagyok. Az igazgató szolt pár jó szót az érdekekben a fejeseknél.

- Tényleg? - kerekedett el James szeme.

- Meglepettnek tűnsz - pislogott kérdően a fiúra Petra.

- Nem - kapta el a pillantását James. - Dehogy. Merlin szava sokat nyomhat a latban.

Petra vállat vont.

- Elvégre ő Merlinus Ambrosius.

A négyes az első sorok egyikét vette célba, s ahogy egy csapat rózsaszín szvetteres Pixi lány mellett haladtak el, azok szigorúan mérték végig James és Ralph fekete öltözékét.

- Zöldfülűek - motyogta az egyik lány. - Kellene nekik egy külön rész, valahol hátul.

- Ó, várj csak! - kapta szájához a kezét egy másik, meglepetést színlelve. - De hiszen van!

- Ismerjük a professzort - szólt hangosan James. - Azt a fickót, aki az előadást tartja.

- Rá nem jöttem volna - felelt az első lány. - *Egyáltalán* nem hallatsz az akcentusodon.

Miközben leültek, Ralph a lányokra sandított.

- *Nekiünk* nincs is akcentusunk - morogta. - *Nekik* van. Hülye amerikaiak.

- Csss - csitította Petra mosolyogva. - Nem akarunk nemzetközi jelenetet.

- Ott van Lucy - szólt James rövid forgolódást követően. - És Albus is. Néhány sossal hátrébb ülnek anyával, Percy bácsival és Mr. Dolohovval.

- Na és, hogy dolgoztad fel ezt az egész Dolohov-ügyet, Ralph? - böködte meg könyökével Zane a nagyobb fiút. - Látom, maradtál a Deedle-nél. Volt valami baj a másikkal?

Ralph vállat vont.

- Szeretem a Deedle-t. Tudom, hogy nem olyan ütős a hangzása, mint a Dolohovnak, de nem tehetek róla. Ismeritek a családom történetét. Épp elég nekem azzal élni anélkül is, hogy felvenném a nevet.

- Ja - biccentett Zane. - Hallottam mi volt veled és Teddel tavaly. De, gondolom, mostanra már megbarátkozott a gondolattal.

- Ha nem is – tette hozzá James elgondolkodva –, egy egész óceán van közte és Ralph között. És úgy hallottam, a vérfarkasok nem nagyon kedvelik a vizet.

- Nem igazi vérfarkas – rázta a fejét Ralph. – Csak metamorfmágus, némi farkasos beütéssel, de igen, nem nagyon zavar, hogy egy óceán válasz el bennünket.

Zane felsóhajtott, majd hátradőlt székében.

- Akárhogy is, biztos nem könnyű két névvel élni. Nem irigyellek, Ralphinator. Hé, nem is kettő, *három* neved van!

- Rajtad kívül senki nem hív úgy – emelte az égre tekintetét Ralph.

A James mellett ülő Petra csendben maradt. Jamesnek eszébe jutott, hogy nem Ralph az egyetlen, aki két névvel élt. Mikor elkezdődtek megpróbáltatásai a nagyapja farmján, a lány úgy döntött, hogy ezután egyszerűen csak Morgannek fogja hívni magát. Ő maga senkitől nem kérte, hogy azon a néven szólítsa, de Jamesnek volt egy sanda gyanúja, hogy Petra már ugyanúgy nem tudná lerázni magáról az új nevét, ahogy Ralph sem tudta a Dolohovot. James nem egészen értette a dolgot, ám ettől függetlenül mégis aggasztotta kissé.

Majdhogynem, mintha Petrának két különböző személyisége lett volna. Az egyik maga Petra volt, a kiváló tanuló, boldog lány, akit az utóbbi néhány évben megismertek. A másik viszont, Morgan, hátborzongató erőt birtokolt, képes volt pálca nélkül varázsolni, és nagy valószínűséggel végzett valakivel. Jamesben akaratlanul is felmerült annak a lehetősége, hogy ez a két személyiség talán harcban áll egymással. A legfontosabb kérdés azonban az volt: vajon melyik oldalra bír nagyobb behatással Voldemort elveszett lelkének utolsó foszlánya? És ez hogyan befolyásolhatja a Petra bensőjében dúló csatát?

James komor gondolatmenetét egy a megvilágított színpadra lépő alak szakította félbe. A nézőtér fölötti fények elhalványultak, és a tömeg fokozatosan elcsendesedett.

- Hölgyeim és uraim, diákok, tanártársaim, illetve a varázstársadalomból látogatóba érkezett kedves barátaim – szólt a férfi mosolyogva. Magas volt, ösztövé, és pirosposzsgás arcát ragyogó fekete haj keretezte. – Mindenkit üdvözlök. A nevem John Sanuye professzor, én vagyok az Alma Aleronban székelő növénytani tanszék vezetője. Örömmel mondhatom, hogy sikerült meghívunk a varázshotanika legkiválóbb szakértőjét, egy férfit, akit megelőz hírneve, még azok között is, akik nem olvasták roppant érdekes értekezését a közönséges lápi páfrányok és mohák ezer, plusz egy felhasználási módjáról. Kérem, fogadják szeretettel Mr. Neville Longbottom ma esti előadását!

Sanuye tapsolni kezdett, majd széles gesztusokkal Neville felé intett, mikor az felállt az első sorban. Mielőtt felmászott volna a színpadra vezető lépcsőn, megfordult, és szégyenlős mosolyt villantott a nézőtéren ülőkre. A színházterem nem volt nagy, Jamest mégis meglepte, hogy csaknem teltház volt. Diákok ücsörögtek a felhajtható székeken, sőt, még a bejáratnál is többen álltak. Mindenki tapsolt, ám alig néhány mosolyt lehetett elkapni a tömegben.

Neville felsétált a pódiumhoz, és pár jegyzetlapot húzott elő a talárja zsebéből. Megköszöri a torkát, aztán ideges mosollyal nézett végig az összegyűlteken. James kicsit sajnálta professzorát. Tisztán látszott Neville-en, hogy kissé megrendült nyugalma a hallgatósága mérete miatt. Ismét megköszöri a torkát, aztán belefogott.

- Köszönöm, hogy eljöttetek. Igazán, ööö, megtisztelő, és, őszintén szólva, meglepő

ez a fogadtatás. Abban az országban, ahonnan jöttem, a gyógynövénytanak nem kimondottan van ekkora... *rajongótábor*.

Halk nevetés hullámozott végig a termen, mire Neville meglepetten pislogott párat, aztán elmosolyodott, és folytatta.

- Én, ööö, azért jöttem ide ma este, hogy betekintést nyújtsak a varázsvilág kutatásainak legújabb fejleményeibe, s így jobban megérthessük nem csak a bájjalfőzést, az orvoslást és a pálcakészítést, hanem a varázsvilág filozófiáját és etikáját is.

Ahogy belemelegedett, Neville egyre magabiztosabb lett, és James csakhamar elunta magát. Akármennyire is kedvelte Longbottom professzort, az óráit szörnyen, már-már fájdalmasan egyhangúnak tartotta. A mai beszéd sem különbözött túlságosan más alkalmaktól, leszámítva persze, hogy most Jamesnek nem kellett odafigyelnie, ha nem akart rossz jegyet kapni. Gondolatai lassan elkalandoztak, és tekintete hamarosan követte a példát. A közönség tagjai a legkülönbélebb arckifejezésekkel hallgatták Neville-t. Egyesek éberén figyeltek, mások arcáról udvarias unalom sütött, megint mások pedig (habár jóval kevesebben) homlokráncolva koncentráltak. James meglepve látta, hogy az első sorban apja oldalra hajol, és valamit odasúg egy másik férfinak, akit James nem ismert. A férfi mosolygott, miközben Harry hozzá beszélt, aztán csillogó szemekkel, halkán felnevetett. Furcsamód úgy tűnt, mintha ők ketten közelről ismernék egymást, mintha rég elveszett barátok volnának. James gondolatban feljegyezte magának, hogy később rákérdezzen apjánál a férfira.

Végül Neville egy rakás fényképet húzott elő, és mindet felnagyította egy *Baziteo* bűbájjal. A fotók természetesen mágikusak voltak, csakhogy, mivel nagyrészt növényeket ábrázoltak, nemigen mozogtak. Az egyetlen érdekes közülük egy különös fa volt, melynek hosszú, csápszerű ágai végén harapós állkapcsok himbálóztak, akár egy-egy túlméretes Vénusz légycsapója. A fa, melyet Neville Marokkói viperafűznek nevezett, vonaglott és csapkodott a képen, az első sorban levők felé csattogtatta számtalan állkapcsát, mire néhányan akaratlanul is félrekapták fejüket. Mikor az előadás a végéhez közeledett, Neville a zsebébe nyúlt, és egy kis növényt vett elő belőle, mely úgy festett, akár egy hosszú, zöld kígyó. Gyökérgumója apró volt, diónyi méretű, kényelmesen elfért a kávéscsészényi földben. Neville a pódium szélére tette a növényt, mire az lassan kiegyenesedett, és a felette lévő fények irányába kezdett nyújtózni.

- Ez itt, hölgyeim és uraim, a legbecsesebb kincsem - szölte Neville büszkén. - A legendás, és rendkívül ritka álcafa. A mendemondák szerint képes lemásolni nem csak a külsejét, de még az alkímiai tulajdonságait is, gyakorlatilag bármely növénynek, amelyet megmutatunk neki, így védve ki azt, hogy egyszerűen kigyomlálják. Hadd illusztráljam!

Neville pálcájával előre lebegtette az egyik fényképet, és egy intéssel tovább nagyította.

- Ördöghurok - biccentett a fotó felé. Az álcafa lengedezni kezdett, mintha szellő fújna, aztán a külseje változni kezdett. Gyökerei egyre hosszabbak lettek, kitüremkedtek a kis cserépből, szára megvastagodott és elbarnult, míg az a néhány levél, ami az eredeti növényen volt, megsokszorozódott, és kígyózó indákká változott. Néhány pillanat alatt az álcafa átalakította magát egy kis ördöghurokká,

mely épp úgy festett, mint ami a felnagyított képen is látható volt. A nézőkön halk moraj futott végig, ahogy megtárgyalták a látottakat.

- Gerincfű – folytatta büszkén Neville, és pálcájának egyetlen poccintásával újabb fényképet reptetett az előtérbe, mely ezúttal egy magas, vékony növényt ábrázolt, vörös erezetű levelekkel. Az álcafa szinte azonnal reagált. Az indák felcsavarodtak, apró gömbökké olvadtak, majd tökéletesen lemásolták a fényképen is látható levelek alakját.

- Larcenous Ligulous – szólt Neville, és mosolyogva képet váltott. Az álcafa most szétterült, és indáival a pódium szélei felé nyújtózott, mire az első sorokban ülők igyekeztek elhúzódni.

- És, ami a legfontosabb – tette hozzá Neville levéve, majd a fénybe tartva gyűrűjét –, az álcafa legnevezetesebb sajátossága, hogy mesteri módon leutánozza a kiválasztott növény jellemző viselkedését és mágikus tulajdonságait. Ez mindennél jobban felbecsülhetetlenebbé teszi a varázsvilág számára.

Az álcafa észrevette Neville magasra tartott gyűrűjének csillogását. Lassan felemelte három indáját, és akadozva közelített feléje, mint egy ételt szaglászó állat. Végül a növény a gyűrű köré tekeredett, és kitepte azt a férfi ujjai közül, ahogy egy valódi Larcenous Ligulous is tette volna. A közönség felnevetett, és megtapsolta a mutatványt.

- Ha most lecsippenének egy kis darabot az álcafa gyökeréből, míg ebben a formájában van, és bevinném azt egy növénytani laboratóriumba, nem kevés teszten kellene átesnie, amíg be tudnák bizonyítani, hogy a minta nem egy igazi Larcenous Ligulousból származik. Ha sikerülne szaporítanunk és tovább tenyésztenünk az álcafát, jelentős mértékben lecsökkentené a hiányt a varázsvilág egyes legritkább és elengedhetetlen botanikai forrásaiból, sőt, akár életre kelthetnénk olyan növényfajokat, melyek már rég kihaltak. – A tömeg ismét tapsban tört ki, amit ezúttal maga Sanuye professzor vezetett, az első sorból. Harry is tapsolt, s időnként hangosat füttyentett. A mellette ülő férfi is követte a példáját, majd tölcsért formált a kezéből, és bátorító bólogatással elkiáltotta magát:

- Ez az, Neville!

- És ezzel vége az előadásomnak – szólt Neville, és az arcára kiülő mosoly egyértelmű megkönnyebbülést mutatott. Ismét intett a pálcájával, mire a fényképet visszanyerték eredeti méretüket, majd egyenesen a férfi előre tartott markába röppentek. A pódiumon az álcafa kezdett visszaváltozni a saját alakjává. – Sanuye professzor azt javasolta, hogy most bárki elmondhassa véleményét, és szabadon lehessen kérdezni, én pedig szívesen válaszolok. Tehát, van valakinek kérdése?

James meglepve forgolódott, mikor hirtelen feltartott karok egész erdeje nőtt ki körülötte a semmiből. Neville-t is váratlanul érthette a látvány, mert nagyokat pislogva tett egy fél lépést hátra. Végül elmosolyodott, és egy kézre bökött, az első sorok egyikéből.

- Tessék! Kérem, hangosan, hogy mindenki hallja.

- Üdvözlöm, professzor – állt fel helyéről egy Pixi mosolyogva. – Köszönjük, hogy megtartotta nekünk ezt az előadást! A kérdésem azonban nem igazán a gyógynövénytantal kapcsolatos, inkább a történelemmel, ha nem bánja.

Neville a lányra pislogott, és James is alaposabban szemügyre vette. A lány idősebb volt nála, alighanem már a főiskolai szintű tanulmányait végezte az

iskolában. Szemrebbenés nélkül állta Neville tekintetét, és a mosolya akaratlanul is Tabitha Corsica arckifejezésére emlékeztette Jamest, mikor a mardekáros valami dühítően kihívó szónoklatra készült.

- A történelem nem épp a szakterületem – szolt lassan Neville, ám a lány folytatta, mielőtt a férfi befejezhette volna.

- Úgy látom, a gyógynövénytan a szenvedélye, vagyis nyilván odavan az élő, növekvő dolgokért. Azon gondolkodtam, hogy ez vajon az állatvilágra is kiterjed? Azt hallottam, szokása levagdosni kígyók fejét. Mit tud magyarázatként felhozni?

Itt-ott halk füttyentés hallatszott a közönség soraiból, majd gúnyos nevetés hullámozott végig a termen. James hirtelen haraggal és növekvő aggodalommal nézett körbe, majd visszafordult a pódium felé. Neville arca elvörösödött, azonban száját egyetlen, vékony vonallá préselte.

- Következő kérdés – mondta határozottan, s tekintete már a felnyújtott kezeket pásztázta.

- Igen, professzor – szólalt meg egy másik diák, valahol hátul. James hátrapillantott, és meglátta, hogy a fiú az Igor ház méregzöld nyakkendőjét viseli. Arca kerek volt, és viaszosan csillogott az ajtó melletti lámpa fényében. – Sajnálom, de az én kérdésem sem igen kapcsolódik a növényekhez. Annak idején, mikor az iskolatársai lázadását vezette, tudatában volt, hogy egy diktatórikus rezsim oldalán harcol, vagy egyszerűen csak bedőlt az akkori propagandaszövegeknek, és valóban azt hitte, hogy a jó oldalon áll?

Neville eltátotta száját döbbenetében, ám a tömeg egyre zajosabb lett; volt, aki egyetértésének adott hangot, mások fennhangon követelték a választ. James ismét körbenézett, s ahogy így tett, pillantása találkozott Zane-ével és Ralphéval. Olyan érzése támadt, mintha visszarepült volna az első roxforti vitafórum napjára, csak ezúttal még rosszabb volt a helyzet, mivel úgy tűnt, az egész csődület azonos oldalon állt. James most már megértette, miért jöttek el olyan sokan az előadásra, elvégre Neville csaknem olyan híres volt, mint Harry Potter, és nem csupán a gyógynövénytantannal foglalkozó könyvei miatt.

- Tartottam tőle, hogy valami ilyesmi fog történni – hajolt közelebb Zane Jameshez. – Mint mondtam, itt is minden tele van a Haladó elem eszméit hirdetőkkal. Még a tanári karban is akad néhány.

Ralph feszengve forgolódott.

- A professzorok nem állítják le őket?

- Itt nem így működnek a dolgok – rázta a fejét Zane. – Neville-nek mindenképpen válaszolnia kell a kérdésekre. Nem lepne meg túlságosan, ha kiderülne, hogy csakis emiatt hívták ide.

- Ha ez igaz, ez rémes – szörnyülködött Petra.

Neville nem mozdult a színpadon, homloka kisimult. Többé nem látszott idegesnek, épp ellenkezőleg, arcáról sütött a néma düh. Felvette az álcafát, és elsüllyesztette talárja zsebében.

- Van olyan kérdés, aminek bármi köze van a témához, amiről az előadást tartottam? – kérdezte hangosan, túlkiabálva a növekvő alapzajt.

- Válaszoljon a kérdésre! – kiáltotta valaki James mögött, majd többen is csatlakoztak hozzá, kórusban kántálva ezt a három szót.

Neville lepillantott az első sorra. James a nyakát nyújtogatva előre hajolt, és látta,

hogy az apja alig észrevehetően Neville felé biccent. James legnagyobb megdöbbenésére, Harry Potter szája beletörődő mosolyra hajlott. A Harry balján ülő Merlin arckifejezése nyugodt volt, és kifürkészhetetlen, karjait majdhogynem lustán fonta össze mellkasa előtt. Sanuye professzor vállat vont, és sajnálkozó fejrázással pislogott fel Neville-re. Látszólag nem tetszett neki, ami történik, ám nem is tett semmit annak érdekében, hogy leállítsa.

- Azt hiszem, szörnyű nagy tévedésben élnek a történelmet illetően – szolt végül Neville a torkához emelve pálcáját, és megsokszorozva hangerejét. A megvadult tömeg elcsendesedett, ám nem teljesen. Neville leeresztette varázspálcáját, és úgy folytatta. – Nos, úgy tűnik, ragaszkodnak hozzá, hogy az előadás témájához egyáltalán nem kapcsolódó kérdéseket tegyenek fel, és nekem válaszolnom is kell rájuk, ha nem akarok olyan benyomást kelteni, mintha nem tudnék mondani semmit. Viszont én meg ahhoz ragaszkodom, hogy a kérdéseket tisztelettel tegyék fel, és ne csupán az elbűvölő barátai híres jelszavait ismételtessék. Van, aki hajlandó elfogadni a feltételeket?

Ezúttal már kevesebb kéz emelkedett a magasba. Neville homlokráncolva egy James közelében ülő diák felé biccentett, aki azonnal felpattant.

- Professzor – mondta a fiú, aki, James megítélése szerint, a Vámpír ház egyik főiskolás nebulója lehetett. – Mint tudós, minden bizonnyal egyetért azzal a kijelentéssel, hogy a gyógynövénytan területén elért eredményei az egész emberiség javát kell, hogy szolgálják. Így van?

Neville kissé összeszűkítette szemeit.

- Valóban ezt a nézetet vallom, fiatalember.

- Akkor miért van az, uram, hogy ön és az önhöz hasonlók megtartják a varázstársadalomnak a felfedezéseket, és még csak nem is gondolnak arra, hogy megosszák azokat a mugli világgal?

A tömeg ismét kifakadt, a nézők megvetően kiáltoztak, többen felálltak.

- A kérdések... megengedettek! – bömbölte az első sorban egy hang, és James megkönnyebbülten látta, hogy Sanuye professzor az, sötét és kifürkészhetetlen tekintetét a tömegben járattva. A diákok újra csaknem azonnal elhallgattak, így a tanár valamivel halkabban folytatta. – De a tiszteletlenség *nem*. Hallottátok nagyra becsült vendégünk feltételeit, melyek, meg kell mondjam, nagyon is méltányosak. Iskolánk egyik vezérével, hogy megvitassuk a kérdéseket, nem pedig, hogy vitatkozzunk rajtuk. Engedjék Longbottom professzornak, hogy válaszoljon a kérdéseikre, vagy inkább fel se tegyék őket. Érthető voltam?

A nézőtéren fojtott sutyorgás hallatszott; a diákok bár nem értettek egyet teljes mértékben professzorukkal, pillanatnyilag visszavonulót fújtak. A színpadon Neville megköszöri torkát.

- Nagyon jó kérdés, barátom – mondta lassan, felvonva szemöldökét. – Olyan kérdés, amit minden gondolkodó boszorkánynak és varázslónak fel kellene tennie magának. A válasz azonban legalább olyan fontos. Valóban, mi, a varázstársadalom tagjai nagyon sok segítséget és gyógyszert fel tudnánk ajánlani a muglik világának. Ami azt illeti, ezt folyamatosan meg is tesszük. Az önök kancellárja is részese volt a Mágus-Mugli Tudáscsere Programnak, mely elsődleges célként az tűzte ki maga elé, hogy életmentő mágikus felfedezéseket osszunk meg a muglikkal titokban, de hathatósan. Léteznek olyan jótékonyági szervezetek, melyek rejtve működnek a

mugli világban, és bizonyos helyzetekben mágiával segítik annak működését. Azonban úgy gondolom, ezekkel önök is mind tisztában vannak, tehát feltételezéseim szerint az igazi kérdése az: miért nem tárjuk szélesre a varázsvilág kapuit a muglik előtt, és fedjük fel magunkat? Így van?

A fiatal férfi kényelmetlenül feszengett, és körbepillantott a nézőtéren.

- Ööö... igen, azt hiszem, igaza van. Véget kell vetnünk a varázsló kormányzatok muglik elleni elfogultságának. A totális közzététel az egyetlen opció, mely valódi szabadságot hozhat az emberiségnek...

- Igen, igen - bólogatott Neville. - Magam is láttam a plakátokat. Tétélezzük fel, hogy megteesszük, amire céloz. A varázsvilág felhagy a bujkálással, és felfedi létezését a mugli világ előtt. Ön szerint mi történne?

- Hát - motyogta a fiú, és ismét körbenézett, hátha valaki a segítségére siet, azonban a közönség csupán tágra nyílt szemmel, érdeklődve figyelte a párbeszédet. - Nos, akkor egyenlőség alakulna ki. Segíthetnénk a muglikat. Megoszthatnánk velük mindent, és sokféleképpen segíthetnénk rajtuk, hiszen boszorkányok és varázslók vagyunk. A mágia a mi oldalunkon áll.

- Ááá! - szólt Neville, és előre hajolt. - Igen, valóban segíthetnénk neki. De mi van, ha nem *akarnák*, hogy segítsünk? Mi volna, ha a varázstársadalom bizonyos tagjai szeretnének beleszólni a muglik ügyeibe, legyen szó üzletről, gyógyszerekről, vagy akár a politikáról, viszont a muglik ezt nem szeretnék?

- Akkor megértetnénk velük, hogy csak segíteni akarunk nekik! - felelte a diák felocsúdva. - Elvégre ők nem tudhatják, mi a jó nekik.

Neville biccentett.

- Tehát az akaratuk ellenére is segítenénk nekik?

- Ha muszáj - szegte fel az állát a fiatalember.

- Valóban - helyeselt Neville. - Sokan pontosan ezt tennék. Egyes boszorkányok és varázslók szívesen megmutatnák a muglik vezető osztályának, azzal a látszattal, hogy csak segítik őket. Néhányan közülünk - természetesen nem önre gondolok, barátom - örömmel folyamodnának erőszakhoz is. Bármilyen átkot bevetnének, hogy elérjék céljukat, még az Imperiust is. Mások viszont nem volnának ennyire kíméletesek. Akár hiszik, akár nem, barátaim, vannak köztünk olyan boszorkányok és varázslók, akik mindössze a pusztá hatalomért kívánnak uralkodni a muglik fölött. Ezeket az embereket most pórázon tartja a nemzetközi titokvédelmi törvények létezése, de mit tennének önök ezekkel a boszorkányokkal és varázslókkal, ha a törvények eltörlésre kerülnének? Megvédenék tőlük a muglikat? Hogyan? Mi tartaná vissza a gonosz boszorkányokat és varázslókat, hogy olyan eszközt használjanak, amelyet csak akarnak, hogy átvegyék az uralmat a muglik fölött?

Úgy tűnt, a fiú tudatában van, hogy elvesztette az erkölcsi előnyt. Neville pillantását kerülve csoszogott lábával.

- Csak szándékosan pánikot akar kelteni. A magafajták mindig ezt teszik.

- Szándékosan pánikot kelt az, aki légből kapott fenyegetésekkel rémisztget másokat - szólt Neville szelíden. - Aki figyelmezteti az embereket egy nagyon is valós veszélyre - olyan veszélyre, mely a történelemből kiindulva, a megfelelő körülmények között, csaknem teljesen bizonyosan bekövetkezik -, az inkább helyesen cselekszik. A mugli-mágus kapcsolatok története tele van konfliktusokkal. Nem tagadom, ebben mindkét oldal egyformán bűnös, de ettől a tény tény marad.

Egész egyszerűen azért vonultunk el a világ szeme elől, és maradunk is rejtve, mert a jó dolgok száma, mely a mugli világgal történő együttműködésünkkel járna, meg sem közelíti azt az elkerülhetetlen gonoszságot, amit egy ilyen tettel szabadjára engednénk. Egy tökéletes világban, barátom, az ön törekvése igencsak tiszteletreméltó volna. Csakhogy, sajnos, ez a világ koránt sem tökéletes.

- Hazugság és félrebeszélés! - csattant fel a diák, és a körülötte ülők halkán helyeseltek. - Maguk gyűlölik a muglikat, azért akarják tudatlanságban tartani őket felőlünk, és azok felől, amiben a segítségükre lehetnénk. Nem léteznek semmiféle gonosz, világoromra törő boszorkányok és varázslók. Ez csak egy aljas hazugság, hogy félelemben tartsák a varázsvilágot. A muglik tárt karokkal üdvözölnének minket, és ezt maguk is tudják. De még ha nem is volna így... - A fiatalember hirtelen elhallgatott, mikor rájött, mi csúszott ki majdnem a száján.

Neville nem pislogott, a kis emelvény szélét markolva, komolyan meredt a fiúra.

- De még ha nem is volna így... - mondta, befejezve a diák gondolatát -, a mágia a mi oldalunkon áll, igaz?

A fiatalember gyorsan leült, miközben a körülötte ülő társai ismét rákezdték a megbolydult méhkast idéző zúgolódásra. Sanuye professzor fellépdelt a színpadra, és Neville mellé állt.

- Remek végszó a ma esti előadásnak - szólt komoran. - Diákok, mindenki fáradjon vissza a szálláshelyére, köszönöm. Később jár, és ha nem is mindenkinek, de néhányuknak biztosan órája lesz korán reggel, méghozzá velem. Nem fogok elfogadni semmiféle kifogást azt illetően, hogy előző este sokáig voltak fent. Jó estét, és köszönöm a részvételt. - Ezután Sanuye Neville-hez fordult, megrázta a kezét, majd a két férfi fejét összedugva beszédbe elegyedett.

- Mekkora rakás hippogriff trágya - morogta dühösen egy lány James mögött. - De mégis mire számítottunk?

- Gyerünk - sóhajtotta Zane a fejét rázva. - Minél hamarabb kijutunk innen, annál jobb. Igyunk egy üdítőt a Kulcs és Sárkányban.

James követte Zane-t és Ralphot a zsúfolt színházterem kijáratára felé, és közben vetett egy pillantást a színpad irányába. Az apja elől álldogált Merlin és Denniston Dolhov társaságában, akik közül az utóbbi éppen hangosan kacagott. Ránézésre a legkisebb mértékben sem zavarta őket az este alakulása, és James azt is sejteni vélte, miért. Évekkel ezelőtt már volt szerencsájuk a Haladó elem vádaskodásaihoz, akár közvetve, akár csak a Reggeli Próféta cikkeinek formájában, vagy nyíltan, az olyan alkalmakkor, mint amilyen a roxfordi vitafórum is volt, James első évében. Meglehetősen hozzászórtak tehát. James azonban egyáltalán nem szokott még hozzá, ezért mélységes düh és aggodalom töltötte el. Ahogy a trió kilépett a színház ajtaján az éjszakai égbolt alá, James körbepillantott, hogy vajon Petra is csatlakozik-e hozzájuk egy üdítőre a kampusz kocsmájában, azonban a lánynak nyoma sem volt a diákok hömpölygő áradatában. James egy pillanatig még habozott, szemével a lány után kutatott, ám mivel nem járt sikerrel, megfordult, és a barátai után eredt.

Néhány órával később James álmát hangos dörömbölés szakította félbe. James felriadt, és csaknem leesett a keskeny ágyról. Az ajtón kívülről halk csikorgás hallatszott, mintha rozsdás fogaskerekek nyikorognának.

- Az a majom a frászt hozza rám - motyogta Ralph a fejére szorított párnája alól.
- Ez az ő hangja?

- Gondolom, a szerkezete már túl régi, hogy hangot adjon ki - ásította James. - Csak az állkapcsát csikorgatja. Ez biztos a hajnali négyes ébresztőnk.

Ralph átlendítette lábát az ágy szélén.

- Sosem képzeltem volna, hogy ezt valaha is kimondom, de hiányzik a régi digitális vekkerem.

Öt perccel később a fiúk kiosontak a közös kollégium bejárati ajtaján, és halkan becsukták azt maguk mögött. Az éjszaka hűvös és néma volt körülöttük, harmattól nyirkos. A szökőkutak éjszakára leálltak, és mintha a madáritatós vízköpők is aludtak volna. Ralph hátizsákja, benne a Zombi ház zászlajával, ott lógott a nagyobb fiú vállán.

- Szerinted vannak kampuszörök? - kérdezte sűgva, miután nekilódultak az sötétben.

- Jobb az óvatosság - felelte James. - Maradjunk a fák árnyékában. A holdfény túl erős, hogy átvágjunk a parkon.

- Ez valahogy sokkal könnyebb volt, mikor nálunk volt a láthatatlanná tévő köpönyeg - szuszogta Ralph futás közben.

- Remélhetőleg idén ez lesz az egyetlen alkalom, mikor szükségünk volna rá. Nem lesz gond, csak ne maradj le!

Mire elérték az igazgatóság épületének szurokként szétfolyó árnyékát, James sportcipője teljesen átázott a harmattól, és mindkét fiú erősen lihegett. A hűvös téglafalnak dőltek, és vártak egy keveset, hogy levegőhöz jussanak, mielőtt a bokrok között az épület hátuljához lopakodtak volna.

- Jól van - sűgta James kikandikálva egy magas sövény mögül. - Mennie kell, mint a karikacsapás. Felmászom és kicserélem a zászlót. Te itt maradsz, és vigyázol rám a pálcáddal. Ha lezuhannék, tudod a dolgod, ugye?

- Elkaplak - biccentett Ralph. - Nem nézzük meg, hogy fel tudlak-e lebegtetni odáig?

James megrázta a fejét.

- Túl feltűnő volna. Ha felmászom, végig árnyékban maradok, így kevesebb az esély rá, hogy elkapnak. A hold fénye olyan, mint valami reflektor. Készülj fel!

- Csak végezzünk már! - szűlt Ralph komolyan, majd lecsúsztatta válláról a táskát, és átnyűjtotta azt Jamesnek. - A gyomrom így is akkora, mint egy dió. Lehet, hogy egyszerűen tényleg csak az Igor házba kéne mennünk.

James megrázta a fejét.

- Innen nincs visszaút, Ralph. Ne aggódj, pár perc, és vége.

Ralph nem túl magabiztosan bár, de biccentett. James vállára vette a hátizsákot, és az épület felé fordult. Az igazgatóság hátsó falán keskeny vaslépcső húzódott az erkélyek között, egészen a tetőig. James halkan felosont az első szintre, s ahogy továbbment, a kampusz kinyújtózni látszott alatta, James egészen a már ismert kőfalig ellátott. A falon túl Philadelphia városának fényei szikráztak, és a fiúnak egy pillanatra megfordult a fejében, hogy vajon melyik évben járhatnak. Néhány perccel később elérte a tűzlépcső tetejét, és hunyorogva kémlelte a föléje magasló harangtoronyt. Ilyen közlről sokkal nagyobbnak tűnt, az egyes harangok mérete pedig egy-egy óriás fejével vetekedtek, csak éppen az utóbbiakra jellemző hepehupák nélkül. A harangtorony belseje telis-tele volt mocskos fészkeikben szunyókáló galambokkal. James megfordult, és kihajolt a korlátan. Alatta, az őrködő Ralph kerek arca fehér foltnak tűnt a sötétben. James tétován leintett neki, aztán ismét megfordult, és belépett a harangtoronyba.

A torony belseje galambürüléktől és dohszagtól bűzlött. A fal kerületén fájarda futott körbe, melyről szédítő látvány nyílt a torony mélybe zuhanó belső terére. James visszatartott lélegzettel nézett körbe. A harangtorony túlsó falánál rozoga csigalépcső vezetett tovább, a szarufák közé. James elindult arrafelé, és igyekezett nem venni tudomást a lába alatt vészjóslóan recsegő-ropogó padlóról. Ahogy megindult a középső tengely körül köröző keskeny lépcsőn, egy pillanatra elfogta a szédülés. A hátizsák hirtelen ólomsúlyúnak tűnt, és furcsán húzta a vállát, miközben a korlátba kapaszkodott. Erősen lehunyta a szemét, várt egy kicsit, hogy elmúljon az érzés, aztán óvatosan továbbindult.

A lépcső tetején lévő csapóajtó könnyedén kinyílt, és James vigyázva felmászott a harangoknak helyt adó szobába. Néhány pillanatig még nem állt fel, levegőért kapkodva feküdt a padlón, és nem mert felnézni, mivel halk neszezés ütötte meg a fülét. Végül erőt vett magán, feltápászkodott, és lassan a plafonra pillantott. A gerendák köze fekete volt a számtalan denevértől. Halkan mocorogtak, és ciripelve figyelték Jamest.

A fiú szeme tágra nyílt, maga is felnyöszörgött, és a fejét lesunyva a padlóhoz lapult. Körbepillantott, és észrevette a jobb falnál lévő létrát, ami továbbvezetett. A festett faszerkezet ősinék tűnt, a harangszoba külső falához erősítették, egy kis párkányszerűség fölé. James gyorsan odaosont. Az alacsony korlátan túl mintha rákapcsolt volna a szél, hátborzongatóan süvített egy közeli esőcsatornában. James hátán végigfutott a hideg. Végül kilépett a párkányra, és a létráért nyúlt. Amilyen halkan és óvatosan csak tudott, ellépett a párkányról, és teljes súlyát a létrára eresztette, ami vészesen megnyikordult alatta. Valószínűleg megerősítették mágiával, mint szinte minden ilyen régi építményt, mégis, a hat méterrel alatta lévő tető rém távolinak tűnt, és az azon túl tátongó mélység látványára összeszorult James gyomra. Próbált nem lenézni, és összeszorított fogakkal mászni kezdett.

Szerencsére volt még egy csapóajtó a létra tetején, mely egy másik keskeny párkányra vezetett, ami körbefutott a torony csúcsa körül. James erősen zihálva húzta fel magát a párkányra, és lábával visszarúgta a csapóajtót, nehogy véletlenül belelépjen, és lezuhanjon. Fölötte ott lobogott a hajnali szélben a hatalmas, ősrégi amerikai zászló. Végül James megkerülte a csúcsos tetőt, majd letérdelt, és szétnyitotta a hátizsák cipzárját. Óvatosan húzta elő a Zombi zászlót, nem szerette volna, ha belekap a szél, és kitepi a kezéből.

Hirtelen James fülét léptek nesze ütötte meg. Valahonnan a közelből hallatszottak, de a kavargó szélben lehetetlenség volt becélozni a pontos irányt. James tágra nyílt szemekkel dermedt meg.

Zane azt mondta, az iskola igazgatósága odafigyel az esetleges zászlócsere-kísérletekre. Lehetséges volna, hogy meglátták? Utána másztak volna, hogy tetten ériék? Odafönt egyáltalán nem lehetett elbújni. James körbepillantott, de a tető görbületén túl nem látta a csapóajtót. Hozzálapult a zsindelekhez, és próbált beleolvadni az árnyékokba.

Ismét felhangzott a halk, lopakodó csoszogás. Valaki utána lopózott, láthatóan meg akarta őt lepni. James keserű sóhajjal belátta, hogy innen nincs más kiút, csak ha feladja magát. A hátizsákra dobta a Zombi zászló halmát, majd felegyenesedett, és a saját öccse holtsápadt, meglepett arcával nézett farkasszemet.

- James! - szólt Albus rekedten, és Jamesnek feltűnt, hogy az öccsénél ott van a pálcája. - Mit keresel itt?

James végigmérte testvérét, és miután gyorsan átgondolta a helyzetet, felsóhajtott.

- Úgy tűnik, ugyanazt, mint te. Hol van a Vérfarkas zászló?

- Itt, mögöttem - felelte Albus egy kényszeredett vigyorral. - Az meg ott...? - bökött pálcájával a James lábánál heverő anyagkupacra. James bólított.

- Ki akarod cserélni a zászlókat - mondta James. - Ahogy én is. Gondoltad volna?

- Nem én! - válaszolta Albus harsány suttogással. - Altaire úgy gondolta, idén senki sem próbálja ki, mivel az igazgatóság nagyon rajta van a témán. Most mi lesz?

James nem hallotta öccse utolsó kérdését. Újabb csoszogó nesz hallatszott, majd egy árnyék emelkedett ki az Albus mögötti sötétségből. Jamesnek egy az öccse hátára szegeződő pálcahegyen akadt meg a tekintete.

- Al! - kiáltotta, előkapva saját varázspálcáját. - Mögötted!

Albus megpördült, de akkor már késő volt.

- *Petrificus totalus!* - csattant fel egy női hang, és azon nyomban éles fénysugár tört elő a pálca hegyéből. Elszáguldott Albus válla fölött, és telibe találta James mellkasát, akinek rögtön megdermedt a teste, és véstesen kilengett. Az ismeretlen ismét megpöccintette pálcáját, mire a Zombi zászló a levegőbe röppent, és az egyik vége James dereka köré csavarodott.

- Kapd el, zöldfülű! - szólalt meg ismét a női hang.

Albus előre ugrott, és megragadta a zászló másik végét, épp mielőtt James teste nekidőlt volna a rozoga korlátnak, és át nem törte azt.

Albus felnyögött, helyzetet váltott, és körbetekerte kezén a zászló anyagát.

- Nehéz vagy, mint egy sózsák, James! Le kéne szoknod a csótány csokorról.

- Ez a bátyád? - kérdezte az alak, és most már James azt is látta, hogy a sötétbőrű Vérfarkas lány az, aki előző nap fekvőtámaszokra utasította Albust.

- Uram, igen, uram! - vágta rá Albus azonnal.

A lány széles mosolyt villantott Jamesre.

- A Vérfarkas kézikönyv tizenkettes számú leckéje, zöldfülű. Hadd haljam!

- „Aki először csap le, az csap le igazán!” - felelte Albus még mindig a zászlóval küzdve. James a sarkán imbolygott, és a teste hiába dermedt szoborrá, agya felfogta helyzetének kiszolgáltatottságát. Alatta csupán a sötét mélység tátongott, valahol odalent a szél kitartóan rázta a gesztenyefák lombját.

- Az a hatodik lecke - mondta a lány. - De mivel, az adott pillanatban, az is helyénvaló, ezúttal elnézem. A tizenkettes a „szerelemben és háborúban mindent szabad...”

- „És nem létezik más, csak szerelem és háború!” - fejezte be Albus magabiztosan.

- Szép munka, zöldfülű - biccentett a lány. - Fogd erősen, amíg én felhúdom a Vérfarkas zászlót.

James mellkasában dörömbölt a szíve, miközben azt figyelte, hogy a lány előhúzza a lobogót egy terepmintás hátizsákból. A zászló takarosán össze volt hajtogatva, háromszög alakba, ám a lány egyetlen pálcaintéssel kibontotta, majd a tető csúcsán lévő zászlórúd csigáira bökött. Gyakorlott mozdulatokkal kicserélte a két lobogót, majd az amerikai zászlót tiszteletteljes mozdulatokkal összehajtogatta, és a hátizsákba dugta.

- Zászlószerző hadművelet teljesítve, zöldfülű - szólta felegyenesedve. - Már csak a hadifoglyokról kell gondoskodnunk. Feltehetően nincs egyedül, de Raphael valószínűleg már elkapta, aki lent lődörgött. Nem hagyhatjuk, hogy ez itt újra lecserélje a zászlót, amint elmentünk, szóval csak egy lehetőségünk maradt. A Vérfarkas kézikönyv hármas számú leckéje, zöldfülű.

- „Semlegesíts minden lehetséges fenyegetést!” - idézte Albus, miközben a lány az egyik esőcsatornához kötözte a Zombi zászló végét. Mikor végzett, sötétten elvigyorodott.

- Tied a megtiszteltetés, zöldfülű - mondta. - Bizonyítsd rátermettségedet, hogy a Vérfarkas ház tagja legyél!

Albus hátrapillantott rá a válla fölött, aztán kissé - de csak kissé - bocsánatkérő arccal visszafordult Jameshez. Félmosolyra húzta a száját.

- Bocs, James - mondta. - A Vérfarkas kézikönyv első leckéje: „A Vérfarkas teszi, amit tennie kell.”

James próbálta a fejét rázni, de az átok mozdulatlanságra ítélte. Albus eleresztette a zászlót, mire James azonnal átbucskázott a keskeny járda szélén. Egy rémisztő másodpercig csak zuhant, aztán egy rándulással megállt, mikor a derekára kötött zászló kifeszült. Hirtelen hangos hangzavar vette körbe, ahogy az esése felzavarta a harangtoronyban tanyázó denevéreket. Visongva röpködtek a feje körül, időnként meglegyintve őt bőrszárnyukkal. Egy pillanattal később a denevérek zaja elhalt, és James játékosan lengedezett szokatlan kötele végén. Az egyik denevér letelepedett a fejére, és szinte kedvesen cincogott bele a fülébe.

Azonban még így is hallotta a létrán távolodó léptek zaját, és az önelégült nevetés dühítő hangját.

- Ti ketten - mondta Warrington egy különösen hosszúra nyúló szünetet követően -, úgy tűnik, súlyos félreértésben éltek azt illetően, hogyan kellett volna

lezajlania az egész zászlócsérés bátorságpróbának.

James egyre lejjebb süllyedt a Hermész ház padlásterében álló roskatag székben, míg a mellette álló Ralph kitartóan vizsgálta a sárga szőnyeg mintázatát. Warrington rátámaszkodott az ősrégi, billegő íróasztalra, melynek látszólag az összes lába összehajtogatott papírlapokkal volt kiékelve.

A Zombi ház irodája apró volt, és zsúfolásig tömtek könyvespolcokkal, melyeken azonban alig néhány könyv árválkodott. Ehelyett a polcok különféle holmikkal, csecsebecsékkal, bontatlan borítékokkal, szerszámokkal, elbűvölő papírmásé figurákkal és egy-két bohócorros, napszemüveges koponyával voltak tele. Az ajtót egy csaknem életnagyságú poszter borította, rajta Theodore Hirshall Jacksonnal, aki zord arckifejezéssel, összevont szemöldökkel a nézőre bökött. Feje fölé színes kartonpapírból kivágott betűket tűztek: „TÉGED AKARLAK!” Alá pedig: „ÖLELJ MEG, ÉS ADJ SÜTIT!”

Warrington kihúzta magát, majd le-fel kezdett masírozni az asztal, és a helyiség egyetlen, kerek ablaka között.

- Tudjátok, a lényeg - folytatta jobb kezének ujjával a bal tenyerébe bökve - egyáltalán nem az volt, hogy úgy állítsátok be a Zombi házat, mint az ügyetlen idioták gyűjtőhelyét. Emellett minden más eltörpül. El-tör-pül!

Warrington belebokszolt egy meglehetősen félelmetes kinézetű, felfújható bohócba, mire az eldőlt, de szinte azon nyomban, hangos hápogás kíséretében, ki is egyenesedett.

- Vértfarkasok voltak - morogta Ralph halkán. - Nem is láttam őket, mielőtt rám vetették volna magukat. Mintha egy zongorát hajítottak volna a fejemre. Terepmintás ruhát viseltek! Még ágakat is dugtak a sapkájukba! Meg voltam róla győződve, hogy valami fura, amerikai driádszörny támadott rám.

- Vértfarkasok voltak! - sziszegte Warrington, és vadul villogtatva szemét a fiúkhoz lépdelt. Végül kihúzta magát, és próbált megnyugodni. Arcát a tenyerébe temetve felsóhajtott. - Nézzétek! Ti újak vagytok itt, szóval adok egy hasznos kis leckét a közösség zavaros politikájából, ami meghatározza az Aleron megszentelt falai közötti életet. *Gyűlöljük a Vértfarkasokat*. Lecke vége. Érthető voltam?

- De náluk felsőbb éves tagok segítették a zöldfülűt, aki, történetesen, az öcsém volt - fakadt ki James. - Még az előtt ránk támadtak, hogy esélyünk lett volna reagálni!

- A Vértfarkasok ezt csinálják! - csattant fel Warrington. - Zark szerelmére, hiszem ezért Vértfarkasok! Számukra minden egy nagy csatater! Az egyetlen gyenge pontjuk, ha az ember kihúzza a lábuk alól a csatateret! Ez meg a *Zombi* módi!

Ralph széttárta karjait.

- Mégis mihez kezdehettünk volna?

- Csirizes csuka - recsegte Warrington pléhpofával. - Hadd ragadjanak a földhöz, mint légy a légypapírra! Gumiláb rontás, ciklandozó átok, vagy egyéb spontán bélgázkitörés. Nem szállhattok csak úgy szembe egy Vértfarkással, hozzátok tehát zavarba őket! A fene nagy büszkeségük a legalapvetőbb gyengeségük. Ezt minden Zombi tudja!

- Bocsánat - szólt James elkeseredve. - Még újak vagyunk ebben a helyzetben. Azelőtt elkaptak, hogy bármit is tehettünk volna. Legközelebb jobbak leszünk, csak adjatok még egy esélyt!

Warrington megrökönyödve pislogott Jamesre,

- Ott hagytak téged a harangtoronyból lógva, ráadásul a Zombi zászlóval odakötözve! Az egész suli látott téged, mielőtt Franklyn leszedett volna! Nevetség tárgyává tettél bennünket! A Zombik nevettek, zöldfülű, nem pedig fordítva!

- Most kinek is fene nagy a büszkesége? – motyogta Ralph.

- És te – fordult Ralphhoz Warrington szikrázó szemekkel. – Meglep, hogy egyáltalán meg mersz szólalni az után, hogy az utolsó három órát a Hermész ház zászlórúdjáról lógva töltötted! Ha a gatyázásba bele lehetne halni, most épp a temetésedet szerveznénk!

Ralph és James mögött fojtott nevetés harsant. James hátrafordult. A hátsó falnál, egy régi, foszlott kárpitú karosszékben ott ült a Zombi ház elnöke, egy alacsony, jól öltözött férfi, akinek szemmel láthatólag kecskelábai voltak. Kiváló szabású frakkot viselt, makulátlanul megkötött sárga csokornyakkendőt, és elegáns, szürke mellényt. Homlokából két tompa, lilás szarv kandikált ki. James tudta, hogy a neve Felix Stanford Cloverhoof professzor, egy faun, akit valamilyen oknál fogva Jersey-i ördögnek hívtak.

- Sajnálom – szedte össze magát Cloverhoof, és komoly arckifejezést erőltetett magára. – Folytassa, Mr. Warrington. Ma igazán az elemében van.

- Végeztem – mondta Warrington, majd visszasétált az asztal mögé, és lehuppant a székre, mely tiltakozásul nagyot nyikordult alatta. – Mindkettőjünkkel.

- Attól tartok, barátaim, hogy Mr. Warringtonnak tökéletesen igaza van – szólt Cloverhoof élénken, és patás lábaira állt. Megigazgatta mellényét, és lesöpört néhány porszemet frakkjának hajtókájáról. A Zombi háznak is megvannak a maga szabályai, még ha meglehetősen határozatlanok és hajlékonyak is. Biztos vagyok benne, hogy máshol boldogabbak lesznek.

- De... - ellenkezett James döbbsen. – De, de...!

- Volt egy elég hosszadalmas beszélgetésem az ügyről a kancellárral ma reggel, miután... ööö... megszabadította önöket különféle kellemetlen helyzeteikből. Teljes mértékben egyetérték a véleményével. Csupán egyetlen ház van, amely megfelel az önök szokatlan... khm... adottságainak.

- Jaj, ne – nyögött fel Ralph. – Ugye nem az Igor ház?

Cloverhoof Ralphra pislogott, majd kissé elmosolyodott.

- Igor ház? – szólt érdeklődően. – Nem, nem az. Menjetek, fiúk! Szép a reggel, és bizonyára lesz valahol órátok. Ma este pedig elkezdődik életetek az új diákszövetségtekben. Egészen biztos pompásan beilleszkedtek majd.

- Melyik házba? – kérdezte James lemondóan. Felállt, és az ajtó felé indult, melyet a faun professzor kitárt előttük.

- Azt hittem, egyértelmű voltam – felelte Cloverhoof ragyogó arccal. – Őszintén szólva, meglepett, hogy nem rögtön oda akartatok bejutni. A kancellár meg van róla győződve, hogy a Nagyláb házban a helyetek. Biztosan... megnyugtatónak fogjátok találni.

James és Ralph megdermedt menet közben.

Az asztal mögött Warrington aljas vigyorra húzta a száját.

- Viszlát, a klacspályán, fiúk! – szólt, majd humortalanul felnevetett.

- Nem értem, mi bajotok a Nagyláb házzal – emelte az égre tekintetét Lucy. A nap már a nyugati láthatárhoz közeledett, hosszú, lila árnyékokkal festve tele a parkot és az ösvényeket, ahogy a vacsora végeztével a diákok visszafelé tartottak a büféből a házaikba.

- Csak mert te bekerültél abba a házba, ahova akartál – mordult fel Ralph. – Neked ott van a vérvörös nyakkendő, hogy bizonyítsa.

- És jól is áll – tette hozzá Zane.

Lucy kissé elmosolyodott.

- Köszönöm. A lényeg, hogy valószínűleg már eredetileg sem a Zombi ház volt kijelölve, és ha oda kerültök, talán szörnyű évetek lett volna.

- Csitt, te lány! – kapta a füléhez tenyerét Zane. – A Zombi házról beszélsz!

- Biztos vagyok benne, hogy remek banda – legyintett Lucy. – Csak nem Jamesnek és Ralphnak. *Hozzád* nyilván remekül passzol, mint valami fényes páncél. Nos, egy sárga páncél, narancsszín bojtokkal.

- Ez a beszéd – bólintott Zane lecsillapodva.

- De a Nagyláb ház – nyögött fel James –, a *senkik* háza.

- Akkor remekül be fogtok illeszkedni – szólalt meg mögöttük Albus.

James sötét pillantást vetett az öccsére.

- Mióta hallgatózol, köpönyegforgató?

- Legalább az én köpönyegemhez rozsdavörös nyakkendő jár – felelte Albus kisimítva néhány láthatatlan gyűrődést a zakóján. – Elegáns, mi?

Ralph összeszűkítette a szemét.

- Hallottad már valaha azt a mondást, hogy „a vér nem válik vízzé”?

- Ott még nem tartok bájtaltanból – mondta Albus könnyed hangon.

Lucy megrovó pillantást vetett a fiúra.

- Azért nem volt szép dolog csak úgy lógva hagyni a bátyádat, Albus.

- Ugyan már, semmi baja – legyintett Albus. – Ő vagy én. Ha még rémlik, mielőtt Vértfarkas lettem, mardekáros voltam, márpedig a mardekárosok minden lehetséges szabályt megszegnek. Az önfeláldozás és nemesség a griffendélek reszortja. Ha úgy nézzük, csak segítettem Jamesnek hűnek lenni az örökségéhez.

James megpördült, és erősen hátrataszította öccsét.

- Majd én megmutatom, mi az a nemesség, te mocskos kis féreg!

Albus figyelmeztetően ingatta mutatóját.

- Nem javaslom. A Vértfarkasok vigyáznak egymásra. Most, hogy már én is a szürke-vörös egyenruhát viselem, mindent, amit velem művelsz, visszakapsz a Farkasok testvériségétől. Csak, gondoltam, szólok. Nem akarom, hogy bármi bajod essen, nagy testvér.

- Farkasok testvérisége – csúfolódott Zane. – Egyetlen igazi vérfarkas sincs a falkában. Ha a *testvériségetek* szembe kerülne egy *valódi* farkassal, mindegyikük behúzná fülét, farkát, és úgy vinnyogna, mint egy kiséger.

Albus Zane felé fordult.

- Mert a Zombi ház tele van sétálgató élőholtakkal, mi? Bár ahogy hallottam, ha az agyműködés szempontjából nézzük, talán így is van.

- Nocsak, ki beszél! – vicsorgott Zane.

- Fejezzétek be mindketten! – lépett a két fiú közé Lucy, és eltolta egymástól a kakaskodókat. – Butaság ezen vitatkozni. Mindenki tudja, hogy a Vércapák és a Zombik is félik a Vámpír ház sötét misztériumát.

Zane felhorkantott, Albus pedig félretolta Lucy kezét. A lány gőgösen elmosolyodott, majd emelt állal továbbsétált.

- Gyorsan beilleszkedett – füttyentett Ralph.

- Gyertek! – sürgette a társaságot Zane ingerülten, és a könyökénél fogva húzni kezdte Ralphot. – Ott van a Nagylábok kúriája. Menjünk, mutatkozzatok be szépen az új pajtásaitoknak. Még sosem voltam odabent, mivel sohasem volt Nagyláb barátom.

James sóhajtva indult el a hatalmas téglapalota felé. Az Apolló kúria messze a legunalmasabb volt az Alma Aleron házai közül. A tömzsi téglapalota úgy hevert a lenyugvó nap narancsvörös fényében, mint valami őrszem, ami olyasmit őriz, amire úgy sem kíváncsi senki. Úgy látszott, a kampusz szélére már a tereprendező sem jutott el, ugyanis az épület körül nyoma sem volt parkosításnak, hacsak azt a futósövényt, ami a kúria talapzatát követte, nem vette annak az ember. Rövid kőlépcső vezetett a főbejáratához, melynek puritánságát csak egy bronz kopogtató törte meg, ami egy szétálló ujjú lábfejet formázott.

- Na és, a Nagyláb házban vannak igazi nagylábok? – kérdezte Ralph, miközben felkaptattak a lépcsőn.

- Talán – vont vállat Zane. – Ezzel máris beelőznék a Farkasokat és a Vámpírokat. Oda már évszázadok óta nem járt valódi vérfarkas és vámpír.

- Mi a helyzet a Pixikkel, Igorokkal és a Zombikkal? – érdeklődött James.

- A Pixikről és az Igorokról nem tudok – felelte Zane a hatalmas kopogtatóért nyúlva –, viszont a Zombi ház régi elnöke egy Straidthwait nevű professzor volt, aki még egy teljes hétig tanította az osztályait, mire valaki rájött, hogy meghalt agyvérzésben, vagy valami ilyesmiben. Állítólag túl sokat nyaralt Afrika mélyén, és túl sokat nyakalt valami helyi bájitalból. Mikor megtudta, hogy meghalt, ragaszkodott hozzá, hogy a kampusz temetőjében helyezték örök nyugalomra, akár sétálgatott még, akár nem. – Zane Jamesre és Ralphra vigyorgott, majd háromszor lekoppantotta a kopogtatót, mire a hatalmas ajtó megremegett.

- Ezt csak most találtad ki – rázta a fejét Ralph. – Úgysem temették el élve!

Zane vállat vont.

- Nem élt. Annyi élet volt benne, mint ebben a kilincsben. Ezt ő is megerősítette. Úgy hallottam, ő maga tartotta meg a saját gyászbeszédét, és mindenkinek bizonygatta, hogy alig várja a temetést. Úgy gondolt rá, mint egy hosszú nyugdíjra. Ez is van belevésve a sírkövébe. Majd egyszer megmutatom.

- Kösz, de inkább ne – mondta Ralph, épp mikor kinyílt az ajtó. Egy apró, sápadt fiú ácsorgott odabent, aki hatalmas szemüvege mögül Zane-re pislogott.

- Ismerlek téged – szólt szelíden. – Tavaly számárfület varázsoltál nekem.

- Tényleg? – nézett rá Zane elgondolkodva. – Lehet. Tavaly sok embernek varázsoltam számárfület. Az elfojtott feszültség. Fáj?

A fiú továbbra is Zane-re meredt.

- Nem. Viszont egy csomó répát kívántam miatta. És könnyebb volt hallani a varázsföldrajz órákat is. Igazából nem bántam.

- Jó fiú – mondta Zane boldogan, és akkorát csapott a másik vállára, hogy az megtántorodott.

- James vagyok – lépett előrébb James. – Ő pedig Ralph. Mi... ööö... Nagylábok vagyunk.

- Azt meghiszem – mérte végig a fiú Ralphot tetőtől talpig.

- Emlékszem rád – hunyorgott Zane. – Pastington, igaz?

- Paddington – javította ki a fiú. – Wentworth Paddington.

- Bejöhetünk? – kérdezte Ralph reményteljesen. – Szeretnénk beköltözni az új szobáinkba. Ha még egy éjszakát a közös koleszben kell töltenünk azzal az örült robotmajommal...

- Persze – biccentett a fiú, és hátrébb lépett. – Mindent könnyen megtalálhattok. A harmadikon vannak a hálók, az alagsorban meg a játékterem. A többi közöttük.

James belépett a ház előcsarnokába. Az takarosán berendezett volt, a magas plafonról egy kis csillár lógott, ám egyik gyertya sem volt meggyújtva. A csillárra egy megfakult transzparenst akasztottak. Narancssárga háttér előtt sötétkék betűk hirdették: „NAGYLÁB DICSŐSEGG”.

- Ja, hogy az? – szólt Wentworth követve James pillantását. – Azt Kowalski mamája csinálta, még mikor a srác gólya volt. Nem angol az anyanyelvük, de Kowalski olyan büszke volt rá, hogy nem volt szívünk levenni.

Zane a transzparenstre bökött.

- Tökéletesen érthető, Went. Szóval, hol van a buli?

Wentworth nagyokat pislogott óriási szemüvege mögött.

- Buli?

- Hol van a többi Nagyláb haverod? – magyarázta Zane. – És az elnökök. Jamesnek és Ralphnak be kellene mutatkoznia, nem?

- Ó – nyögte Wentworth bizonytalanul. – Persze. Gondolom. Gyertek! – Azzal sarkon fordult, és elsétált az előcsarnokot uraló hatalmas lépcső felé. James gyors pillantást vetett Ralphra és Zane-re, majd követte őt.

Ahogy a négyes lement a kúria alagsorába, beszélgetés zaja csapta meg a fülüket, és billiárdgolyók kattogása. Miután megkerülték a lépcsőfordulót, James egy alacsony mennyezetű, zsúfolt helyiségben találta magát, mely telis-tele volt össze nem illő kanapékkal, fotelokkal, asztalokkal, és ütött-kopott ernyőjű lámpákkal. A diákok kisebb-nagyobb csapatokat alkotva henyéltek a szófákon, vagy épp antik játéktáblák fölött görnyedeztek a szoba egyik-másik sötét sarkában. A falnál leharcolt, fehér hűtőgép állt, egy-egy kitömött szarvas és jávorszarvas fej között. A jávorszarvas fejen bojtos hálósipka volt, és az állat mintha valóban szundikált volna. Senki sem nézett fel, mikor James, Ralph és Zane beléptek.

- Ott van – mutatott előre Wentworth. – Középen, a lábával az örvötlenkén.

James arrafelé pillantott, amerre Wentworth intett, és rögtön meglátta a Nagyláb ház elnökét, aki az egyik narancssárga kanapén terpeszkedett, lábát felpolcolva egy kis állat hátára, mely leginkább egy földi malac, és egy tank keverékének tűnt. James azt a férfit ismerte fel benne, aki az apja mellett ült Longbottom professzor előadása alatt. Ahogy a tekintete továbbvándorolt, csak most vette észre, hogy az apja még

mindig a férfi mellett ül, boldogan kacag, és egy amerikai sörösüveget szorongat. Mikor Harry meglátta a szoba másik végében álldogáló fiát, vigyorogva odaintette.

- Hallottam, hogy a Nagyláb házba lettél beosztva – mondta, miközben James, Ralph és Zane a különféle székeket és asztalokat kerülgetve közeledett. – Keresve sem találhattál volna jobb otthont. Mit számít az, hogy milyen úton kerültél ide – tette hozzá egy félmosollyal.

- Üdv, Mr. Potter – vigyorgott Zane, és lehuppant az egyik fotelbe.

James helyet foglalt egy hosszú, hajlított szófán, majd felsóhajtott.

- Szóval hallottad, mi?

- Azt gyanítom, mostanra Philadelphia varázstudóinak nagy része értesült róla – felelte Harry. – Elvégre Potter vagy. Holnap reggel valószínűleg első oldalon közlik a fotódat a Reggeli Prófétában, és maga Rita Vitrol rittyent össze hozzá egy szaftos kis cikket.

James belesüppedt a kanapéba.

- Jóságos ég. Gondolod?

- Kit érdekel? Nem leszel ott, hogy lásd.

Zane megvakarta az állát.

- Rose-t ismerve úgymint kivágja, és elküldi neked. – Megerősítésért Ralphra pillantott, aki egyetértően bólogatott.

- *Viszont*, ha már itt vagy – mosolyodott el a Harry mellett ülő férfi –, a Nagyláb ház büszkén fogad soraiba. – Az ismeretlen viszonylag fiatal volt, vékony, sötét haja gondosan nyírt, vonásai lágyak. Az amerikai akcentus hiánya miatt James élt a gyanúperrel, hogy eredetileg nem az Egyesült Államokból származott.

- Na igen, legalább van hol laknunk – jegyezte meg Ralph. – Még maradéknak is jobb lenni, mint hogy a közös kollégiumban ragadjunk.

- Ó, a Nagyláb házban nincsenek maradékok – mondta a házelnök, miközben előhúzta pálcáját a zsebéből. – Nálunk minden Nagyláb a klán egy fontos tagja. Egy mindenkiért, mindenki egyért. Hajrá narancs és kék! – Azzal a férfi James felé intett a pálcával. James akaratlanul is lehunyta szemét a villanásra, s mikor kinyitotta, fekete nyakkendője vidám narancssárgává változott, zakója pedig sötétkék lett. Egy újabb villanás, és Ralph egyenruhája is színt cserélt.

- Nem fest olyan jól, mint a Zombi-sárga – szólta Zane, miután kritikus szemmel végigmérte barátait –, de határozottan jobb, mint a sima fekete. Kezdtetek úgy kinézni, mint az a két szerencsétlen a Mágikus Integrációs Bizottságtól.

- Hahó, figyelem! – kiáltott fel a ház elnöke, és levéve lábát az örvötlenkéről, kihúzta magát ültében. – Ők itt James Potter és Ralph Deedle, a Nagyláb ház legújabb tagjai. Köszöntsétek őket, ahogy illik!

Nem túl lelkes hurrázás és taps töltötte meg a szobát, ami aztán már-már szánalmasan sokáig nyúlt, míg az elnök teljes szívéből mosolygott Jamesre és Ralphra. Közben az örvötlénke lassan eldőcögött, beszimatolt a kanapé alá, és időnként elnyámmogott egy-egy régi pattogatott kukoricán. Mikor végre lanyhult az üdvözlés, James visszasüllyedt a szófa mélyére.

- És ti honnan ismeritek egymást? – kérdezte az apja és a Nagyláb ház elnöke között járva tekintetét.

- Ó, az apád és én régi motorosok vagyunk – mosolygott az elnök. – Én segítettem neki azzá a férfivá válni, aki most. Megadtam neki az első lökést, mikor

még a tojánhéj ott volt a fenekén, és azt sem tudta, hogyan fogja a pálcáját.

- Szerintem inkább McGalagony professzor tett be a csapatba – javította ki Harry, és hozzá mosolyogva rázta a fejét. – Tőled csak annyit tanultam, ami ahhoz kellett, hogy ne haljak szörnyet a pályán.

- Na de abban milyen jó munkát végeztem!

- Mindegy – nevetett Harry –, mint kiderült, James, az új házatok feje nem más, mint a kampusz egyik legjobb professzora. Évekkel ezelőtt jött az Államokba, és valami oknál fogva, amire egyébként ötletem sincs, hogy mi lehet, úgy döntött, marad. James, Ralph, hadd mutassam be egy régi barátomat és griffendéles háztársamat, az új elnököket, Oliver Woodot.

- Wood! – csapott a homlokára Zane. – Hát az a neve, nem Toewish. Mondjuk, határeset. Fa-fa. – Jamesre és Ralphra vigyorgott.

- Hé – bökölte meg Wentworth James vállát. – Van odakint a lépcsőn egy hatalmas bagoly, ami huhog, mint valami eszemet, és mindenképpen be akar jönni. Gondolom, a tied. Akarod, hogy megmutassam neki a tornyot, vagy... veled marad?

- Megérkezett Nobby! – pattant fel Zane. – Otthon, édes otthon. Gyertek! Segítetek nektek, Nagyláboknak áthurcolkodni a közös koleszból. Az Államokban nincsenek házimanók, úgyhogy a nekünk kell lábalni. Érted! – könyökölt James bordái közé vigyorogva. – *Lábalni!*

- Értettem – mondta James, és szája akaratlanul is mosolyra húzódott. A plafonra emelte tekintetét, aztán a három fiú felkerekedett, és a lépcső felé indult.

Egy órával később James a közös kollégium emeleti hálósobájának közepén állt, és tágra nyílt szemmel meredt a jobb kezére. A padlón, a lábánál még ott hevert a kicipzárzott és nyitott táskája, épp ahogy a földre ejtette. Meglepetten tudatosult benne, hogy még mindig hallja a folyosóról Zane és Ralph fojtott beszélgetését és szitkozódását, amint a roskatag liftbe próbálták begyömöszölni Ralph csomagjait. James jobb tenyerének közepén halványan még mindig ott látszott az ezüst derengés, mint egy villám utóképe. James hátán végigfutott a hideg, nem igazán tudta, mi történt az imént, ám abban tökéletesen biztos volt, hogy nagyon fontos dolog. Egyszerűen nem volt értelme.

- Merlin – súgta maga elé rekedten. Merlin értené. Ő tudná. James épp az előbb ért vissza az igazgatótól, akit a saját kérésére látogatott meg, de még nem volt késő, hogy visszamenjen hozzá. Leguggolt, és óvatosan összecipzárta a táskáját, vigyázva rá, nehogy hozzáérjen a benne lévő kis papírgalacsinhoz.

Miután bejelentkeztek új házukba, és találkoztak a Nagyláb ház elnökével, apja rég látott barátjával, Oliver Wooddal, (a Wood név említésére James agyában megmozdult valami, de ha az apja beszélt is a férfiről, az nem mostanában volt), az éjszaka fokozatosan egyre furcsább lett.

Úton a közös kollégium felé Jamesnek eszébe jutott, hogy megígérte

Merlinusnak, benéznek hozzá a vendégházba, még a nagy varázsló indulása előtt. Arról ugrott be neki, hogy apját az Apolló kúria alagsorában látta, és most égett a vágytól, hogy megtudja, vajon mit akar neki adni az igazgató. Valóban ott találták Merlint, egy különteremben, ahol komoly beszélgetést folytatott Franklyn kancellárral és Neville Longbottommal. A szalonra szinte azonnal néma csönd telepedett, mikor James, Ralph és Zane beléptek, és Jamesnek volt egy sejtése, hogy a kényelmetlen szünet egyértelműen az ő jelenlétüknek szól. Merlin üdvözölte a fiúkat, aztán kimentette magát a társalgásból, mondván, csak egy pillanatig lesz távol.

A vendégház emeleti hálójában Merlin megmutatta a fiúknak a ládáját. Ralph és James már látta, mivel ugyanaz a láda volt, amit az előző év elején segítettek neki elhozni az óceán partján lévő barlangból. A ládikó szokatlanul kicsinek tűnt, habár a látvány becsapós volt, hiszen a rejtett ajtók és fiókok mögött újabb rejtett ajtók és fiókok rejtőztek, agyzsibbasztó mértékben kihasználva a mágikus helyek méretbeli különbségeit. Most azonban Merlin csupán egyetlen fiókot húzott ki, mely hosszú volt, nem túl mély, és egyetlen, textilbe bugyolált, négyszögletes tárgyat tartalmazott. Merlin kivette azt, és két kézzel átnyújtotta Jamesnek.

- Tavaly - kezdte - beszéltem önöknek a nagyhatalmú varázstárgyaknak a földre gyakorolt hatásáról. Említettem, hogy hajlamosak hatalmas lábnyomokat hagyni a valóság talaján, és hogy a varázstárgyak kora hamarosan véget ér. További töprengést követően úgy döntöttem, hogy ez igazabb, mint ahogy akkor gondoltam. Ahogy hittem, ebben az időben a varázsvilág egyensúlya ingatag lábakon áll. A kiemelkedő mágikus hatások könnyedén kibillenthetnék valamelyik irányba. Rájöttem, hogy ennek az egyensúlynak az érdekében meg kell tennem olyan dolgokat, amiket szívem szerint nem tennék. Ez itt az eredménye.

James elvette a tárgyat, melynek mérete és formája egyaránt egy kis tálcára emlékeztetett. Vigyázva kicsomagolta, aztán csak meredt rá.

- Király! - lesett át James válla fölött Zane. - Most már megfésülheted azt a szénaboglyát, amit te hajstílusnak nevezel.

Ralph is a James kezében lévő tárgyra pislogott, majd megrázta a fejét.

- Valami azt súgja, hogy ez nem csak arra való, hogy óra előtt belődd a sérőd.

James tenyerén egy tükör hevert, egyszerű ezüstkeretben, és látszatra teljesen normálisnak tűnt, kivéve, hogy szokatlanul nehéznek érződött. James nem tudta eldönteni, hogy vajon a keret, vagy maga a tükör adja ki a súly javát. Érdeklődve pillantott fel Merlinre.

- Igazából tökéletesen alkalmas rá, hogy megnézd benne magad - bólogatott az igazgató mosolyogva. - Azonban Mr. Deedle-nek igaza van: nem csak erre jó. Nálad van a varázspálcád, James?

James biccentett. A mellettük álló asztalkára tette a tükröt, és zakójának belső zsebéből elővette pálcáját.

- Kitűnő - lépett arrébb Merlin. - Most koppints a tükröre, és mondd ki a ráolvasást: „tükröm, tükröm, három szilánkodnak nincs párja, mutasd nékem, hol szívem jár ma”.

James összevont szemekkel pislogott a nagy varázslóra.

- Rajta, James! - sürgette Zane. - Mondd már! Meghalok a kíváncsiságtól.

James vállat vont, aztán a tükör lapjához érintette a varázspálca hegyét, és

elismételte a varázsigét, amit Merlin mondott. A három fiú egy emberként hajolt előre, a tükör felszíne megtelt a másaikkal, azonban hirtelen a tükörkép lesüllyedni látszott, és átadta helyét egy folyvást örvénylő, ezüstös ködnek.

James és Ralph rögtön felismerték.

- Az *Amsera Certh*? - szölt James elhaló hangon. - De... - Elhallgatott, mikor észrevette a tükör mélyéről előúszó képet, mintha egy mélységes mély tóba nézett volna. A kép megremegett, aztán felvette a Griffendél klubhelyiségének összetéveszthetetlen formáját, melyben csak a kandalló fénye világította meg a bútorokat.

- Ne már! - rikkantotta Zane. - Ez a Roxi! De hol van mindenki?

- Ott az éjszaka közepe van, lökött! - nevetett Ralph. - De ez tényleg az, aminek látszik? Tényleg a Roxfort?

- Az - bólintott Merlin.

- De hogyan? - fordult az igazgatóhoz James. - Ha ez az *Amsera Certh*, akkor miért ilyen kicsi? És miért adja nekünk?

- Már megmondtam - felelte Merlin komor arccal. - A varázsvilág túl törékeny hogy elbírja egy olyan erőteljes varázstárgy súlyát, mint az *Amsera Certh*. Elhatároztam, hogy széttöröm, megosztom a hatalmát, így megóvhatom a valóság anyagát a kellemetlen hatásaitól. Az az igazság, hogy most, hogy tudok olyan dolgok létezéséről, mint amilyen a Sorsok tárháza, még biztosabb vagyok benne, hogy jól döntöttem.

- És a fókuszkönyv? - kérdezte Ralph az könyvre utalva, mely eredetileg a varázstükör elengedhetetlen társa volt.

- Megsemmisült - sóhajtott Merlin. - Mint Edevis tükre, most már az *Amsera Certh* tudása is csak a legalapvetőbb illúziókra képes a fókuszkönyve nélkül. Most, hogy a könyvnek vége, a tükör pedig darabokban, a világra gyakorolt hatása sokkal kisebb. Ezt a darabot elvarázsoltam, hogy összeköttetésben legyen az egykori klubhelyiségben lévő tükörrel, James. A segítségével képes leszel beszélni az otthon maradt barátaiddal, amikor csak akarsz. Egy másik szilánkot az apádnak adtam, hasonlóan elvarázsolva, ő annak segítségével tartja a kapcsolatot a Mágiaügyi Minisztériumban maradt embereivel.

- Frankó! - biccentett Zane. - Határozottan jobb, mint holdpillét vagy doppelgangert használni. Raphael halál irigy lesz, ha ezt meghallja.

- Sajnos - szölt Merlin komolyan - senkinek nem beszélhetnek a szilánkról. Habár eltört, és ereje legyengült, attól még rejtve kell maradnia azok elől, akik esetleg gonosz célokra használnák hatalmát. Használják tetszés szerint a barátaikkal való kommunikációra, de senkinek ne meséljenek a tükör képességeiről és eredetéről. Ezek a feltételek; hajlandók megesküdni, hogy nem hágják át őket?

- Persze - bólintott lassan James. - De... szóval... biztonságos?

- Ha ezzel az előző évben történt sajnálatos balesetedre célzol az *Amsera Certh*tel - mosolygott Merlin hamiskásan -, akkor biztosíthatlak, hogy a tükör önfejű napjainak vége. Mint minden más varázseszköz, ez a szilánk is olyan biztonságos, mint azok a dolgok, amire használni kívánják őket.

James megkönnyebbülten biccentett.

- Jól van. Köszönöm, igazgató úr. Nagyon vigyázni fogunk rá. És nem mesélünk róla senkinek, igaz?

A másik két fiú egyetértően bólogatott, majd James visszacsomagolta a szilánkot a textilbe. Nem sokkal később Merlin elbúcsúzott a triótól, miközben a kis csapat visszasétált Longbottom professzorhoz és Franklyn kancellárhoz. James búcsút intett Neville-nek, aztán valamivel halkabban odasúgta neki, hogy jó munkát végzett előző este, mikor helyre tette a Haladó elem támogatóit. Neville szégyenlős mosollyal köszönte meg a dicséretet.

- Élvezzétek az új szállásokat, fiúk - mondta Franklyn. - Azt hiszem, igazán otthon fogjátok magatokat érezni az Apolló kúriában.

James biccentett, s habár a kancellár szavai egyértelműen mutatták, hogy útjukra bocsátották őket, Jamesnek ez nem igazán tetszett. Azonban Ralph karon ragadta barátját, és egy perccel később a három fiú kilépett a vendégház ajtaján, és a közös kollégium felé vették az irányt. Akkorra már besötétedett, ráadásul a lustán úszó felhőpamacskok a csillagokat is eltakarták. Feltámadt a szél, és most hátborzongató susogással borzolta az épületeket körbevevő magas fűvet.

Odabent aztán Ralph és Zane kiráncigálták a folyosóra a nagyobb ládákat, és megindultak vele a lift, és a várakozó gépmajom felé. James lejjebb csúsztatta vállán az utazótáskát, és esetlenül kicipzárta azt, hogy elsüllyessze a szilánkot a szennyes és a pipere holmik közé. Hátra nyúlt, beledugta a tükröt a táskába, aztán hirtelen köddé vált körülötte a világ.

Nem érződött a szörnyű sebesség, sem a váratlan lökés, mint hoppanáláskor, vagy zsupszkulcs használatakor. Inkább olyan volt, mintha valaki lekapcsolta volna a villanyt, és mindent áthatolhatatlan sötétség vett volna körül. Az üresség szörnyű súlyként nehezedett rá, és mikor kinyitotta a száját, hogy felkiáltson, rájött, hogy nincsen levegő, amit belélegezhetne, és ami szállíthatná a hangját.

Pánik uralkodott el rajta, de mielőtt bármit is tehetett volna, a sötétség tova tűnt. Mintha viharos szél fújta volna el, fényt és világosságot kergetve a helyére. A panoráma hátborzongató volt, és halott, az ég, akár egy sírbolt, úgy terpeszkedett fölötte, előtte pedig egy derengő, fekete alak magasodott, ocsmány és ősi, egy megkövesedett sárkány építészeti megfelelője. A kép forni látszott James körül, minden tökéletesen mozdulatlanak tűnt, ám lehetetlenség volt sokáig egy pontra szegezni a pillantást. Mintha a valóság szövetének ügyetlen varrónője benne hagyta volna az anyagban a tűket, és azok most egyszerre bökődnek az ember minden érzékszervét. James próbálta elszakítani tekintetét a látványról, de képtelen volt megmozdulni. Valahonnan dörgő, és egyben zengő hang hallatszott, mintha maga az ég és a föld szólt volna.

- Ó figyel - mondta a hang hűvösen. - Figyel és várakozik. Hamarosan el kell mennem hozzá. Ez az egyetlen mód.

James azonnal felismerte a hangot, még ha sosem hallotta is ennyire bőszenek és szörnyűségesnek. Petra Morganstern hangja volt. Morgan hangja volt.

Aztán, épp olyan hirtelen, ahogy kezdődött, a látomás véget ért. A hálóterem ismét felbukkant James körül, és a borzalmas látomást követően a tér most szörnyen aprónak és forrónak hatott. Tompa puffanás hallatszott James lába felől, mire ő lepillantott. A táska lecsúszott válláról, és a földre esett. A bebugyolált szilánk a gyűrött ruhák közül meredt ki. Mellette, a szennyes mélyéről előkerülve ott hevert apró galacsinná összehajtogatva Petra álommeséje. Halvány, ezüstös fényel derengett.

James felemelte jobb tenyerét, és meglátta, hogy ott van a fonál, mely összekötötte őt Petrával, mikor a lány lezuhant a Gwyndemere fedélzetéről. Hosszan húzódott, akár egy füstcsík, és James szeme láttára fogyatkozott az egy, majd csupán félméteres, derengő szál. Valahogy az ezüst fonál még mindig összekötötte kettőjüket. És ami még fontosabb, ez a kapcsolat valamiért beindult, mikor megérintette a lány álommeséjét. Látomás volt, de olyan erőteljes és sokkoló, hogy ezt James alig fogta fel. Egészen biztos volt benne, hogy valami történik Petrával, valószínűleg épp ebben a pillanatban. Valami rossz történik vele?

Vagy ő okozza azt a rossz dolgot, ami történik?

Egy perc múlva James csatlakozott Ralphhoz és Zane-hez a folyosón. Együtt sikerült becsukni a lift ajtaját, bezárva a csomagokat és a robotmajmot. A lift csikorogva-nyikorogva megindult a földszint felé.

- Mi van veled? – sandított Zane Jamesre. – Olyan fehér vagy, mint egy kísértet.

James megrázta a fejét.

- Nem is tudom. Azt hiszem... valami történik.

- Mindig történik valami – vontá össze a szemöldökét Ralph, miközben lefelé tartottak a lépcsőn.

- Nem tudom... - ismételte James halkán.

Odalent kivették a ládákat a liftből, és kezdték őket a közös kollégium ajtaja felé rángatni.

- Húha – pillantott fel váratlanul Ralph. – Ott meg mi folyik?

James nem akart felnézni, ám nem tehetett mást. Az ég leereszkedett, és természetellenesen örvénylett egy pont körül, akár egy fordított ciklon. A felhők között villámok cikáztak, a kampuszon szél söpört végig, leveleket görgetve az ösvényeken, és rázva a fák lombját.

- Hová mész? – kiáltott Zane James után, ahogy a fiú lassan kilépett gyepre. Nem válaszolt. Ehelyett megindult előre, megkerülte a szökőkutat a madáritatós vízköpőkkel, és közben egy pillanatra sem vette le tekintetét a különös, örvénylő felhőtömből. Az hangot is adott ki, valamiféle mély morajlást, mintha valahol a távolban legalább száz elszabadult vonat zakatolna a síneken. Majdhogynem dübörgés volt.

- Ez... mármint... ez normális? – kérdezte Ralph Zane-t, miközben felzárkóztak James mellé. – Kérlek, mondd azt, hogy ez annak a mellékhatása, hogy a sulis ide-oda ugrál az időben!

- Még sosem láttam ilyet ezelőtt – felelte Zane komolyan.

James szemével követte az örvénylés tölcserét, és azon kapta magát, hogy egyenesen az Archívumra mered. A vihar szeme éppen az épület fölött volt.

- Ő figyel – hallotta magát James. – Figyel és várakozik.

Hirtelen egy villám kötötte össze a felhőket és az Archívumot, és a föld megremegett James lába alatt. Lilás ragyogás tört elő az épületből, minden apró repedésből, kirajzolva a téglák vonalát. A kupola ablakaiból vékony fénysugár lőtt ki az ég felé, aztán egy pillanattal később a fény kihunyott, és csak a zöldes utókép maradt James retináján.

- Hát ez meg mi volt? – kérdezte Zane elképedve.

James nagyon lassan megrázta a fejét. Az ég mintha egyszeriben kimerült volna, a felhők felszakadoztak, és a levegőt fémes szag töltötte be. Az Archívum sötét

teraszán kitárult az ajtó. Két alak sétált ki rajta az esti félhomályba, le a lépcsőkön. Az egyiküket tetőtől talpig fekete köpeny takarta, és James akaratlanul is a titokzatos nőre gondolt, akivel először Aquapolis egyik folyosóján találkozott, és amelyik később újra felbukkant, a Zephyrt ért támadás során, csak hogy aztán megint nyoma vesszen. Ő tovább sétált az árnyékok áthatolhatatlan sötétségébe, a másik alak azonban egy pillanatig még az ösvényen maradt, és lassan körbenézett.

- Az ott...? - kezdte Ralph, ám nem lett volna értelme befejezni a kérdést. Mindhárom fiú tisztán látta, ki az.

Petra. Érdeklődve nézelődött, mintha először látná a kampuszt. Sötét szeme megakadt a három fiún, mikor észrevette őket, ám a tekintete kimondottan Jamesre szegeződött. Lassan elmosolyodott, aztán odaintett Jamesnek.

- Mi folyik itt? - kiáltotta valaki éles hangon. James megfordult, és a sietve közelítő Franklyn kancellárt vette észre. A varázsló szörnyen sápadtnak tűnt a viharos sötétségben. Merlin és Neville Longbottom óvatosan nézelődve követték.

- Érezték? - kérdezte Zane. - Rengett a föld! Épp mikor lecsapott a villám! Bumm!

Franklyn egyetlen pillantás nélkül ment el a fiúk mellett, az Archívumot és a nyitott ajtaját célozva meg. A halvány fények, amelyek korábban az épület apró ablakaiban látszottak, kialudtak a robbanást követően.

- Ó, te jó ég - motyogta Franklyn sötéten. - Jóságos egek! Mi történt...?

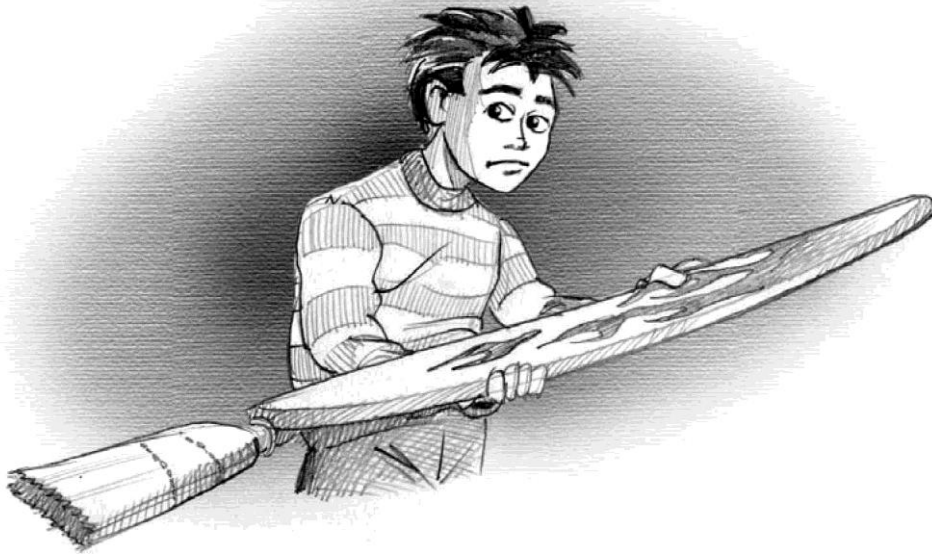
Merlin megállt James mellett. Anélkül, hogy levette volna tekintetét az Archívum épületéről, halkán azt kérdezte:

- Láttál valakit?

James fontolóra vette, hogy hazudjon-e. Egy pillanatig eszébe jutott, hogy azt mondja Merlinnek, nem látott az égvilágon semmit, kiváltképp a baljósan festő Petrát nem, ám aztán a pillanat elszállt.

- Petrát láttam - felelte halkán, szinte suttogva. - Ő és még valaki - azt hiszem, egy nő - kijöttek az Archívumból, miután... az az akármilyen történt.

Merlin lassan, súlyos nyomatékkal bólintott. Nem válaszolt. Nem volt rá szükség.

10. JAMES ÉS A DESZKA

Mire Jackson professzor megérkezett, és néhány felsőbb éves Vérfarkassal kordont állítottak a bejárat köré, egyre többen gyülekeztek az Archívum előtti sötét téren. A szürkeruhás diákok katonás rendben álltak, kezeiket összekulcsolva hátuk mögött, szemüket a tömegben járva, mintha azt néznék, kinek van elég mersze megpróbálni átkelni mellettük. Ralph, James és Zane valamivel arrébb álldogáltak, és kíváncsisággal vegyes izgalommal figyelték a történéseket.

Ralph a távolban sorakozó Vérfarkas örökre hunyorgott.

- Egyébként miféle cuccok vannak az Archívumban?

- Csak egyszer voltam bent – felelte James vállat vonva.

Zane le volt nyugőzve.

- Most viccelsz? – szőlt. – Én már egy egész éve itt vagyok, a kampuszon, és még sosem engedtek be az Archívum kamráiba. Nemigen juthat be más, csak Hibbant Hadley, meg a diákcsapata.

- Olyan nehéz bekerőlni a csapatba? – pillantott Ralph Zane-re.

- Nem, állandóan új tagokat toboroznak – rázta a fejét Zane. – Tele van jelentkezési lapokkal a sulis. De ez igazi munka. *Annyira* nem voltam kíváncsi.

- És ki ez a Hibbant Hadley? – kérdezte James.

- Hadley Hendredon – felelte Zane, lehalkítva hangját. – Ő az Archívum gondnoka. Mugli, de teljesen odavan a melőjáért. Hosszú és unalmas sztori, hogy hogyan kapta meg az állást, de ha hallani akarjátok, valaki mást kell megkérdeznetek. A fickó már öreg, és kicsit kottyos, úgyhogy rengeteg csűfneve van a kampuszon: Hibbant Hadley, Rémséges Hadley, Hendredon Quijote, Halszem kapitány, Elveteműlt Énosz, satőbbi, satőbbi, satőbbi. A legtöbbet mi, Zombik ragasztottuk rá.

- Ki nem találtam volna – motyogta Ralph.

Nem messze tőlük az újonnan érkező Harry Potter és Oliver Wood öles léptekkel vágott át a nézelődők között. Mikor Zane meglátta őket, felpattant, és megragadta

Ralph zakójának ujját.

- Gyertek! – sziszegte, és bevetette magát a csődületbe.
- Hová megyünk? – kérdezte Ralph, aki Jamesszel az oldalán sietett utána.

Zane baljós mosollyal nézett vissza rájuk.

- Hová mennénk? Megnézni, mi újság az Archívumban.

Miközben újabb fennhangon beszélgető diákok között furakodtak át, James megrázta a fejét.

- Nem fognak beengedni minket – súgta harsányan.

- Hogy ne engednének? – szólt hátra Zane anélkül, hogy hátranézett volna. – Csak kövessetek, és vágjatok olyan képet, mint aki nem számít rá, hogy megállítják. Meglepne titeket, hányszor bejön.

James csakhamar az apja és Wood professzor nyomában találta magát, amint a két férfi felkaptatott a lépcsőn. Mellette Zane elszántan nézelődött, mintha az épület oszlopait tanulmányozná. Kezében ott volt a pálcája, amit fontoskodva szorongatott az oldala mellett. James is elővette a sajátját, és hasonlóan tartotta. Mögöttük Ralph szuszogva viaskodott a lépcsőkkel, és bőszen kisöpört egy hajtincset a szeméből. Alig ocsúdtak fel, a három fiú máris az Arcívum sötét előcsarnokában találta magát. Az odakint maradt gyülekezet hangja lassan elmaradt mögöttük.

- Mr. Potter – érkezett egy visszhang a belső kamrából. – Örülök, hogy megérkezett. A szakértelme hasznunkra válhat, mikor leszállunk az alsóbb szintekre. – Franklyn kancellár volt az, magasba tartott varázspálcájának ragyogó hegye volt az egyetlen fényforrás a hatalmas, üres teremben.

- Úgy látom, út közben felszedett néhány potyautast is – jegyezte meg egy női hang. Ahogy a gazdája Franklyn kancellár mellé lépett, James a varázsháztartástan professzort, Newt mamát ismerte fel benne. – Sajnálom, fiúk, de diákoknak itt nincs helye. Azonnal ki kell menetek.

- Szemtanúk vagyunk! – vágta rá Zane hirtelen, előrébb tolva Jamest és Ralphot. – Mi hárman láttuk, mikor történt!

- Szemtanúi voltatok, mikor megtámadták az épületet? – hunyorgott Zane-re Franklyn.

- Megtámadták? – vont a szemöldökét Ralph. – Láttuk, mikor belecsapott a villám. És láttuk...

- Az új házukba vitték át a holmijukat, kancellár – vágott közbe Merlin. – Meglátogattak minket, nem sokkal az eset előtt, emlékszik? Ténykedésük következtében kerültek a jelenség közelébe. Talán érdemes volna minél előbb meghallgatnunk őket.

- És ő pedig – szólt Harry, és a fejét rázva Jamesre mosolygott –, persze, a fiam. Ő és a barátai megbízhatóak. Már a múltban is igénybe vettem szolgálataikat.

Franklyn levette négyszögletes szemüvegét, megtörölgette hajtókájában, majd felsóhajtott.

- Ahogy gondolja. De azt tisztázzuk, hogy az iskola nem vállal felelősséget semmiért, ami esetleg út közben történik velük.

- Nem is várom el – felelte Harry. – Meglehetősen magabiztossággal nevezte a történeteket támadásnak. Mire alapozza?

- Érezte a váltást? – kérdezte Franklyn válasz helyett.

- A váltást? – ismételte Wood elgondolkodva. – Hát az volt?

- Földrengést éreztem - mondta Harry -, mintha egy óriás futott volna el a közelben. Arra gondol?

- Az nem földrengés volt - szólalt meg egy új hang hűvösen. James arrafelé pillantott, és Jackson professzort látta meg, amint a férfi komótosan a pálcá fénykörébe sétált a terem hátuljából. Arca zord maszk volt, ám szeme szikrázni látszott, ahogy a tekintete egyenként végigvándorolt a jelenlévőkön, és végül Harryn állapodott meg. - A föld nem mozdult meg - folytatta. - Az elméjük csupán ezt a legkézenfekvőbb érzést társította az eseményhez, mely sokkal mélyebb szinten ment végbe.

- Én éreztem - biccentett Zane. - Olyan volt, mintha a világ hirtelen megállt volna, minden megbotlott egy pillanatra.

Merlin hangja már-már ünnepélyesen csengett a sötétben.

- De nem a világgal történt valami, igaz, professor? Ha találgatnom kéne, azt mondanám, a valóság szövete volt.

- Dimenzióváltás - bólintott Jackson higgadtan. - Hogy milyen mélységű, még ki kell derítenünk.

- És ebből a... váltásból következett arra - hajtotta oldalra a fejét Harry -, hogy az Archívumot megtámadták?

Jackson kurtán biccentett.

- Egy közönséges villám nem okozhatta volna azt, ami ma este történt, Mr. Potter.

- Azt javaslom, most inkább ne használjuk a liftet - szólt Franklyn, és megindult a helyiség hátsó falából nyíló, eldugott ajtó felé. - Pálcát elő! Nem lehetünk teljesen biztosak benne, hogy megszűnt a veszély. Jackson professzor és én megyünk elől. Newt mama, megtenné, hogy őrt áll a bejáratnál?

Newt kelletlenül bár, de beleegyezett. Az Archívum belső ajtajához sétált, és rózsaszín szikrákat szórva, halk suhogás kíséretében előkapta pálcáját.

- Csak óvatosan, kedveskéim - szólt oda rejtett mosollyal, mikor James, Zane és Ralph elhaladtak mellette az ajtón túli hatalmas csarnok felé menet.

Odabent Ralph és Zane elképedve nézelődtek, szemügyre vették a toronymagas polcsorokat, és a helyiség spirál alakban a mélybe hulló közepét. Franklyn szó nélkül a lépcsőhöz vezette a csapatot, melyen egyenként ereszkedtek le, Jamesszel, Ralphal és Zane-nel, mint sereghajtókkal.

Mikor a csoport már szinteket lépcsőzött, James észrevette, hogy a terem közepén lévő tárgy, melyet Franklyn Sorsok tárházának hívott, már nem ragyog olyan erősen azzal a különös, lilás-arany fénnel. Ami azonban még nyugtalanítóbb volt, hogy a Tárház bonyolult mozgása teljesen megállt. A szerkezet úgy hevert a mélység félhomályában, mint egy hatalmas aranyból és üvegből készített rózsza, melynek szirmai valami titkot rejtenek. A csapat szívós némasággal talpalt, semmi más nem hallatszott, csak a cipőtálpak kopácsolása a fémlépcsőkön. Mire leértek az Archívum legalsó szintjére, a levegő annyira lehűlt, hogy James lélegzete fehér páráként hagyta el a száját. James összerezzen, majd összébb húzta magán a zakóját, és az összes gombját begombolta.

A csoport tagjai összevárták egymást a lépcső lábánál lévő sötétségben. A legalsó emelet kisebb volt, mint a többi, és csaknem teljesen üres. A csupasz kőfalak hideg víztől voltak nyirkosak, a lépcső aljáról pedig apró, vékony sztalaktitok lógtak, mintha csak jégcsapok volnának. Az alsó szint közepén egy feszített víztükrű

medence volt látható, mely felett ott lógott maga a Sorsok tárháza különféle bonyolult állványzattal és kábelekkel rögzítve. Közelről a Tárház meglehetősen nagyknak tűnt, valamivel magasabb volt, mint Merlin, beleszámítva a levél formájú aranylemezeket és lilás prizmákat is. Mozgás közben az egymást fedő alakok fém és elvarázsolt üveg áthatolhatatlan, szédítően vibráló pajzsát alkották, most viszont úgy ölelték körbe a tárgy belsejét, mint egy gondoskodó anya marká a gyermekéjét. James próbált belesni mögéjük, de nem járt sikerrel.

- Jackson professzor, volna szíves megalkotni az átkelőt? – szólt halkán Franklyn a medence, és a sötét Tárház felé intve.

Jackson előre sétált, és nyelvtörő varázsigét mormolva az orra alatt meglegyintette pálcáját. Tompa, csikorgó zaj hallatszott, és James rémülten válla közé rántotta a nyakát, mikor elrepült valami a feje fölött. Egy kötömb volt, a mögöttük lévő falról, mely most lassan a medence felszínére ereszkedett, ám nem süllyedt el. Újabb kőlapok röppentek el Jackson mellett, és halk koppanással a másik mellé helyezkedtek, míg végül egy formás kis hidat nem képeztek a Tárházhoz. Franklyn lépett rá elsőként, cipőtalpa baljóslatúan kopogott a köveken. Harry követte, James és Zane pedig kíváncsian fürkészték a Tárház sötéten csillogó felszínét.

Franklyn tágra nyílt szemekkel hátrapillantott, és Jamesnek feltűnt, hogy a kancellár kissé reszket.

- Barátaim – szólt nagyot nyelve. – Még sosem törték át a Tárház mágiáját. Még sosem állt le, az én kezemtől sem. Feltéve, hogy most kinyílik... - Elhallgatott, láthatóan a szavakat kereste, ám rövid idő múlva zavartan megrázta a fejét.

Harry komoran biccentett, és feljebb emelte pálcáját.

- Maradj hátul, James, és a többiek is. Ha vissza akartok térni a felszínre, itt az esély. Senki nem fog hibáztatni benneteket, sőt. Wood professzor veletek tart, ha menni akartok.

Wood bólintott, és a fiúkra pillantott, azonban James és Zane határozottan megrázták a fejüket.

- Tudom, hogy valószínűleg mennem kéne – nyöszörögte Ralph. – De ha megtenném, egész életemben bánnám. Szóval, nyissák már ki!

Jackson professzor marka szorosabbra zárult a varázspálcája körül.

- Nyissa ki, kancellár. Ha a váltás azt jelenti, amitől tartok, teljesen mindegy, hogy az Archívumon belül vagy kívül tartózkodunk.

Franklyn biccentett, majd kissé megroskadt vállakkal visszafordult a Tárház felé, és újra felemelte pálcáját. Lassan elkezdte leereszteni, mire a levél alakú páncélok megmozdultak. Felülről kiindulva szétcsúsztak, kitárultak, és vitték magukkal az alattuk lévőket is. A Tárház ünnepélyes kecsességgel szétnyílt, és felfedte a belsejében rejtőző bonyolult alakot, melyből alig valamit lehetett kivenni a mélységes árnyékok között. Mikor az utolsó aranylemez is a helyére csusszant, Franklyn tett előre egy lépést, és feljebb emelte pálcáját. Annak fénye egy tágra nyílt szemű, néma sikolyra nyílt szájú férfira esett, aki kiemelkedni látszott a sötétségből. Jamesben benn rekedt a levegő a rémülettől, Zane és Ralph pedig halkán felnyögött. Zane keze előre csapott, és megmarkolta James zakóját, mintha csak kapaszkodót keresne.

- Hadley! – kiáltotta Franklyn, és kinyújtotta karját, hogy megérintse az előttük álló alakot.

- Én a helyében nem tenném – dörögte Merlin, mire Franklyn mozdulata megtört,

és a kancellár hátrapillantott az igazgatóra.

- Ő Mr. Henredon! A gondnok! Ő a... Ő...!

- Olyan, mint egy szobor – szólta Harry, és Franklyn mellé lépett. – Mintha valaki kővé változtatta volna, mikor megpróbált közbelépni... annak, ami történt, legyen az bármi.

- Megfagyott – mondta Merlin, szintén közelebb masírozva. – Belülről kifelé. Minden csepp vére olyan szilárd és törékeny, akár az üveg.

- Meg... meghalt? – kérdezte Franklyn a hátborzongatóan mozdulatlan alakra pislogva. Hadley arca halálos rémületbe dermedt. Jobb kezét előre nyújtotta, ujjai ökölbe szorulva váltak kővé.

- A szó szoros értelmében nem – felelte Merlin megválogatva szavait. – Csak... felfüggesztették az életét. Viszont ha most bármelyikünk is hozzáérne, a bőrünk melegétől alighanem... összetörne.

Franklyn eltorzult arccal hátrahőkölt kissé.

Jacksonnál már ott volt a pálcája.

- Félre, uraim – utasította a többieket, majd lenyűgöző óvatossággal kilebegtette Hadley megfagyott alakját a Tárház bejáratából, és a lépcső alá helyezte, a nyirkos fal mellé. Hadley cipője porcelánszerű koppanást hallatott, és a körülötte lévő pocsolya halk, recsegő hang kíséretében azonnal befagyott.

- Meg tudjuk menteni? – kérdezte Harry sztoikus nyugalommal.

- Erre a kérdésre csak az idő tudja a választ. Ha nagyon lassan emeljük a hőmérsékletet, talán igen – sóhajtotta Merlin. – Ha nem idelent fagyott volna meg, ahol már eleve hideg van, feltehetően maga a levegő langymelege is elrepesztette volna.

- Minden szükséges eszközünk megvan, hogy megoldjuk ezt a problémát – jelentette be Jackson. – Most viszont semmit sem tudunk érte tenni, úgyhogy folytassuk inkább azt, amiért eredetileg ide jöttünk.

A csapat egy emberként fordult a kibomlott Tárház mélyéről ásító sötétség felé. Franklyn ismét közelebb lépett, és felemelt pálcájának fénye az odabent lévő tárgyra vetült.

James szemében leginkább asztal-, vagy emelvényféleségnek tűnt, mely telis-tele volt cirkalmas faragványokkal, melyeket gondosan kék és arany színekre festettek. Vastag rudak álltak ki belőle, melyek bonyolult karokat, pedálokat és küllős kerekeket tartottak. Az emelvény egyik végén, akár szemképráztatón színes totemek, vastag fonáltekercsek voltak, míg a másikon díszes mintázatú anyag hullott a földre, ahol laza kötegekben gyülekezett a már kész szövet. Ahogy James közelebb hajolt, meglátta, hogy nem is igazán szövet az, hanem egyfajta nagyon hosszú szőnyeg vagy pokróc, mely már több tucatnyi, ha nem több száz alkalommal oda-vissza volt hajtogatva. Maga a fából készült szerkezet is egy szőnyegkupacon helyezkedett el, mely így a Tárház belső terének közepébe emelte a tárgyat.

- Egy szövőszék – mondta Oliver Wood halk, megrendült hangon.

Jackson lassan bólintott.

- Igen, az. A megszámlálhatatlan fonálszál jelképezi a bolygón élő embereket. A teljes történelmük mintázata olyan komplex és szövevényes, hogy a világon senki sem lenne képes megfejteni.

- Ezek szerint – intett Harry a szövőszék végénél gyülekező szőnyegre –, az volna

ott a világ történelme.

Franklyn nagyot sóhajtva a fonalak sokszínű spulnijai felé bökött, a szövőszék másik végénél.

- Az pedig, mint azt, gondolom, kitalálták, a még beteljesületlen, ismeretlen jövő. Merlin tette fel a legnyilvánvalóbb kérdést.

- De akkor miért állt le a szövőszék?

- Úgy gondolom, mert megsemmisült – felelte Jackson.

Harry a lenyalt hajú professzorhoz fordult.

- Az hogy lehet? – kérdezte. – Hiszen itt van.

- Ez *egy* szövőszék – mondta Jackson jelentőségteljesen –, de nem a *mi* szövőszékünk.

- Én lemaradtam – emelte fel a kezét Wood.

Franklyn aggodalmasan megrázta a fejét.

- Jackson professzor azt akarja mondani, hogy a szövőszék egyenlő a sorssal. A sorsokat nem lehet elpusztítani, mivel egy sokkal nagyobb, sokkal átfogóbb dolgot reprezentálnak, amely mindünket magába foglal. Fogják fel úgy, mint a létezés tengelyét, ami tökéletesen törhetetlen és sérthetetlen. Elméletileg viszont lehetséges közöttük... *váltani*. Egy elég erőteljes lökéssel az egyik valóság sorsát át lehet kényszeríteni a következőbe, ezzel beindítva egy láncreakciót, amely minden dimenzióra kihat.

Harry összeszűkítette a szemét.

- Tehát, ha jól értem, kancellár, Jackson professzor arra utal, hogy a *mi* univerzumunk szövőszékét valamilyen monumentális erejű támadás érte, minek hatására a mi szövőszékünk helyet cserélt egy *másik* univerzumával? Jól összegeztem a dolgokat?

- Ez örültség – vonta össze szemöldökét Oliver Wood. – A sorsokat nem lehet csak úgy csereberélni.

Merlin nagyon lassan megcsóválta a fejét.

- Épp ellenkezőleg, professzor, az emberi lények nap mint nap, percről percre cserélgetik sorsaikat. Az egyes személyek sorsa, természetesen, az életük során tett döntések összessége. Most azonban egy egészen más, sokkal nagyobb szintről van szó.

- Az elméleteim szerint – folytatta Jackson a szövőszékre hunyorogva –, a mi valóságunknak azonnal ki kellett volna vetnie magából egy idegen sorsot. Más szavakkal, abban a pillanatban, mikor a mi szövőszékünk egy másik valóságba kényszerült, ide pedig egy idegen világ szövőszéke került, a kozmosz egyensúlyra való törekvése nyomban kijavította volna önmagát, és visszacserélte volna őket. Úgy tűnik azonban, hogy valami félbeszakította a dimenzionális folytonosság önjavító folyamatát.

- Sajnálom – rázta a fejét Harry. – A technomancia sosem volt az erősségem. Nem egészen értem.

James meglepetésére Zane szólalt meg.

- Valaki kicserélte a mi univerzumunk sorsát egy másik sorsra – mondta komoly hangon –, aztán bevágta az ajtót, és egy széket tett a kilincs alá. Így most az a sors itt ragadt ahelyett, hogy visszakerült volna oda, ahová való.

- Vagyis? – nézett végig a társaságon Wood. – És mégis hogy történt?

Jackson előrébb lépett, és közelebről is szemügyre vette a mozdulatlan szövőszéket.

- Vagyis, ettől a pillanattól fogva, a mi valóságunk talán folyamatosan leépül, összeomlik, végül káoszba hull – szolt a rá jellemző tompasággal. – És hogy *hogyan* történt, hogy mi akadályozza meg ennek a szövőszéknek a saját, alternatív valóságába való visszatértét... Azt hiszem, a válasz nem is lehetne egyértelműbb. – Lehajolt, de közben egy másodpercre sem vette le tekintetét a szövőszékről.

James követte a pillantását, és szinte a többiekkel egy időben, ő is előrébb botorkált. Elsőre nem látta, mit néz a professzor, azonban Franklyn még magasabbra emelte a pálcáját, megvilágítva a teljes szövőszéket, és a probléma rögtön láthatóvá vált. Valami halványan csillogott a szövőszék fölött, ahol a számtalan fonál összeért, és beleolvadt a szőnyeg mintáiba.

Az egyik szálát valaki elszakította, és letépte a szőnyegről. A belőle megmaradt szál harsány vörös volt, és úgy csillogott, mintha nem is fonál volna, hanem hajsza vékonyságú fémhuzal. Kissé lengedezett az odabent lévő szellőben, a vége felkunkorodni látszott a szőnyeg anyaga fölött, ahonnan kitépték. Nem maradt belőle más, csak ami a spulnira futott. Az elszakadt szál mintha kérdőjelet formált volna.

- Nos – szolt lassan Merlin. Hangja olyan halk és mély volt, hogy szinte vibrált. – Ez... mindent megváltoztat.

A Kulcs és Sárkány egy apró ivó volt, amit a kampusz egyik legöregebb részén húztak fel, a tanári szállás túloldalán, nem messze az iskolát körbevevő kőfaltól. Kínálatában megtalálhatók voltak ugyanazok az italok, amik közül egyszer James is választhatott a Három Seprűben, például, többek között, a vajsör, a sütőtöklé, és az idősebb diákoknak a Lángnyelv Whisky. Ezeken kívül, persze, az itallapon szerepeltek tipikus amerikai italok és bájitalok is, mint a mézsör (aminek az íze olyan volt, mintha egy üveg vajsört kint hagyott volna az ember az ablakpárkányon, hadd erjedjen még egy-két hetet), és, szintén az idősebb diákoknak és a tanári karnak, egy sötétbarna, habos főzet, mely a sárkányfröccs nevet viselte.

Franklyn két sárkányfröccsöt döntött le a torkán az éjszaka folyamán, míg Harry, Oliver Wood és Jackson professzor inkább mézsört kortyolgattak, miközben halk, komoly hangon tárgyalták meg a történeteket. Newt mama az asztal sarkánál ücsörgött, legközelebb a kis, kerek ablakhoz, kötögetett és dudorászott, James mégis meg volt róla győződve, hogy egyetlen szó sem került el a figyelmét. Ezt abból a néhány mondatból lehetett leszűrni, amelyet nagyritkán hozzáfűzött a társalgáshoz, s amelyet tiszteletteljes csöndben hallgattak végig asztaltársai.

James, Ralph és Zane az asztal végénél ültek egy-egy vajsörrel, és próbáltak lépést tartani a beszélgetéssel. A felnőttek hangjának mély, titokzatoskodó tónusa, és a kocsma alapzaja viszont kimondottan megnehezítették a hallgatóságot.

- Akárhogy is – jelentette ki végül Newt mama, fel sem nézve a kötéséből –, a sors az sors, függetlenül attól, melyik szövőszék reprezentálja. A világ még forog. Ugyanúgy döntések sorozata áll előttünk, mint az mindig is volt.

- De ez a szövőszék többé nem működik – felelte Jackson felvont szemöldökkel.

Newt nagyot bólintott. Szorgos ujjai munkája nyomán már kezdett kirajzolódni az aprócska pulóver mintája, mely egy gőzölgő süteményekkel teli tányért ábrázolt, és egy feliratot: „NAGYI PICI PUSZEDLIJE”.

- Csakhogy ez nem a mi szövőszékünk, ahogy arra legutóbb rámutatott, professzor. Akárhol is van a miénk, talán még mindig működik, és tovább rögzíti minden cselekedetünket, ahogy mindig tette.

Wood halkán azt kérdezte:

- És mi van azzal a világgal, ahonnan *ez* a szövőszék származik?

Newt csettintett a nyelvével.

- Ők talán nem ilyen szerencsések. De az is lehet, hogy az ő szövőszékük már eleve nem működött. Talán egy olyan valóságból származik, amelyik kevésbé szerencsés, mint a miénk, és már találkozott a végzetével. Nem tudhatjuk biztosra, de szerencséje nem is a mi dolgunk.

- Newt mamának igaza van – mondta Franklyn az asztalra koccantva az üres sárkányfröccsös üveget. Annak alján egy fekete, kampós sárkánykarom csilingelt. – Csak egyetlen dolgunk van, és azt a legnagyobb titokban kell tartanunk.

James az apjára pillantott, aki komor képpel bólogatott a kancellár szavait hallgatva. Szemüvege szikrázni látszott a Kulcs és Sárkány plafonjáról lógó lámpások tompa fényében.

- Meg kell találnunk az elveszett vörös fonalat – értett egyet. – Ha visszakerül a szövőszékbe, az talán még helyre hozhatja a dolgokat. Ha tudnánk, hogy az a bizonyos szál kit jelképez, jóval könnyebb dolgunk volna.

- Biztosíthatom, hogy minden lehetséges módszert bevetünk ennek kiderítése érdekében – mondta Franklyn. – Jackson professzor a szövőszék legkiválóbb szakértője. Ha valaki képes feltárni a titkait, az ő.

Jackson nagyot sóhajtva ingatta a fejét.

- Attól tartok, ez lehetetlen. De, persze, minden tőlünk telhetőt megteszünk.

- Addig is – tette hozzá Harry –, én is teszem a dolgom. Szabályszerűen kihallgattuk a szemtanúkat a kancellár irodájában. – Komolyan végignézett Jamesen, Ralphon és Zane-en. – Hála nekik, megvan az első nyom. Két nő, az egyikük felnőtt, a másik a tízes éveinek végén jár, hagyta el a helyszínt röviddel az eset után. – Ennél a pontnál Harry mosolytalanul a fiára kacsintott. James értette a kacsintást; Merlin elintézte, hogy Petra neve kimaradjon a hivatalos jelentésből, ám Harry Pottert beavatta a titokba. James kissé összevonva szemét odabiccentett az apjának.

- Van még más is – jegyezte meg Newt mama, és komoly arckifejezéssel felpillantott. – Az ellopott fonál is nyomot hagy maga után.

Franklyn határozottan bólintott.

- Valóban így van. Azt tudjuk, hogy a szövőszéket intenzív mágia lengi körbe, ezért tároljuk odalent, a föld alatt, hogy a mágikus sugárzása ne zavarja az iskola hétköznapi mágiáját. A szövőszékből ellopott fonál, pláne, hogy a szövőszék egy másik dimenzióból származik, olyan erőteljes lenyomatot hagy maga után, amelyet könnyen lekövethetünk. Riasztottam a helyi hatóságokat, így amíg mi beszélgetünk,

ők átfésülik a várost szokatlan erőforrások után. Ha nem tévedek, nemsoká rábukkanunk a szál nyomára. Reméljük, hogy ha és mikor ez megtörténik, még nem lesz késő.

James olyannyira megnyugtatta Franklyn magabiztossága, hogy nem is hallgatta tovább a beszélgetést. Valamivel később, mikor ő, Ralph és Zane végeztek a vajsörükkel, elköszöntek, és otthagyták a társaságot. Egyedül Harry és Oliver Wood vette észre, ők oda is intettek nekik, mikor a fiúk megindultak az ivó ajtaja felé.

Odakint a hold már magasra hágott az égen, és éles fényben fürdőztette a birtokot most, hogy a felhők odébb álltak. A kampusz ragyogni látszott a holdfényben, a lámpaoszlopok fénye már-már fölöslegessé is vált. A fiúk fojtott hangon beszélgettek, mialatt átvágtak a parkon, és megálltak a közös kollégiumnál, hogy magukhoz vegyék James és Ralph ládáit és csomagjait. Nem messze onnan, az igazgatóság épületének toronyórája kilencet ütött.

Mikor a trió a különféle csomagokat lebegtetve visszaért az Apolló kúriába, az alacsony teraszon halkán diskuráló boszorkányokra lett figyelmes. Köztük volt Lucy, valamint Audrey néni és James mamája. Ginny felállt a fiúk közeledtére, szeme csillogott a holdfényben.

- Mindenki jól van? - kérdezte Lucy. Jamesnek feltűnt, hogy még mindig a Vámpír ház nyakkendőjét és blézerét viseli, utóbbit összegombolva az este hűvöse ellen.

- Jól - sóhajtotta Zane. - Viszont a világ nincs túl jó bőrben. Mindenki, aki tud valamiről valamit, azt mondja, hogy jobb, ha pakolunk, és új dimenzió után nézünk.

Ginny elutasítóan megrázta a fejét.

- Egész biztosan nem olyan rossz a helyzet - mondta. - Szinte sosem olyan rossz, mint mondják.

- Visszasétálok Lucyvel a házához - szolt Audrey néni, majd felállt a lépcsőről, és kinyújtózott. - Nemsoká találkozunk a vendégházban, Ginevra. Neville és az igazgató ma éjszaka indul haza. Már feltéve, ha nem változott a terv.

- Szerintem nem - legyintett Ginny. - Jó éjt, Lucy. Igaz is, Lily gratulál, hogy bekerültél a Vámpír házba. Belekezdett a könyvekbe, amiket az új házelnököd írt, és nagyon irigyel téged.

Miközben a ládája felhurcolásával vesződött, James az égre emelte a tekintetét.

- Egyébként hol van Lil?

- Az új lakásunkban Percy bácsikáddal és Mollyval. Percy teljesen ki lesz akadva, ha meghallja, mi történt ma, és ő nem volt itt, hogy nyomozzon. - Felsóhajtott, aztán letelepedett James ládjára. - Várakozol velem, ugye, kisfiam? Az apád megígérte, hogy fél tíz előtt itt lesz. Addig ne hagyd magára az anyádat. - Meglapogatta maga mellett a láda fedelét, amelyen még épp elég hely volt, hogy James is odafészkelődjön. Mikor kényelmesen elhelyezkedett, az asszony a válla köré kanyarította karját. Ralph és Zane a lépcső lábánál heverő ládára huppantak le, és mindketten a tenyerükbe támasztott állal meredtek maguk elé, mintha túl fáradtak volnának hozzá, hogy továbbmenjenek. A hold csontházszerű ragyogásba vonta alakjukat, és Jamesen akaratlanul is aggodalom lett úrrá. Már addig is meglehetősen furcsán, vészjóslóan alakult az este, és úgy tűnt, a java még hátra van a megállt szövőszék rejtélyének, valamint az eltűnt fonálnak a képében, nem is beszélve Petra együttműködéséről azzal a titokzatos nőszeméllyel. Gyomra összeszorult a

nyugalanságtól, ahogy mélyet sóhajtott.

- Majd elfelejtettem - húzta ki magát hirtelen Ginny. - Ezt a Gwyndemere étkezőjében hagytad. Farragut kapitány adta ide, mielőtt kikötöttünk volna. - Az ölébe tette válltáskáját, és mélyen beletúrt. Egy pillanattal később vastag, szürke pulóvert húzott elő az apró táskából. - A nagyanyád neked készítette - mondta szemrehányóan, miközben átnyújtotta azt a fiának. - Ha megtudta volna, hogy elhagytad az út során...

- Kötött volna nekem egy újat ördöghurokból - sóhajtotta James. Nagyon is jól ismerte a családi mantrát.

- Így van - mosolygott Ginny. - Bújj bele gyorsan, mielőtt még megfázol idekint. Nektek is fel kéne vennetek valamit. Későre jár, és lehűlt az idő.

- Igen, asszonyom - szólt Zane tompán, ám a kisujját sem mozdította.

Ginny egyenként végignézett a fiúkon, és szemöldöke úgy ereszkedett egyre lejjebb. Végül ujjai közé fogta James állát, és maga felé fordította az arcát.

- Fejezd be! - szólt olyan rideg hangon, ami egészen meglepte a fiút.

- Mit? - kérdezte, kissé elhúzódva. - Nem csinállok semmit!

- De igen, csináltok - erősködött az asszony. - Mindhárman. Világos, mint a nap. Túlságosan belekeveredtek a ma este történetekbe. Hamarosan elfog benneteket az érzés, hogy menetek kell, és tenni valami igazán nagyot és bátrát, hogy minden rendbe jöjjön. Rá van írva az arcotokra. Szóval, fejezzétek be!

- Dehogyan is, anya! - ellenkezett James vörös arccal. - Merlin szerelmére, csak itt ülünk, egy helyben!

Ginny arca kicsit megenyhült.

- Ismerem ezt a nézést - csóválta meg a fejét. - Az apád, Ron bácsikád és Hermione nénikéd mellett nőttem fel, szóval nagyon is felismerem, mikor indulnak be valami eszement kaland fogaskerekei.

Ralph kihúzta magát a ládáján.

- Hát, elvégre ott voltunk, mikor az Archívumot támadás érte. Láttuk, mi történt. És hála Merlinnek, többet tudunk, mint Franklyn kancellár. Valamit csak kezdenünk kell ezzel, nem? Nem a mi hibánk, ha a végzet mindig ilyen ügyekbe sodor minket.

- Na, éppen *erről* beszélek - vágta rá Ginny határozottan. - Nézzétek, nem fogjátok ezt tőlem sűrűn hallani, szóval jól figyeljétek! A végzet egy tréfacsináló kis személtáda. Nem kell úgy táncolnotok, ahogy ő fütyül, akármit is állítanak a könyvek. Nektek azt kell tennetek, amit *én* mondok. Zane Walker, ismerem édesanyádat, és biztos vagyok benne, ha itt volna, ugyanazon a véleményen volna, mint én. És Ralph, neked én vagyok a legközelebbi dolog egy anyához, úgyhogy te is hallgass rám! Nektek, hármatoknak már megvan a dolgotok, mégpedig nem a világ megmentése. Számmisztikát kell tanulnotok, kviddicset játszani, meg azt a fura, amerikai sportot, amihez az a sok gyűrű kell, és a furkók, és... találkozgassatok lányokkal. Ha a világ megmentésre szorul, hadd legyen az az apád, Merlin és a többiek dolga. Végül is, már van rutinjuk benne. Hozzászoktak. Nem kell aggódnotok miatta.

James felsóhajtott, és az égre emelte tekintetét.

- Nem fogunk, anya. Szállj le rólunk, oké?

Ginny kutatón fürkészte a fia arcát. Egy hosszú pillanattal később úgy tűnt, vonakodva bár, de elfogadta, amit ott talált. Lassan bólintott.

- Minden rendben lesz – mondta, aztán a másik kettő felé fordult. – Halljátok? Nem kell aggódnod. Minden jóra fordult. Mindig úgy szokott lenni, nem igaz?

James biccentett, és az anyja ismét átölelte. Valóban mindig úgy tűnt, hogy végül jóra fordulnak a dolgok, függetlenül attól, milyen rosszul álltak korábban. James valahogy mégsem tudta kiverni a fejéből Merlin szavait, mikor a mágus meglátta, hogy a szövöszékből kiteptek egy karmazsin szálát: *ez mindent megváltoztat.*

Ráadásul, mindennek tetejébe, most még Scorpius Malfoy megjegyzése is eszébe villant, amit a fiú az indulásuk reggelén mondott neki. *Úgy látszik, a végzet szívesen helyezi a Pottereket a történelem alakulásának kellős közepébe,* mondta, mintha előre látta volna James anyjának szavait. *Ha esetleg újra megtörténik, ez alkalommal talán nem kéne úgy... háborognod.*

A holdfényben James összerendezte anyja karjaiban.

Mint minden viszonylag ismeretlen dolgot, James először az Alma Aleronban való életet is szédítően idegennek találta, majd csupán furcsának, végül pedig, az első hét vége felé, csak időnként hóbortosnak, de egyébként egész kezelhetőnek.

A roxfordos hálótermektől eltérően, a Nagyláb házban egy sor különálló hálószoba volt a harmadik emelettől, egészen a padlásig. Némelyik szoba hat főnek is otthont adott, ám Ralph és James egy kis kétszemélyes hálóban találták magukat, a főfolyosó végén. James azt gyanította, hogy a helyiség eredetileg takarítósztár lehetett, és sejtése beigazolódni látszott, mikor az első éjszakájuk közepén besétált hozzájuk a gondnok, és fáklyát gyújtott, mondván, a tartalék felmosót keresi. Nem tűnt túlságosan meglepettnek, hogy míg ő az ágyaik alatt turkált az elveszett felmosóért – amit végül meg is talált –, James és Ralph álmosan pislogott rá.

Az első tanítási napok során James és Ralph, Zane segítségével, feldíszítették a szobát, a falakat kviddics poszterekkel borították be, a Nagyláb ház címere mellé pedig egy hevenyészett Griffendél zászlót lógattak. A közös kolesz mögötti szemetes kukákból megmentett régi szőnyeggel még otthonosabbá tették a helyiséget, és felállítottak egy kis mellszobrot Sir Percival Pepperpockról, melyet úgy varázsoltak el, hogy minden egyes ajtónyitásra káromkodásba fogott.

Az Apolló kúria korábbi lakói csaknem kollektív egykedvűséggel, már-már unottan fogadták be soraikba Jamest és Ralphot. Összességében egész klassz és hűséges bandának tünnek, tagjai a világ legkülönfélébb területeiről származtak, és a legkülönbözőbb humanoid lények közül kerültek ki. Volt közöttük egy Nicklebrigg nevű másodéves kobold, és egy fiatal, túlsúlyos véla, Jazmine Jade, aki iránt Ralph azonnal reménytelen szerelemre gyulladt, dacára a lány nyilvánvaló zavarodottságának és túlzott önbizalomhiányának. Lakott velük egy igazi nagyláb is, akinek hosszú, majomszerű karjai voltak, akkora lábai, mint egy-egy serpenyő, és aki érthetetlen módon oda volt a polka zenéért, így néha órákig csak az szólt a ház régi lemezjátszójából.

Oliver Wood gyorsan mindenkit bemutatott Jamesnek és Ralphnak, mikor a Nagylábok esténként a játékszobában töltötték idejüket, a Heckle-ként és Jeckle-ként ismert kitömött szarvas és jávorszarvas fejek alatt. A két fiú csakhamar megjegyezte háztársaik nevét és arcát, így előbb-utóbb mindig tudták, kit váltanak a közös fürdőszobában. A Nagyláb házban nem voltak kötekedő, ellenszenves alakok, ám olyanok sem, akik a többiek fölé emelkedtek volna, akár szellemi, akár atlétikai teljesítményükkel.

- Egy csapat vagyunk - bizonygatta boldogan Wood egy este a játékszobában, néha-néha odabiccentve a szembejövő Nagyláboknak. - Igaz, hogy nincsenek kiemelkedők közöttünk, de ez csak még erősebbé teszi az egységet. Ezt, rajtunk kívül, egyik ház sem mondhatja el magáról.

Valójában James kételkedett benne, hogy ez jó dolog volna. Mikor megkérdezte erről Zane-t, a barátja is csak bólogatni tudott.

- Pontosan tudom, mire gondolsz! - mondta. - Téged és Ralphinart leszámítva a Nagyláb ház olyan, mint valami közepszer-mágnes. Mintha az ember az elveszett játékok szigetére keveredne.

James nem egészen értette az utalást, és aztán egy mély sóhajjal kellett leállítania Zane-t, aki minden áron el akarta neki magyarázni.

Az új órákba való belerázódás messze a legnehezebb feladatnak bizonyult az Alma Aleronba való beilleszkedésben. Szerencsére a kampusz teljes területén szétszórt tantermek megtalálása nem okozott nekik problémát, mivel szinte minden órájuk Zane-nel volt, és a fiú jól kiismerte magát a birtokon.

Az órák neveit azonban gyakran szükségtelenül túlbonyolítottak és zavarosnak találták. Jamesék sok roxfortos óráinak egyáltalán nem volt amerikai megfelelője. Másrészt viszont az amerikai varázstanterv olyan tárgyakat is tartalmazott, mint a mugli foglalkozástan (vagy muglifogi, ahogy a diákok emlegették) és a műszertan, melyekről most hallottak először, és korábban egyáltalán nem tanultak ilyesmit.

Néhány órát James egészen kedvelt, mint például az amerikai varázstörténelmet, amit egy kifejlett amerikai óriás, Paul Bunyan tanított, valamint a haladó szerves átalakítást, mely az átváltoztatástan amerikai verziója volt. Másoktól azonban kimondottan rettegett, ilyen volt a prekognitív tervezéstan és a varázsföldrajz, bár ez utóbbi leginkább csak Wimrinkle professzor egyhangú előadásai miatt. A legutálatosabb tárgy címet azonban elsöprő fölényrel a sötét varázslatok kivédése amerikai megfelelője zsebelte be, a tiltott praktikák és átoktanok. A kibírhatatlan Persephone Remora tartotta, és láthatóan egyedül az ő diákszövetségének, a Vámpír háznak a tagjai élvezték az óráit, ők viszont egyfajta fanatikus odaadással csüngtek a tanárnő minden egyes szaván.

Mint kiderült, Remora meglehetősen hírnevet szerzett magának egy romantikus varázszregény sorozat megírásával, mely elképesztően menő nevű és sötét, ám roppant megnyerő személyiségű, amerikai vámpírokról szólt. Az órákon néha nem is olyan rejtett utalásokat tett a készülő könyvét illetően, és váltig állította, hogy a történetei egyáltalán nem kitaláltak, hanem saját életének megregényesített elbeszélései.

- Hasonlóképpen, mint egy másik könyvsorozat, mely lazán egy bizonyos híres varázsló hőstettein alapul - mondta osztályának lenéző szipogás közepette, majd lopva Jamesre pillantott. - Leszámítva persze - tette hozzá könnyed hangon -, hogy

az enyéme nem elfogultak a főszereplők jellemével kapcsolatban. *Én* pontosan úgy írom le a történeteimet, ahogy azok megestek, ezzel áldozván az őszinteség oltárán.

- És a melléknevekkel túlsúfolt körmondatokén – motyogta Zane az orra alatt, mélyen a pergamen fölé hajolva, melyre szórakozottan firkálgatott.

Az Amsera Certh szilánkjá valóban olyan felfrissítőnek bizonyult, mint ahogy Merlin ígérte. James szinte minden délután visszatért egy kicsit az ő és Ralph szobájába, az Apolló kúria harmadik emeletén, és kibugyolálta a szilánkot. Megkocogtatta pálcája hegyével, elmondta a ráolvasást, amit Merlin tanított neki, és nézte, ahogy beúszik a képbe a Griffendél klubhelyiség, benne a késő esti tevékenységeiket végző griffendélekkel. A legelső próbálkozás alkalmával Ralph és Zane is vele volt, és akaratlanul is sikerült ráhozni a frászt Cameron Creeveyre, mikor megszólította őt a Griffendél kandallója fölött lógó tükörből.

- Cam! – kiáltotta James tölcserént formázó kezeibe, és közelebb hajolt a bejárati ajtón lógó szilánkhöz. – Cam! Hallasz engem? Én vagyok az, meg Ralph és Zane! Hol vannak Rose, meg a többiek?

Cameron lejjebb eresztette a bájitaltan könyvet, amelyet eddig bújt, és tétován körbepillantott. Mikor James ismét a nevéen szólította, a fiú felnézett, és meglátta a kandalló fölötti tükörben a trió arcát, könyvét a magasba hajította, aztán beugrott a kanapé mögé. Egy másodperccel később tágra nyílt szemekkel pislogott ki a szófa mögül.

- Valaki megölte Jamest! – kiáltotta éles hangon. – És Ralph Deedle-t! Meg azt a harmadik csókát, akivel tavalyelőtt lógtak! A tükörből kísértének bennünket! Nézzétek! – Feldúlt képpel mutogatni kezdett, mire James, Ralph és Zane nevetésben törtek ki. Majdnem egy percbe telt, mire lenyugodtak annyira a kedélyek, hogy elmagyarázhatták a szilánk másik oldalán összesereglett diákoknak, hogy egyáltalán nem haltak meg, csupán Merlin varázstükrének segítségével keresték fel az otthon maradottakat. Épphogy végeztek, mikor James a griffendélek között előre tolazkodó Rose hangját hallotta.

- James? Te vagy az? Menj már innen, Paulson, te nagy majom! – immár a könyökét is bevetve az első sorba furakodott, majd közelebb hajolt az ő oldalán lévő tükör lapjához. – James – szólt komolyan. – Mégis mi a fészkes fenét kerestek ti a tükörben?

James már éppen válaszra nyitotta volna a száját, ám Rose türelmetlenül megrázta a fejét.

- Mindegy. Először erre válaszolj: igaz az, hogy az amerikai diákokat hetente tanulmányi kirándulásra viszik valami hatalmas, feltérképezhetetlen prérre, ahol az őslakos indiánok még mindig tipikben alszanak, és úgy élnek, mint háromszáz éve? Mert ha igen, többé nem állok szóba veletek, olyan irigy leszek.

- Nem, Rose – nevetett James. – Semmi ilyesmi nem történt. Eddig az órák nagyjából ugyanolyanok, mint odahaza. Vannak köztük jók, rosszak, mint minden iskolában. Más ország, a megszokott rutin.

Rose kételkedve bár, de sóhajtott.

- Akkor jó – mondta, és lehuppant a kanapéra. Cameron Creevey még mindig tátott szájjal bámult mögüle, így hát Rose nemes egyszerűséggel odébb tolt a fiú arcát a képből. – Na és, akkor milyen ott? Hogy sikerült nektek, Lucynek, meg a többieknek beilleszkedni? Mondj el mindent, és ne hagyj ki semmit!

James tehetetlenül megrázta a fejét; nem igazán tudta, hol kezdje. Zane viszont rögtön az őt leginkább érdeklő témára ugrott.

- Petra átment pszicho-Katába! - jelentette be nagyra nyílt szemekkel. - Megtámadta az Archívumot, és amennyire tudjuk, elpusztította az életet!

- Fogd be! - lökte félre barátját James. - Erről nem szabadna beszélnünk! És különben is, azt mondta, nem ő volt!

- Azt mondta, amikor történt, ő és Izzy éppen a kampuszon lévő szobájukban aludtak - javította ki Ralph felemelt ujjal. - És Merlin csak arra kért, hogy itt, a suliban tartsuk titokban. Az otthoni barátaink szóba sem kerültek.

- Jól hallottam? - kérdezte egy újabb hang a szilánk túloldalán. James oda pillantott, és meglátta, hogy Scorpius Malfoy foglal helyet Rose mellett, míg a többi diák lassan visszatért a házi feladatához, vagy a korábbi beszélgetéséhez. - Morganstern máris bajba került az amerikaiaknál?

- Nem! - vágta rá James, és figyelmeztető pillantást küldött Ralph és Zane felé. - Volt itt egy kis zavar, de senki sem tudja pontosan, mi történt. Ez... bonyolult.

A három fiú közösen elmesélte a Sorsok tárháza megtámadásához kapcsolódó eseményeket, beleértve azt is, mikor Franklyn, Merlin és James apja kihallgatták őket a kancellár irodájában, még aznap este.

- Szóval Merlin nem hagyta, hogy elmondjátok az amerikaiaknak, hogy Petrát láttátok kijönni az Archívumból? - vonta össze a szemét Rose.

- Így konkrétan nem mondta ki - felelte Ralph. - Ő csak... elmondta helyettünk a történeteket Franklynnek, de kihagyta azt a részt, mi meg nem fűztünk hozzá semmit. Az is segített, hogy azok a VEFF-es holdkórosok másnap megjelentettek egy hirdetőt, miszerint ők felelősek a támadásért. Azt mondják, ha Harry Potter és a társai nem térnek azonnal haza, hamarosan nem lesz otthonuk, ahová visszamehetnének.

Rose a homlokát ráncolta.

- Gondoljátok, hogy tényleg a VEFF a felelős a támadásért?

- Nem lepődnék meg - biccentett Zane. - Egyszer már le akarták vadászni James papáját, meg minket, többieket, míg a Zephyren ültünk.

Ennél a pontnál a beszélgetés átcsapott a vonatúton megesett kaland, valamint a VEFF vezetője, az elrepülése előtt rögtönzött figyelmeztető beszédének izgatott felidézésébe. Végül Rose töprengve megcsóválta a fejét.

- Viszont mégsem a VEFF vezetőjét láttátok kijönni az Archívumból a támadást követően - morfondírozott. - Petra volt, és valami másik nő, igaz?

- Nem hivatalosan, igen - válaszolta Zane. - Merlin verziója szerint csak két nőt láttunk elhagyni az Archívumot. Úgy tűnik, Petra szerepét titokban akarja tartani.

- Miért akarná? - kérdezte Scorpius a szilánk másik oldaláról.

- Mondott nekem valamit az eset után - ismerte be James a cipőorrát bámulva. - Azt mondta... pillanatnyilag nagyon fontos bölcsen megválasztani, hogy ki ellen vegye fel a kesztyűt, akármit jelentsen is ez. Személyesen beszélt Petrával, miután lecsengett kissé a dolog, épp mielőtt elment. Azután eljött hozzám, és velem is beszélt. Szerinte az volna a legjobb, ha megtartanánk magunknak, amit tudunk, mivel az amerikaiaknak nincsenek meg azok az... ööö... *eszközeik*, ami egy Petra elleni nyomozáshoz szükségesek. Pontosán így fogalmazott, de erre már tényleg ötletem sincs, hogy hogyan érthette. Azután megkért engem, Ralphot és Zane-t, hogy

tartsuk őt szemmel a nevében.

- Tudja, hogy köze volt a Tárház megtámadásához, és egyszerűen csak hagyja futni? – hitetlenkedett Rose. – Már bocs a megfogalmazásért, de ez bűzlik. Mit mondott, miért figyeljete rá?

James vállat vont, majd egyenként mindenkin végignézett.

- Először is, talán nem is volt hozzá köze – ellenkezett. – Talán csak... nem is tudom... valaki százfűlé főzetet használt, vagy ilyesmi.

Scorpius fáradtan felsóhajtott.

- Potter, kezd dögunalmassá válni ez a mindenre vak hűséged. Nem pont ez történt tavaly is, mikor nem akartad elismerni, hogy az igazgatót láttad a varázstükörben, néhány ellenség körében?

James elvörösödött.

- De végül igazam lett, nem? – vágott vissza. – Mármint igen, Merlin volt, de nem lett gonosz. És Petra sem az.

Rose türelmetlenül legyintett.

- Szóval, mire is kéne figyelnetek Petránál?

James felsóhajtott.

- Bármire... ami nem normális, gondolom. Merlin nem mondott semmi konkrétat. Sikerült tanársegédi állást találnia a suliban, az itteni bájitaltanár mellett, szóval legalább heti két alkalommal látni fogjuk. Merlin biztos bízik benne, mivel ő segített neki megszerezni a posztot.

Scorpius elgondolkozva meredt maga elé.

- De az is lehet, hogy Merlin *azért* segített megszerezni neki az állást, hogy nektek könnyebb legyen szemmel tartani őt.

- Miért nem hozta egyszerűen haza őt és Izzyt magával? – fordult Rose a mellette ülő fiú felé.

- Talán nem tudta – felelte Scorpius.

- Hé-kás, várjatok csak... – szűkítette össze a szemét Zane. Kritikus képpel közelebb hajolt a szilánkhoz, és arcára mély koncentráció ült ki, ami nála egy eszelős félvigyort jelentett. – Ti ketten... randizgattok? – kérdezte váratlanul.

Rose szeme elkerekedett, és Scorpiusra kapta pillantását, aki visszanézett rá. Hosszú szünet állt be.

- Tudtam! – kiáltotta Zane a szilánkra bökve.

Rose egészen elpirult.

- Ne légy nevetséges! Csak barátok vagyunk. És még tizenhárom évesek sem vagyunk, ha esetleg elfelejtetted volna.

- Rose-nak *fiúja* van – dalolta Zane vigyorogva.

Scorpius a plafonra emelte tekintetét, majd felkászálódott a kanapéról.

- A rúnaismeret házimat kell elkészítenem – jegyezte meg unott hangon, és elsétált.

- Olyan idióták vagytok – mérgelődött Rose karba font kézzel, és készakarva kerülte a fiúk tekintetét.

- Az lehet – bólintott Zane még mindig vigyorogva –, de *éles szemű* idióták. Hát nem? – pillantott hátra Jamesre és Ralphra. Ralph megrázta a fejét.

- Nekem még meg kell írnom a muglifogi leckét – mondta, majd levetette magát az ágyára.

- Később találkozunk, Rose – mosolyodott el James. – Scorpiusnak biztos jól jönne egy kis segítség a rúnaismerethez.

- Scorpius nagyon jól megvan maga is – motyogta a lány felállva. – Majd azért tájékoztassatok a fejleményekről, oké? És legközelebb Lucy-t is hozzátok, ha beugrotok. *Vele* talán le lehet folytatni egy *intelligens* beszélgetést.

Mire elérkezett az első iskolahét vége, James már alig várta a hétvégét. Most, hogy Merlin és Longbottom professzor visszautaztak Angliába, és a szüleit lefoglalta az új lakásba való berendezkedés, ez volt James első lehetősége, hogy kiélvezze a néhány napos szabadságot. Még mindig volt pár része a kampusznak, amit nem fedeztek fel, többek között a művésztorony belseje, a birtok északi oldalán lévő furcsa romok, és a hatalmas sportstadion, mely a Pepperpock Aréna nevet viselte, nem is beszélve a számtalan szoborról, szökőkútról és különös tereptárgyról, amelyek a kampusz teljes területén megtalálhatók voltak.

Lucy megígérte a fiúknak, hogy egyszer majd körbevezeti őket az Erebosz kastélyban, a Vámpír ház otthonában, ám ez az ajánlat nem igazán érdekelte Jamest, mivel az átoltant is a kastély nagy, üvegezett „holdtermében” tartották, és nemigen nyerte el a tetszését, amit látott. Az igazi ok, persze, a Roxfort volt. Ahhoz viszonyítva az Erebosz kastély olyannak tűnt, akár egy mugli mozi díszlete: a plafon telezsúfolva barokk csillárokkal, az összes kőfalról óriási, morbid módon részletes faliszőnyegek lógott, és az ember lépten-nyomon lovagi páncélokba, sötéten ásitó kandallókba és derengő lépcsőkbe botlott. Másrészről Lucy nagyon gyorsan megszerette az új házat, és Vámpír háztársait, sőt, még azon lányok közül is összebarátkozott néhányval, akiket először a Gwyndemere fedélzetén láttak.

- Szó se róla, egy kicsit mind melodramatikusak és morózusak – mondta a lány péntek reggel, a reggelinél –, de ezen kívül kreatívak és intelligensek is. Felicia Devereau dörzsnyomatokat készít szénrel a temetőben lévő sírkövekről. Druzilla Hemmings pedig verseket ír. Nem rímelve, vagy ilyesmi, de ez is jelzi, hogy milyen *jók* azok a versek. Nagyon felnőttesek.

- Aha – bólogatott Zane szarkasztikus mosollyal. – És azt hallottam, hogy sokan közülük a császár új ruháját készítik.

Lucy Zane-re pislogott, aztán gúnyosan megrázta a fejét.

- Várjunk csak – vont a össze szemöldökét Ralph. – Amerikának van császára?

A délelőtt utolsó órája elméleti gravitációtan volt, amely furcsa keveréke volt a levitációnak, a repülésnek, és úgy általában mindennek, ami a dolgok földtől való elszakadásával foglalkozott. Az osztály egy füves, zárt belsőudvarban gyűlt össze a művésztorony és az igazgatóság épülete között, és James örömmel látta, hogy a transzdimenzionális garázst nem messze tőlük állították fel, és a vászon falak most vidáman csapkodtak a szélben. A repülő kocsik odabent álltak, fém részeik szikrázni látszottak a sátor nyitott előlapján betűző napfényben.

- Ez a garázs amerikai oldalának állandó helye? – kérdezte James Zane-t.

Zane a sátor-szerű építmény felé pillantott.

- Igen, a másik oldal most, azt hiszem, valahol Pakisztánban van. Egy csapat varázsarcheológus ott ás ki éppen valami ősi varázstelepülést. Potsherd professzor ide-oda utazgat a diákjaival a világban, és úgy túrják a földet, mint egy skarabeusz a tudod mit. Legutóbb tényleg nem hoztak vissza mást Egyiptomból, csak egy doboz skarabeuszt. Ha belegondol az ember, egész jópofa bogarak. Odafent vannak, a

múzeumban, a művésztorony legfelső emeletén.

Míg Zane beszélt, egy alak bukkant fel az udvar szélén, a magas fák árnyékában, és James meglepetten látta, hogy Oliver Wood az rövid köpenyben, és a homlokára tolt védőszemüvegben.

- Mindenkit üdvözlök – szólt, miután összeterelte a társaságot. – Asher professzor nem érezte túl jól magát, és engem kért meg, hogy helyettesítsem. Úgy tudom, a középszintű légiközlekedés szabályait veszitek éppen, igaz?

Az osztály csalódott morgolódásba fogott.

- Ne már! – panaszkodott az egyik Igor fiú. – Asher beteg. Nem csinálhatnánk mást, mint hogy a légi jobbkez-szabályt gyakoroljuk? Én a kollektív levitációra szavazok!

- Én meg a zuhanórepülés gyakorlására! – kiáltotta egy Zombi lány. – Mondjuk háromszáz méterről! Elég tiszta hozzá az idő.

Hirtelen minden egyes diák fennhangon kezdte harsogni a saját ötletét, míg Wood felemelt kézzel le nem csillapította őket.

- Nézzétek, csak mert a tanárotok beteg, azt nem jelenti azt, hogy figyelmen kívül hagyhatjuk a tanrendet. Jövő péntekre itt lesz... ööö... valószínűleg. Habár, most, hogy mondjátok, nem biztos...

- Mi baja van? – kérdezte egy Igor.

- Azt hallottam, szemölcsorvadás – kiáltotta az egyik Vámpír lány a hátsó fertályról, mire mindenki rá nézett. A lány a többiekre pislogott. – Legalábbis ez a hír járja. Én semmit nem tudok róla. Szó sincs arról, hogy én átkoztam volna meg, hogy elhalassza a vizsgámat. Ööö, úgysem tudtok bizonyítani semmit.

- Jól van – kiáltotta Wood, és próbálta visszanyerni az osztály fölötti irányítást. – Lehet, hogy a professzor pár hétig távol lesz, szóval...

A diákok ismét hangzavarban törtek ki, ezúttal egymást túlkiabálva próbáltak felmentést kérni a repülési szabályzatok alól, mely úgy tűnt, mostanában az órák anyaga volt. Wood kissé kétségbeesve pillantott végig a tanítványain, aztán elvigyorodott.

- Rendben – szólt, mire szinte azonnal csend lett. – Teszünk néhány kört a klaccspálya körül, bemelegítésként. Azután átveszünk pár passzolási és rövidtávú landolási technikát.

- Remek – rikkantotta Zane, miközben a többiek örömujjongásban törtek ki körülötte, elnyomva Wood mondanivalójának végét. – Talán még néhány kört is mehetünk a gyűrűkben. Még az időzítés is jó. Az évad első klaccsmecce jövő hétre van kiírva.

- Tulajdonképpen mi az a klaccs? – kérdezte Ralph, mialatt az osztály Wood vezetésével átvágott a kis udvaron, és megindult a stadion irányába, mely épphogy látható volt a tanári szállás teteje fölött. – Olyasmi, mint a kviddics?

- Egyáltalán nem – felelte Zane, majd töprengve elhúzta a száját. – A klaccskapdel átmenet a seprűverseny és a rögbi között. A pálya fölött ott lebeg egy csomó gyűrű, nyolcas alakban. A lényeg, hogy el kell kapni az egyiket a három klaccsból, amik olyanok, mint egy-egy repülő focilabda, aztán amilyen gyorsan csak tudsz, meg kell tenned három kört a karikákban. Mikor megvagy, már csak gólt kell dobni a klaccsal, át a középső gyűrűn.

James vállat vont.

- Ez nem hangzik túl nehéznek.

- Nem – értett egyet Zane. – De még nem említettem az öklelőket. Azoknak az a dolga, hogy kiszorítsanak a gyűrűkből, és hogy elveszítsd a klaccsot.

Ralph biccentett.

- Oké, de feltéve, ha sikerül elslisszolnod mellettük, utána a gólkarika tiszta célpont, nem?

Zane vállon veregette Ralphot.

- Abszolúte. Leszámítva az őrzőket. Náluk egy-egy hatalmas furkósbot van, amivel, ha tudják, visszaütik rád a klaccsot. Akár le is lökhet a seprúdról, ha nem vigyázol. Néha az öklelőknél is szokott lenni furkó.

- És ne felejtkezz el a támadó és védekező bűbájokról – szólalt meg a közelben egy fiú.

- Igazad van, Hethrow – bólintott Zane. – A meccsmágia a sportág elengedhetetlen része. Ezért lesz idén a Zombiké a kupa.

- Az álmaidban, Walker – jegyezte meg egy Igor lány. – Az első kereszteződésnél elagyabugyalunk benneteket.

- A kereszteződésnél? – pislogott James Zane-re, aki csak legyintett.

- Néha az öklelő lemarad az első körnél, csak hogy a gyűrűk kereszteződésénél várja be az embert, és elé vágjon. Alulról könnyű kikerülni őket, mivel a legtöbbször nincs elég vér a pucájában egy igazi kamikaze akcióhoz.

- Az Igor csapatnak van vére – mondta a lány alattomos vigyorral. – Épp szerdán érkezett egy nagyobb szállítmány belőle.

- Le akartok vele fizetni pár vámpírt, akik tényleg tudják, hogy kell klaccsolni? – kérdezte Zane derűsen. – Vagy a Halloween szépe választásra tartogatjátok?

A lány dühösen fújtatott, ám láthatóan nem tudott érdemben visszavágni. Zane egy könnyed legyintéssel elhessegette.

A diákcsoport hamarosan odaért a Pepperpock Arénához, mely egy sor magas kilátóból állt, amik egy gondosan karban tartott, gyepesített pályát vettek körbe. A pályán két magas állvány nézett farkasszemet, melyek tetején egy-egy széles emelvény kapott helyet, illetve a házak transzparenszei. A lelátókon kisebb-nagyobb csoportok ücsörögtek, és a kellemes, kora őszi napsütést kihasználva beszélgettek. A földön egy csapat főiskolás Vértörök végzett tornagyakorlatokat, szürke pólóik és melegítőnadrágjuk már sötét volt az izzadságtól. Wood keresztülvezette a pályán az osztályát, a jobb oldali állványhoz.

- Mindenki fogjon egy seprút! – tárta ki egy sötét helyiség hatalmas ajtaját. – Ne válogassatok. Öt percen belül mindenkit az emelvényen akarok látni.

James és Ralph utolsóként jutottak be a dohos helyiségbe. Maga a seprútároló a pálya szintje alatt volt található, egy kőfalú, alacsony fatetejű szobában. A belső falakat régi, meglehetősen poros lobogók díszítették, egy-egy az Alma Aleron minden házából. Több száz seprút lógott a falakról, és hevert a különféle, nagy tárolókban. A diáksereg vidáman fecserészve szabadult be a helyiségbe, mindenki megragadott egy seprút, aztán a plafonban eltűnő csigalépcső felé vette az irányt.

- Ejha! – füttyentett Ralph, majd oldalba bökte James, és előre mutatott. – Azokat nézd!

James még a száját is eltátotta, mikor közelebb lépett a lépcső alatti polcshoz, és meglátta a tartalmát.

- Azok seprűk? Még sosem láttam ilyet.

A polcokon katonás rendben sorakozó tárgyak olyan hosszúak voltak, mint a seprűk, de sokkal laposabbak és szélesebbek, akár szépen kipolírozott kerítésdeszkák. Farkuk lapos volt, ám áramvonalas, a vesszők túhegyes pontban egyesültek. Némelyikre rikító, színes mintákat festettek. A poros félhomályban lágyan csillogott felszínük.

- Vajon használhatjuk ezeket? - kérdezte James tágra nyílt szemmel.

Ralph vigyorogva vállat vont.

- Miért ne? Megkérdezhethénk Zane-t, de ő az elsők között rohant fel az emelvényre. Próbáljuk ki őket! Csak jobbak lehetnek, mint az otthoni sulis seprűk.

James biccentett. Szinte áhítattal emelte fel a legközelebbi furcsa seprűt, mely koromfekete volt, és az orrától kiindulva kék lángok díszítették. Ralph a mellette lévő narancssárga, tigriscsíkosat vette magához. Felállítva a seprűk valamivel magasabbak voltak, mint ők, maguk. Egy pillanatig elégedetten gyönyörködtek szerzeményeikben, aztán a két fiú sarkon fordult, és követték utolsóként eltűnt társaikat a lépcsőn.

Egy perccel később, kissé lihegve, felértek a pálya fölé magasodó állvány tetejére, és kiléptek a széles emelvényre. A körülöttük álló lelátók már egyáltalán nem tűntek olyan nagyoknak, mint korábban. A kampusz álmosan terült el minden irányba, és az egyetlen kirívó pontja, az egyetlen dolog, mely az emelvény szintje fölé emelkedett, az igazgatóság épületének harangtornya volt. James a levegőben megpillantotta a csillogó gyűrűket, melyek a klacskapdel meccsek játékerét alkották. A középső, mely a nyolcas alakzat kereszteződésében lebegett, valamivel nagyobb volt, mint a többi, és fölötte ott volt egy második, kisebb ezüstgyűrű is - nyilván a gólkarika. Annak tetején néhány galamb trónolt, és kíváncsian pislogott az emelvényen gyülekező diákokra.

- Jól van - csapta össze néhányszor a tenyerét Wood. - Kezdjük egy kis lábnyújtással. Három bemelegítő kört kérnék. Figyelem, ez nem verseny, lehetőleg ne előzgesseitek egymást! Az elsők a kereszteződés felső részén repüljenek, a sereghajtók pedig alul, megegyeztünk? Induljunk!

Wood egy kurta biccentéssel megragadta seprűje nyelét, majd elrúgta magát, és elsuhant a legközelebbi aranygyűrű irányába. A gondolatra, hogy ilyen magasról kell indulniuk, James megszédült kissé, ám úgy tűnt, a többieket egyáltalán nem zavarja. Akár a pitypang ejtóernyős magjai, úgy emelkedtek egyenként a levegőbe, követve tanárukat, aki nyugodt iramban kezdte meg az első kört a karikák között.

Ralph leejtette maga mellé a seprűt, mire az lebegni kezdett.

- Most vagy soha - motyogta a fiú.

Mindketten próbálták feltornászni magukat a furcsa seprűre, azonban szinte rögtön kényelmetlennek és esetlennek találták azt.

- Csak nekem tűnik úgy - kérdezte Ralph lábujjhegyen az emelvény széle felé topogva -, vagy tényleg olyan, mintha... fordítva ülnénk rajta?

Az osztály nagy része már a levegőben volt, és a gyűrűk között körözve fecserésztek, akár a dróton ücsörgő madárcsapat. Zane még mindig az emelvény szélén állt, és a sorára várt, mikor hátrapillantott James és Ralph felé, és elkerekedett a szeme.

- Hé, hé, hé, hé, hé! - sziszegte riadtan. - Ti meg mit műveltek? Szálljatok le

azokról, de gyorsan, mielőtt valaki meglátja!

James a barátjára pislogott, aztán engedelmesen lekászálódott a különös seprőről. Ralph is így tett volna, ám ő mintha beragadt volna, lassan oldalra dőlt, és csaknem leborult a seprőről.

- Szerencsétek van, srácok, hogy csak én vettelek észre titeket - szólt Zane rekedten. - Ha valaki meglátta volna, hogy *ültök egy deszkán...*! - Úgy tűnt, nem talál szavakat, így aztán csak megrázta a fejét.

- Miért? - értetlenkedett James halkán. - Wood mondta, hogy fogjunk egy seprűt. Ezekkel mi a baj?

Zane az égre emelte a tekintetét, és színpadiasan a homlokára csapott.

- Ezek nem *seprűk!* - fakadt ki bőszen. - Ezek deszkák! Amerikai holmik. Nézzetek csak rájuk!

- Mi a különbség? - kérdezte Ralph zavarodottan.

- Például - felelte Zane -, hogy a deszkán nem ülni szokás, hanem állni. Ezenkívül a deszkákat kimondottan klacskapdel meccsre tervezték, nem pedig bemelegítő körökhöz.

James széttárta karjait.

- És ezt mégis honnan kellett volna tudnunk? Ott voltak elől, mindenki által hozzáférhető helyen!

Zane felsóhajtott, és megigazította maga alatt a seprűjét.

- Nos, szerintem nincs rá semmi szabály, hogy órán nem szabad deszkát használni. Egyszerűen csak nem *szokás*.

- Ti hárman, siessetek! - kiáltott le nekik Wood professzor a levegőből. - Mi már leköröztünk benneteket!

- Deszka van náluk! - hallatszott egy lány hitetlenkedő kiáltása. - Fogadjunk, azt sem tudják, melyik az eleje!

Nevetés kórusa csattant fel, miközben egy csapat diák megkerülte az emelvényt, s csak azután repült vissza a kereszteződéshez. James felpillantott rájuk, ők pedig gúnyos mosollyal, a fejüket rázva nézték a triót. James Zane-re sandított, aki felvonta a szemöldökét, és vállat vont.

- Most már úgyis mindegy, haver. Te tudod! - Ezzel elrúgta magát az emelvényről, és csatlakozott a többiekhez a karikák között.

- Ugye nem gondolod komolyan? - morogta Ralph halkán.

- Tanítanak egyáltalán repülni abban a puccos európai iskolában? - kiáltotta az egyik Vérfarkas vigyorogva.

James eltökélten összeráncolta homlokát, majd felemelte jobb lábát, és a deszkára lépett. Az lágyan kilengett alatta, de stabil maradt.

- Kipróbálja! - sikoltotta egy lány. - Bele fog állni a földbe! Talán még a felsős Vérfarkasok közül is magával visz párat! - Éles hangon felnevetett.

Ralph is felemelte a lábát, és tétován a tigriscsíkos deszkára tette.

- Nem tudom elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy ez nagyon rossz ötlet - motyogta az orra alatt.

- Ugyan már! - legyintett James. - Vedd úgy, hogy nem ez lenne az első sportbalesetünk.

Ralph végigmérte a barátját.

- Legutóbb ott voltam, hogy megmentsem a bőrödöt. Most ki fog megmenteni

minket?

- Majd megmentjük egymást. De az is lehet, hogy ezúttal senkit sem kell megmenteni.

- Na és, hogy csináljuk? – kérdezte Ralph nagyot nyelve.

James megrázta a fejét.

- Azt hiszem – szólt megacélozva magát –, nem szabad gondolkodni.

Mielőtt Ralph felelhetett volna, James mély lélegzetet vett, aztán elrúgta magát.

- Várj! – kiáltotta Ralph, de James addigra már elment. Amint elhagyta az emelvény szélét, a deszka orra a föld felé vette az irányt, hátán Jamesszel, ám aztán, csodával határos módon, vadul imbolyogva bár, de ismét felemelkedett.

- Megy neki! – csattant egy hitetlenkedő hang. – Legalábbis egyelőre. Figyuzzátok, hogy dzsiggel!

- James! – kiáltotta valahonnan a távolból Wood. – Az egy deszka! Mit művelsz?

- Jól csinálja – szólt egy Vértfarkas fiú alattomos vigyorral. – Csak nézzetek rá! Őstehetség!

Itt-ott nevetés harsant. James minden erejét megfeszítve próbált egyensúlyba jönni a pálya közepe felé suhanó deszkán, mely folyvást imbolygott és csúszkált alatt. Odalent kilengeni látszott a pálya füve is, ami most nevetségesen távolinak és kérlelhetetlen keménységűnek tűnt. James majdnem elvesztette az egyensúlyát. Levegőért kapott, és ösztönösen behunyta szemét, hogy kizárja elméjéből a látványt, és csakis az egyensúlyra koncentráljon. Csodálatos módon, bevált. A deszka stabilizálódott, és a rémisztő imbolygás is abbamaradt. James lassan résnyire nyitotta szemét, és makacsul csak felfelé nézett. A seprűs diákok előtte sorakoztak, és meglepettséggel egyes kíváncsisággal figyelték őt.

- Berosálok! – rikkantotta mosolyogva egy Norrick nevű fiú, a Nagyláb házból. – Nézz magadra, James! Te repülsz!

- Bármelyik pillanatban leborulhat – kiáltotta a korábbi Vértfarkas fiú, ám vigyora az arcára fagyott.

James egyáltalán nem érezte úgy, hogy bármelyik pillanatban leborulhat. Az igazat megvallva, minél inkább ellazult a keskeny deszkán, annál inkább megértette a szokatlan seprű irányítását. A normál repüléstől eltérően, a deszkánál az volt kulcsfontosságú, hogy milyen szögben áll az ember lába, és hogyan osztja el rajta a súlyát. Ezek a képességek természetesnek hatottak neki, még a futballpályáról. Talán az a bizonyos kis plusz, ami kiválóvá tette őt a fociban, segíthet neki a deszkán repülni. Óvatosan kísérletezgetni kezdett, növelte a sebességét, és előrébb hajolt. Megkerült egy a sor hátulján kullogó lányt, aki a Pixi házban lakott, és akinek lófarokba fogott szőke haja szikrázni látszott a napfényben. A lány hitetlenkedve, és idegesen pislogott rá.

- Nincs előzgetés – kiáltotta Oliver Wood a pálya másik oldaláról. James kissé lelassított, és a férfi felé pillantott.

- Kezdők szerencséje – köpött ki a Vértfarkas fiú, és összeszűkített szemekkel hátranézett Jamesre a válla fölött. – Próbáld ki ezt egy *igazi* meccsen, és majd meglátod, mi lesz!

James ügyet sem vetett rá. Végignézett magán; meglepte, milyen jól megy neki. Egy része biztos volt benne, hogy képes lesz irányítani a deszkát. Nem tudta miért, egyszerűen csak így gondolta. A Potterek repülésre születtek. Korábban sosem

értette ezt meg, de korábban még nem is volt alkalma *így* repülni. Teljesen természetesnek tűnt, mintha a deszka a saját testének egy kiterjesztése lett volna. Megpróbálta egy kicsit kilengetni, mire a deszka könnyedén engedelmeskedett alatta, úgy szelve a szelet, mint kés a vaját. Ismét felgyorsított, és elsuhant a Vértfarkas házból való fiú mellett.

- Mindjárt leköröz, Pentz! - kiáltott fel egy másik fiú, aki néhány gyűrűvel előrébb járt. - Az újonc majd megmutatja! - Többen hangosan felröhögtek.

James látta a fiú szemének villanását egy pillanattal az előtt, hogy a szürke kesztyűs kéz kilőtt volna. A Vértfarkas fiú, Pentz, el akarta kapni a deszkát, mikor az elrepült mellette, hogy James elveszítse az egyensúlyát. Ehelyett James a bokájának egyetlen apró rándulásával épp annyira kormányozta el a járművet, hogy a Vértfarkas ne érhesse el. A két fiú meglepetten pislogott egymásra, azonban Pentz arca csakhamar újra eltorzul, és oldalra hajolt, hogy elcsípje James deszkájának farkát. James megint elkanyarodott, és közben azon csodálkozott, milyen könnyű manőverezni a deszkával. Pentz most már kimondottan dühbe gurult. Lendületet vett, és olyannyira lehajolt a seprűjéről, hogy majdnem lebucskázott róla, ám James csak vigyorogva odébb röpönt.

- Gyere ide! - sziszegte Pentz.

- Légy óvatos - felelte neki James. - Nem szeretném, ha krátert ütnél a pályába. Habár tényleg, néhány háztársadat is magaddal viheted odalent.

- Nincs előzetes! - ismételte Wood. - Ez csak bemelegítés!

James megint körbenézett, hogy lássa, merre van a professzor.

- Így van, Cornelius - acsargott Pentz, mihelyst James hátat fordított neki. - Beelőzhetsz, úton a föld felé.

Ismét kinyúlt, ezúttal mindkét kezével, ujjai azonban ismét csak a semmit markolták meg, ugyanis James fürgén felszökött, a fiú feje fölé. Pentz ez alkalommal tényleg lebucskázott, épp csak el tudta kapni kilengő seprűje nyelét, mely lassan kisodródott a sorból. James könnyedén suhant Pentz fölött, aki esetlenül igyekezett ismét egyenesbe hozni magát és járművét, miközben a többi nebuló hangosan kacagott. James ebből alig fogott fel valamit. Összehúzta magát a deszkán, egyre csak gyorsított, egyenként előzve meg az eddig előtte repülőket.

A repülés pusztá élvezete részegítő volt, tetőtől talpig végigborzongatta testét, akár egy titkos varázslat. Most azonban nem a varázslók varázslatáról volt szó, hanem arról a szintiszta, egyszerű fajtáról, ami egy rejtett tehetség felfedezésével járt, amelyet végre valahára szabadon úzhetett. Még előrébb hajolt, a libasorban repülő társai úgy suhantak el mellette, mint kocsik mellett a villanyoszlopok. Nem hallotta, mikor Wood professzor a nevét kiáltozta, de Zane szívből jövő biztatását sem, mikor elszárguldott a barátja mellett, csak tovább gyorsított.

Ezt érezte az apám is, futott át az agyán, és boldogság öntötte el. Mikor először ült seprűn, és kilőtt az ég felé, ugyanezt érezte! Most már értem! Végre megértettem!

Csaknem abszurd büszkeség és öröm áradt szét James bensőjében, megdobogtatva szívét, végigbizsergetve minden tagját. Képtelen volt tovább türtőztetni magát. Ösztönösen előre hajolt, a deszka gyorsított, és ezúttal James egyáltalán nem fogta vissza. Nekifeszült a szélnek, kiröppent a karikák közül, és a lelátókat vette célba. A diákok felpillantottak rá, ahogy elrepült felettük, olyannyira előre dőlve, hogy ujjai a deszka orrát szorongatták, miközben arca körül tombolva

harsogott a menetszél. Hamarosan a stadion is szűknek tűnt, hiszen olyan hatalmas volt a napsütötte kampusz feletti nyílt ég! Boldog rikkantással éles szögben elkanyarodott, és a lelátók között átszáguldv a fák lombja felé vette az irányt.

A légáramlatok között szlalomozva a harangtoronyt célozta be. A szél már szinte tömörnek hatott körülötte. Úgy érezte, minél gyorsabban repül, a deszka annál stabilabb a talpa alatt, így megengedhette magának, hogy a kanyarokban bedőljön anélkül, hogy megszédült volna. A harangtorony elképesztő sebességgel növekedett, és James olyan közel suhant el hozzá, hogy az árnyéka csak egy elmosódott foltnak tűnt a kupolán.

Szinte azonnal megfordult egy hajtúkanyarral, és egy dugóhúzóban való zuhanást követően egy sor hatalmas fenyő felé kormányozta a járművet. Sebessége felriasztotta a fákon hűsülő galambokat, és magával sodort némi túlevelet és száraz ágat, fenyőillatú sávot húzva maga után az égben.

Ismét ráhajolt a deszkára, és mélyen belemerítkezett a kampusz elmosódott világába. Az óráikra siető diákok utána pislogtak, mikor elsuhant a fejük fölött, vad szelet hagyva maga után. Olyan alacsonyra merészkedett, hogy látta a saját tükörképét a főtér egyik hosszú medencéjének vizében. Hamarosan felbukkant a madáritatós vízköpő, és James az utolsó pillanatban éles szögben felkapta a deszka orrát, permetfelhővé robbantva a szökőkút feletti vízsugarat.

Nevetve ismét irányt váltott, feljebb emelkedett, és kissé a sebességet is visszább vette. Mélyeket sóhajtott a mámoros izgalom hatására. A kampusz színes szőnyegként futott alatta, míg ismét fel nem bukkant a rá várakozó stadion masszív tömege. Az osztály többi tagja időközben befejezte a bemelegítést, és most elképedt arccal ácsorgott az emelvényen, oldalán a seprűvel, az ügyesen közeledő és ereszkedő Jamest figyelve. Ralph és Zane az emelvény szélén vártak rá, arcukon tébolyult vigyorral, és hitetlenkedve rázták a fejüket. A kis csoport szétnyílt James alatt, helyet hagyva neki a landoláshoz. Mielőtt a deszka megérintette volna az emelvényt, James fürgén leszökkent róla, és elkapta a továbbcsiklani készülő járművet. James erősen zihált, kirázta hajából a szökőkút vizét, aztán végignézett az osztályon.

- Mr. Potter - csattant fel Wood professzor komor hangja. James oda pillantott, és a mosoly azonnal lehervadt az arcáról. Wood szigorú tekintettel méregette. - Két kérdésem volna önhöz, fiatalember. Az első, hogy milyen büntetéshez volna inkább kedve? Írna, vagy vécépadlót sikálna?

James elkomolyodott.

- Én, ööö... - hebegte. - Azt hiszem, inkább írnék.

Wood lassan bólintott.

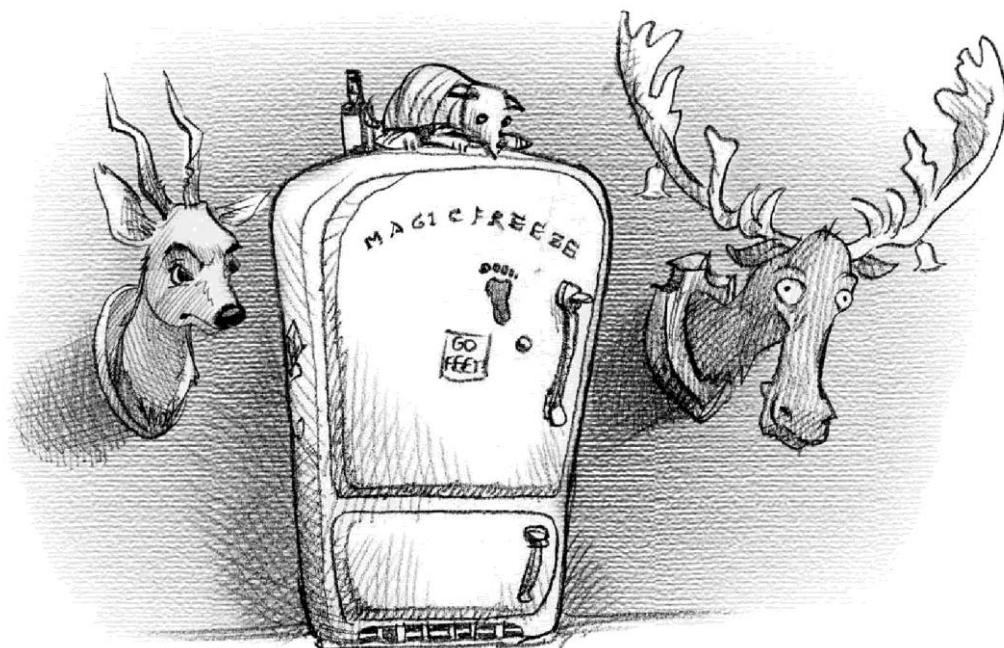
- Akkor írni fog. Ma este keressen fel az irodámban.

James felsóhajtott.

- Igen, uram. Sajnálom. Mi a második kérdés?

Wood mintha elgondolkodott volna. Jamesnek hirtelen az az érzése támadt, mintha a tanára egy előbújni készülő mosollyal viaskodna. Végül Wood jóval lágyabb hangon azt kérdezte:

- Milyen méretű mezt hordasz?

11. JARDIN D'ÉDEN

Wood professzor irodája egy kis elkerített tér volt az Apolló kúria alagsori játékszobájának egyik sarkában. A roskatag íróasztal nem messze állt a régi hűtőszekrénytől, melyet két oldalról Heckle és Jeckle kitömött feje őrzött. Most mindkét fej ébren volt, és fülüket hegyezve hallgatták, ahogy Wood kiosztotta Jamesnek a leírandó sorokat.

- Ez igazából elvi kérdés – szölt Wood bocsánatkérően. – Nem lehetek veled túl engedékeny, főleg, hogy a Nagyláb klaccs-csapatában fogsz játszani. Száz sor megteszi.

- De ezek nem is igazi sorok, tanár úr – próbált ellenkezni James a kezében lévő kis könyvecskére pislogva. A szürke borítón patinás ezüstbetűk hirdették: „A klaccskapdel sportág szabályainak hivatalos áttekintése – írta: Quincy Dirk Triplington, az Egyesült Államok Klaccskapdel Ligájának főbiztosa”.

- A sor az sor, kadét – mekegte egy hang a közelben. James felpillantott, és meglátta, hogy Heckle, a szarvas fej, szigorúan méregeti. – Az csak előny, ha még hasznos is.

- Kihez beszélsz? – tudakolta Jeckle, a jávorszarvas fej, felszegve állát, és előre-hátra ingatva fejét kurta nyakán. Az agancsába akasztott csengettyűk halkán csilingeltek. – Nem látok. Valaki már megint pingpong labdára cserélte az üvegszememet.

James észrevette, hogy a jávorfej szemei helyén valóban egy-egy nagy, fehér labda volt, rajtuk kézzel rajzolt, vérekes pupillákkal. Zavarodottan elfintorodott.

- Jeckle-nek igaza van – sóhajtotta Wood. – Nincs értelme jelentéktelen sorokat másolni oldalszám. Száz sor „A játék alapjai” című első fejezetből sokkal többet ér.

- Heckle vagyok – javította ki a szarvas fej csípősen. – Ő Jeckle.

- *Én* vagyok Jeckle - bólintott rá a vak jávorszarvas fej. Dülledt szemei két különböző irányba meredtek. - Kihez beszélsz?

- Ehhez az új kadéthoz, akinek a természetellenesen fantasztikus repülési képességei győzelemre vihetik idén a csapatunkat, te fűrészpöragyú! Miért nem figyelsz?

- Tudod, feltűnően sokat zsémbelődsz, mióta pörköltet főztek a testedből - szipogta Jeckle, és elfordult.

- Nem is emlékszem a testemre, te csomós szőrű molyfészek - zúgolódott Heckle.
- De *én* legalább elég ízletes voltam, hogy megegyenek. Azt hallottam, a te testedből ajtótamasz lett, de végül ki kellett dobni, mert folyton szellentett, mikor nekiütődött az ajtó.

- Ez most nem fontos - vágott közbe Wood, visszafordulva Jameshez.

- *Én* még mindig azt mondom - bizonygatta Jeckle hangosan -, hogy *nekem* még megvan a testem, csak ott ragadt ennek az ostoba falnak a másik oldalán! Ha át tudnám törni, te is láthatnád! - A jávorszarvas fej nagyokat nyögve vergődni kezdett.

Heckle az égre emelte üvegszemét.

- Győzködd csak magad, Jávorka.

- *Ez nem fontos* - ismételte Wood hangosabban, figyelmeztető pillantást vetve a falról lógó kitömött fejekre. Jeckle, természetesen, nem látta, így aztán tovább forgolódott és rúgkapált nem létező lábaival. Heckle viszont kihívóan felvonta szemöldökét, és úgy bámulta Woodot, mintha azt kérdezné: *miért, különben mit teszel velem? Már így is egy kitömött fej vagyok a falon.*

- Folytassuk - fújta ki a levegőt Wood, majd Jameshez fordult. - A klaccs elég bonyolult sportág tud lenni, de mivel kviddicsezni már tudsz, gyorsan belejössz.

James kényelmetlenül feszengeni kezdett.

- *Én*, ööö, tudja, még nem igazán... kviddicseztem. Mármint hivatalosan.

Wood összevonta szemöldökét.

- Ezt hogy érted? Otthon benne vagy a Griffendél csapatában, nem?

- Nem kimondottan a csapatban - felelte James szerencsétlenül. - Mármint, persze, szurkolok nekik. A távolból. Bár... idén terveztem, hogy bekerülök.

- De ahogy repülsz...! - rázta a fejét Wood elképedve.

- A tehetsége csak a deszkára korlátozódik - jegyezte meg a közeli kanapéről Zane, aki eddig érdeklődve figyelte a jelenetet. - Higgyen nekem! Láttam Jamest normál seprűn repülni. Nem rossz, de nem is az a kimondott seprűmágus. A szó szoros értelmében.

- Az első kviddicsválogatásán én mentettem meg a biztos haláltól - vigyorgott Ralph Zane mellől, és felmutatta hatalmas, zöld hegyű pálcáját. James a szemét forgatta, majd a barátaira pillantott.

- Nos, igazából nem is számít - szolt Wood könnyedén. - Deszkán igazi tehetség vagy, az a lényeg. A jövő hét folyamán bevezetünk a játék szabályaiba, amiben a büntetőfeladat is a hasznodra lesz. Egész jó a csapatunk, ha szabad ezt mondanom. Te talán épp elég lökést adsz, hogy idén a csúcsra törjünk.

Zane erővel próbálta magába fojtani a nevetést.

- Mi majd helyre teszünk titeket, Zombikat! - jelentette be az egyik közeli karosszékben ücsörgő Norrick.

Jazmine, a túlsúlyos véla vele szemben helyezkedett el.

- Ööö, de persze, a lehető legbarátságosabban – mondta, és szégyenlős mosolyt villantott Zane-re.

- Briliáns repülésnél több kell ahhoz, hogy nyerjetez klaccsban – felelte könnyedén Zane, kerülve Norrick pillantását. – A Zombik meccsmágiája idén különösen erős lesz. Ti Nagylábok mit tudtok felmutatni ezen a téren?

- Szeretnéd tudni, mi? – jegyezte meg az apró fiúcska, Wentworth. Kihúzta magát a székén, és kidüllesztette mellkasát.

- Naná – mosolygott Zane. – De te is, az tuti!

- Elég legyen, Mr. Walker – sóhajtotta Wood. – Hagyjuk meg a szópárbajokat a pályára. A Nagyláb ház a tiszta és egyszerű játék híve. A jó alapok a mi elsődleges stratégiánk.

Zane vállat vont, aztán olyannyira belesüppedt a kanapéba, hogy csak a feje búbja látszott ki.

- Eddig is csodásan boldogultak velem – motyogta az orra alatt.

- Holnap szombat – mondta Wood, ügyet sem vetve Zane-re. – Találkozzunk reggeli után a Pepperpock Arénában, rendben? Tartunk egy kis gyorsalpalót a játék alapjaiból, mielőtt elkezdenéd az edzéseket. Seperc alatt fel fogsz zárkózni.

- Én is jövök – ejtett meg egy kaján vigyort Ralph. – És hozom a pálcámat. Sosem tudhatja az ember, mikor jöhet kapóra.

James bosszúsan rázta a fejét, de akaratlanul is a nagyobb fiúra mosolygott. Ennyit a szombati pihenőnapról, gondolta, ám ezzel egy időben majd kiugrott a bőréből, hogy bekerült a csapatba. Eltökélte, hogy a lehető leggyorsabban kitanulja a klacskapdel minden csínját-bínját. Az ő segítségével talán tényleg megnyerhetik a bajnokságot, és letaszíthatják végre trónjukról a Vértfarkasokat. Ha más nem, az biztosan helyre tenné kissé Albust.

- *Szerelemben és háborúban mindent szabad* – dünnyögte az orra alatt, miközben a klacskapdel szabálykönyvvel a kezében felbaktatott a szobájába. – Majd meglátjuk, mit szólsz ahhoz, ha rád borítják az asztalt, öcsikém.

Ahogy teltek a napok, és James megkezdte edzéseit a Nagyláb csapattal, úgy lett egyre bizonyosabb, hogy valóban segíthet nekik megszerezni a győzelmet.

- Tehát, akkor most már ismered a klacskapdel három posztját – magyarázta neki Wood, miközben egy hűvös, őszi napon visszafelé tartottak az edzésről. – A csippert, az öklelőt és az őrzőt. A csipperek a támadó játékosok, az öklelők és őrzők pedig a védelmet látják el. Viszont, talán feltűnt, hogy nem lettél semmilyen pozícióba beosztva.

- Igen, feltűnt – felelte James, s a szavak szürke párafelhőként hagyták el a száját. – Minden edzésen minden poszton játszottam. De nem csak én, mindenki. Néha még Mukthatchnak is ott kellett hagynia a gólkarikát, pedig ha valakihez, hát hozzá, azokkal a seprűnyél hosszúságú, bivaly erős nagyláb karokkal, igazán illik az őrző

pozíció. Nem értem.

- A lényeg, hogy a Nagyláb csapatban mindenki minden posztra edz – biccentett Wood Jamesre sandítva. – Így nincsenek köztünk gyenge láncszemek. Más házaknál, ha a sztár-csipper kiesik egy sérülés, vagy egy jól irányzott rontás miatt, annak az egész csapat megissza a levét. Egy csapat csak olyan erős, mint a legerősebb játékosa. A Nagyláb háznál minden játékos ugyanolyan erős.

James homlokráncolva töprengett csapattársai képességein.

- Ami milyen erős is?

- Épp eléggé – felelte Wood. – Egész jó, ha engem kérdezel. A lényeg, hogy ha elveszítjük az egyik tagunkat, egy másik mindig készen áll, hogy átvegye a helyét. Még ha Mukthatch is a legjobb őrző, Harold Gobbins majdnem olyan jó, Jazmine Jade-nek pedig olyan ereje van, mint két azonos méretű fiúnak együttléve, még ha sosem ismerné be senkinek. Viszont, őszintén szólva, nem valószínű, hogy még egy olyat talállok, aki olyan biztos lábbal áll a deszkán, mint te, James. Az apád büszke lehet rád. Még azt is megkockáztatom, hogy meg tudnád őt verni egy deszka-seprű versenyben.

Wood szívélyesen vállon veregette Jamest, aki habár fülig pirult, teli szájjal vigyorgott. A tanár és diákja egy darabig némán menetelt, időnként kisebb-nagyobb diákcsapat mellett haladtak el, akik a dolgukra siettek a kampusz másik végébe. Végül James felpillantott a professzorra.

- Szóval, ismerte apámat gyerekként?

Wood felnevetett.

- Ismertem bizony! Én tanítottam meg kviddicsezni, ahogy most téged klaccsolni tanítalak. A történelem ismétli önmagát, mi? A végzetnek aztán fura humora van.

James elgondolkodott.

- Milyen volt gyerekként?

Wood lenézett Jamesre.

- Sokban hasonlított rád, azt hiszem. Kivéve küldőre, abban inkább az öcséd ütött rá.

- Mindenki ezt mondja – rázta a fejét James.

- És képzelem, mennyire belefáradtál már, hogy állandóan ezt hallgasd – bólogatott Wood komolyan. – De, az igazat megvallva, sokkal többet látok belőle benned, és abban a férfiban, akivé te fogsz felnőni. Elég heves volt, de nem igazán lehet emiatt hibáztatni, figyelembe véve, min ment keresztül, és hogy milyen családi körülmények között nevelkedett.

- A Dursleyk – sóhajtott fel James. – Hallottam róluk. Legalábbis ezt-azt.

- Sosem találkoztál velük?

James megrázta a fejét.

- Sosem. Apa Vernon bácsikája néhány éve halt meg, és apa meg anyja elmentek a temetésére. Állítólag Petunia Dursley alig szólt hozzájuk, habár apa unokatestvére, Dudley, egész tűrhetően viselkedett. Meghívta magukhoz anyáékat egy teára a szertartás után. Dudley is megállapodott, és saját gyerekei születtek. Anya szerint költői igazságtétel volna, hogy ha Dudley gyerekei között lenne egy boszorkány vagy varázsló, de úgy tűnik, nincsen. A felesége kedves volt, bár persze azt nem tudta, hogy anya és apa boszorkány és varázsló. Ő azt hiszi, hogy biztosítási ügynökök, vagy valami ilyesmi. Dudley ezt mondta neki.

- Nem róhatod fel neki – szolt Wood sztoikus nyugalommal. – A legtöbb mugli elég nehezen dolgozza fel, ha tudomást szerez rólunk. Kicsit a feje tetejére fordítja a világot, ha érted, mire gondolok.

James vállat vont. Csak akkor szólalt meg újra, mikor már majdnem az Apolló kúriához értek.

- És önt mi hozta ide, tanár úr? – kérdezte. – Mármint az Államokba. Ha nem bánja a kérdést.

Wood mély levegőt vett, és felnézett a szürke égboltra.

- Igazából a szüleim – felelte, miközben kifújta a levegőt.

- Miért? – kíváncsiskodott James.

Wood a fiúra pillantott, mintha azon tanakodna magával, mit feleljen. Végül ismét sóhajtott, és elkapta a pillantását.

- Ez elég bonyolult. A felszínen azért, mert úgy vélték, ha ide hoznak, tovább tanulhatok, és megfelelő képesítést szerezhetek, hogy tanár lehessenek, ahogy azt mindig is szerették volna. De nem ez volt a költözés valódi oka.

James várt, de úgy tűnt, Woodnak nincs több mondanivalója a témával kapcsolatban. Egymás oldalán lépdeltek tovább az Apolló kúria felé, mely most egy hatalmas téglára hasonlított az alacsony ég alatt. A szél zajosan sóhajtozott az ereszek alatt, halott leveleket hordva szét a fűvön. James egyszer csak azt vette észre, hogy Wood professzor megállt. Meglepetten nézett vissza a férfira, aki arcán halvány mosollyal ácsorgott a keskeny ösvény kellős közepén.

- A szüleim féltek – mondta Wood halkán, és James szemébe nézett. – Azt hiszem, ilyen egyszerű. Te alighanem képtelen volnál megérteni, de akkoriban félelmetes volt boszorkánynak és varázslónak lenni, sőt, muglinak is, habár ők ennek nemigen voltak tudatában.

Wood megint elhallgatott, és a kampuszt fürkészte. Egy pillanatig mintha a szavakon rágódott volna, aztán folytatta.

- Végül is, Voldemort akkor tért vissza. Senki sem tudta, mi fog történni. A Minisztériumban átvették az uralmat a halálfalók, és még a Roxfort is Voldemort követőinek markába került. Senki sem volt biztonságban. Ahogy telt az idő, lassan kirajzolódtak a harcvonalak.

- A szüleim... nem voltak harcosok. Tudták, hogy ami történik, az rossz, de féltek. Nem tudták, mit tegyenek. Ahogy egyre rosszabbra fordultak a dolgok, úgy döntöttek, megteszik az egyetlen lépést, amit a legjobbnak vélték. Úgy döntöttek, elmennek, elmenekülnek. Én viszont nem akartam velük menni. Maradni akartam, és küzdeni. Könyörögtek, hogy tartsak velük, de visszautasítottam őket. Akkoriban tartalék voltam a Porpicy SC-ben, de, ami még fontosabb, elhatároztam, hogy csatlakozok az ellenálláshoz, és együtt harcolok az apáddal és a régi iskolatársaimmal. Mikor kitört a csata, én ott voltam. Láttam, mikor Antonin Dolohov végzett Remusszal. Emlékszem Fred Weasleyre, aki úgy küzdött, akár egy eszement, még ha az átkot nem is láttam, ami megölte.

- Mikor vége lett, örültem, hogy ott voltam, és kivettem belőle a részem, de hiányoztak a szüleim. Kezdtem úgy érezni, hogy elárultam őket, mikor maradtam. Amint lehetőségem adódott, követtem hát őket ide azzal a céllal, hogy megteszem, amit tőlem vártak, jelentkezem az egyetemre, és tanár legyek. Megtaláltam őket, de mintha... megöregedtek volna. Valahogy elhasználódtak. Olvastak a roxfordi csatáról

az amerikai varázssajtóban, de senki sem értette meg őket igazán. Nagyon kevés szomszédjuk ünnepelte a halálfalók végét. Végül is, ők nem voltak ott. Nem tudhatták, mi történt valójában...

Wood hangját felkapta az egyre erősödő, csípős szellő, és újra csend lett.

James közelebb lépett a tanárhoz.

- De... akkor miért maradt itt?

Wood elgondolkodva meredt rá, majd megrázta a fejét.

- Nem is tudom. Persze, eleinte az egyetem miatt. Ide jártam, az Alma Aleronba. Aztán, mikor végeztem, egyszerűen nem tudtam csak úgy visszamenni Angliába. A szüleim attól féltek, hogy újra elveszítenek. Ráadásul, akármilyen furcsán hangzik is, azt hiszem, szégyellték, amit tettem. Sosem beszéltek erről, de itt, az Államokban nem mindenki ért egyet azt illetően, hogy kik álltak a jó, és kik a rossz oldalon a csatában. Lassan a szüleim is kezdtek így gondolkodni. Elfelejtették, milyen volt. Sosem beszéltek róla, hogy én is kivettem a részem a harcból, és mindig, ha felhoztam, lesütötték a szemüket, mintha valami tabut ejtettem volna ki a számon. Maradtam, mert... azt akartam, hogy tudják az igazságot.

James nem egészen értette Wood szavait, sem hogy mi történt valójában a szüleivel.

- Mi volt az igazság?

Wood a fiúra pislogott.

- Hát az, hogy helyesen cselekedtem. Hogy azt a harcot megérte megvívni. Hogy jól tettem.

James lassan bólintott.

- És most már tudják?

Wood ismét a távolba meredt.

- A szüleim évekkal ez előtt meghaltak - szólt halkán. - Bármi is az igazság, azt hiszem, most már tudják.

James meg akarta kérdezni Woodot, miért maradt a szülei halála után, de úgy tűnt, a professzor lezártnak tekinti a témát. Kissé hűvös mosolyt villantott a fiúra, és újra megveregette a vállát, ezúttal kevésbé lelkesen.

- Menjünk, James. Jó voltál az edzésen. Le kellett volna engednem téged a büfébe, amíg még szolgáltak fel vacsorát.

James biccentett, aztán követte Woodot az Apolló kúria árnyékába. A lelke mélyén úgy vélte, megérte, miért döntött úgy a professzora, hogy az Államokban marad, holott a szülei már nem éltek. James nem tudta volna megfogalmazni (vagy legalábbis nem egykönnyen), mégis tisztán látta a választ. Wood szülei talán meghaltak, de Wood küldetése ezzel nem ért véget. James úgy gondolta, sosem igazán az volt a lényeg, hogy Wood szülei elhiggyék, hogy a fiuk helyesen cselekedett, mikor odahaza maradt harcolni. A kérdés sokkal inkább az, hogy ő, Oliver Wood hisz-e ebben.

A szezon első klacskapdel meccsének napján James, Ralph és Zane bájitalkeverés óráját valamilyen, addig meg nem határozott ok miatt, egy órával hamarabb tartották meg a szokásosnál, közvetlenül az ebéd után. Az Alma Aleron bájitalmestere nagyon magas volt, bőre nagyon sötét, vigyora pedig olyan rendületlen, hogy egy idő után a vele szemben ülők kényelmetlenül feszengeni kezdtek. Fenyang Barutinak hívták, és Haiti szigetéről származott. Mély hangjának, és francia akcentusának erősen hipnotikus hatása volt. Ami Fleur néninél gőgös és arrogáns benyomást keltett, az Baruti professzornál sokkal inkább úgy hangzott, mintha a férfi folyamatosan ködös titkokat rejtegetne. James kedvelte a professzort, még ha nem lehetett igazán egyértelműen *jónak* nevezni őt.

- Éppen *ezt* kedveled benne - vélekedett Rose a szilánkból, néhány nappal korábban, ahogy a Griffendél kandallója előtt ücsörgött, a kanapén. - Az elmondásaitok alapján olyan típusú embernek tűnik, akik azzal kerülnek el a nyílt beskatulyázást, hogy készakarva titokban tartják a hovatartozásukat. Az ilyenekbe nemigen lehet bizalmat fektetni, ha forrósodni kezd a helyzet.

- Lehet - vont vállat Zane a szilánk amerikai oldalán. - De sokkal menőbb ilyennek lenni, mint egyenesnek. Ráadásul nekik jut minden csaj is - vigyorgott teli szájjal a szilánkba.

- Ez igaz - biccentett komolyan Ralph. - Baruti megkapta Petrát is. Ő lett az új tanársegéd.

Rose összevonta a szemét.

- Nem hinném, hogy így értette - mondta, majd Zane-ről lopva Scorpiusra pillantott, aki a roxfordos oldalon ücsörgött, egy karosszékben.

A roxfordi bájitaltantól eltérően, az Alma Aleroni változatot egy tágas, levegős teremben tartották, a művésztorony egyik középső emeletén. A terem falán üveges ajtók sorakoztak, melyek egy díszes, ám láthatóan ferde erkélyre nyíltak. Tudvalevő volt, hogy Baruti professzor a szebb napokon előszeretettel vitte ki diákjait, az üstöket, mozsarakat és mozsártörőket az erkélyre, hogy a napon üldögélve készítsék el főzeteiket. Azt állította, ez a Haitin töltött gyerekkorára emlékeztette, mikor a szülei az aprócska házukban taníttatták neki a bájitalkeverés titkait, miközben madarak csiviteltek és szél susogott körülöttük. Az erkély épp elég lejtős volt ahhoz, hogy ha valaki óvatlanul tette le a mozsártörőjét, az végiggurult a töredezett kövezeten, és lebucskázott a jó harmincméteres mélységbe - ez a tudat pedig egy kis izgalommal fűszerezte a napsütötte délutánt. James biztosan érezte, hogy egy-egy erősebb szellőkés alkalmával az erkély kissé megremegett alattuk.

Ma azonban a szilaj, őszi szél és a szemerkélő eső nem tette lehetővé, hogy az osztály kimenjen az erkélyre, James legnagyobb örömeire. Miközben ő, Ralph és Zane a polcokhoz tartottak, hogy összeszedjék a kellő felszerelést, Baruti professzor belépett a terembe a kis oldalajtón. Petra, kezében egy nagy halom pergamennel, vállán pedig egy nagy bőrtáskával követte őt.

- Ma nem lesz szükségük az üstjeikre - szólt Baruti megszokott akcentusával, és még a megszokottnál is szélesebb vigyorral. - Ma egy kis kirándulásra megyünk, hogy megtekintsük a bájitalkészítés egyik legtitkosabb és legelemibb formáját. Nyugodtan itt hagyhatják a holmijukat, majd utána visszajönnek érte, de először is, kérem, mindenki foglaljon helyet, amíg Ms. Morganstern kiosztja az esszéiket.

Egészében véve elfogadhatóak lettek, még ha nem is túl ihletettek. Ez azonban nem az önök hibája, hanem a korábbi bájitalmesterüké, aki láthatóan egyáltalán nem rendelkezett a téma iránti szenvedéllyel, és ez, sajnálatos módon, önökön csapódott le. Most, hogy immár *én* tanítom önöknek a tárgyat, ezen gyökeresen változtatni fogunk.

- Ebben igaza lehet – súgta Zane. – Tavaly Fugue professzorhoz jártam bevezetés a bájitalokba órára. Nem csak, hogy halál unalmasak volt a fickó, de akkor is védőszemüveget kellett felvennünk, ha csak egy citromot kellett ketté vágnunk! Nagyon nehéz kiölni minden mókát egy akromantula felboncolásából, de neki sikerült.

Petra sétált el az asztaluk előtt, és a fiú elé tette James dolgozatát. A jegy vörös tintával volt a pergamen tetejére írva: S+.

- Valamivel jobb, mint a „semmitmondó” – magyarázta halkán. – Nem is rossz, figyelembe véve, hogy az osztályátlag „középszerű” mínusz lett. Egyébként Izzy üdvözl.

James a lányra mosolygott, de nem tudott mit mondani. Petra továbbment, és kiosztotta az esszék maradékát. Mikor elkészült, Baruti utasította az osztályt, hogy kövessék őt a folyosóra. Az izgatottan cseverésző diákcsapat felkerekedett, és elindult lefelé a művésztorony széles csigalépcsőjén. A különböző szintek különféle termeiben zeneórákat, mágiaművészet órákat tartottak, sőt, az egyik nyitott ajtó mögött még egy jobbára sárga-rózsaszín színű harisnyás Pixikkel teli mágikus táncórára is beleshettek az elhaladók. A zongoránál ülő tanár abbahagyta a játékot, és türelmetlenül pislogott a lépcsőn zsibongva lépkedő diákokra. Egy feltűnően jóképű Pixi fiú lábujjhegyen állva dermedt meg a zene szünetében, feje fölött ott lebegtetve egy piruett kellős közepén tartó partnerét.

- Hová megyünk? – kérdezte James Zane-t.

- Kettőt és könnyebbet – felelte Zane virgoncan. – De bármi, ami egy ilyen napon kivisz minket az osztályteremben, nálam tuti befutó.

Miközben elballagtak a táncstúdió mellett, Ralph Jamesre sandított.

- Ideges vagy a mai meccs miatt?

- Nem igazán – felelte James önmagát is meglepve, mivel ez volt az igazság. – Talán majd később az leszek, de egyelőre alig várom. Szinte az egész hetet végigedzettük. Készen állok, hogy végre lássak egy igazi meccset.

- Kivételesen szurkolni fogok neked – fölényeskedett Zane. – Csak az Igorok ellen játszol. Jövő héten viszont a Zombi ház lesz az ellenfeletek, és akkor sárga-feketébe öltözöm. Ne vedd magadra!

- Na és te milyen poszton játszol? – fordult Ralph kíváncsian Zane-hez, de a szőke fiú csak a fejét rázva nevetett.

- Első osztályú ülepnövelő vagyok – mondta. – Tényleg azt hitted, hogy benne vagyok a Zombi klacscsapatban?

Ralph és James is meglepetten pislogtak rá.

- Miért, nem? – kérdezte James.

Zane ismét felnevetett.

- Komolyan felbosszantotok. Még sosem repültem deszkán. Hívjatok vaskalaposnak, de ha harminc méterrel a talaj fölött száguldozom, én jobb szeretem, ha kapaszkodhatok valamiben. Ti légszörfösök totál elmeroggyantok vagytok, ha

engem kérdeztek. Játszom a Zombi bokorsöprő és kviddicscsapatban, de ez nem igazán érdekelt itt senkit. Általában csak a szórakozás kedvéért játszunk, nem mintha nem próbálnánk kicsinálni egymást a pályán. Azonban itt, az Aleronban igazi csatákat a klaccspályán vívják.

Mikor az osztály elérte a művésztorny előcsarnokát, Baruti professzor megvárta, hogy mindenki összegyűljön a festettüveg ajtó előtt. Magában dudorászva beletúrt színpompás, különös szabású talárjának zsebébe, s mikor ismét előhúzta kezét, abban egy kis boríték volt.

- Miss Worel - biccentett az egyik lánynak az első sorban. - Ha lenne olyan szíves! Megtenném magam is, de sajnos csupán egy ifjú hölgy leheletétől lép működésbe, mint sok más porított bájjal is.

Emily Worell, egy vékony Igor lány szódásszifon szemüveggel és jellegtelen, barna hajjal, előrébb lépett.

- Mit kell tennem? - kérdezte félénken.

- Ha jelzek - szólt komolyan Baruti, és feltartotta ujját -, fújjon egy nagyot, mintha csak egy születésnap tortát gyertyáit akarná elfújni. Menni fog?

Emily vállat vont, majd idegesen körbepillantott.

- Azt hiszem.

Baruti ismét széles mosolyra húzta a száját. Fürgén felfordította a borítékot, és finom port öntött belőle a saját tenyerébe. Vigyázva, nehogy kiborítsa a port, másik kezével kilökte az egyik festettüveg ajtót, beeresztve a lépcsőn kopogó eső kitartó neszezését. Kitámasztotta az ajtót, aztán az Igor lányra kacsintott.

- Rajta, Miss Worrel!

A lány nagy levegőt vett, majd előre hajolt, és olyan erősen fújta ki, amennyire csak tudta. A szárított bájjalpor cirkalmas örvényeket alkotva röppent le Baruti tenyeréről, ki az esőbe, és amint kiért a szabadba, a por változni kezdett. Csillámlott és halványan derengett, szétoszlott, de nem tűnt el szem elől, hanem egyfajta fényburkot formált, melynek felszínén vidám szivárványok játszottak.

- Csekélység - ismerte be Baruti -, de igen hasznos. Ciklonpor összevegyítve egy csipetnyi leprikón arannyal. Önök is bármikor kikeverhetik maguknak, a megfelelő arányokat a könyvük ötvenegyedik oldalán találják. - Kilépett a fénylőn ragyogó bura alá, majd felnézett. Egyetlen esőcsepp sem hullott rá annak ellenére, hogy a vihar erősödni látszott. Egy pillanattal később hátranézett a küszöbön toporgó diákokra. - Jöjjenek csak, jöjjenek! - intett nekik nevetve.

Zane vállat vont.

- Na, Fugue professzor *ilyet* például sosem csinált - mondta, majd kilépett az esőre. James és Ralph követték, és az osztály hamarosan már a kampusz parkján baktatott, az egyre erősödő zivatar ellenére szárazan. Néhány késésben lévő idősebb diák könyvét a feje fölé tartva, futás közben pocsolyavizet felve szaladt el mellettük. Baruti higgadtan lépkedett, és újabb dal dúdolásába kezdett, miközben az esőcseppek halk szisszentés kíséretében egész egyszerűen feloszlottak, mikor hozzáérték a szivárvány minden színében játszó kupola falán, mely, mint kiderült, mindenhova követte őket. A nebulók vidáman cseverésztek, és Emily Worrel körül csoportosultak, aki szégyenlős mosollyal, szapora vállvonogatás közepette bizonygatta, hogy eddig fogalma sem volt, hogy ilyesmire képes.

James egy idő után lemaradott a csoporttól, és csatlakozott a hátul, egyedül

kullogó Petrához, akinek bőrtáskája még mindig ott lógott a vállán. Hóna alatt egy vaskos, fekete könyvet szorongatott.

- Te tudod, hová megyünk? – kérdezte a lánytól, ám az csak a fejét rázta.

- Baruti professzor sosem avat be az órák programjába. Igazából nem is követ semmilyen tantervet. Ő nem mondott ilyet, de szerintem sokszor maga sem tudja, a következő órán mit fog tanítani. Ennek a kirándulásnak az ötlete is tegnap este jutott az eszébe.

James biccentett, és arra gondolt, hogy az óra előrehozataláról is csak aznap, a reggeli alatt értesítették őket.

- Na és, milyen vele dolgozni? – érdeklődött. – Tetszik a tanársegédkedés?

- Baruti professzor mellett igen – bólintott Petra. – Nem az a hétköznapi ember, de tudja, amit tudnia kell, és ami még ennél is fontosabb, örömmel tanít engem. A bájitaltan sosem volt az én asztalom. A többi varázslat... szinte ösztönösen megy, úgyhogy azokban könnyedén eligazodom. Viszont csak most kezdek igazán rájönni, milyen értékes is a bájitalfőzés tudománya.

- A professzor tanít téged? – pillantott a lányra James. – A tanórákon kívül?

Petra biccentett.

- Sok mindent, nem csak bájitaltant.

Jamesben valami mocorogni kezdett a féltékenységtől. Tudta, hogy ostobaság, mégsem tudott tenni ellene semmit.

- Mire tanít még?

Petra felemás mosolyt villantott rá, mintha vonakodna elárulni.

- Nos, például franciát.

- *Franciát?* – pislogott James meglepetten. – Mármint a nyelvet?

- Hát persze, mi mást? – nevetett Petra. – Az az anyanyelve. Mindig is szerettem volna megtanulni, mert szerintem gyönyörű nyelv, és... nem is tudom. Mindig úgy voltam vele, hogy jó lenne tudni, mert egy nap talán hasznomra válhat. Sosem gondoltad még, hogy egy nap hasznos lehet, ha ismersz egy másik nyelvet?

- Ööö, de, persze – hazudta James. Elkapta pillantását, és beletúrt a hajába.

Petra felsóhajtott, majd kissé megemelte a hóna alatt lévő könyvet.

- Ezt adta, hogy olvassam. Franciául van, de mivel a legtöbb történetet már ismerem, sokkal könnyebb megérteni. Állítólag ő is így tanult meg angolul, még mikor fiatalabb volt.

- Mi az? – nézett le a vastag, bőrkötéses könyvre James.

- Egy biblia – felelte Petra, lehalkítva a hangját. – *Les Saintes Écritures*. Mikor kicsi voltam, a nagyanyám sokszor olvasott fel nekem a nagy, családi bibliából. Jobban emlékszem azokra a történetekre, mint a mesékre, amiket Warren nagypapa mondott nekem esténként. Nagymama történetei valahogy sokkal varázslatosabbnak tűntek. Jónás és a cethal, Dániel az oroszlánok vermében, még Ádám és Éva is, az Édenkertben. Vagy a *jardin d'Éden*ben, ahogy franciául mondják.

James bólintott.

- Fleur nénikém beszél franciául – bökte ki, mivel nem tudott mit mondani. – És most már Bill bácsi is. Muszáj volt megtanulnia, hogy megértse, miket mond Fleur és Victoire a háta mögött.

Ahogy elhaladtak az Archívum előtt, Petra megigazította a könyvet a hóna alatt. James az épületre sandított, és meglátta, hogy még most is áll néhány ór körülötte,

idősebb Vérturkások esőkabátban és széles karimájú kalapban. Ott voltak a Sorsok tárházának megtámadása óta, habár Jamesnek ötlete sem volt, hogy mit őrizhetnek még. Az Archívum gondnokát, Mr. Hendrendont állítólag átszállították az iskola orvosi épületének egy titkos szárnyába, ahol a gyógyítók minden igyekezete ellenére még mindig csontkeménységűre volt fagyva. James Petrára pillantott, kíváncsi lett volna, mit gondol a lány az őrségről, ő azonban feléjük sem nézett. Egy másodperccel később James nagyon halkán azt kérdezte:

- Petra, szoktál még álmodni?

Petra a fiúra nézett, majd elgondolkodva így felelt:

- Mostanában másmilyen álmaim vannak.

James összevonta a szemöldökét.

- Már nem azt álmodod, amit leírtál?

- Nem – felelte a lány.

James némán lépkedett tovább. Elöl Baruti professzor megkerülte Roberts házána romjait, és látszólag a kampusz túlsó vége, a fluxusfűz felé vezette osztályát. Végül James újra Petrára pillantott.

- Van benne egy nagy, fekete kastély? Egy sziklaszirt tetején?

Petra megrökönyödve pislogott a fiúra, arcán sötét árnyék futott át.

- Honnan tudsz te erről?

James a fejét rázta; nem igazán tudta, mit válaszoljon.

- Én... azt hiszem, láttam... egy részét. Véletlenül. Mikor megérintettem az álmomesédet. – Elhallgatott, és összegyűjtötte a gondolatait, mielőtt folytatta volna. – Szerintem még mindig... összeköttetésben állunk valahogy. Emlékszel az ezüstszálla, amit akkor láttunk, mikor majdnem leestél a Gwyndemere-ről?

Petra szeme összeszűkült.

- Igen – felelte halkán.

James nagyot nyelt.

- Azt hiszem, az még most is ott van, csak láthatatlan. Dunsztom sincs, honnan jött, vagy miért van ott, de... hatalmas erejű. Olyan, mintha valami olyasmibe tenyereltem volna bele, ami jóval túlnő rajtam, de nem tudom, mi lehet az. És most... nem múlik el.

- Érzem – súgta a lány komoran. – De nem hittem volna, hogy te is.

- Nem is éreztem – felelte James. – Legalábbis addig, amíg meg nem érintettem az álmomesédet a táskám aljában. Csak egy villanás volt, de valami óriási, koromfekete, ronda kastélyt láttam. Egy sziklaszirt szélén állt, és úgy emelkedett ki a sziklák közül, mintha az tartaná fenn a szirtet, nem pedig fordítva. Csakis azért fogtam fel, hogy mi az, mert a kép annyira intenzív... olyan *nehéz* volt. Erről álmodsz?

Petra továbbra is összevont szemekkel meredt Jamesre. Végül mélyet sóhajtott.

- Csak egy álom – mondta, majd előre fordította szemét az előtte masírozó diákcsapatra. – Nem olyan, mint korábban. Nem olyan, mint az, amelyikről írtam. Merlin igazgató úr mondta, hogy hajszoljam az álmot, és sikerült is elcsípnem. Többé nem álmodok arról az estéről, a tónál, mikor Izzy meghalt. Igazából az Archívum megtámadása óta nem álmodtam róla. Mintha valami megtörte volna az átkot, vagy legalábbis megváltoztatta. Ezzel az álommal... megbirkózom.

James figyelte Petrát beszéd közben. A lány hangja nyugodt volt, de valami titokzatos éberség bujkált a szavai mögött.

- Petra? – szólította meg, szinte suttogva. – Az te voltál aznap este? Mikor megtámadták a Sorsok tárházát? Lehetséges, hogy... mondjuk... alva jártál?

- Egész éjjel a szobámban voltam – felelte a lány szelíden. – Izzy velem volt. Mindketten aludtunk, épp ahogy Merlinnek mondtam.

- De... - James megtorpant, és megrázta a fejét. – Meg mernék esküdni, hogy téged láttalak. Rám néztél. És volt ott egy másik nő is... valaki, akit, azt hiszem, a vonaton is láttam...

Petra hangja furcsán eltompult.

- Sötét volt, James. Talán csak a képzeleted játszott veled.

- Lehet – hagyta rá James. – De... akkor, szerinted, ki lehetett? Gondolod, hogy tényleg azok a VEFF-es eszementek?

Petra kissé felvonta a szemöldökét, aztán a fiúra pillantott, és a szája szélén kényszeredett mosoly bukkant fel. Válasz helyett inkább azt kérdezte:

- Tudtad, hogy ebben a könyvben benne van a varázsvilág teremtése is? – emelte meg ismét a fekete könyvet.

James a bőrkötéses bibliára pislogott.

- Tényleg?

- Tényleg. Az áll benne, hogy mikor Isten megteremtette az embereket, mennyei teremtmények érkeztek a földre, és beleszerettek a halandó asszonyokba. Feleségül vették őket, és mikor gyermekeik születtek, azok különböztek a többi gyerektől. Némelyikükből óriás lett, mások különleges képességeket örököltek. Nefilimeknek hívták őket. Mindünk története innen indult. – Megkocogtatta a vaskos kötetet.

- Ejha – jegyezte meg James. – Ezt a történetet még sosem hallottam.

- Itt van minden, a *Genèse* könyvében, tisztán és világosan. Tudod, miről írnak még a Teremtés könyvében? A *jardin d'Éden* történetéről. Ismered Ádám és Éva történetét, James? – nézett rá kíváncsian Petra.

- Nagyjából – felelte a fiú. – Ők voltak az első emberek, akiket Isten teremtett, ugye?

A lány biccentett.

- Isten megteremtette és elhelyezte őket egy pompás kertben. Mindent megkaptak, amire szükségük volt, csupán egyetlen szabályt kellett betartaniuk. Nem szabadott enniük egy bizonyos különleges fáról.

- Emlékszem – szólt James. Eszébe jutottak azok az idők, mikor gyerekkorában Weasley nagymama bibliai történeteket mesélt neki. – A Tudás fájáról, igaz?

- Így van – felelte halkán Petra. – A Tudás fájáról. – Ezután szünet következett, mintha azon töprengene, hogyan folytassa.

- De, ha jól emlékszem – szólt James –, végül megszezték a szabályt.

- Igen – válaszolta Petra lágy, távoli hangon. – Megszezték. Éva evett a gyümölcsből, aztán adott belőle Ádámnak is. Mostanában sokat töprengek ezen. Egyetlen dolog volt, amit nem szabadott megtenniük, és Éva mégis megtette. Mindkettejük helyében megtette, és aztán semmi sem volt többé a régi.

James érezte, hogy hideg borzongás fut végig a hátán. Petrát figyelte, várta, hogy a lány folytassa. Mikor ez nem történt meg, azt kérdezte:

- Na és... szerinted miért tette Éva, amit tett?

Petra ismét felsóhajtott, majd felnézett, de nem a bura falán játszó szivárványokat figyelte, hanem azok fölött, a szürke eget.

- Azért, mert a szíve mélyén hitte, hogy ez a helyes döntés. Nem csak neki, hanem mindenki másnak is. Ezért evett a gyümölcsből, és ezért adott a férjének is, és az utánunk következő generációknak. Nem volt gonosz. Csupán... félrevezették. Azt tette, amit a legjobbnak *érezte*.

James a fejét csóválta.

- És ez mit jelent számunkra?

Petra visszadugta a könyvet a hóna alá, és a fiú vállára tette a kezét.

- Azt jelenti, hogy nem bízhatunk meg abban, amit érzünk, James. Nem hallgathatunk mindig arra, amit a szívünk diktál. Néha, bármilyen nehéz is ezt beismerni... a szív hazudik.

James éppen meg akarta kérdezni Petrát, hogy ennek mi köze az álmához, amelybe egy pillanatra bepillantást nyert, mikor véletlen megérintette az álommeséjét, ám abban a pillanatban felcsendült Baruti professzor hangja, és ez félbeszakította gondolatmenetét.

- Mindenki be a fa alá! - intett a tanár a fluxusfűz irányába. - Gyorsan, húzódjanak összebb az ágak alatt. Képzeljék azt, hogy mi mind egy nagy család vagyunk, akik vakációzni indulnak. Úgy van, remek.

- Hová megyünk, tanár úr? - kérdezte az Emily Worrel mögött szorongó Norrick.
- A tanulmányi kirándulásokhoz nem kéne szülői beleegyezés?

- Nem megyünk messzire - felelte Baruti, mikor végre ő maga is bebújt a fa ágai alá. - Az iskola szabályzata alapján csak akkor szükséges engedély, ha hús mérföldnél távolabbra utazunk. Mi azonban alig hagyjuk el a kampusz területét. Majd meglátják!

James óvatosan Ralph és Zane mellé oldalazott a szűk helyen. Mikor megfordult, szemtől szembe találta magát Petrával. Ilyen közletről egyértelműen látszott, hogy a szemük majdnem egy magasságban volt. A lány rámosolygott, aztán kisöpört egy kósza tincset az arcából, majd a birtok felé fordította a figyelmét.

Baruti professzor, még mindig dudorászva, a fluxusfűz nagy, göcsörtös törzséhez furakodott. Ott előhúzott egy kis papírcetlit és egy pennát a zsebéből. Hunyorogva az égre sandított, ellenőrizte a nap helyzetét, aztán ráfirkantott valamit a pergamendarabkára. Végül a hüvelyk és mutatóujja közé csippentette a cetlit, felemelte azt, és dallamos hangon így szólt:

- Fluxusfűz, tisztavirág életünket vedd szárnyaidra már, röptés minket el, távolra, hol egész más kor vár.

Mikor végzett, Baruti megfordult, és már-már lezser mozdulattal a fűz odvába pöccintette a papírlapot.

Mint az érkezésük éjszakáján, a fa ismét mocoogni kezdett James feje fölött, mintha valami túlvilági szellő lengetné az ágakat. Az ostorszerű indák sugdolóztak, és az égen megváltoztak a fényviszonyok.

- Oda süssetek! - rikkantotta hirtelen Zane, elmutatva Ralph válla fölött. - *Felfelé esik az eső!*

James előtt Petra levegőért kapott, majd boldogan felkacagott. Valóban, a szürkés, tompa fényben úszó kampuszon az esőcseppek mintha felugrottak volna a földről, és visszaröppentek az égbe, mintha csatlakozni akarnának társaikhoz a felhőkben. Odafent a fa tovább sutyorgott és mocorgott, mire az eső felgyorsult, és a cseppek elmosódni látszottak. Hamarosan James már a felhők örvénylését és

sodródását is látta, majd a felhőtakaró mögött bujkáló napkorong közelíteni kezdett a keleti látóhatár felé. Sötétség telepedett a kampuszra, ahogy a fa ágain kívül egyre sebesebben kezdett visszaforgni az idő.

- Ezt sosem unom meg – jegyezte meg Zane elakadó lélegzettel. James bólintott.

A közvetlenül James előtt álló Petra gyönyörködve leste a napok és hónapok múlását. Fejét ide-oda forgatta, ahogy a nap egyetlen arany sávvá torzult, és a levelek megzöldülve visszaugrottak a fákra. Évszakok teltek, s múltak, és a lány nagyot sóhajtott. James őt figyelte, miközben a lány a látványon legettette a szemét. Olyan közel volt hozzá, mégis elfordult tőle. De ez így volt helyes. Anélkül, hogy átgondolta volna, mit tesz, James felemelte a kezét, és ujjaival majdnem végigsimította a lány sötét haját. Végül inkább a lány vállára helyezte tenyerét, mintha csak támogatni akarná, vagy csupán a meghitt pillanaton felbuzdulva cselekedett volna. A lány kissé nekidőlt a fiú kezének, amitől James szívét boldogság öntötte el.

Az idő sebesen szárnyalt a lombon kívül, míg végre ismét meg lehetett különböztetni az évszakokat, majd heteket, végül pedig a napokat is. A nap még egyszer, utoljára felkapaszkodott a hajdani, felhőtlen égboltra. Forró szél söpört végig a fluxusfűz ágai alatt, mely fű, és állati trágya összetéveszthetetlen szagát sodorta feléjük. A fa egy mély sóhajjal mozdulatlaná dermedt, és Baruti professzor összecsapta tenyerét.

- Rajta, rajta – kiáltotta. – Alig másfél óránk van, mielőtt vissza kell térnünk, úgyhogy használjuk ki bölcsen a rendelkezésre álló időt. Jó napot, Mr. Flintlock.

Petra kilépett a napfényre, és James a forró levegőtől pislogva követte. Az Alma Aleron Egyetem birtokának nyoma veszett, csupán a kis, gazos udvar maradt az üvegcsereppel felszórt téglafallal körbekerítve. Akármikor is voltak, úgy tűnt, egy tikkasztó nyári napra érkeztek. A diákok lassan kezdtek kibújni meleg pulóvereikből és zakóikból, és legyezték magukat a rezzenéstelen levegőn. James valahonnan a távolból mintha mély morajlást hallott volna.

- Mi ez? – forgatta a nyakát Zane is, aki a nyakkendőjét használta legyező gyanánt. – Forgalom zaja?

- Repülő? – pislogott Ralph a hihetetlenül kék égboltra.

- Jó napot, Baruti professzor – köszönt Flintlock, a troll vontatott, komoly hangján, miközben kinyitotta a kapu lakatját. A kapu most sokkal vastagabban be volt növe futónövényekkel, mint mikor James először látta. A lengedező levelek és indák teljesen eltakarták a kilátást. – Meglátogatják Miss Amadahyt?

- Ahogy mondod, kőszívű barátom – felelte Baruti kedélyesen.

Flintlock elmosolyodott, majd lassan leemelte a hatalmas lakatot, miközben Baruti visszafordult a diákjaihoz.

- Osztály, figyelem! – kiáltotta. – Ma többet tanulhatnak a bájitalkészítés művészetéről, mint ami bármely tankönyvükben szerepel. Egy olyan közösséget látogatunk meg, amely több ezer éven át ugyanúgy főzték – és főzik még ma is – mágikus elixírjeiket, mint ősapáik tették valaha. – Ennél a pontnál Baruti megállt, és elmosolyodott. – Persze a „ma” kifejezést csupán elméleti értelemben használom.

- Mikor vagyunk, professzor? – kérdezte Norrick, és ingujjával letörölte verejtékező homlokát. – Mióta élnek bájitalkészítők a mugli Philadelphiában?

Baruti a magasba emelte mutatóját, mintha csak azt mondaná: *majd meglátják,*

aztán visszafordult a trollhoz.

- Nyissa a kaput, Mr. Flintlock, *s'il vous plaît!*

Flintlock az egyik hatalmas kőmarkával megragadta a kaput, és kitárta. Halk, ropogó hang hallatszott, ahogy az ősrégi indák és növényzet szétszakadt, és engedve Flintlock erejének a zöld bozót szétnyílt a mögötte lévő táj előtt. James arra számított, hogy Philadelphia egyik utcáját fogja látni a kapu másik oldalán, ám, ahogy az Alma Aleron Egyetem kampusza, úgy az utca is köddé vált. Helyén széles préri terület el, amíg csak a szem ellátott, amelyen itt-ott fák magasodtak, magas füve pedig hullámszerűen látszott a gyenge szellőben. A távolban néhány barna dombocska kandikált ki a fű mögül.

- De durva! – lehelte Zane hatalmas vigyorral az arcán. A három fiú, az osztállyal együtt, a kapuhoz tolakodott, hogy többet lásson a hihetetlen panorámából. Mikor James kilépett a kis udvarról egy lanka tetején találta magát, mely egy napsütötte völgyre nézett. A távolban folyó szalagja szikrázott, ahogy elnyúlva kígyózott a horizont irányába. James csak most jött rá, hogy a barna dombocskák valójában bivalyok voltak. Hatalmas csorda vágatott a folyó kanyarulatait követve, felszegve nagy, bozontos fejeiket, és sűrű porfelhőt rúgva fel maguk körül.

James oldalba bökte Zane-t.

- Te arra tippeltél, hogy forgalom zaja a morajlás. Közel jártál.

- De király! – kiáltotta hirtelen Ralph. James és Zane követték a pillantását. Nem messze tőlük, annak a dombnak a lábánál, amelynek tetején az Alma Aleron kapuja állt, egy nyüzsgő indiánfalu terpeszkedett. Több száz kúp alakú, bivalybőr sátor emelkedett ki a fűből, mind színes szimbólumokkal és mintákkal díszítve. Több tucat tűzrakásból fehér füstpamacsok szálltak az ég felé. A tüzeknél sötét bőrű, és hosszú, fekete hajú, félmeztelen férfiak ücsörögtek. A sátrak között nők és gyerekek is sürgölődtek, bivalybőrt tisztítottak, gabonát őröltek faragott fatálakban, vagy éppen törökülésben tanácskoztak a tűz körül. Egy nő kaptatott fel a dombra az osztályhoz, fekete haja ragyogni látszott, rövid, szarvasbőr tunikája erős lábai körül lengedezett.

- Szép napot, Ayasha – hajolt meg előtte Baruti.

- Valóban az – felelte a nő. – Látom, megkapta az üzenetemet a mai óráról.

Baruti bólintott, majd széttárta karjait.

- Csak tegnap éjjel. A barlangrajzokat elég nehéz kibogarászni ennyi idő elteltével.

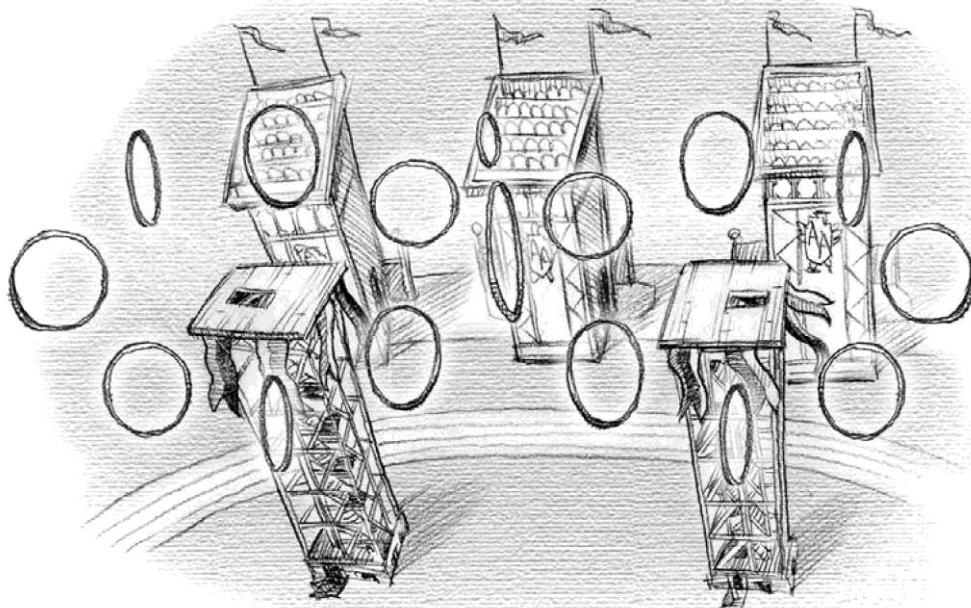
- Akkor még szerencse, hogy sikerült. A lidérclucerna beérett, és csépelésre kész. Jöjjenek, a fazekak alatt már lobog a tűz.

- Professzor – szólalt meg egy Vámpír lány a kapu mellett. – Ő egy... Azok ott...?

- Üdvözlöm önöket Philadelphiában – fordult vissza az osztály felé Baruti professzor széles mosollyal –, *mielőtt* még Philadelphia lett volna. Ez itt Shackamaxon, Észak-Amerika legnagyobb időben elrejtett indiánrezervátuma.

James mellett Ralph hosszút füttyentett.

- Ejha – szól vontatott, tiszteletteljes hangon. – Rose Weasley annyira, de *annyira* dühös lesz.

12. MECCSMÁGIA

Aznap este az igazgatóság épületében lévő büfé a szezon első klacskapdel meccsének lázában égett, s a diákok felbolydult méhkest idéző zsongással tárgyalták ki a küszöbön álló eseményt. Ahogy James sorban állt a tálcájával, körbenézett a teremben, és mindenfelé izgatottan trécselő fiatalokat látott, akik közül legtöbben házuknak megfelelő színű pulóvert vagy sálát viseltek, s némelyiküknek még az arcát is vastag festékréteg borította. A tömegből, persze, leginkább az Igorok méregzöld, illetve a Nagylábok narancssárga színe tűnt ki. James meglepetésére mindenki az Igorokat tartotta az erősebb csapatnak, így hát más házakból valók is felvették a Nagylábok narancs-kék összeállítását, és nekik drukkolt, abban a reményben, hogy ha eljön az idő, az ő csapatuknak jóval könnyebb dolga lesz ellenük.

Sok felsős és főiskolai szintű diák is feltűnt a büfében, hogy részt vegyen az esti meccsen, ami csak még inkább azt mutatta, milyen komolyan veszik a játékot az Alma Aleronban. Ennek láttán Jamesben éledezni kezdett az idegesség első szikrája. Alig néhány falatot evett, aztán gyorsan elköszönt, és egyedül szaladt vissza az Apolló kúriába, hogy magához vegye mezét és a szemüvegét. Általában ki nem állhatta hordani a fekete keretes okulárét, ma este azonban elengedhetetlen volt, hogy távolra is lásson, miközben a nyolcas alakú pályán köröz. Az egyik dolog a sok közül, amit az edzések során tanult, az volt, hogy ha a deszka igazán hasít, a távoli dolgok nagyon gyorsan közeli lesznek. Ez különösen igaz volt a kereszteződésre, ahol villámsebessen száguldottak át a két oldalról érkező játékosok.

Az Apolló kúria kihalt volt, és mikor James elhagyta az épületet, a háta mögött becsapódó ajtó csattanása hallatán hirtelen pánik uralkodott el rajta. Elkésett volna?

Már elkezdődött a meccs? Az igazgatóság óratornya felé pillantott, és megkönnyebbülten kifújta a tüdejében rekedt levegőt. Még van fél órája. Izgatottsággal vegyes rémülettel futott keresztül a kampuszon, a stadion éles ragyogását és a szurkoló tömeg moráját célozva meg.

Szerencsére elállt az eső, de ahogy leszállt az este, a koromfekete égbolton baljós hullámokat vetve és örvényeket alkotva hömpölygött a viharos szélben a vastag felhőtakaró. Az ösvények felett tétova kísértetekként lebbentek tova az elsárgult falevelek, csak még hátborzongatóbbá téve az üres birtokot. Mikor azonban befordult a tanári szállásoknál, és végre megpillantotta a Pepperpock Arénát, James döbbenetesen torpant meg.

A stadion toronymagas lelátói tarkán ragyogtak a sötét égbolt előtt, telis-tele transzparenszekkel és hosszú zászlókkal integető fiatalok áradatával. Mégis mibe keverte magát? Ha játszott volna a Griffendél kviddicscsapatában, talán már hozzászokott volna ehhez, de most a buzgó és lelkes arcok, a sajátkészítésű zászlók lobogása, és a rengeteg pompon émelyítő kavargása szörnyű rémülettel töltötték el. Mindnyájan arra vártak, hogy a deszkán repüljön, hogy lássák, amint pontot szerez, vagy – ez a lehetőség mindig megmarad –, hogy hatalmasat bukjon, és a mélybe zuhanjon. Úgy érezte magát, mint amikor először volt a Griffendél kviddicscsapatának válogatásán, azzal a különbséggel, hogy most az egész iskola látni fogja. Ha most kudarcot vall, mint az első roxfordos évében, azt a csorbát sosem köszörülheti ki, még ha egymillió éve is lenne rá.

A tömeg morajlását és kántálását hallgatva lenyelte a torkát szorongató gombócot, és megfordult a fejében, hogy itt hagyja az egészszet. Visszaszaladhatna az Apolló kúriába, és úgy tehetne, mintha megbetegedett volna. Nem is lenne olyan nehéz. Tényleg elég ramatyul érezte magát, ahogy a kivilágított lelátókra és az izgatottan várakozó arcokra meredt.

Ami végül mégis maradásra bírta, az volt, hogy a szüleire gondolt. Függetlenül attól, hogy mi fog ma este történni, ők akkor is büszkék lesznek rá. Főként az apja, aki Roxfort történelmének legfiatalabb fogója volt. Még ha James nem is tesz mást az egész meccs folyamán, csak azon igyekszik, hogy a deszkán maradjon, Harry Potter, az apja, büszke lesz rá. James mély levegőt vett, és miközben nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a saját végzetébe sétál, megindult a stadion ragyogó fényeinek irányába. Alig egy perccel később elnyelte őt a szurkolók zúgása és az esemény lendülete, és többé nem volt visszaút. Azután minden elmosódott.

- Már azt hittem, feladtad – szólt üdvözlés gyanánt Zane, aki a Nagyláb csapat emelvényének lábánál várta Jamest. – Azt hittem, az ágyad alatt kucorogva fogunk rád bukkanni. Ralphfal épp indulni akartunk, hogy ide rángassunk.

- *Mondtam*, hogy nem vagyok ideges – legyintett James erőtlenül, és belépett a föld alá süllyesztett, öltözővel vegyes seprútárolóba. A Nagyláb csapat többi tagja

már odabent sürgölődött, a bőrből készült csukló- és vállvédőiket csatolták fel, vagy a védőszemüvegekbe köptek, és mezeik ujjával tisztára suvickolták azokat.

- Az akkor volt – szolt Ralph hangosan, mikor James nyomában ő is belépett a zajos helyiségbe. – De mikor eljöttél a büféből, elég morcosnak tűntél.

Zane komolyan bólogatott.

- Ez normális. A klaccs brutális sport. Tavaly az első meccs huszadik másodpercében a Pixik legjobb csipperét lelőtték a deszkájáról! Olyan durván mentek bele, hogy a bakancsa huszonöt méterrel arrébb, a közvetítópáholyban landolt. Senki nem hibáztathat téged azért, mert berezeltél.

- Ezzel nem igazán segítesz – jegyezte meg James, miközben lehuppant az egyik padra, és kezdte felhúzni a lábszárvédőjét.

- Tudom – csüccsent le James mellé Zane. – Ezért is akartam elmondani az ötletemet, ami nemrég jutott eszembe. Az talán majd eltereli a gondolataidat.

- Nekem már elmesélte – bólogatott Ralph. – Tényleg... érdekes.

Az alacsony helyiség másik végében Oliver Wood felkiáltott.

- Ma este mindenki vegye fel a védőszemüveget! A szél viharos erejű, és nem akarjuk, hogy bárkit is elvakítson a köd. Ha felértünk, minden lencsére *Lepere*x bűbájt szórok. Öt perc a bemelegítő körökig! – Sarkon fordult, és néhány, a Nagyláb himnuszt dúdoló csapattag kíséretében felsietett a lépcsőn.

- Mondd! – szolt James a bakancsát kötve. – Mi az az ötlet?

- Jól van. – Zane hátradőlt, és az alacsony mennyezetet kezdte fürkészni, mintha onnan akarná leolvasni a mondandóját. – Tavaly az öreg Kőfal Jacksonhoz jártam középfokú technomanciára, ami köztes tárgy a bevezetés a technomancia és a haladó alkalmazott technomancia között, amire idén járunk.

- Térj rá arra a Nexus kapura – sürgette Ralph.

- Oké, szóval tavaly Kőfal beszélt nekünk arról, hogy egy csomó más dimenzió is létezik a mienk mellett felsorakoztatva, mint valami hatalmas tortában. A Sorsok tárházának megtámadásáról jutott ez eszembe, mivel nagyon úgy néz ki, hogy a szövőségünk helyet cserélt egy másik, szomszédos dimenzióból valóval, amely világ majdnem olyan, mint a miénk, de nem *teljesen*.

- Mi köze ennek a klacshoz? – értetlenkedett James, közben Ralph segítségével belebújt a vállvédőbe.

- Az égvilágon semmi – felelte Zane hamiskás mosollyal. – Épp ez a lényeg! De most inkább figyelj! Középfokú technón mesélt egy bizonyos Nexus függönyről. Azt mondta, elméletileg minden világban van egy kapu, ami egy közbenső világba vezet, ahol a dimenziók összefutnak és támogatják egymást, mint például, ahogy a küllők is mind a kerék tengelyéhez csatlakoznak. Ezt a közbenső helyet úgy hívják, hogy Világok közti világ. Az elmélet szerint a Nexus függönnyt csak olyasvalaki találhatja meg és nyithatja ki, akinek van egy speciális kulcsa: valami egy másik dimenzióból. Viszont az olyasmihez piszok nehéz hozzájutni, éppen ezért tartják a Nexus függönnyt a mai napig is csupán legendának.

- Ez mind nagyon érdekes – vágott közbe James, miközben felállt, és megigazgatta ruházatát. – Csak épp nem látom sok értelmét. Miért akarna bárki is egy másik dimenzióba menni? Itt is épp elég probléma van, többek között túlélni egy klacskapdel meccset sötétben, egy szélvihar kellős közepén. Hol a deszkám?

- Tessék – nyújtotta át Ralph a kék deszkát, festett lángokkal, amelyen James

először repült.

- Három perc, Potter! – szólt oda Norrick, ahogy maga is felkaptatott a falépcsőn.

- Itt jön a lényeg – magyarázta sietve Zane, olyannyira belemelegedve a témába, hogy szorosan követte Jamest, mikor az megindult a lépcső felé. – Jackson szerint *valaki* egyszer megtalálta és kinyitotta a Nexus függönyt. Valaki, ebből az iskolából, habár nagyon régen. Magnussen professzornak hívták, állítólag átment, és sosem jött vissza.

James a fejére húzta a védőszemüveget, és ügyetlenül a normális szemüvege elé helyezte.

- Fantasztikus – mondta. – Jó neki. Bárcsak most én is ott lennék vele!

Zane az égre emelte tekintetét.

- Nem figyelsz rám! – fakadt ki, és belebokszolt James vállvédőjébe. – Akárki támadta is meg a Sorsok tárházát, magával vitt egy fonalat a másik dimenzió szövészekéből! Egy tárgyat, egy másik dimenzióból! Érted már? Felhasználhatja, hogy megnyissa a Nexus függönyt!

James megtorpant a lépcsőn, és a válla fölött hátrapillantott Zane-re.

- Tehát bárkik voltak is... – morfondírozott a homlokát ráncolva – A hiányzó fonalat használhatják kulcsként, és követhetik azt a Magnussen fickót... ahova ment? És ott... elrejtőzhetnek?

Zane tágra nyílt szemekkel, hevesen bólogatott.

- És ha már megtették, az megmagyarázhatja, miért tűnt el a karmazsin fonál minden nyom nélkül! Senki sem képes lenyomozni, de még a legkisebb jele sem mutatkozik azóta az éjszaka óta, hogy megtámadták a Tárházat. Egy ilyen durván hatalmas erejű mágikus tárgynál ez lehetetlen, *hacsak* nem használták fel, hogy a Világok közti világba meneküljenek vele! Ha tényleg ez történt, akkor soha senki nem is fog a nyomukra bukkanni, mivel senki más nem tudja, hogyan jusson át a Nexus függönyön! Kivéve talán minket!

- Zane mond valamit – jegyezte meg Ralph furcsa mosollyal.

James egyik fiúról a másikra pislogott, arcán sötét árnyék futott át.

- Ti nem vagytok teljesen komplettek – rázta a fejét. – Mi a fenéről beszéltek?

- Kalandról! – rikkantotta Zane boldogan. – Dicsőségről, csínyekről és egyéb vad dolgokról! És ha már ott vagyunk, az univerzum megmentéséről.

- Ugye csak viccelsz? – hitetlenkedett James. – A mamámnak igaza volt! Tényleg súlyos nagyzási hóbertban szenvedtek! Az apám, és a tied is, Ralph, meg Merlin és két ország legjobb boszorkányai és varázslói *mind* ezen dolgoznak, és ti komolyan azt hiszitek, hogy három iskoláskölyökre van szükségük?

Zane vállat vont.

- Nem ez volna az első alkalom – felelte jelentőségteljesen.

- Ha jól rémlik – legyintett türelmét veszve James –, legutóbb csúfos kudarcot vallottunk! Meg akartuk *akadályozni* Merlin visszatérését az Ősök udvara idején, ehelyett szépen belesétáltunk Madame Delacroix csapdájába! Még az a szerencse, hogy Merlin végül jónak bizonyult! Többé-kevésbé. A világ talán sokkal jobb hely volna, ha nem kavarunk bele a dolgokba.

Ralphot ez komolyan gondolkodóba ejtette, de Zane lelkesedését nem lehetett csak olyan könnyedén letörni.

- De működött, nem?

- *Mi működött?* – sóhajtotta James elgyötörten.

Zane elmosolyodott.

- Már nem aggódsz a klaccs miatt. Most menj! Remek leszel.

James az égre emelte tekintetét, aztán felsietett a hátralévő fokokon, és utolsó csapattársai nyomában kilépett az emelvényre.

Ettől a ponttól kezdve az este olyan sebességre kapcsol, hogy Jamesnek még levegőt venni is alig jutott ideje. A legtisztább emléke az volt, ahogy a sötét emelvényen állt, és lenézett a kivilágított lelátókra, amelyeken fülrepesztő hangerővel bíztatták a csapatokat a nézők. Zászlók lobogtak a szélben, és a rákezdő esőpermet olyan csillogóvá varázsolta az emelvény padlóját, mintha olajjal kenték volna be.

- Mindenki, ide hozzám – kiáltotta túl a szelet Wood. – Ez az évad első meccse, úgyhogy nyugalom. Szolid és precíz játszmát akarok látni, épp ahogy gyakoroltuk. Fecske formációval kezdünk, elől az öklelők. Mukthatch, te kezdesz őrzőként, de készülj fel, hogy helyet cserélsz Gobbinsszal, amint az ellenfél összegyűjti a csipperjeit. Mindenki megértette?

A csapat hangosan helyeselt, és a James mellett álló Mukthatch, a nagyláb, is beleegyezően bólogatott bozontos üstökével, s hozzá mély torokhangú morgással jelezte, hogy megértette. Wood feszült arckifejezéssel egyenként végignézett a csapatán, aztán tenyerével lefelé előre nyújtotta jobb kezét. A többiek szinte egyszerre nyúltak előre, és tették egymás kezére a sajátjukat, legvégül pedig Mukthatch megmarkolta a teljes rakást hosszú, szőrös ujjával.

- HajrááÁÁ LÁBOK! – harsogta kórusban a csapat, aztán szétváltak, és mindenki megragadta a maga deszkáját. Legelől Jazmine Jade ledobta a deszkát, könnyedén rálépett, majd elrúgta magát, és hamarosan elnyelte a sötétség. A többi csapattag egyenként követte, és egy-kettes fecskeformációba helyezkedve röptek el a karikák felé.

James összeszorította a száját, és a szélben lobogó hajjal lépdelt ki az emelvény szélére. Szíve majd kiugrott a helyéről, ahogy maga mellé ejtette a deszkát. Mostanra már számtalanszor repült a különös seprűvel, de esős sötétben még soha, pláne úgy, hogy ennyien látták volna. A nézők hangosan bíztatták a csapatokat, üdvrivalgásuk visszhangja mintha egyszerre mindenhol érkezett volna, de James ügyet sem vetett rá. Elhatározta magát, aprót biccentett, aztán jobb lábát a deszka lapos testére helyezte, majd elrúgta magát.

A csapat két bemelegítő kört tett meg a nyolcas alakú pályán, s közben elvegyültek az Igor csapat játékosával, akiknek rövid, zöld köpenyeik csak úgy verdestek a szélben.

- Hé, Cornelius! – kiáltotta egy idősebb Igor fiú, aki kényelmesen James mellé kormányozta hosszú, ezüstös színű deszkáját. James néhány zavarba ejtő szóváltást

követően megtudta, hogy Amerikában a „Cornelius” bevett elnevezés mindazokra, akik angol akcentussal beszélnek. Mikor James rákérdezett az okára, azt a választ kapta, hogy egy korábbi Mágiaügyi Miniszter, Cornelius Caramel több mint húsz évvel korábbi, elhíresült beszédei nyomán. – Remélem, nem nőtt nagyon a szívedhez az a deszka – vigyorgott galádul a fiú. – Ugyanis azt tervezem, hogy még a meccs vége előtt kettéhasítom.

- Ahhoz előbb el kell kapnod – felelte James sután, kerülve a fiú tekintetét.

- A helyedben alaposan körülnéznék, mielőtt átvágok a kereszteződésen – szolt az Igor önelégülten. – Ott foglak várni, és előre szólok, nem fogok szépen játszani. Az Igorok a csúcsra törnek!

James elfintorodott, és tétova pillantást vetett maga alá, a sötét mélységre.

- Észben tartom.

Ahogy a bemelegítés véget ért, mindkét csapat szétszóródott a gyűrűk között, elfoglalva a kezdő pozícióját. Mukthatch a középső gyűrű fölött lebegett, és a furkóját szorongatva őrizte a gólgyűrűt, mely lágyan fénylett a sötétben. Az Igorok őrzője, egy nyúlánk testű, kerek, szeplős arcú lány a térdeit nyújtotta, miközben szeme sarkából folyvást Mukthatchot figyelte.

A pályán kívül, a mérkőzésvezető Sanuye professzor egy szokványos seprűn körözött fekete-fehér csíkos zubbonyban, síppal a szájában. Mikor Jazmine és az Igor csapat kapitánya átrepültek a középső gyűrűn, Sanuye megfújta a sípját, és a meccs elkezdődött. A három bőrlabda, a klaccsok, három különböző irányból röppentek fel a levegőbe, és a csapatok tagjai egy emberként vetették rájuk magukat.

James csipperként kezdte a mérkőzést, de mire átevickélt deszkájával a középgyűrűn, már mindhárom klaccsra lecsapott valaki. Mélyen a deszkájára hajolva körbekémlt, és észrevette, hogy az egyik labdát Norrick szorongatja. A másik két klaccs az Igor csapathoz került. James eltökélten felgyorsított, készen rá, hogy a legelső Igor csipPERT, akit utolér, kilökje a karikák közül – legalábbis mindent megtesz ennek érdekében –, s így a klaccs újra szabad prédává váljon. Többé nem volt ideges, nem félt, és egyáltalán nem tartott attól, hogy leesik a deszkáról, ezzel leégetve (vagy megölve) önmagát. Most nem számított más, csak a meccs. Jamest csakhamar elnyelte az elmosódó gyűrűk, a feje körül bömbölő szél, és a mellette elsuhanó játékostársai kavalkádja, akik időnként egy-egy puffanást vagy csattanást követően pörögve tűntek el a sötétségben.

A kereszteződés először szörnyen rémisztőnek tűnt, ám James arra is hamar ráért, és néhány kör múlva már éppen csak egy futó pillantást vetett a keresztúton érkezőkre, aztán a helyzetüktől függően átszáguldott alattuk vagy kicselezte őket. Végül arra is rájött, hogyan fordíthatja saját előnyére a kereszteződést, stratégiailag kihasználva sebességét és manőverező képességét. Ahogy telt a játékidő, James egyre rutinosabban vetett be kisebb-nagyobb álmanővereket az ellenfél támadói ellen, akik ettől kirepültek a pályáról, vagy összeütköztek egymással. Halványan érzékelte a tapsot és üdvölgést, melyet ezek a megmozdulások váltottak ki a szurkolókból, de az egész most távolinak és lényegtelennek tűnt.

A harmadik negyedre James elég magabiztos lett ahhoz, hogy támadójátékosként is kipróbálja magát. A kereszteződésben történő egyik átkeléskor éles szögben megdöntötte a deszkáját, és átfordult vele, így éppen fejjel lefelé érkezett meg a középgyűrűhöz. Az áthaladó Igor csipPER annyira megdöbben ezen, hogy James

könnyedén ki tudta ütni a klaccsot a kezéből, és visszafordultában elkapta azt. Körben a tömeg őrzője dobolt cipőjével a lelátók padlóján. Két karjával a klaccsot védve James játszi könnyedséggel kerülgette az Igor öklelőket, és mikor megtette a három kötelező kört, villámgyors mozdulattal a gólyúró felé hajította a labdát. Az Igor őrző oldalra lendült, furkójával nagyot suhintott, de hasztalan; az ütő néhány centiméterrel elvétette a klaccsot, és James két kezét a magasba emelve ünnepelte élete első gólját, együtt örülve a sikernek a lelátón ülőkkel.

A negyedik negyedre azonban James rájött, hogy a Nagyláb csapat, a maga huszonkilenc pontjával így is le van maradva az Igorok mögött, akik negyvenhat gólt dobtak. Nem mintha az Igorok jobban játszottak volna, épp csak bekövetkezett, amire Zane is figyelmeztetett. A klaccskapdel szabályai nem tiltották a mágiahasználatot, és az Igor csapat meg is ragadott minden egyes alkalmat, hogy éljenek ezzel az engedménnyel. James a saját szemével látta, ahogy olyan védőbűbájokat használtak, mint a turbulenciaörvény, a lasszó bűbáj és a gravitációs kút, valamint különféle fékező átkokkal, sebességrontásokkal, illetve pontosságfokozó bűbájokkal erősítették támadásaikat. Másrészt a Nagylábok szinte semmilyen varázslathoz nem folyamodtak. Jamesnél ott volt a pálcája, a mérkőzés előtt beledugta a direkt erre a célra a kesztyűjére varrt zsebbe. de fogalma sem volt, mit kezdjen vele, mivel az Igorok által kiszórt bűbájok egyikét sem ismerte.

Végül, mikor a meccs már a végéhez közeledett, James kétségbeesése elég nagy lett ahhoz, hogy úgy döntött, használni fog néhány az előző években elsajátított varázslatot. Miközben a köreit róttá, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy Igor öklelő éppen lasszó bűbajt készül Jazmine Jade-re szórni, hogy megszerezhesse tőle a lány egyik klaccsát. James a deszkára hajolva növelte az iramot, és előkapta zsebéből a varázspálcáját.

- *Capitulatus!* - kiáltotta az Igor fiú kinyújtott karjára célozva. A fiú pálcája nyomban kiugrott gazdája markából, és pörögve a mélybe zuhant. A nézősereg döbönt kitöréssel és rosszalló füttyökkel jelezte rosszallását.

- Büntetés! - szólt a seprűjén a közelükbe röppenő Sanuye professzor. - A Nagyláb csapat nem megengedett varázslathoz folyamodott. Két perc kiállítás.

James zavarodott fejrázás közepette kiszállt a pályáról, és az emelvényt vette célba. Oliver Wood haragvó tekintettel fogadta.

- Hát ez meg mi volt? - csattant fel a professzor, miután James leugrott a deszkájáról.

- Varázslat! - vágott vissza James dühösen. - A másik csapat használja! Mi miért nem?

Wood elkapta James szabadon lebegő deszkáját.

- Mi nem így játszunk, James! - felelte rideg hangon. - A mi csapatunk a szilárd alapokra és a szabályos formációkra támaszkodik. Semmi sportszerűtlenség. Lehet, hogy nem nyerünk mindig, de azzal a tudattal sétálunk el, hogy fair mérkőzést játszottunk. Különben is, amit használtál, az *párbaj* bűbáj volt, azokat pedig nem engedélyezik a klaccskapdel meccsmágia szabályai! Szerencséd, hogy nem dobtak ki a meccsről, velem egyetemben!

- Csak egy lefegyverző bűbáj volt - mérgeződött tovább James, és elfordult. - Egyébként pedig, ha úgy nézzük, kidobtak a meccsről, mivel még azelőtt vége lesz a játéknak, hogy letelne a büntetőm.

Wood felsóhajtott, és a pálya felé pillantott, ahol a csapatok megkezdték az utolsó akciójukat.

- Értékelem a lelkesedéset, James, de meg kell tanulnod egy kicsit uralkodni magadon. Mi, a Nagylábok, büszkék vagyunk a tiszta játékunkra. Ha ezt nem vagy képes elfogadni, kiváló repülési képesség ide vagy oda, meg kell válnunk tőled.

James a szeme sarkából méregette a tanárt, de nem felelt. Alig egy perccel később felharsant a mérkőzés végét jelző sípszó, és Sanuye professzor pálcájának egy legyintésével magához hívta a klaccsokat. A csapatok szétváltak, és ki-ki a maga emelvénye felé vette az irányt, míg a lelátókon ülő szurkolók hangos üdvrivalgással és tapssal búcsúztatták őket.

James előre lépett, kivette Wood professzor kezéből a deszkáját, és a csapattársait meg sem várva lecsörtetett a lépcsőn az öltözőbe.

- De hiszen a mágia *engedélyezett* a klacskapdelben! - fakadt ki James néhány órával később, mikor már Ralph, Zane és ő, néhány Nagyláb csapattársa társaságában a Kulcs és Sárkány egyik sarokfülkéjében ücsörögtek. - Miért fenyeget minket Wood kizárással olyasvalamiért, ami legális?

- A Capitulus nem legális - morogta Jazmine Jade, aki állát az alkarján nyugtatva borult rá az asztalra.

- Így van - bólogatott Norrick. - És különben is, *használunk* mágiát. Például Wood Leperex bűbájt szórt a védőszemüvegekre.

- Ezenkívül alkalmazhatunk gumikesztyű bűbájt, ha nálunk van a klaccs - tette hozzá Harold Gobbins. - Meg légsavar rontást, hogy stabilan tartsa a deszkákat, amíg a pályán vagyunk.

- Kétlem, hogy ezek egyáltalán számítanak - rázta a fejét James. - Az Igor csapat *komoly* varázslatokat használt ma este. Némelyikről még csak nem is hallottam!

Jazmine felült.

- Mert nekik megvan a maguk sportvarász edzője, akinek nincs más dolga, csak hogy új klacsbűbájokkal álljon elő. Persze engedélyeztetniük kell a mérkőzésvezetővel, de szinte mindig megkapják az engedélyt, amíg senki sem sérül meg.

- Ez igaz - szólt Zane. - A Zombik varázsedzője tavaly kitalált egy olyat, ami megdermesztette a levegőben az ellenfél deszkáját. Így persze elég nagy volt a valószínűsége, hogy a játékos lerepül a deszkáról, ami megállt alatta, de ez nem a bűbáj hibája volt. Egészen addig használhattuk, amíg egy megdermesztett deszka egyszer tömegkarambolt nem okozott, és mindkét csapatból a fele játékos lesérült. Tök jó volt!

James hitetlenkedve összeszűkítette a szemét.

- Várjunk csak! Azt akarjátok mondani, hogy ha a meccs előtt szóltam volna Sanuyénak, hogy Capitulatust akarok használni védekezéshez, úgy legális lett volna?

Wentworth Paddington homlokráncolva töprengett, aztán feltolta orrán nagy szemüvegét.

- A hivatalos klaccs szabályzat nemigen szereti a párbaj bűbájokat a meccsek során – mondta színpogva. – De van rá mód, hogy megkerüljük. Ott van például Fricska.

- Görcsbe rándul tőle az ellenfél keze, és kiesik belőle minden, amit tartott – magyarázta Jazmine. – Működik pálcán, klaccson, mindenben.

Zane lelkesen bólogatott.

- És ne feledjük a Csontdermesztő rontást. Nagyjából ugyanúgy működik, mint a Petrificus Totalus, de csak a test egy kiválasztott pontján. Ha eltalálsz vele valakinek a karját, az legalább öt percig semmit sem lesz képes csinálni vele.

James elképedésében csak a fejét tudta csóválni.

- Szóval igazából bármilyen bűbájnak van klaccsban engedélyezett változata, és egyfolytában újakat találnak ki?

Jazmine összeszorított szájjal biccentett.

- Nagyjából igen, így van.

James hátradőlt a fülke ülésén.

- És ki a Nagylábok varázsedzője? Szeretnék vele váltani egy-két szót.

- Gondolom, Wood – felelte Wentworth bizonytalanul. – Kéri valaki a vajsöröm maradékát? Csak a felét tudom meginni, különben egész este csuklani fogok.

- Ide veled, Went – rikkantotta Gobbins. Felült, és a kisebb fiú előtt álló palack felé nyúlt. – Majd én megmutatom, hogyan kell inni.

- Tudom, hogyan kell inni, köszönöm szépen – szólt Wentworth sértődötten. – Csak a vajsört nem bírom igazán. Tudod, speciális diétán vagyok.

- Igen, igen – sóhajtott a szemét forgatva. – Mind tudunk róla. Yeats nem használ vöröshagymát, mióta a kúriában laksz, márpedig a májas menü így elég szánalmas tud lenni. Péntekenként ezért eszik mindenki a büfében, még a felsőbb évesek is.

- Nem tehetek róla – motyogta Wentworth, összekulcsolva maga előtt a karjait. – A vöröshagymától csalánkiütéses leszek. A fokhagyma még rosszabb. Nem kell az orrom alá dörgölni.

- A dörgölés talán meggyógyítana – pillantott fel Ralph. – Próbáltad már? Dörzsöld be az egész tested vörös- és fokhagymával, mint valami gyógykenőccsel!

- Aztán tegyél hozzá még egy kis vaját, és mehetsz is a pénteki menüre főfogásnak – kontrázott rá Zane. – Grillezett Pastington pástétomot mindenkinek!

- Kac-kac – szólt Wentworth morcosan. – Ez komoly egészségügyi probléma, ha tudni akarod.

James felhajtotta a vajsöre maradékát, aztán felállt, és bejelentette, hogy elmegy beszélni Wooddal a csapat szánalomra méltó meccsmágiájáról. Úton az ajtó felé Albuson és Lucyn akadott meg a szeme, akik egy közeli asztalnál ácsorogtak, és egy csapat idősebb diákot figyeltek, amint azok egy különös asztal mellett egy varázscsocsó nevű játékot játszottak. Az asztalon egy sor fémrúd húzódott keresztben, rajtuk kerámiaemberkéék pörögtek vagy oldalaztak attól függően, hogy miként irányították őket az asztal oldalából kiálló, bőrrel borított fogantyúkkal. A pályán, a bábuk által rugdosva apró, fehér golyó pattogott ide-oda. Mikor James elhaladt az asztal mellett, az egyik játékos megpörgette a rudat, mire a labda

kiröppent a pályáról. James fürgén elkapta.

- Szép fogás, Cornelius – szólt oda neki az egyik felsős játékos. – Még megvannak a meccsreflexek, mi?

James oda pillantott, és meglátta, hogy a fiatal férfi barátságosan mosolyog rá, és elismerően biccent feléje.

- Add vissza a labdát! – rikácsolta az egyik apró kerámiafigura. A többiek is csatlakoztak hozzá magas, éles hangjukkal, és csakhamar sivítózó hurrogás töltötte be a kocsmát. James visszadobta a labdát a fiatalembernek, aki megszólította. Az könnyedén elkapta, de nem fordult el.

- Jó voltál a pályán, Potter – mondta. James még csak most vette észre, hogy a férfin narancs-kék pulóver volt, a főiskolás Nagylábok viselete, akik közül a legtöbben a színház mögötti sorházakban laktak. – Ne hagyd, hogy Wood visszafogjon!

James oldalra döntötte a fejét, és úgy meredt az idősebb fiúkra.

- Tudja valamelyikötök, hogy miért nem használ Wood egyetlen komolyabb varázslatot sem a klacsmecceken?

A főiskolások váltottak egy pillantást, és hozzá kelletlenül mosolyogtak. Végül a pulóveres válaszolt.

- Ne érts félre, Wood rendes fickó. Mindössze arról van szó, hogy az a beszéd járja, minden merészségét a jó öreg Anglia kviddicspályáin hagyta.

A többi férfi a fejét rázva felnevetett, majd egy pillanattal később mindnyájan visszatértek a játékhoz.

- Biztos vagyok benne, hogy ez nem így van – szólt egy szelíd hang. James odanézett, és a melléje lépő Lucyt és Albust látta meg. – Majdnem nyertetek ma mindenféle puccos mágia nélkül is.

- Szépen repültél, nagy testvér – értett egyet vonakodva Albus is. – Elmentem a Vérfarkas csapat válogatására, de kiröhögtek. Azt mondták, csak egy igazi amerikai veheti fel a harcot a Vérfarkas ház nevében.

- Ez szörnyű – vonta össze a szemöldökét Lucy. – És ellent mond az iskola elveinek.

- Ha klacsról van szó, nem – vont vállat Albus. – Minden ház maga alkotja meg a szabályokat azt illetően, hogy ki kerülhet be a csapatba, milyen gyakran eddzenek, milyen védőfelszerelést viseljenek, ilyesmi. Kiosontam a pályára, és kipróbáltam az egyik olyan deszkát. Maradjunk annyiban, hogy nem fogok sírni a csapat döntése miatt. Viszont bekerültem a Vérfarkas kviddicscsapatba, bár főként csak azért, mert emberhátrányban voltak, mivel tavaly végzett a legjobb terelőjük. Jövő csütörtökön játszok Zane haverod ellen. Anya, apa és Lily is eljönnek.

James az öccsére sandított, ahogy elindultak a Kulcs és Sárkány hátsó kijárata felé.

- Találkoztál velük ma este?

- Naná, te nem? – felelte Albus. – Ott ültek velem a Vérfarkas lelátón. Anya mondjuk nem sokat látott a meccsből, mivel folyton eltakarta a szemét, és azt hajtogatta, hogy nem képes odanézni. Apa is egész idő alatt a pálcáját szorongatta, és mindig, mikor a kereszteződésbe értél, mocoogni kezdett, mintha arra készült volna, hogy ha lezuhannál, nyomban felpattanhasson és elkaphasson. Viszont végig az az eszelős vigyor ült az arcán, mint otthon, a kviddicsmeccsek alatt. Tudod, mint aki

alig tudja türtőztetni magát, hogy ne ugorjon seprűre, és csatlakozzon be a játékba.

James akaratlanul is elmosolyodott a gondolatra.

- Tudom, mire gondolsz. Itt vannak még?

Lucy megrázta a fejét.

- A papátok kapott egy üzenetet a saját szilánkján keresztül. Az övé sokkal kisebb. Mindig magánál hordja a talárja zsebében, nehogy lemaradjon valamiről. Miután megjött az üzenet, ő, Ginny néni és Lily szinte rögtön elmentek. Megkértek, hogy mondjam meg neked, hogy üdvözölnek, és büszkék rád.

- *Engem* kértek meg, hogy mondjam meg neki - fordult Albus Lucyhez, aki kerülte a tekintetét.

- Bebiztosították magukat - felelte a lány óvatosan. - Úgy gondolták, te úgyis elfelejted.

Albus az égre emelte tekintetét.

- Nem felejtettem el. Csak nem jutott eszembe, amíg fel nem hoztad. Az nem az én hibám, hogy beelőztél.

- Visszamegyek a házamhoz - mondta James, kilökve a vastag ajtót. - Teljesen kivagyok.

Lucy követte őt a ködös éjszakába.

- Egy darabon veled tartok - szólt. - Vissza kell mennem a kastélyba. Holnap reggel amerikai varázstörténelemmel kezdek, és még hátra van egy kis olvasnivaló.

James együtt érzően felmordult, aztán Lucyvel az oldalán megindult az ösvényen. A lány kisvártatva ismét megszólalt.

- Az az óriás, Bunyan professzor, okos fickó, nem?

James vállat vont.

- Fogjuk rá. Úgy tűnik, egy egészen másféle óriástörzsből származik, mint Grópék.

- Állítólag egyáltalán nem törzsből való, csak azért nőtt ilyen nagyra, mert fiatalkorában húsz egész csirkét és tizenöt tucát tojást evett naponta.

- Aztán tíz tehén tejével öblítette le, és testmozgásként addig úszott körbe-körbe az Erie-ben, míg az egész tó egy hatalmas örvénnyé nem változott - bólogatott James mosolyogva. - Elhiszed egy szavát is?

Lucy megrázta a fejét.

- Azt hiszem, az amerikaiak ezt hívják „mesebeszédnek”. Afféle átmenet mítosz és legenda között.

- Nekem az a kedvencem, mikor a függetlenségi háború idején mágikus köd ereszkedett George Washingtonra, és a kis, farmerekből álló seregére, ami aztán elrejtette őket az óriási, brit hadihajók elől, ami őket kereste.

- Szerintem ez igaz - mondta Lucy tétován. - Habár valóban elég nehéz megállapítani, hogy mi mítosz, és mi valóság Amerika történelmében. A nagy része olyan... hihetetlen.

James séta közben felvonta a szemöldökét.

- Nem sokat tudok a történelemtől, de még most is elég hihetetlennek érzek itt sok mindent.

Lucy felnevetett, de volt valami különös a hangjában. James a lányra sandított.

- Mi van veled, Lu? - kérdezte.

A lány felpillantott rá, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

- Semmi. Miért kérded?

James hátranézett.

- Csak mert épp most hagytuk el az Erebosz kastélyhoz vezető ösvényt, az Oktogömb mellett.

Lucy visszanezett arrafelé, amerről jöttek.

- Igazad van – bólintott. – Milyen buta vagyok! Ööö, akkor, azt hiszem, én most visszamegyek. Jó éjszakát, James!

James nézte, ahogy Lucy rámosolygott a sötétben, aztán sarkon fordult, és visszaszaladt a nyirkos ösvényen. Fekete haja a válla körül verdesett, és ragyogni látszott a közeli lámpa fényében. Ahogy Lucy elérte a lámpaoszlopot, hátrapillantott, s mikor meglátta, hogy a fiú őt figyeli, megállt.

- Remekül csináltad az este – kiáltotta oda neki egy másodpernyi szünetet követően. – Büszke voltam rád, hogy próbáltál varázsolni, még ha bajba is kerültél miatta.

James a lányra pislogott. Már éppen kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, ám a lány megpördült, és az Erebosz kastélyba vezető járóköves ösvényt, s rajta Lucy, elnyelte a sötétség. James becsukta a száját, és Lucy körvonalait figyelte, amint a lány befordult a fák árnyékába. Mégis mi ütött belé? James megrázta a fejét, aztán megfordult, és továbbindult az Apolló kúriához.

Kimerült és feszült volt, azonban egy bizonyos szeleburdi elégedettség is eltöltötte. Jó munkát végzett az este. A szülei büszkék rá. Ráadásul ő a háza klaccscsapatában játszik, míg Albus ugyanezt nem mondhatja el magáról. Ez az utolsó kicsinyes öröm volt, mindazonáltal öröm. Nem maradt más, csak Wood professzor zavaros titka, hogy miért nem enged komolyabb mágiát a klaccsmecsekben, de James úgy vélte, ezt könnyedén kiderítheti. Még jól emlékezett a néhány nappal korábbi beszélgetésére a professzorról, és úgy gondolta, az alapján elindulhat. Kicsit ködös volt a kép, de valami köze biztos volt ahhoz, hogy szeretné kivívni az elhunyt szülei tiszteletét; és a saját magáét is. Az egész úgy kacifántos és kissé örült, de egyfajta fordított logikával levezethető. Ha Wood szülei szégyellték, hogy a fiuk harci mágiát használt, a férfi talán úgy érezhette, hogy ha csak olyan alap szinten, mint egy klaccs mérkőzés, segíthet visszanyerni szellemeik helyeslését.

James megcsóválta a fejét. Felnőttnek lenni örülden bonyolult. Örült neki, hogy ha csak a kor szempontjából is, de egy ideig még gyerek lehet.

A következő hetek során Jamesnek nem adódott alkalma beszélni Wood professzorról a Nagyláb csapat meccsmágia terén mutatott hiányosságairól. Ehelyett szorgalmasan bújt a kis, szürke szabálykönyvet, amiből Wood annak idején a másolási büntetést adta. A *Támadó és védekező bűbájok alapjai* című fejezetből sokat megtudott a játék legalapvetőbb bűbájairól, többek között azok közül is néhányról, amelyeket az Igor ház csapata használt az első meccsük folyamán.

Ahogy telt-múlt az idő, és a többieket is látta játszani, James arra jutott, hogy a különböző házak csapatai egészen különböző módokon közelítették meg a klacsskapdel meccsmágia témakörét.

Az Igor csapat például az idő nagy részében megszokott klacss bűbájokat használt, de esetenként mindenkit meglepett egy-egy rendkívül kreatív varázslattal, melyeket gyakran több játékos szórt ki egyszerre. Ezek a kísérletek aztán vagy sikerrel jártak, vagy nem, de mindig izgalmas volt látni, és a tömeg is kitörő örömmel fogadta az Igorok elborult fantáziáját.

Ennek épp ellenkezője volt a Pixi csapat stílusa, akik teljesen eredeti meccsmágiák egész sorát mutatták be a mérkőzéseken, melyeknek javát maga Newt mama alkotta meg. A Pixik klacsmágiája szinte mindig szép, csillogó és pusztító erejű volt, mint például, mikor a csapatkapitány, egy Ophelia Wright nevű lány elvarázsolta a deszkája farkát, hogy apró, szivárványszínekben pompázó pillangókból álló ösvényt húzzon maga után. A lepkék valóban gyönyörűek voltak, mindazonáltal kövérek és esetlenek, így mikor az ellenfél csapat egy-egy gyanútlan játékosa belerepült az Ophelia által húzott nyomba, a mezét és védőszemüvegét csakhamar színes és szétkenődött pacák borították be.

James rengeteg időt töltött a kampusz könyvtárában, klasszikus klacsskapdel stratégiák után kutatva, és gyakran Zane és Ralph is vele tartott. James először csak titokban kezdte el a talált támadó és védekező bűbájokat gyakorolni, Sir Pepperpock mellszobrát használva célpontnak. Néha Rose, Scorpius, sőt, Damien Damascus és Sabrina Hildegard is végignézték a szilánkon keresztül a fiú próbálkozásait.

- Még mindig túl hangsúlyosan ejted a lasszó bűbáj második szótagját – jegyezte meg egy alkalommal Rose kritikus hangnemben. – Így túl rövid lesz a hatótávja.

- És jobban körözzön a csuklód – tette hozzá Damien, saját pálcáján mutatva a helyes mozdulatot. – Látod? Szép, spirál alakban. Megkönnyíti a célzást.

James karjával letörölte a homlokát.

- Nincsen nektek házi feladatotok?

- Elfelejtetd, hogy itt sokkal később van – szipogott Rose. – Csakis azért vagyunk még fent, mert olyan szórakoztató vagy. Jobb, mint a tévé.

- Mutasd újra a gravitációs kutat! – szólt Sabirina élénken, mire a hajába tűzött penna vészesen kilengett. – Azt olvastam, hogy aki nagyon jó benne, az olyan erőset is képes létrehozni, amiből még a fény sem tud kiszökni! Mint valami miniatűr fekete lyuk!

Ralph, aki eddig az ágyán hevert különféle pennákkal, pergamenekkel és csokipapírokkal körülbástyázva, most felnézett az amerikai varázstörténelem könyvéből.

- Egyébként honnan tudtok ennyi mindent a klacsskapdelről?

- Könyvtárból – vontta meg a vállát Rose. – Nem sok mindent találtunk róla, csak néhány magazint, amiben megemlítik. Úgy tűnik, Angliának is van klacss ligája, bár kétkem, hogy bárki is hallott volna róla. Olvastam egy interjút a pasassal, aki a ligát vezeti. Elég... lelkes. De volt egy jó kis cikk a játékkal járó alapvető bűbájokról. Kipróbáltad már a síp-szipp rontást, amit Damien említett?

- Már *mondtam* – eresztette le a pálcáját James –, hogy nem használhatunk olyan bűbájokat, ami sérülést okoz. Van egy erős gyanúm, ha elvarázsolom a játékvezetőt, hogy nyelje le a sípját, az automatikusan büntetéssel jár.

- Nincs büntető, ha nincs síp, amivel befújják – morfondírozott a James ágyán kuporgó Zane. – Nem igaz? Ha valaki szabálytalanságot követ el, de síp hiányában nem fújják be, akkor az szabálytalanságnak számít?

- Épp erre akartam kilyukadni! – vágta rá Damien a szilánk túloldalán.

- Felejsétek el – jelentette ki James határozottan. – Nem kockáztatok egy újabb kiállítást.

- Akkor nem bánod, ha lenyúlom a síp-szippet? – derült fel Zane arca. – Lefogadom, hogy Warrington jó hasznát venné.

James a plafonra emelte tekintetét, a szilánk másik oldalán viszont Damien Damascus a tükör lapja felé bökött.

- A jogok engem illetnek, Walker! Ne merd ellopní, és a saját találmányodnak beállítani!

- Ugyan már, miket képzelsz te rólam? – mondta Zane sértett hangon.

A szezon harmadik meccsén James végre elég magabiztosnak érezte magát, hogy kipróbáljon néhány klacsmágiát játék közben. Várt a Vámpír ház elleni meccs negyedik negyedéig, és mikor megbizonyosodott róla, hogy Wood professzort túlságosan lefoglalja a különböző formációk kiáltozása, lasszó búbájt küldött az előtte repülő Vámpír csipperre. Tökéletesen bevált. A klacscs azonnal kiugrott a fiú hóna alól, és hátrabucskázott a levegőben. James kissé meglepetten és örömittasan kapta el; nem hitte volna, hogy ilyen könnyű lesz.

A tömeg is meglepődött, kicsit késve tapsolták meg az akciót, így mire Wood kíváncsian keresni kezdte, hogy mit ünnepelnek, James már átszáguldott a keresztződésen, és megkerülte a Nagylábok emelvényét. Mikor James a kötelező három kör vége felé járt, két Vámpír öklelő bukkant fel előtte, nem titkoltan azzal a céllal, hogy kiszorítsák őt a pályáról. James összeszűkítette a szemét, és felemelte pálcáját.

- *Cresco Gravitatis!* – kiáltotta, valahová a két öklelő közé célozva. Különös hang hallatszott, mint egy kifordított pukkanás, és az öklelőket hirtelen kiszippantotta valami a pályáról. A gravitációs kút központjában összeütköztek, és mikor James elrepült mellettük, elégedetten látta, hogy valamivel sötétebb körülöttük a levegő, mint máshol. A kút gyorsan magába roskadt, ám addigra a Vámpír öklelőknek esélye sem volt, hogy utolérjék Jamest, aki a deszkájára hajolva gyorsított, és az utolsó hurkot követően könnyedén pontot szerzett, ügyesen a Vámpír őrző furkótávolságán kívül tartva a klacscsot.

A nézősereg mennydörgő tapssal reagált a megmozdulásra, a meglepetéstől épp úgy, mint az elragadtatástól. James őszintén remélte, hogy Wood nem vette észre, amint klacsmágiát használt, de a remény nyomban szertefoszlott, mikor a stadiont bezengte a meccs kommentátorának, egy Cheshire Chatterly nevű Zombi lánynak a hangja.

- És a Nagylábok varázsjátéka ezzel a sokkoló ugrással átlépett a huszonegyedik századba, hála a huszonkettes mezszámú James Sirius Potter lenyűgöző pálcamunkájának! – dörögte túl a nézők zsvajját a felerősített hang. – Talán egy új kor hajnalának vagyunk tanúi a Nagyláb ház sporttörténelmében? Idővel kiderül. Addig is, háromszoros hurrá Oliver Wood professzornak, és az eredményes edzéstervnek!

James dermedten pillantott a kommentátori páholy irányába. Nem lepte meg

túlságosan, hogy Cheshire Chatterly oldalán a veszettül integető, vigyorgó Zane ücsörgött, és Jamesre kacsintgatott. James próbálta kerülni Wood tekintetét, de mikor megkerülte az emelvényt akaratlanul is a férfi felé pillantott. Wood kissé kényszeredett mosollyal nyugtázta a tömeg éljenzését.

- Szép volt, James! – kiáltotta oda neki Norrick, ahogy elsuhant James mellett a deszkáján. – Viszont mostantól tartsd nyitva a szemed. A Vámpír csapat módszeresen le fog téged vadászni, mivel azt hiszik, egyedül te használz meccsmágiát.

James nagyot sóhajtva hajolt rá a deszkájára, és növelte a sebességét a kereszteződés felé menet. Valóban, több Vámpír játékos is sötét pillantásokkal méregette őt, ahogy közeledtek.

- Akkor te miért nem próbálsz varázsolni, Norrick? – javasolta James, túlkiabálva a bömbölő szelet. – Nem illegális.

- Nem is *ismerem* azokat a bűbájokat! – válaszolta Norrick. – Az az előbbi egy gravitációs kút volt, nem? Nagyon durva!

James már éppen meg akarta volna győzni Norrickot, hogy annyira azért nem nehéz bűbáj, de a két fiú ekkor beszáguldott a kereszteződésbe, és a keresztforgalomban elvesztette a másikat a szeme elől.

James többet nem próbálkozott varázslással a mérkőzés folyamán, melyet végül ötvenhét-ötvenre elveszítettek. Miután lefűjták a játékot, az emelvény alatti öltözőben várta, hogy vajon Wood megrója-e. A csapat többi tagja boldogan gratulált neki, miközben kibújtak a védőfelszerelésekből, de mikor Wood lesétált a lépcsőn, a kis helyiség azonnal elnémult, és mindenki Jamesszel várta, hogy mit mond házuk elnöke. Wood lassan végignézett a szokatlanul csendes öltözőn, egyenként mérve minden egyes játékost.

Végül megköszörülte a torkát, és így szólt:

- Mindenki jól játszott. Remek meccs volt. Rég nem végeztünk ilyen szoros eredménnyel. Csak így tovább!

James a tanárt figyelte, amint az megindult a kijárat irányába. Mikor a faajtó csattanva becsukódott, megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Valamilyen oknál fogva Wood láthatóan úgy döntött, hogy nem tanít a csapatának komolyabb meccsmágiát, de úgy tűnt, legalábbis James esetében, szemet hunyt a kezdeményezés fölött. James szinte érezte, ahogy az aggodalom súlya a vállára ereszkedik.

- Hé, James – huppant le mellé Wentworth a padra. – Gondolod, hogy meg tudnád nekem tanítani azokat, amiket az előbb csináltál?

- Igen – értett egyet Gobbins is. – Nekem is. Nem tudom, a többiek hogy vannak vele, de nekem nagyon bejöttek azok a bűbájok. Pokolba a hagyománnyal! Le akarok átkozni néhány fejet!

- Hé, hé, hékás, ácsi – tartotta fel a kezét James. – Én is magam tanultam meg, könyvekből. Wood talán hagyja, hadd csináljak a pályán, amit akarok, de ha rájön, hogy az egész csapatnak tanítom...

- Nem az egész csapatnak – szólt Wentworth a mezével törölgetve a szemüvegét. – Csak nekem és Gobbinsnak.

- Meg nekem – tette hozzá Jazmine, helyet foglalva James másik oldalán.

- Wurfh – mordult fel egy újabb hang. James felpillantott, és látta, hogy Mukthatch is csillogó szemekkel bólogat le rá.

James kétségbeesésében már mindkét kezével a hajába túrt.

- Nézzétek, én nem vagyok tanár. Én is alig tudom azokat a bűbájokat! Csak olvastam róluk, néztem, mások hogy csinálják, és a szobámban gyakoroltam, amíg készen nem álltam, hogy élesben is kipróbáljam.

- És nekünk nem is szóltál? – szólt Wentworth szemrehányóan.

- Nem, nem, így jobb – lelkesedett Gobbins. – Egy csomó bajtól megkímélt bennünket! Így csak azt kell megtanítania, amit már tud!

- Nem taníthatok senkit semmire! – fakadt ki James, próbálva visszafogni a hangját.

- Miért nem? – érdeklődött Jazmine.

James megrázta a fejét, és összepréselte ajkait, mintha nem tudná, mit feleljen.

- Rharrf whubfle – szólt Mukthatch, és bátorítón James vállára csapott, aki ettől majdnem lefejelte a háta mögötti falat.

- Muknak igaza van – bólintott Wentworth. – A csapattársaid vagyunk, és a barátaid. Most nem arról van szó, hogy átveszed Wood munkáját, vagy ilyesmi. Gondolj rá úgy, mintha... segítenél nekünk a házi feladatban.

- Így van – vigyorgott Gobbins. – A klacss háziban.

Jazmine komoly arccal biccentett.

- Mi segítenénk *neked* a *te* leckédben, James.

- Tényleg? Nem hinném! – fröcsögte James Jazmine felé fordulva. – A múltkor hiába kértem, hogy segíts a prekognitív tervezéstan esszémben!

- Nem segítséget akartál – emelte az égre a tekintetét Jazmine. – Meg akartad venni tőlem a tavalyi dolgozatomat. Azért a kettő nem ugyanaz.

Gobbins megrázta a fejét.

- Én megmondtam, hogy húsz dezső alatt szóba sem áll veled, öreg.

Wentworth makacsul kötötte az ebet a karóhoz.

- Szóval, fogsz nekünk segíteni a klacsmágiában, James? Nekünk, négyünknek?

James egyenként végignézett csapattársai arcán, aztán lemondóan felsóhajtott.

- Juhé! – boksolt a levegőbe Gobbins. – Mikor kezdünk?

- Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – bölcselkedett Jazmine. – Még korán van. Találkozhatunk a padláson lévő klubszobában. Senki nem használja, mióta Bump, a kopogószellem beköltözött. De ő nem fog zavarni minket, ha nem bánjátok, hogy néha hozzátok vág egy-egy könyvet. Talán még segít is. Legalább lesz mire célozni.

James előre hajolt, és lehúzta bakancsát. Hagyta, hadd folyjon tovább a beszélgetés a maga medrében, nélküle. Titokban egyáltalán nem bánta, hogy megmutathatja néhány barátjának, mit tanult, feltéve persze, ha nem az egész csapatról volt szó. Még mindig kivívhatja Wood professzor haragját, de James aggodalma, hogy bajba kerülhet, eltörpült a vágy mellett, hogy legalább egy klacsmecset megnyerjenek a szezonban. Mire ő és a csapattársai elhagyták a pincehelyiséget, és kísértáltak az alkonyfényben fürdő Pepperpock arénába, már azt is tudta, mit fog nekik először megtanítani.

- Bocs, srácok – mondta Ralphnak és Zane-nek, mikor azok odasiettek hozzájuk. – Ma este nem lesz vajsör a Kulcs és Sárkányban. Más dolgom van.

- Gondoltuk – sóhajtotta Zane. – Jó kis varázstrükköket tanítasz a csapatodnak?

- Psszt! – pissezte le James körbesandítva. – Nem az egész csapatnak. Csak

néhány havernak. Tartsd titokban, oké?

- Jól van - egyezett bele Zane, és felemelte kezeit, mikor Mukthatch fenyegetően föléje tornyosult. - Hátrébb az agyarakkal, Csubakka! A titkok biztonságban van nálam. De tartsátok észben, hogy jövő héten a Zombi ház lesz az ellenfeletek. A mágia a középső nevük.

- Igen? - vágott vissza Wentworth, teljes magasságában kihúzva magát. - A Nagyláb csapat középső neve pedig... ööö...

- Láb? - javasolta Jazmine sután.

- Lábbal fogunk eltiporni titeket! - biccentett Gobbins. - Hála Jamesnek, az új varázsedzőnknek.

A többi Nagyláb szívélyes kurjongatások és James hátba veregetése közepette helyeselt.

Zane a fejét rázva forgatta a szemét, és hozzá hamiskásan mosolygott.

- Én hősöm - szólt, s könyökével játékosan oldalba bökte Jamest.

James szégyenlősen vigyorgott rá.

13. AZ OKTOGÖMB ÉS A BÍRA

A félév vége hihetetlen sebességgel közeledett.

James ezután a hét több estjét a ferde mennyezetű padlásszobájában töltötte, és klaccsmágiát oktatott az új barátainak. Bump, a kopogószellem egészen másnak bizonyult, mint amire James számított. Hóborc vidám csínyei ésimpszerű megjelenése mára bekerültek Roxfort legendái közé, Bumpot viszont ember alakú füstpamacsnak is alig lehetett nevezni, és állandó penészszag lengte körül. Kommunikációs eszköztára kimerült a hörgés, zihálás, nyögdéscselés és száraz köhéscselés véletlenszerű változtatásában.

- Tisztára, mintha olyasvalaki kísértete volna, aki náthában halt meg - jegyezte meg egy alkalommal Ralph, akinek nem kimondottan sikerült megkedvelnie a folyton körülöttük sertepertélő szellemet.

- Nem rossz elmélet - értett egyet Went. - Mi is erre gondoltunk, úgyhogy leteszteltük. Ide jött valami töpörödött anyóka az orvosi szárnyból, és mintát vett az ektoplazmájából. Azt mondta, Bump egy kopogószellem, slussz-passz.

- Tényleg töpörödött volt - bizonygatta Jazmine. - A szemüvege nagyobb volt, mint a feje. Van egy sanda gyanúm, hogy a felmenői között akadt egy-két törpe is.

Gobbins Bump felé bökött a pálcájával, mire az sértődött morgással a könyvespolchoz lebegett.

- Azt is mondta, hogy igazából ellenőrizni is felesleges volt - tette hozzá. - Állítólag már időtlen idők óta nem láttak az Aleronban igazi kísértetet.

- Tényleg? - pislogott rá James kíváncsian. - Roxfort tele van velük. Az egyikük régen még történelmet is tanított. Itt miért nincsenek?

Az ajtó melletti, magas támlájú székben ücsörgő Wentworth felvonta a vállát.

- Senki sem tudja. Talán az időzsilip miatt. Lehet, hogy a szellemek nem képesek lépést tartani a minden nap más korbá ugráló iskolával.

- De régebben *voltak* kísértetek – rázta a fejét Gobbins. – Nagyon-nagyon régen. Hallottam róluk ezt-azt. Maga Percival Pepperpock is köztük volt. Meg az az öreg gondnok, valami Freddie, vagy ki. Mindig azon volt, hogy a frászt hozza az emberre, de közben nem akarta levenni azt a nevetséges, csíkos pulóverét, meg a keménykalapját, úgyhogy nem igazán járt sikerrel.

- Na de akkor mi lett a kísértetekkel? – kérdezte Ralph.

Jasmine a fejét csóválta.

- Ahogy Went is mondta, senki sem tudja igazán. Az is lehet, hogy nincsen szellemekből utánpótlás.

Mukthatch morogva vakkantott néhányat, jelezvén, hogy ideje lenne belekezdeni az órába.

A dolgok egész jól alakultak, és James kezdeti fenntartásai lassanként elmúltak. A harmadik találkozó alkalmával viszont Norrick is felbukkant a klubszobában, és kijelentette, hogy a titkos klacsmágia edzések okán jött fel a padlásra. James átkozódott egy sort, de végül beleegyezett, hogy maradhat, míg titokban tartja az órákat. A következő héten azonban újabb csapattagok vigyorogtak Jamesre a padláshelyiség egyetlen ablaka alatt felállított hosszú kanapéről, pálcáikat készen tartva a kezükben.

- Nem szóltam senkinek! – szólt védekezőn Norrick, mikor James dühödtt pillantást vetett rá. – Most már az egész ház tud róla. Itt nem titkolózatsz sokáig. A minap még Heckle és Jeckle is erről vitatkoztak a játékszobában. Mellesleg Heckle szerint néhány csoportos bűbájt is tanulhatnánk, hogy egy kicsit felpezsdítsük a tanrendet.

James felsóhajtott. Igazság szerint nem túlságosan bánta a dolgok alakulását. A Nagyláb csapat meccsmágia lassan, de biztosan fejlődött, még ha csak igazán általános bűbájokra is korlátozódott. James érezte, hogy Wood professzor nem igazán örül a diákjai hirtelen jött tanulni vágyásának, de mindeddig nem szólt egy szót sem. Talán azért, mert a csapat még így sem nyert meccset, habár a végeredmények pontkülönbsége egyre kisebb és kisebb lett. Az utolsó mérkőzésen valójában már ki is egyenlítették, aztán James csalódottan értesült róla, hogy a klacskapdel szabályai alapján, döntetlen esetén az a csapat minősül győztesnek, aki jobb statisztikával kezdte a meccset, így tehát a technikai győzelem a Pixi csapaté lett. Mindazonáltal az erkölcsi győzelem a Nagylábokat illette, amit a csapattagok kitörő örömmel ünnepeltek meg a meccs után, az öltözőben.

Ahogy a csapat vadul kurjongatva, és a ház himnuszát kántálva visszafelé tartott az Apolló kúriába, Jamesnek eszébe jutottak a történetek, amiket az apja a roxfordos kviddicsmeccsekről mondott, és most először mélységes büszkeség töltötte el, hogy végre méltó az apja képéhez. A régi történetek alapján Oliver Wood valaha maga is elszánt játékos volt, aki szenvedélyesen hajtott, hogy győzelemre vigye csapatát. Talán annak, hogy Wood ellenzi a támadó és védekező bűbajok használatát – akár az elhunyt szülei emlékében gyökerezett is az ellenszenv, vagy abban, hogy helytelenítették fiuk részvételét a roxfordi csatában, akár nem –, köze lehetett a régi sportgyőzelmekhez, amiket ezek nélkül ért el. James remélte, hogy így van, mert még

volt egy, s más a tarsolyában.

- Jól van, mindenki figyeljen! – szólította meg a kis padláhelyiségben zsúfolódó összegyűlteket, akik mostanra már majdnem az egész Nagyláb klaccs-csapat felét kítették. – Ez volt minden, amit tudok. Itt az ideje, hogy kicsit kreatívak legyünk. A házi feladatokat a hétvégére, hogy keressetek valami új trükköt, amit a többi csapat ki sem nézne belőlünk, és mikor hétfőn újra találkozunk, tanítsátok meg nekünk. Rendben?

Izgatott moraj futott végig a társaságon. Bump a könyvespolc mellett lebegett, kezében egy vastag enciklopédiát egyensúlyozva, mintha nem tudná eldönteni, hogy kihez vágja hozzá.

A kampusz fáin lassan elsárgultak a levelek, és a földre hullva vastag avarszőnyeggel borították be a fűvet. A fák fagyoskodva nyújtogatták az acélszürke ég felé csupasz ágait, meg-megrezzelve az egyre hűvösebbé váló szélben. James elővette vastag köpenyét, és órákon is viselni kezdte, gondosan összefűzve álla alatt, gallérját felhajtva a nyakára.

- Csinos – jegyezte meg egy nap Lucy kaján vigyorral végignézve unokatestvérén, miközben az igazgatóság felé tartottak, hogy megebédeljenek. – Beillenél a Vámpír házba. Idén nagy divat a köpeny.

- Ahogy a műanyag szemfogak és a fekete hajfesték is – mordult fel a lány mellett ballagó Albus, aki zakója zsebébe dugta a kezét.

- Csak dühös vagy, mert elvesztettétek a kviddicsbajnokságot – legyintett Lucy.

- A bajnokságnak még nincs vége – ellenkezett Albus fogcsikorgatva. – És Zane-nek meg a Zombiknak fogok drukkolni, hogy megverjenek titeket a döntőben!

Lucy vállat vont, mintha egyáltalán nem érdekelné.

- Persze, győzzön a jobbik csapat.

Albus nagyot fújtatott, de nem feszegette tovább a témát. James jól tudta, hogy az öccse vegyes érzelmeket táplál a Vérfarkas ház iránt; a hangulatingadozásaiból ez világosan leszűrhető volt. Néha büszkén és emelkedett hangnemben beszélt az Árész kúriáról és lakóiról, máskor viszont komornak és levertnek tűnt, és inkább ücsörgött Jamesszel, Zane-nel és Ralphfal a Kulcs és Sárkány egyik fülkéjében, mintsem hogy csatlakozott volna a többi Vérfarkashoz a kandalló előtti hosszú asztalnál. Egyszer-kétszer előfordult, hogy James az új haverjai felől érdeklődött Albusnál, ám ilyenkor a fiú mindig védekezésbe kezdett, és azt hajtogatta, hogy nincs semmi baj, szereti a házat, és miért van az, hogy az ember nem ülhet le néha napján a bátyjával anélkül, hogy a magánéletében turkálnának? Végül James feladta, és inkább nem kérdezősködött.

Petra továbbra is fel-felbukkant Baruti professzor bájitalkeverés óráin, és James boldogan látta, hogy a lány többnyire jó hangulatban van. Izzy egész könnyen beilleszkedett a kampusz kis elemi iskolájába, melyet az iskolában dolgozók gyerekeinek tartottak fent.

A két lány egy apró lakásban élt, a tanári szállások egyik épületének legfelső emeletén. James időnként látta őket a büfében, vacsoránál, és ha úgy alakult, melléjük telepedett. Furcsamód, ilyen alkalmakkor kapta el leginkább a honvágy, még annál is jobban, mint mikor Rose-zal és Scorpiusszal beszélgetett a szilánkon keresztül. Ahogy ott ült Petrával és Izzyvel, valamint Ralphfal és Zane-nel, és nevetgélve cseverésztek mindenféle témáról, fájdalmasan emlékeztette őt a roxforti

nagyteremben, vagy a Griffendél klubhelyiségében töltött napokra. Az ilyen alkalmak némelyikén elfogta valami különös aggodalom, és a veszteség érzése, mintha sosem térhetne vissza az otthoni iskola falai közé, sosem láthatná újra az ismerős helyeket és arcokat. Persze ez ostobaság volt. Hamarosan hazatérnek. Ettől függetlenül az érzés megmaradt, és néha, főleg éjjel, az ágyában fekve, fölrémlett előtte a Trelawney professzorral való beszélgetése, még az év elejéről. Eszébe jutottak a távolba meredő, üveges szemek, és a rémisztő búcsúszavak: *A végzetek felsorakoztak. Leszáll majd az éj, melynek nincs hajnala...*

Időnként James találkozott a szüleivel és a húgával, Lilyvel. Ha tehetnék, eljöttek a klacskapdel meccseire, habár az apja szerint korántsem annyiszor, mint szerettek volna. Harry Potter munkája egyre nyomasztóbbá vált, és ez az ő, és a felesége arcán is meglátszott. Kimondatlan aggodalom feszült közöttük. Az Alma Aleronban nem lehetett külsős újságot kapni, de James így is érezte, hogy egyáltalán nem alakulnak jól a dolgok odakint.

- Ne aggódj emiatt - mondta neki Harry, mikor egy alkalommal James szóba hozta ezt. A fiára mosolygott, de James látta az apján, hogy a mosoly nem őszinte, és valószínűleg egyedül neki szól. - Te csak a tanulással és a klacskapdellel foglalkozz. És fél szemmel figyelj oda az öcsédre! Az anyád és én aggódunk kicsit érte az új Vértfarkas barátai miatt.

James vállat vonva bólintott. Jól tudta, hogy az apja csupán a nagyobb bajokat próbálja azzal palástolni, hogy Al beilleszkedési problémáival törődik. Kissé nyugtalanító volt ugyan, de James úgy határozott, ez nem az ő gondja. Éppen eleget aggodalmaskodott a világ dolgain az elmúlt két évben.

- Én már hallottam erről a Magnussen professzorról - mondta James Ralphnak és Zane-nek a következő hétvégén, miközben a hideg járóköveken ballagtak, és lehullott levélkupacokat rugdaltak. - Még elsőévesként. Emlékeztek, mikor azt meséltem, hogy kilopakodtam a láthatatlanná tévő köpönyeg alatt, és követtem apát meg Franklyn kancellárt, mikor az egyik éjjel külön megbeszélést tartottak? Franklyn említette Magnussent, és a szavaiból az jött le, hogy sok baj volt a fickóval. A kancellár ahhoz az Umbridge banyához hasonlította, aki apáékat kínoztá, annak idején.

- Ez nem túl jó hír - vonta össze a szemöldökét Ralph. - Emlékszem azokra a történetekre.

- Ettől még Magnussen a kulcsa az egésznek! - erősködött Zane. - Ő találta meg a kulcsot a Nexus függönyhöz. Utána nézhetnénk az Archívumban, akkor talán rájöhethetünk, hogyan csinálta! Ha megtudnánk, követhetnénk őt a Világok közti világba, és rátalálhatnánk arra, aki a Sorsok tárházának megtámadása mögött áll! - Zane egészen belelovalta magát a témába, James azonban csak felsóhajtott.

- Te megőrültél - mordult fel. - Végeztünk az ilyen kalandokkal, oké? Ralph és én épp eleget tettünk tavaly, mikor azt a szörnyű Kapuőr izét kerestük. Rose is. Ha itt volna, valószínűleg már letépte volna a füledet, amiért újra és újra felhozod.

- Hah! - csapott le rá Zane. - A múltkor beszélgettem erről Rose-zal a szilánkon át. Szerinte is megérvé legalább utána nézni kicsit.

Ralph tétován elhúzta a száját.

- Ő csak azt mondta, hogy szólnunk kéne James papájának, hogy nézzen utána. Végül is ez a munkája.

- Mr. Potter keze már így is teli van – legyintett Zane. – Azt hallottam, hogy a helyi hatóságok, főként a Mágikus Integrációs Bizottság, mind a fülét rágják. Eléggé megnehezítik a dolgát, mivel nem szólnak neki az új hírekről.

- Mi van? – fakadt ki James mérgesen. – Ezt meg hol hallottad?

- Kihallgattam a papádat és Franklyn kancellárt a Kulcs és Sárkányban, Al legutóbbi kividdicsmeccse után. Van, akinek ehhez nincsen szüksége láthatatlanná tévő köpenyre.

James nem tért magához felháborodásában.

- De hát miért zárják ki a helyi hatóságok? Hiszen azért küldték ide, hogy *segítsen*, nem?

- Úgy tűnik, gyanakodnak rá – felelte Zane. – Ne feledd, itt, az Államokban, a Haladó elem eszméi dívnek. Nem *mindenki* hiszi azt, hogy Voldi csak egy forradalmi gondolkodó volt, az emberiség bajnoka, akit elnyomott a kor mágikus uralkodó osztálya, de épp elég ilyen idióta van, márpedig ez nem vet túl jó fényt az apádhoz hasonlókra. Van, aki szerint ő maga áll a VEFF mögött is. Állítólag kérdőre vonták őt a mugli politikus és a Chrysler Building eltűnése miatt is. Kezdi pedzegetni, hogy ő is benne volt a Sorsok tárháza elleni támadásban, főleg, hogy a hiányzó fonál nyom nélkül felszívódott, és eddig még nem sikerült megtalálni, pedig elvileg mérföld széles jelet kellene maga után hagynia. Azt hiszik, a papád csak azért nem találta meg eddig a fonalat, mert nem is *akarja*. Mert a haverjainak falaz, vagy mit tudom én.

- Ez hülyeség! – dühöngött James. – Azért van itt, hogy le vadássza a tetteseket, és az Azkabanba dugja!

Ralph eltöprengett.

- Nos – kezdte lassan –, természetesen nem azt mondom, hogy igazuk van, de ha tényleg benne volna egy a VEFF-hez hasonló szervezetben, feltehetően az volna a legjobb álca, ha ő vezetné a csapatot, ami látszólag utánuk nyomoz. Már persze, ha a Haladó elem szemszögéből nézzük a dolgokat.

Zane le volt nyűgözve.

- Jól kikupálódtál, míg Corsica vitacsapatában süttetted a hasad, mi, Ralphinator? Ha kell, tudsz az ő észjárásukkal gondolkodni!

- Ez hülyeség! – ismételte James, és felrúgott egy különösen nagy levélkupacot.

- A Haladó elem hülyeség – szolt Zane. – Viszont ha hiszel az effélékben, más hülyeségeket sokkal könnyebben tudsz lenyelni.

- De egyáltalán hogyan merülhet fel bennük, hogy az apám csatlakozna egy ilyen rémes társasághoz?

Zane búsan mosolygott.

- Erre könnyű válaszolni. Rengeteg amerikai hiszi, hogy a VEFF csak egy bábszervezet, amelyet a Mágiaügyi Minisztérium, azon is belül az Auror Főparancsnokság irányít. Szerintük az egész csak egy nagy rémisztgető taktika, hogy az emberek féljenek, és továbbra is fennmaradjanak a mugli-mágus elkülönülésről szóló törvények, meg a hasonlók.

Ralph megrázta a fejét.

- Akkor elég dörzsölt fickóknak tarthatják James papájáékat.

Zane biccentett.

A három fiú megtorpant az Oktogomb közelében. A nagy, fekete golyó a medence vizének felszínén úszott, ezúttal elsárgult, halott levelekkel osztozva a

hullámokon. Tompa, alig hallható zúgás hallatszott a lassan forgó kő belsejéből.

- A legenda szerint maga Magnussen professzor találta fel – jegyezte meg Zane, le sem véve szemét az Oktogömből. Egyik lábával a medence vizét kordában tartó alacsony falnak támaszkodott. – Tudtátok ezt?

- Hogyan lehet feltalálni egy nagy, fekete golyót? – vont a szemöldökét Ralph.

- Ez nem csak egy nagy, fekete golyó, te ütődött – szólt Zane. – Ez egy válaszadó gépezet. Felteszel egy kérdést, amit csak akarsz, és ő megmondja a választ.

- Komoly varázslatnak hangzik – ismerte el James. – Mindig helyes választ ad?

- Mindig – bólintott Zane. – De sose hasznosat. Valószínűleg ezért van itt, ahol mindenki hozzáfér. Ha a felelet, amit kapunk, hasznos volna, ez lenne a varázsvilág legértékesebb eszköze. Le merném fogadni, hogy az öreg Magnussen professzor éppen ezt várta tőle, ha a róla szóló legendák igazak.

- Hogy érted, hogy a válasz nem hasznos? – meredt Ralph a lassan forgó kőgömbre.

Zane vállat vont.

- Kvantum. Vagy száz éve Magnussen az Igor ház elnöke volt, és úgy tűnik, szuper agy a technomanciában. Bőszén hitt valami Nagy Mágiaegyesítésben, vagy mifeneben.

- Igen – bólogatott James. Kezdte érdekelni a téma. – Franklyn említette, mikor levitt minket az Archívumba. Nagy Mágiaegyesítés Elmélet a neve. Azt mondta, hogy az emberek régen abban hittek, hogy ha a világon mindent lemérsz, akkor képes leszel megjósolni a jövőt. És ha meg tudod jósolni a jövőt, akkor gyakorlatilag...

- Irányíthatod is – fejezte be Zane. – Igen, én is így hallottam. Úgy tűnik, Magnussen teljesen bele volt bolondulva. Az egész életét az elmélet finomítására tette fel, és próbálta átültetni a gyakorlatba. A legenda szerint elég durva módszereket használt, de hogy pontosan miket, azt senki sem tudja. Akárhogy is, ez itt az egyik dolog, amit út közben feltalált. Azt a Nagy Egyesítés akármit használja, hogy megválaszolja az ember kérdését. De volt valami gebasz a tervezésben, mert habár a válaszok igazából helyesek, szinte mindig teljesen hasznavehetetlenek. Figyeljétek!

Zane a lassan forgó gömbhöz fordult, és hangosan, jól artikulálva így szólt:

- Ó, nagy, misztikus Oktogömb, megnyeri idén a Zombi ház a kviddics bajnokságot?

James és Ralph egyszerre hajoltak az alacsony fal fölé, és a gömbre bámultak. Néhány pillanattal később a gömb forgása leállt, és mintha megmozdult volna valami a belsejében. Homályos, fehér alakok úsztak elő a tintafekete sötétségből, és ahogy közeledtek a felszínhez, egyre szilárdabb formát öltöttek, míg végül szavakká nem formálódtak. A három fiú elgondolkodva meredt a felíratra.

HA KTHULL HOLDJAI EGYÜTTÁLLNAK IPSUS NAGY SZARVÁVAL

Egy perc néma csöndet követően Ralph megköszöri a torkát.

- Akkor ez most igen... vagy nem?

- Senki sem tudja – vágta rá Zane virgoncan. – Épp ez a lényeg. Gondolom, a

Kthull egy bolygó, valami ismeretlen galaxisban. Az Ipsus meg, valószínűleg, egy konstelláció, vagy ilyesmi. De az is lehet, hogy egy igazi lény igazi szarvval. Tök mindegy, úgy sem tudjuk, hogy együttáll-e egy bolygó holdjaival, tehát, még ha a válasz helyes is, attól a számunkra tökéletesen haszontalan.

- Akkor honnan tudod, hogy helyes? – kérdezte Ralph. Ez James szerint is ésszerű kérdés volt.

Zane biccentett.

- Figyeljétek! – Visszafordult az Oktogömbhöz. – Hé, te, ki nyerte a múlt heti Zombi-Igor klacsmecset?

Az Oktogömb felszínére kirajzolódott betűk James és Ralph szeme láttára váltak köddé, majd a szerkezet zúgva-búgva ismét forogni kezdett.

- Az „ó, nagy, misztikus Oktogömb” szöveg nem kötelező – ismerte be Zane várakozás közben. – Csak arra gondoltam, úgy sokkal... tudjátok, hatásosabb a show.

A medence közepén lebegő fekete gömb ismét megállt, és a mélyéről két szó úszott elő.

ZOMBI HÁZ

- Látjátok? – bökött Zane a lebegő gömb felé. – Ha már tudod a választ, mindig egyenesen mondja meg. És mindig helyesen.

- Már értem, mire gondoltál – ráncolta a homlokát Ralph. – Így tényleg nem nagy segítség.

Zane biccentett.

- Állítólag tisztára megőrjítette Magnussent, mert nem tudott rájönni, mi a baj vele. Azt beszélük, emiatt kereste meg és nyitotta fel a Nexus függönyt, habár hogy miért, azt nem tudják. Talán ha visszakövetnénk a nyomait, mi is választ találhatnánk erre a rejtélyre!

- Nem – vágta rá James határozottan. – Anyának igaza volt. Épp elég bajunk van a sulival, a klacssal, meg a többivel. Bárki is volt ez a Magnussen, ha bármi hasznos van vele kapcsolatban, biztosra veszem, hogy apa már dolgozik rajta. Majd ő megtalálja a Nexus függönyt, és megtalálja azt, aki megtámadta a Sorsok tárházát. Erre mérget vehetsz.

Zane vonakodva szakadt ugyan le a témáról, de nem hozta fel ismét a délután folyamán, sem a hétvégén.

Hétfő reggel Bunyan professzor felvitte osztályát a művésztorony legfelső emeletén berendezett múzeumba, ahol megmutatta nekik számtalan történelmi személy portréját, akiről az év során tanultak. Az óriás tanár a múzeum boltívei alatt görnyedezve bökött rá egy-egy híres amerikai csata festményeire, melyek azt ábrázolták, hogyan segítette a harcban az Egyesült Államok seregét egy amerikai varázsló, Quenton Harrow által vezetett titkos varázslókülönítmény. Amikor elhaladtak George Washington tábornok portréja előtt, James halkán megjegyezte Ralphnak, hogy milyen kár, hogy a kép nem tud beszélni.

- Ki mondta, hogy nem tudok beszélni? – kérdezte a portré sértett hangon.

James, Zane és Ralph meglepetten pördültek feléje.

- De hiszen... maga mugli volt, nem? – nyögte Zane.

- Mondja csak, fiatalember, mi az a mugli? – érdeklődött Washington hűvösen.
- Ööö... hát – hebegte James –, olyasvalaki, aki nem tud varázsolni. Ön nem...? –
intett a festmény aranyozott rájája felé. – Ön egy beszélő festmény!
- És akkor mi van? – szegte fel az állát Washington.

Ralph megcsóválta a fejét.

- Összezavarodtam.

Bunyan professzor ekkor a fiúk válla köré kanyarította hatalmas kezeit, és odébb terelte őket a portrétól.

- Ha lehet, inkább nem beszélgetünk mugli történelmi személyek festményeivel –
szólt halkán. – Valaki úgy gondolta, hogy jó ötlet lenne megörökíteni őket az utókor
számára, de mivel alig valamicskét tudtak a varázsvilágról, sokan elég nagy...
gyanakvással fogadták az élményt.

James bólintott, majd hátrapillantott Washington portréjának irányába. Az elnök
sztoikus nyugalommal méregette a fiút. James tudta, hogy csupán festék és vászon,
valahogy mégis megsajnálta őt. Elhatározta, hogy Bunyan professzor szavainak
ellenére később visszajön, és elbeszélget a festménnyel.

Aznap este, mikor James, Zane és Ralph beléptek a büfébe, azt teljes halloweeni
pompában találták. A hosszú asztalok fölött többtucat tőklámpás lebegett gúnyosan
vigyorogva, és ha valamelyik gyanútlan diák nem figyelt oda, lecsaptak, és kimarták
kezükből a pizza szeleteket. A máskor Newt mama varázsháztartástan termében lévő
csontvázat most átköltöztették, közvetlenül a bejárat mellé, ahol émelygős zöld
színűre változtatva üdvözölte a vacsoráért sorban állókat. Cloverhoof professzor, a
Zombi ház faun elnöke a helyiség végében állva vezényelt két lányt, akik
narancssárga lobogókat lógattak le az alacsony mennyezetről.

- Üdv, professzor! – üdvözölte tanárát Zane, mikor a trió helyet foglalt a lebegő
tökök alatt. – Hogy meg a jelmezbál szervezése?

- Pazarul – felelte Cloverhoof morcosan. – Kicsit magasabbra, Miss Worrel! Nincs
nyomasztóbb látvány egy csalé zászlónál. Úgy is van!

- A Jersey-i ördög idén a szokottnál is komolyabban veszi a feladatait – súgta oda
Zane Jamesnek és Ralphnak. – Ő a Halloween bál szervezőbizottságának elnöke.
Tavaly Newt mama volt, és majdnem belefulladtunk az asztalkendőkbe meg a
csipkébe.

Ralph a tányérjával szemező tőklámpásokra sandított.

- A büfében rendezik a jelmezbált?

- Nem, itt csak az italokat és frissítőket szolgálják fel – rázta a fejét Zane. – Mindig
nagy az eszem-iszom. Maga a tánc odafent fog zajlani, a fő bálteremben. Hatalmas
nagy terem, akkora csillárokkal, mint a Marsalkó, és egy óriási színpaddal. Ne
mondjátok el senkinek – tette hozzá titokzatoskodón előre hajolva –, de sikerült a
partira megszereznünk a Rig Mortis és a Keményfejűeket! Gyilkos lesz!

- Még sosem hallottam róluk – szólt James. Feltekert egy pizzaszeletet, majd
leharapta az egyik végét.

- Én sem – tette hozzá Ralph. – Olyasmi zenét játszanak, mint a Mumus
Manusok? Őket nagyon csípem.

- Nem – vágta rá Zane bosszúsan. – A Keményfejűek épp csak a legnépszerűbb
banda az amerikai varázsrádióban. Mindjárt sírva fakadok tőletek, komolyan
mondom.

- Én hallottam róluk – szólalt meg egy lány. James odapillantott, és a Zane mellett helyet foglaló Izzyre meredt, aki az asztalra tette tálcáját, és rendezgetni kezdte a rajta lévő holmikat. – Szeretem őket. Per pillanat a „Megigézted a szívem” a kedvenc számom tőlük.

- Végre valaki, akinek van ízlése – sóhajtott fel Zane.

- Mi a helyzet, Iz? – kérdezte James a kislánytól.

- Jól vagyunk – felelte Izzy Petra felé biccentve, aki maga is megrakott tálcával közeledett az asztalukhoz. – A tanárom azt mondja, hogy már negyedikes szinten olvasok, akármit jelentsen is. Szerintem nagyon jó, ahhoz képest, hogy korábban sosem jártam iskolába.

Zane majdnem félrenyelt egy falat pizzát.

- Még sosem jártál iskolába? Ez komoly? Miért nem?

- Az anyám – mondta Izzy olyan hangsúllyal, mintha ez mindent megmagyarázna. Azért még hozzátette: – Szerinte nem voltam elég okos hozzá. Azt mondta, tiszta időpocsékolás volna nekem, és mindenki másnak is.

Petra James mellé ült.

- Mondd el nekik, mit mondott ma neked Mrs. Quandary, Iz – noszogatta.

Izzy kissé elmosolyodott.

- Én fogom játszani a hóhercegnőt a karácsony darabban.

- Király! – vigyorgott Zane lelkesen. – Megkaptad már a szárnyakat, meg a glóriát?

- Arra még rengeteg idő lesz – szólta Petra, ragyogó mosolyt küldve a húga felé. – Egyelőre még csak most kezdi megszokni a pálcáját.

- A pálcáját? – pislogott James. – De hát... Izzy nem is... ööö...

- Hogy megy sorotok a Nagyláb házban? – fordult mosolyogva Petra Jameshez.

- James varázslást tanít a Nagyláb klacscsapatnak – szúrta közbe Ralph büszkén. – Úgy látszik, a Nagyláb csapatnak esélye lesz meccset nyerni már vagy... nem is tudom, mióta. Nyertek egyáltalán valaha?

James el akarta terelni a szót erről a témáról, de ekkor feltűnt neki, hogy Petra leplezetlen elragadtatottsággal mered rá.

- Ez fantasztikus, James – mondta, oldalba bökve a fiút. – Feltűnt, hogy játszik a Nagyláb csapat mostanában. Sokkal magabiztosabbak, mint az évad elején. Tényleg te vagy ezért a felelős?

James vállat vont, aztán elvörösödő képpel elkapta tekintetét.

- Hát... tudod, én... igen. Semmiség, tényleg.

- Azt mondja, „semmiség” – vigyorgott Zane. – James se perc alatt nullákból hősokeket faragott.

- Még nem is nyertünk meccset – ellenkezett James, próbálván elnyomni egy büszke mosolyt. – De egyszer döntetlent játszottunk.

- Csak figyeljétek! – folytatta Zane, ügyet sem vetve James tiltakozására. – Az én fiam a csúcsra tör. Akár még profi is lehet belőle! Volt tavaly egy Vércsapa srác, Stubb, akit leigazolt a Hoboken-i Koboldok csapata. Szerintem James még nála is jobb!

- Fejezd be! – fakadt ki James, immár égővörös arccal. – Nézzétek, tényleg semmiség. Csak tanítottam nekik néhány alapszintű bűbajt, ennyi. Valamiért Wood semmiféle meccsmágiát nem tanított a csapatnak. Épp csak a többiek szintjére hoztuk

magunkat.

- És olyan szerény, hát nem? – szólt Zane fátyolos hangon, Petra felé kacsintva. – Eszem a zuzáját! Olyan szerény!

James a plafonra emelte tekintetét.

Negyed órával később az ötfősre duzzadt csapat megindult a büfé ajtájának irányába, és közben izgatottan cseverésztek a küszöbön álló Halloween bálról. James eközben minden bátorságát összeszedve igyekezett rávenni magát valamire. Olyan feszült volt, hogy azon sem csodálkozott volna, ha kívülről is látszik, amint vibrálva remeg a teste. A kijárat közelében egyre dagadó tömeg gyülekezett valamiféle onnan láthatatlan érdekesség körül. Ahogy megálltak nézelődni, James megérintette Petra könyökét.

- Petra – szólt, és próbált nem elpirulni. – Azon gondolkodtam...

A lány hátra fordult, és kisöpört egy kósza hajtincset az arcából.

- Igen?

- Ööö – nyögte James, és ebben a pillanatban meg tudta volna fojtani magát, amiért ilyen szerencsétlen hangokat ad ki. Mély lélegzetet vett. – Talán tudod, hogy jelmezbál lesz...

A lány elmosolyodott.

- Amelyikről épp az imént beszélgettünk? Igen, tudom. Mi van vele?

James beletúrt a hajába.

- Igen. Én tudom, hogy te nem vagy diák, de egy ideje már ismerjük egymást, és... arra gondoltam, hogy talán...

Az ajtó körül tömörülők egy pillanatra szétváltak, és valaki nekihátrált Petrának, meglökve a lányt.

- Helyet kérek! – harsogta valaki. Cloverhoof professzor volt az, égnek emelte kezekkel.

James közelebb lépett Petrához, és próbálta ismét felkelteni a figyelmét.

- Szóval azon gondolkodtam, hogy te és én talán...

- Félre, Mr. Potter – tette James vállára a kezét Cloverhoof. James kissé bosszús pillantást vetett a tanárra, aztán még közelebb araszolt Petrához.

- Folytasd, James – mondta Petra csillogó szemmel mosolyogva. – Hallgatlak.

James visszamosolygott rá. Ideges volt, ám most kissé felbátorodott. Szólásra nyitotta a száját, de ebben a pillanatban egy újabb hang szakította félbe, olyan fülsértőn, mint mikor valaki végighúzza körmét a táblán.

- Te! – kiáltotta a hang, mely annyira élesen és megrendülten csengett, hogy egy csapásra elnémult a helyiség. James riadtan pördült a recsegő hang gazdája felé. Vékony öregember állt a büfé ajtájában, sápadtfehér bőre éles kontrasztot alkotott kopaszodó, fekete hajával. Két oldalról egy-egy halványzöld talárt viselő boszorkány támogatta. Jamesnek valahonnan ismerősek voltak az öreg vonásai, de nem tudta hová tenni.

- Teeeee! – rikoltotta ismét a férfi, úgy nyújtva el a szót, mint valami vonyítást, míg ki nem fogyott a szuszából, és hangja el nem bicsaklott. Jamesen pánik hullámai söpörtek végig, mikor az öregember felemelte remegő kezét, és kinyújtott ujjával Petrára mutatott.

- Mr. Henredon – szólt az egyik zöldtaláros boszorka, és megragadta a férfi karját. – Kérem, ne izgassa fel magát! Még nagyon gyenge. Csak néhány órája olvadt

ki annyira, hogy sétálhasson.

- Ő volt az! – sikoltotta Henredon reszketeg lábain topogva. – Ő volt az *egyik!*

James megfogta Petra kezét, és próbálta elhúzni onnan a lányt, de annak lába a földre gyökerezett, és homlokráncolva, összeszűkülte szemmel meredt a férfira.

- Álmodtam magáról – mondta, szinte csak suttogva. A zsúfolt teremben minden szem rá szegeződött.

- Össze van zavarodva, Mr. Henredon – csitította a másik zöldruhás boszorkány is, aki láthatóan remegett. – Szörnyű dolgokon ment keresztül. Talán vissza kéne térnünk a kórházi szárnyba.

- Ó... *FAGYASZTOTT MEG!* – kiáltotta Henredon remegő hangon. Szeme kidülledt hófehér arcából. – Ő volt a Sorsok tárházában! Ő, meg valami másik szörnyű nőszemély, de ő tette! Ő! – Ekkor összerogyott, és a zöldtaláros nővérek csak az utolsó pillanatban tudták elkapni. Többen odasiettek, hogy segítsenek, közben pedig pokoli lárma tört ki. A diákok holtra vált arccal hátráltak el Petrától és Jamestől, egyre szélesedő kört alkotva körülöttük.

- Ő fagyasztott meg – folytatta Henredon nyöszörögve, ám hangja elveszett az egyre erősödő zsvajban. – Kisétált a Tárházból, úgy mosolygott, akár egy démon... és aztán megfagyasztott...

Harry Potter egy órán belül a kampuszon termett, és hamarosan kisebb tömeg tolongott az igazgatóság épületének földszintjén lévő tanári szobában. Jelen volt Harry, Franklyn kancellár, Cloverhoof professzor, Petra, James, és egy férfi, akit James még sosem látott, és aki néhány perccel Harry Potter előtt érkezett a birtokra. Az idegen koromfekete talárt, kesztyűt, és széles karimájú, szintén fekete kalapot viselt. Arca kellemes volt, Jamest valami mégis nyugtalanította a férfi megjelenésében. Ahogy helyet foglalt a sötét ablak alatti padon, Jamesnek feltűnt, hogy az ismeretlen szinte teljesen kopasz. Rózsás arca olyan sima volt, akár egy csecsemőé, ám ezt alig lehetett látni az egészen a füléig a fejére húzott kalaptól. Talárját igazgatva Jamesre mosolygott, mire a fiú elkapta a pillantását.

- Mondanom sem kell – kezdte Franklyn kancellár, és mint az elmúlt néhány percben, most is egy hosszú piszkavassal bökdöste a kandallóban lobogó tüzet –, ez egy nagyon komoly és döbbenetes vád.

James az apjára nézett, de Harry Potter arcán nem lehetett több érzelmet felfedezni, mint a Franklyn kezében lévő piszkavason. Jamesnek feltűnt, hogy a széles karimás kalapot viselő férfi is Harryre mered a maga apró, kedves mosolyával. Franklyn végre felakasztotta a vasat az állványára, és megfordult.

- Mr. Henredon az egyik legrégebbi és legmegbízhatóbb dolgozónk. Az iskoláért tett szolgálatait felbecsülhetetlenek. Így hát az állítását nem vehetjük fél vállról. Ha a szembesítés nem az egész iskola szeme láttára történt volna, most valamivel egyszerűbb dolgunk volna, de a jelen helyzetben azonnali és meghatározó lépéseket

kell tennünk.

- De hisz én nem fagyaszthattam meg azt a szegény embert – mondta Petra. – Nem is jártam az Archívum közelében, mikor megtámadták. A szobámban aludtam.

- A kampusz területén tartózkodott – szolt a kalapos határozottan –, ahol a bűneset történt, függetlenül a pontos helyzetétől. És a magam részéről az alvást nem nevezném megdönthetetlen alibinek.

- Elnézést – vágott közben Harry az idegen felé fordulva. – Nem értettem a nevét.

- Mert még nem mutatkoztam be – mosolygott rá a férfi. – Úgy feltételeztem, az a kancellár tisztsége. Gyűlölöm átlépni a hatáskörömet.

- Bocsánat – mondta Franklyn egy csipet türelmetlenséggel a hangjában. – Mr. Potter, ez az úriember itt a tiszteletre méltó Albert Keynes, az Amerikai Varázsló Törvényszék főbírája, aki az említett szervezet főaurori tisztségében van jelen.

- Örvendek – biccentett Keynes önelégülten, amitől arca egy pillanatra a kalap karimájának árnyékába került.

- Le vagyok nyugözve, hogy ilyen hamar ide tudott érni – felelte Harry mosolytalanul. – A főbíra posztja elég magas és fontos rangnak hangzik.

A férfi kurtán felnevetett.

- Attól tartok, sokkal magasabbnak hangzik, mint amilyen valójában. Igazából rengetegen vagyunk, és az ország ránk kiszabott régiójában gyakoroljuk tisztünket, a tőlünk telhető legjobb eredménnyel. Az én hatásköröm csak Pennsylvaniára terjed ki, de elárulhatom, hogy Pittsburgh és Philadelphia szinte minden időmet felemésztik. Épp a környéken jártam, mikor utolért Franklyn kancellár üzenete.

- Tehát az Amerikai Varázsló Törvényszéket képviseli? – kérdezte Harry, mielőtt azonban a férfi válaszolhatott volna, Franklyn kancellár szólalt meg.

- Sürgetőbb dolgunk is van, mint az amerikai varázsvilág jogi hierarchiájának megtárgyalása, Mr. Potter. Egy olyan korban, ahol a varázstársadalom tagjai az egész országban szétszóródtak, a rendszer megköveteli, hogy a törvény menjen hozzájuk, nem pedig fordítva. Végeredményben tehát, itt és most, Mr. Keynes az Amerikai Varázsló Törvényszék.

- Bíró, esküdt és végrehajtó egy személyben – jegyezte meg Cloverhoof sötéten, miközben gúnyos arckifejezéssel polírozta körmeit a hajtókájában.

Keynes bólintott.

- Meglehetősen goromba megállapítás, mindazonáltal elég pontos, professzor – mondta, majd Harryhez fordult. – Bíra vagyok, Mr. Potter. Az a dolgom, hogy pártatlan ítéletet hozzak a megvizsgált bizonyítékok és az ügyben részt vevők kihallgatása alapján. Ezért hívtam ide az ön fiát is. Úgy tudom, szemtanúja volt az Archívum megtámadásának. Nem kell tartania attól, hogy belekeveredett. Arra tanítottak, hogy mindvégig igazságos és objektív maradjak.

- Ezt örömmel hallom – felelte Harry. – Ezek szerint gyors lezárásra számíthatunk?

Keynes csücsörítve csettintett a nyelvével.

- A bíra szerepe egyszerű, Mr. Potter, azonban úgy képeztek, hogy a végletekig alaposak legyünk. A mostani ügy különösen bonyolult, tekintve, hogy Ms. Morganstern szavai ellent mondanak Mr. Henredonéinak. Az ilyes esetekben az ítélethozatal hónapokig, vagy akár évekig is elhúzódhat.

- De ez hülyeség! – vágott közbe James vörös képpel. – Petra Izzyvel volt, mikor

megtámadták az Archívumot! Ez bizonyítja, hogy ő nem fagyaszthatta meg Mr. Henredont!

- A bizonyítás nem könnyű fogalom, fiam – rázta a fejét Keynes bús mosollyal. – A kérdéses ifjú hölgy a vádlott húga, ami legalábbis megkérdőjelezi a tanúvallomását. További bonyolító tényező, hogy tudtommal nem ez az első alkalom, hogy a vádlott összeütközésbe kerül a törvénnyel, igaz, Ms. Morganstern?

Petra arcán sötét árnyék futott végig, ahogy végigmérte a fekete kalapos embert.

- Nem tudom, miről beszél.

- Bizonyára kiment a fejéből – bólintott Keynes. – Elvégre csak a mugli rendőrségről van szó. Megértem, hogy az evilági hatóságok nem nyerik el az önhöz hasonlók tiszteletét. Azonban, mint említettem, mi bírák nagyon alaposak vagyunk. Idefele gondosan átvizsgáltam a rendőrségi jelentést, melyet az utolsó, a nagyapja farmján töltött napot követően vettek fel. Persze kicsit a sorok között is kellett olvasnom, de nem kérdéses, hogy az azon a reggelen történtek egy ember halálával végződtek. Pontosabban kettőével, habár elismerem, a másodikat illetően nem vagyok teljesen biztos. Emlékszik már, Ms. Morganstern?

Petra némán meredt a férjira, ajkait pengevékonyságúra préselte össze. Néhány másodperccel később egyet bólintott.

- Ez az első alkalom, hogy erről hallok – mondta Franklyn Petra és Harry között járva tekintetét. – Megkérdezhetném, miért engedtek egy iskolában munkát vállalni egy ismert bűnözőt?

Harry nem vette le szemét a fekete kalaposról.

- Petra nem bűnöző – felelte nyugodt hangon. – Az Auror Parancsnokság kivizsgálta a Morganstern farmon megesett kérdéses ügyet, és semmiféle bűncselekményre utaló jelet nem talált. Warren Morganstern önkézüleg vetett véget az életének, ahogy az a mugli rendőrségi jelentésekben is szerepel. A feleségének, Phyllis Morgansternnek, lánykori nevén Blanchefluernek valóban nyoma veszett, de mivel gyanúba keveredett mindkét volt férjének halálával kapcsolatban, ez nem túl meglepő.

Keynes ismét igazgatni kezdte talárját, úgy felelt.

- A jelen ügy fényében, Mr. Potter, az önök nyomozati anyaga felülvizsgálatot igényel, tekintetbe véve az újabb tényezőket. A lehető legtöbb forrást fel fogom kutatni, és minden lehetséges tanút ki fogok hallgatni. Talán még Mr. Morganstern özvegyét is megkeresem, már amennyiben, ahogy mondani szokás, még köztünk van. Hónapokba is beletelhet, mire megszületik az ítéletem.

James egyáltalán nem kedvelte Keynest, és biztosra vette, hogy akármeddig is tartson a vizsgálat, a férfi végső soron így is, úgy is bűnösnek találja majd Petrát.

- Mi történik Petrával, ha úgy dönt, igaz az, amit Mr. Henredon mondott?

Keynes kissé előrébb dőlt, ujjait a mellkasára szorította.

- Sajnálatos módon, a törvény elég világosan fogalmaz ezt illetően – mondta leplezetlen mohósággal. – A gyilkossági kísérletért minimum húsz év letöltendő börtönbüntetés jár. Ehhez még hozzá jön a sötét varázslatok használata, a Sorsok tárházának megtámadása, és egy felbecsülhetetlen erekllye eltulajdonítása a hiányzó karmazsin szál képében – igen, tudok róla; mint az Amerikai Varázsló Törvényszék tagjának, semmi sem kerüli el a figyelmemet –, tehát Ms. Morganstern minden bizonnyal a Fort Bedlam szigorúan őrzött varázslóbörtönében fogja tölteni az egész

hátralévő életét. Testvérét, Izabellát, állami gyámság alá helyezzük. Mugliként a Mágikus Integrációs Bizottság feladata lesz, hogy új otthont találjanak neki a varázstalan közösségben. Szerencsére még fiatalok, így az Üveghegy felhatalmazottjai könnyedén kitörölhetik az emlékezetét. Valószínűleg ez lesz a legjobb mindenkinek.

- Miféle szörnyű ember maga? – csattant fel James dühösen. – Úgy beszél, mintha ez volna minden vágya!

- James! – szólt Harry Potter, és határozottan megszorította a fia vállát.

Keynes ismét Jamesre mosolygott, aztán szomorkásan oldalra döntötte a fejét.

- Így igaz, fiatal ember. Az minden vágyam, hogy lássam, amint igazság tétetik. Súlyos hiba elkényeztetni a bűnösöket. Remélem, egy nap te is belátod ezt. Habár kétlem.

Harryre pillantott, majd felsóhajtott. James észrevette, hogy Keynes felső ajkán verejték csillog.

Ekkor Petra szólalt meg, hangja furcsán nyugodtnak tűnt.

- Mi lesz velem és Izzyvel a nyomozás alatt?

Keynes arca felderült kissé.

- A szabályzat szerint az ítélethozatalig a vádlott a kijelölt bíra felügyelete alatt áll. Így hát, amíg az ügy végére nem járok, őrizetbe veszem. A húga egy varázslók számára fenntartott, pittsburghi árvaházban kerül elhelyezésre.

- A húgom – mondta Petra hűvösen – velem marad.

- Attól tartok, nincs abban a helyzetben, hogy ilyeneket kérjen. – Keynes mosolya kiszélesedett. – Csupán az amerikai *muglik* szokása, hogy a vádlottat mindaddig ártatlannak tekintik, míg be nem bizonyosodik a bűnösségük. Ez egy elavult eszme, amelynek nincs helye a Varázsló Törvénytörvényekben. Amíg ártatlannak nem találom, ön egy súlyos bűncselekmény elkövetője, aki potenciális veszélyt jelent a környezetére. Ne akarjon a törvény útjába állni.

Franklyn megköszönte a torkát.

- Azért ne siessük annyira előre – kezdte volna, azonban Petra közbevágott. Szemét még mindig nem vette le Keynesről.

- Ahova megyek, velem jön Izzy is – mondta. – Ez nem kérdés. – Hangja olyan hűvös volt, hogy James szinte érezte a belőle áradó hideget, amitől összerezett. Mintha jeges levegő hullámai söpörtek volna végig a szobán, melyek a fiú mellett ülő Petrától indultak ki.

- Ez a konokság nem tesz jót az ügyének, Ms. Morganstern – jegyezte meg Keynes hasonlóan fagyos mosollyal. – Talán jobb lenne, ha hangnemet váltana, különben a végén még úgy döntök, hogy ön sokkal veszélyesebb, mint azt először gondoltam.

- Nem is tévedne olyan nagyot – mondta Petra, és James szinte teljesen biztosan látta, hogy a szavai nyomán halvány párafelhők szálltak fel a lány szájából.

A feszültség szinte észrevehetően növekedett a levegőben, és Jamest hirtelen megmagyarázhatatlan rettegés töltötte el, hogy valami szörnyűség fog történni. Képek villantak fel a szeme előtt: egy hatalmas, halott, fekete kastély, mely egy sziklaszirt szélén magasodik; árnyékban rejtőző, figyelő szemek; egy fehér kéz, mely ronda tört szorongat, a pengéről vér csöpög. A lány valahogy megosztotta vele a képeket, valószínűleg akaratlanul, a láthatatlan ezüst szálon keresztül, amely

összekötötte kettejüket. Olyan volt, mintha Petra éppen feltöltődne, mint valami mágikus generátor. James érezte az erőt, és megremegett félelmében. *Mi ez a lány? Honnan van neki ekkora hatalma?* James a szoba túlsó felében ülő Albert Keynesre kapta a pillantását, és legszívesebben rákiáltott volna, hogy fogja be, ne hergelje tovább Petrát. És nem azért, mert James szerette a lányt, hanem mert félt tőle.

Aztán hirtelen megszólalt James apja.

- Teljességgel megértem a helyzetét, Mr. Keynes – mondta, és a hangja valahogy egy szempillantás alatt elsöpörte a szobában gyúló feszültséget. – Elvégre jómagam is a törvény embere vagyok. Én felelek azért, hogy Ms. Morganstern most itt van. Mit szólna ahhoz, ha felelősséget vállalnék érte és a húgáért, Izabelláért a nyomozás lefolyása alatt?

James elkerekedett szemmel fordult az apja felé, ahogy Petra is.

- Kedves ajánlat, Mr. Potter – szólta Keynes hűvösen, és kihúzta magát a székében. – De sajnós vissza kell utasítanom. Mint mondtam, a törvény elég egyértelmű.

- És ahogy *én* mondtam, Mr. Keynes – tette hozzá Harry valamivel hangosabban –, jómagam szintén a törvény embere vagyok. Szeretném emlékeztetni rá, hogy a *nemzetközi* varázslótörvények kimondják, hogy a külföldi gyanúsítottak kérelmezhetik, hogy a saját nemzetük képviselőjének felügyelete alá helyezték őket, amíg folynak a szükséges jogi eljárások.

Keynes összeszűkülő szemmel, keményen meredt Harryre. Az ajka fölötti verejték egyre nagyobb cseppekbe gyűlt. Jamesnek azonban feltűnt, hogy az apja arca olyan merev és érzelemmentes, mintha kőből faragták volna.

- Biztos benne, Mr. Potter – kérdezte halkán Keynes –, hogy így akar eljárni?

- Nem látok más lehetőséget – felelte Harry.

Keynes lassan ismét mosolyra húzta száját.

- Hát legyen. Mint az Amerikai Varázsló Törvényszék képviselője, ezennel az ön gondjaira bízom Petra és Izabella Morgansternt. De azt, remélem, tudja, hogy ezentúl fokozottan figyelni fogják önt a varázshatóságok és a Mágikus Integrációs Bizottság emberei. A nap minden percében őrszemek fogják szemmel tartani az otthonát.

- Csatlakozhatnak azokhoz, akik már úgyis ott vannak – felelte Harry egy sóhajjal. – A feleségem párszor már próbálta beinvitálni őket egy-egy teára, ám mindeddig nem járt sikerrel.

- Mr. Potter – súgta Petra előrébb hajolva. – Nem kell...

- Van még más ügy is? – vágott közbe Harry, és egyenként végignézett a jelenlévők arcán. – Nincs? Akkor, engedelmezzel, én most visszakísérem Ms. Morgansternt és a húgát a lakásukba, hogy összepakolják a szükséges holmijukat.

A megbeszélés véget ért, lábak csoszogása hallatszott, majd nyikorogva kitérült az ajtó. A bejáratban Cloverhoof professzor állt, és maga elé engedte a távozókat. Arca kifürkészhetetlen maradt, mikor lepillantott Jamesre, és a fiúra kacsintott. James követte az apját a főfolyosóra, mely végigfutott az igazgatóság épületének közepén. Petra odalépett húgához, aki a lépcsőn ülve várakozott Zane és Ralph társaságában. Mikor James és az apja elérték a kijáratot, Albert Keynes közelebb ballagott Harryhez. Arca ismét barátságos volt, habár kicsit leereszkedő.

- Úgy értesültem – szólta halkán –, hogy ön egyszer már menedéket nyújtott Ms. Morgansternnek, illetve a testvérének, Mr. Potter. Amennyire tudom, közvetlenül a Morganstern farmon megesett szerencsétlen incidenst követően. Előfordulhat, hogy

ön esetleg többet tud az akkor történekekről, mint amennyit elárul?

- Biztosíthatom, Mr. Keynes – felelte Harry –, épp annyit tud erről, mint én, sőt, talán többet is. Olybá tűnik, hogy az ön információi nem ismernek határokat.

Keynes felnevetett, mintha ő és Harry réges-régi barátok volnának.

- Bárcsak így volna! Egyébként csak azért kérdeztem, mert rá fogok jönni. Ha van olyan titok, amit meg kívánna osztani, az számtalan bajtól megkímélne bennünket a későbbiekben. Attól tartok, később a helyzet már nem lesz ilyen... békés.

Hosszú csend állt be, és James felnézett az apjára. Egy pillanatra azt hitte, Harry mindent elmond Keynesnek, amit csak tud –, hogy tényleg Petrát látták kijönni az Archívumból a támadás éjszakáján, talán még azt is, hogy Merlinus Ambrosius aggódik Petra elméjének épsége miatt, sőt, a jóságában sem teljesen biztos. Végül azonban Harry csupán megrázta a fejét.

- Kérdezzen csak ki engem és a családomat, Mr. Keynes – pillantott le Jamesre. – Szokásunk mindig igazat mondani. Persze, néha előfordul, hogy a helyes kérdést kell feltennie.

Keynes biccentett, mintha pontosan erre a válaszra számított volna.

- Nagyon jó. Még ma este megkezdem a nyomozást, és ha úgy alakul, valóban szaván fogom. Egyelőre jó éjszakát kívánok. És... sok szerencsét. Úgy vélem, szüksége lesz rá.

Azzal Keynes kilökte az egyik hatalmas ajtószárnyat, és vidáman dudorászva belesétált a mögötte ásító sötétségbe.

- Undok alak – sóhajtott fel Franklyn. – De tagadhatatlan, hogy az ilyen egyéniségek tartják mozgásban a civilizáció gépezetét. Ők olajozzák a fogaskerekeket.

Cloverhoof professzor bólintott.

- Ezek szerint ezért érzi szükségét az ember egy alapos kézmosásnak, miután kezét fogott velük.

A kis csapat halkán beszélgetve indult meg a csípős sötétségben.

A James és az apja között sétáló Petra egyszer csak azt kérdezte:

- Biztos benne, hogy ezt akarja, Mr. Potter? Ezzel csak megnehezíti a saját és a családja dolgát. Ha kell, magam is elboldogulok.

- Ugyan, semmiség – legyintett Harry, ám aztán a lány felé fordult, és halkabban hozzátette: – Kérlek, bocsásd meg, hogy megkérdezem, Petra, csak egyszer fog előfordulni: *te* tetted, amivel Mr. Henredon vádol? Valamilyen okból tényleg közöd van a Tárház megtámadásához? Csak mert Mr. Keynesnek, bármilyen ellenszenves is, igaza van. Előbb vagy utóbb kitudódik az igazság. Jobb előre tisztázni, mint hogy később derüljön ki. Bűnös vagy?

Petra Harryre meredt, majd Jamesre.

- Nem. Esküszöm. Tudom, hogy rengeteg furcsa dolog történik körülöttem, de én is ugyanúgy megdöbbszem, mint mindenki más. Mr. Keyneshez hasonlóan én is tudni szeretném az igazságot. Kérem, higgyenek nekem!

- Én hiszek neked, Petra – szólt James a lány szemébe nézve. Petra rámosolygott, noha a gesztus kicsit szomorkásra sikeredett.

Harry Potter azonban nem szólt egy szót sem.

14. MAGNUSSEN FEJTÖRŐI

- Azt hittem, azt mondtad - szolt másnap Zane -, hogy ha van valamiféle kapcsolat az öreg Magnussen prof és a Tárház megtámadása között, a papád, Merlin meg a többiek már rég rajta vannak.

James megrázta a fejét.

- Gyertek már! - sürgette barátait. - Tíz perc múlva két óra. Franklyn fogadó órájának majdnem vége.

- Igen - melegegett bele Ralph is. - Mi lett azzal, hogy mi csak egy rakás iskolás kölyök vagyunk, akiknek anélkül is elég dolga van, hogy nagy kalandokba ütnék az orrukat?

James elkapta Ralph karját, és maga után húzta egy magas folyosóra, melynek fala mentén résnyire nyitott ajtók sorakoztak.

- Az akkor volt, most meg most van, oké? Apának épp elég baja van, főleg most, hogy Petra és Izzy is velük lakik, amíg az az idióta Keynes nyomoz. Nem lépünk a helyére, csak segítünk neki egy kicsit. Ha találunk valamit Magnussen professzorral és a Nexus függönnyel kapcsolatban, szólunk neki.

- Á, értem már - mosolyodott el Zane. - Most, hogy Petra Morganstern sorsa táncol pengeélen, hajlandó vagy megszegni az elsődleges irányelvet, mi?

- Dunsztom sincs, mit akarsz ezzel mondani - sóhajtotta James türelmetlenül. - Siessetek! Franklyn irodájának az ajtaja még nyitva van.

A három fiú csak a nagy ajtó előtt torpant meg, és belestek a szobába. Az iroda meglepően aprócska volt, szinte az egészet elfoglalta egy hatalmas tölgyfa íróasztal, néhány szék a látogatóknak, és egy könyvespolc, mely zsúfolásig volt vaskos

kötetekkel és halkan kerregő szerkezetekkel. Franklyn az asztalnál ült, arccal az ajtó felé, kezében egy vastag könyvvel. A léptek megszűnésekor felpillantott a diákokra.

- Fiúk – üdvözölte őket. – Mit tehetek értetek?

- Üdv, kancellár – szólt James, miközben nézelődve belépett a helyiségbe. – Ööö, ez az irodája?

- Legalábbis az egyik – mosolyodott el Franklyn. – Ezt tartom fenn azokra az alkalmazokra, ha a diákokkal vagy a kollegákkal találkozom. Miért kérdezed?

James vállvonogatva sétált az egyik karosszék mögé.

- Csak úgy. Azt hittem... nagyobb lesz.

- Azt reméltük, megint láthatjuk a Napfény Nyerőt – tette hozzá Ralph.

- Á, igen, igen – bólogatott Franklyn, majd tompa puffanással becsukta a könyvét.

- Azt a magán dolgozószobámban tartom. Túlságosan nagy és bonyolult szerkezet, hogy a tanári irodában hagyjam. Elvégre néha napján ma is áldozatul esünk egy-egy iskolai csínynek, noha egyre ritkábban, hála Madam Laosának.

- Mármint Laosa *banyának*? – kerekedtek el Zane szemei. – Szóval tényleg igazi? Néhány Zombi szerint csak azért találták ki, hogy távol tartsanak minket a pinceszintektől.

- Miben segíthetek, fiúk? – kérdezte Franklyn különös félmosollyal térve ki Zane kérdése elől.

- Mi csak, ööö... - kezdte James, megmarkolva az előtte álló szék háttámláját. – Mármint, volna egy gyors kérdésünk. Az iskola történetéről. Úgy gondoltuk, ön tud róla a legtöbbet.

Franklyn helyeslően biccentett.

- Mindig öröm azt látni, hogy a diákok érdeklődnek az egyetem iránt. És felteszem, valóban én tudok a legtöbbet a történelméről, hiszen a nagyjában magam is itt éltem. Mire vagytok kíváncsiak?

James hátrapillantott Ralphra és Zane-re. Hirtelen elbizonytalanodott.

- Az... ööö... egyik tanárról volna szó.

- Nagyon régen tanított itt – tette hozzá Ralph.

Franklyn széke megreccsent, ahogy a kancellár hátradólt.

- Valóban lenyűgöző listát állíthatnánk össze az idők folyamán itt dolgozó tanárokról. Mr. Bunyan, az óriás, az egyik legutóbbi alkalmazottunk, és elhíhetitek, ha mondom, nem kis feladat volt meggyőzni őt, hogy fogadja el az állást. Inkább a nyílt tereket kedveli, ahol nagyokat sétálhat a nagy, kék ökrével, Bébével.

- Magnussen professzorról szeretnénk beszélni – lépett előrébb Zane.

Franklyn arcára ráfagyott a mosoly, és csak némán meredt a három fiúra.

- Emlékszik rá? – puhatolózott James. – Utána néztünk a könyvtárban, de alig találtunk valamit. A teljes neve Ignatius Karloff Magnussen volt, és vagy százötven évvel ez előtt ő töltötte be az Igor ház elnöki posztját.

Franklyn szemében gyanakvás csillant. Lassan előre dőlt, mire a szék ismét panaszosan felnyikordult alatta.

- Hallottunk ezt-azt erről a Magnussenről. Állítólag kinyitotta a Nexus...

- Fiúk – vágott közbe Franklyn. – Magnussen professzor neve az iskolának egy olyan korszakából maradt fent, amit legszívesebben mindnyájan elfelejtenénk. Nektek is azt tanácsolom, hogy ne kutassatok tovább utána.

- Hát – szólt lassan Zane a barátaira sandítva –, bármennyire is szeretnénk

megfogadni, attól tartok, most már tízszer kíváncsibbak lettünk a pasasra.

Franklyn hatalmasat sóhajtott.

- Felteszem, Jackson professzor technomancia óráján hallottatok róla, igaz? – Választ sem várva rábiccentett a saját kérdésére. – A professzor és én már számtalanszor elbeszélgettünk erről. Meglehetősen eltérő a véleményünk, hogy mit szabad elárulni a diákoknak bizonyos témákról, és mit nem. Lehet, hogy ezzel csak a saját kancellári munkámat szeretném megkönnyíteni, nem tudom. A jó professzor feltehetően így gondolja.

James próbált tovább faggatózni.

- Mit mondhat el nekünk, kancellár? Igaz, hogy Magnussen kinyitotta a Nexus függönyt, és átlépett a Világok közti világba?

A kancellár felállt, majd a mellényét igazgatva az ablak felé fordult, és kinézett a birtokra.

- Az Alma Aleron tanárai közül övé volt a legkiválóbb épület, mely korábban John Roberts, az iskola egyik alapítójának otthonaként szolgált. Magnussen briliáns elme volt, és igen, ismertem. Kevés olyan ember volt, mint ő: tudósként élt-halt a történetekért. Gondolkodása felért a valaha élt legjobb technomantákéval, de a mesék szeretete olyan kreativitással és ügyességgel ajándékozta meg, amelyről a kollegái még csak nem is álmodoztak. Viszont ugyanazok a személyiségjegyek, amelyek oly nagyra tették, egyben... megszállottá is. Végül ez vezetett ahhoz, hogy olyan dolgokat cselekedjen, melyek egyszerre voltak borzalmasok és értelmetlenek.

Franklyn elhallgatott, feltehetően azon töprengett, vajon mennyit áruljon el. Végül, még mindig az ablakon kimeredve, folytatta.

- Akkoriban a hatalmas mágikus felfedezések és kísérletezgetések korát éltük. Az Alma Aleronhoz hasonló iskolák gyakorlatilag szabad kezet, és határtalan erőforrásokat adtak tanáraiknak a haladás nevében. Túl későn jöttünk rá, hogy a haladás néha egyenlő a pusztulással. Ignatius Magnussen professzor engedélyt kapott, hogy elvégezze kísérleteit, és mindent megtegyen a cél érdekében, noha az ár sokkal magasabb volt, mint amiről akkor tudtunk, és a veszély... nos, felbecsülhetetlen. Mire mindenre fény derült, már nem lehetett megállítani. A végén saját szándékainak esett áldozatául, és, sajnos, itt a történet vége.

- Mit tett, uram? – kérdezte James.

Franklyn ezen elgondolkodott. Egy pillanattal később összeszűkülő szemekkel pillantott hátra a fiúkra.

- Mondjátok, miért érdekel ez annyira titeket?

- Ööö... - nyögte James, de Zane megelőzte.

- Csak kíváncsiak vagyunk, uram. Ilyen a természetünk. Tudja, hogy van ez a fiatalokkal.

Franklyn hosszan Zane-re meredt.

- Valóban. A kíváncsiság jó dolog, ifjú barátaim. Ha a feltalálást egy gépezetnek tekintjük, a kíváncsiság bele az üzemanyag. Csakhogy, mint minden üzemanyag, veszélyes is lehet. Megégetheti az embert, ha nem vigyáz eléggé.

- Ez történt Magnussen professzorral is? – kérdezte James.

Franklyn arca ugyanolyan nyugodt maradt, ahogy a tekintete Jamesre siklott. Hosszú csend után így felelt:

- Mint említettem, Magnussen abban a házban élt, mely egykoron az iskola

három alapítójának egyikéhez tartozott. Az a ház most romokban áll a főtér túloldalán – bökött állával az ablak felé. – Magnussen professzor az oka, hogy ott most csak romok láthatók. Abban az épületben rendezte be a laboratóriumát, és ott hajtotta végre azokat a szörnyűségeket. Mikor kiderült egy, s más, lázadás tört ki a kampuszon. Több százan gyűltek össze a kúriánál azzal a szándékkal, hogy kirángassák onnan Magnussent, és igazságot szolgáltatassanak. Persze, addigra egy bíra már foglalkozott Magnussen ügyével – az igazságszolgáltatás már elindult –, de a Magnussen helyzetére való tekintettel, megengedték neki, hogy a vizsgálat idejére megtarthassa állását és otthonát. Ez feldühítette az iskola növendékeit, és, beismerem, a tanári kart is. A nagy felfordulásban Magnussen kiszökött a kúriából, még mielőtt az épület csaknem porig égett volna. A mai napig sem tudja senki, hogy a tűz vajon baleset következménye volt-e, vagy szándékos gyújtogatásé. Van, aki szerint Magnussen maga gyújtotta, hogy elterelje a figyelmet a szökéséről. Akárhogy is, végül nem csak a kúria semmisült meg, hanem Magnussen tetteinek minden bizonyítéka is. Őszintén szólva, így volt a legjobb.

Zane-t egészen lenyűgözték a hallottak.

- És mi történt ezután? Az élete hátralévő részét valahol egy dél-amerikai szigeten töltötte?

- Sosem látták többé Ignatius Magnussent, nem is hallottak felőle – felelte Franklyn nyersen, majd visszaült az asztala mögé. – A legvalószínűbb magyarázat, hogy kihasználta a zűrzavar adta lehetőséget, és távozott egy olyan helyre, amit mi el sem tudunk képzelni.

- Tehát *tényleg* sikerült kinyitnia a Nexus függönyt! – kiáltotta Ralph.

Franklyn kemény pillantást vetett Ralphra.

- *Valamit* valóban kinyitott, Mr. Deedle. Sajnos nem tudtuk alaposan kikérdezni a szökése előtt, és a tűz minden nyomot elpusztított. Így hát senki sem tudhatja biztosra, hogy mi tett ezután, vagy, hogy hová ment. Csupán annyi biztos, hogy a „sikere” szörnyű árat követelt, és sok életet tett tönkre. Legyen elég ennyi.

James legszívesebben tovább faggatózott volna, ám Franklyn arckifejezése világossá tette, hogy részéről lezártnak tekinti a témát. A három fiú megköszönte a kancellárnak a felvilágosítást, aztán amilyen gyorsan csak tudtak, távoztak.

- Nos – szólt Ralph, mikor kiléptek az igazgatóság épületéből –, ezzel nem vagyunk előrébb.

James összehúzta magán a köpenyét, melybe bele-belekapott a szél.

- Legalább annyit kiderítettünk, hogy Magnussen *tényleg* kinyitotta a Nexus függönyt – vélekedett. – Vagyis Zane elmélete akár igaz is lehet. Akárki lopta is el a karmazsin fonalat, felhasználhatta arra, hogy ismét felnyissa a Függönyt, és talán még most is a Világok közti világban rejtőzködik. Ha rájövünk, hogy ment át Magnussen, akár követhetjük is.

Zane meglepettséget színelve felvonta a szemöldökét.

- Azt hittem, a nagy Harry Potterre, meg a szuperauror különítményére hagyjuk az ügyet.

- Jól van, most már abba lehet hagyni – mordult fel James. – Apának épp elég dolga van. Kinek árthat, ha utána nézünk egy-két nyomnak? Csak megspórolunk neki egy kis időt. Különben is, mi már eleve itt vagyunk a kampuszon, sokkal könnyebben nézhetünk körbe, mint ő. Bárcsak Franklyn ne lett volna ilyen szófukar!

Alig van valami, amin elindulhatnánk.

Zane nagyot sóhajtott, és megállt. Kisvártatva Ralph és James is megtorpantak, és kíváncsian fordultak vissza barátjuk felé.

- Mi lenne - szólt a szőke fiú kaján vigyorral -, ha kipróbálnánk az *én* módszeremet?

James igazán kíváncsi lett volna, egészen pontosan mi Zane módszere, de mint kiderült, a következő néhány napjuk túlságosan zsúfolt volt, hogy bármihez is kezdjenek.

Péntek este James csatlakozott Zane-hez, Albushoz, Lucyhez és Ralphhoz, és a Pepperpock Aréna egyik lelátóján ücsörögve együtt nézték meg a Vámpír kontra Vérfarkas klacskapdel meccset. Albus lelkesen drukkolt saját háza csapatának, míg Lucy vörös-fekete zászlót rázva kesztyűs kezében éltette a Vámpírokat. James, Ralph és Zane viszont, mivel egyik csapatot sem kedvelték túlzottan, csak akkor kezdtek tapsolni, mikor kiállítás vagy sérülés történt, elnyerve ezzel néhány rosszalló pillantást a többiektől, akikkel a lelátón osztoztak. Végül a Vérfarkas ház nyolcvannyolc-hatvanötre győzte le a Vámpírokat, ami miatt Lucy morcos és harapós kedvű lett, míg meg nem itta a második pohár édesgyökér üdítőjét a Kulcs és Sárkányban.

James a szombat délután nagy részét a Hermész ház padlásán töltötte Zane-nel, és valamiféle jelmezt keresett az esti Halloween bálra. Végül a két fiú néhány talált - és valamilyen elfeledett oknál fogva szivárványszínűre batikolt -, régi lepedőfoszlányból múmiajelmezt eszkábált.

- Az lesz a neved, hogy Szombat Esti Láz - vigyorgott Zane, végigmérve a beöltözött Jamest. - A diszkó múmia! Körökkel versz mindenkit ebben a göncben. Egy kicsit irigylem is.

Miután szörnyű véget ért a kísérlete, hogy Petrát hívja el a bálba, James úgy döntött, Lucy-t kéri fel partnerének, mivel úgy vélte, együtt sokkal jobban szórakozhatnának, mint külön-külön. A lány azonnal igent mondott, lelkesége meg is lepte kicsit Jamest. Mikor a bál estéjén megérkezett az Erebosz kastélyhoz, hogy elkísérje, Lucy igazi vámpír hercegnőnek öltözve sétált le a főbejárathoz vezető lépcsőn: feltűnő, fekete ruhában, csizmában, nyakában pedig fiolányi vérrel, mely egy fekete szalagon lógott.

- Nem igazi vér - mosolygott szégyenlősen, felvillantva szemfogait, melyeket az alkalom tiszteletére túhegyessé varázsoltak. - Csak mérges mályva lé, tehát akár meg is ihatom, ha úgy alakul. A csizmát Remora professzortól kaptam. Gondoltad volna, hogy a lába majdnem olyan kicsi, mint az enyém?

James azt felelte, hogy nem, és hogy, őszintén szólva, a lehető legkevesebbet próbál Remora professzor lábára gondolni. Úton az igazgatóság épülete felé összefutottak a szellemnek öltözött Ralph-fal, aki egy-egy kivágott kis résen át

pislogott rájuk a molyrágta lepedő alól. Hármában elsétáltak a büfébe néhány italért, aztán a báltermet vették célba, ahol a Rig Mortis és a Keményfejűek nevű banda már túl volt az első néhány számon.

Végül nagyon kellemesen telt az este. A zene hangosan dübörgött, és néhány sikertelen próbálkozást követően Lucynek végre sikerült rávennie Jamest, hogy csatlakozzon hozzá a táncparketten. Zane addigra már ott volt, és vadul pörgött és himbálózott a zene ritmusára, természetesen zombi gúnyában. Arcát zöldre festette, és fekete filctollal még sebeket is rajzolt magára. A látványt egy lötyögő, penészes, égszínkék frakkal koronázta meg. A mellette táncoló Cheshire Chatterly igazán illett hozzá a zombi menyasszony jelmezében. Ő vérfoltos, rózsaszín taftruhát öltött, és a szabadon maradt bőrének minden négyzetcentiméterét halott, tintakékre varázsolta.

- Jó buli, mi? - kiáltotta oda nekik Zane, mikor eltáncoltak mellettük.

- Az! - vigyorgott James. Lucy boldogan ropta előtte, és meglepően gyönyörűen festett a bonyolult kontyba tűzött ébenfekete hajával. Ezt meg is jegyezte a lánynak, miközben a villogó fények szédítően kavarogtak körülöttük. Még a pislákoló félhomályban is észrevehető volt, hogy halvány pír öntötte el Lucy arcát, ahogy boldogan a fiúra mosolygott.

Zane egészen szerda délutánig, az utolsó órájukról való kicsöngetésig várt, hogy beavassa Jamest és Ralphot a tervébe, és sejtelmesen azt mondta, hogy készüljenek egy kis „nyomozásra”. Öt órakor a fiúk beugrottak az Apolló kúriába egy gyors vacsorára.

Az ételt a ház pincére szolgálta fel, egy kopasz, hajlott hátú, és szörnyen sovány varázsló, akinek a modora állandóan valahol a burkolt mogorvaság és a nyílt utálkozás között ingadozott. A csak Yeatsként ismert pincér, a jelek szerint, legalább hetven éve az Apolló kúriában dolgozott, és még soha nem fordult meg a fejében, hogy nyugdíjba menjen. Olyan öreg volt, hogy Zane szerint ráfért volna egy alapos portalanítás, de a mozgása olyan kíméletlen szívósságot sugallt, amitől az embernek az a sejtése támadt, hogy ha valaha úgy hozná a szükség, egyetlen bütykös kezével legyűrné a Nagyláb ház bármelyik tagját, míg a másikkal gond nélkül forgatná a levegőben a palacsintát.

- Remélem, ínyére válik az uraknak - szúrte összeszorított fogai között, ahogy a fiúk elé csúsztatta tányérjaikat. - Sajtburger és házi készítésű chips. Minden tápláló vacsora elengedhetetlen fogása.

- Kösz, Yeats - szólt Ralph, nagyokat szippantva a tányérról felszálló illatfelhőbe.

- Mi a helyzet ezzel a pasassal? - kérdezte halkán Zane, mikor Yeats lassan visszasétált a tűzhelyhez. - Mindig, mikor kérünk tőle valamit, olyan érzésem van, mintha legszívesebben só és borszóróvá átkozna bennünket.

James chipset majszolva vont a vállát. A sültkrumpli még forró volt, és valamiféle kék sajtmozzsákkal lett megszórva.

- Yeats rendes fickó - felelte. - Otthonra emlékeztet. Olyan, mint Sipor egy felnőtt, emberi verziója.

- Tényleg! - kiáltotta Ralph teli szájjal. - *Tudtam*, hogy valahonnan ismerős. Igazad van. A jó öreg Grimmauld tér tizenkettőt idézi.

Húsz perccel később a három fiú már az egyre sötétedő parkon át bandukolt, Zane elől, a másik kettő mögötte. Jamesnek feltűnt, hogy egyenesen az Archívum felé tartanak.

- Csak egy kis kutatómunka - mondta Zane a Vércarkas diákoknak, akik még mindig őrt álltak az épület lépcsőjén. - Vagy már ahhoz is a kancellár engedélyére van szükség.

- Csak gyorsan, Walker - vakkantotta az egyik Vércarkas fiú. - Jobb lesz, ha kapkodod magad. Pontban nyolckor záróra, aki akkor még bent van, benn is marad.

- Hé, ez rímelt! - rikkantotta Zane vigyorogva, miközben felsietett a lépcsőn. - Ezt gyakoroltad, valld be! Ti Vércarkasok olyan eszesek vagytok!

- Mosolyogj csak, amíg tudsz, Walker - szólalt meg a másik fiú. - Majd meglátjuk, hogy azután is vigyorogsz-e, hogy pénteken a házaink csapatai csapnak össze a klaccspályán.

- Na, ez viszont egyáltalán nem rímelt - rázta a fejét Zane elégedetlenül. - Suszter, vissza a kaptafához!

A Vércarkasok felmordultak, de úgy tűnt, túlságosan elhivatottak, mintsem elhagyják őrszolgálatukat. James és Ralph úgy osontak fel a lépcsőn Zane mögött, hogy közben kerültek a két oldalt álló idősebb fiú tekintetét.

- Szóval, mihez kezdünk itt? - kérdezte James, körbepillantva a Visszajátszó kerek, sötét termében. - Még ha van is lelet Magnussen idejéből, azt az Archívum zárolt részében tartják. Oda nem jutunk be, akárhány Vércarkast sértegetsz is hozzá.

- Au contraire - jelentette ki Zane, és színpadias mozdulattal egy karcsú aranykulcsot húzott elő a zsebéből. James azonnal felismerte.

- Az az Archívum kulcsa - súgta elragadtatottan. - Épp olyan, mint amit Franklyn is használt, mikor levitt minket a Sorsok tárházához. Honnan szerezted?

- Egy ideje már tervezem a dolgokat - vont vállat Zane. - Úgy gondoltam, előbb vagy utóbb úgyis beadod a derekad, és akkor jöhet egy kis tanórán kívüli kaland. Mit gondoltok, miért mentem Cheshire Chatterlyvel a jelmezbálba?

- Mert jól néz ki rózsaszín taft ruhában? - találgatott Ralph.

- Na igen, azért is - felelte Zane elgondolkodva -, de volt más oka is. A csaj a karbantartó csapat tagja, akik az Archívumban dolgoznak, ráadásul Henredon egyik kedvence.

- Értem már - biccentett Ralph.

James hitetlenkedve rázta a fejét.

- Elloptad tőle a kulcsot?

- Dehogy! - fakadt ki Zane sértetten. - Egyszerűen elkértem tőle. Miféle faragatlan fráternek nézel te engem?

- Bocs - pislogott rá James.

- Azt mondtam neki, hogy meg szeretnék nézni valami híres táncost, hogy ellessek tőle néhány lépést a bálra. Cheshire majd elolvadt a gyönyörűségtől. Abban a pillanatban a markomba nyomta a kulcsot.

Ralph füttyentett.

- Azért táncoltál egy lánnyal, hogy rátedd a kezéd arra a kulcsra?

- Az úgy érdekében bármit - sóhajtott Zane. - Gyertek!

A kulcs segítségével a fiúk kinyitották a leletek csarnokába vezető ajtót. Néhány ideges botorkálással eltöltött perccel később rátaláltak egy vastag lánccal és lakattal elzárt kapura, Zane azonban csak beledugta a zárba a kulcsot, és megpöccintette pálcájával a lakatot, aztán a három fiú besétált a kapu mögött lévő sötét kamrába.

- Olyan sötét van, és minden csupa por - jegyezte meg Ralph, akaratlanul is

lehalkítva hangját. – Hogy találjuk meg, amit keresünk?

- Cheshire elmondta, hogyan katalogizálják a holmikát idelent – felelte Zane, a magasba emelve fénylő hegyű pálcáját. – Először a dátum, majd a hozzá fűződő esemény vagy név szerint. Látjátok a polcok tetején az évszámokat? Magnussen ezernyolcszázharminc és ezernyolcszázötvenkilenc között tanított az iskolában.

- Arra! – mutatott előre James. Barátai csatlakoztak hozzá, és a három fiú egyenként kezdte átvizsgálni a polcokon sorakozó milliányi tárgyat, gondosan lefújkodva a vastag porréteget az elsárgult katalógustáblákról.

Hirtelen surrogó hang hallatszott. A fiúk megdermedtek, és tágra nyílt szemmel pislogtak egymásra.

- Ti voltatok? – suttogta James.

Ralph nagyot nyelt.

- Én nem. A mögöttünk lévő sorból jött.

- Valószínűleg semmiség – súgta Zane körbepillantva. Valami tompán puffant a közelben, mire a trió nagyot ugrott ijedtében. James lassan a hang forrása felé fordult, felemelve varázspálcáját. Visszafojtotta a lélegzetét. A három fiú egyszerre indult meg a sor vége felé, s mikor elérték, óvatosan néztek ki a sarkon, de csak a sötétség nézett velük farkasszemet.

Hirtelen valami kivált a közvetlen James feje mellett lévő polc árnyékai közül, és úgy kerepelve, mint egy kis motorcsónak, a fiú arcához dörgölődött. James levegőért kapkodva felkiáltott, és a pálcáját elejtve az arcához kapta a kezét.

- Foltos! – nyögte Zane kigúvadó szemekkel.

James a torkában dobogó szívvel pördült meg. A polcon Foltos, a macska állt, hangosan dorombolt, és le-fel ingatta kerek fejét. Bajuszára pókháló foszlányok tapadtak.

- Foltos, te csirkefogó! – szólt Zane, és megvakargatta az állat fejét a két füle között. – Mit keresel te itt lent? Majdnem szívrohamot hoztál Jamesre! – Idegesen felnevetett.

- Nekem úgy tűnt, hogy neked is majdnem gatyát kellett cserélned – mordult fel James, és felvette elejtett pálcáját. – Megnézném, te hogyan reagálnál arra, hogy egy szőrös fej és egy nedves orr ér az arcodhoz a sötétben.

- Mit keres idelent? – tette fel Ralph is a kérdést, ő is megcirógatva a macskát. – Azt hittem, mindig a főépületnél kószál.

Zane biccentett.

- Ott szokott. Még sosem láttam máshol.

- Csak szerintem – nézett szégyenlősen Ralph Zane és James felé –, vagy ez tényleg olyan, mint valami rossz ómen? Talán le kéne fújnunk az egészet.

James arra számított, hogy Zane azonnal lehurrogja a barátjukat, de mikor a szőke fiú felé fordult, az kritikus szemekkel méregette a macskát.

- Mit szölsz, Foltos? – kérdezte a még mindig doromboló állatot. – Azért jöttél, hogy szerencsét hozz nekünk? Vagy beköpöd az igazgatóságon a fejeseknek, hogy patkányok lófrálnak a leletek között?

A macska szinte azonnal abbahagyta a dorombolást. Lekuporodott, lepillantott a polc széléről, majd a következő pillanatban kecsesen leszökkent a padlóra, és égnék emelt farokkal elindult a polcsor mentén.

- Bocs, hogy élek – pislogott utána Zane.

- Talán a „patkány” szóval sértetted meg – vélekedett Ralph.
- Gyerünk – fordult vissza a polcokhoz James. – Felejtsük el! Hiszen ő csak egy macska. Ha még emlékeztek, ő akart minket az Igor házba küldeni.

Zane Jamesre pillantott.

- Megfordult már a fejedben, hogy talán igaza volt?

James összevont szemekkel meredt a barátjára.

- Ezt hogy érted? A Nagyláb ház tökéletesen passzol hozzánk. Mit tudhat egy vén kandúr, amit mi nem?

- Csak úgy mondom – vont vállat Zane. – Biztos van oka, hogy most itt van. Talán megérné átgondolni a dolgot.

James elvesztette a türelmét. Megtorpant, és egy pillanatra a sötét mennyezetre bámult.

- Tessék – mondta aztán, hátrapillantva Zane-re és Ralphra. – Átgondoltam. Most már haladhatnánk? Ettől a helytől kiráz a hideg.

Zane vállat vont. Hagyva a macskát, hadd menjen, amerre akar, a fiúk visszatértek a polcok átvizsgálásához. Néhány perccel később Zane felkiáltott, mire James és Ralph azonnal odasiettek hozzá.

- Ez... - kezdte Ralph, aztán jól hallhatóan nyelt egyet. – Ez egy... koponya.

James közelebb emelte világító pálcáját. Az egyik kis rekeszbe két tárgy volt bezúfolva, melyek közül az egyik valóban egy emberi koponya volt, alsó állkapocs nélkül, a másik pedig egy kopott, fekete bőrből készült nő csizma. A rekesz elejére tűzött katalóguslapon a következő felirat állt: 1859. OKTÓBER 5., I. K. MAGNUSSEN 1. KIHALLGATÁSA.

- Lehet, hogy nem igazi – szólt James, alaposabban is szemügyre véve a megsárgult koponyát.

- Igaznak néz ki – rázkódott meg Ralph.

- Csak egy öreg csont – emelte az égre tekintetét Zane, és felkapta a koponyát. – Majd én hozom. Ti fogjátok a csizmát, és menjünk.

Amilyen gyorsan csak tudták, James, Ralph és Zane visszavitték zsákmányukat a Visszajátszó termébe. Jamesből megkönnyebbült sóhaj szakadt fel, mikor már a boltozatos mennyezet és az apró ablakok alatt lépkedtek. Odakint besötétedett mostanra, mégis jó érzés volt látni a kinti égbolt halványkék derengését.

- Kié legyen a megtiszteltetés? – kérdezte Zane, és maga elé emelte a koponyát. – Ön mit gondol, Csont uraság? – Bábként forgatni kezdte a koponyát, és magasabb hangon válaszolt a saját kérdésére. – Szerintem a tiéd kellene, hogy legyen, Zane, mert te olyan okos, király és jóképű vagy. És az ötlet is a tiéd volt.

James rezignáltan felsóhajtott.

- Hagyd abba! Tisztára kiborítod Ralphot.

- Nem is borított ki – ellenkezett Ralph sápadtan. – Na jó, de. De csak egy kicsit.

- Akkor lássuk – nyikorogta Zane, ismét a koponyát szólaltatva meg. – Kezdődjék a show!

Zane halk koppanással a Visszajátszó táljába tette a koponyát.

A helyiség azonnal megváltozott, összement. James, Ralph és Zane egy apró dolgozószoba sötét sarkában találták magukat. A téglából rakott kandallóban vidám tűz pattogott, a magas ablakoknak sötét éjszaka feszült odakintről. A nagyjából középen elhelyezkedő asztalnál hárman ültek: kettő az egyik oldalon, egy velük

szemben. Jamest nem lepte meg túlságosan, hogy a férfiak egyike maga Franklyn kancellár. Valamivel, habár nem sokkal, fiatalabbnak tűnt, és a pocakja is kevésbé volt kerek, mint a jelenkori másáé. A mellette ülő alak fekete talárt és kalapot viselt, egy bíra ruházatát, noha Keynestől eltérően neki a bőre is sötét volt, és vékony szakáll díszítette arcát. Az asztal közepén, mint valami halloweeni dekoráció, ott hevert az elsárgult, alsó állkapocs nélküli koponya. A sötét alak épp most húzta el tőle a pálcája hegyét.

- Douglas Treete, az Amerikai Egyesült Államok Varázsló Törvényszékének főbírája, Philadelphia körzet - darálta élettelen hangon. - Ezennel megkezdem nevezett Ignatius Karloff Magnussen előzetes kihallgatását. A vádak többek között: tolvajlás, holttestekkel való erkölcstelen bánásmód, kínzás és gyilkosság gyanúja. Azért választottam ezt a koponyát a kihallgatás leletének, mivel egyben ez szolgál a kérdéses ügy elsőszámú bizonyítékának. A kihallgatáson részt vesz még Benjamin Amadeus Franklyn, az Alma Aleron Technomancia Tanszékének vezetője, a vádlott közvetlen felettese. Magnussen professzor, kérem, a felvétel kedvéért mondja el a teljes nevét!

James a Franklynnel és a bírával szemben ülő férfira fordította figyelmét. Magnussen nagydarab volt, széles mellkassal, szögletes arcát rövid, őszes haj keretezte. Arc kifejezése zord volt, hegyes saszorra fölött sötét szemöldök ült.

- A nevem professzor Ignatius Karloff Magnussen; a harmadik - mondta, és James kissé meglepődött a férfi kulturált, kellemes hangját hallva. A többi amerikaitól eltérően Magnussen mintha egy hangyányi brit akcentussal beszélt volna.

Zane előre hajolt, és odasúgta Jameséknek:

- Állítólag sosem fogadta el, hogy Amerika elszakadt Angliától. Tiltakozásként csakis, ahogy ő nevezte, „királyi angolul” volt hajlandó megszólalni.

James felvonta a szemöldökét, ám ekkor újra Treete, a bíra, vette át a szót.

- Tisztában van az ön ellen felhozott vádakkal, Magnussen professzor?

Magnussen nem válaszolt, egyszerűen csak rezzenéstelen tekintettel meredt maga elé. Treete megköszöri a torkát.

- A felvétel kedvéért, professzor, az ön által felhozott legcsekélyebb vád, hogy tiltott praktikáival fenyegette a dimenzionális hierarchia stabilitását. Igaz az, hogy a Nagy Mágiaegyesítési Elmélet kizsákmányolásával szerette volna irányítani a jövőt?

Magnussen továbbra sem reagált, James azonban látta rajta, hogy figyel. A professzor úgy meredt a vele szemben ülő férfira, mintha az egy lepke volna, és csupán azon morfondírozna, vajon milyen színű gombostűvel tűzze őt fel a falra. Egyszerűen csak nem érezte szükségét a válaszadásnak. Franklyn viszont egészen kétségbeesettnek tűnt. Arca sápadozott négyszögletű szemüvege mögött.

- Hát jó - szölte Treete. Megigazgatta saját okulárját, és az asztalon előtte heverő pergamenre pillantott. - Ezen kívül vádolják még azzal, hogy átjárót nyitott a dimenziók között, egy legendás kaput, az úgy nevezett Nexus függönyt, tekintet nélkül a következményekre. Kíván valamit hozzáfűzni?

Magnussennek arcizma sem rándult. Úgy ült a székén, mint valami elképesztően élethű szobor.

Láthatóan Treete végül beletörődött Magnussen hallgatásába, mert rövid idő múlva folytatta.

- Továbbá, uram, önt azzal vádolják, hogy holttesteket lopott a kampusz temetőjéből, és törvénytelen boncolásokat végzett rajtuk. Ez a koponya, mint már említettem, ennek a vádpontnak az elsőszámú bizonyítéka. Az ön házában pincéjében találtunk rá, számtalan olyan eszköz társaságában, melyekkel a fent említett tetteket végrehajthatta. Ezenkívül azzal gyanúsítják, hogy elrabolt és megkínzott nem kevesebb, mint nyolc mugli philadelphiai lakost. A sebtében kiszórt felejtésátok csak arról gondoskodott, hogy az áldozatok ne ismerhessék fel kínzójukat, de emléknymokat hagyott erről az iskoláról, és magáról, a varázsvilágról.

Treete levette szemüvegét, és kemény pillantást vetett Magnussenre.

- A fent felsoroltakkal, ha igaznak bizonyulnak, komoly törvényeket hágott át, professzor, nem is említve az általános emberi jogokat, melyek minden élő személyre vonatkoznak. Azonban ezek komolysága elhanyagolható a legutolsó vádpontéhoz képest. Mint azt bizonyára tudja, nemrég egy fiatal, elszegényedett, mugli varrónő, bizonyos Fredericka Staples holttestére bukkantak egy síkátorban, nem messze az iskola bejáratától. Testét csaknem a felismerhetetlenségig megcsonkították, és lábáról hiányzott egy fél pár csizma. Erre a csizmára, uram, két éjszakával később az ön otthonának alagsorában bukkantak rá. Ismét felteszem a kérdést: kíván valamit hozzáfűzni a vádakhhoz?

Magnussen hosszú idő óta most először mozdult meg, ám mikor megszólalt, szavait Franklynhez intézte.

- Te hívtad ide a hatóságokat? – kérdezte, szinte társalgási hangnemben.

- Nem sok választást hagytál – felelte halkán Franklyn. – A kutatás egy dolog, Ignatius. Ez... - Megrázta a fejét.

Magnussen halványan elmosolyodott.

- Mindig is túl gyenge voltál ahhoz, hogy állást foglalj bármely nagy újítás mellett. Te, Benjamin, akadémikus vagy, nem olyan, mint én. Te nem vagy felfedező.

- Téged sem csak a felfedezés láza hajt – felelte Franklyn. Arcán sötét árnyék futott végig. – A hatalom megszállottja lettél. Ez nem az egyik kitalált történeted a tudatlan bolondok ellen küzdő számkivetett hősről. A tetteidnek valódi emberek itták meg a levét. Már hónapokkal ez előtt közbe kellett volna lépnem, mikor rájöttem, hogy a Nagy Mágiaegyesítési Elmélettel kísérletezgetsz. Az Oktogomb is épp elég rossz volt, de végül ártalmatlannak bizonyult. Egyszerre megfigyelni mindent, csak hogy uralkodhasson minden felett, egy örült elme képzelgése.

- Elismerem, tévedtem – felelte Magnussen, mintha ő és Franklyn csupán barátokként beszélgetnének. Kizárólag a mikroszkópikus világgal foglalkoztam. Meg voltam győződve, hogy a mindenség megfigyelése úgy lehetséges, hogy egyre kisebb és kisebb részekre szabdalom a világot, és működés közben vizsgálom a részleteket – ahogy a vér végigáramlik az artériákban, ahogy a neuronok kisülnek az emberi agyban. Részletekbe menően tanulmányoztam ezeket a dolgokat, s mikor a holtaktól már mindent megtudtam, amit csak lehetett, az élő szervezet szisztematikus átvizsgálásába kezdtem. Persze, te kínzásnak nevezed, sőt, gyilkosságnak, mert nem látod át az egészet, elvéted szem elől a végcél monumentális természetét. Mi egy fájdalmas firtor az arcon, a tökéletes megértéshez képest? Mi egyetlen, rongyos élet a kozmosz végtelenségéhez hasonlítva?

- Ignatius – vágott közbe Franklyn. – Hallgass! Csak tovább rontod a helyzetedet.

- Végül – folytatta Magnussen, és csillogó szemekkel az asztal fölé hajolt – rájöttem, hogy túlságosan úgy jár az agyam, mint sorstársaimé, és így ugyanott bukok el, ahol ők is. Aztán eszembe jutott egy sor a *Heraldium*ból: „Aki nem látja a hegyet, könnyedén megbotlik a kavicsban.” Érted már? A titkot egyáltalán nem a mikroszkóp alatt kell keresni, Benjamin. Hogy lássuk, *makroszkópikusan* kell vizsgálódnunk! Nem kicsiben, hanem hatalmasban! A felmérés csak akkor lehet teljes, ha valaki teljességében látja a *valóságokat*! Akkor már tudtam, mit kell tennem. Ki kellett törnöm e dimenzió béklyóiból, és találni egy helyet, ahonnan az *összes* dimenziót *egyszerre* figyelhetem. Amit te pusztán legendának tartasz, én a saját két szememmel láttam, lábaim a porát taposták. Átléptem a Nexus függönyön. Jártam a Világok közti világban, és láttam a többi dimenziókba vezető ösvényeket.

Treete összeszűkülő szemekkel rázta a fejét.

- Ezt vegyem úgy, hogy beismeri az ön ellen felhozott vádakát, professzor?

- Kérlek, Ignatius – szólalt meg Franklyn, szinte könyörgő szemekkel meredve a vele szemben ülő férfira. – A megszállottságod elvette a józan eszedet. Akármit is tettél, akármit is láttál, nyilvánvalóan szörnyű hatást gyakorolt rád. Van segítség, csak kérned kell! Vigyázz, mit mondasz, különben örökre eltaszítod magadtól az esélyt.

Magnussen szárazan felkuncogott.

- Azt hiszed, érdekel, mit tehet velem ez a kis ember? Csak próbáljon megállítani. Én már a túloldalon vagyok, Benjamin. Átléptem a sors eseményhorizontján, és akkor sem tudnék visszatérni, ha akarnék. De nem akarok. Elfogadom a küldetésemet. Mohón várom beteljesülését.

Treete hátratolta székét, és felállt.

- Akkor, attól tartok, nincs más lehetőségem. A pozíciójára, Magnussen professzor, és Franklyn professzor szavaira való tekintettel meghallgathatja az ítéletemet. Egy héten visszatérek az iskolába egy osztag varázsszerezzel, és az Üveghegybe kísérem a vádlottat. Franklyn professzor, a kérdéses időtartam során garantálja a biztonságot, és teljes felelősséget vállal a vádlott őrzésére?

Franklyn szeme továbbra is Magnussenre meredt.

- Teljes felelősséget vállalok a vádlottért.

- Hát legyen – szólott Treete kurtán, majd előhúzta talárja ujjából a pálcáját, és az asztalon álló koponya feje búbjára koppintott vele. A szoba azonnal köddé vált, és James, Zane meg Ralph ismét csak a Visszajátszó termének sötét falaira pislogtak.

- Húha – fütyyentette Zane a sárga koponyára sandítva.

Ralph lassan megrázta a fejét.

- Franklyn nem viccelt, mikor azt mondta, hogy a fickóról legszívesebben mindenki elfelejtkezne.

- Most már legalább tudjuk, miért ment át Magnussen a Nexus függönyön – sóhajtott James. – Meg volt róla győződve, hogy minden *dimenziót* meg kell vizsgálnia, hogy lássa és irányítsa a jövőt. Nektek is ez jött le?

Zane biccentett.

- Magnussen nem volt teljesen komplett. Nem csoda, hogy az Igor ház fejeként végezte. De amíg azok a srácok csak a szájukat járatják, hogy át akarják venni a világhatalmat, addig *ő* konkrétan *tett* is valamit az ügy érdekében.

- De még mindig nem tudjuk, hogyan juthatunk át a Nexus függönyön – jegyezte

meg Ralph. – És igazából ez az, amire kíváncsiak vagyunk, nem? Át kell mennünk a Világok közti világba, hogy megnézzük, ott bujkálnak-e a valódi rosszfiúk.

Zane óvatosan kivette a koponyát a Visszajátszó táljából.

- Jackson professzor szerint a Nexus függőnyt csak egy másik dimenzióból származó kulccsal lehet kinyitni. Bárki is támadta meg a Sorsok tárházát, nála van a szövőszékből származó karmazsin fonál, ami tökéletesen megfelel a célra, mivel a szomszéd világból való. Vajon Magnussen mit használhatott kulcsként?

James vállat vont, aztán Ralph felé bólintott, aki a második leletet, az öreg csizmát szorongatta.

- Nézzük meg azt is. Talán abból kiderül, amire kíváncsiak vagyunk.

Ralph a kezében lévő csizmára pillantott.

- Gondoljátok, hogy ez ugyanaz a csizma, amiről az előbb beszéltek? Amelyik a mugli nőé volt, akit Magnussen, ööö...

- Csak tedd bele, Ralph – csóválta a fejét Zane.

Ralph tett egy lépést előre, majd a kőtálba helyezte a kis csizmát, mire a Visszajátszó termében valahogy besötétedett, de egyébként semmi más nem változott. Egy pillanatra James azt hitte, a lelettel van valami baj, de aztán halk, visszhangzó nesz csapta meg a fülét. Tekintetével a hang forrását keresve megfordult, és egy apró asztali lámpás derengve pislákoló lángját pillantotta meg. Az asztalnál egy díszes székben Franklyn professzor ült, és bőszen körmölt valamit. Az előző felvételtől eltérően, mely éles és tiszta volt, Franklyn képmása majdhogynem ködszerűen hatott. Franklyn szellempennája fürgén siklott a pergamenen, miközben a professzor hangosan diktált magának. Hangja furcsán távolinak tűnt.

- Az alábbiak Benjamin Amadeus Franklyn jegyzetei – mondta lassan a pergamen fölé hajolva –, melyek 1859. október nyolcadika, azaz a mai éjszaka eseményeit próbálják összefoglalni. A mai volt az intézmény egykoron megbecsült tanárának... és egy jó barátjának, Ignatius Magnussen professzornak az utolsó, a birtokon töltött estéje.

Franklyn elhallgatott, és felnézett, mintha meghallotta volna a fiúk csoszogó lépteit. James megdermedt, ám aztán rájött, hogy Franklyn képmása csupán gondolkodni állt meg. Szeme csillogott a négyszögletű szemüveg mögött. Hosszú csöndet követően felsóhajtott, aztán ismét a pergamen fölé hajolt.

- Ignatius Magnussen valamikori házának romjain még mindig lobognak a lángok. Hogy hogyan indult a tűz, senki sem tudja. Jómagam azt gyanítom, hogy gyújtogatás eredménye, talán maga a professzor gyújtotta. A dühödt csöcselék semmit sem tett, hogy megfékezze a lángokat. Bármily iszonyodva ismerem is el, a kúria körül összegyűltek java szívesen látta volna, hogy Magnussennek mindössze a holtteste kerül elő az üszkös romok alól. A maradványok előzetes átvizsgálása során azonban nyomát sem találtuk a professzor testének. Nincs kétségem afelől, hogy a következő napokban esedékes alaposabb vizsgálat hasonlóképp eredménytelennek bizonyul majd. Magnussen nincs itt. Megszökött, valószínűleg éppen a tűz hevében, miközben a bosszúszomjas csöcselék odakint várt rá.

Franklyn ismét abbahagyta az írást. Letette a pennát, majd benyúlt szemüvege alá, és fáradtan megdörzsölte a szemét. Már-már úgy tűnt, nem is fogja folytatni, de aztán, egy pillanattal később a tollszár már ismét a kezében volt, és hangosan olvasta a leírt szavakat.

- Hogy hová lett Ignatius Magnussen, inkább nem is találgatom. Mostanra feltehetően beteljesítette, ami szerinte a végzete: ismét átlépett a Nexus függönyön, az azon túl elterülő, felderíthetetlen világba. Szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy abból a valóságból már sosem tér vissza, így hát szeretném megőrizni az utókornak mindazt, amit tudok. Sajnos az utóbbi két napban megejtett beszélgetéseink a professzorral igencsak kevés információval szolgáltak. Csupán két említésre méltó részlet az, amiről érdemes megemlékezni. Az első, ahogy ő fogalmazott, *fejtörő* arra vonatkozik, hogy hogyan jött rá a Nexus függöny kinyitásának titkára. Azt mondta, idézem...

Franklyn ismét abbahagyta az írást, és egy másik pergament húzott maga elé. Szemüvegét igazgatva sokáig meredt a papírlapra. Jamesnek csak most tűnt fel, hogy a női csizma az asztal alatti árnyékok között rejtőzik, szárával a szék egyik karcsú lábának dőlve.

- Idézem – folytatta Franklyn, ismét az előtte heverő pergamenre téve pennáját –, „Az igazság az Erebosz kastély folyosóin jár. Mindvégig ott volt, ahol bárki láthatja.” Jómagam számtalanszor jártam már a kastély folyosóin az elmúlt száz évben, mégsem talákoztam senkivel és semmivel, aki és ami elárulta volna a Nexus függöny titkát. Ha van is igazság Magnussen szavaiban, alaposan el van rejtve, és alaposabb vizsgálatot igényel.

James tágra nyílt szemekkel fordult Zane felé.

- Az Erebosz kastély a Vámpír ház otthona, ugye? – súgta, mire Zane biccentett.

- Ha Lucy beenged, majd mi is körülnézhetünk ott egy kicsit.

- Psszt! – püsszgte le őket Ralph, és közelebb hajolt Benjamin Franklyn homályos alakjához.

- Attól tartok, a második fejtörő még ennél is rejtélyesebb. Mikor megkérdeztem tőle, hol van a Nexus függöny, Magnussen csak mosolygott, de nem felelt. Természetesen ez a részlet érdekelt a legjobban, mivel a professzor állítása szerint sikerült átkelnie a Világok közti világba. Az efféle átkeléssel járó dimenzionális instabilitás kevésbé aggaszt, azonban attól már inkább tartok, hogy mi jöhet át *onnan* a mi dimenziónkba. Győzködésemmel, miszerint a világok közötti határ jó okkal van ott, hogy korlátot állítson az inkompatibilis valóságok közé, süket fülekre találtak. Végül azonban az utolsó éjjel Magnussen professzor válaszolt a kérdéseimre, habár az gyanítom, a felelet ugyanolyan haszontalan, mint azok, amelyeket az az átkozott Oktogomb szolgáltat. Mikor rákérdeztem a Nexus függöny helyére, ő végül elmosolyodott, és azt mondta – itt Franklyn esetlen, ám egész túrhető kísérletet tett, hogy leutánozza Magnussen akcentusát –, „Rowbitz szeme előtt hever.”

A tollszár sercegeése ismét abbamaradt, ahogy Franklyn visszaolvasta a leírtakat. Végül a professzor egy sóhajjal ismét körömlni kezdett.

- A fejtörő szándékosan félrevezető, és valószínűleg reménytelenül zavaros, én azonban épp elég jól ismerem a professzort, hogy tudjam, nem pusztán hazugság. Ő túl arrogáns ahhoz, hogy ne valós nyomot adjon, még ha lehetetlen is megfejteni. Mindenesetre mindkét idézetet alaposabb vizsgálatnak fogom alávetni, és megpróbálom megtalálni a Nexus függönyt, hogy örök időkre lezárhassam. Egyelőre azonban a pillanatnyi problémákkal kell foglalkoznom: lenyugtatom az iskolát, és valahogy Douglas Treete-nek is meg kell magyaráznom a történeteket. Rosszul végeztem a dolgom... több értelemben is.

Franklyn hatalmasat sóhajtott, letette a pennáját, majd gondosan összecsavarta a pergament, amire írt. Mikor elkészült, felvette maga mellől a kis csizmát, belecsúsztatta a feltekert lapot, majd a csizmára koppintott a pálcájával.

A látomás úgy oszlott fel körülöttük, mint a köd, és a Visszajátszó termébe visszatért a megszokott félhomály.

Zane azonnal a hóna alá csapta a koponyát, megfordult, és kikapta a csizmát a kőtálból. Belenézett.

- Még mindig ott van! - mosolyodott el. - Franklyn régi jegyzete! Olyan a tapintása, hogy ha megpróbálnám kihúzni, biztos porrá esne szét. Ha Cheshire és a katalogizáló csapat tudta volna, hogy benne van, biztos azt is tartósították volna valahogy.

- A Nexus függöny Rowbitz szeme előtt hever - motyogta Ralph töprengve. - Van valakinek ötlete, ki lehet ez a Rowbitz?

Zane fintorogva koncentrált.

- Ami azt illeti, ismerős. Majd meglátom, mit tehetek.

- És megkérhetjük Lucyt, hogy vezessen minket körbe az Erebosz kastélyban - Két nyomon is elindulhatunk. Nem rossz.

- Várjatok csak - rázta a fejét Ralph. - Ha ezek a fejtörők megoldhatóak, nem gondoljátok, hogy Franklyn kancellár már réges-rég rájött volna a válaszokra?

Zane elgondolkozva Ralphra sandított.

- Honnan tudjuk, hogy nem jött rá?

- Ezt hogy érted? - kérdezte James.

- Nem először fordulna elő, hogy valaki rájön valami szörnyűséges titokra, és csak kotlik rajta. Hallottad őt a felvételen. Még ha rá is jött a Nexus függöny titkára, nem valószínű, hogy rohant, és megosztotta volna a világgal. Le akarta zárni, vagy őriztetni, hogy egyik oldalról se lépjen át semmi és senki.

- Minket is beleértve? - vonta fel a szemöldökét Ralph.

James a fejét csóválta.

- Talán, de kétkem. Ha Franklyn rájött volna az igazságra a Nexus függönnyel kapcsolatban, szerintem elmondta volna, mikor rákérdeztünk. Mármint egyértelmű, hogy nem szeretné, ha mások is szaglászának körülötte. Ha megtalálta és lezárta volna, elmondta volna.

- Miért? - kérdezte Ralph a homlokát ráncolva.

- Azért - felelte Zane -, mert mi csak egy rakás kíváncsi kölyök vagyunk, igaz? Ha elárulja, hogy ő már megtalálta a Nexus függönnyt, és örökre lezárta, az megölte volna a titkot, és nem lenne mire kíváncsiak lennünk. Meccslabda. Ügyes volt, James.

Ralph átvette a csizmát.

- Vigyük vissza a leleteket a zárolt részbe, aztán húzzunk el innen. Egyelőre elegendő volt a hátborzongató titkokból.

Zane biccentett.

- Akkor gyérünk. Még fiatal az este, akár annak a Rowbitz fickónak is utána nézhetünk.

- Én itt várok, ha nem bánjátok - szólalt meg James a lábával csoszogva.

Zane felvont szemöldökkel pislogott rá.

- Dehogy, maradj csak. Mi a baj? Ennyire beparáztál, hogy Foltos még mindig a polcokon rejtőzködhet?

James megrázta a fejét.

- Nem. Én csak... csak két lelet van. Nem igazán van rám szükségetek. Csak siessetek vissza, oké?

Ralph biccentett.

- Rohanunk.

Néhány pillanattal később az Archívum alsóbb szintjeire vezető ajtó becsukódott, és James egyedül maradt a Visszajátszó termében.

Várt még pár másodpercet, és miután biztosra vehette, hogy Ralph és Zane már a zárolt részleg felé tart, a farmerjának farzsebébe nyúlt. Már napok óta magánál hordta Petra álmomeséjét, a megszokott, formátlan galacsinná hajtogatva, és egy nejlonzacskóba csomagolva, amelyet az Apolló kúria konyhájába talált. Nem igazán tudta volna megmondani, miért kezdte mindenhova magával vinni, leszámítva persze, hogy így valamiért biztonságosabbnak tűnt. Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentve nézegette egy darabig a zacskót, aztán a Visszajátszó felé fordult.

Akkor támadt az ötlete, miközben Franklyn felvételét nézték. A Visszajátszó elvileg persze csak azokon a tárgyakon működött, amelyeket speciálisan úgy varázsoltak el, de James nem tudta kivenni a fejéből. Mióta megmentette Petra életét a Gwyndemere-en, az álommese valahogy túlságosan is átítatódott mágiával, hogy közvetlenül megérintse. Arra gondolt, ez a mágia talán ahhoz is elég lesz, hogy működésbe hozza a Visszajátszót. Jamesnek ötlete sem volt, honnan származhatott Petra és az álommeseje hihetetlen varázsereje, de rá akart jönni. Még akkor is, ha ehhez, alapjában véve, bele kell lesnie a lány álmaiba. Óvatosan a feje tetejére fordította a nejlonzacskót a kötél fölött.

A pergamengalacsin halk, tompa puffanással pottyant a tálba.

Száraz fuvallat söpört végig Jamesen, belekapott a hajába, és a fiúnak hunyorognia kellett miatta. Megpördült, és vakító fény töltötte ki a látóterét. Egy füves, nappali fényben úszó fennsík állt. Az Archívumnak nyoma veszett, még a Visszajátszó köemelvénye is eltűnt. James rájött, hogy ez nem valami párás látomás; ez a kép annyira szilárdnak, mégis végtelenül szürreálisnak hatott, mintha minden egyes borotvaéles fűszál őt figyelné, és az alacsony égbolton sodródó felhők hűvös dühvel ragyognának le rá. A jellegtelen fűfoltok mindenfelé szétterpeszkedtek körülötte, és James hirtelen rájött, hogy a fennsík igazából egy sziget, melyet meredek sziklaszirtek vesznek körül. Hamuszürke hullámok ostromolták a szirteket, hófehér tajtékokat és vízpermetet vetve a levegőbe.

És persze ott volt a kastély, tőle nem messze tört az ég felé. Fekete kőből épült, kiterjedése nem volt nagy, ám olyan nagy tornyokkal és bástyákkal volt telehintve, hogy a legmagasabb csúcsok a felhőket karcolták. Az épület messze kilógott a szirtről, amelyen állt, mintha a víz már régen kimosta volna alóla a követ, a kastély mégis állt, elborult magabiztossággal tartva fent önmagát.

Valaki nézte őt a kastély sötétjéből. James forró parázsként érezte bőrén a figyelő tekintetet. Tenyerével tompítva a szürke fényt a kastély felé pillantott. Az egyik magas erkélyen egy árnyékok által elfedett alak állt.

Eljövök, szólt egy hang. A szavak mennydörgő erővel visszhangoztak végig a fennsíkon. Figyelek és várok. Közeleg az én időm. Én vagyok a Mágusnők Leghatalmasabbika. Én vagyok a Káosz Hercegnője.

James a szemét meresztve próbált túllátni az erkély árnyain. Alig tudta kivenni

az alakot, azt leszámítva, hogy nőnek tűnt. Haja sötéten verdesett a szélben. Mikor ismét megszólalt, fagyos hideg futott végig James hátán, aki ettől megdermedt. Szeme tágra nyílt, ahogy a látomás kezdett felerősödni, pulzálva szétszakadozott, de a szavak tovább visszhangoztak, egyre hangosabban és hangosabban, szinte megsüketítve Jamest.

Figyelek és várok, ismételte a hang. Nevem minden dimenzióban ismerni fogják majd. A nevem... Morgan. Ő, aki a világok közt jár.

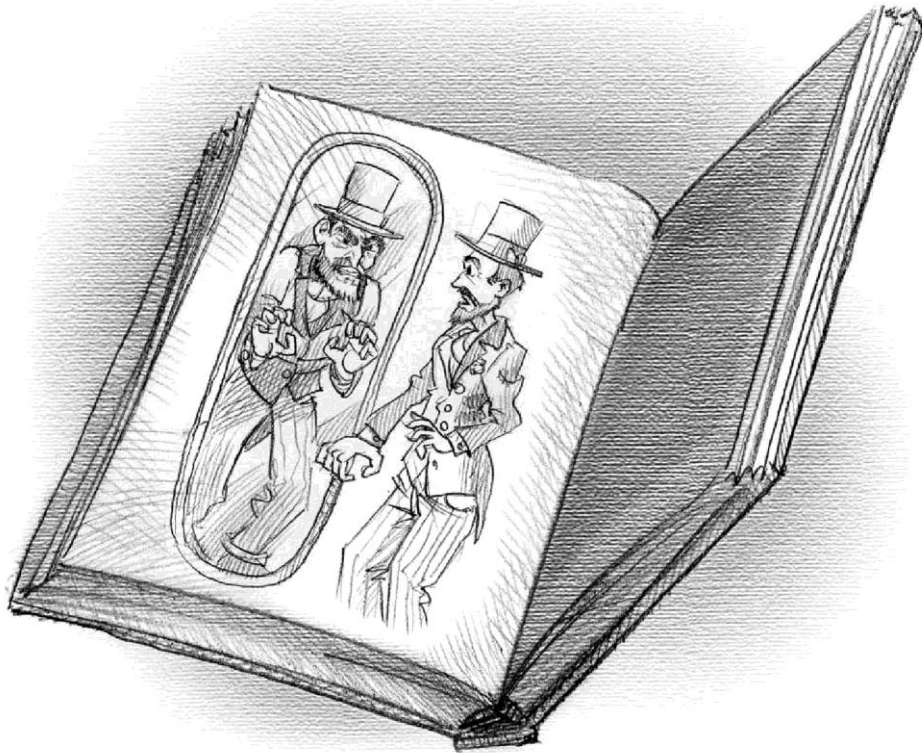
A látomás szilánkokra tört, majd köddé vált. Örvénylő sötétség vette körbe Jamest, mely összetömörülni látszott, végül egy pontban tűnt el, valahol a Visszajátszó kőtálya fölött, akárha egy lyuk volna ott a térben. Egy pillanattal később még annak is nyoma veszett.

James földbegyökerezett lábbal állt, haja az ég felé meredezett, szíve majd kiugrott a mellkasából.

Ez csak egy álom, ismételte magában újra és újra. Ez csak Petra elméjének egy része – a Morgan része –, ami ki akar jutni. Petra elzárta, bebörtönözte, felügyelet alatt tartja. Ennyi az egész. Ennyi nekem kell lennie...

James összerázkódott, ahogy eszébe jutott, milyen reménytelenül csengett az álomhang. Léptek zaja hallatszott, és fojtott beszélgetés; Zane és Ralph visszatértek. James fürgén a köemelvényhez lépett, hogy visszavegye az álommesét, de aztán elkerekedő szemekkel megtorpant.

A Visszajátszó tálja üres volt. Petra álommeséjének nyoma veszett.

15. AZ ÖSSZETARTOZÁS CSILLAGA

Most, hogy hivatalosan is lezajlott a Halloween bál, az Alma Aleron tanulói gőzerővel készültek a téli szünetre.

A büféből hamarosan eltűntek a lebegő sütőtökök, de csak hogy egy rakás papírmasé pulykának és különös, csatos fejfedőknek adják át helyüket. Úgy tűnt, a hálaadás, mellyel Sanuye professzor szerint a legelső sikeres betakarítást ünnepelték az amerikai telepesek (és az indián őslakosok, akikkel az új világban találkoztak), meglepően sokat jelentett az Alma Aleron tanárjainak és diákjainak. A legtöbben azt tervezték, hogy a hosszú hétvégére hazautaznak, ahol aztán teletömik a bendőjüket pulykasülttel, burgonyapürével és tökös pitével, miközben olyan megemlékező sporteseményeket hallgatnak, vagy játszanak, mint például Szupertusaként ismert professzionális klacskapdel rangadó.

Mivel szörnyen kíváncsiak voltak egy igazi, amerikai hálaadásra, James és Ralph arcátlanul meghívták magukat Zane otthonába, nem messze a Missouri állambeli St. Louistól, a Walker család hálaadásnapi vacsorájára. Zane édesapja boldogan beleegyezett, mikor küldtek neki egy levelet James baglyával, Nobbyval.

Így hát, november utolsó hétvégéjén a három fiú vonatra szállt, és meg sem állt a Kirkwood nevű kisváros még kisebb vasútállomásáig. Zane büszkén jelentette be, hogy Kirkwood „St. Louis első hivatalos külvárosa”, ezt azonban James és Ralph alig hallották, ugyanis az ő figyelmüket abban a pillanatban teljes egészében lefoglalták a havas utcák, és a lámpaoszlopokra aggatott, vidám fényű karácsonyi dekorációk. Miközben a lenyugvó nap által indigókékre festett utcán várakoztak, hogy Zane szülei értük jöjjenek, a túloldalon nyüzsgő muglikat figyelték, akik kipirult arccal

bolyongtak egy mesterséges erdőben, és a megfelelő fenyőfákat válogatták a közelgő ünnepre. Időnként egy-egy kisteherautó, vagy kocsifarolt ki az úttestre, melynek tetején ott díszelgett a kiválasztott, és spárgával jól lerögzített fa.

- Errefelé kicsit hamar kezdik a karácsonyi készülődést, nem? - mosolygott boldogan Ralph. - Meg tudnám szokni, az tuti.

- Ez még semmi - legyintett Zane. - A házunk melletti háztömbben van egy család, akik egész évben feldíszítve hagyják a karácsonyfát. Úgy igaz, ahogy mondom.

James összevonta a szemöldökét.

- Varázslók?

- Nem - felelte Zane könnyedén. - Csak furák. Ott jön a mamám!

A fiúk odaintettek a közeledő fehér kocsinak, aztán míg az leparkolt az állomás előtti kör alakú behajtó mentén, összeszedték a csomagjaikat. Jamesnek még mindig furcsa volt látni, hogy a sofőr bal oldalon ül, de Zane fel sem vette. Gyorsan bemászott az anyósülésre, az anyja mellé, aki csinos, szőke asszony volt, teknőcmintás szemüvegben. A nő mosolyogva hátrafordult, mikor Ralph és James is beszálltak.

- Szervusztok, fiúk - köszöntötte őket, és egy süteményekkel teli papírzacskót nyújtott feléjük. - Üdvözöllek titeket Kirkwoodban. Remélem, éhesek vagytok.

- Mint a farkas - bólogatott Ralph. - Mmm! Csokis chips. Az meg meggyes pite?

- Még meleg! - felelte Zane teli szájjal.

- Tíz perce vettem ki a sütőből - mondta Zane anyja, miközben visszakormányozta az autót az úttestre. - Greer otthon maradt az apjával, hogy megnézze a meccs végét, de ő is ugyanolyan izgatott, mint mi, hogy vendégül láthatunk titeket.

James az ablak túloldalán elsuhanó kisvárost figyelte, míg el nem értek egy kis házak és takaros kertek sorából álló környékre, mely egyáltalán nem hasonlított az Alma Aleron kapujának környékére. Zane anyja lassított, majd befordult egy alacsony domb tetején álló, egyszerű kőház felhajtójára.

- Otthon, édes otthon! - szólt Zane szenvedélyesen, és már ki is nyitotta az ajtót. - Apa már biztos begyújtotta a tüzet!

- Nem mintha sokat vacakolt volna vele - jegyezte meg az anyja. - Gázkandallóval könnyű. De valószínűleg igazad van.

Alig szálltak ki az autóból, a ház hátsó ajtaja kicsapódott, és egy göndör, szőke fürtös fej dugta ki fejét a bejárat fölött égő lámpa fényébe.

- Apa most vágja fel a pulykát - kiáltotta a lány -, de közben folyamatosan eszi is, és nem tudom leállítani. Gyertek gyorsan!

Zane anyja kimerülten felsóhajtott, de szája halvány, szeretetteljes mosolyra húzódott.

- Szia, Greer! - intett oda Zane a kishúgának, aztán a fejét csóválva James és Ralph felé fordult. - Bizonyos dolgok sosem változnak. Gyertek be, megmutatom a szobámat!

A Walker házban eltöltött hálaadás egyetlen családi összejövetelre sem hasonlított, amelyben Jamesnek a Marble Archon valaha is része volt. Az étkező meglehetősen kicsi volt, és miután megérkezett Zane nagynénje és nagybátyja a két gyerekükkel, a ház zengett a különféle hangoktól: mindenféle nevetés harsant,

beszélgetés hallatszott, tányérok csörömpöltek, a konyhai rádióból karácsonyi dalok szóltak, és időnként az egész épületen végigvisszhangzott a dörömbölő léptek zaja, ahogy Zane unokatestvérei és húga fogócskáztak a lakásban. Zane és Ralph rengeteg időt töltöttek azzal, hogy videojátékokat játszottak a család televízióján, habár James sosem tudta megérteni a lelkesedésüket. Az étel kiváló volt, és mintha sosem fogyott volna el, így James csakhamar úgy érezte, mintha nem csak a pulykát, őt is dugig tömték volna. A család összeült az asztalnál, hogy társasjátékot játsszanak, és James szívesen csatlakozott hozzájuk, noha még sosem hallott egyik játékról sem, és fogalma sem volt, mik a szabályok.

- Bocs, James – vigyorodott el Zane, mikor James lelépte bábujaival a dobott számot. – Kétszáz dolcsival jössz nekem. Jó utazást, és köszönjünk, hogy a Váltóláz Vasútvállalatot választotta.

- Az a vasút nagyon durva – jegyezte meg Ralph, miközben James leszámolta színes játékpénze maradékát. – Ha tudtam volna, hogy ennyi pénzt hoz, nem vesződtem volna ezzel a rengeteg hülye gyárral.

James nem tudta, mindez mit jelent, de nem is bánta. A lényeg, hogy remekül szórakoztak. Vigyorogva nyújtotta át Zane-nek a játékpénzt, aztán az egyik utolsó sütiért nyúlt, ami a tányéron árválkodott. Még egy falat nem árthat. Úgy vélte, az a csokis-meggyes sütemény minden hamispénzt megér.

A hétvége folyamán James és Ralph a Walker család vendégszobájában aludtak, egy-egy régi, nem túl széles ágyon. Vasárnap délután, míg Ralph, Zane és Greer videojátékot játszottak, James úgy döntött, felfedezi kicsit a házat. Az egyik kisebb sarokirodában Mr. Walkerbe botlott, aki az íróasztal fölött görnyedve bőszen pötyögött a laptopján. Arca ádáz feszültséget tükrözött, mintha szó szerint küzdene az apró billentyűkkel.

- Min dolgozik? – kérdezte James, behajolva az ajtón.

Walker tágra nyílt szemekkel, meglepetten pillantott fel, és James rájött, hogy a férfi egészen idáig észre sem vette, hogy nincs egyedül.

- Á! – mosolyodott el Zane apja. – Bocs. Néha nagyon bele tudok merülni a munkámba. Szia, James.

- Nem akartam megzavarni, vagy ilyesmi – szólt sietve James. – Csak kíváncsi voltam.

Walker felsóhajtott, majd nagyot nyújtózva hátradőlt székében.

- Semmi baj. Néha kell egy kis szünet. Zane anyja szokta mondani, hogy mikor írok, olyan, mintha ötven méterrel a víz alatt volnék. Sokáig tart lemerülni odáig, és újra a felszínre úszni is, szóval ha ott vagyok, könnyű minden másról elfelejtkezni.

- Azt hittem, filmeket csinál – vont a szemöldökét James.

Walker vállat vont, aztán fejet hajtott.

- Csinálok ezt-azt – felelte. – Néha filmekhez készítek dolgokat, néha képeket rajzolok, néha történeteket írok.

- Az emberek elolvassák, amiket ír? – kíváncsiskodott James. – Árulják könyvesboltokban, meg ilyenek?

Walker felnevetett, és megrázta a fejét.

- Nem, az én könyveim nem végzik a boltok polcain. De szerencsére *más* munkáimért kapok fizetést. Ami azt illeti, épp eleget, hogy néha szabadon, szórakozásból csináljak másokat. Mint például az írást.

James a homlokát ráncolta.

- Szórakozásból ír?

- Mi másért? – sóhajtott Walker, megropogtatva ujjait.

- És most éppen mit ír?

Walker összepréselte ajkait, és megrázta a fejét.

- Csak egy kis történetet.

James összeszűkült szemekkel meredt a férfira. Volt egy olyan érzése, hogy Mr. Walker készakarva kerüli a további magyarázatot. James a laptop képernyőjére pillantott. A szemüvege nélkül a kép csupán összefojt sorok kusza halmaza volt, de egy félkövér szakaszt mintha ki tudott volna venni. Talán a címet? Egy pillanatra úgy gondolta, a saját nevét látja. Pislogva megrázta a fejét. Ez nevetséges.

Mr. Walker kissé elfordította a számítógépet, és megnyomott egy gombot, mire a képernyőn lévő szöveg eltűnt.

Jamesnek feltűnt egy vékony könyv, mely az asztal sarkán hevert. Feléje intett.

- Az az egyik könyve?

Walker felvette a kötetet.

- Ez? Nem. Ez egy klasszikus. A kutatásomhoz használom. Az a címe, hogy „Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete”. Ismered?

James megrázta a fejét.

- Régi írás – magyarázta Walker, és hagyta, hogy a könyv kinyíljon a markában. – Horror történet, de pszichológiai értelemben. Épp ez teszi igazán rémisztővé.

- Hogy érti? – kérdezte James a könyvre sandítva.

Walker pörgetni kezdte a lapokat, míg egy illusztrációhoz nem ért. A képen egy frakkos, cilindres férfi állt egy egészalakos tükör előtt. Rémülettől tágra nyílt szemekkel meredt saját tükörképére, és nem csoda: a tükörképe egészen máshogy festett. A tükörben lévő mása gúnyos vigyorral, vadul szikrázó szemekkel méregette őt, ujjai karmokká görbültek.

- Úgy értem – felelte Walker elgondolkozva –, hogy ez a történet nem csak egy egyszerű örültről szól, aki pusztító hadjáratba kezd az ártatlanok kárára. Ebben a történetben a gonosz és a hős sosem harcolhat meg egymással, a szó szoros értelmében, itt nincs olyan pont, ahol megküzdenek, és az egyik legyőzi a másikat.

James a kinyitott könyvben lévő illusztrációra meredt, és valami különös szorongás lett rajta úrrá.

- Miért nincs? – kérdezte halkán.

- Mi sem egyszerűbb – nézett fel Jamesre komolyan Walker. – Azért, mert a gonosz és a hős... ugyanaz az ember.

James lassan bólintott, ám képtelen volt elszakítani tekintetét a képről. Azon két különböző személyiség meredt egymásra egyazon testből, csupán a tükör síkja által elválasztva.

A kis iroda melegének dacára James hátán végigfutott a hideg.

Egy pillanattal később elbúcsúzott, majd Zane és Ralph keresésére indult. Hirtelenjében másra sem vágyott, csak hogy a barátaival legyen, hogy hallhassa nevetésüket, és elfeledkezessen arról a különös, régi illusztrációról.

Az Alma Aleronba való visszaút, mint minden ünnepek utáni utazás, méla csendben, levert hangulatban telt. Zane az egész vonatút alatt egy vaskos, *Varney életrajzi kalauz, avagy ki kicsoda a varázsvilágban* című könyvbe temetkezett. James egy

alkalommal próbált beleolvasni a barátja válla fölött, de szinte azonnal megállapította, hogy az iromány elképesztően unalmas, így hát inkább kihívta Ralphot egy parti varázslósakkra. Azzal a miniatúr készlettel játszottak, amit Ralph mindenhová magával cipelt. James gyűlölt Ralphfal sakkozni, mivel a nagyobb fiú szinte mindig megverte, de még a folytonos vereség is jobb volt, mintha egyszerűen csak kibámulna az ablakon, és a borult ég előtt tovasodródó kietlen városokat figyelné.

A következő napon Zane félrevonta barátait a varázsföldrajz terem előtti folyosón.

- Tudom, ki az a Rowbitz – szólt kidülldő szemekkel.

- Tessék? – vont fel a szemöldökét Ralph. – Azt hittem, nem találtál róla semmit abban a könyvben.

- Nem is – legyintett Zane. – Tiszta időpocsékolás volt, csak zsong a fejem a sok haszontalan névtől és infótól. Például, tudtátok, hogy a varázsló, aki feltalálta a deszkát, valami örült, Vimrich nevű fazon volt, aki egyszerűen csak aludni akart, miközben a seprűvel repült? Sosem jött össze neki – a lapított seprűnyél mindig eldőlt, és a padlóra borította –, de a halála után az egyik unokaöccse megtalálta a műhelyében a házi készítésű seprűket, és megpróbált rájuk állni. A többi már történelem.

- Lenyűgöző – sóhajtotta James türelmetlenül. – Térj rá Rowbitzra!

- Hé, ha *nekem* meg kellett tanulnom, *nektek* kutya kötelességetek végighallgatni – bökte mellkason Zane Jamest. – Na, de mikor ma reggel visszavittem a könyvtárba a könyvet, megakadt a szemem valamin. Emlékeztek rá, hogy a Vámpír lányok állandóan dörzsnymatokat készítenek a temető sírköveiről? Nos, elég sok ott lóg a könyvtáros asztala fölött; biztos valami órai munka volt, vagy ilyesmi. A lényeg, hogy találjátok ki, kinek a neve volt éppen a visszahozott könyveknek fenntartott kocsfi fölött?

- Rowbitz? – pislogott meglepetten Ralph.

Zane mohón biccentett egyet.

- Ott volt a falon, tisztán és világosan. Bár, mondjuk, egy kicsit máshogy volt betűzve, mint arra számítottam – R-O-E-bitznak, de határeset. Úgy tűnik, valami öreg fickó volt, aki valaha itt élt és dolgozott a kampuszon. Talán Magnussen szolgája volt, a kertésze, vagy valami.

- A Nexus függöny Roebitz szeme előtt hever – idézte James bólogatva. – Talán a kulcs a függönyhöz a pasással lett eltemetve!

- Ó, nem! – vágta rá Ralph feltartva kezeit. – Nem fogok régi sírokat kiásni.

Zane Ralph vállára tette a kezét, habár ehhez lábujjhegyre kellett állnia.

- Ne aggódj, Ralph – nyugtatta meg. – Nem fogunk senkit sem kiásni, oké?

- Biztos? – nézett rá a nagyobb fiú kételkedve.

Zane határozottan bólintott.

- Biztos. A dörzsnymat egy mauzóleumról készült. Nem kell ásni, csak egy feszítővasat kell keríteniünk, amivel ki tudjuk nyitni az ajtót.

- Ó – sóhajtott Ralph szarkasztikusan. – Hát így mindjárt más.

A következő napokat James, Ralph és Zane arra szánták, hogy felderítsék a kampusz temetőjét, mely meglepően nagy volt, a birtok egész északnyugati szárnyát elfoglalta, és egy magas, kovácsoltvas kerítéssel volt körbekerítve. Szerencsére a főkapu majdnem mindig tárva-nyitva állt, még éjszaka is, így akkor sem kellett volna kerítést mászniuk, ha végül úgy döntenek, hogy éjnek idején ejtik meg a kalandot.

Rövid kutakodás után a trió végül rábukkant a Leopold Cromwel Roebitz nevű varázsló sírboltjára, mely egy dombocska mélyén rejtőzött, egy őserg tölgyfa alatt. A mauzóleumot egy vastag, rézpántokkal megerősített ajtó zárta le, mely már zöldes színben játszott az idők során rárakódott patinaréteg miatt. Zane megmarkolta a kilincset, és nagyot taszított az ajtón, de az meg sem moccant.

- Ennyit az A-tervről – biccentett. – Az ajtó zárva. Valaki megpróbálkozik egy zárnyitó bűbájjal? Ralphinator? Te vagy a csapat bűbájmestere.

Ralph elfintorodott a titulust hallva, de azért előhúzta pálcáját, és harsányzöld hegyét az ajtóhoz érintette.

- Alohomora – szólt próbaképp.

Arany ragyogás látszott, de az ajtó továbbra sem volt hajlandó kinyílni. Zane azért még egyszer lenyomta a kilincset, de hasztalan.

- Azt hiszem, akkor jöhet a C-terv, igaz? – kérdezte James.

Ralph reményteljes pillantást vetett barátaira.

- Nem próbálhatnánk ki most rögtön?

- És kockáztassuk, hogy a kancellárhoz rángassanak minket, mint vandálokat? – veregette meg Ralph vállát Zane. – Higgy nekem, egy dolog, ha elkapnak, miközben rávarázsolod a nevedet egy szoborra. A holtakkal szórakozni egészen más tészta. Te is láttad, milyen komolyan vették, mikor Magnussen holttesteket lopott, hogy felboncolja őket, nem?

Ralph felsóhajtott.

- Jól van. De ha éjszaka csináljuk, előre szólok, én nem fogok bemenni. Majd idekint megvárlok titeket, amellet a tölgyfa mellett, ti meg kotorászhattok a csontvázak között, ameddig csak akartok. Értve vagytok?

James egyetértően bólogatott.

- Éppen így terveztük, Ralph.

A fiúk csak a következő hétvégére szedték össze a bátorságukat annyira, hogy kimerészkedjenek az éjjeli temetőlátogatásra. Még Zane is, akinek pedig a vakmerősége nem ismert határokat, egyre idegesebbnek tűnt, ahogy közeledett az idő. Szombat este James és Ralph sokáig fent maradtak, és Heckle meg Jeckle folytonos kritizálását hallgatva pingpongoztak a játékszobában. Végül, mikor a sarokban lévő régi állóóra elütötte az éjfél, a fiúk felkerekedtek, és az előcsarnokba ballagva kitárták a főbejáratot. A kúria melegének és az éjszaka hidegének határán állva egymásra néztek.

- Készen állsz, Ralph? – kérdezte suttogva James.

- Nem – ismerte be Ralph. – De így is, úgy is megtesszük, nem?

James nagyot nyelve bólintott.

- Csak tartsd észben, hogy miért csináljuk. A jó ügy érdekében. Nem hagyhatjuk, hogy Petrát hibáztassák valamiért, amit nem is ő tett. Meg kell találnunk azokat, akik igazából betörték az Archívumba, és megtámadták a Sorsok tárházát.

Ralph a fejét rázta.

- De hiszen... *láttuk* őt, James. Hogyan lehetsz ilyen biztos benne, hogy nem ő volt?

A múltban Jamest feldühítette volna egy ilyen kérdés, de most már jobban ismerte Ralphot. Jól tudta, hogy Ralph gyakorlatias ember, ráadásul ő nem is érzett úgy Petra iránt, mint James. Ő nem tudta, amit James igen.

- Mert ő azt mondta – felelte egyszerűen James, a barátja szemébe nézve. Egy pillanattal később hozzátette: – Mikor a hajón voltunk, apa azt mondta, hogy a lehető legjobb, amit Petráért tehetek, hogy a barátja vagyok. A barátok bíznak egymásban, és én éppen ezt teszem. Te bízol bennem?

Ralph vállat vont.

- Néha – mondta komolyan. – De általában csak támogatlak. *Tőlem* ez a maximum, ami telik a barátság nevében. Ahogy ma este is. Remélem, ez elég.

A rezzenéstelen éjszaka hűvöse ellenére James elmosolyodott, majd behúzta maga mögött az Apolló kúria ajtaját.

- Több mint elég, Ralph. Gyerünk!

Ahogy az alacsonyan szállingózó ködfoltok között lopakodtak, James és Ralph különösen hátborzongatónak találták a sötét kampuszt. A levegő olyan hideg volt, hogy James néhány lépés után reszketni kezdett. Fejük fölött éles fénnel ragyogott a félhold, csontházzsínú derengésbe vonva a pázsitot és a keskeny ösvényeket.

- Ott – súgta Ralph, és fehér ködpamacs hagyta el a száját. – Zane bujkál az Oktogomb mellett?

Válasz helyett egy nagyon távolról bagolyhuhogásra emlékeztető hang hangzott fel a sötétben. James az égre emelte tekintetét.

- Nem válaszoltál – méltatlankodott Zane, mikor James és Ralph lekuporodtak mellé. – *Én* huhogok, *te* meg vonyítasz, mint egy farkas. Délután gyakoroltuk.

- És én már akkor is megmondtam – súgta vissza James, gyors pillantást vetve körbe –, hogy egy időbuborékban vagyunk, egy amerikai nagyváros kellős közepén. Mérföldekre és évszázadokra sehol nincs a környéken farkas!

- Lett volna, ha válaszolsz – zúgolódott Zane.

- Elhoztad a zártöröt? – kérdezte James, visszafordulva a szőke fiúhoz.

Zane összerezsent, és kezeivel dörzsölni kezdte felkarját, hogy kissé felmelegedjen.

- Mármint azt az alapvető eszközt, ami mágikus könnyedséggel képes minden zárt feltörni, és ami nélkül egy kicsit is magára adó Zombi el sem indul egy éjszakai kalandra? Azt a zártöröt? Nem, otthon maradt, nagyanyám zoknis fiókjában. De buta vagyok!

James biccentett.

- Helyes. Úgy tűnik, tiszta a terep. Nyomás!

A három fiú szinte teljesen a földhöz lapulva sietett végig a csupasz szilfák sora mellett. Elosontak a színházépület előtt, átvágtak a főépület előtti téren, majd rététek

a kis gyalogútra, ami a főiskolás diákok lakása között futott. Végül, mikor a csípősen hideg éjszakai levegő már szúrta a tüdejüket, James felpillantott, és meglátta maguk előtt a kampusz temetőjének kapuját. A legközelebbi sírkövek között füstcsápok vonaglottak, mint egy-egy lusta szellem, azokon túl pedig mindent elnyelt az áthatolhatatlan sötétség.

- Miért kell itt ennyi nagy fűzfának, csalitosnak meg ilyesminek lennie? - morgolódott halkán Ralph, miközben lábujjhegyen beosontak a nyitott kapun. - Mégis mi ez? Temető, vagy sövénylabirintus?

- Ezért az öreg háztájörzöt, Balpine Bludgenyt okold - felelte James összekoccanó fogakkal. - Ő ezt hívja hagyományörzésnek. Ügyel rá, hogy minden kapu nyikorogjon, minden fatörzs mohás legyen, a sírkövek pedig *épp úgy* dőljenek. Azért jó tudni, hogy még van, aki ennyire odaadóan végzi a munkáját.

A három fiú akaratlanul is közelebb húzódott egymáshoz, ahogy megindultak a dimbes-dombos temető lankái között kanyargó ösvényen. Néhány kanyart követően már egyáltalán nem lehetett látni a főbejáratot. A mohával fedett szobrok és obeliszkek baljósan meredeztek a köd árnyai közül. A szél alig fújdogált, a fák ágai és a köd azonban így is folyvást zörgött és kavargott körülöttük.

- Azt hiszem, arrafelé lesz - mutatott előre Ralph, az egyik dombra. - Nem gyűjthetnánk pálcát?

Zane határozottan megrázta a fejét.

- Megláthatnak. A szemünk nemsoká hozzászokik a sötétséghez.

James a dülöngélő sírköveket kerülgetve felvezette barátait az emelkedőre. Hirtelen a semmiből beugrott neki az apja egyik ritkán emlegetett története, még a Roxforti Csata előttről, mikor ő és Dumbledore professzor betörtek egy barlangba, ahol Voldemort az egyik horcruxát tartotta. Pontosabban Jamesnek egy bizonyos részlet ugrott be a sztoriból, a barlangi tó mélyéről figyelő elátkozott holtak, amelyek aztán fuldokló halakként tátogva, csontsovány karjaikkal csápolva másztak elő a vízből: az inferusok. James próbálta kisöpörni fejéből a képet, amint egy holtfehér kéz feléje kúszik, és megragadja a bokáját. Végigfutott a hátán a hideg. Ami azt illeti, szinte remélte, hogy egy jó kis régimódi kísértetbe botlanak, csak hogy megtörje kicsit a feszültséget. Sajnosa azonban úgy tűnt, az Alma Aleronban valamiért egyetlen szellem sem volt. Mély levegőt vett, aztán remegve kifújta.

- Ott van - bökött állával Zane a dombtető irányába. - *Roebitz*. El tudom olvasni a hold fényében. Hát rajta!

James Zane-t figyelte, amint az egy apró, ám annál bonyolultabb szerkentyűt húzott elő a köpenye zsebéből. A szőke fiú szemügyre vette a sírbolt kilincse alatti zárat, majd a zártörőn kezdett el babrálni.

- Hogy működik? - hajolt közelebb Ralph.

- Van benne egy kis imp kovács - felelte Zane. - Kiszagolja, milyen zárral van dolga, aztán kitalálja, milyen szerszám lenne a legjobb a kinyitásához.

Ralph összevont szemekkel Jamesre pillantott.

- Ezt csak most találta ki, ugye?

- Sose lehet tudni - felelte James a fejét rázva.

Zane az ajtóhoz hajolt, belesett a kulcslyukon, majd fülét a hideg fémhez nyomva hallgatózni kezdett.

- Senki sem mozog odabent - mondta, miután vetett egy pillantást a háta mögött

álló Jamesre és Ralphra. – Ez mindig jó jel.

James kezdte elveszteni a türelmét.

- Ki tudod nyitni?

- Nem probléma – legyintett Zane. – Semmi extra. Egy közönséges gyászvirág típusú, duplanyelvű fordulózárnak tűnik. Utána néztem kicsit a könyvtárban. Alapszintű homunculus zár. A könny a nyitja.

- Mármint, valamelyikünknek sírnia kell? – pislogott James.

Ralph felvonta a szemöldökét.

- Hogyan lehet parancsra sírni? Talán neked kéne megpróbálnod, James. Elvégre te vagy a színész, nem?

- Egyetlen darabban játszottam – ellenkezett James. – Ráadásul abban nem is kellett sírnom. Dunsztom sincs, hogyan csináljam.

Ralph szeme tágra nyílt, ahogy eszébe jutott a nagy terv.

- Gondolj a legszomorúbb dologra, ami az életedben veled történt! Mint például, mikor meghalt az első kisállatod, vagy valami. Könnyű!

- Még soha nem volt kisállatom – felelte James. – És ha olyan könnyű, csináld te!

- Most akkor jöttök, srácok, vagy nem? – lökte be a vasalt ajtót Zane, mire az nyikorogva feltárta a mögötte lévő sötétséget.

James értetlenkedve meredt a mauzóleum belsejébe.

- Ezt meg hogy csináltad?

- Kinyitottam – vont vállat Zane, visszadugva zsebébe a zártörőt. – Gondoltam, gyorsabb, mint arra várni, mikor bőgitek el magatokat. Azt hiszem, kicsit el is törtem a zárat, de majd kifelé jövet megjavítjuk. Menjünk!

- Én inkább, ööö, majd kint őrködöm – suttogta Ralph, és idegesen elhátrált. James nagyot sóhajtva rábólintott, aztán Zane nyomában belépett a sírbolt dohos sötétjébe.

Az alacsony mennyezetű kis helyiségben nagyon hideg volt, a kavicsos talaj hangosan ropogott a fiúk talpa alatt. Zane lassan felemelte a pálcáját.

- *Lumos* – súgta harsányan. A pálca hegyén fény gyúlt, éles ragyogással töltve meg az apró kamrát. A mauzóleum falai teljesen puritánok volt, leszámítva a sarkokban árválkodó pókhálókat, melyek a fiúk lépteire lengedeztek. A szűk térben mindössze néhány tárgy kapott helyet, egy régi gyertyatartó, benne egy csaknem csonkig égett gyertya maradványával, valamint egy alacsony köemelvényt, melyen egy koporsó összetéveszthetetlen alakja hevert.

- Én kinyitottam a bejárati ajtót – mondta halkán a tágra nyílt szemű Zane. – Most, hogy idebent vagyunk, tied a megtiszteltetés.

James nagyot nyelt, majd előrébb lépett. Ahogy ujjait a fém fogantyú köré fonta, a koporsó tapintása hátborzongatóan hűvösnek tűnt. Lassan felemelte a fedelet, mire az hangos nyikorgással tárult ki. Jamesnek egy pillanatra eszébe jutott, hogy Balpine Bludgeny vajon errefelé is járt-e, és ő varázsolta-e el a koporsófedél zsanérjait, hogy nyikorogva nyíljanak ki az éjszaka közepén. James félrehajtotta fejét, és belesett a keskeny nyíláson. Megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajta.

- Üres – sóhajtotta. – Semmi sincs benne. Ez biztosan csak egy álsír, amiben elrejtették a...

James mondanivalója egy rövid kiáltásba fulladt, mikor Zane, kezében a világító pálcával, közelebb lépett. A koporsó mégsem volt üres, mindössze olyan sötét volt a

belsejében, hogy ránézésre úgy tűnt. Odabent egy megpenészedett csontváz hevert ódivatú ruhákban, zsinóros nyakkendővel, hajtókájának gomblyukában pedig egy kiszáradt szegfűszál árválkodott. A csontváz kezeit összekulcsolták keskeny mellkasa előtt, gúnyos vigyorában pedig egy aranyfog csillogott.

- Fúj! – nyögte James, csaknem leejtve a koporsófedelelet.

Zane türelmetlenül megrázta a fejét.

- Ez csak egy holttest, James. Egek! Azt hittem, azt mondtad, már életre kelni is láttál egy ilyet Merlin barlangjában, nem?

James ismét nagyot nyelt.

- Az valahogy más volt. Ő csak ott ült, a szabadban. Szerinted ez nem fog... tudod...?

- Ránk ugrani? – vigyorodott el Zane. – Nem hinném. Hacsak nem dühíted fel nagyon. De haladjunk már! Magnussen szerint a Nexus függöny Roebitz szeme előtt van. Nézzük meg!

James teljesen kitarta a koporsó fedelét, és Zane a pálcáját leeresztve a csontváz fölé hajolt. A koponya mintha belemosolygott volna a fénybe. Egy ősz hajtincset gondosan hátrafésültek a homlokából.

- Semmi sincs a szemüregben – hajolt Zane még közelebb. – Csak por, meg egy-két pókháló. Talán valaki megelőzött minket.

- A fejtörő úgy szól, hogy a Nexus függöny Roebitz *szeme előtt* hever – morfondírozott James. – Ez azt is jelentheti, hogy olyan helyen van, ahol a csontváz látja.

Zane vállat vont.

- A csontvázak igazából nem látnak semmit.

James eleresztette füle mellett Zane megjegyzését, és a koporsófedél selyemmel bélelt belsejére pillantott. Tétován végigsimított rajta, hátha talál alatta egy rejtett alakot.

- Ezt figyelj! – szólt hirtelen Zane, és most már szinte behajolt a koporsóba. James nagy levegőt vett, aztán ő is közelebb húzódott a csontvázhoz, és követte barátja pillantását. Zane a csontváz bal kezére mutatott. – Ezernyolcszáztízben végzett! Nézd csak! Ott van a suligyűrűjén. Az Afrodité toronyban élt. Fura, eszembe nem jutott volna, hogy Pixi volt.

James sóhajtva kiegyenesedett.

- Nagyszerű. Úgy tűnik, megint holtpontra jutottunk.

- Ez jó volt – vigyorgott Zane, és könyökével James oldalába bökött.

- Menjünk! Mindjárt megfagyok – mondta James, majd egy újabb, hosszú nyikorgás kíséretében leeresztette a koporsó fedelét. – Lehet, hogy az egész nem is jelent semmit. Lehet, hogy Magnussen csak szórakozott Franklynnel, és mindenféle légből kapott nyomokat hagyott neki hátra.

Zane vállat vont, majd eloltotta a pálcáját. A két fiú megfordult, és kibotorkált az éjszakába.

- Ralph? – kiáltotta rekedten Zane, és körbepillantott.

- Hol van? – kérdezte James, miközben maga is forgolódva kereste barátjukat. – Azt hittem, ott fog ülni ez alatt a... - A folytatás a torkán akadt, mikor egy sötét alakot pillantott meg a fagyos talajon, a tölgyfa alatt: Ralph köpenyét. Zane is észrevette, és elkerekedő szemekkel meredt Jamesre.

- Ralph? – sította James, elnézve az árnyékokban bujkáló sírkövek fölött. A temető hirtelen mintha megtelt volna búvóhelyekkel és sötét árkokkal, ahonnan ki tudja, milyen szörnyűségek leshettek az emberre, készen rá, hogy ártatlan áldozatokra vessék magukat. James most már valamivel idegesebben csattant fel. – Ez nem vicces, Ralph!

Tompa puffanás hallatszott a tölgyfa törzse mögül. A két fiú nagyot ugrott rémületében, és megragadták egymás talárját.

- Ralph? – kérdezte Zane remegő hangon.

Újabb puffanás hallatszott, ezúttal közelebről. James és Zane hátrálni kezdtek, s közben próbálták betájolni a hang forrását. A temetőben semmi sem moccan, mintha minden várakozva figyelné az eseményeket. Hirtelen bagoly huhogott fel szörnyen gyászos hangon. James égnek álló hajjal vadul forgatta a fejét.

- Ralph? – ismételte Zane, még mindig James könyökébe kapaszkodva. – Te vagy az?

A két fiú váratlanul egy nagy tömör tárgyba ütközött. Kigúvadó szemekkel torpantak meg, majd lassan, rettegéssel telve megfordultak, és felnéztek.

Nagyon magas, távolról emberinek látszó alak tornyosult fölējük. Arcának bőre papír vékonyságú volt, részben már le is foszlott, felfedve a mögötte lévő, márványos mintázatú koponyát. Az alak lassan felemelte két csontos, karmokba hajlított kezét, és mikor megszólalt, torkából mély, recsegő hang tört elő.

- Kifelé... a... *birtokomróóó!* – szólt vészjóslóan.

James és Zane majdnem összerogyott a rémülettől, bukdácsolva másztak hátrébb az alaktól, ám ekkor valamivel távolabbról egy újabb hang csapta meg a fülüket.

- Engem is ezzel köszöntött – mondta a hang, mely olyan fojtott volt, mintha legalábbis egy marék süteménnyel teli szájából hallatszódná. James erővel elszakította pillantását a fölējük magasodó alakról, és a másik hang forrása után kezdett kutatni. Ralph egy másik sírbolt bejáratában ácsorgott, és boldog képpel majszolt egy nagy, rózsaszín mázzal bevont süteményt. Legyintett egyet. – Igazából vajból van a szíve. A neve Straidthwait. Állítólag régebben a házatok elnöke volt, Zane.

- Charles Straidthwait – mutatkozott be a zombi, mikor már mindhárom fiú helyet foglalt a mauzóleum belsejében. A morbid megjelenésének ellenére az alak lefegyverző déli akcentussal beszélt, amelyet később Zane dél-karolinai, azon is belül charlestoni nyelvjárásként azonosított. – A Hermész ház egykori elnöke, nyugalmazott számmisztika professzor, szolgálatotokra. Kérem, bocsássátok meg az előbbi ijesztgetést és zsörtölődést. Attól tartok, a helyszínnel jár.

- Róla meséltem nektek, srácok – szólt boldogan Zane, miután átvett egy csésze forró kávé a csoszogó alaktól. – Ő az a Zombi házelnök, aki addig mászkált a dzsungel mélyén, míg egy igazi élőhalott nem lett belőle.

- Egy jó tanács – biccentett Straidthwait, helyet foglalva egy karosszékben. – Sose

fogadjatok el füstölgő „békeitalt” egy olyan boszorkánydoktortól, akinek előtte véletlenül porig égettétek a kunyhóját. Hosszú történet. A lényeg, hogy itt vagyok holtan, és élvezem.

- Rengetegszer láttam már a sírboltját - vigyorgott Zane -, de az ajtó mindig zárva volt, és semmi nesz nem hallatszott bentről. Azt feltételeztük, hogy alvással tölti az idejét, vagy ilyesmi. Mintha az igazi zombi-lét valamiféle Rip Van Winkle-szerű hosszú alvás lenne.

- Bárcsak így volna! - panaszkodott az élőholt tanár. - Már vagy tíz éve nem aludtam egy jót. Nem mintha nem bírnék elaludni, csak hát gyorsan felébredek, alig három-négy hónap után. Biztos a korral jár. Ööö, elnézést - szölt Straidthwait, majd előre hajolt, és elvett valamit Zane csészealjáról. - A kisujjam - mutatta fel bocsánatkérő mosollyal. - Mostanában lejár. Volnátok olyan kedvesek, és hoznátok nekem egy kis enyvét, ha legközelebb erre jártok?

Ralph bólintott.

- Szép helyen lakik. Meglepett.

- Ugyan miért? - legyintett Straidthwait, és körbenézett a szűk helyiségben.

Azt valóban szépen berendezték, volt ott négy díszes (habár kicsit dohos) karosszék, egy kis, faragott kávézóasztalka, valamint két petróleumlámpa, melyek mind egy nagy, foszlott perzsaszőnyegen helyezkedtek el. Straidthwait koporsója nyitva állt a talapzatán, gondosan bevetve, mint egy ág. Az ajtó melletti sarokban egy kis tűzhely álldogált, rajta egy kannával és egy bádóg kávéfőzővel. A kőmauzóleum belsejében szinte elviselhetetlen hőség uralkodott, de a fiúk egyáltalán nem bánták.

- Én magam terveztem meg a berendezést - folytatta Straidthwait büszkén kihúzva magát. - Ezenkívül gondoskodtam az élőholtig tartó fagyasztott sütemény, kávé, tea és sűrített tej ellátmányról is. Manapság szinte minden gyorsan átmegy rajtam, de mit bánom én. Kicsit nehezebben megy az emésztés, ha az embernek nincs többé gyomra. De azt mondom, nem is baj. Na és, titeket, hármatokat mi szél hozott a nyakamra ezen a késői órán?

A következő néhány percben a fiúk sorban bemutatkoztak, és együtt elmesélték küldetésüket Straidthwait professzor türelmesen hallgató holttestének, beszámoltak az Archívum elleni támadásról, Petra állítólagos közreműködéséről, és a tervükről, hogy megtalálják az igazi bűnöst. Mikor James végzett a Visszajátzóban látott felvétel és Magnussen professzor két fejtörőjének pontos felidézésével, Straidthwait jelentőségteljes bólogatásba fogott.

- Ami azt illeti, jól emlékszem a történetekre - mondta, és a plafonra emelte egyetlen megmaradt szemét. - Még diák voltam, amikor Magnussen elkövette azokat a rémségeket. A barátaimat és engem, mint szinte a teljes iskolát, feldühítettek a történetek. Az egy dolog, hogy megtörte a titokvédelmi törvényeket, és embereket kínozott, de hogy megölt egy védtelen mugli nőt, ráadásul egy olyan fiatalot, mint amilyen Fredericka Staples volt... - Straidthwait lassan megcsóválta a fejét. - Gyalázatos. Megbocsáthatatlan.

- Ismerte azt a mugli nőt? - kérdezte James.

- Nem, dehogy - ismerte be Straidthwait. - Egészen addig nem, amíg vége nem lett az ügynek, és a mágikus és mugli lapok tele nem lettek az erről szóló cikkekkel. Magnussen szökését követően a Mágikus Integrációs Bizottság még sokáig

nyomozott, hónapokig tartott a mugli és varázsló rendfenntartó erők szoros együttműködése. Mire véget ért, már mindannyiunk emlékezetébe mélyen belevésődött annak a szegény asszonynak a neve, ahogy az is, hogy az a szörnyű pszichopata, Ignatius Magnussen végzett vele.

Zane előre hajolt a székében.

- És erről a roebitzos fejtörőről tud valamit? Gondolja, hogy van benne valami igazság?

Straidthwait recsegő sóhajt hallatott, majd csontos ujjával megkopogtatta a kávéscsészéjét.

- Nemigen ismertem Magnussen professzort, vagy legalábbis nem jobban, mint ahogy egy diák ismerheti az iskola legrettegettebb tanárát, aztán pedig egy híres, szökött gyilkost, mindazonáltal nem hinném, hogy semmitmondó nyomokat hagyott volna. Ő ahhoz túl arrogáns volt. Ettől függetlenül nehezen hiszem, hogy szegény öreg Leo Roebitznak bármi köze lett volna hozzá. Mikor Magnussen eltűnt, még nem is volt halott. Nem, attól tartok, fiúk, hogy rossz nyomon jártok.

James csalódottan felsóhajtott.

- Most már sosem jövünk rá, hol van a Nexus függöny - motyogta.

Straidthwait erre mintha elmosolyodott volna.

- Ti tényleg azt hittétek - meredt Jamesre -, hogy a Nexus függönyt egy halott varázsirodalom tanár koporsójában találjátok?

- Elvégre varázslatról van szó - morogta James kissé morcosan. - Bárhol lehet. Mi csak a nyomokat követtük.

- Igen - kuncogta szárazan Straidthwait. - Ez is egy módszer, a nyomok követése. Persze, ami engem illet, én inkább magát Magnussent követném.

- És azt mégis hogy csináljuk? - kérdezte Zane oldalra döntve a fejét. - Vagy százötven évvel ez előtt elnyelte a föld.

- Igen - erősködött Ralph is. - És senki sem látta, hova ment. Mindenkit túlságosan lekötött, hogy azt figyeljék, hogyan ég le a háza.

- Nem az ő háza volt - pontosított Straidthwait, felemelve csontujját. - Régen John Danforth Roberts lakott ott, az iskola három alapítójának egyike, Isten nyugosztalja. És azért én nem intézném el ilyen könnyedén, hogy ki mit látott azon a bizonyos éjszakán.

James összeszűkül szemekkel meredt az oszladozó professzorra.

- Ezt hogy érti?

- Azt hittem, egyértelműen fogalmaztam - szólt Straidthwait, felvillantva egy halovány mosolyt. - Szemtanúja voltam Magnussen szökésének.

- De hát - kezdte Ralph töprengve - Franklyn azt állította a Visszajátszó felvételén, hogy senki sem látta Magnussen szökését. Azt mondta, mindenki figyelmét elterelte a tűz.

- Sajnos megvan a magam oka, hogy titokban tartottam a látottakat - ismerte be Straidthwait, ismét hátradőlve a székében. - Nem mintha bárkinek, bármi haszna származott volna belőle, ha beszélek.

- Van emögött valami sztori is? - kérdezte Zane.

- Csak egy igen kurta - sóhajtott fel Straidthwait. - Akkoriban habarodtam bele egy elbűvölő ifjú hölgybe, akit Charlotte-nak hívtak. Az Erebosz kúriában élt, és elragadóan csintalan leányzó volt. Azon az őszön sok-sok órát töltöttünk együtt...

olyan órákat, amelyeket a tanulásra kellett volna inkább fordítanom. Ennek eredményeként szörnyen álltam varázsföldrajzból. A tanárom, Howard Styrnwether professzor egy óra után behívott magához, és kérdőre vont a romló teljesítményem miatt. Arról győzködött, hogy az egész jövőmet tönkre fogom tenni egy „futó kufirc” miatt, ahogy ő hívta a Charlotte-tal való kapcsolatomat.

- Persze igaza volt, de én feldühödtem. Széttéptem a varázsföldrajz esszémet, amit éppen csak elkezdtem, és írtam helyette egy újat, ami pontosan öt szóból állt. Jól emlékszem, a szavak zöld betűkkel ragyogtak a pergamen közepén: „Kedves Styrnwether professzor – Forduljon fel!”

Zane hahotában tört ki.

- Ez marha jó! Már értem, miért lett a Zombi ház feje.

Straidthwait biccentett, és akaratlanul is elmosolyodott.

- Nos, igen, de aligha jutottam volna abba a pozícióba, ha nem úgy történtek volna utána a dolgok, ahogy. Még aznap este beadtam az esszét, haragtól elvakultan. Charlotte adott hozzá elég bátorságot, nem pedig pár korsó sárkányfröccs a Kulcs és Sárkányban. Szinte azonnal megbántam a tettemet. Ha Styrnwether megbuktatott volna varázsföldrajzból, sosem tanulhattam volna tovább, és ha nem tanulhattam volna tovább, sosem doktorálhattam volna emeltszintű aritmetikából, vagyis nem lehettem volna tanár, és nem váltam volna azzá a kiváló és nagyra becsült élőholt professzorrá, akit most magatok előtt láttok.

- Így hát, elhatároztam, hogy visszaszerzem azt az esszét, mielőtt még nem késő. Sajnos azonban Styrnwether professzor már belekezdett a dolgozatok átnézésébe. Az irodájának az ajtajában leskelődtem, és vártam egy megfelelő alkalomra, amikor beosonhatok, és visszalophatom a sértő esszét. Sajnálatos módon Styrnwether még egy rövid vécészünet erejéig sem hagyta ott az asztalát, és én kezdtem a legrosszabbtól tartani.

- Hamarosan azonban meghallottam odakintről a hangzavart. Amikor kinéztem az ablakon, láttam az egyre dagadó tömeget, és ahogy az első lángok nyaldosni kezdik Magnussen házának az ablakpárkányát. Persze hallottam Magnussen bűneiről, és tudtam, hogy a feszültség egyre kézzelfoghatóbbá vált, főleg mióta engedélyezték neki, hogy a nyomozás idejére megtartsa az állását.

- Azonnal kirohantam, és csatlakoztam a csöcselékhez, bár, bevallom őszintén, inkább a kíváncsiság hajtott, mintsem a rosszindulat, noha hazudnék, ha azt állítanám, hidegen hagytak a professzor bűnei. Ahogy leszállt az éj, és a lángok egyre feljebb csaptak, forrósággal öntve el a környéket, és lassan teljesen felemészte John Roberts egykori házát, a tekintetem megakadt Styrnwether professzoron, aki fancsali képpel, karba font kézzel ácsorgott valamivel arrébb, a tömeg mögött.

- Rögtön tudtam, mit kell tennem. Amilyen gyorsan csak tudtam, otthagytam a tüzet, és berohantam az épületbe, ahol a tanári irodák voltak. A folyosón senkivel sem találkoztam, és elmondhatatlanul megkönnyebbültem, mikor visszaszeréztem az esszémet Styrnwether professzor asztaláról, a kijavíthatatlan dolgozatok kupacából.

- Előhúztam a pálcámat, és megsemmisítettem azt az átkozott pergament. Gyorsan kerestem egy üres lapot, és firkantottam rá egy bocsánatkérő üzenetet, hogy az esszémet csak egy nap késéssel tudom beadni, és készségesen állok elé, bármilyen büntetést is szab ki ezért a tanár úr. Visszacúsztattam a pergament a többi esszé közé, és vagy ezer tonnával könnyebben sétáltam ki újra.

- Éppen megkerültem az épületeket, valamivel odébb a tűzvészről, mikor megpillantottam őt. Magnussen professzort nem lehetett összetéveszteni senkivel, magas volt, széles vállú, arca mindig merev, haja pedig őszült, és mindig rövidebbre volt nyírva. Egy pillanatra megijedtem, hogy észrevettem, ezért beugrottam a vendégház melletti bokrok mögé, a professzor azonban megállás nélkül, céltudatosan továbbsétált, és én megkönnyebbültem. Gondolom megértitek, miért féltem tőle, főleg azon az éjszakán. Fontolóra vettem, hogy megállítom, de ez a bátorság csak pillanatig tartott, elvégre én csak egy diák voltam, Magnussen pedig már azelőtt is rettegett varázslónak számított, mielőtt kiderült volna, hogy embereket kínoz és gyilkol. Így hát, csak nyitva tartottam a szememet.

Jamest egészen magával ragadta a történet.

- Hová ment? Láta, mikor kinyitotta a Nexus függönyt?

Straidthwait megrázta a fejét.

- Nem láttam. Az az igazság, hogy ha Magnussen tényleg a Nexus függönyön át szökött meg, nem azonnal tette. Először távozott kampuszról. Jól láttam őt, és hallottam is, hiszen a rejtekhelyem nem messze volt a fluxusfűztől. Ugyanis oda tartott. Mikor már az ágak alatt volt, egyetlen szót mondott, egy másodperccel később pedig már nem volt sehol. Tudtommal egyetlen boszorkány vagy varázsló sem látta viszont.

Néhány másodpercnyi feszült szünet következett, amíg a fiúk átgondolták a hallottakat. Végül James törte meg a csendet.

- Mi volt az az egy szó?

- *Abitus* - felelte Straidthwait komoran. - Egy egyszerű varázsigé, amivel kiléphetünk az aktuális dátumba és időpontba... a mostba. Magnussen azon az éjjelen elhagyta a kampuszt, és a mugli Philadelphiába menekült. Nem tudom, hova ment, de megvannak az ötleteim.

- Gondolja, hogy a Nexus függönyhöz ment? - kérdezte James tágra nyílt szemmel. - Maga szerint nem is itt van, a birtokon?

- Az is lehet - vont vállat lassan Straidthwait, majd előrébb hajolt. Recsegő suttogással hozzátette: - Vagy talán... a kulcsért ment.

- A kulcs... - ismételte Ralph. - Bármi volt is, talán túl veszélyes lett volna a kampusz területén tartani?

- Mert bármi volt is - folytatta Zane, ahogy kezdte megérteni -, túlságosan erős volt a mágijája, hogy az irodájában hagyja! Az emberek megéreztek volna egy olyan erőteljes tárgyat, főleg, mivel egy másik dimenzióból származott!

Straidthwait ismét hátra dőlt, és mutatóujjával megütögette az orra oldalát.

- Már ha a szimatom nem csal - mondta. - Mert egy dolog bizonyos: bármi is az a pándimenzionális kulcs, azon az estén nem volt Magnussennél. Ha nála lett volna, sosem sikerült volna észrevétlenül megszöknie. Talán a végső úti célja a Nexus függöny volt, *ha* létezik egyáltalán, de előtte... *magához kellett vennie a kulcsot.*

- Tehát - szólt Ralph rövid hatásszünetet követően -, ha valahogy követni tudnánk Magnussent... megtalálnánk a kulcsot.

- Ha megvan a kulcs - morfondírozott Straidthwait -, a Nexus függöny szerintem felfedi önmagát.

Zane megcsóválta a fejét.

- De hogyan kövessünk valakit, akinek másfél évszázada nyoma veszett?

- Ugyan, fiatalember, hiszen azt mondtad, a Zombi házból való vagy – pislogott Straidthwait Zane-re. – Meglep, hogy még nem tudod a választ erre a kérdésre.

- Csak egy kis időt kérek – mordult fel Zane sértődötten. – Hadd gondolkozzam rajta egy perct.

- Épp ez a megoldás nyitja, barátom.

- Mármost mi? – értetlenkedett James. – Az idő éppen, hogy a problémánk. Egészen pontosan százötven év késésben vagyunk.

Straidthwait fáradtan felsóhajtott.

- Nem, fiam. Az idő a *megoldás*. – Előre hajolt, megmaradt szeme szinte szikrázni látszott. – Elfelejtkeztek róla, hogy alapjában véve, ez az iskola egy óriási *időgép*.

A három fiú tágra nyílt szemekkel, döbenten nézett egymásra. A mauzóleum forró sötétjében Straidthwait halkán felkuncogott.

A Charles Straidthwaittel való beszélgetést követően Jamesnek volt egy halvány elképzelése, hogy mi a következő teendőjük. Sajnos a karácsonyi szünet és a félévközi vizsgák közeledtével nemigen adatott meg nekik az a szabadság, amire egy időutazó kalandhoz, és Ignatius Magnussen követéséhez szükségük lett volna.

- Mondjátok el újra, egészen pontosan miért is akarjátok ezt csinálni – kérdezte Rose rosszállóan, a szilánk túloldaláról, miközben James és Ralph a pajzsbübijét gyakorolták a másnap esedékes átoktan vizsgájukra. – Már bocs, hogy ezt mondom, de az egész túl bonyolultnak és nevetségesnek hangzik.

- Egyszerű – magyarázta Ralph, de a hangján érződött, hogy ő sem egészen érti a tervet. – Bárki tört is be a Sorsok tárházába, ellopott egy karmazsin fonalat a másik dimenzióból származó szövőszékből. Normál esetben az ilyen hatalmas erejű tárgyak könnyedén lenyomozhatók, mivel valamiféle erőhullámokat vagy miket keltenek, mint valami sziréna. Ennek ellenére valamiért senki sem találja a legkisebb nyomot sem, amin elindulhatna, még James papája, és a helyi rendőrség sem. Zane szerint azért, mert az ember, aki ellopta a szálát, kulcsként használta, hogy kinyissa a Nexus függönyt, és a Világok közti világban rejtse el, ami egyfajta középpont, ami összeköti az összes dimenziót.

- Így van – bólogatott James. – Ez az egyetlen mód rá, hogy hogyan tűnhettek el minden nyom nélkül a tolvajok. Követnünk kell Magnussent a múltba, hogy kileshessük, ő milyen kulcsot használt. Ha rájövünk, hogyan juthatunk át a Világok közti világba, akkor talán megláthatjuk, ki lopta el igazából a fonalat, és bizonyíthatjuk Petra ártatlanságát.

- És mi lesz, ha ez mind hülyeség, és Morganstern tényleg bűnös? – vonta össze a szemöldökét Scorpius, James azonban felkészült az ilyen kérdésekre is.

- Nem az, de ha mégis, ez egy barát dolga. Ártatlannak vallja magát, és mi mindent megteszünk, hogy bizonyítsuk az állítását.

Scorpius arcára önelégült mosoly ült ki.

- Szóval csakis a *barátság* nevében csináljátok, igaz?

- De nem ronthatok csak úgy, ajtóstól a házba – vágott közbe Rose. – Az időutazás roppant veszélyes. Több kárt okozhattok, mint hasznot.

James felsóhajtott, és az égre emelte a tekintetét. Eredetileg nem is akart szólni Rose-nak és Scorpiusnak, de persze Ralph hozta a szokásos formáját, és addig nem nyugodott, amíg be nem számoltak barátaiknak az éjszakai beszélgetés minden egyes részletéről.

- Tudjuk, Rose – emelte fel a kezét James. – Technomancia alapfokon. Véletlenül rálépünk egy bogárra a múltban, és ezzel megváltoztatjuk az egész jelent. Bla-bla-bla.

- De most komolyan, milyen rossz lehet a helyzet? – tette hozzá Ralph, lezútyanva az ágyára. – James tavaly visszalőtte magát ezer évvel ezelőtre, és összeakasztotta a bajsját Mardekár Malazárral. Rengeteg dolgot megváltoztatott, de a jelen ugyanolyan jól megvan, mint előtte.

Rose ingerülten megrázta a fejét.

- Egy – bökött egyik ujjával a levegőbe –, fogalmunk sincs, hogy James megváltoztatott-e valamit, mivel a történelem, amit ismerünk, már azon alapul, amire ő ráhatott. Lehet, hogy voltak változások, de nem olyan szörnyen fontosak. Kettő – nyújtotta ki a második ujját is –, csak mert Jamesnek egyszer szerencséje volt, az nem jelenti azt, hogy ez alkalommal sem kavarjátok meg a dolgokat.

- Vigyázni fogunk, Rose – biztosította unokatestvérét James, és hogy nyomatékossítsa állítását, leeresztette a pálcát, és a szilánk felé fordult. – Tudom, hogy irigykedsz, amiért te nem jöhetsz velünk, meg minden, de attól még nem kéne elrémisztetni bennünket.

- Egyáltalán nem erről van szó – fújtatott Rose, és hátradőlt a Griffendél klubhelyiségében lévő szófán. Mellette Scorpius alig észrevehetően elvagyorodott, mintha látta volna az igazságot James szavaiban. – Okosabb vagyok nálatok – fűzte tovább a lány duzzogva. – Én látom, mennyi mindent elronthatok, ha a történelemmel szórakoztok. Ezen kívül biztosra veszem, hogy alig gondoljátok végig a tervet, mielőtt belevágtok.

James megrázta a fejét.

- Mi is elég okosak vagyunk. Rengeteget gondolkodtunk rajta.

- Tényleg? – vont fel a szemöldökét Rose. – Rengeteget? Akkor, felteszem, az is eszetekbe jutott, hogy nincs értelme megpróbálni sem, amíg nem tudjátok, hogy egészen pontosan *mi* a dimenzionális kulcs.

James színpadiasan forgatni kezdte a szemét, és hozzá a karját is széttárta, mintha azt mondaná, *hát persze, hogy eszünkbe jutott*, ám a hatást nagyban rombolta Ralph panaszos válasza.

- Ööö, nem – mondta, mire James keze lehullott. – Úgy gondoltuk, hogy visszamegyünk arra a napra, mikor Magnussen megszökött, és próbáljuk követni őt a mugli Philadelphiába. Majd ő elvezet a kulcshoz, nem?

- Jó tudni, hogy ilyen alaposan átrágtátok a témát – szólott Rose fáradtan. – Feltettétek már magatoknak a kérdést, hogy hogyan fogjátok *felismerni* a kulcsot?

James Ralphra kapta a pillantását, aztán ismét a szilánkra pislogott.

- Hát... egy kulcs. Elég egyértelmű, nem?

- Bármi lehet, Potter – vette át a szót Scorpius. – Példának okáért, ha az elméleted helyes – márpedig nem vagyok teljesen biztos benne –, akkor az „igazi tolvajok”,

ahogy te hívtad őket, egy darabka piros fonállal nyitották ki a Nexus függönyt. Nem épp a legegységelműbb pándimenzionális tárgy a világon. Magnussen kulcsa bármilyen formájú tárgy lehet. Vagy esetleg úgy terveztétek, hogy egyszerűen odasétáltok hozzá, mondván „üdv, Gyilkos úr, volna olyan kedves ideadni nekünk ezt a dimenzionális kulcsot? Ó, nem, nem gond, ha egy piszkos zsebkendőt nyom a kezünkbe, amit éppen a zsebében talált, úgysem tudjuk megkülönböztetni őket!” – Scorpius elvigyorodott.

- Nos... - kezdte James, de nem jutott eszébe semmi, ezért Ralphra pillantott, hátha a másik fiú ki tudja segíteni.

- Van egy másik nyom is – élénkült fel Ralph. – Valami az Erebosz kastélyban. Magnussen szerint a kulcs titka az Erebosz kastély folyosóin jár, vagy valami ilyesmi. Csak meg kell kérnünk Lucy-t, hogy vezessen körbe minket. Ha sikerül megfejtőnk a fejtörőt, talán megtudjuk, mi a kulcs.

- Nem lehet túl nehéz – biccentett James szégyenlős vigyorral.

Scorpius jelentőségteljes pillantást vetett Rose-ra, miközben azt kérdezte Jamesről:

- Miért van szükségetek Lucy-re, hogy bejussatok az Erebosz kastélyba?

- Az a Vámpírok háza – felelte Ralph. – Nagyon megválogatják, hogy kit engednek a közelükbe. Kell egy olyan gardedám, aki tagja a Vámpír háznak, és végig az emberrel marad.

- Vagy igazi vámpírnak kell lenni – tette hozzá Ralph az égre emelve tekintetét. – A házuk elnöke, Remora professzor állandóan azt emlegeti, hogy az Erebosz kastély „menedék minden hontalan Éjszaka Gyermekeknek”. Mintha volna egy is Amerikában.

Rose arcára méla undor ült ki.

- Tényleg így fogalmazott? Az Éjszaka Gyermeke?

- Mindig ilyesfélét mond – biccentett James. – Tiszta holdkóros.

- Holdkóros! Ez jó! – vigyorgott Ralph, és oldalba bökte könyökével Jamest, mire az felmordult.

Ahogy egyre közeledett az őszi félév vége, James az ideje nagy részét magolással töltötte az esedékes (ahogy Zane hívta) középdöntőre. Nagyláb társai nagy segítséget jelentettek, hiszen néha spontán tanulócsoporthoz alakultak az Apolló kúria játékszobájában. Ott aztán Jazmine Jade, Gobbins, Wentworth, Norrick, Mukthatch, meg a többiek, akik még ugyanazokra az órákra jártak, összedobták a jegyzeteiket, és kvízkérdésekkel bombázták egymást órákon át, vagy legalábbis amíg kitartott az előre bekészített édesgyökér üdítőital, és az Apolló konyhájából való harapnivaló.

Időnként Yeats átevickélt a szobán egy szemetes zacskóval, összegyűjtötte a kiürült üdítő dobozokat, kupákat és cukorkás papírokat, és hozzá tettett bocsánatkéréseket mormogott az orra alatt, amiért megzavarta a diákok tanulását. A

hűtőszekrény mellett lógó Heckle és Jeckle folyamatosan rossz válaszokat harsogtak a kvízkérdésekre, amiket meghallottak. James rájött, hogy Heckle, a szarvas fej, készakarva felel rosszul, hátha vitát gerjeszthet az arra tévedőkkel. Jeckle viszont azért adott mindig rossz válaszokat, mert alapjában ő az volt, ami: egy jávorszarvas fej.

Ezeknek a rögtönzött tanulógyűléseknek volt köszönhető, hogy mikor a karácsonyi szünet előtti utolsó héten végzett a vizsgákkal, James elégedetten és magabiztosan lógathatta a lábát. Az utolsó vizsga, a háromszintű prekognitív tervezéstan gyakorlat bizonyult a legnehezebbnek. A kétórás vizsgaalalom során James és a többi tanuló három különböző jövőbelátó eszközt kaptak – egy kis kristálygömböt, egy csésze tealevelet, és egy pakli véletlenszerűen válogatott, nyolcszögletű kártyalapot –, és arra utasították őket, hogy írják le a jóslatokat egy pergamenre, különösen ügyelve rá, hogy azok a) pontosak legyenek, b) bizonyíthatók és c) alapvetően egybevágnak.

James jól tudta, hogy a vizsga második felében, ami majd valamikor a tavaszi félévben lesz időszerű, szigorúan elemezni fogják a jóslatokat annak fényében, hogy mi bizonyult belőlük igaznak, és mi nem. Ha Trelawney professzor óráján lett volna, Jamest a legkevésbé sem érdekelte volna a második rész – az ő óráin minél homályosabb és már-már komikus szinten tragikusabb volt egy jóslat, annál jobb. Az amerikai prekog tanár, Ham Thackery professzor viszont egy fontoskodó kis ember volt, aki egészen más irányból közelítette meg a „jóslás tudományát”, ahogy ő nevezte. Ő mindig homlokráncolva, kételkedéssel fogadta a nagyobb mértékű próféciaikat, és jobban szerette a kisebb, könnyebben bebizonyítható jóslatokat, amik olyasmikre vonatkoztak, hogy például milyen színű madár repül el legközelebb az egyik bizonyos ablak előtt, vagy hány szem mindenízű draszté van egy dobozban, vagy például, hogy egy konkrét napon milyen menüvel rukkolnak elő a büfében.

Ennek eredményeként a diákok rengeteg időt és energiát öltek abba, hogy megpróbálják elcsenni az igazgatóságról a főszakács menüjének egy másolatát. Egy alkalommal James is Jazmine-nel, Gobbinsszal és Wentworth-szel tartott egy ilyen menüvadászatra, és sikerült is megszerezniük az egész decemberre vonatkozó étlaptervet, melyen még a választható desszertek is rajta voltak. Sajnos azt azonban figyelmen kívül hagyták, hogy a főszakács nagyon alapos ember, és szeret jó előre tervezni. Csak mikor már mind készen voltak a hihetetlenül részletes jóslatokkal, akkor vette észre Wentworth, hogy a menüterv a *következő* év decemberére vonatkozik.

- Semmi gond! – legyintett Gobbins rövid gondolkodás után. – Egyszerűen csak azt mondjuk Thackerynek, hogy a mi jóslatunk szuperfejlett, és majd csak egy év múlva fog bekövetkezni!

Bármily meglepő volt is, a terv bevált. Thackery betette a diákok jóslatait egy fali széfbe, melyet éppen az ilyen alkalmakra tartott fenn, és elmondta, hogy pontosan egy évvel később fogja osztályozni a dolgozatokat, mikor a jóslatok már bizonyíthatók.

Most azonban Jamesnek még húsz perce volt hátra a vizsgából. Már farkas éhes volt, alig várta az ebédet, ennek ellenére álmos pislogás közepette félretette a kristálygömböt, és a pakli kártyáért nyúlt. A magas, poros prekog teremben néma csend volt, a helyiség bal falán sorakozó ablakok tompa fénnel töltötték meg a teret.

Az üveg csaknem teljesen átlátszatlan volt a jégvirágok kusza mintázatától. A teremben hallatszó egyetlen nesz a pergamenen sikló pennák halk sercegése volt, valamint időnként egy-egy ideges sóhaj, és halk puffanás, ahogy a diákok arrébb tették a már feleslegessé vált jövőbelátó tárgyakat.

James körbepillantott. Két asztallal jobbra tőle Zane a pergamenje fölé hajolt, és vadul körmölt. A penna vége szinte reszketni látszott a válla felett, mintha a fiú fojtogatná a toll szárát. James halkan felsóhajtott, aztán figyelmét visszafordította az asztalon heverő első kártyalap felé, és szemügyre vette.

a TITKOK HÖLGYE

James a kártyára pislogott. Egy pillanatra a táncoló, mosolygó nő arca mintha ismerős lett volna. Egészen úgy festett, mint Petra Morganstern. James összevont szemöldökkel hajolt a kártyalap fölé. A kép már nem úgy nézett ki, mint Petra, mégis ismerősnek tűnt. Most már inkább arra a különös nőre hasonlított, akit akkor éjjel Aquapolis folyosóján látott, majd később a Zephyren, ahol látható pálca nélkül szórta az átkokat. Ki lehetett ő?

James tarkóján hirtelen vigyázzba vágták magukat a szőrszálak. *Ő volt az, gondolta. Ő volt a másik nő, aki kijött az Archívumból a támadást követően! Hogyan felejthettem el? De ki ő?* A nyolcszögletű lapra meredt, és homlokráncolva koncentrálni próbált. A kártyán lévő alak ugyan nem mozgott, Jamesnek valahogy mégis az a benyomása támadt, mintha a nő gúnyos mosollyal méregetné őt. Jamest most először mélységes aggodalom töltötte el azzal kapcsolatban, amit azon az éjszakán látott. Lehetséges volna, hogy mégis ez a nő és Petra követték el? A nő valahogy irányítja Petrát? Vajon honnan jött, és honnan származik a hatalmas ereje? Ugyanaz lehet a forrása, mint annak a titokzatos erőnek, amivel látszólag Petra is bír? Hiába volt meleg a tanteremben, James összeresztette. Lassan megfordította a következő kártyát.

a KEVERT SORSÚ FÉRFI

James tágra nyílt szemmel bámulta a lapot. Még sosem látta korábban – meg mert volna esküdni rá, hogy ilyen kártyalap nincsen a jóskártya paklikban. Azonban nem ez zavarta a leginkább, hanem az, hogy szinte most is rögtön felismerte a kártyán lévő alak arcát: ő maga volt. A képen lévő férfi vékony volt, régies, fekete frakkot, és hozzá narancssárga nyakkendőt viselt. Ami még ennél is nyugtalanítóbb volt, hogy két arca volt, melyből az egyik – amelyik jobbra nézett – mosolygott, míg a baloldali bizonytalanul ráncolta a homlokát. Az arcok James szeme láttára cserélgették a helyeiket, vagy legalábbis úgy tűnt, hiszen ez a kép sem mozgott. James szeme könnybe lábadt a különös látványtól, és pislognia kellett. Hátán végig futott a hideg, ahogy egy harmadik kártyalapot is felfordított, és az előző kettőre helyezte.

az ÖSSZETARTOZÁS CSILLAGA

Erre az ábrára James már emlékezett – négyágú aranycsillag volt. Előző évben egyszer le kellett rajzolniuk Trelawney professzor óráján. Akkoriban nem

tulajdonított neki semmi jelentőséget, most viszont képtelen volt elszakítani tekintetét a másik két lapon heverő kártyáról. Gyomra diónyi méretűvé zsugorodott, és bukfenceket vetett, mintha egy hajmeresztően magas sziklaszirt szélén állt, és ide-oda lökdöste volna a szél. A csillag hegyei apró ösvényekként egyetlen pontban futottak össze, és együtt valami egészen új ismeretlent formáltak. Volt egy különös érzése hogy a négy csúcs egyike ő maga volt.

A furcsa hölgy, azzal a titokzatos mosollyal és a semmiből jövő mágiával a másik. De ki lehetett a maradék kettő?

Petra, gondolta. Hát persze, az egyik biztosan ő.

De ez a meghatározás valahogy nem tűnt helyesnek. James közelebb hajolt a csillaghoz, és hunyorogva meredt rá, amitől az mintha pulzálni kezdett volna. A bizarr vízióval tompa csilingelés is érkezett, mely elnyomta a terem többi, halk nesztét.

Petra nem egyike a maradék két csúcshoz! Hirtelen rájött, tisztán látta maga előtt, amitől a gyomra még jobban összezsugorodott, és szédülni kezdett. Petra nem az egyik. Mindkettő ő. Petra... és Morgan.

Összevonta a szemöldökét. Ennek semmi értelme! Petra és Morgan ugyanaz a személy, egyazon elmének két része, mint az a Jekyll és Hyde karakter Mr. Walker könyvében. A Morgan rész az, amelyikre hatást gyakorol az az elátkozott lélekfoszlány, ami valaha Voldemort Nagyúrhoz tartozott. A másik Petra volt, az a lány, akit mindig is ismert: okos, őszinte, kíváncsi és cserfes. A jó Petra többször is felülkerekedett a személyiségének Morgan oldalán – egyszer a Titkok kamrájában, aztán pedig a Morganstern farmon is, mikor majdnem (de végül mégsem) feláldozta a tónak a saját kishúgát.

Na és Petra titokzatos álmai? Mit jelenthet, hogy olyan sokáig üldözték a lányt a látomások, melyben a húga vízbe fulladt? Vajon azt, hogy Petra elméjének Morgan fele egyre erősebb? Vajon az erőegyensúly kiegyenlítődött? *Figyelek és várok*, mondta Morgan Petra új álmában, az óceán fölé magasodó sötét torony erkélyén állva. *Közeleg az én időm. Én vagyok a Mágusnők leghatalmasabbika. Én vagyok a Káosz Hercegnője...*

James ismét az utolsó jóskártyára pillantott, a Csillagra; a négy csúcs egybeforr középen, mintha ösvények találkoznának, és új sorsot kovácsolnának. *Mi négyen valahogy összetartozunk*, gondolta, és habár maga az ötlet is hihetetlen örültségnek tűnt, mégis tudta, hogy igaz. *Petra és Morgan, a titokzatos nő, és én... minden egyvalamihez vezet. De vajon jó dologhoz, vagy rosszhoz? Vajon meg kéne állítani? Ez a sors? Vagy csak egy lehetőség?*

Az első kérdésekre James nem tudta a választ, de a többi már jóval egyértelműbb volt. Jackson professzor egyszer azt mondta, hogy a sors alapjában véve nem más, mint egy név, amit az életünk összes döntésének adunk. Vajon James jmindig jól döntött? Vajon a jóskártya csupán megerősítése a helyes döntéseknek... vagy éppen, hogy figyelmeztetés?

- James - szólította meg valaki, mire ő nagyot ugrott. Felnézett, és Thackery professzort pillantotta meg maga fölött, aki kinyújtott kézzel állt az asztala mellett. - A vizsgára szánt időnek vége, James. Kérem a dolgozatodat!

James moccanni sem tudott a megdöbbenéstől. Hogyan telhetett el az utolsó húsz perc ilyen gyorsan? Körbenézett, és csak akkor látta meg, hogy a tanterem kiürült körülötte. Már mindenki végzett, és úton volt, hogy megebédeljen.

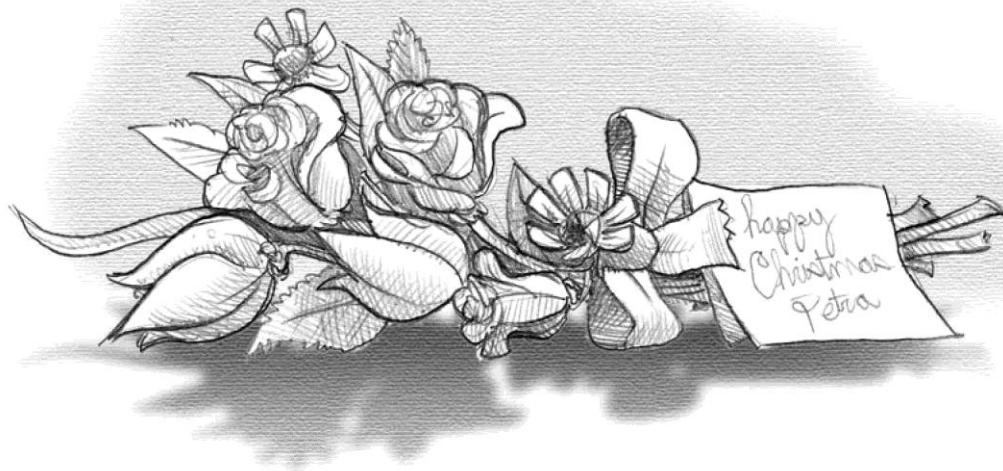
- Ööö, jól van, professzor - motyogta, és büntudatos pillantást vetett a pergamenjére. Meglepetése csak fokozódott, mikor meglátta, hogy az utolsó oldal telis-tele van az ő kézírásával. Egyáltalán nem emlékezett rá, hogy akár csak egy sort is leírt volna. Mivel esélye sem lett volna, hogy ilyen gyorsan végigolvassa saját jóslatát, átnyújtotta a pergament a tanárnak.

- Nagyon jó - mondta Thackery, szemüvege fölött végigfutva a pergament. - Nagyon... ööö, alapos.

James tétován bólintott.

- Köszönöm, tanár úr.

Rogyadozó lábakkal, rémülten kelt fel, és szinte szó szerint kirohant a teremből. Követte barátait.

16. KARÁCSONY PHILADELPHIÁBAN

A karácsony előtti pénteken James, Ralph, Albus és Lucy tömött táskával a vállukon indultak a fluxusfűzhöz, és menet közben minden kilégzéskor párafelhőkből álló ösvényt hagytak maguk mögött. Aznap reggel esett le az első hó, a kampuszt szikrázóan fehér takaró borította, elrejtve a járóköves utakat, így aztán a négyes találmásra lépkedett, kanyargós nyomokat hagyva a főtérre fedő szűz hóban.

Mikor már mindnyájan bent álltak a fa ágai alatt, Lucy kimondta a varázsigét, amit James először az élőhalott tanártól, Straidthwait professzortól hallott, mikor az beszámolt nekik Magnussen szökéséről.

- Abitus - szólta a lány, és pálcájával a fűz hókérges törzsére koppintott. Mikor a fa lassan mocorogni kezdett körülöttük, Lucy hátrafordult Jameshez. - Remora professzortól tanultam.

James biccentett, ám esze ágában sem volt elmesélni, hogy ő meg egy másik professzortól hallotta. Lucy a fiú mellé lépkedett, válluk összeért, és a lány James kesztyűs keze köré kulcsolta a sajátját. A fiú arca elpirult kissé, azonnal elkapta a pillantását, és a kampusz felé fordult, mely lassan elveszett a fluxusfűz ostorként csapkodó ágai mögött.

A külvilágba való átkelés jóval sebesebben zajlott, mint bármelyik alkalom, mikor Baruti professzor Madam Ayashához vitte bájitalkeverés osztályát a régi indiánvárosba, Shackamaxonba. Alig telt el néhány másodperc, a fa lombját máris hűvös szellő borzolta, és James szeme előtt feltűnt az alacsony kőfal, és az udvar. Noha a kis telek most is rendetlen és szemetes volt, a jótékony hótakaró ugyanolyan szépségessé varázsolta, mint az egyetem parkját, ahonnan érkeztek.

- Boldog karácsonyt, barátaim - üdvözölte őket egy mély, morgó hang, ahogy a négyes kilépett a tompa napfénybe. Flintlock nem messze a kaputól ácsorgott, kőarcán vidám mosoly ült, gyémántszepe pedig boldogan csillogott.

- Szia, Flintlock! - kiáltotta Albus, és megpaskolta a kötroll kemény könyökét, ugyanis az volt a legmagasabb pont, ameddig felért. - Nem fázol? Meg lehet fagyni

idekint!

- Fázni? – ismételte lassan a troll. – Lehet, hogy leesett kicsit a hőmérséklet. Alig vettem észre.

- Alig vetted észre! – horkantott fel Albus. – Mikor legutóbb láttunk, nyár közepe volt. Futóférgyet süthettem volna a homlokodon.

A troll vállat vont, ami olyasféle hanggal járt, mintha valahol kőlavina indult volna meg.

- Arra már rájöttem, hogy ti emberek sokkal jobban megérezitek az időjárás apró változásait, mint jómagam. De ne feledd, én a föld olvasztótégelyében születtem, ahol lávatavak hullámai mossák a tajtékkő partokat. Alig emlékszem már, de szeretettel gondolok rá vissza. Ha a hőmérséklet eléri az ötezer fokot, majd akkor emlegetem az időjárást úgy, mint most te.

Albus a fejét rázta.

- Hát akkor *nekem* nem emlegeted, az tuti.

A troll nevetve bólogatott, majd egy fürge mozdulattal kitérte a kaput, ami erre hangosan felnyikordult. A járda mellett egy hosszú, barna kocsit parkolt, a kipufogócső mögött szürke füstoszlop táncolt. Az anyósülés ablaka félig le volt húzva, így James látta, hogy a volánnál Percy bácsi ül.

- Gyertek csak – kiáltott ki nekik a férfi. – A csomagtartó nyitva van. Dobjátok be a táskáitokat, és szálljatok be! Szervusz, Lucy, kicsim! Boldog karácsonyt mindenkinek!

- Boldog karácsonyt, apa – viszonzta az üdvözlést Lucy. Végre eleresztette James kezét, és odasétált az autó csomagtartójához. James vegyes érzelmekkel sóhajtott fel.

A kocsiban nagyon meleg volt. Percy bácsi keskeny, latyakos utcákon hajtott végig, és közben megállás nélkül mormogott az orra alatt, a mugli közlekedés lassúságát szidta, és időnként rácsapott a dudára. James lehúzta fejéről a sapkát, és az ablak mögött elsuhanó várost figyelte.

Az út valamivel tovább tartott, mint arra James számított, és közben az is feltűnt neki, hogy Philadelphia óvárosán hajtanak keresztül. Azt kívánta, bárcsak Zane is velük tartott volna, és mondana pár szót az épületekről, amik mellett elhaladtak. Ha más nem, legalább a ragadós lelkesedése biztosan feldobta volna egy kicsit az unalmas utazást. A szőke fiú már előző nap elhagyta az iskolát, és vonatra szállt, hogy hazautazzon a szüleihez Kirkwoodba. Mielőtt azonban búcsút mondott volna, James úgy döntött, megoszt vele és Ralphal néhány dolgot, amit eddig titokban tartott.

A különös jóslattal kezdte, amelyet a prekognitív tervezéstan félévzáró vizsgáján olvasott ki a kártyalapokból, és amely felfedte a titokzatos nő, James, valamint Petra és Morgan személyiségei között fennálló kapcsolatot. Még furcsább volt, hogy ez utóbbi kettő mintha különválasztódott volna, holott ugyanannak a személynek a részei.

Ezután, mivel úgy látta, szorosan összefüggenek, James beszámolt barátainak az indulásuk előtti utolsó reggelről is, mikor a Roxfort folyosóján elbeszélgetett Trelawney professzorral.

Zane és Ralph elképedve hallgatták mindezt, bizonyára ők is megértették, hogy különleges fontossággal bír egy ilyen kísérteties prófécia a máskor inkább komikus,

idős tanárnő szájából. Végül James emlékeztette őket arra, ami a Gwyndemere tatján történt, mikor csodával határos módon valahogy megjelent a ragyogó, ezüst szál, és megmentette Petra életét. Elmesélte, hogy a szál még most is ott húzódik közöttük, összeköti őket, és emiatt biztos benne, hogy megbízhat a lányban.

- Néha beelátok az álmaiba, és érzem a gondolatait - mondta, habár nem említette a leírt álmot, amelyik megmutatta neki a rémálom sziget és a fekete kastély képét, mielőtt végleg nyoma veszett volna. Megesküdött Petrának, hogy hallgatni fog az álommeséről, és esze ágában sem volt megszegni a szavát. - Nem számít, mit láttunk aznap este, én tudom, hogy igazat mond, mikor azt állítja, hogy nem volt köze a Sorsok tárházának megtámadásához. Érzem, hogy igazat mond. Szerintem akkor sem tudna nekem hazudni, ha akarna.

James nem volt teljesen biztos az állításának igazában, de azt valóban tudta, hogy a lány megrendíthetetlenül hisz az ártatlanságában. Leginkább erről szerette volna meggyőzni Zane-t és Ralphot is, mivel kulcsfontosságú volt, hogy ők is higgyenek benne, ha tisztázni akarják a lány nevét.

- Majd karácsony után kitalálunk valamit - bizonygatta Zane. - Addig puhítsd meg egy kicsit Lucyt. Végül is Rose jól mondta: ha nem tudjuk, mi a dimenzionális kulcs, hiába követjük Magnussent a múltba, nem fogjuk felismerni. Lucy tisztára beléd van pistulva, szóval elvileg nem lesz nehéz meggyőznöd, hogy tartson nekünk egy kis kastélynézést, hátha találunk valami nyomot az Erebosz kúriában.

James egy kissé elpirult a megjegyzésre.

- Nincs belém pistulva. Ő az unokatestvérem, ha esetleg elfelejtkeztél volna róla.

- Láttad már a csajt mostanában? - vont fel a szemöldökét Zane, és félredöntötte fejét. - Nem igazán hasonlítotok egymásra. Ha valaha is osztoztatok véren, az nem lehetett több egy véres hurkánál, az egyik Weasley pikniken.

- Fogd be! - szólt rá James sután. - Te nem vagy normális!

Ralph felvonta az egyik vállát.

- Szerintem igaza van, James. Rose és Scorpius is így gondolják. Rose szerint Lucy már tavaly óta odáig van érted.

Jamesnek nem volt ereje tovább vitatkozni. Bármilyen kényelmetlen volt is ez a számára, tudta, hogy a barátainak igaza van. Mindenesetre bosszantotta kissé, hogy úgy tűnt, ő szerzett tudomást a dolgról utoljára. Nem tudta rávenni magát, hogy kihasználja Lucy érzelmeit (bármik is azok) csupán azért, hogy körülnézhessenek az Erebosz kastélyban, de úgy gondolta, talán az is elég lesz, ha szépen megkéri a lányt. Végül is, ő az unokatestvére. Világ életükben jól kijöttek egymással, ami nem volt elmondható egynémely másik unokatestvéréről, legfőképp Louisról. Miért mondana Lucy nemet?

Gondolatban James ezerszer is elátkozta magát, amiért Lucyt hívta el a Halloween bálra. Miért nem figyelmeztette Zane vagy Ralph, hogy hogyan érez iránta a lány, ha már akkor is tudtak róla?

- Majdnem ott vagyunk - szólt Lucy a vezető melletti ülésen, és mosolyogva hátrafordult Jameshez. - Szentestére mind a szüleidnél maradunk. Jó móka lesz, nem?

James magára erőltetett egy mosolyt, és biccentett.

- Az, Lu, jó móka.

A mellette ülő Albus cuppogó, szörcsögő hangokkal csókolózást imitált. Ezt

James egy testvéries tockossal jutalmazta, amitől öccsének lerepült fejről a sapka.

Percy bácsi egy földalatti parkolóban állította le a járművet, és egy nagy lift ezüstsín ajtajához vezette a kíváncsian nézelődő gyerekeket.

- Mugli lakásokat utaltak ki nekünk - magyarázta, miközben megnyomta a „fel” gombot. - Szerencsére a tizenharmadikon lévőket átalakították, hogy megfelelő legyen a varázslók számára.

Az ajtók surrogva oldalra csúsztak, és a kis csapat beszállt. A világító gombok közül hiányzott a tizenharmadik emeleté, de úgy tűnt, ez Percy általán nem zavarja. Előhúzta a varázspálcáját, majd megérintette vele először az első, majd a harmadik szint gombját. Az ajtók bezáródtak, és a lift nagy rándulással megindult, sokkal gyorsabban, mint bármelyik felvonó, amelyben James valaha utazott. Amikor a lift hirtelen megállt, az utasok lába egy pillanatra felemelkedett a padlóról.

- Itt is vagyunk - szólt Percy, ahogy az ajtók ismét oldalra csúsztak. James egy folyosóra számított, de a felvonó rögtön a szülei lakásába nyílt. Hatalmas, nyílt tér tárult eléjük, a magas mennyezetet díszesen faragott faburkolat fedte, közvetlen a liftajtó fölött pedig egy óriási, barokk stílusú csillár lógott. A liftajtóból úgy tűnt, a lakóhelyiségek mind egybefutottak, így a konyha, az étkező és a szalon gyakorlatilag egyetlen, szellős teremmé olvadt. James húga, Lily, az ebédlőasztalnál ült Izzyvel, közöttük pedig az asztalon ott hevert egy rakás félig feldíszített sütemény, és egy tál, mely színes cukormázzal volt tele.

- Megérkeztek! - kiáltotta Lily vigyorogva, mikor felnézett.

James mögött Percy felsóhajtott.

- Határozottan megvan a pénzügyi előnye - motyogta, miközben kilépett a tágas társalgóba - ha az ember főauror.

Nem sokkal az érkezésüket követően Percy bácsi ismét távozott, hogy elhozza Mollyt az onnan nem messze működő, varázslóknak és boszorkányoknak fenntartott általános iskolából, valamint hogy beugorjon Audreyért a saját lakásukba. Ralph odaült Lilyhez és Izzyhez, és pálcájával megváltoztatta a cukormázak színét, csíkokat varázsolt a süteményekre, csillámló szemcséket, és időnként egy-egy vörösen villogó Rudolf-orrot. Izzy hangosan kacagott, márpedig ezt nem sűrűn tették a lányok Ralph közelében.

A fiú határozottan elégedettnek tűnt, és James ennek szívből örült. Lucy és Albus felsiettek az emeletre, hogy felderítsék a hálószobákat, és kiválasszák maguknak a legjobb ágyakat. Ezalatt James maga alá húzott egy széket a konyhában, és helyet foglalt egy nagy, apró falatkákkal teli tányérral szemben.

- Apád még mindig dolgozik - mondta Ginny, James anyja, és hangjából egy csipetnyi aggodalom hallatszott ki. Az asszony a konyhában sürgölődött, és vadul főzött, ahogy az szokása volt, ha idegeskedett. Otthon, a Marble Archon Albus rá is

aggatott egy becenevet emiatt.

- Vigyázz! – szokta mondani, általában miután becsapta maga mögött a hálószoza ajtaját. – Hurrikán Ginny megint tombol. Kötözz le mindent, mielőtt ide is beront, és kitakarít.

- Az rengeteg puding – jegyezte meg James a konyhapulton sorakozó tálak felé bökve. – Ide várjuk a Héjákat is vacsorára?

Ginny sóhajtva megtörölte kezét a kötényébe, majd maga is végigpillantott a pulton.

- Tudod – felelte –, mikor itt a karácsony, mindig elfelejtkezem róla, hogy már nem gyerek vagyok, aki az Odúban él, és egész álló nap a tűzhely mellett áll, mert a bátyái szinte abban a pillanatban mindent felfalnak, amint kikerül a sütőből. Vannak szokások, amiktől nehéz szabadulni.

James azt kívánta, bárcsak az Odúban tölthetnék a karácsonyt, ahogy mindig tették.

- Fogjuk látni nagyit, Ron bácsit, Hermione nénit, meg a többieket? – kérdezte.

- Valószínűleg beszélhetünk velük a Hop-hálózaton keresztül – mondta Ginny szórakozottan, s közben pálcájával egy fakanál felé intett, mire az abbahagyta egy nagy tál tészta dagasztását. – De csak majd holnap, reggeli után. Olyan nehéz észben tartani az időeltolódást. Még szerencse, hogy egyáltalán rákapcsoltak minket a nemzetközi hálózatra. Ha nem volna létfontosságú az apád munkájához... – Elhallgatott. Sarkon fordult, majd olyan hévvel tárta ki a hűtőszekrény ajtaját, hogy a tejesüvegek összekoccantak benne, aztán csak állt, és meredt maga elé, mintha elfelejtette volna, mit akart kivenni belőle.

- Egyébként hol van apa? – kérdezte James összevonva a szemöldökét. – És Petra?

Ginny eleresztette a hűtő ajtaját, mire az lassan becsukódott. Az asszony feszült arccal fordult a fia felé.

- Az apád dolgozik – szólt, majd kurtán felsóhajtott. – Ezt nem mondtam el az öcsédnek és a húgodnak, James, szóval, ha csak egy szót is szólsz róla, esküszöm, csótányt keverek a tojáslikőrödbe. Viszont ha nem mondom el senkinek, azt hiszem, beleőrülök. Az apád rajtaütésen van.

- Aha – bólintott James. – És te aggódsz érte.

- Ugyan már! – legyintett Ginny, habár a hazugsága meglehetősen átlátszóra sikeredett. – Az apád tud vigyázni magára. Ha minden jól megy, egy órán belül itthon lesz. Ez az ő nagy estéje. Ha minden rendben lesz...

- Kin ütnek rajta? – kérdezte James halk, mohó hangon. – Megtalálták azokat a VEFF-es eszementeket?

- Sss! – csattant fel Ginny, aztán láthatóan lenyugtatta magát. – Bocs. Igen. – Odalépkedett fiához, aki a kis reggeliző pultnál ült. – Az utóbbi időben sokat idegeskedem. Azok a fickók a Mágikus Integrációs Bizottságtól már épp elég rosszak voltak, mindig ott ültek a sarkon, a fekete kocsijukban, figyelték az ablakainkat, követték az apádat, még ha csak a sarokra ugrott is le, tejért és kenyérért. Most viszont már az amerikai jogi szerv is ránk szállt. Azokban a fekete kalapokban, meg a hosszú köpenyekben úgy festenek, mint a denevérek. Ők még rosszabbak, mert sosem tudhatod, épp honnan lesnek rád. De ha ez most összejön az apádnak...

- Mit talált? – James szeme kerekre nyílt a kíváncsiságtól. – Lenyomozta azokat, akik megtámadtak minket a vonaton?

Ginny a fejét csóválta, ám nem igazán a tagadás, inkább az elképedés jeleként.

- Ez a Varázslók Egyesült Felszabadítási mozgalma sokkal hatalmasabb, mint képzeltük – súgta. – Nem csak a Zephyr elleni támadásért felelősek. Ők bérelték fel azokat a kalózokat is, hogy üssenek rajtunk a tengeren. Nem igazán tetszik nekik, hogy itt vagyunk, és jó okkal. Titus Hardcastle és az apád hónapok óta nyomoznak utánuk, még Draco Malfoytól is kértek egy szívességet, aki a Gringottsban dolgozik. Csodálom, hogy Draco egyáltalán segített, tekintve, mekkora bajba kerülhet, ha a kobold főnökei tudomást szereznek a dologról. Szerte az egész világról érkezik pénzügyi támogatás a VEFF-nek, de a bázisuk itt van, az Egyesült Államokban. Titus és az apád követték a pénz útját, és végül rátaláltak a szervezetre egy földalatti főhadiszálláson. Egy csapat amerikai varázssrendőr is az apáddal tartott. Kis szerencséivel már le is rohanták azt a helyet, és kézre kerítették a vezetőket.

- Húha – súgta James lenyűgözve. – Bárcsak láthatnám!

Ginny megborzongott.

- Én aztán nem vagyok így veled. Még a gondolatot is alig bírom. Apád ott van azok között a szörnyű emberek között.

- Apa tud magára vigyázni – vigyorodott el James, anyja szavait idézve. – Emlékszel? Őt aztán nem aurorizálja senki. Azok a VEFF-esek az Azkabanban fognak karácsonyozni.

Ginny biccentett.

- Biztosan igazad van. De kétlem, hogy emiatt hazaküldenék őket. Szerintem itt kaszlizzák be őket, az Államokban. Csak azt remélem, hogy megtalálják azt a szegény, mugli szenátort, és megmentik. Ki tudja, mivel tömték tele a fejét mostanra, feltéve persze, hogy, ööö...

- Még él? – fejezte be James.

- Ne beszélj így! – borzongott végig ismét az anyja. – Inkább menj, és köszönj be Petrának. Odafent van, a szobájában. Jobbra az első ajtó.

James bólintott, majd könnyedén leugrott a székéről. Amint felszaladt a lépcsőn, Albus és Lucy hangját hallotta valahonnan. Jobbra az első ajtó résnyire nyitva állt, de a szobában sötét volt. James halkán kopogtatott.

- Szia, Petra – szólta be a résen, de csak halkán, nehogy felébressze a lányt, ha netán alszik. – Boldog karácsony! Nem jössz le? Kéne egy kis segítség a desszert eltüntetéséhez.

Az ajtó nyikorogva megmoccan James kopogtatására, és a rés megnőtt. A fiú közelebb hajolt, és fél szemmel belesett. A benti félhomályban tisztán ki tudott venni két nem túl széles ágyat, illetve egy fésülködőasztalt. Az egyik ágy bevetetlenül állt, a párnák gyűrötten heverték rajta, egymás hegyén-hátán.

- Petra? – James lassan belökte az ajtót. A szoba üres volt, noha az ágy határozottan olyannak tűnt, mint amiből épp az imént kelt volna ki valaki. A fiú homlokráncolva körülnézett, aztán sarkon fordult, és visszament a folyosóra. Követte Albus és Lucy hangját, míg meg nem találta őket az egyik utolsó hálóban. A padlón térdeltek, egy rakás becsomagolt ajándék körében.

- Ó – sóhajtott Albus megnyugodva, mikor felnézett. – Csak te vagy. Azt hittük, anya jött értünk.

James összevont szemöldökkel figyelte öccsét, aki az egyik nagyobb csomagra szegezte a pálcáját.

- Mit műveltek?

- Szerinted? – vont vállat Albus. – Kukucskálunk. Ha nem akarsz tudni, hogy egy új deszkát, vagy egy doboz alsógatyát kapsz-e, jobb, ha most elmész.

James a fejét csóválta.

- Találkoztatok Petrával?

Lucy felpillantott rá.

- Nem – felelte félredöntve fejét. – Miért?

- Csak kérdezem. Köszönni akarok neki, ez minden.

Lucy vállat vont, majd megrázta a fejét, de közben egy pillanatra sem vette le tekintetét Jamesről.

- Jól van – szól a fiú. – Mindegy. További jó mulatást!

- Ne szólj anyának! – figyelmeztette Albus, mikor James hátat fordított nekik. – Ha megteszed, kiátkozlak a zoknidból.

Visszafelé James megint belesett Petra és Izzy szobájába. Odabent továbbra is minden sötét és üres volt, az ágy gyűrődései azonban most is olyan hatást keltettek, mintha néhány másodperccel korábban feküdt volna ott valaki. James megrázta a fejét, aztán lesietett a lépcsőn.

A vacsora elkészült, a család elfogyasztotta, James édesapja azonban még mindig nem ért haza.

A többi felnőtt igyekezett fenntartani az ünnepi légkört, de James szinte érezte a levegőben szikrázó feszültséget. Audrey és Percy a kandalló mellett ücsörögtek, és gesztenyét sütöttek, míg Ginny és Denniston Dolohov rendet raktak a konyhában, s közben halkán cseverésztek. Petra vacsorázni sem jött le, amit James elég különösnek talált.

- Mióta Mr. Henredon megvádolta, elég furcsán viselkedik – ismerte el Ginny, mikor James ezt szóba hozta. – Szerintem szegény lány aggódik és fél. Nem hibáztatok. Egy új országban van, és hirtelen bűnténnyel vádolják, csak mert összetévesztették valakivel. Mármint igen, én is sajnálom azt a szegény embert, akit megtámadtak, de ilyesmivel vádolni egy tizenéves lányt...

James összevonta a szemét.

- De nem volt odafent, mikor felmentem, köszönni neki. A szobája üres volt.

Ginny vállat vont.

- Biztos kiment a vécére.

James szinte teljesen biztos volt benne, hogy a mosdóban sem volt senki, mikor elment mellette, de nem feszegette tovább a témát. Nem sokkal később Petra valóban lesétált a lépcsőn, és álmos mosollyal mindenkit üdvözölt.

- Szia, James – szól, mikor leült a fiú mellé a kanapéra. – Bocs, aludtam egy kicsit. Mostanában elég sűrűn előfordult. Biztos az unalom miatt.

James zavarodottan pislogott a lányra.

- De hát... - kezdte volna, ám aztán becsukta a száját, és elhallgatott. Kissé megrázta a fejét. - Mindegy. Hogy vagy mostanában?

- Jól - felelte a lány a tűzre meredve. - Sokat olvasom. Baruti professzor néha esténként meglátogat, és segít a franciában. Nagyon kedves, és igazán megértő.

James töprengett egy ideig, majd kibökte:

- Azt hiszem, tisztázni tudjuk a nevedet, Petra.

A lány homlokán ráncok halvány árka bukkant fel, ahogy visszafordult a fiú felé.

- Hogyan?

James nem felelt azonnal, csak előre-hátra ingatta a fejét, ugyanis nem tudta, mennyit áruljon el.

- Bonyolult. De Zane és Ralph is segítenek. Már belekezdünk, és ha minden jól megy, megtaláljuk azokat, akik valójában megtámadták a Sorsok tárházát, és ellopták a karmazsin szálát. Akkor nem vádolhatnak tovább.

James legnagyobb meglepetésére Petra kételkedve meredt rá.

- Biztos, hogy ez jó ötlet, James? Úgy értem, elég... - egy pillanatra elhallgatott, mintha gondosan megválogatná a szavakat -... veszélyesnek hangzik.

- Lehet - ismerte be James. - De megéri, nem? Komoly bajban vagy, Petra. Ha az a bírá, Keynes, bűnösnek talál a Tárház megtámadásában és Mr. Henredon megfagyasztásában, nagyon hosszú időre börtönbe kerülsz. Ha bármit tehetek, amivel ezt megakadályozhatom...

Petra úgy mosolygott Jamesre, ahogy a butaságokat beszélő kisgyerekekre szokás.

- Nem megyek börtönbe, James. Izzynek és nekem nem lesz semmi bajunk. Nagyobb slamasztikából is kimásztunk már.

- Tényleg? - vont a szemöldökét James hitetlenkedve. - Petra, az a Keynes fickó komolyan beszélt. Anya szerint egy csomó hozzá hasonló kószál odalent, az utcán, és szemmel tartják a lakást, nehogy meglógj elölük, vagy ilyesmi. Ezt nem veheted félvállról. Izzynek szüksége van rád. És nem csak neki, hanem... ööö, másoknak is. Ha a varázslók börtönébe küldenek...

Petra mélyet sóhajtott.

- Nem veszem félvállról, James. Én csak... egyszerűen nem tudok emiatt aggódni. Most nem. Vannak más dolgok. Sokkal fontosabb dolgok.

- Petra - fakadt ki James. - Mi lehet fontosabb annál, hogy gyilkossággal vádolnak, meg valami hülye, dimenzionális tárgy ellopásával?

Válaszként Petra James szemébe nézett, és hamiskás mosolyt villantott rá.

- Mondd meg te, James. Még kapcsolatban állunk, nem? Az ezüstkötél, amit megidézted, még mindig ott van, ebben a pillanatban is. Te nem érzed?

James lenézett az ölében heverő jobb kezére, majd tenyérrel felfelé kinyitotta. Most, hogy a lány említette, *valóban* érezte a köteléket. Sőt, mintha nagyon halványan látta is volna, habár lehet, hogy csak a képzelete játszott vele.

- Nem - hazudta. - Azt hiszem, mostanra elhalványult. Már az álmaidat sem látom.

Petra felemelte a saját kezét. James szótlánul figyelte, ahogy a kandallóban lobogó lángok fénye ott játszadozott Petra tenyerén.

- Nem hazudhatsz nekem, James, még akkor sem, ha akarnál - szólt Petra, és halk

hangja úgy csengett, mintha jót mulatna Jamesen. Lassan leeresztette a kezét, rá a fiúéra. Mikor bőrük egymáshoz ért, James egyszerre érzett hőséget és hideget. Az érzet végigfutott karján, megborzongatta, mégsem húzta el a kezét. A mágikus kötelék pulzáló energiája mögött érezte Petra érintésének vibrálását, ahogy a lány a tenyere éle köré kulcsolta hűvös, karcsú ujjait. Némán meredt Petrára.

- A kötelék még ott van - mondta csendesen a lány. - Összeköt bennünket, valószínűleg örökre, mert te kész lettél volna meghalni értem. Most már tudom, James. De ahelyett, hogy a saját életeddel fizettél volna az enyémért, ahogy azt a mágia legmélyebb törvényei kimondják, te valahogy még mélyebbre nyúltál. Valami olyan segítségét kaptad, ami túlnő a normál mágián. Tudod, miről beszélek?

James nem nagyon gondolkozott ezen a Gwyndemere tatján történt eset óta, de most, hogy Petra szemébe nézett, úgy gondolta, tudja a választ. Bólintott.

- Belőled jött - szólt, nem kis félelemmel a hangjában. - Megérintettem az erődet. Ugyanazt a hatalmat, amit akkor használtál, mikor pálca nélkül összekapcsoltad a hám láncát. Amit majdnem Keynesre is ráusítottál, mikor megpróbált téged elválasztani Izzytól.

Petra kifejezéstelen arccal biccentett.

- Megérintetted az erőmet, igen. Fogalmam sincs, hogyan. Talán azért volt lehetséges, ahogy irántam érzel, vagy mert rengeteg dolgon mentünk keresztül együtt, esetleg csupán a pillanat intenzitása hozta elő. Feláldoztad volna magad értem, de a mágia ennél erősebb volt. A varázslat *mindkettőnket* megmentett. De az efféle dolgokért magas árat kell fizetni, James. Attól félek, hogy egy nap... - megrázta a fejét, és tekintete ismét a kandallóban pattogó tűzre rebbent. - Hogy egy nap meg fogod bánni.

James egészen megdöbbsent.

- Kizárt! - súgta hangosan, és a szeme sarkából látta, hogy Audrey néni feléjük pillant a szoba másik végéből. Jóval halkabban folytatta. - Petra, ez örültség. Most is megtenném érted. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megtaláljam azokat, akik megátkozták Mr. Henredont, és akkor újra szabad leszel. De Petra... - Elhallgatott, és összevonta szemöldökét. Már suttogásnak is alig nevezhető hangerővel bukott ki belőle a folytatás. - Hogyan lehetséges ez? Mitől lettél hirtelen ilyen... erős?

Petra töprengve mély levegőt vett. Nem felelt rögtön, de mielőtt végül megszólalt volna, tekintete ismét Jamesébe fúródott.

- Mindig is megvolt ez a hatalom - ismerte be. - Nem értettem, ahogy a körülöttem élők, a nagyszüleim sem. Tartottak tőlem, mivel az én varázserőm sokszorosa volt az övéknek. Talán azt hitték, ha megtanulom uralni, mikor felnövök, szörnyűséges dolgokat teszek, nem tudom. A félelmük miatt elszégyelltem magam. Végül megtanultam *nem* használni az erőmet. Inkább palcát használtam a pusztá kezem helyett. A varázspálca olyan, mint egy csatorna, lecsökkenti, meggyengíti a varázserőt, nálam jobban, mint másoknál. Végül, mire megismertél, annyira hozzászoktam a palcához, hogy már el is felejtettem, milyen nélküle varázsolni.

James továbbra is homlokráncolva koncentrált a lány szavaira, de ő - habár még mindig fogta a kezét - most már elnézett a fiú válla fölött, tekintete a távolba révedt.

- Most viszont a nagyszüleim halottak - mondta elhalón. - Nincs okom tovább titkolózni. Az utolsó estén, amit Warren papa farmján töltöttem, eltörtem a palcámat. Nem készakarva tettem, egyszerűen csak hagytam, hadd zúduljon át rajta a teljes

erőm. Kettéhasadt, mintha villám csapott volna bele. Épp úgy járt, mint a legelső varázspálcám, mikor kislányként még nem tudtam megzabolázni a varázserőmet. Már nincs szükségem pálcára. Kezdem megtanulni úgy használni a hatalmamot, ahogy azt kell. Ezt érintetted meg, James – szólt, és végre ismét a fiúhoz fordult. – Akár tetszik, akár nem, összebilincselte bennünket. Mikor megidézted azt az ezüst szálat, összekötöttél minket, talán örökre. Lelket a lélekhez. És lehet, hogy ezt egy napon meg fogod bánni, James. Egy nap talán átkozni fogod magad miatta, és engem is.

James gondolatai ide-oda csapongtak, ahogy a mellette ülő vékony lányra meredt. Minden olyan zagyvaságnak hangzott, mégis érezte a Petra szavai mögött megbúvó őszinteséget. A lány minden saját, kimondott szavát elhitte. Ha nem fogta volna a kezét, és a közvetlen érintéstől nem pulzált volna az ezüst szál, talán képes lett volna kételkedni az elhangzottakban. Így viszont apró emléktöredékek bukkantak fel a fejében, melyeket Petra gondolatai közvetítettek feléje.

Egy fiatal lányt látott, amint kezének egyetlen legyintésével húzta be a függönyöket. Egy másik emléken a lány egy napsütötte erdőben állt, köveket lebegtetett mindössze azzal, hogy rájuk mutatott, és gondosan felépített, titokzatosan szomorú tornyokat rakott belőlük. Végül tízévesként látta viszont a lányt, amint rettegetve kuporog a pince sötétjében, s körülötte halott patkányok heverték a padlón. Egész egyszerűen halálra kívánta a patkányokat, hagyta, hogy az elméje behatoljon az állatok apró, dobogó szívébe, és összeszorítsa azt, amitől a kis szervek úgy pukkadtak ki, akár a léggömbök. Gyűlölte a patkányokat, félt tőlük, de ahogy ott feküdtek görcsbe rándult lábakkal, és fekete szemeik – mint egy-egy olajcsepp – vádlón meredtek rá, sokkal jobban félt attól, amit tett. Próbálta visszakívánni őket, hogy újra éljenek, de az már túlnőtt csodálatos és titokzatos erején. Képes volt ölni, de az életbe visszahozni nem. A kis Petra sírni kezdett a pince sötétjében, azokat a patkányokat siratta, amiktől először rettegett, aztán, mikor már késő volt, csak sajnált. Saját elveszett ártatlanságát siratta. Elvégre patkánygyilkossá vált.

Aztán, felbukkant még egy emlék, melyet mélyen ezek alá a titkos látomások alá temettek. Úgy vonaglott és kúszott elő, akár egy kígyó; egy nő hangjának emléke, egy rémült, szinte tébolyult sikoly, melyből csak úgy fröcsögött a gyűlölet. *Mindig is tudtam, hogy egyszer te leszel a vesztem, te szörnyű lány, rikácsolt a hang. És igazam volt! Igazam vooooolt!*

James megrázkódott. Önkéntelenül elhúzta kezét Petráétól. A látomások és a vad, rikoltó hang azonnal abbamaradt. Petra a fiúra pislogott, aztán félénken maga is elhúzta a kezét.

- Petra – súgta James. – Hogyan lehetséges ez? Miféle... miféle boszorkány vagy te?

Petra ismét felsóhajtott, és a fejét csóválta.

- Nem boszorkány vagyok, James.

Hiába volt meleg a szobában, James hirtelen fájni kezdett. Eszébe jutott a fekete kastély és a furcsa, halott sziget látomása. Mint azok a képek, amiket az imént látott, mikor megérintette a lányt, a korábbi víziók is villanásnyi bepillantások voltak Petra álmaiba és gondolataiba. *Abban a látomásban Petra elméjének bebörtönzött Morgan része azt mondta: én vagyok a Káosz Hercegnője. Én vagyok a Mágusnők leghatalmasabbika.*

A Mágusnők leghatalmasabbika.

James, habár fogalma sem volt, mit fog mondani, szólásra nyitotta a száját, ám ekkor Lily, Molly és Izzy hangos csörtetés és csilingelő kacagás közepette elszaladtak mellettük.

- Megvagy! – érintette meg Izzy James vállát. – Te vagy a fogó!

Vidám sikongatás és nevetés harsant, és a három lány már ott sem volt. James utánuk nézett, aztán visszafordult Petrához.

- Te vagy a fogó – mosolygott rá a lány. – Jobb lesz, ha mész, és elkapod őket.

- Petra – kezdte volna James, de a lány a fejét rázta.

- Egyelőre elég volt, James – mondta, és a fiú érezte, hogy komolyan is gondolja.

- Különben meg, ha jól láttam, a papád dolgozószobájába futottak be. Menj, kergesd ki őket, mielőtt összetörnek valamit!

James alig tudta rávenni magát, hogy felhagyjon a halk beszélgetéssel, főleg, hogy ilyen közel került egy fontos felfedezéshez, de úgy tűnt, nincs más választása. Petra már el is fordult, majd felállt, és a tűzhöz sétált. James nagy sóhajjal ugrott talpra.

- Jól van, figyelem – szólt, mikor belépett az irodába. – Nagyon jól tudjátok, hogy ide nem szabad bejönnötök. Főleg te, Lil...

Szinte ledöntötte a lábáról a váratlan erővel felharsanó kacagás és sikoltozás hangereje, ahogy a három lány előugrott a székek mögül és asztalok alól. Elrobogtak a fiú mellett, nyilván abban a reményben, hogy az majd a nyomukba ered. James bosszúsán csóválta a fejét, és azon bámult, hogy a húga mindig milyen gyorsan képes volt alkalmazkodni a környezetében lévő legfiatalabb gyerekhez, és játszani annak a játékát. Vetett egy pillantást körbe, hogy minden a helyén van-e.

A szoba úgy festett, akár egy miniatúr könyvtár, tele székekkel, kisasztalokkal és lámpákkal. A helyiség túlsó végét egyetlen hatalmas íróasztal dominálta, valamint egy görgős, bőrborítású karosszék. A szék a lehető leg-Harry-Potter-telenebb bútordarab volt, amit James valaha látott. A magas kartámla hosszát ezüst szegecsek díszítették, és az egész inkább úgy nézett ki, mintha az Erebosz kastélyból keveredett volna oda. Persze a lakást bútorozva kapták, máskülönben – James ebben biztos volt – az apja sosem választott volna magának ilyen ülőalkalmatosságot.

James közelebb lépett az asztalhoz, majd előre nyúlt, és tétován lökött egyet a karosszéken. Az már-már pimasz csendben fordult el a talpán. A fotel mögött, gondosan az ablak alatti alacsony polcra helyezve ott csillogott az *Amsera Certh* kis szilánkja, melyet Merlin az apjának adott. Jamesnek tudomása volt róla, hogy a tükör egy a Mágiaügyi Minisztérium Auror irodáiban lévő párjához kapcsolódik mágikus úton, így tartotta a kapcsolatot az apja Titus Hardcastle-lel és a többi aurorral.

A szilánk alatt egy másik tárgy is csillogott a polc árnyékában, habár sokkal tompábban: egy vasból készült kis széf. James szeme nagyra nyílt. Az apja ebben a kazettában tartotta a láthatatlanná tévő köpönyegét és a Tekergők Térképét tavaly óta, mikor is Scorpius Malfoy kilopta őket aládájából. Kíváncsisága felülkerekedett a józan eszén, így hát James gyorsan megkerülte az íróasztalt. Megállította a még mindig forgó, hatalmas bórszéket, majd beleült, és az ablak felé fordult vele. Pálcája hegyével rákoppintott a kazettára.

- Alohomora – suttogta.

Arany villanás látszott, és egy pillanatra James már azt hitte, az egyszerű zárnyitó bűbáj működött. A villanás azonban nem akart elhalni, ott ugrált a széf

körül, mintha mindig visszapattanna a vafelületről. Végül a mágikus energia halk recsegéssel feladta, a szikra visszaugrott, és mellkason találta Jamest, hátralökve őt és a karosszéket is. A szék tompa puffanással az asztal szélének ütközött.

James riadtan megrázta magát, aztán sietve visszadugta pálcáját a zsebébe, és kezdett kikelni a székből. Tudhatta volna, hogy az apja védőbűbájai úgyis visszaverik az összes próbálkozását, amivel esetleg ki akarhatná nyitni a kazettát.

A dolgozószoba bejárata felől léptek hallatszottak, és James bódultan konstataálta, hogy az ablaküveg tükröződéséből az egész szobát belátja. Persze a bőrfotel háttámlája a tükörkép egy nagy részét kitakarta, de így is látta az ajtó tetejét, illetve a könyvespolcra vetülő formátlan árnyékokat, ahogy valaki belépett a helyiségbe, és az ajtót tárva-nyitva hagyta maga mögött.

- Mit mondana Dumbledore? - morfondírozott halkan az alak, és James rémülettel vegyes megkönnyebbülést érzett: az apja végre hazaért a rajtaütésről. A férfi csendesen biztatta magát. - Gondolkodj, Potter! Mit mondana Dumbledore? Vagy akár Piton? - Aztán valamivel hangosabban hozzátette: - Tessék csak, uraim. Ha gondolják, csukják be maguk után az ajtót.

James lassan lejjebb csúszott a fekete karosszékekben, és megvetette lábát a padlón, nehogy a fotel elforduljon, és lebuktassa. Újabb léptek koppantak, és az ablak tükröződésében James látta, hogy két másik férfi lép be az irodába. A Mágikus Integrációs Bizottság fekete öltönyét és nyakkendőjét viselték.

- Úgy gondoltam, az lesz a legjobb - szolt Harry az asztalához sétálva, majd nekidőlve ismét az ügynökök felé fordult -, ha máris megtartjuk a megbeszélést. Köszönöm, hogy befáradtak.

- Másképp bele sem mentünk volna - mondta az egyik férfi hűvösen. Habár a tükörkép az ablakon erősen torzított, James felismerte. Ő volt az egyik, akivel a Zephyrnél találkoztak, nem sokkal azután, hogy a vonat végigszántotta a mugli New York utcáit. Jamesnek még a neve is beugrott: Price.

- Tehát - kezdte Harry határozottan -, úgy tűnik, az információink helyesnek bizonyultak. Ez a mai estének egy jó folyamánya. A VEFF menekülőre fogta. Remélhetjük, hogy most, hogy kiűzettek a főhadiszállásukról, több baklövést fognak elkövetni.

- És ez ön szerint jó folyamány? - érdeklődött Price. - Nem tudom, maga hogy van ezzel, de én jobb szerettem volna egyben eltaposni a pókfészket, mint hogy aztán egyenként kergessem a pókokat a sötétben. Nincs igazam, Espinosa?

- Rosszfiúk-jófiúk egy-null - felelte hűvösen Espinosa. - Most már tudják, hogy rajtuk vagyunk. Figyelni fognak ránk. A meglepetés erejére többé nem számíthatunk.

- Az egész városban vannak embereink - mondta Harry. - Most, hogy Tarrantus ügynökei szökésben vannak, nem kerülheti el a figyelmünket a mozgásuk. Ha egyeként kell is lekövetnünk őket, hát azt tesszük. Nem ez volna az első eset, hogy az Auror Parancsnokság tégláról téglára épít le egy sötét varázslókból álló hálózatot.

- Jóval könnyebb dolgunk lenne, ha sikerült volna élve elkapnunk Tarrantust - jegyezte meg Espinosa.

- Az biztos - biccentett Price, és James látta, hogy a férfi Harryt méregeti. - Gondolom, maguk mágikus népek sem képesek holtakból információt kinyerni, igaz? Nem? Kár. Pedig mi „muglik” azt hittük, maguk jóval fejlettebbek az ilyesmiben.

- A nekromancia tiltott tan – felelte Harry. – Nem mintha valaha is kiemelkedő eredményei születtek volna, még a magas rangban művelők között sem.

- Kényelmes megoldás – legyintett Price. – Tarrantust holtan találtuk a nem sokkal korábban kiürített főhadiszállásán, és mi képtelenek vagyok kihallgatni, és megtudni tőle, merre lehetnek az emberei, vagy hogy mi volt a tervük.

- És az eltűnt szenátornak sincs nyoma – tette hozzá Espinosa nyomatékosan. – *Nagyon* kényelmes.

- Mármint *kinek*, egészen pontosan? – szólt Harry, és James kihallotta hangjából a kitörni készülő dühöt. – Mivel én vezetem a nemzetközi nyomozást ezek ellen a bűnözők ellen, azt kell mondjam, a fejesek feltűnő hiánya, illetve a saját vezetőjük látszólagos meggyilkolása minden, csak nem kényelmes. Mint tudják, nagyon nagy reményeket fűztem ahhoz, hogy ez az ügy ma este egyszer, s mindenkorra megoldódik.

- Mondogassa csak – legyintett ismét Price. – Mégis, nem kérdéses, hogy valaki riasztotta a VEFF-et a rajtaütésről mindössze néhány perccel az érkezésünk előtt, amennyi épp elég volt nekik, hogy elszökjenek. Nem is említve a tény, Mr. Potter, hogy a maga neve volt a falra festve, az áldozat vérével.

- Figyelmeztetés – mondta Harry hidegen. – Azt akarják, hogy elmenjek, és pontosan amiatt, mert hajszálnyira vagyunk az elkapásuktól. Azóta próbálják megghiúsítani a terveinket, mióta felbéreltek egy flottányi kalózt, hogy süllyesszék el a hajónkat, míg idefele tartottunk. Maga Tarrantus vezette a támadást a vonat ellen, és személyesen fenyegetett meg bennünket, hogy ha nem távozunk azonnal, viselnünk kell a következményeket.

- És most Tarrantus kihűlve fekszik egy varázshullaházban, New Amsterdam belvárosában – bólogatott Espinosa. – Úgy értem, *lehet*, hogy azt a vérrel falra írt nevet figyelmeztetésnek szánták, hogy adja fel, és szaladjon haza, Mr. Potter. De nem zárhatjuk ki az eshetőséget, hogy az áldozat esetleg így szerette volna megnevezni a gyilkosát.

- Ez nevetséges, Mr. Espinosa, már bocsánat a nyerségemért – szólt Harry hűvösen –, főleg, mivel én önnel voltam az idő tájt, mikor azzal az emberrel végeztek. Ráadásul annak idején épp elégszer láttam halálos átkot működés közben. Az átok, ami véget vetett Tarrantus életének, nem csak, hogy brutális, de azonnali is. Nem egyszerűen megölték. Megsemmisítették. Nekem elhíheti, hogy annak a férfinak nem adatott meg annyi idő, hogy a falra írja a gyilkosa nevét a saját vérével. Tarrantus azelőtt meghalt, hogy földet ért volna, és valaki más festette a nevemet a falra.

- Mégis miért ölte volna meg a VEFF a saját vezetőjét néhány perccel azelőtt, hogy elmenekültek a támadásunk elől – kérdezte Espinosa.

- Talán mert túl nemtörődöm volt – találgatott Harry. – Elvégre az ő papírügyei vezettek el minket hozzájuk. A VEFF-hez hasonló szervezetek nem könnyen bocsátják meg az ilyesmit.

- Lehet – értett egyet Price vonakodva. – De az is lehet, hogy Tarrantus kész lett volna kitálatni. Talán begyulladt a szervezet taktikájától, és azt tervezte, hogy mindenről beszámol nekünk. Talán valaki úgy döntött, fenyegetést jelent, és le akarta váltani. Nem tehettek mást, csak hogy megölik. Bárki köpött is nekik a közelgő rajtaütésről, elég valószínűnek tűnik, hogy most ő van hatalmon. Mit gondolsz,

Espinosa?

- Van benne valami – bólintott a kérdező. – Találjuk meg a téglát, meglesz a gyilkos. Ha megtaláljuk a gyilkost, meglesz a VEFF új vezére.

- És maguk szerint ez lennék én – sóhajtotta Harry.

Price megrázta a fejét.

- Minket azért fizetnek, hogy gyanakvók legyünk, Mr. Potter. Ne vegye magára. Ha volna bármiféle bizonyítékunk, most nem állnánk itt, az irodájában, és cseverésznénk. De őszinte leszek: rengeteg közvetett bizonyíték mutat magára. A véres név a falon egyáltalán nem segít.

Harry nem fogta vissza magát tovább.

- Ez örület! – fakadt ki sötéten.

- Sokféle örület van a világban, Mr. Potter – biccentett Price. – Néhányunk azt is örületnek tartja, hogy továbbra is a varázstalan emberek szintje fölött akarnak maradni azzal, hogy nem osztják meg velük a világukat. A VEFF-hez hasonló fantombűnözőket kitalálni, csak hogy rettegésben tartsák a saját népüket, hogy megmaradjanak az idejétmúlt titokvédelmi törvények, az is örület egy kicsit. Persze, mindez csupán találgatás, elismerem. De ha egyszer több lesz, mint pusztán sejtés...

- A VEFF nem az Auror Parancsnokság kreációja – jelentette ki Harry hűvös nyomatékkal. – Megfordult egyáltalán a fejükben, hogy netán a *maguk* emberei közül szivárogtatta ki valaki a rajtaütés tervét? Ami azt illeti, ha a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontja valóban hisz abban, amit terjeszt, akkor a maguk emberei sokkal inkább szimpatizálnak velük, mint az Auror Parancsnokság.

- Ugyan már, Mr. Potter – fedtte meg Price. – Ez olyan gyerekes. Mi megvádoljuk magát, erre maga megvádol minket. Ennél azért jobbra számítottam öntől.

- *Valaki* figyelmeztette őket, hogy jövünk – szögezte le Harry. – Részemről mindössze ketten tudunk a rajtaütésről: Titus Hardcastle és én.

- És, persze, erre nincs más bizonyíték, csak a szava – mondta Price kissé védekező hangnemet ütve meg. – Legyen ésszerű, Mr. Potter! Azt akarja nekünk mondani, hogy senki másnak nem mondta el a Mágiaügyi Minisztériumból? A feleségének és a családjának sem?

- Azt akarom mondani, hogy akik tőlem tudtak a mai rajtaütésről – mordult fel Harry –, azokban maradéktalanul megbízom. A támadó csapat tagjait, beleértve engem is, akár meg is ölhették volna, ha a VEFF menekülés helyett inkább csapdát állít. Miért kockáztatták volna ezt az embereim?

- Ha az emberei és a VEFF egy és ugyanaz – jegyezte meg Espinosa –, akkor nem beszélhetünk semmiféle kockázatról, nem igaz?

Harry mély levegőt vett, közben pedig rendezte vonásait.

- Uraim, ha így állunk, akkor nemigen látom be, miért kéne továbbra is együttműködnünk. Tartóztassanak le összeesküvés vádjával, vagy hagyjanak engem és a társaimat békében dolgozni.

- Meg ne sértődjön már, Harry – szólta Price. Hangja lágyabb lett, kezét pedig békülékenyen feltartotta. – Espinosa és én csak a munkánkat végezzük. A Mágikus Integrációs Bizottság feladata, hogy intézkedjen a mágikus és mágiamentes világ közötti súrlódások ügyében, és amennyiben lehetséges, tartsa fenn a harmóniát. A maguk emberei döntöttek úgy, hogy rejtőzködve, titokban élnek közöttünk, ami, akárhogy is nézzük, mindig gyanús marad a Bizottság szemében. Nem hibáztathat

bennünket amiatt, hogy egészséges szkepticizmussal közelítjük meg a munkánkat! Nézze, ha ártatlan, nincs mitől félnie, akár jelen vagyunk, akár nem. Ha bűnös, akkor természetesen nem hagyhatjuk, hogy a mi felügyeletünk nélkül szervezkedjék. Akárhogy is, Harry, mi már a nyakán maradunk. Próbáljuk a lehető legjobbat kihozni a dologból, rendben?

Hosszú csend állt be, míg Harry megfontolta az ajánlatot. Az ablakban James látta Price tükörképét, aki várakozón, sziklamerev arccal meredt a férfira. Mellette Espinosa mintha egyenesen unta volna a színjátékot, kifürkészhetetlen vonásokkal bámulta a sötét plafont.

- Legyen - bökte ki végül Harry. - De ha csak felmerül a gyanúja, hogy a bizalmatlanságuk aláássa a nyomozásunkat, vagy rosszabb, veszélybe sodor bennünket, akkor az esetleges következmények ellenére *azonnal* megszakítom ezt a küldetést. Világos?

- Mint a nap - mosolyodott el Price. - Örülök, hogy képesek vagyunk őszintén intézni a dolgainkat. Ezután nyílt kártyákkal játszunk, épp ahogy szeretem. Igaz, Espinosa?

- Ahogy mondod - felelte a másik férfi higgadtan.

- Felteszem, egyedül is megtalálják az ajtót - szólt Harry. - Boldog karácsonyt, uraim, és jó éjszakát!

James fülét csoszogó léptek csapták meg, aztán az ablak tükröződésében látta, amint kinyílt, majd becsukódott az ajtó. Nem sokkal később a szalonban csilingelve becsukódott a liftajtó, és Price meg Espinosa feltehetően úton voltak a parkolószintre.

Anélkül, hogy megfordította volna a széket, James halkán azt kérdezte:

- Tudod, hogy itt vagyok, ugye?

Harry, aki még mindig az íróasztal szélének támaszkodva ácsorgott, most szárazon felnevetett.

- Sosem hagyom a széket az ablak felé fordítva. Gondoltam, hogy te vagy, vagy Albus. Ami azt illeti, inkább az utóbbira fogadtam volna.

- Jó kis védőbűbájt szórtál a széfere - mondta James, miközben megfordult a székekkel, hogy láthassa apját. - Nem akartam ellopni a köpenyt és a térképet, csak... ellenőriztem őket.

Harry a válla fölött hátranézett a fiára, majd biccentett. Felsőhajtott, aztán ellökte magát az asztaltól, és helyet foglalt a vendégszékben.

- Na és, mit gondolsz, James? - kérdezte. - Szerinted is veszett seprű nyele ez a nyomozás?

- Miért hiszik, hogy összejátszol azokkal a fickókkal, akiket megpróbálsz elkapni? - hitetlenkedett James. - Ennek semmi értelme!

- Az ő szempontjukból van értelme - ellenkezett Harry keserűen. - Ott voltál Neville előadásán, te is hallhattad, hogyan gondolkoznak errefelé az emberek. Sokan szentül hiszik, hogy a Mágiaügyi Minisztérium tényleg hajlandó volna olyan fantomellenségeket kitalálni, mint Voldemort meg a VEFF, csak hogy pórázon tartsa a varázsvilágot. Ha valóban így volna, tökéletes elterelés lenne, ha benne lennék, sőt, azt sem zárhatnánk ki, hogy én állok az egész álnok csel mögött.

- Ralph is ezt mondta - jegyezte meg James vonakodva. - De nem ez az igazság! Hogyan lehetnek ekkora ostobaságban?

Harry elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

- Ha elhagyjuk az igazság fogalmát, minden csakis a *nézőpont* kérdése lesz. A Haladó elem számára nincs jó vagy rossz; csak oldalak vannak. Mikor az egyik oldal legyőzi a másikat, ők nem úgy látják, hogy a jó győzedelmeskedett a rossz fölött, vagy épp fordítva. Ők csupán azt veszik észre, hogy az egyik oldal méltánytalan hatalomra jutott a másikkal szemben. Az igazság nélkül – a jóban és rosszban való hit nélkül – a legjobb, amit remélhetünk, egy afféle közömbös becsületesség, ahol mindkét oldal az élni és élni hagyni elvét vallja. Ők úgy gondolják, hogy amit mi „jónak” hívunk, annak csak meg kellene tanulnia tolerálni az általunk „gonosznak” nevezettet, mivel a jó és gonosz egyenlő részben megalapozott az élet filozófiájában.

- De – kezdte James. Arca különös fintoiba rándult, ahogy próbálta felfogni a hallottakat. – De hiszen ez örültség! Ez nem olyan, mint mikor valaki nem ért egyet azzal, hogy betiltsák-e a repülő szőnyeget, vagy sem. Voldemort egy vérszomjas gonosztevő volt, aki azért ölt embereket, hogy kiterjessze a hatalmát. Nem volt más megoldás a további gyilkosságok elkerülésére, csak hogy megállítottátok, nem?

- A Haladó elem szerint nem – rázta a fejét Harry. – Ők úgy vélik, ha felhagytunk volna a harccal, letesszük a fegyvereinket, és megadjuk neki a jogot, hogy úgy éljen, ahogy akar, akkor most mind békében élénk.

James ezen összeszűkülött szemmel elgondolkozott, aztán megvonta a vállát.

- Akkor egyszerűen csak végzett volna veletek.

Harry bólintott.

- Valószínűleg. Voldemort nem az az „élni és élni hagyni” típusú varázsló volt, főleg a jóslat fényében. Egyikünknek meg kellett halnia, hogy a másik élhessen. De prófécia ide vagy oda, a világ minden sarkában így működik ez, minden küzdelemben, vívja azt egymás ellen akár a jó és a rossz, akár a hatalom és a szeretet. A kettő sosem köthet egyességet, mert óhatatlanul kioltanák egymást. Mindig is dúlni fog köztük a csata, míg az egyik felül nem kerekedik a másikon. Nincs más alternatíva.

- Tehát a Haladó elemesek mind begolyóztak? – tárta szét a kezeit James.

- Nem mind – felelte Harry nagyot sóhajtva. – Abban igazuk van, hogy sok szörnyűséget tettek az idők során a jó nevében. Merlin maga is beszélt olyan csatákról, amelyek a varázslók és varázstalan népek között zajlottak, és nem a helyes és helytelen ügy érdekében, ahogy azt állították, hanem az előítéletből és félelemből, intoleranciából és gyűlöletből fakadóan. Ezek azok a dolgok, amikre mindig vigyáznunk kell, bármi legyen is az ára. Mégis, azt tagadni, hogy néhány csatát igenis érdemes megvívni –, hogy a gonosz és a jó mindig jelen van, és folyvást harcban áll egymással, mint a tűz és a víz –, nem más, mint egy dogmatikus igazság veszélyes megtévesztéssé torzítása. Ebben bűnös a Haladó elem, James. A legtöbbjük nem rossz, és a legtöbbjük nagyon is jót akar. Ám ez nem jelenti azt, hogy a nézeteik végtére is nem halálosak.

James ezen elgondolkodott, végül azt kérdezte:

- Szerinted ki árult be titeket?

Harry megrázta a fejét, arcán sötét árnyék futott végig.

- Fogalmam sincs. Alig páran tudtak a rajtaütésről. De szerintem Espinosának és Price-nak igaza van. Bárki figyelmeztette is őket, ő ölte meg Tarrantust, és hagyta ott a testét, hogy megtaláljuk. A VEFF-nek mostantól új vezére van, olyasvalaki, aki jóval többet tud rólunk, és a megállításukra készített terveinkről, mint Tarrantus valaha is

tudott. Most az a legfontosabb, hogy rájövünk, ki ez az ember. Akkor talán azt is tudni fogjuk, hogyan tovább.

- De ki lehet az, apa? – James feszülten ráhajolt az asztalra. – Mármint anya tudta, meg talán Lil...

- Ha el is mondták valakinek – felelte Harry, összevonva a szemöldökét –, senki sem küldött üzenetet a lakásból se a Hop-hálózaton, se a szilánkon keresztül. Olyan bűbájokat szórtam a lakásra, ami rögtön riaszt, ha valaki kommunikál a külvilággal. Így akartam elkerülni, nehogy kémkedjenek utánunk. Ha kijutott volna egy üzenet, arról tudnék. – Harry hirtelen Jamesre kapta éles pillantását. – James, volt valaki, aki az elmúlt néhány órában kiment a lakásból? Mármint Percyn kívül. Miután megérkeztetek, kiment valaki? Akár csak néhány percre is, hogy meglátogassa a szomszédokat?

- Nem, apa – mondta James, de aztán elhallgatott. Akaratlanul is a fejébe villant Petra üres ágyának a képe, mikor benézett hozzá. Minden emeleti szobába bekukkantott, de nyomát sem látta a lánynak. Aztán később mégis úgy jött le a földszintre, mintha végig a hálóban lett volna. James még mindig a fejét rázta, de a gondolatai úgy zakatoltak, mint egy megvadult sebesvonat. Fagyos rémület ereszkedett rá. Petra tudhatott a rajtaütésről. De ő *biztosan* nem figyelmeztette volna a bűnözőket, még ha ki is tudott volna dehoppanálni a lakásból anélkül, hogy valaki észrevette volna. Vagy mégis?

- Akkor nem tudom – szolt Harry, és ismét hátradőlt a székében. – De ki fogom deríteni. Akárki szivárogtatta is ki az információt a rajtaütésről, és ölte meg Tarrantust, meg fogom találni. És ha meglesz, sajnálni fogja a napot, amikor átvette a vezetőséget. Magam teszek róla.

James biccentett, de mélyen belül mintha minden szerve elzsibbadt volna, rettegés uralkodott el rajta.

Én vagyok a Káosz Hercegnője, gondolta, ahogy ismét eszébe jutott az álomlátomás Morganje, a sötét alak, aki Petra hangján beszélt. *Én vagyok... a Mágusnők leghatalmasabbika...*

A lakásban töltött karácsonyi szünet robogni látszott, melyért egyaránt felelős volt a roxfordinál sokkal rövidebb szünet, hogy Harry és Percy állandóan dolgoztak, valamint hogy James gondolatai mindig Petra, a VEFF, Ignatius Magnussen professzor és a Mágikus Integrációs Bizottság körül forogtak.

Igazából a karácsony első napja volt az egyetlen pihentető nap, mikor a család kinyitotta az ajándékokat, és a Hop-hálózaton keresztül beszélt Weasley nagyival, Ron bácsival, Hermione nénivel és a többiekkel. Anyjától James tényleg egy doboz alsóneműt kapott, valamint egy új téliköpenyvet. Az apja viszont egy vadonatúj klaccskapdel alkarvédőt ajándékozott neki, melyet New Amsterdam egyik varázssportszer üzletében szerzett be. A kesztyűk bőrből készültek, a Nagyláb ház

narancs-kék színeire festették őket, és a bal csukló oldalán volt egy zergebőr zseb a varázspálca számára. Ralph egy varázslósakk készletet kapott Denniston Dolohovtól, amelyben úgy voltak bájolvá a figurák, hogy ha akart, az ember egyedül is játszhatott ellenük. A bábukat a legnevesebb varázslósakk bajnokok varázsolták el, így Ralph akkor is gyakorolhatta a játékot, ha éppen nem talált megfelelő ellenfelet. Petrának, James meglepetésére, sikerült beszereznie Izzy számára egy új babaházat és egy porcelánbabát, melyet Izzy azon nyomban elkeresztelt Victoria Penelopénak.

- De nem Vicky Penny - szólt figyelmeztetőn végigmérve Jamest, aki erre ünnepélyesen megesküdt.

Természetesen Petra, hiszen már nem voltak élő szülei vagy nagyszülei, egyáltalán nem kapott ajándékot. Ginny elmesélte Jamesnek, hogy a lány ragaszkodott hozzá, hogy ne vegyenek neki semmit.

- Azt mondja, épp elég, hogy hagyjuk őt nálunk élni, míg lezárul a nyomozás - magyarázta törölgetés közben. - Tiszteletben tartottam a kívánságát, de olyan szomorú látni, hogy ő nem bonthat ki egy ajándékot sem karácsonykor. Főleg, hogy az út során a brossát is elveszítette. Úgy tesz, mintha nem volna olyan fontos, de szerintem az a bross nagyon sokat jelentett a számára. Állítólag az első karácsonyi ajándéka volt az apjától. Te tudtál erről?

James nem tudott, és megemlítette, hogy nyár előtt még sosem látta, hogy a lány az ékszert viselné. Azt feltételezte, a melltű abból a dobozból került elő, amiben Petra az apja holmiját kapta meg a Mágiaügyi Minisztériumból, mikor elérte a nagykorúságot.

Mivel ő maga semmiféle ilyen alkut nem kötött Petrával, James karácsony estéjén kilopózott, és néhány szemetes konténer mögött talált pár szál gyomnövényt. Ezeket átváltoztatta egy csokor szépséges rózsává és tulipánná, aztán rájuk szórt egy egyszerű időhurok bűbájt, amivel megakadályozta, hogy elhervadjanak. A virágokat visszavitte a lakásba, és összekötötte őket egy kis maradék ajándékszalaggal. Végül, míg a többiek odalent voltak, a tűz mellett, ő beosont Petra szobájába, és az fészülködőasztalkán hagyta a csokrot egy kis kártya kíséretében: „Boldog karácsonyt, Petra!”

Aznap éjjel a munkájával elégedetten ment ágyba, és szinte azonnal elaludt. Álmában klacskapdelt játszott az új alkarvédőjében, aztán a zombi Straidthwait professzor távoli kuncogását hallotta, majd az Erebosz kastélyt látta, amint Magnussen professzor fenyegető alakja végigsétál a homályba vesző folyosókon. Szemei úgy csillogtak, mintha csillámporral szórták volna be. Végül, mikor már javában benne jártak az éjszakában, James a lapos szigetről álmodott, melyet körbevettek a harsogó hullámok és az alacsonyan szálló acélszürke felhők. A fekete kastélyról álmodott mely ősi volt ugyan, de rendíthetetlen, erkélyéről pedig egy alak figyelt. Tekintete súlyos volt és tűzforró, ahogy figyelt és várt. Vajon ő riasztotta a VEFF tagjait a közelgő rajtaütésről? Valahogy Morgan végzett Tarrantussal, és most hagyja, hogy az alteregója, Petra bűnhődjön érte? Az éjszaka sötétjében, az álmok nyílt őszinteségében James úgy vélte, nagyon is lehetséges.

Másnap ugyan semmire nem fog emlékezni, de az álom-James próbálta egy tudatalatti üzenettel figyelmeztetni magát az eljövendőkre. *Az én dolgom, hogy megmentsem Petrát Keynestől, a bírától*, szögezte le, ahogy keresztülbegett a sziget látomásán, és az árnyékokba burkolózó erkélyre meredt. *Az én dolgom, hogy*

megmentsem Petrát Morgantól.

*Az én dolgom, gondolta, miközben egyre mélyebbre süllyedt álmában, hogy
megmentsem Petrát önmagától.*

17. A LOVAS BALLADÁJA

Míg a téli szünet villámgyorsan eltelt, a tavaszi félév napjai olyan lassan vánszorogtak, hogy James nem látta a végét. Albus különösen morcos hangulatban utazott vissza az iskolába.

- Azt hittem mostanra kikerülünk erről a szemétdombról – morogta, miközben az első reggeli órákra tartottak. Hideg szél borzolta az alacsonyan szálló felhőket és a főtér fűvét, köpenyeik kibontott vitorlaként csapkodtak a fiúk háta mögött.

- Hékás! – csattant fel Zane. A sarkvidéki időjárás még az ő egyébként derűs hozzáállását is kikezdte. – Te most az Aleronról beszélsz. Megértem, hogy utálod a farkasfalkát, az Árész kúriában, de az csak rátok tartozik. A játékost szidd, ne az egész játékot!

- Azt szidok, amit csak akarok – motyogta Albus sötéten.

- Meg vagyok lepve – jegyezte meg Ralph. – Azt hittem, egész jól beilleszkedtél a Vértarkasok közé. Ránézésre nem nagyon különböznek az otthoni mardekárosoktól.

Albus humortalanul felnevetett.

- Hah, bármikor lecserélném Olivia Jones-t Tabitha Corsicára. Lehet, hogy Tabitha kicsit begolyózott a végére, de ő legalább szemtől szembe gyűlölködött. Ezek a taplók zsigerből utálnak mindenkit, akinek az ük-ük-ük-ük-ükapja nem ült azon az átkozott ladikon, ami kikötött Plymouth Rocknál.

Jamest meglepte öccse hirtelen jött kitárulkozása. Egészen biztos volt benne, hogy a nyíltság rögtön odavész, amint Albus megint beleszokik az iskolai rutinba, de úgy döntött, addig is kihasználja a lehetőséget.

- Szóval azt állítod – mondta olyan közömbösen, ahogyan csak tőle telt –, hogy csak azért szemétkednek veled, mert nem vagy amerikai?

Albus összeszorított szájjal megrázta a fejét.

- Egészen addig nem érdeklí őket, hogy nem vagyok amerikai, amíg nem akarok klaccsot játszani, vagy benne lenni a Reggeli Torna Testületben, vagy csatlakozni a drágalátos Salem-Dirgus Szabad Milíciájukhoz. Nem mintha akarnám bármelyiket is, de azért kicsit már unom, hogy folyamatosan emlékeztetnek rá, hogy ki vagyok zárva.

- Mit mond erre az öreg Kófal? - érdeklődött Zane a hátizsákját igazgatva, melybe állandóan belekapott a szél.

- Ó, ő hosszú beszédeket tart arról, hogy a Vérfarkas ház, csakúgy, mint Amerika, egy nagy olvasztótégely, „mindenkit üdvözlünk a szabadság, éberség és civil szolgálat karjaiban”, de a diákok szerintem egy másik tégelyben vannak. Gondolom, ha mesélnék erről Jacksonnak, ő elintézné, hogy felvegyenek abba a klubba és csapatba, ahova csak akarom, de akkor azzal is meg kéne birkóznom, hogy utána mindenhol megpróbálnának kigolyózni. Könnyebb egyszerűen meghúzni magamat, amíg vissza nem mehetek a Mardekárba.

- Ejha - húzta el a száját Ralph. - A zászlócsere során, az óratoronyban bemutatott kis akció után azt hittem, te vagy a Vérfarkasok aranyifjúja.

- Persze - bólogatott Albus keserűen. - Az tényleg lenyűgözte őket. Azt mondták, egész ígéretes vagyok „egy Corneliushoz képest”.

James hümmögve biccentett, de nem volt több, amit hozzáfűzött volna. Egy kis része kimondottan örült, hogy Albusnak gondjai akadtak a házával. *Megérdemli, amiért állandóan ahhoz a csoporthoz húz, amelyik a legkötekedőbbnek és leggonoszabbnak tűnik*, gondolta. *Először a Mardekár, most meg ezek az idióta, nemzetiségmániás izomagyúak, a Vérfarkasok.* Mégis, ahogy a nyilvánvalóan boldogtalan Albusra esett a pillantása, öröme csakhamar lelohadt.

- Talán néha beugorhatnál hozzánk az Apolló kúriába - ajánlotta. - Van egy egész pofás kis játékszobánk, és Yeats isteni pizzát tud sütni, ha sikerül rávenni.

- Naná, nincs is más vágyam - felelte Albus a szemét forgatva. - Még hogy elkezdjek a kampusz lúzer klubjával lógni... Kösz, de inkább nem. Lehet, hogy a Vérfarkas ház tele van beszűkült agyú marhákkal, de házbüszkeségben az élen járnak. És ott legalább számíthatok a klacskapdel trófeára, míg ti örülhettek, ha egy meccset is megnyertek az idény végéig.

- Ebben van valami, James - jegyezte meg Zane nem túl segítőkészen. James túlságosan is fázott ahhoz, hogy vitába szálljon, így a fiúk néma csendben trappoltak tovább.

Már jócskán benne jártak az első hétben, mikor James rádöbbsent, hogy egészen elfelejtkezett Lucyról, és hogy meg akarta kérni a lányt, vezesse körbe Ralphot, Zane-t és őt az Erebosz kastélyban, hogy nekikezdenek a Magnussen dimenzionális kulcsával kapcsolatos fejtörő megfejtésének.

Zane széttárt karral az égre emelte a szemét, mialatt a három fiú a könyvtár egyik asztalánál ücsörgött, a Művésztorony egyik legfelső emeletén.

- Mi sem könnyebb - suttozta. - Egyszerűen kérd fel Lucy-t partnerednek a Valentin-napi bálra. Akkor aztán nem mondhat nemet, ha megkéred, mutassa meg nekünk a Vámpírok kastélyát.

James megrázta a fejét.

- Itt most Lucyról van szó - mondta. - Nem kell *becsapnom*, vagy ilyesmi.

Egyszerűen csak megkérem. Miért mondana nemet?

Zane vállvonogatva dőlt hátra székén.

- Ahogy akarod. A magam részéről szeretnék biztosra menni. Azt hallottam, kicsit maga alatt van az érzelgős kis diskurzus miatt, amit karácsonykor Petrával rendeztetek.

James arca tüzelni kezdett zavarában és döbbenetében.

- Tessék? Ez nevetséges! Semmi sem történt!

Ralph kényelmetlenül fészkelődve elfintorodott.

- Láttalak titeket kéz a kézben a szalon kanapéján – ismerte be. – Lucy is. Úgy tett, mintha nem zavarná, de utána egy időre bezárkózott a szobájába.

- Semmi *olyasmi* nem történt – sóhajtott fel James. – Csak beszélgettünk. Igazából éppen arról, hogy hogyan fogjuk tisztázni a nevét.

- Talán inkább Lucyvel kellett volna elbeszélgetned erről – feddte meg Zane. – Elvégre az ő közreműködésére lesz szükségünk az Erebosz kastély átkutatásához.

- Nézd, Lucy nem Cheshire Chatterly, és én nem te vagyok – szólta James, lesújtó pillantást vetve barátjára. – Én képtelen lennék becsapni őt.

- Semmi becsapás nem volt köztem és Cheshire között sem – felelte Zane kissé védekezően. – Én megszereztem a kulcsot az Archívumhoz, ő pedig velem mehetett a Halloween bálra. Mindenki nyert.

James a könyvtári asztalra fektette karjait, és azokon támasztotta meg állát.

- Ez egészen más. Cheshire nem volt... *beléd zúgva*.

Zane elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Akkor még nem – mondta a vállát vonogatva.

- Csinálhatná Ralph – ült fel hirtelen James. – Ki mondhatna nemet ennek a cuki pofinak?

Ralph összevont szemöldökkel járatta tekintetét Zane és James között.

Zane megrázta a fejét.

- Ez a te játszmad, James. Hacsak nem ismersz valódi vámpírokat, Lucy az egyetlen reményünk. Csináld, ahogy akarod, de jobb lesz, ha sietsz. Az a Keynes fickó nem fog a végtelenségig várni, hogy meghozza Petra ítéletét.

James tudta, hogy Zane-nek igaza van, ahogy abban is biztos volt, hogy sokkal jobban felfűjták ezt az ügyet a kelletténél. Elvégre Lucy az unokatestvére, habár az egyértelmű vonzódása kissé megkomplikálja a dolgokat. Hogy biztosra menjen, James úgy döntött, a következő klacskapdel meccs után fordul a kéréssel a lányhoz. A Nagyláb csapat játszott a Vámpír ház ellen, és dacára James minden igyekezetének, az iskola még mindig úgy tartotta, hogy a Vámpírok könnyűszerrel lesöprik őket a pályáról. Ettől talán Lucynek jobb hangulata lesz, és könnyebben eleget tesz James kérésének. Miután ezt így elhatározta, James nem is foglalkozott tovább az üggyel.

Hamar elérkezett a péntek este, és James már a Pepperpock Arénához tartott. Ott aztán Jazmine, Gobbins, Wentworth és a csapat többi tagja társaságában magára öltötte a klacskapdel felszerelését.

- Jó kis kesztyű – szólta Jazmine elismerően. – Karácsonyi ajándék?

James büszkén biccentett.

- Igen, a papámtól.

- Én bezzeg csak egy rakás hajápoló elixírt kaptam, meg Remora szörnyű

könyveit – húzta el a száját Jazmine. – Anyám tisztára beléjük van bolondulva. Azt remélte, a Vámpír házba kerülök, vagy a Pixik közé. Szerinte a Nagyláb ház nem túlságosan „véls”.

James nem tudta, erre mit mondjon.

- Az egyik nénikém részben véla – bökte ki az elsőt, ami az eszébe jutott. – Ami azt illeti, bármikor lecserélném őt rád.

Jazmine éppen a lábszárvédőjét csatolta fel, ám erre a megjegyzésre felnézett, és a fiúra mosolygott.

- Gyerünk, csapat – kiáltott le nekik Wood a lépcsőről. – Remélem, mindenki húzott bundabugyit, csípős az idő odakint.

James felkapta a deszkáját, majd a csapat nyomába eredt, és velük együtt felcsörtetett a lépcsőn, ki a szeles estébe. Az emelvények fölötti égbolt kristálytisza volt, a nap már lebukott az egyre sötétedő láthatár mögé, és kezdtek feltűnedezni az első csillagok. Körben a lelátók tele voltak lelkesen drukkoló diákokkal, akik legtöbbször a Vámpír ház piros-fekete lobogóját rázták.

- A ma esti meccsen mi vagyunk az áldozati bárányok – kiabálta túl Wood az alapzajt, hogy a körülötte álló minden csapattag jól hallja. – Ha a Vámpírok most nyernek, kiesünk a döntőből, és a csapatuk bebiztosítja a helyét a tabellán. A legtöbb néző azt szeretné, hogy végül a Vértörpök és a Vámpírok között dőljön el a bajnokság, így aztán nemigen lehet várni, hogy nekünk drukkoljanak. Kiválóan játszottatok idén, még ha sokkal több támadóbütyköt használtatok is, mint amivel kibékülve lennétek. Akárhogy is, a ma esti meccs után emelt fővel sétálhatunk le a pályáról. Mint mindig, cél a tiszta játék, és mindenki hozza a legjobb formáját. Rendben? – A csapat egyetértően mormogott valamit, aztán Wood kinyújtott kezére tornyozták sajátjukat, hogy megejtsék a szokásos csatakiáltást. – HajrááÁÁ LÁBOK! – harsogták kórusban, majd elvették kezüket, és felsorakoztak az emelvény szélén.

- Nem tudom, te hogy vagy vele – súgta oda Norrick Jamesnek –, de ami engem illet, ezt a győzelmet nem engedem át a Vámpíroknak harc nélkül.

James bólintott.

- Gyakoroltad a napágyút, amit Wentworth mutatott?

- A fél szünetem arra ment rá – vigyorodott el Norrick. – Amilyen sötét van, elvakít mindenkit, aki hátulról próbál becserkészni, és ha szerencsém van, akár még egy-két klaccsot is szerezhettek a segítségével.

- Úgy legyen – mosolygott vissza James. – Még jó, hogy idén már volt egy döntetlenünk mi? Ha az nem lenne, szerintem a nézők fele otthon maradt volna. Most viszont tudják, hogy meg fogjuk dolgoztatni a Vámpírokat, ha győzni akarnak.

Az emelvények között Sanuye professzor cikázott a seprűjén. Hirtelen belefűjt a sípjába, és James látta, hogy Jazmine elrúgja magát a padlóról, majd a középső gyűrű felé veszi az irányt. A csapat többi tagja pozícióba helyezkedve követte.

- Essünk túl rajta – vigyorgott Norrick. – Most, vagy soha!

Egy pillanattal később mindkét fiú felszállt az emelvényről, és a deszkájukra lapulva hasították a hideg szelet.

Alig egy perccel később, egy gyors bemelegítő kört követően, Sanuye hosszú sípszóval jelezte a mérkőzés kezdetét. James ráhajolt a deszkájára, és egy rakétát megszégyenítő sebességgel lőtt ki előre, azonnal hagyva két Vámpírt. Átszáguldott a középső gyűrűn, és mielőtt felfogta volna, máris nála volt az egyik klaccs. Bal hóna alá

csapta, aztán előhúzta pálcáját a kesztyűn lévő tokjából.

- Potter! – kiáltott előre neki Gobbins. – Két öklelő tizenkét óránál, gyorsan közelednek!

James lebukott a deszkáján, majd olyan gyorsan lecsökkentette a sebességét, hogy a klaccs kis híján kicsúszott a karja alól. Hirtelen két Vámpír játékos suhant el mellette és felette, aztán összeütköztek, és kitaszították egymást a pályáról. James gyorsan feljebb húzta a deszkáját, és szinte úgy kellett átbukfenceznie az öklelők fölött, nehogy kihagyja a következő karikát.

Artis Decerto, gondolta magában, és eleresztett egy vigyort. *Ki gondolta volna, hogy hasznát veszem a klaccspályán? Erre is meg kell tanítanom a csapatot.*

James tovább gyorsítva repülte végig a szükséges három kört, majd célba vette a klaccsal a gólgyűrűt. Abban a pillanatban azonban, ahogy ujjai eleresztették a labdát, pálcájával utána bökött.

- *Diplicitous!* – kiáltotta, mire lila villanás látszott, és máris rögtön *három* klaccs száguldott pörögve-forogva a célja felé. A Vámpír őrző épp csak egy pillanatig tétozott, aztán furkóját a középső labda irányába legyintette, azonban az ütő akadálytalanul átsiklott a fantomklaccson, és a valódi klaccs átrepült a lány mögött a gólgyűrűn. A nézőtér felől morajlás hallatszott, miközben James szélben lobogó hajjal tovább hasított, és habár nem tudta megállapítani, hogy a diáktársai vajon ünnepelnek-e, vagy éppen hogy a nemtetszésüket fejezték ki, de nem is igazán érdekelte.

Mikor elérkezett az első félidő vége, James döbbenten látta, hogy a Vámpír csapat mindössze négy ponttal jár a Nagylábok előtt. A Nagyláb csapat erőt merített ebből a tényből, és azzal az elhatározással kezdett bele a második félidőbe, hogy ha más nem is, egy döntetlent kihoznak a mérkőzésből. A technikai győzelem akkor is a Vámpír házá lesz, de legalább a Nagylábok úgy mehetnek haza, hogy habár csupán szimbolikusan, ám ők is nyertek.

Nagyon nehéz volt lépést tartani az aktuális állással a meccs közben, hiszen mindenkor egyszerre három klaccs volt játékban. James időnként felpillantott az eredménykijelző táblára, és látta, hogy a negyedik negyedre a Nagylábok valóban majdnem kiegyenlítették a mérkőzés második felében. A különbség negyvenhat-negyvenötöre csökkent, a Vámpír csapat pedig kezdhetett aggódni az ingatag első helyezése miatt.

- Jazmine-nél van a klaccs! – jelentette Norrick, ahogy felzárkózott James mellé. – Tegyél róla, hogy eljusson vele a gólgyűrűig! Mi többiek addig rátapadunk a csipperjeikre, mint légy a légyapírra!

- Oké! – kiáltott vissza James egy kurta biccentés kíséretében. Vetett egy pillantást a háta mögé; Jazmine épp akkor suhant át a kettővel hátrébb lévő karikán, köpenye narancssárga fényörvényként lobogott mögötte a stadion csalóka megvilágításában. James fél térdre ereszkedett, és mindkét kezével megmarkolta a deszkája orrát, mikor az egyszerre megállt alatta. Jazmine kikerülte, és mikor meglátta, hogy James csak rá várt, egy bólintással jelezte, hogy megértette a tervet.

- Ideje kaszálni – szölt James, majd ismét teljes sebességre kapcsolt, és ügyesen bekormányozta járművét Jazmine elé. Előhúzta a pálcáját, és becélózta vele az elől várakozó Vámpír öklelőket. Egy gyors gravitációs kút mindegyiküket kiszippantotta a gyűrűkből, így Jamesnek és Jazmine-nek alig valamicskét kellett módosítaniuk a

pályájukon. Karikák suhantak el mellettük, aztán James ismét célzott: egy lasszó bűbájjal elkapta egy másik Vámpír játékos deszkájának a végét, mire az irányíthatatlanná vált, és kisodródott a pályáról. James pont időben pillantott oda, hogy lássa, amint Norrick sikeresen kiszorította az egyik Vámpír csippert a karikák közül a napágyú rontásával. A szemképráztató szikrák még ki sem aludtak, mikor a fiú már diadalmasan a levegőbe boksolt.

- Majdnem ott vagyunk, Jazmine! – kiáltott hátra James a válla fölött. – Adj bele mindent, és akkor talán kihozhatjuk döntetlenre a meccset!

James megtette az utolsó fordulót, és felkészült, hogy helyet adjon Jazmine-nek a célzáshoz. Alig bukott le azonban, árnyék suhant át a deszkája végén, s mikor felpillantott, a második Vámpír csipper éppen felzárkózott Jazmine mellé. A csipper pontosan ugyanakkor emelte fel a klacscot, és készült bevinni a lövést, amikor Jazmine is. James gondolkodás nélkül ismét felemelte a pálcáját, és abban a másodpercben mondta ki a varázsigeit, mikor a két csipper eleresztette a két klacscot.

Ami ezután történt, túl gyors volt, mintsem hogy emberi szemmel követhető lett volna, James agyában mégis óráknak tűnt. Láta, amint a Jazmine által eldobott klacsc a Vámpírok klacscsa mellett a gólgólyú felé repül, ám azt is látta, hogy a lövés túl alacsonyra sikeredett; a labda még csak a közelében sem lesz a pontot érő kis karikának. James lasszó bűbája azonban telibe találta a Vámpírok klacscsát, lerántotta azt, majd ismét a magasba lökte. A Vámpírok klacscsa nekiütközött Jazmine-ének, és módosította annak pályáját. Egy pillanattal később mindkét klacsc átrepült a gólkarikán, el a mozdulatlanul figyelő őrzők mellett, akik félreálltak, nehogy akadályozzák saját csapatuk labdáját.

James a hirtelen beállt csendben suhant át a gólgólyú alatt. Hátranézett, tekintete találkozott Jazmine döbrent-hitetlen szemével, aztán arra riadt, hogy a nézősereg fülsüketítő hangerővel tombolva ünnepel körülötte.

- Ez egy koccanó volt! – kiáltotta Jazmine boldogan, mikor utolérte Jamest, és a vállát csapkodta. – Koccanó, James! Nem is emlékszem, mikor láttam ilyet utoljára!

- Mi az a koccanó? – értetlenkedett James, túlharsogva a tömeget. Addigra a csapat többi tagja is csatlakozott hozzájuk, rögtönzött „kicsi a rakást” rendezve a levegőben.

- Összekocccintottad a mi klacscunkat az övékkel, aztán mindkettőt átjuttattad a gólkarikán! – kiáltotta Jazmine nevetve. – Így *mindkét* pont a miénk! Dupla pontot kaptunk, James!

- Úgy érted – hebegte James, ahogy a csapat összezárult Jazmine és ő körülötte –, hogy nyertünk?

- Nyertünk! – rikkantotta Norrick kacagva. – Szent szalmaszál! Győztünk!

A csapat boldog kiáltozás közepette a magasba emelte Jamest és Jazmine-t, aztán az emelvény felé indultak velük. Csak akkor engedték el őket, mikor már szilárd talaj volt a lábuk alatt, de a diadalmas kántálást még akkor sem hagyták abba.

- És *ezzel* egy lélegzetelállító, új rekord született – harsogta Cheshire Chatterly hangja a kommentátori páholy irányából. – A Nagyláb csapat közel tizenkét év után megszerezte az első győzelmét egy fantasztikus, győztes koccanó góllal, valamint Jazmine Jade csapatkapitány és az újonc James Sirius Potter közreműködésével! Ezzel a Vámpír csapat döntőbejutási reményei még legalább egy meccs erejéig nem teljesülnek be, s egyúttal a Nagyláb csapat elkerülte a kiesést. Micsoda mérkőzést

láttunk, emberek! Micsoda... mérkőzést... láttunk!

Egy a sötétből előrontó, a nevét kiáltozó alak csaknem ledöntötte Jamest a lábáról.

- James! Mekkora koponya vagy! Koccanó győzelem! Hogy csináltad ezt!?

- Zane! – nevetett James is, és igyekezett talpon maradni. – Dunsztom sincs! Azt se tudtam, mi az a koccanó, amíg meg nem történt! Hogy kerülsz ide?

Én és Ralph tíz perce jöttünk fel, mikor azt hittük egyszerűen csak kiegyenlítették – felelte Zane izgatottan.

- Wood megengedte, hogy innen fentről nézzük tovább a meccset – tette hozzá Ralph vigyorogva. – Jó, mi?

- Több mint tíz éve ez az első győzelmünk – jelentette be Gobbins szívélyesen csapkodva James vállvédőjét. – Hála az új sportvarázs edzőnknek, James Potternek! Jöjjön mindenki! Húsz percen belül kezdődik a győzelmi buli a Kulcs és Sárkányban! Lássuk, emlékszünk-e még rá, hogyan kell egy olyat rendezni!

Vad rikkantások, éljenzések és lábdobogás közepette a Nagyláb csapat, vállán Jamesszel és Jazmine-nel lesietett az öltözőbe, miközben a Nagyláb ház himnuszát dalolták.

Csak jó másfél órával később jutott James eszébe, hogy meg akarta kérni Lucy-t, tartson nekik egy túrát az Erebosz kastélyban. Éppen ott akarta hagyni a Kulcs és Sárkányt, mikor a szeme megakadt a lányon, aki egy morózus hangulatban beszélgető Vámpír diákokkal teli asztalnál ücsörgött. Ebben semmi különös nem látott – elvégre a Vámpírok egyébként is állandóan komorak –, míg a lány is fel nem kelt, és összetalálkoztak az ajtónál.

- Gratulálok – mondta a lány, habár kicsit hűvösebben a megszokottnál. – Beszélni akartál velem valamiről?

- Igen – biccentett James. Már a mérkőzés előtt megbeszélte Lucy-vel, hogy találkozzanak később. – Ööö, most visszamész a kastélyba? Mehetnénk együtt.

A lány egy pillanatig az arcát fürkészte, aztán komor képpel biccentett. James kinyitotta a Kulcs és Sárkány hátsó ajtaját, mire fagyos, téli szellő és homokszem finomságú hó söpört be a kocszába.

A két fiatal némán sétált egy darabon a sötét kampusz ösvényein.

- Ööö, ez kicsit kínos. Tudod, nem számítottam rá, hogy ma nyerni fogunk.

- Nagyon jó voltál – mondta Lucy hidegen. – Koccanó. A Vámpírok szerint ilyen nem történik minden nap. Azt mondják, csak szerencséd volt, de én megvédtelek. Elmondtam nekik, hogy sok tekintetben igen tehetséges vagy.

James ebben a pillanatban nagyon örült, hogy sötét van, ugyanis egyre kínosabban érezte magát.

- Kösz, Lu – szólt. – Szerettem volna egy szívességfélélet kérni tőled.

Lucy megtorpant, és gyanakvó tekintettel végigmérte a fiút.

- Mit?

- Én... - kezdte James, majd nagyot nyelt. – Ööö, csak arra gondoltam... Ralph és Zane és én, szeretnénk kicsit körülnézni az Erebosz kastélyban. Hallottunk egy, s mást róla, és úgy gondoltuk, esetleg körülszaglászhatnánk kicsit. Csakhogy a házi szabályzat szerint nem mehetünk be, hacsak nincs velünk egy Vámpír tanuló, vagy egy valódi vámpír. És mivel te a Vámpír házban vagy...

- Miért érdekel titeket annyira az Erebosz kastély hirtelen? – kérdezte Lucy

összeszűkülő szemekkel, kritikusan vizsgálgatva James arcát.

- Semmiség, tényleg. Mármost... - Elhallgatott, nyelt egyet, aztán úgy döntött taktikát változtat. - Szeretnél velem jönni a Valentin-napi bálra?

Lucy arca fájdalmas fintorba rándult, de szinte rögtön elpalástolta.

- Ennek valami köze van Petra Morgansternhez, ugye?

James döbbsen pislogott rá.

- Mi...? - hebegte. - Mármost, hogy...? Nem, dehogy, ne butáskodj!

- Láttalak titeket beszélgetni karácsonykor, James - mondta Lucy elkapva a pillantását. - Fogalmam sincs, mire készültök, vagy hogy mi köze annak a kastélyhoz, de legalább annyival megtisztelhetnél, hogy őszinte vagy velem. - Megrázta a fejét, és amikor ismét felnézett, szemében könnyek szikráztak. - Ezt komolyan gondoltad, James? A Valentin-napi bál? Mintha valaha is eszembe jutott volna, hogy veled menjek.

Ismét lesütötte a szemét, és kezével dühösen megtörölte az arcát.

- Figyelj, Lu - lépett hozzá közelebb James. - Bocs. Zane ötlete volt. Elmondom az igazat, ha tudni szeretnéd. Nem arról van szó, amire gondolsz. Komolyan.

- Egyáltalán nem gondolok semmire - szólt Lucy kemény hangon. - És tudni sem akarom. Bármit is kerestek az Erebosz kastélyban, találotok kell mást, aki bevisz titeket.

Sarkon fordult, és elsietett, mielőtt James válaszolhatott volna. Néhány lépés után azonban mégis megtorpant, majd hátrafordult, de az arca elveszett az árnyékok között.

- És csak hogy tudd - kiáltotta -, *rengetegen* vannak, akik elvinnének a Valentin-napi bálra. Azt hitted, arra fogok várni, hogy *te* oda gyere, és felkérj? Az unokatestvérem vagy, James. Ne légy hülye!

Miután bevitte a végső döfést, újra megpördült, és beszaladt a fák közé, fekete nyomokat hagyva maga után a porhóval betérített ösvényen.

Miközben figyelte a lány távolodó alakját, James dühbe gurult saját ostobasága miatt. Eszébe jutott, hogy utána ered, de egy bölcs belső hang meggyőzte, hogy ezzel csak tovább rontana a dolgokon.

James bús sóhajjal megfordult, és komótos léptekkel elsétált a sötétségbe, az Apolló kúria távoli téglalakja felé.

A következő héten váratlan meleghullám söpört végig a kampuszon, elolvasztva az ösvényekre rakodott hó és jégréteget, és tompa kristály pálcikákká varázsolva az addig tűhegyes jégcsapokat. James, Ralph és Zane a szabadidejük nagy részét azzal töltötték, hogy valami más módot találjanak, amivel bejuthatnak az Erebosz kastélyba, de nem jártak sikerrel. Végső elkeseredésükben a csütörtöki átoktanok órát követően - melyet a kastély tejüveg holdtermében tartottak - elszakadtak a

csoportjuktól. Ez a kísérletük azonban szinte rögtön megbukott, mikor egy zord arcú, hegyes kecskeszakállú varázsló portréja kiszúrta őket a főlépcső fordulójában.

- Álljanak meg ott, ahol vannak, uraim – dörrent rájuk a festmény, mikor elosontak mellette. – Mégis mit gondolnak, hova mennek?

- Csss – pissegett rá Zane. – Mi csak körül akarunk nézni egy kicsit. Nehogy kiverje itt a balhét, vagy ilyesmi.

A portré kissé nyugtalanító mosolyra húzta a száját.

- Csak az Erebosz kastély lakói mehetnek fel az emeletre, barátaim – szólt hirtelen bársonyos hangon. – De mit tehetnék én, aki csupán egy festmény vagyok? Tegyétek, amihez kedvük van, ám vegyék úgy, hogy figyelmeztettem önöket.

- Így már jobb – motyogta Zane, visszafordulva a lépcső felé. A fiúk már félúton jártak a második lépcsőforduló felé, mikor a fokok egyszer csak megremegtek a talpuk alatt. Hangos kattanás hallatszott, mire a James lába fölötti lépcsőfok becsusszant a falba, és csak egy tatóngó, fekete lyuk maradt a helyén. A második fok is követte a példáját, James alig tudott lelépni róla, mielőtt az eltűnt volna a helyéről. James hátratántorodott, neki Zane-nek és Ralphnak, aztán a lépcsőfokok egyre gyorsabban és gyorsabban csúsztak félre, végig kergetve a fiúkat. A trió egymás hegyén-hátán bukdácsolva, zihálva ért vissza az első fordulóhoz.

- Ez meg mi a frász volt? – fakadt ki Zane dühösen felpattanva.

- Én figyelmeztettem önöket – emelte égnek az orrát a festmény.

- Nem figyelmeztetett semmire! – vetette ellen James. – Megemlíthette volna, hogy esetleg a végzetünkbe zuhanhatunk!

A portré ingerülten csettintett a nyelvével.

- A zuhanás nem ölte volna meg magukat – mondta. – Habár ugyanez a patkányokról nem mondható el. Elég fejlett kis vad törzset alakítottak odalent, miután olyan sokáig éltek egy mágikus kastélyban.

James a lépcsők alatti sötétségbe bámult. Meg mert volna esküdni rá, hogy halk kaparászást és apró fogak csattogását hallja, bár nem volt teljesen biztos, hogy nem a képzelete játszik-e vele.

- Hú – rázkódott meg Ralph. – Ez *annyira* nem jó így!

Hangos kattanás majd súrlódás hallatszott, és a lépcsőfokok visszasiklottak a helyükre, befedve a lyukat.

- Talán legközelebb eszükbe jut, hogy betartsák a szabályokat – jegyezte meg a portré ridegen. – És hogy tiszteljék az idősebbeket, még ha csak festették is őket. Most lóduljanak, mielőtt riasztom a ház elnökét.

A fiúk inkább távoztak, mivel nem szerettek volna összetűzésbe kerülni Remora professzorral.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy nem ismerünk senki mást a Vámpír házból – morogta Zane, úton a büfé felé, hogy megebédeljenek. – Most komolyan, nézzünk szembe a tényekkel: imádnivaló vagyok. Velem *mindenki* jól kijön.

- Talán követhetnénk Magnussent a múltba anélkül is, hogy tudnánk, mi a dimenzionális kulcs – ajánlotta James. – Lehet, hogy ha követjük, és nem tévesztjük szem elől, úgy is ki tudjuk találni.

- Lehet – vont vállat Ralph. – De azért jobb szeretnék biztosra menni. Csak egy esélyünk lesz. Rose szerint az időutazás nagyon érzékeny erre.

- Ezt hogy érted? – kérdezte Zane, miközben kitérték az igazgatóság épületének

ajtáját, és a beszélgető diáktársaik hangját követve megindultak a büfé felé. – Szerintem én nem voltam ott ennél a beszélgetésnél. Nem mintha nem imádnám Rose állandó vészmadárkodását, hogy hogyan fogjuk megrongálni az univerzum szövetét, meg minden.

James felsóhajtott.

- Állítólag emiatt tiltották be az időnyerőket. A Jackson féle technomanták rájöttek, hogy szuperveszélyes egy személynek egynél többször jelen lenni egyazon időpillanatban. Valami olyat emlegetett, hogy ha az azonos anyagok véletlenül érintkeznek, akkor az „katasztrófikus többszöröződést” okoz, vagy ilyesmi kvantum. A lényeg a lényeg: ha nem szerezzük meg elsőre Magnussen dimenzionális kulcsát, nem lesz több esélyünk anélkül, hogy nagyobb bajt ne okoznánk, mint amit meg akarunk akadályozni.

- Na és, mennyire vagy biztos benne, hogy mégis ezt *kell* tennünk? – kérdezte Ralph, miközben beálltak a sorba, és fogtak egy-egy tálcát. – Még mindig úgy gondolod, hogy a valódi rosszfiúk a Világok közti világban rejtőzködnek?

- Semmi kétség – felelte James egy hangyányit nagyobb meggyőződéssel, mint amekkorát magában érzett. – Az a karmazsin szál túlságosan is nagyhatalmú, hogy csak úgy, nyom nélkül felszívódjon. Ha itt volna, a mi világunkban, valakinek már rá kellett volna találnia. Az egyetlen hely, ahová eldughatták, az nem a mi dimenzióinkban van. Így kell lennie.

- Akkor, azt hiszem, ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk – mondta Zane. Rövid válogatás után felkapott két kehely zöld pudingot, és a már egyébként is zsúfolásig telt tálcájára rakta. – Hogy bejussunk a Világok közti világba, szükségünk lesz Magnussen dimenzionális kulcsára, vagyis be kell jutnunk az Erebosz kastélyba, hogy megfejtjük a fejtörőt, és kiderítsük, mi a kulcs. – Fürgén felsóhajtott. – Mi lenne, ha hegyesre varázsolnánk Ralph fogait, és megpróbálnánk beadni a Vámpíroknak, hogy ő Ralphula gróf, a karóba húzó? Mit gondolsz, Ralphinator? Kipróbáljuk?

- Eszedbe ne jusson – rázta a fejét Ralph.

A fiúk az egyik hosszú asztalnál találtak helyet, közvetlenül az egyfolytában hangosan tüszögő Wentworth-szel szemben.

- Hát veled meg mi van, Went? – érdeklődött James, miközben villájával a ragujában turkált.

- Fokhagyma – felelte Wentworth szipogva. – Tudjátok, van ez a speciális diétám. Én ugyan nem ettem, de érzem a többiek ebédjében. Tisztára kicsinál.

Zane beleszagolt a tányérjába.

- Tényleg elég bőkezűen adagolták most bele a cuccot. Sajnálhatod, Went. Nagyon fincsi.

Wentworth tovább szipogott.

- Azért mutathatnátok egy kis együttérzést. Tudjátok, hogy nem tehetek róla. Benne van a génjeimben, nagyon régre visszamenőleg, mikor még az „óházában” éltünk – a szüleim így nevezik. – Az égre emelte a tekintetét, majd fejcsóválva egy nagy kőkorsóért nyúlt. James némán figyelte, ahogy a fiú befogta az orrát, aztán óvatosan beleivott a kupába.

- Csak kíváncsiságból – szólt hirtelen Zane, összevont szemmel Wentworth-re meredve –, egészen pontosan hol is van ez az „óháza”?

Wentworth óvatos pillantást vetett Zane-re a korsó fölött.

- Valahol Európában – válaszolta. – Ha annyira tudni szeretnéd, Románia egy kisebb régiójában.

- Tényleg? – Zane továbbra is összevonva tartotta a szemöldökét. – Véletlen nem „T”-vel kezdődik?

- Erről nem szabadna beszélnem – jelentette ki Wentworth. Lejjebb eresztette a kőkupát, de továbbra is a mellkasához szorította. – A mamám szerint már nem vagyunk olyanok. Azt mondja, minél kevesebbet beszélünk róla, annál jobb.

- Mit iszol, Went? – kérdezte James, átlesve az asztal felett.

- Semmit – vágta rá Went. – A speciális diétám része. Tudjátok, nem mintha akarnám inni. Csak tíz uncia naponta.

- Paradicsomlé? – érdeklődött Ralph, aki a magassága révén beelátott Wentworth korszójába. – Valahogy... túl sötétnek látszik.

- Ivólé! – csattant fel Wentworth, eltakarva a korsót. – Vagyis... olyasmi. Elég, ha ennyit tudtok! Mi van?

Zane Ralphról Jamesre pillantott.

- Wentworth, tégy meg nekünk egy szívességet – szólt lágy hangon, ahogy a felismerés kiült az arcára. – Villants ránk egy jóféle „óhaza”-beli mosolyt, jó?

- Igen, Went – tette hozzá James kíváncsian. – Lássuk azokat a fogakat!

- Figyelem, utat! – kiáltotta Zane, mikor belépett az Erebosz kastély főbejáratán, élő pajzsként maga előtt tartva Wentworth-öt. – Vámpírral vagyunk! Be kell engednetek!

- Állj! – sziszegte Wentworth dühtől kipirultan. – Ezt senki sem tudhatja meg!

- Semmi gond – vigasztalta a közvetlen mögöttük lépkedő James. – Kedves társaid, az „éjszaka teremtményei” között vagy.

- Mi folyik itt? – csattant egy dölyfös hang, és egy magas fiú állt a négyes útjába. – Nem sétálhattok be ide, csak úgy. Ide csupán a Vámpír ház tagjai és azok barátai léphetnek be.

- És valódi vámpírok – tette hozzá Zane, megpaskolva Wentworth feje búbját. – Benne van a hárszabályzatban. „Minden szabadon kószáló vámpírt szívesen látunk, amennyiben menedékre vagy segítségre van szüksége.” Direkt utánanézttem. Különösen a „szívesen” szó használata tetszett ebben a környezetben. Remora aztán imádja a szójátékokat, hát nem?

- Ez a kölyök nem vámpír – vetett a fiú egy lefitymáló pillantást Wentworth-re. – Tűnjetek innen, mielőtt szólok a professzornak.

- Menj csak, hívd ide! – biccentett James. – Went rendelkezik a szükséges fogakkal és pedigrével. Ő igazi, napi tíz uncia vért iszik, és természetellenesen allergiás a fokhagymára, meg minden rokon zöldségre. Mondd el nekik, Went!

- Én nagyon sajnálom – szólt Wentworth égő arccal. – Nekem ehhez semmi

közöm. Senkinek sem lenne szabad tudnia róla. A szüleim különleges megállapodást kötöttek az iskolával...

- Ó, engedd már be őket, Harding – legyintett egy lány, aki a közelben lévő szófán ült. – Kit érdekel? Remora nincs is itt.

- Ez a gyerek nem vámpír, hiába állítják azt ezek a kretének – szögezte le a fiú, Harding, összeszűkülő szemekkel és kitáguló orrlyukakkal. – És mivel nem vámpír, nincs belépés.

- De nézd meg a fogát! – bizonygatta Ralph, a legközelebbi csillárhoz vezetve Wentet. – Nem pont azok az agyarak, amikről Remora professzor könyveiben lehet olvasni, de elég hegyesek, ha megfelelő fényviszonyok között nézed. Mutasd meg neki, Went! Látod?

- Bárki tud magának hegyes fogakat varázsolni – forgatta a szemét Harding.

- Hadd nézzem a fiút – szólt egy másik, udvariasabb, ám egyben parancsolóbb hang. James körbenézett. A zord képű, hegyes szakállú varázsló portréja meredt rájuk az első lépcsőforduló faláról. Harding a portréről Wentworth-re nézett, mintha mérlegelné a dolgot. Végül vonakodva bár, de a magas fiú a lépcsőforduló felé biccentett.

- Csak gyorsan, aztán tűnjetek innen! – mordult fel.

James, Zane és Ralph szorosán követték Wentworth-öt, és mind összezsúfolódtak a fordulóban. A festmény összeszűkülő szemekkel méregette az alacsony fiút. James a kis rézlapocskára pillantott, melyet a portré kerek rájátszásának aljára erősítettek, és amelyen a következő állt: „*Niles Covington Erebosz III*”.

- A szemfogak csak mérsékelten fejlődtek ki – morfondírozott a portré. – De azt hiszem, valódiak. Hmm. Csak egy módon mehetünk biztosra. Mr. Harding, megfordítana, kérem?

A mogorva fiú engedelmesen felsietett a lépcsőfordulóra, és a képhez oldalazott. Összeszűkülő szemét még mindig Wentworth-ön tartva leemelte Niles Erebosz portréját a falról, és mikor megfordult vele, James meglepve látta, hogy a festmény másik oldala egy tükör.

- Nézze meg magát, fiatalember! – szólt Erebosz, alighanem Wentworth-höz intézve szavait.

A fordulóban állók már-már komikusan egyszerre hajoltak a tükör felé.

- SZENT-séges SZALA-mandra! – fakadt ki Zane elképedésében. – Went! Hová tűntél?

Még mindig a tükröt bámulva James jobb kezével oldalra nyúlt. Ujjai Wentworth arcának ütköztek, még a fiú szemüvegét is félrebillentették, azonban a tükörben James keze a semmit tapogatta.

- Hé! – Wentworth ingerülten megigazította az okulárét. – Leszállnátok végre rólam?

- Nincs ott! – szólt Ralph. – Nem látszik a tükörben!

- Nem értem, miért olyan nagy ügy ez – rázta a fejét Wentworth lemondóan. – Még ha valami szupererő volna, vagy ilyesmi. El sem tudjátok képzelni, milyen nehéz fésülni úgy, hogy nem látjátok magatokat a tükörben.

- Nos, Mr. Harding – mondta Erebosz portréja a tükör túloldaláról –, úgy tűnik, hogy ez a fiatalember tényleg valódi. A házszabályzat alapján neki és a vendégeinek szabad bejárásuk van.

- De hát – ellenkezett Harding, lenéző pillantást vetve Wentre – nézzen rá! Egy vámpírnak nem *így* kellene kinéznie!

- Mert persze ön szakértője a témának – sóhajtotta Erebosz. – Ne féljen! A vendégeinkkel tartok, amíg itt vannak, és teszek róla, hogy ne kószáljanak arrafelé, ahol nem látják őket szívesen. Végül is az, hogy beengedjük őket, nem ad rögtön *carte blanche* belépést mindenhová, ahova csak menni szeretnének, igaz?

- Igaz – biccentett Harding morcosan. Mogorván végigmérte Zane-t, aztán kissé hűvösen átnyújtotta neki a kis portrét. – Kellemes itt tartózkodást, *uraim*.

- Kösz, Harding – vigyorgott Zane, és átvette a festményt. – Az éberséged figyelemreméltó. Szólni fogok egy jó szót az érdekedben minden vámpírnak, akit csak ismerek. – Az idősebb fiúra kacsintott.

- Nos tehát, barátaim – szólt Erebosz, ahogy Harding visszakullogott a szalonba – , most, hogy rendelkeznek a kellő engedéllyel, ha jól rémlik, legutóbb az emeletre tartottak. Megkíséreljük újra, hátha most több szerencsével járunk?

A következő órában James, Ralph, Wentworth és Zane keresztül-kasul bejárták a kastély számtalan folyosóját, lépcsőházát, a titkos átjárókat, rejtett kamrákat, dolgozószobákat, fürdőszobákat és egyéb helyeket, és közben végig Erebosz portréjának informatív, habár kissé kínosan aprólékos monológját hallgatták az éppen aktuális helyszínről. Attól eltekintve, hogy elképesztően sok szoba volt a kastélyban, a fiúk jottányit sem kerültek közelebb Ignatius Magnussen dimenzionális kulcsával kapcsolatos fejtörőjének megfejtéséhez.

- Én ezt nem értem – fakadt ki végül Zane, miután beleroskadtt egy székbe, ami a harmadik emeleten állt, a lépcső közelében. – Hogy is volt pontosan? „Az igazság az Erebosz kastély folyosóin jár”, igaz? Több folyosón sétáltunk végig, mint amit meg tudnék számolni, de egyetlen árva igazsággal sem találkoztam. Ti?

James megrázta a fejét.

- Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz. Azt hittem, ha egyszer bejutunk, valahogy minden értelmet nyer.

- Megkérdezhetem – szólt Niles Erebosz portréja egy türelmetlen horkantást követően –, hogy mégis miről beszélnek az urak?

- Engem ne kérdezzen – csóválta a fejét Wentworth. – Én csak az alibi vámpír vagyok. Vagy három emelettel korábban meggyőztem magam, hogy ezek a srácok nem komplettek.

- Van egy fejtörő, amit hallottunk – ismerte be Ralph. A festményt egy ablakpárkányra támasztotta, hogy szembenézhesen vele. – Valami régi professzor egyszer azt mondta: az igazság az Erebosz kastély folyosóin jár. Ön rengeteget tud erről a helyről. Van ötlete, hogy mit jelenthet?

- Én *építettem* ezt a kastélyt – vakkantotta Erebosz. – Mindent tudok róla, amit csak tudni lehet. Ennek a fejtörőnek viszont se füle, se farka. A szövegkörnyezet nélkül bármit jelenthet.

James felsóhajtott.

- Tiszta időpocsékolás. Magnussen valószínűleg csak kitalált valamit, hogy elterelje magáról a figyelmet.

- Azt mondta, Magnussen? – vont a fel az egyik szemöldökét a portré. – Ignatius Magnussen?

- Igen – kapta fel a fejét Ralph. – Tud róla valamit?

- Ami azt illeti, semmit – felelte Erebosz elutasítóan. – Jóval az én időm után élt, mint arról nyilvánvalóan elfeledkeztek. Azonban így, portréként, emlékszem rá, hogy időről időre meglátogatta a kastélyt. Úgy tűnt, az a férfi igazi megszállott.

- Hogy jutott be? – kérdezte James. – Ő nem volt vámpír, vagy igen?

Erebosz türelmetlenül az égre emelte tekintetét.

- A szabályok, természetesen, nem vonatkoznak a tanári karra és az iskola személyzetére, fiatalember. A tanárok gyakran betérnek a különböző diákszövetségek épületeibe akár szociális, akár iskolai okokból kifolyólag.

- Na és hova ment Magnussen, mikor itt volt? – sürgette Zane.

- Őt nem kellett kísérgetnem az ittlétei során – felelte Erebosz lenézően. – De emlékszem, hogy rengeteget jegyzetelt néhány faliszőnyegnél.

Zane felvont szemöldökkel, nyomatékosan Jamesre meredt.

- Faliszőnyegek – ismételte. – Esetleg láthatnánk azokat a szőnyegeket?

Erebosz színpadias sóhajt hallatott.

- Második szint – szólt vontatottan. – Északi szárny. És ha megkérhetem, ne így vigyen, fiatalember. Biztos van kellemetlenebb látvány is az ön hónaljánál, de pillanatnyilag egy sem jut az eszembe.

- Bocsánat – motyogta Ralph, és kikapta a képet a karja alól.

Mikor végre megérkeztek a második emeleti folyosóra, James meglepetten látta, hogy mikor erre jártak, ezt a szakaszt valahogy elkerülték. A folyosó mennyezete magas volt, az egyik oldalon ablakok sorakoztak, míg a másikon ősrégi, a padlótól a plafonig érő falikárpitok. Az ablakok vastag arany színű függönyökkel voltak letakarva olyan gondosan, hogy a napfény egyetlen sugara sem volt képes behatolni.

- Sötét van – jegyezte meg a lassan botorkáló Ralph. – Semmit sem látok.

- *Luminos* – szólt Erebosz portréja fojtott hangon, mire felgyulladt egy sor kristálycsillár, az eddig sötét gyertyák hegyén lángok lobbantak. – A faliszőnyegek már nagyon régiek – magyarázta Erebosz a fiúknak, ahogy továbbindultak, és a gyertyafény táncát figyelték a falakon. – Ami azt illeti, Erebosz családi örökség, sok-sok generációra visszamenőleg. A századok során a napfény kifakította, így most sötétben tároljuk őket, hogy ha lehet, legalább ebben az állapotban megőrződjenek.

James közelebb lépett az első hatalmas falikárpithoz. A szövése nagyon finom volt, a sorsok szövőszékénél látott szöttes jutott róla az eszébe. Csakhogy, a szövőszéknél lévőtől eltérően, az itt látható képek nem absztraktak voltak. Minden egyes illusztrációt gondosan kidolgoztak, olyan élethűre, hogy James azt várta, bármelyik pillanatban megmozdulhatnak.

- Mintha egy történetet mesélnének el – jegyezte meg Wentworth akaratlanul is visszafogott hangon.

- Remek megfigyelés, barátom – felelte Erebosz. – Ez itt, valójában, egy komplett sorozat, mely egy ősi mesét mond el, amit úgy ismernek: A Lovas balladája.

- Még sosem hallottam róla – szólt Zane.

Erebosz humortalanul felnevetett.

- Nem lep meg. Ez nem afféle rege, amit a varázsvilág szívesen emleget. Sőt, ez egy tragédia, abból is egy nagyon sötét fajta.

James újra végignézett a legközelebbi faliszőnyegen. Az egy lovon ülő magas, kimért, fekete szakállt viselő férfit ábrázolt. Ahogy jobban megvizsgálta, James rájött, hogy a ló igazából egy unikornis volt, szőre pettyes, szürke, elülső lábai izmosak,

sörénye aranyfénnel szikrázott. A kép minden vonala és szála azt sugallta, hogy a lovas és az egyszarvú fejedelmi, komoly, csaknem fenséges. Mögöttük csillagtengerek ezerszínű, ékes sávja húzódott a kárpit egyik szélétől a másikig. Alul vagy tucatnyi kéz és arc bámult fel a Lovasra, mutogattak, kiáltoztak és sírtak, ahogy azt a gyönyörűség vagy rettegés gondosan megszótt kék könnyei mutatták.

- Ezen mi történik? – kérdezte James lélegzetvisszafojtva.

- Az ott – mondta Erebosz, és hangjába ezúttal valamiféle ünnepélyes dallamosság költözött – a Lovas érkezése. A ballada szerint az érkezését vakító fényfüggöny jelezte, mintha az egyik csillag ereszkedett volna alá az éjszakai égboltról, hogy egy pillanatra megpihenjen egy dombtetőn. A Lovas a fényből lépett elő, mely aztán rögtön kihunyott mögötte. Európa sötét időket ért akkortájt, képzelhetik tehát a rettegést, amiket az érkezése keltett. A Lovas azonban bemutatkozott, elmondta, hogy az ő hazája egy másik valóság, mely hasonlít ugyan a miénkhez, de ott teljes béke honol, és népük különösen fejlett a gyógyításban és a mágiában. Hogy alátámassza kijelentését, beszámolt a folyamatról, melynek eredményeként a világa legnagyobb boszorkányai és varázslói felfedezték más valóságok létezését, és rájöttek, hogy ezek mind egyetlen központi maghoz kapcsolódnak: a Nexushoz. Praktikáikkal létrehoztak egy portált, mely a Nexusba vezet, annak reményében, hogy más dimenziókba léphessenek. Azt állította, a célja nem más, mint hogy kevésbé szerencsés valóságokba látogasson el, és megossza velük tudásuk gazdagságát.

- A Nexus – súgta Zane maga elé. – Ez tökéletesen passzol mindenhez, amit eddig a Nexus függönyről és a Világok közti világról hallottunk.

A négy fiú továbbment a következő falikárpithoz. Ez az asztalfőn álló szakállas Lovast mutatta, körülötte boszorkányok és varázslók foglaltak helyet. A Lovas testtartása egyértelművé tette, hogy éppen beszél, karját széttárta. Az asztal fölött egy földgömb színes képe lebegett, tele dzsungelekkal, hegyekkel, vízesésekkel és békés óceánokkal. A gömb kontinenseit pazar városok pötytyözték, óceánjain élénk kék vitorlájú hajók szeltek a hullámokat. A látomás úgy volt megidézve, mintha fénysugarakat szórna körbe a szobában, de az asztalnál ülők ezt látszólag észre sem vették. Arcuk a gonoszság karikatúrájába torzult: némelyik disznószerű, duzzadt volt, mások összeszűkültek szemmel vigyorogtak, egyesek pedig összedugták fejüket, mintha összeesküvésre készülnének.

- Óóó – sóhajtotta Ralph, majd nagyot bólintott. – Most írja le nekik a dimenzióját.

- Nem mintha annyira figyelnének rá – tette hozzá James.

Erebosz homlokát ráncolta a rájárában.

- Valóban nem. A Lovas egy kapzsi boszorkányokból és varázslókból álló tanács elé került, akiket kevésbé érdekelt a felvilágosultságának ajándéka, mint a sötét mágia, amelyet, azt remélték, kiszedhetnek belőle és az egyszarvújából. Egészen addig nem volt ilyen varázslény a mi világunkban, és ezek a fortélyos boszorkányok és varázslók ösztönösen megérezték, hogy a lény mesés hatalommal bír. Így hát húzták az időt, úgy tettek, mintha figyelnének, közben pedig azt tervezgették, hogyan lophatnák el a férfi mágiáját, és használhatnák fel ellene. Valójában a legfőbb szándékuk az volt, hogy megtanulják használni a Lovas portálját, és lerohanják az ő valóságát, hogy aztán erővel és uralommal elvegyenek mindent, amit csak akarnak.

- Milyen vendégszerető fogadóbizottság! – szólott Wentworth keserűen.

- Végül képesek voltak rá? – kérdezte Zane.

- Szerencsénkre, nem – felelte Erebosz. – Ha sikerrel járnak, a mi világunk alighanem alámerült volna a tébolyba, vagy még ennél is rosszabb, talán meg is semmisült volna. A sorsok egyensúlya végül győzedelmeskedett, megakadályozta a gonosz tervek megvalósulását, ám nem minden ár nélkül.

A csapat mostanra már a harmadik szőnyeg előtt állt. Azon fekete köpenyes emberek kerítették be az unikornist, mely a hátsó lábán állt, mellső patáival a levegőt kapálta, fogai kivillantak kétségbeesésében. Nyaka köré kötelek hurkolódtak, melyek másik végét sötét ellenségeinek marka szorongatta. Ami ennél is rosszabb, az egyik sötét varázsló hullámos pengéjű tört emelt a magasba, az egyszarvú pettyes oldala fölött. Az előtérben a Lovas mintha egyszerre több sötét varázslóval párbajozott volna, arca nemes, mégis lemondó; ellenfelei túlerőben voltak.

Erebosz tovább fűzte a szót, felidézve a ballada folytatását.

- Amint a szörnyűséges terv működésbe lépett, a Lovast bebörtönözték. Az egyszarvúján kísérleteket végeztek, közönséges lovakkal pároztatták, csak hogy még többet csináljanak a fajtájából. Innen ered az a néhány unikornis, amely még manapság is a legmélyebb erdőkben barangol, és habár a hatalmuk fel nem érhet nemes ősökéhez képest, attól még igen fennkölt állatok. Végül a Lovasnak sikerült annyira összeszednie az erejét, hogy megszökjön. Békés ember lévén, életben hagyta fogva tartóit, ám azok gyengeségnek tekintették a kegyelmét. Addig üldözték őt és az egyszarvút, amíg el nem kapták, és le nem gyúrták létszámfölnényükkel. Mivel képtelenek voltak kiszedni belőle a Nexus titkát, végül megölték őt, és ugyanakkor halálosan megsebesítették az unikornist is.

James megrázta a fejét.

- Ez szörnyű – mondta fojtott hangon.

- Lesz még rosszabb is – szölt Erebosz sztoikus nyugalommal.

Továbbmentek az utolsó faliszőnyeghez. Az ragyogni látszott a gyertyafényben, valahogy egyszerre volt sokkal élénkebb és fakóbb, mint a többi. A jelenet egy holdfényes erdőt ábrázolt, és egy csapat sötét köpenyes boszorkányt és varázslót. Úgy tűnt, mintha valami fölé hajolnának, de hogy mi fölé, az nem látszott, mivel teljesen eltakarták.

- Mit csinálnak? – kérdezte tétován Ralph a magas képre meredve. – Mi az az ezüstös valami, ami beborítja a földet?

Erebosz sötét arckifejezéssel válaszolt.

- A legenda szerint a gonosz boszorkányok és varázslók rádöbrentek, hogy a terveiknek befellegzett. Meggyilkolták az egyetlen reményüket, hogy valaha is meghódítsanak más dimenziókat, és halálosan megsebesítették a lényt, mely minden álmaikat túlszárnyaló erőt biztosíthatott volna számukra. Végző, hátborzongató kétségbeesésükben, hogy kinyerjék ennek a rejtett világnak a mágiáját, nekiestek a sérült egyszarvúnak, és kiitták kihagyó szívéből a még mindig meleg vért. Szegény pára aközben lehelte ki lelkét, hogy javában lakomáztak belőle.

- Bűnük extrémítása és az unikornisvértől kapott bűnös erejük miatt ezek a boszorkányok és varázslók hosszú évtizedekig rémisztő legendák alakjaivá lettek. Gyakorlatilag megállíthatatlanná váltak, telve sötét mágiával és embertelen erővel. Arról voltak ismertek, hogy rémület szikráját loptak mindenki szívébe, akivel csak összefutottak, mivel szájuk és mindkét szemük halvány ezüstös fényel ragyogott;

prédájuk örökre megpecsételte őket. Hogy elfedjék ezt, fémmaszkokat készítettek, melyek még rémisztőbbek voltak emberi arcuknál, és testvériségük jeleként viselték. Ezek az ember formájú bestiák csaknem száz éven át uralkodtak csonkítás, kínzás és gyilkosság révén, és a világon mindenhol ismerték nevüket, melyet maguknak választottak. Egy név, mely egyszerre jelzi erejük forrását és romlottságuk mélységét. „Halálfalók”, így hívták magukat; egy szó, mely később a sötét ambíció, embertelenség szinonimája lett. „Hatalom minden áron”, hirdették.

- Ők voltak az eredeti halálfalók? – kérdezte James kábán pislogva a rémséges képre. – De... Voldemort...

- A gonosz képtelen a teremtésre – szólt Erebosz. – Ő csak átalakít. A korod ellensége, Voldemort magáévá tette ezeknek az embereknek, szellemi testvéreinek az elveit. Elvette nevüket, és magáénak mondta, de nem ő találta ki.

Wentworth hátán végigfutott a hideg, de azért feltette a kérdést, ami egy ideje foglalkoztatta.

- És végül mi lett ezekkel a fickókkal?

- Az idők folyamán bátor szívű hősök felkutatták és levadászták őket – felelte Erebosz komor biccentéssel. – Sok lovag halt bele a kísérletbe, de a halálfalókat egyenként másvilágra küldték, fejüket lenyisszantották vállaikról és eltemették, míg testüket porrá égették. Végül csak egy maradt, egy Proserpine nevű nő. Végül őt is sikerült sarokba szorítani a titkos fellegrárában, egy erdő mélyén. Ott aztán ahelyett, hogy szembenézett volna üldözőivel, maga vetett véget az életének, levágott feje mosolyogva fogadta őket a küszöbön, szemében még akkor is ott ragyogott a halott rosszakarat. A legendák szerint a testét sosem találták meg.

Ralph összerezett.

- Helló, rémálmok – nyöszörögte.

- És az unikornis holtteste? – kérdezte Wentworth a fejét rázva. – Nem próbálták megőrizni valahogy?

Erebosz könnyedén felnevetett.

- A halálfalókat nem érdekelte, hogy megőrizték az áldozatuk holttestét. A legenda szerint azonban egyszer néhány felfedező megtalálta szegény teremtmény csontvázát, beleértve a mágikus szarvát is. Ahelyett azonban, hogy eltemették vagy visszahozták volna, úgy döntöttek, meghagyják emlékmű gyanánt, és feltérképezhetetlenség által rejtve, örök nyugalomra helyezték. Egy dolgot mégis hazahoztak magukkal, bizonyítékként a felfedezésükre: egyetlen ezüst patkót, mely állítólag még mindig a lény jobb első patáján volt, és épen csillogott. Évszázadokig az a lópatkó volt az alázatosság és megbánás szimbóluma, lovagok egy tanácsa vigyázott rá, akiknek egyetlen feladata az volt, hogy figyeljék egy újabb dimenzió túlról lévő küldött érkezését. Ha egy ilyen küldött megjelent volna, a patkót visszaadtuk volna tiszteletünk, behódolásunk és véget nem érő bocsánatkérésünk jeleként azért bűnért, amit az övéik ellen követtünk el.

- Húha – sóhajtott Zane komoran. – Ezek szerint azok a lovagok még mindig ott vannak valahol, őrzik a patkót és figyelik, hátha jön valaki abból a másik dimenzióból?

- Sajnos nem – sóhajtotta Erebosz. – A családom volt azoknak a lovagoknak az utolsó leszármazottja, én pedig a családom utolsó tagja. Azért érkeztem ebbe az új országba, hogy egy tartós rejtékhelyet találjak az ereklyének. A patkó így került

ennek az egyetemnek a birtokába szent bizodalمام jeleként, mint családi örökség. Sajnos addigra szinte minden jelentősége odalett. Sok-sok évig odafent tartották a Művésztorony tetején lévő múzeumban, s bár jól őrizték, elfelejtkeztek róla. Mostanra, azt gyanítom, már senki nem emlékszik rá, hogy ott volt.

- Miért? - pislogott James. - Mi történt velem? Hol van most?

- Ez - felelte Erebosz bánatos mosollyal -, ahogy az én időmben mondták, az ezer drummeles kérdés. Úgy tűnik, valamikor a halálom után valaki kölcsönvette a patkót a múzeumból, és sosem vitte vissza. Jómagam, nyilván, nemigen vagyok tisztában a részletekkel - mi portrék csak nehezen tudjuk megjegyezni mindazt, ami a halálunk után történt - de azt feltételezem, hogy az a patkó egy megbízható magángyűjtő könyvtárába került. Azt hiszem, jobban kéne érdekelnie, lévén én voltam az utolsó azoknak a hosszú sorában, akik az ereklyét védték, de, mint mondtam, a halál elég egyedi perspektívát mutat, egy olyan megvilágítást, melyben igen könnyű egyszerűen csak magasról tenni az egészre. Csak remélhetem, hogy a patkóra jól vigyáznak. De legalábbis, hogy egy nagyon, nagyon mély kút fenekére hajították.

Ahogy hallgatta a festmény szavait, James szeme úgy nyílt egyre tágabbra és kerekébbre. Némán Ralphra, majd Zane-re pillantott, akik hasonló némasággal viszonozták tekintetét; ők is megértették.

- Mi van? - ráncolta a homlokát Wentworth. - Úgy néztek ki, mintha valaki fagyasztó bűbájt lőtt volna az alsógatyátokra.

- Ti is arra gondoltok, amire én? - kérdezte halkán James.

Zane biccentett.

- Én arra gondolok, hogy fogadni mernék, tudom ki az a titokzatos pártfogó, aki „kölcsönvette” a régi szerencseparkót.

- De hogyan jött rá Magnusen milderre? - kérdezte Ralph. - Nekünk itt volt a portré, hogy elmesélje, de ő állítólag nem mondott semmit Magnusennek.

- Magnusennek nem kellett senki, aki elmondja! - súgta James, izgatottságtól kipirult arccal. - Emlékeztek, mit mondott Franklyn? Magnusen imádta a történeteket! Valószínűleg már mindent olvasott korábban a Lovasról!

Zane bólintott.

- Aztán később, mikor a kastély folyosóin járt-kelt, meglátta ezeket a falikárpitokat, és kezdte összerakni a dolgokat. Összekötötte a szőnyegeket a Művésztoronyban lévő ezüstpatkóval és bumm, máris megvolt a dimenzionális kulcs, amiről mindig álmódott!

- Hű - nevetett fel Ralph kicsit idegesen. - Tehát ez a fejtörő végül igaznak bizonyult. Az igazság az Erebosz kastély folyosóin járt, éppen itt. *Magnussen* és a *faliszőnyegek* együtt adták ki az igazságot!

Hosszú, jelentőségteljes csend következett, míg a három fiú megrendülten meredt egymásra, próbálván feldogozni újdonsült felfedezésük súlyát. Végül Wentworth törte meg a némaságot.

- Ez komolyan csodás - sóhajtott, majd a szemét forgatva húzni kezdte Jamest a könyökénél fogva. - Ugyan fogalmam sincs, mit jelent, és egyáltalán, miért kéne, hogy érdekeljen, de nektek biztosan remek. Most már visszamehetnék végre, hogy befejezzem az ebédemet?

18. A DIMENZIONÁLIS KULCS

A tavasz néhány igazán borús nappal tette be lábát az Alma Aleron kampuszára. A meleg fuvallat először elolvasztotta a még megmaradt, legkitartóbb hófoltokat, aztán felszárította a tél során fakósárgába fordult gyeptet, így a Bálint nap előtti héten már mindennapos látványnak számítottak a főtér füve és üres virágágyások fölött deszkával gyakorló, klacscot egymásnak passzolgató diákcsoportok. Csaknem egy hét szürkesség után a nap sugarainak végre sikerült áttörniük az égbolton sodródó makacs felhőréteget, és arany fényben fürdették az igazgatóság épületét.

Az Erebosz kastély falikárpitján tett felfedezésüket követő napokban James, Ralph és Zane megkezdték kalandjuk következő lépésének tervezését: az iskola időutazó természetét kihasználva valahogy vissza kellett menniük Magnussen professzor szökésének napjára, követni őt az időzsilipen át, ki a mugli Philadelphiába. Ott aztán már csak el kellett csenniük a gonosz tanár dimenzionális kulcsát – az unikornis ezüstpatkóját –, mielőtt a férfi örökre eltűnne a Nexus függöny mögött.

- Ha szerencsénk van – súgta Zane egyik reggel, műszertanon, mikor Cloverhoof professzor éppen az egyik diákjának segített összerakni egy mágikus kakukkos órát – , megszerezhetjük a patkót, ráadásul azt is kileshetjük, hol van a Nexus függöny.

James hirtelen hátrakapta a fejét, mikor a saját félkész órájának kakukkja kiröppent az apró ajtón, teljesen kifeszítette a harmonikaszerű faszerelvényt, amire rögzítették, aztán petyhüdtlen lekókadtt, és himbálózni kezdett James válla fölött.

- Túl kevés méhviaszt tettél az illesztékekre – csiripelte a kakukk felháborodottan.
- Azt már inkább meg sem említem, hogy az alkatrészek kimérése csapnivaló lett.

- Fogd be, madár! – mordult fel James, és visszatömködté a kis fakakukkot az óraszerkezetbe. Mikor végzett, visszafordult Zane-hez, és fojtott hangon így szólt: – Arra gondolsz, hogy várjuk meg, amíg elmegy a Nexus függönyhöz, és akkor próbáljuk ellopni tőle az egyszarvú patkóját, mielőtt használni tudná?

- Úgy túlságosan kicentiznénk a dolgokat, nem? – vetette ellen Ralph.

- De – vágta rá a saját kakukkja, amely az asztalon hevert egy rakás fakapocs, szerszám és fogaskerék között. – Márpedig a pontosság, úgy tűnik, nem éppen az erősségeitek.

- Fogd be, madár! – csattant fel kórusban a három fiú.

Csak hogy biztosra menjenek, James azt javasolta, ugorjanak be a Művésztorony tetején lévő múzeumba, és tudjanak meg mindent az unikornis patkójáról, amit csak lehet. A szerdai lyukasórájukban felkerekedtek hát, felkaptattak a több száz lépcsőfokon, és egy darabig a múzeum folyosóin lófráltak, hátha találnak valami információt az elveszett patkóról. A kurátor sajnos nem volt az asztalánál, és egy gyors kör elég volt, hogy a fiúk rájöjjenek, sehol egy üres vitrin vagy keret, amely elárulta volna nekik, hol lehetett valaha a patkó kiállítva.

- Túl sok idő telt el – ismételte immár sokadszor is Zane unott hangon. – A portré maga is megmondta, hogy mára el is felejtkeztek az ereklye fontosságáról. Amennyire a múzeum vezetői tudták, csak egy egyszerű ezüstpatkó volt az Erebosz család gyűjteményéből. Tök öreg, meg minden, de akkor is csak egy patkó. Mikor nyoma vészett, valószínűleg egyszerűen fogták, és kicserélték egy arany skarabeuszokkal teli tálra, vagy valami hasonlóra. Fú, az milyen jól nézett ki! Nem megyünk vissza, és nézzük meg még egyszer? Maradt egy kis fémforgács a zsebemben, az a kedvencük.

- Biztosra kell mennünk – kötötte az ebet a karóhoz James. – Erebosz azt is említette, hogy kicsit összefolynak számára a dolgok, mióta meghalt. Biztosra akarom tudni, hogy az a patkó valóban itt volt-e, és ha igen, tényleg Magnussen idejében vészett-e nyoma. Várjatok csak...

- Mi van? – kérdezte Ralph, miután James hirtelen behúzta őt az egyik oldalfolyóra. – Láttál valamit?

- Itt csak még több portré van – forgatta a szemét Zane. – Azt akarod, hogy egy pattogzó képu festékpasas szavát egy másik erősítse meg?

- Ha a történetük egybevág, miért ne? – vont vállat James. – Ezenkívül azt hallottam itt az egyik fickóról, hogy sosem hazudik.

- Egy idézet, mely jóval túlélte a korát – szólt fellengzős hangon az egyik festmény. – Mrs. Washington szájából hangzott el, egy bizonyos eltűnt almáspite szelet kapcsán. És, meg kell jegyezni, akkor inkább szarkasztikus értelemben használták.

- George Wahington? – pislogott Ralph a folyosó falán lógó hatalmas portréra. – Ő mégis mit mondhatna nekünk egy mágikus egyszarvúpatkóról?

- Ha ilyen hangnemben kérdi, igazán semmit, fiatalember – felelte Washington sértődötten. – Figyeltem önöket, ahogy keresztül-kasul bejárták az egész múzeumot. El nem tudom képzelni, miért nem hozzánk, portrékhoz fordultak először, ha keresnek valamit, főleg mivel a kurátornak sincs nyoma. Nem mintha ez olyan szokatlan volna itt.

- Az már biztos – tette hozzá egy másik portré. James odapillantott, és egy kerek

arcú férfi festett képmását látta meg, akinek feje oldalából ezüstszürke hajtincsek álltak szét. „John Adams”, hirdette a rá mára rögzített kis fémlap. – A mi kedves múzeumvezető asszonyunk kevesebb időt tölt a posztján, mint egy virginiai éjjeliőr.

- Kikérem magamnak az ilyesféle megjegyzéseket – csattant fel egy újabb festmény valamivel odébb.

- *Tudjuk*, Thomas – emelte az égre tekintetét Washington. – Ezért mond Adams állandóan ilyeneket. Évszázadok óta ezzel bosszant téged. Képtelen vagyok megérteni, miért könnyíted meg a dolgát.

- Egyszerűbb, mint lelőni egy hordóba zárt halat – somolygott Adams.

- Némelyünk jobb szereti a sportszerűbb versengést – szólt a távolabbi festmény. Jamesnek kissé oldalra kellett hajolnia, hogy el tudja olvasni a táblácskát: „Thomas Jefferson”. – Mi virginiaiak többre tartjuk az emelkedett kihívásokat, mint a kicsinyes inzultusokat.

- Ne feledd, John – tette hozzá Washington –, hogy jómagam is virginiai vagyok.

- Igen, de te vissza is adod, amit kapsz, George – felelte Adams kedélyesen. – *Neked* van humorérzéked.

- Egy pillanat – vágott közben Ralph. – George Washington. Maga fedezte fel a mogyoróvaját, nem?

Egy újabb hang halkán köhintett párat.

- Ön George Washington *Carverre* gondol, fiatalember. Általános tévhit.

- Ó – pirult el Ralph, és a másik portré felé kapta a pillantását, amely egy jóképű, sötét bőrű, ősz hajú férfit ábrázolt. – Ööö, bocsánat, Mr. Carver.

- Ugyan – mosolygott a festmény. – De terjessze a hírt: több mint négyszáz felhasználási módját találtam fel a közönséges földimogyorónak. Az, hogy mindenki csak egy gyors uzsonnakrém kreációjára emlékszik tőlem, eléggé lerontja a világra hagyott örökségem megítélését.

Ralph készségesen bólogatott.

- Megpróbálom észben tartani, uram.

- Nos tehát – dőlt hátra Adams a festett székében –, mit tehetünk önökért, uraim? Zane előrébb lépett.

- Jól van – pillantott körbe a festményeken. – Információt keresünk valamiről, ami nagyon-nagyon régen feltehetőleg itt volt kiállítva, a múzeumban. Emlékszik valaki egy ezüstpatkóra?

- Ezüstpatkó – morfondírozott Washington. – Mintha rémlene valami, itt van a nyelvemen, de valahogy nem tudom megragadni.

- Esetleg kérdezzék meg Miss Sacajaweat – javasolta Jefferson. – Neki nálunk jobb rálátása van a kiállított tárgyakra, mivel ott lóg, közvetlen a bejárat mellett.

James elsétált a festmények előtt, és csak a folyosó végén torpant meg, egy rojtos, bivalybőr színű tunikát viselő magas, indián nő csaknem életnagyságú portréjával szemben. A nő hosszú, fekete haját egyik vállán átvetve viselte, a szálak mind pazarul csillogtak az erdei napfényben.

- Ööö, üdv, kisasszony – kezdte James. – Mr. Jefferson szerint ön talán tud valamit egy régi patkóról, ami valaha itt volt, a múzeumban. Emlékszik ilyesmire?

A festményen látszó nő néhány másodpercig nem mozdult, végül szemhéja megrebbent, mintha álomból ébredt volna. Ünnepelesen Jamesre függesztette a tekintetét, aztán a folyosó bejárata felé bökött az állával.

- A Lovas hátasának talizmánja - szólt lágy hangon. - Emlékszem rá. Dala az egész folyosót bezengte, ott volt kiállítva, az ablak mellett.

Zane összevonta a szemöldökét.

- Ööö, nem hinném, hogy ugyanarról beszélünk - mondta tiszteletteljesen. - Tudja, ez egy ezüstpatkó volt. Azok általában nem szoktak dalolni.

- Nem közönséges ereklye volt - felelte a portré, és hangjában mintha árnyalatnyi szomorúság csengett volna. - Nem e világ volt otthona, és a pata, amelyhez tartozott, nem közönséges lényé volt. Hangja alig hallatszott, majdnem teljesen elnémult, ám származásának bűvölete tovább zengte a szomorú regét mindazon hosszú évek múltán is. Egyedül én hallottam a dalát, és csakis nekem tűnt fel, mikor végül elhallgatott.

James szeme tágra nyílt.

- Emlékszik, mi történt veled, kisasszony?

Sacajawea lassan bólintott.

- A vasbotos ember elvitte - mondta. - Elbájolta a nőt, aki akkoriban kurátorként dolgozott, elhitette veled, hogy speciális engedélyt kapott. Segített a férfinak kinyitni a talizmán vitrinjét. Mikor a férfi megérintette a talizmánt, a halk dal végleg elnémult. Az alak magával vitte, és azóta sem hozta vissza.

- A vasbotos férfi - súgta Zane, oldalba bökkve Jamest. - Gondolod, hogy Magnussen az?

James biccentett.

- Ki más lehetne?

- Ignatius Magnussen - visszhangzottak végig a folyosón Jefferson szavai. - Emlékszem rá... és a botjára is.

James hátranézett.

- Ön is látta őt itt?

- Őt aztán nem felejtí el egykönnyen az ember - felelte higgadtan Jefferson. - Arcát mintha gránitból faragták volna, nyelve pedig olyan volt, akár egy kétélű penge.

- Néha láttuk őt az osztályával - tette hozzá Washington. - Thomasnak igaza van. Magnussent olyan szinten körbelengte a kegyetlenség, ami már-már művészeknek is felfogható. Annak idején magam is ismertem hasonlókat, olyan férfiakat, akik szavaikkal képesek voltak a legerősebb bizonyosságot kelteni, de mély sebeket hasítani ugyanolyan könnyedén.

- És az a vashegyű sétatálcá - jegyezte meg George Washington Carver portréja - , nem közönséges sétatálcát volt. Erejét elrejtették, de nem volt nagy titok. Míg mások a varázspálcában bíztak, Magnussen professzor azt a szörnyű botot forgatta, és nem is ügyetlenül.

- Emlékszem arra a botra - szólt James elgondolkodva. - Láttam a Visszajátszó felvételén. Az asztal lábához volt támasztva, Magnussen keze ügyében. A markolata úgy festett, mint egy sólyom vagy vízköpő, ilyesmi.

- Valóban, állandóan magával hordta - bólogatott Adams portréja. - Örüljenek, uraim, hogy az ő napjának leáldozott, és nem kell ott ülniük a szeme előtt!

- Ja - mordult fel Ralph, mikor már a kijárat felé tartottak. - Hip-hip-hurrá!

A három fiúnak nem sikerült Valentin-nap előtt mindent elintézni, hogy megkísérelhessék nyomon követni a hírhedt Magnussen professzort. Kinyomozni a tanár eltűnésének dátumát volt a legegyszerűbb, hiszen egybeesett az egykori otthonát felemésztő tűzzel. Azonban kitalálni, hogyan vegyék rá a fluxusfűzt, hogy a pontos dátumra vigye őket, már egészen más tészta volt, igazi kihívás. Végül Zane segítségül hívta Zombi társait, köztük Warringtont is, hogy segítsenek neki kiötölni egy versikét, amely kis szerencsével visszaküldi őket ezernyolcszázötvenkilenc október nyolcadikára.

A kaland napja kínzóan hosszúnak tűnt. James szinte képtelen volt odafigyelni Georgia Burke varázsállattan óráján, pedig élő fűrgemáskákat vizsgáltak, ami rendületlen figyelmet és gyors reflexeket igényelt. Az óra közepe táján az egyik nagy, százlábú csúszómászó felkúszott James lábán, játékosan, ám erősen körbefonta a fiú derekát, és nyalogatni kezdte az arcát hosszú, reszelős nyelvével.

- Semmi baj - kiáltotta Burke professzor az állatok sáros karámján kívülről. - Olyanok, mint a hatalmas kiskutyák. Csak lazulj el, és se perc alatt rád fog unni. Nincs értelme fickándozni, hogy kiszabadulj, higgy nekem!

James visszatottyant a sárba, és hunyorogva behunyta a szemét, ahogy a fűrgemászká boldogan szuszogva rátelepedett az arcára, és folyamatosan nyaldosta őt miniatűr gumiosztorra emlékeztető nyelvével.

Amint a délutáni órák befejeződtek, James egy menet közben szerzett szendvicset majszolva szaladt a Pepperpock Aréna felé, markában a klacsc felszerelésével. Az esti meccset a Pixi ház ellen játszották, akiket mostanra sikerült beérniük a végső pontversenyben. James gondolatai túlságosan is a később esedékes kalandok körül forogtak, így aztán nemigen tudott odafigyelni a meccsre, azonban a Nagyláb csapat többi tagját egészen felpörgette a Vámpír csapat elleni legutóbbi győzelmük. Ennek eredményeként olyan sziklaszilárd elhatározással léptek pályára, amely James pillanatnyi érdektelensége ellenére is inspirálóan hatott. Így hát nem volt túlságosan meglepő, hogy a Nagylábok az egész mérkőzés során tartották vezető helyüket, és habár csekély pontkülönbséggel, de végül egy lélegzetelállítóan izgalmas végjátzmát követően győzedelmeskedtek a Pixik felett. A zsúfolásig telt lelátók beleremegtek a tomboló hangorkánba, mikor elhangzott a játék végét jelző sípszó, és Jamesben kissé kába diadalmámmorral tudatosult, hogy a Nagyláb csapat felejtető vesztesékből csodálatraméltó feltörekvőkké nőttek ki magukat. Hirtelen úgy tűnt, az egész iskola (kivéve persze az éppen aktuális ellenfél csapat házát) nekik drukkolt, még ha csak az újdonság varázsa miatt is.

James átöltözött, majd a főépületet vette célba, hogy megvacsorázzon, amikor összefutott Zane-nel és Ralphfal. Csak amikor beértek a büfébe, akkor jutott James eszébe, hogy az aznapi este egyben a Valentin-napi bál estéje is. A folyosók telis-tele voltak színes papírból kivágott és hajtogatott, szálldosó szívekkel és kupidókkal,

melyek időnként kiszemeltek maguknak egy-egy gyanútlanul sétálgató diákot, és üldözni kezdték őt, ezzel hangos nevetgélést és boldog sikongatást robbantva ki.

- Mi ez az egész? – kérdezte James, mikor egy lány sietett el mellettük, aki kuncogva hessegette a feje körül köröző kupidót.

- Valentin nap – vont vállat Zane. – A Roxfortban nem ünneplitek?

- De – bólogatott Ralph. – Csak az... nem ilyen sikítós.

Zane a szemét forgatva lépett be a büfé ajtaján.

- Igazán egyszerű. Ha az egyik kupidó vagy szív rád száll, keresned kell egy lányt, akire szintén rátapadt egy szív vagy kupidó. Megcsókoljátok egymást, aztán a kupidók és szívek lelépnek.

- Ó – szólt Ralph kényelmetlenül feszengve. – Talán inkább vacsorázhatnánk az Apolló kúriában.

- Fel a fejjel, Ralph – mosolygott James, és könyökével oldalba bökte a nagyobb fiút. – Ha jól kevered a lapokat, csenhetsz egy csókot Jazmine-től.

Ralph rémült arckifejezést öltött, majd elvörösödött.

- Gondolod? Nem. Az... – Mikor az ötlet gyökeret vert a fejében, elhallgatott, és gyorsan körbelesett, a repkedő papírfigurák útját követve.

- Minden az időzítésen múlik – karolta át Zane Ralph vállát. – Amíg az egyik el nem kapja Jazmine-t, hajtsd le a fejed, de aztán uzsgyi! Légy egyértelmű, de ne túl egyértelmű. Azok a kupidók messziről kiszagolják az opportunistákat, tehát csak nyugodtan!

James a folytatást eleresztette a füle mellett, és inkább megpakolta a tálcáját. Fél perccel később a fiúk már az egyik zsúfolt, hosszú asztalnál ültek. A büfében nagy volt a hangzavar, a klacsmecsről érkező, bálra készülő tömeg izgatottan zsidongott, és a szédítő izgalom szinte kézzel fogható volt.

- Mind készen álltok a ma estére? – kérdezte Zane Jameséket, szájában egy félig megrágott sajtos szendvics falattal.

- Azt hiszem – vont vállat James. – Egész nap újra és újra lejátszottam a fejemben. Minél előbb végzünk, annál jobb.

- Múltkor megint meglátogattam az öreg Stridthwaitet a temetőben – szólt Zane halkán. – Csak hogy minden klappoljon. Azt mondta, nyolc körül látta távozni Magnussent a tűz estéjén. Ha minden jól megy, kábé fél órával előbb érkezünk a kis udvarra. Aztán csak el kell bújnunk, és követni őt, ha felbukkan.

- Mi lesz Flintlockkal? – kapta fel a fejét James. – Nem fog rájönni, hogy nem akkoriban vagyunk diákok? Mi lesz, ha azt hiszi, behatolók vagyunk, vagy ilyesmi?

- A kőtrolloknak van egy fura tulajdonságuk – vigyorodott el Zane. – Nem úgy érzékelik az időt, ahogy mi. Tudtad például, hogy miután megszületnek, gyakorlatilag *visszafelé* öregszenek? Ahogy telik az idő, ők egyre fiatalabbak lesznek! Becsszó! Rose utánanézett nekem a roxfordi könyvtárban. Ő a mi kis privát kutatórészlegünk.

- Hogy érted, hogy visszafelé öregszenek? – értetlenkedett James. – Mármint Flintlock most fiatalabb, mint mikor több évszázaddal ezelőtt Amerikába érkezett?

Zane vállvonogatva biccentett.

- Valahogy úgy. Sok troll próbálja *megtanulni*, hogyan öregedjen előre, mint mi, főleg azok, akik emberek között élnek és dolgoznak. Tudod, ha Rómában vagy... A lényeg, hogy Flintlock az időről alkotott felfogása elég zavaros. 1859-ben is

emlékezni fog ránk valamilyen szinten, mivel a jelenben ismer bennünket.

- Ez tök bizarr – jegyezte meg Ralph két kanál gyümölcszselé között.

- Az – értett egyet Zane. – Akárhogy is, még ha rá is jön, hogy nekünk abban az időben nem szabadna ott lennünk, addigra már rég leléptünk az öreg Iggy Magnussen nyomába.

James éppen válaszra nyitotta volna a száját, mikor hangos csattogást hallott a füle mellől.

- Mi a fené!? – kiáltott fel, és kezével a fejéhez kapott. – Szedjétek le!

- Nyugi – nevetett Zane. – Csak egy piros kupidó. Megjelöltek, James. Jobb, ha keresel valakit, akit megcsókolhatsz.

James abbahagyta a hadonászást, ám addigra a papírkupidó piros és rózsaszín szemekből álló papírláncot kötözött a nyaka köré, és most úgy fogta a végét, akár egy pórázt.

- Tessék? – csattant fel. Bandzsa pillantást vetett a vállára röppenő kis alakra. – Kizárt. Nekem nincs barátnóm, vagy ilyesmi.

- Ez a lényeg – erősködött Zane, és kezdte ellökdösni barátját az asztaltól. – Így lesz barátnőd.

James képe elvörösödött.

- Nekem nincs szükségem segítségre e téren!

Ralph vigyorogva vállat vont.

- Kupidó nem ért egyet.

- És mi van, ha egyszerűen csak letépek magamról?

Zane figyelmeztetően rázta a fejét.

- Úgy nem törheted meg a bűbájt, haver. Lehet, hogy csak papírból készültek, de nagyon *makacsok*. Öt perc sem telik bele, és szálanként tépi ki az összes hajad. Hamar elfajulhatnak a dolgok.

James ingerültséggel vegyes zavarodottsággal hagyta, hogy Zane felnoszogassa a helyéről. Ahogy körbepillantott a helyiségben, jó néhány lányt látott rózsaszín szívekkel és kupidókkal a hajában, gallérján vagy a nyaka körül. Szinte azonnal elkapta róluk a pillantását, nehogy akár csak felmerüljön bennük, hogy szemkontaktust próbál teremteni.

- Óóó! – rikkantotta Zane. – Julie Margolissnak rózsaszín szíve van! Ő már végzős, *biztosan* tud neked tanítani egyet, s mást a csókolózásról! Rajta, menj oda hozzá!

- Nem! – sziszegte James. Szemlesütve elindult, át az asztalok között. Menet közben húzta maga után a kupidót, de az csak szorosabbra vont a papírláncot a nyaka körül. – Meglátjuk, mit szólna egy kis meleg vízhez a láncodon, te kis imp – szólt oda neki James, úton a mosdó felé. – Próbálj csak ázóttan csimpaszkodni belém, mint egy...

Amikor beleszaladt valakibe, és majdnem mindketten felbuktak az ütközés erejétől, a folytatás a torkára forrt.

- James! – hallatszott egy meglepett lányhang, mire James akaratlanul is felnyögött.

- Ööö, szia, Lu – köszönt, és az addig rózsaszín arca most téglavörösbe váltott. – Bocs. Nem láttalak.

- Én se téged – ismerte be a lány, kerülve James pillantását, és egyre csak a vállát

ráncigálta. Oda úgy tapadt egy piros szív, mint valamiféle mágikus mágnes. – Én éppen úton voltam a...

James látta a szörnyűséges zavart az unokatestvére arcán, és azt is észrevette, hogy a lány nem akar a szemébe nézni.

- Figyelj csak, Lu – szólt halkán, mire a lány végre rápillantott. Gyors levegőt vett, aztán kibökte. – Bocs a múltkoriért. Nagyon taplómód viselkedtem. Őszintén meg kellett volna kérnem téged, nem pedig ködösíteni. Meg tudsz nekem bocsátani?

Lucy a fiú arcát fürkészte egy pillanatig, aztán kissé felvonta a vállát.

- Már aznap éjjel megbocsátottam – ismerte be szégyenlősen. – Képtelen vagyok sokáig haragudni rád, bármennyire is szeretnék. Márpedig néha *nagyon* szeretnék.

James lopva körbepillantott, hogy nem figyel-e őket senki, aztán közelebb hajolt a lányhoz.

- *Akkor* nem csaptalak be, mikor elhívtalak a Halloween bálba, Lu – szólt komolyan. – Azért hívtalak el téged, mert tudtam, hogy veled jól fogok szórakozni, és így is volt. Te is jól szórakoztál, ugye? Nem akartam semmit... ööö... összekutyulni.

Lucy megrázta a fejét, majd lesütötte a szemét.

- Ne folytasd, James! Már így is szörnyen érzem magam. Csak engedj, hadd osonjak ki a női vécébe, hátha le tudom szedni magamról ezt az ostoba szívet.

James felvillantott egy szégyenlős mosolyt.

- Én is épp erre készültem – ismerte be. – Mármint nem a női vécében... értelemszerűen. Ki akartam... öhm... - Elakadt, mivel ahogy a lányra nézett, egy egészen váratlan ötlet jutott az eszébe. Valószínűleg hatalmas számárság az egész, most azonban ez egyáltalán nem számított.

- Ööö – kezdte, mire a lány felnézett rá. Lucy szeme óriási volt, mélysötét, és óvatos kíváncsiság csillogott benne. – Ööö – ismételte James, és nagyot nyelt. – Én... tudom, hogy unokatestvérek vagyunk, meg minden, de nem vér szerint. Mi lenne, ha egyszerűen...

Lucy hirtelen elsodorta a diákok sikoltozó, kacagó áradata.

- Elbaltáztad az esélyedet *ezzel* a kis Vámpírral, Potter – vigyorgott Gobbins, átkarolva Lucy vállát. – Aki szunyál, póru jár!

Azzal gyors cuppanós pusztit nyomott Lucy szája sarkára, mire a papírszív azonnal leröppent a lány válláról, és kilőtt a büfé belseje felé. Lucy duzzogással vegyes elképedéssel tapogatta meg a száját.

- Boldog Valentin napot, Lucy! – kiáltotta vigyorogva Gobbins, miközben elhárított. Lucy elpirulva mosolygott zavarában.

James mélyet sóhajtott, arca szinte lángolt.

- Igen – szólt komoran. – Boldog Valentin napot!

Mielőtt Lucy bármit is felelhetett volna, James sarkon fordult, és a nyakára akaszkodott kupidót maga után ráncigálva besietett a fiúvécé ajtaján.

- *Mondtam, hogy nem tudod lépni* – súgta Zane néhány órával később, miközben a fiúk átlopakodtak a sötét parkon, a fluxusfűz irányába.

- Ne is emlékeztess rá! – reccsent rá James. – Felejtsük el a történeteket, oké?

- Még szerencse, hogy Newt mama észrevett a folyosón, és tudta, hogyan hívjon magához egy szívet – rázta a fejét Zane. – Mostanra már tuti kopasz lennél. Egyébként jól csókolt?

James halkan felhorkantott.

- Azt hallottam, régebben elég csinos volt – morfondírozott Ralph.

Zane elgondolkodott barátja megjegyzésén.

- Talán *nagyon-nagyon* régen.

- *Befejeznétek végre?* – sziszegte hangosan James. – Majdnem ott vagyunk. Nálad van a papír?

- Nálam – húzott elő Zane egy darab pergament a zsebéből. – Reméljük, működik.

A trió csendesen bebújt a fluxusfűz földig hajló ágai alá. Körülöttük a kampusz néma volt és koromsötét, a szikrázó csillagoktól telehintett égen méltóságteljesen ragyogott a hatalmas holdkorong.

- Azt hiszem, először fel kell olvasnod – vélekedett Ralph. – Aztán pedig dobd be abba a kis üregbe, a törzsön.

- Jól van, tudom – morgott Zane. – Kezdjünk bele!

A szőke fiú széthajtogatta a papírost, és szemügre vette a hold fényében. Nagy levegőt vett, aztán hangosan olvasni kezdte:

- Fluxusfűz, mi hárman kérünk... ha teljesíted, tők tuti lesz... október nyolc úti célunk... ezernyolcszázötvenkilenc.

Zane a szemét forgatva összetekerte a pergament, és behajította a fűz törzsén lévő lyukba.

- Tők tuti lesz? – ismételte Ralph kaján vigyorral.

- Próbálj *te* találni valami értelmes rímet az ötvenkilencre – felelte Zane harapósan –, majd meglátjuk, mivel rukkolsz elő.

- Szerinted működni fog? – pillantott körbe James.

Válaszként a fa ágai sugdolózva mocoogni kezdtek körülöttük. A fluxusfűz lombja mögötti csillagok lassan megmozdultak, és odébb kúsztak a tintafekete égbolton.

- Valahova megyünk, azt biztos – szólta Zane. – Reméljük, minden rendben lesz, és nem a kőkorban kötünk ki.

- Ugye csak viccelsz? – kérdezte Ralph idegesen, de egyik barátja sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon neki.

Ahogy a lombzat egyre inkább belejött a sutyorgó vonaglásba, az idő is elkezdett visszafelé pörögni. Az éjjel világos nappalba váltott, majd gyorsan újra

éjszakába. A nap és a hold egyre gyorsabban és gyorsabban űzte végig egymást az égen, majd végül egyetlen ragyogó sávvá álltak össze, ahogy a napok összefolytak. Ismét beköszöntött a tél, majd el is múlt, az elsárgult levelek felröppentek a fákra, és az őszi narancssárga színek a nyár rikító zöldjébe váltottak. Az évszakok összeolvadtak, az évek évtizedekké váltak, ahogy egyre csak pörgött az idő hátrafelé. Végül a fluxusfűz ostorszerű ágai kezdtek ellazulni. A levelek csattogása újra sejtelmes suttogássá szelídült, a nap visszanyerte saját gömbalakját, majd átbukott a horizonton, és hűvös éjszaka kúszott a helyére. A most keskeny sarló alakjában ragyogó hold felkaptatott az égre, aztán lassan megállt.

- Nos – szólt Zane akaratlanul is suttogóra fogva –, megérkeztünk. Remélem.

- Honnan tudjuk, milyen évet írunk? – kérdezte James, miközben kibújtak a fa alól a kőfallal körbevett gyomos kertbe, mely a mugli Philadelphia bejárataként szolgált. – Csak várunk, és reméljük a legjobbakat?

Ralph biccentett.

- Nem hinném, hogy volna más lehetőségünk. Biztos vagy benne, hogy tudod a varázsigét, ami visszavisz minket a suliba?

- Az könnyű – súgta Zane. – Már ezerszer hallottam, és sosem változik igazán, már ha tudja az ember, hogy éppen pontosan mikor tartózkodik az Aleron. Warrington segített kidolgozni, szóval azzal nem lehet gond.

- Psszt! – intette csendre Zane-éket James, és oldalra tartott karjával megállította őket. Állával a kapu irányába bökött, és súgva így szólt: – Nézzétek!

A két fiú kimeresztette a szemét, és így már ők is megpillanthatták Flintlock ücsörgő alakját. Pihenő helyzetében üldögélt, amiben egészen úgy festett, mintha valaki egyszerűen egy rakás mohos követ hagyott volna a zárt kapu mellett. Néhány másodperccel később lovak patáinak kopogása hallatszott a falon túlról, és mikor egy árny haladt el az utcán, kerekek zörgése verte fel az éjszaka csendjét.

- Ló húzta fogatok – súgta Ralph. – Kezdetnek nem rossz.

James bólintott. A három fiú lekuporodott a magas gyom között, az udvar legtávolabbi sarkában.

Várakozás közben a fal fölött feléjük úszó hangokat hallgatták, a város zajait. James távoli kiáltozást és nevetést is hallott, alighanem a folyónál dolgozó embereket. Csengőszó és sípjel jelezte a sötét vízen úszó hajók útját. A hűvös szellő füst, lótrágya és rothadó halak bűzét sodorta be a kis udvarra. Néhány perccel később harang bongott fel egy közeli toronyban, majd nyolc kondulás után lassan elnémult.

- Most már bármelyik percben itt lehet – súgta Zane, le sem véve tekintetét a fluxusfűzről.

- Remélem, siet – felelte Ralph halkán. – Kezd elzsibbadni a lábam.

Újabb óráknak tűnő percek teltek el. Jamesen kezdett eluralkodni a félelem, hogy rosszul határozták meg a dátumot. Már éppen szólásra nyitotta volna a száját, mikor a fa mocorogni kezdett.

- Ez az – súgta harsányan Zane. Szeme majd kigúvadt az izgalomtól. – Lapuljatok a földhöz, akkor nem vehet észre!

James lehasalt a gazban, és csak remélni tudta, hogy a sötétség és a túlburjánzott növényzet elég lesz az elrejtésükhöz. A fa mozgása csakhamar egyre gyorsabb lett, és elrejtette szem elől a lombok alatti részt. James lélegzetvisszafojtva figyelt. A

fluxusfűz egy utolsót rándult, halk sóhajra emlékeztető hangot adott ki, aztán az ágai ellazultak, és egy határozott megjelenésű férfi lépett ki közülük.

Kétség sem fért hozzá, ki a jövevény. Még a sötétben is jól kivehetőek voltak Ignatius Magnussen rövidre nyírt, őszes haja és durva vonásai. A kételyek utolsó morzsáját is elsöpörte, mikor a férfi a földre koppintotta sétabotját, és James meglátta a holdfényben megcsillanó, kampós fejet formázó markolatot.

- Ébredj, barátom – szólította meg Magnussen Flintlockot. Zengő hangjában félreismerhetetlen brit akcentus csengett. – Még van egy kis dolgom ma este, aztán sose látsz többé.

Flintlock lassan megmozdult, mely egy fordított kőlavínát indított el.

- Professzor – mondta a troll az előtte álló férfit méregetve. – Attól tartok, nem engedhetem át. Maga Franklyn kancellár rendelkezett így.

Magnussel lehajtotta fejét, és barátságosan közelebb lépett.

- Ebben biztos vagyok, barátom – szólt. – De nézz csak ide...

Azzal Magnussen felemelte botját, és feltartotta a vasfejet, majdnem a troll szemmagasságába. A kőtroll arcát zöldes fény világította meg, gyémánt szemei egy pillanatra felragyogtak, aztán Flintlock megdermedt.

- Nyisd ki a kaput! – utasította Magnussen, és mostanra minden nyájasság kiveszett a hangjából. – Különben szétzúzva visszaküldelek a föld gyomrába, ahol az apró kavicsoknak semmiféle emléke nem lesz, milyen alakot formáltak egyszer.

Flintlock akadozva, mintha egy ügyetlen bábmester mozgatta volna, a kapu felé nyúlt. Egyetlen gyors mozdulattal kitárta, a rácsokra felfutott indák recsegve szakadtak szét.

- Köszönöm, barátom – mondta könnyedén Magnussen, és leeresztette a botot. Lobogó köpennyel átlépett a kapun, és eltűnt a mögötte húzódó utca sötétjében.

- Ez egy Imperius átok volt – szólt Zane megrökönyödve. – Megimperiózta Flintlockot!

- Gyertek! – pattant fel James.

- De mi lesz Flintlockkal? – kérdezte Ralph. – Mi van, ha meg akar állítani?

Zane odaballagott a nagy kőtrollhoz, és óvatosan megkopogtatta a térdét.

- Nem hinném, hogy a közeljövőben bármit is felfogna a környezetéből – mondta megborzongva.

Mikor elhaladt mellette, James szemügyre vette a troll arcát. Flintlock szeme vakon meredt előre, tompán csillogott a hold fényében. Leginkább egy gépre hasonlított, amit ideiglenesen kikapcsoltak.

- Menjünk – biccentett Zane higgadtan. – Magnussen jobbra fordult. Siessünk, nehogy elveszítsük szem elől.

A három fiú szilárd elhatározással lépett ki a nyitott kapun a tizenkilencedik századi mugli Philadelphiába.

James első pillantásra úgy találta, hogy a mugli Philadelphia nem sokat változott a majdnem kétszáz év alatt.

Az utcák keskenyebbek voltak, és macskakő borította őket aszfalt helyett, a járdát pedig durva kőlapokkal rakták ki, melyek enyhén lejtettek a téglákkal kirakott vízelvezető árok irányába. A modern utcalámpák helyett is gázlángok égtek az utak mentén, azonban a házak külsején semmi változást nem vett észre, leszámítva, hogy az ablakokból hiányzott a televíziókészülékek pislákoló fénye. Időnként egy-egy fekete fogat vagy hintó robogott el mellettük, melyet hatalmas lovak húztak. Az állatok figyelmét fekete szemellenző irányította az útra, a lószerszámok halkan nyikorogtak és csilingeltek.

- Sokkal könnyebb dolgunk volna, ha több ember lenne az utcán - súgta Ralph, ahogy Magnussen nyomába eredtek. - Ha csak egyszer is hátranéz, azonnal kiszúr bennünket.

- Sétáljatok lezseren - motyogta Zane -, és próbáljatok az árnyékban maradni.

Magnussen fűgén lépkedett, köpönyege úgy lobogott mögötte a csípős szélben, akár egy denevérszárny. A három fiúnak időnként kocognia kellett, nehogy lemaradjanak a szűk kis utcákon kanyargó férfitól. Magnussen nyilván pontosan tudta, merre tart, és egy percet sem akart elvesztegetni. A fiúk a tanár nyomában hamarosan egy másik kerületbe érkeztek, ahol a házak sokkal nagyobbak voltak, és a legtöbbet kovácsoltvas kapuval kiegészített alacsony kőfal vette körül. A gázlánggal égő utcalámpák itt sokkal sűrűbben álltak, és az épületek ablakaiból is ragyogó fény áradt, így a trió egyre nehezebben tudott az árnyékok között maradni. Magnussen azonban egyszer sem nézet hátra, még akkor sem, mikor éles kanyart vett, és betért egy szűk sikátorba.

- A folyó felé tartunk - jelentette Zane súgva, ahogy maguk is befordultak a sarkon. - Öveket becsatolni.

- Hogy érted? - kérdezte Ralph. - Hajóra szállunk?

- Úgy értem, hogy tartsd nyitva a szemed, Ralphinator - felelte Zane sötéten. - A mi időnkben ez a környék elég züllött. Nem hiszem, hogy ebben a korban sokkal jobbra számíthatnánk. Néha pillantsatok a hátatok mögé!

Szerencsére ezután sokkal könnyebb volt a fiúk dolga, mivel az utcák egyre keskenyebbek lettek, és telis-tele voltak taligákkal, egymás hegyére-hátára dobált ládákkal és hordókkal, meg éjszakára leparkolt fogatokkal. A sötét kapualjakban alakok mozogtak, vagy az út szélén bandukoltak, lábuk csobbanva lépdelt a lejtőn a folyó felé csörgedező pocsolyák vizében. Jamesnek feltűnt, hogy mostanra elég közel kerültek Magnussenhez, hogy hallják a járóköveken kopogó cipőjének tompa koppanásait.

- Meddig megy még? - suttogta Zane, miután mind besiettek egy sor üres szekér mögé. - Már majdnem elértük a vizet. Az ott már a rakpart. Utána nincs semmi, csak a folyó.

Magnussen hirtelen megtorpant, és hátrafordult. James torkában dobogó szívvel bukott le a legközelebbi kocsi mögé, Ralph és Zane sietve követték a példáját. Egy hosszú, feszült pillanattal később mertek csak átlesni a kocsi alatt, álluk a nedves kövezetnek nyomódott.

A tanár ujjával a sétabotot kopogtatva, szemét összeszűkítve pillantott körbe a

keskeny kereszteződésben. Végül úgy tűnt, elégedett azzal, amit lát, mert előre fordult, és besétált egy még szűkebb sikátorba.

- Az nem egy zsákutca? – súgta James. Zane biccentett.

- Gyertek, közelebb tudunk menni, ha elbújunk a törött ládák mögött.

A trió amilyen halkán csak tudott, a sarokhoz osont, és elrejtőzött egy rakás egymásra halmozott láda árnyékában. Talpuk alatt kisebb lécek roppantak, ahogy a téglafalhoz lapulva belestek a sikátorba.

- Tényleg zsákutca – erősítette meg sejtésüket Ralph. – Viszont a végén van egy kis lépcső, meg egy ajtó. Olyan, mint valami olcsó kis bérház.

Zane maga is kidugta fejét a sarok mögül, és a sötétbe meredt.

- Látsz nyomát Magnussennek?

- Nem – rázta a fejét Ralph. – Biztos bement. Gondoljátok, hogy ez az ő lakása? Bérelt volna egy lakást az iskolán kívül?

James bólintott.

- Kellett neki egy hely, ahol elrejtette a patkót, és ahol senki sem érzékelte az erejét. Amíg odafent volt, a múzeumban, a nyoma elveszett a többi mágikus eredetű ereklye háttérzajában. Viszont amikor elhozta, titokban kellett tartania. Valószínűleg keresve sem találhatott volna ennél jobb helyet.

Ralph visszahúzta a fejét, és hátát a koszos tégláknak vetette.

- Na és, hogyan szerezzük meg tőle a patkót?

Zane összedörzsölte kezeit a hideg ellen.

- Így van. Mi a terv, James?

- Én mondom meg? – vont a szemöldökét James. – Azt hittem, *te* dolgoztad ki a részleteket.

- Én szállítottam a verset, amivel idehozott minket a fluxusfűz! – tárta szét a karját Zane védekezően.

Ralph aggódalmas képpel járatta tekintetét Zane és James között.

- Én meg, ööö, én találtam azt az öreg zombit, Straidthwait professzort! Nélkülem eszünkbe sem jutott volna idejönni!

- Álljunk meg egy szóra – tartotta fel a kezét James. – Azt akarjátok mondani, hogy eddig eljutottunk, és egyikünknek sincs semmiféle terve, hogyan szerezhethénk meg a patkót Magnussentől?

Zane vállat vont.

- Mi lenne, ha egyszerűen kiküldenénk Ralphot a Godzilla pálcájával? Én bármikor a te pálcára fogadnék a gonosz bot ellenében, Ralphinator.

- Kizárt, hogy párbajozzak azzal a fickóval – rázta vadul a fejét Ralph. – Azok után, amit a portrék meséltek arról az emberről, szó sem lehet róla. Az a pasas egy hidegvérű gyilkos!

James higgadtan bólintott.

- Ez igaz. Halál óvatosnak kell lennünk.

- Vagy egyszerűen csak meghalunk – nyelt egy nagyot Zane.

- Ne hozd ránk a frászt – szólt rá James. – Még követnünk kell a Nexus függönyhöz. Út közben kitalálhatunk valamit.

- Hát persze – felelte Zane. – Mert a menet közben kitalált terveink mindig olyan remekül beváltak.

- Csss! – piszogte le barátait Ralph, aki időközben ismét kilesett. – Itt jön!

Valahol a sötétben puffanva becsukódott egy ajtó, majd rögtön utána léptek koppantak a rozoga lépcsőn. James és Zane gyorsan csatlakoztak Ralphhoz, és a három fiú együtt figyelte, amint Magnussen professzor sötét alakja végigsétál a sikátoron. Léptei halkán loccsantak a pocsolyákban, a bot csillogó markolata szinte derengeni látszott.

- Hé! - csattant fel váratlanul egy férfi hangja, mire James, Zane és Ralph rémülten felugrottak. Magnussen is megtorpant, és óvatosan körbekémlelt, akár egy prédáját féltő vadállat. Néhány másodperccel később a hang ismét megszólalt, és habár kissé riadtan csengett, süttött belőle a makacs elhatározás. - Tudta, hogy vissza fogsz jönni - szólt, majd hitetlenkedve felnevetett. - Azt mondtam neki, megőrült. Sosem jönnél vissza azok után, ami történt. De most itt vagy, teljes életnagyságban.

Magnussen nem mozdult. Bársonyos hangja mintha meghatározhatatlan irányból, egyszerűen csak a sötétségből érkezett volna.

- Hátrányban vagyon önhöz képest, barátom - mondta. - Lépjen ki a fényre, hogy láthassam.

- És hogy aztán ugyanazt tedd velem, mint amit *vele* tettél? - vakkantotta a hang idegesen. Szavaival ellentétben azonban az alak kilépett a sikátor szájába. Fiatalember volt, alig húsz éves, csupa csont és bőr, fején keménykalapot viselt. Vállán nadrágtartó lógott, de a több számmal nagyobb flanelnadrág így is alig maradt a férfin. Csupán ötméternyire állt Jamesék búvóhelyétől.

- Találkoztunk már, jó uram? - kérdezte Magnussen nyugodtan, és tett előre egy lépést.

- Ó, igen, találkoztunk - köpte a férfi. - Habár kétlem, hogy emlékeznél rá. Fredericka még beszélt is rólam neked. Attól félt, hogy esetleg téves feltételezéseket alkotsz róla, egy nagyvilági fickó, mint te, leereszkedsz a trónusodról, és egy közönséges varrónő szolgálatait veszed igénybe. Hallottam, hogy bámultad őt, mikor elvitte a megfoltozott kabátot és körgallért, mintha méricskélted volna, akár a hentes egy darab húst. Elmondta neked, hogy vőlegénye van, csak hogy tudd, mi a helyzet. Engem azzal nyugtatgatott, hogy ne aggódjak, tudja kezelni a helyzetet, és szüksége van a pénzre, amit te fizetsz. Ám kiderült, hogy igaza volt veled kapcsolatban. Szegény, kicsit Fredericka, a légynek sem tudott volna ártani. Te tényleg egy *hentes* vagy. Meggyilkoltad, *megcsonkítottad* őt, aztán ott hagytad az utcán, hogy megtaláljuk. Most pedig itt vagy, visszajöttél a büntett helyszínére, mintha mi se történt volna.

- Azt hiszem, félreértés történt, jó ember - csitítgatta Magnussen, és még közelebb lépett. Jamesnek, aki kívülről szemlélte az eseményeket, az egész olyannak hatott, mint mikor a macska becserkészi a zsákmányát. James lassan előhúzta zsebéből a varázspálcáját. Inkább csak érezte, mint látta, hogy Ralph és Zane szintén így tesznek.

- Helen megmondta, hogy visszajössz - mondta a férfi, aztán már-már hisztérikus kacajra fakadt. Oldala mellett egy hosszú feszítővasat tartott. - Helen Fredericka kishúga. Néha megérez dolgokat. Nem hittem neki, legalábbis nem teljesen. De tudod mit? Épp eléggé hittem neki, hogy szemmel tartsam ezt a sikátort. Mikor láttam, hogy ma ide jössz, láttalak, amint itt állsz, és úgy nézelődsz, mintha tiéd volna a környék, alig hittem a szememnek. Helennek igaza lett. Visszajöttél.

A férfi a feszítővasat a magasba emelve megindult előre. Úgy tűnt, nemigen van

tudatában a tetteinek.

Magnussen még mindig nem mozdult.

- Ide figyeljen, jó ember – szólt, és hangjában mintha mosoly bujkált volna.

A vézna fiatalember hirtelen vadul hadonászva a levegőbe emelkedett, a feszítővas pedig kiröppent a kezéből, majd hangos csörgéssel földet ért egy pocsolyában. Egy pillanattal később a férfi nagyot nyekkenve landolt a sikátor végében, egy hordókból rakott torony tetején. A hordók tompa dübörgéssel temették őt maguk alá.

- Mennyi rútság! – sóhajtotta Magnussen, és lassan a szűk kis utca vége felé fordult. – Mikor tanulnak végre ezek az emberek...

Egy hordó döngve odébb pattogott, ahogy a sovány férfi ismét talpra állt. Sápadt arca szilárd elhatározást tükrözött.

- Nem tudom, *ki* vagy *mi* vagy, te démon – sziszegte –, de nem hagyod el többé ezt a sikátort. Frederickáért...

- Tudja – hajtott fejet Magnussen –, most, hogy mondja, az ifjú hölgy valóban említette önt. A neve William, igaz? Igen. Ami azt illeti, a nevét sikoltozta, mikor élete a végéhez közeledett. Nem hittem volna, hogy addigra képes lesz ilyesmire, de ez is csak azt mutatja, mennyiben eltérhet az elmélet és a valóság. Nagyon tanulságos lecke volt. Mondok önnek valamit. Hálából megadom önnek a szíve legnagyobb vágyát: segíték újra csatlakozni a drága elhunyt Frederickához. Talán ön is az *ő* nevét fogja sikoltozni.

Az ösztövére férfi látszólag nem is hallotta Magnussent. Felkászálódott, és az idősebb férfi felé kezdett sántikálni, egyetlen fegyverét, karmokként behajlított csupasz ujjait maga előtt tartva. A sötétben Magnussen rosszindulatú mosollyal felemelte a botját.

- Ne! – kiáltotta James, és pálcáját szorongatva kiugrott a fedezéke mögül. Hangját azonban elfojtotta egy hangos, visszhangzó durranás, mely csaknem fülsüketítő volt a szűk sikátor zárt terében.

Túl késő!, gondolta James lázasan, még mindig Magnussen hátának szegezve a pálcát. *Megölte!* A vézna férfi, William, azonban csak nem akart elesni. James vakon pislogott a kis utca sötétjébe, és várta, hogy Magnussen átka működésbe lépjen. Ehelyett Magnussen leeresztette a botját, majd ki is ejtette azt a kezéből. Csörömpölve gurult arrébb. Egy pillanattal később maga Magnussen rogyott térdre.

- Hogyan... - hebegte Williamre meredve. Magnussen a sikátor közepén lassan, esetlenül előre bukott, arccal egy pocsolyába. Halott volt.

- Frederickáért – hallatszott egy lány halovány hangja. James oldalra pillantott. Egy fiatal nő állt mellette, aki alig lehetett idősebb nála. Magnussen holttestére meredt, arcán sápadt elégtétel ült. Kinyújtott kezében egy apró pisztoly csöve füstölgött.

- Frederickáért – ismételte elhalón –, a vőlegényétől, Williamtól. És tőlem, a hűgától. Helentől.

A Helen nevű lány látta a fiúkat, de úgy tűnt, nem igazán érdekli őt a jelenlétük. Zane, aki néha bölcsen az igazsághoz fordult, ha a szükség úgy hozta, egyszerűen csak annyit mondott neki, hogy a halott ember ellopott valamit az iskolájukból, így ő és a barátai követték, hátha vissza tudják tőle szerezni.

A még mindig erősen sántító Williamet meglepte ugyan Helen érkezése, de nem túlságosan. Letérdelt Magnussen teste mellé, felvette a férfi gonosz varázsbotját, majd egy gyors mozdulattal kettétörte azt a térdén. A hosszabb végét behajította a vízelvezető árokba, ám a markolatot még sokáig a tenyerén forgatta, és a holdfényben szikrázó fémarcot vizsgálta. Megrázkódott.

- A lopott holmitok elfér egy bársonyzacskóban? - kérdezte zord hangon, miután végignézett a testen.

- Lehet - biccentett James, és óvatosan közelebb lépett. Néhány lépés után megpillantotta Magnussen hason fekvő alakja mellett a zsinóros zsákocskát, mely még mindig az egykori tanár bal csuklója köré volt hurkolva. James legyűrve émelygését gyorsan leoldotta a halott csuklójáról a zacskót. Mikor végzett, a kéz tompa puffanással hullott vissza az utca kövére.

- Ti hárman... - nézett végig William a fiúkon. - Ti olyanok vagytok, mint ő, igaz?

James torkát mintha gombóc szorongatta volna, nagyot nyelt, és megrázta a fejét, ám meglepő módon Ralph volt az, aki válaszolt.

- Sajnáljuk, ami Frederickával történt - szólt komolyan. - Ez a férfi lehet, hogy a mi világunkból származik... de nem vagyunk olyanok, mint ő.

William tágra nyílt, ragyogó szemekkel Ralphra bámult, aztán lassan bólintott. Helen melléje lépett, és átkarolta a férfi vállát, azonban tekintetét még mindig nem vette le Magnussen holttestéről, mely mintha megigézte volna. Arca falfehér volt, és James azt gyanította, hogy a lány percekkel ezelőtt hányt, valószínűleg éppen azok mögött a törött ládák mögött, ahol korábban ő, Zane és Ralph rejtőzködtek.

- Nem tudom, mi van abban a bársonyzsákban - szólt William összerézzenve. - És nem is akarom tudni. Ezzel vége. Ti mentek a saját utatokon, mi is a miénken. Megegyeztünk?

James biccentett. Érezte a patkó hideg súlyát a zacskó bársonyán keresztül. Lassan elhárított Magnussen testétől. Zane és Ralph követték, majd egy másodperccel később a három fiú lélekszakadva szaladt ki a sikátorból. Majdnem az egész utat futva tették meg az Alma Aleron kapujáig, ahol Flintlock még csak most kezdett magához térni a kábulatból, amelyet Magnussen szórt rá. A köttroll emlékezett rájuk azon a kifacsar fordított-idő miatti módon, ahogy azt Zane megjósolta, így engedélyezte nekik, hogy a fluxusfűzhez menjenek. Zane elmondta a ráolvasást, amely elvileg visszajuttatta őket az iskolába, mire a fa mocoogni kezdett körülöttük. A hold és a csillagok ismét előre pörögtek, és visszavitték őket az iskolába, a saját idejükbe.

Visszaúton James egész idő alatt a kezébe szorongatta a bársonzacskót, és ujjai újra és újra végigfutottak a benne lévő jellegzetes formán. Egyikük sem szólt egy szót se.

Nem volt rá szükség.

19. HASZONTALAN FELFEDEZÉSEK

- *Megölték?* - kerekedett el Rose szeme másnap, mikor felkeresték őt a szilánkon keresztül. - Agyonlőtték az utca kellős közepén?

- Tisztára, mintha valami film lett volna - bólogatott Ralph komolyan. - Csak ha élőben látod, nem olyan izgalmas. Inkább szomorú, döbbenetes és valahogy olyan... végleges. Nem csinált vissza semmit a történetek közül, legfeljebb tett róla, hogy ne történjen több rossz dolog.

- Szegény lány - rázta búsan a fejét Rose. - Lehet, hogy Magnussen megérdemelte, amit kapott, de neki annak tudatában kellett leélnie az életét, amit tett. Erre vannak a bíróságok.

- Na persze - legyintett Scorpius, aki a Griffendél klubhelyiségében lévő kanapé másik végén üldögélt. - Azt hiszed, hogy a mugli bíróság képes lett volna valaha is elkapni és elítélni egy Magnussenhez hasonlót? Kizárt dolog. Engem viszont sokkal jobban érdekel a patkó. Mutassátok!

James nagyot nyelt, aztán az ágyánál kezdett matatni. Mikor visszafordult, kezében már ott volt a matracra alól előbányászott bársonyzsák.

- Még nem találtunk neki megfelelő rejtekhelyet - magyarázta, miközben kioldotta a zacskó száját összefogó zsinórt, és a tenyerébe csúsztatta a jellegzetes alakú fémdarabot. - Ha Magnussen túlságosan erősnek találta a mágiáját, hogy a kampuszon tartsa, ez alighanem ránk is vonatkozik. Valaki megérezheti a hatalmát, és idejöhet szaglászni.

A szilánk elé lépett, és előre tartotta a patkót, hogy a túloldalról a barátai is lássák. A fém színe tompa volt, karcolások miriádja hálózta be, de a formáját

semmivel sem lehetett összetéveszteni. A hajlított élek mintha lilás fénnel csillogtak volna.

- Nagyobb, mint gondoltam – ismerte be Rose, közelebb húzódva a roxforti tükörhöz. – Olyan... nehéznek tűnik.

- Az is – biccentett James. – Mintha ott, ahonnan való, nem számítana annyira a gravitáció. És egy kicsit ragyog is. Így nem lehet látni, csak koromsötétben, ha egyetlen lámpa sem ég, de halványlilás fénnel dereng, mint az ég szokott néha, napnyugtakor.

- Szinte innen is érzem az erejét – szólott Rose csöndesen. – Igazatok van, minél előbb biztonságba kell helyeznetek.

- Legalábbis, amíg meg nem találjuk a módját, hogyan juthatnánk át a Világok közti világba – tette hozzá Ralph.

- Ez az igazán nagy problémánk – bólogatott James, mialatt visszavitte a patkót az ágyához.

A szilánk túloldalán Scorpius felsóhajtott.

- Á, igen. Egészen eddig mindenki meg volt róla győződve, hogy az a Magnussen professzor a Nexusba szökött a dimenzionális kulcs segítségével. Most viszont, hogy tudjátok, a fickóval igazából végzett egy mugli golyó, esélyetek sincs kideríteni, hol van a Nexus függöny.

- Azt hittük, ez lesz a könnyebb rész – jegyezte meg Ralph, és visszahuppant az ágyára. – Úgy volt, hogy követjük Magnussent a függönyhöz. Azt hittük az lesz a legnehezebb, hogyan vegyük el tőle a patkót.

James időközben visszadugta a patkót a matraca alá, és most felállt.

- Azért még nincs minden veszve – makacskodott. – Még ott van Magnussen másik fejtörője, ami szerint a Nexus függöny Roebitz szeme előtt hever. Zane már dolgozik az ügyön, habár nem sok jót vár tőle. Rengeteg Roebitz van a világon.

- Majd én is utánanézek kicsit itt, nálunk – biztosította Rose. – Talán nem is egy személy. Sosem lehet tudni.

James felsóhajtott.

- Kösz, Rose. Értékeljük a segítségedet. Petra is.

- Azért teszem, hogy segítsek neked és Harry bácsinak kideríteni az igazságot, James – nézett Rose az unokatestvére szemébe. – Ha ez Petrán is segít, annál jobb, de az az igazság, hogy én nem bízom benne annyira, mint te. Bocs.

James ismét felsóhajtott, aztán biccentett. Rose mögül Scorpius összeszűkült szemekkel, éles tekintettel figyelte őt. James jól tudta, hogy Scorpius nem, hogy nincs meggyőződve Petra ártatlanságáról, ő egyenesen gyanakszik rá.

Valahol mélyen, saját érzései alá temetve, James nem tudta emiatt hibáztatni.

Ahogy beköszöntött a tavasz, a főtér virágágyásai szép lassan megteltek

tulipánokkal, nárciszokkal és taticákkal. A taticák, mágikus változatok lévén, időnként lustán ásítottak, és a virágoskert felett döngicsélő méhecskék felé kaptak. A napok egyre hosszabbak és melegebbek lettek, és James végre örömmel pakolta be a téli köpönyegét a gardrób mélyére a dísztalár és a tartalék szemüveg mellé, mely utóbbihoz az édesanyja ragaszkodott, és amely apja régi okuláréja volt.

A klacskapdel meccsek sötét, hideg viadalokból üdítő játszmákká szelídültek, melyeket langyos estéken, a lemenő nap aranyló fényében játszottak. A Nagyláb csapat továbbra sem hagyta magát kiejteni a pontversenyből, néhány meccset megnyertek, annál is többet döntetlenre hoztak ki. Szerencsére, mivel az összesített helyük sokat javult az idény kezdete óta, a döntetlen mérkőzések technikai győzelmet jelentettek a narancs és kék csapat számára. Arra ugyan senki sem számított, hogy bejutnának a döntőbe, de legalább már azt is tudták, hogy nem adják olyan könnyen a bőrüket. James a szíve mélyén nagyon büszke volt a csapatra és arra a fejlődésre, amit általa értek el. Még ha ki is véreznek a szezon későbbi szakaszában, nem sokon fog múlni. És ami ennél is fontosabb volt: a többi csapat most már tisztelte a Nagylábokat. Vagy legalábbis nem gúnyolódtak rajtuk olyan nyíltan.

Oliver Wood továbbra is makacsul visszautasította, hogy másra is buzdítsa csapatát az alapvető bűbájoknál, azonban továbbra is engedélyezte a meccsmágia találkozókat, és James kezdte bevezetni csapattársait az Artis Decerto művészetébe néhány trükkel, amit előző évben tanult Kendrick Debellows professzor sötét varázslatok kivédése óráin.

- Itt nem csak arról van szó, hogy legyőzzétek az ellenfeleitek mágiáját a sajátotokkal - magyarázta. - A lényeg, hogy legyőzzétek a mágiájukat az *agyatokkal*, hogy tudjátok, mit fognak tenni, mielőtt ők maguk átgondolnák.

- Gondolatolvasás - vonta össze a szemét Gobbins szkeptikusan. - Sosem értettem igazán ezeket a vudu cuccokat.

- Ez nem vudu - rázta a fejét Ralph. - Csak azt kell tudnod, hogyan viselkednek általában az emberek, és abból kitalálhatod, hogy mit fognak tenni, mielőtt megtennék. Egyszerűbb, mint gondolnád. Az emberek sokkal kevésbé kiszámíthatatlanok, mint képzelnétek.

James szenvedélyesen bólogatott.

- Nézzük az Igorokat - állt fel. - Mondjuk, hogy a harmadik negyedben járunk, és tíz pont hátrányban vannak. Látjátok, ahogy három csipperjük felsorakozik a második kanyarban. Mire készülnek?

Jasmine a fejét rázva felnevetett.

- Cölöpverő manőverre. A legelső csippernél van a klaccs, és ha elveszíti, egyszerűen csak hátradobja a mögötte repülőnek. Így kétszeresen is biztosítják, hogy a labda eljut a gólkarikáig.

- Pontosan *erről* beszélek - mutatott a lányra James. - Nem kell megvárnunk, hogy tudjuk, mit fognak csinálni az adott helyzetben. Tudjuk, mi a bevált módszerük, így mi tehetjük az első lépéseket, küldünk pár öklelőt, hogy csapjon szét közöttük, mielőtt egyáltalán felsorakozhatnának. *Ez az Artis Decerto!*

- De nem csak ez - hajtotta oldalra a fejét Wentworth. - Voltak még azok az örült akrobatamutatványok, amiket a deszkán műveltél. Tisztára olyan voltál, mint egy fickó a *Cirque de Blaséból*.

- Anya tavaly elvitt az egyik előadásukra - kotyogott közbe Norrick.

Wentworth feléje fordult.

- És, tetszett?

- Ááá – legyintett Norrick. – Mikor a cirkuszra gondolok, köteltáncosokat látok magam előtt, oroszlánszelídítőket, piramisban álló elefántokat, meg ilyeneket. A bársonykötélen himbálózó és repülőszőnyegen jógázó sztreccsgatyás pasik nem az én világom.

- Hmm, pedig érdekesen hangzik – ismerte be Jazmine.

Norrick az égre emelte a tekintetét.

- Azért, mert te lány vagy.

- Kösz, hogy észrevetted – felelte Jazmine savanyú képpel. – Legalább mikor *Ralph* mondja, úgy hangzik, mintha ez jó dolog volna. – *Ralphra* mosolygott, mire az rögtön fülig pirult. Zavarodottan köhintett párat, aztán segélykérő pillantást vetett Jamesre.

- Igen – bólintott James, próbálván visszakanyarodni az előző témához, - Az *Artis Decertónak* valóban része a sok akrobatamutatvány is. Az aktuális szituációtól függően szerszámként, fegyverként vagy torpedóként kell használni az egész testet. Fejben összerakjátok a dolgokat, és nem csak, hogy tudni fogjátok, mit tesz majd a másik ember, már olyan pozícióba kell helyezkednetek is, hogy ki tudjátok védeni.

- Mint mikor a múltkor a *Zombi csipper* és öklelő közé kerültél! – húzta ki magát Wentworth ültében. – Úgy tettél, mintha nálad lenne egy klaccs, mire az öklelő gravitációs kutat lőtt feléd, de az utolsó pillanatban pörögve felrepültél, és az öklelő búbája a saját csipperjét találta telibe, és aztán belerohant, mert annyira meglepődött, mivel nem látta téled a másikat, amíg tótágast nem álltál, és mindketten kisodródtak a gyűrűkből, mint két vakegér! – Szeme kidüledt izgalmában, ahogy visszaidézte az emléket, aztán mély levegőt vett, és újra hátradőlt. – Az tök szuper volt!

- Zane biztosan nem értene egyet veled – motyogta *Ralph*. – Habár azt ő is elismerte, hogy szép megmozdulás volt.

- Igen – biccentett Wentworth felé James. – Pont úgy.

- De hogyan gyakorolhatnánk ilyesmit? – kérdezte egy másik játékos, *Luca Fiorello*, aki az ablak melletti sarokban foglalt helyet.

James határozottan feléje bökött.

- Jó kérdés – mondta. – A válasz ugyan nem fog tetszeni, de... nos... én, *Ralph*, *Zane* és *Cloverhoof* professzor összeállítottunk valamit a hátsóudvarban. Közel sem olyan jó, mint az, ami otthon van, a *Roxfortban*, ráadásul *Zane* és *Cloverhoof* professzor csak azzal a feltétellel segítettek megépíteni, hogy a *Zombi* csapat is használhatja, de higgyetek nekem: ez a legjobb módja az *Artis Decerto* megtanulásának. Gyertek, nézzétek meg!

James kivezette a csapatot a harmadik emeleti lépcsőfordulóra, ahol mindenki összegyűlt az ablak körül, és kinéztek a kúria fallal körbevett kertjébe. Egy pillanatig feszült, zavarodott csend állt be, aztán *Jazmine* szólalt meg.

- Hát ez mi? – kérdezte homlokráncolva. – És mire való?

James sóhajtva mulatott a helyzet iróniáján. A hátsóudvarban egy összetákoltt, fogaskerekekkel működő monstrum állt, tele fakapcsokkal, kerekekkel, buzogányokkal, lengősúlyokkal és kiálló pálcákkal.

- A vesszőfutáshoz kell – mondta. – És ez itt a legnagyobb ellenségetek.

Az Alma Aleron órái, melyek először egzotikusnak és furcsának hatottak, mostanra megszokottá és unalmassá váltak.

James kedvenc tárgyai a műszertan és a haladó szerves átalakítástan voltak (ez utóbbi az átváltoztatástan amerikai megfelelőjeként szolgált), valamint az elméleti gravitációtan (melyet még mindig Oliver Wood tanított) és az amerikai varázstörténelem Paul Bunyan professzorral. Mivel a professzor már az ország alapítása idején is hosszú és csodálatos életét élte, a vele megesett anekdotákkal színesítette az óráit. Némelyik sztori egyértelműen légből kapott volt, mint például ami a Sziklás-hegység eredettörténetét volt hivatott bemutatni (állítólag az csupán egy rakás kavics, amit a tanár egy vörösfenyő törzsével piszkált ki a bakancsa talpából), vagy a Nagy-tavak megalkotása (a történet szerint a medrük az óriás lábnyomaiból alakult ki azon a helyen, ahol Bunyan és a nagy, kék ökre, Bébé, az utolsó palacsintáért dulakodtak). Az egyik Vámpír fiú egyszer szembesítette Bunyan professzort a mesék túlzásával, hiszen habár elismerte, hogy a tanár valóban elég magas, de koránt sem annyira, hogy a Superior tó méretével vetekedő lábnyoma lehessen.

- Akkoriban talán nagyobb volt? - kérdezte a fiú, hamiskás mosollyal a szája szélén.

Bunyan professzor csupán horkantva legyintett egyet.

- *Én* mindig ugyanekkora voltam - felelte csillogó szemekkel. - De annak idején a világ sokkal kisebb volt. Ez tény és való. Kérdezze csak meg Wimwinkle professzort!

James gyanította, hogy Bunyan biztos benne, úgysem tenne ilyet senki, mivel a varázsföldrajz tanárt általános ellenszenv övezte, így hát az állításai tökéletesen biztonságban voltak. Ha James listát írt volna a legkevésbé kedvelt tantárgyaiból, a varázsföldrajz alighanem előkelő helyen végzett volna az élen. Azonban épp csak egy hajszállal maradt le attól a kibírhatatlan Persephone Remora tiltott praktikák és átoktanok órája. Úgy tűnt, Remora készakarva tartotta a távolságot Jamestől és a híres apjától, és ennek eredményeként a fiúval való viselkedése állandóan valahol a túlzott rajongás és a keserű féltékenység között ingadozott. James sosem tudhatta, hogy mikor csütörtök délután besétál a terembe, a professzor vajon hívni fogja, üljön hozzá közel, az első sorba - ahol aztán egész idő alatt cinkos kacsintásokkal és dühítően leereszkedő vállveregetéssel ostromolhatja -, vagy netán sötét, ingerült és türelmetlen pillantásokat lövell feléje, mivel a fiú láthatóan nincs elragadtatva az ő eredményeitől és „sötét fortélyaitól”. James legutóbbi esszéjére a tanárnő nemes egyszerűséggel az „ÍZETLEN +” érdemjegyet kanyarította nagy, piros betűkkel, alatta pedig egy kézzel írt megjegyzés virított: *„Egész ígéretes tehetséget mutatnál, HA kellő támogatást kapnál. Tudod, mikor vannak fogadóóráim. Keress fel!”*

- Most vagy beléd van zúgva, vagy egyszerűen csak meg akar mérgezni - vélekedett Zane, miután átfutotta a James dolgozatának tetején lévő írást. - És sosem tudhatod, melyik. Tőle az is kitelik, hogy egyszerre mindkettő.

- Kizárt, hogy az ő „kellő támogatását” kérném. Inkább kapok „ízetlen” fölélet egész évben, ha kell.

A terem elejében álló Remora összeszorított szájjal, összevont szemöldökkel feléje villogtatta a szemét.

A félév többi órája változó fokú unalommal, kihívással és esetenként furcsasággal telt. A mugli foglalkozástan, példának okáért, nagyjából a mugliismeret Alma Aleron-beli megfelelőjeként funkcionál, azonban rendkívüli – már-már kizárólagos – figyelmet szentelt a mugli karriereknek és munkakörülményeknek. A legtöbb tanóra beszélgetéssel telt, mely során kibeszélték a „vízhűtős szünet” és a „kávészünet”, valamint a „dolgozófülkék” és „irodák” közötti különbségeket, szóba került a felvonóban való utazás etikettje, hogy hogyan varázsolhatnak lopva muglik környezetében, és hogyan csevegjenek olyasfajta dolgokról, ami a legtöbb muglit érdekli, mint például a mugli sportok, televízió és időjárás. James maga nem igazán látta értelmét az órának, mivel a tervei szerint ugyanúgy aurornak akart jelentkezni, mint az apja, de a tanárnőjük, egy Heather Wocziak nevezetű, szörnyen kövér boszorkány (aki valamilyen különös oknál fogva szinte állandóan egy rózsaszín melegítőt viselt), ragaszkodott hozzá, hogy a mugli foglalkozásokban való jártasság „teljességgel elengedhetetlen minden boszorkány és varázsló számára a muglik és varázstudók szociális rendszerének jelenlegi felosztottságában”. James egy lemondó sóhajjal bólintott rá a professzor érveire, ám titokban megesküdt magának, hogy amint lecsengtek a vizsgák, igyekszik mindent elfelejteni, amit ezen az órán tanult.

A bájitalkeverés óra továbbra is érdekes kihívásnak bizonyult annak ellenére, hogy Petra már nem volt többé velük Baruti professzor tanársegédjeként. Az osztály még mindig szorgalmasan látogatta Shackamaxon régi városát, hogy a bájitalfőzés őslakos indián formáját tanulmányozzák, ám ezen kívül Baruti rengeteg időt szánt arra is, hogy különféle bájitalváltozatokkal ismertesse meg diákjait, a világ minden tájáról. Így került sor a keleti bűvteák, afrikai gözlények és az orosz hidegpácos tonikok bemutatására, melyek szinte mindegyikének az egyik legfőbb alapanyaga egy bivalyerős tiszta likőr, név szerint Stortch volt, ami könnyen megolvashatta az üstököt, ha az ember nem kezelte elő azokat vastag réteg nyákangolna-nyálkával.

James az egyik óra után odament Baruti professzorhoz, és megkérdezte tőle, hogy megy Petra sora.

- Ms. Morganstern remekül van - felelte Baruti derűsen, és felvillantotta lehengerlő mosolyainak egyikét. - Általában heti egy alkalommal találkozunk. Hiányzik neki a szabadság, de a franciája *très magnifique*.

James bólintott.

- Van már valami hír Keynes nyomozásáról? A szüleim nem mondtak róla semmit. Azt hiszem, azért, hogy ne aggódjak, de képes vagyok feldolgozni.

Baruti csücsörítve megrázta a fejét.

- Ne aggódjon amiatt, ifjú James úrfi. Ms. Morganstern sem teszi! Akkor ön mégis miért tenné? Ha a holnap bajt hoz, megoldást is. - Nagy, kérges kezével megveregette a fiú vállát, mire James bús képpel biccentett.

Az egyetlen tárgy, amiből valóban csapnivaló eredményeket ért el, az a számmisztika volt. Egy fiatal professzor, bizonyos Plumvole tartotta az órákat, akinek a tárgy iránti szenvedélye sokkal nagyobb volt, mint a tanári képességei, nem csoda hát, hogy James képtelen volt megjegyezni a hosszú, bonyolult formulákat és

szimbólumokat, amikkel a férfi mindig teleírta a táblát. Végül igénybe kellett vennie Plumvole professzor korrepetálását, melyet a tanár a főépület ötödik emeletén tartott, a saját irodájában. A professzor végtelen türelemmel magyarázta el újra és újra Jamesnek a pergamenen sorakozó képleteket, mialatt James az asztalon könyökölve, tenyerével a halántékát masszírozva próbálta értelmezni azokat. Az egyenleteket továbbra sem sikerült felfognia, azonban Plumvole annyira belelovallta magát a kiselőadásba, hogy fel sem tűnt neki, James szemernyit sem fejlődött.

Ennek eredményeként Plumvole végül James minden házi feladatát megoldotta, míg a fiú csak figyelt. A legutóbbi alkalom végén Plumvole szívélyesen csapkodta James vállát, és kijelentette, hogy kiváló eredményeket értek el. James csupán bólogatott, aztán jó éjszakát kívánva a professzornak kilépett az irodából.

Az igazgatóság épületének magas ablakain túl egyre sötétebb lett az égbolt, miközben James a földszint felé tartott. Mikor azonban elhaladt az egyik előadóterem nyitott ajtaja előtt, ismerős hang ütötte meg a fülét. Wood professzor tartotta óráját a főiskolás szintű diákjainak. Jamesnek eszébe jutott, hogy Wood eredeti tárgya a varázsetika, amit egyszer Zane „halálunalmasnak” titulált. Ennek ellenére James kíváncsi lett, így közelebb osont az ajtóhoz, és hallgatózni kezdett.

- Tehát - mondta éppen Wood, és a hatalmas tábla felé bökött a pálcája hegyével -, a beavatkozás kérdése elsősorban e három igen fontos fogalom körül forog: motiváció, jótét és visszahatás.

- Mielőtt egyáltalán felmerülne bennünk, hogy közbeavatkozzunk-e mugli társaink életébe, fel kell tennünk magunknak a kérdést, és *őszintén* válaszolni rá: egy: miért tesszük? Tényleg a muglik érdekében? Vagy valami más, önző oknál fogva? Kettő: miféle valódi jótét származna a beavatkozásból? Megéri a kockázatot? Ebben a kérdésben nem hagyatkozhatunk egyedül az érzéseinkre; pártatlanul és őszintén kell felelnünk. Végül pedig, de nem utolsó sorban: mik egy ilyesfajta cselekedetnek a lehetséges visszahatásai? Tegyük fel, hogy egy varázslótársunkat mugli rablók támadják meg egy sikátorban, és a vezérüket a társai szeme láttára kábítjuk el. A varázsvilág felfedése megéri a pénzt, amit a támadók esetleg elloptak volna? Ez egy egyszerű példa, mivel csak a pénz körül forog, így könnyű választani. De mi van, ha életek forognak kockán, nem pedig pár cent. Miénk az etikai döntés: ha megmentünk egy életet, de ezzel megsértjük a varázslók és muglik közötti kapcsolatot, amely több ezer más emberre kihat, megéri a beavatkozás?

- Nincsenek egyértelmű válaszok, de amint azt a példákból láttuk, bármilyen közbeavatkozás a muglik életébe, amely megsérti valamelyik felsorolt pontot, egyben veszélybe sodorhatja a muglik és varázstudók kultúrája között fennálló kényes egyensúlyt. Mint tudjuk, a könnyű válaszok mindig kecségetőek - az olyan válaszok, ami az érzelmeken, jóakaraton, és az alapvető igazságérzeten alapulnak -, ám a könnyű válaszok szörnyű eredményre vezethetnek. Ennek a felelősségnek a súlyát mi, nem pedig a mugli testvéreink viseljük. Nem könnyű megbirkózni vele, de ez nem azt jelenti, hogy bármikor lerázhatjuk magunkról. Figyelembe kell vennünk a tényt, hogy annak ellenére, mit érzünk, néha jobb - és sokkal felelősebb - úgy dönteni, hogy nem teszünk semmit. Néha nem bízhatunk vakon az érzelmeinkben. Néha a szív hazudik.

James nem értett meg mindent Wood szavaiból, de az utolsó mondat szinte letaglózta: *néha a szív hazudik*. Petra Morganstern valami hasonlót mondott. James

emlékezett rá, mikor hónapokkal korábban, érdekes módon, a Bibliáról, és azon is belül Ádám és Éva történetéről beszélgettek. Éva is hasonló súlyt cipelt, mint amiről Wood is beszélt – annak a felelősségnek a súlyát, hogy néha az, amit helyesnek vél, valójában a legrosszabb, amit tehet. *Nem volt gonosz*, mondta aznap Petra, miközben Baruti professzor vibráló szivárványesernyője alatt a fluxusfűz felé tartottak. *Csupán... félrevezették. Azt tette, amit a legjobbnak érzett. Néha... a szív hazudik*, mondta Petra akkor bús szemekkel. Most viszont, ahogy James visszagondolt, a lány ezt nem úgy mondta, mint aki hisz benne. Sokkal inkább olyan volt, mintha a gondolattal barátkozna, mint mikor az ember egy cipőt vagy kalapot próbálgatna, hogy lássa, hogyan áll rajta.

Erre a gondolatra James hátán végigfutott a hideg. Nem várta meg, hogy Wood professzor befejezze az óráját, megfordult, és aggodalmasan rázva a fejét elindult a folyosó végén lévő lépcső irányába.

Mire James kiért az épületből, és az Apolló kúria felé vette az irányt, már teljesen besötétedett. A park kihalt volt, nem látszott más fényforrás, csak az elszórt lámpaoszlopok és a diákszövetségek házainak ablakából kiszűrődő bágyadtan pislákoló derengés a távolban. Ahogy James elhaladt az egyik medence mellett, a fény egy nagy, sötét gömbön csillant meg. Az Oktogömb lassan forgott, visszaverte a hold sápadt ragyogását, belsejéből pedig továbbra is az alig hallható robaj szűrődött ki. James elgondolkodva megtorpant.

Magnussen professzor alkotta meg az Oktogömböt első kísérleteként, hogy egyszerre lássa át az univerzumot, és így meg tudja jósolni – és irányítani – a jövőt. Mindenki azt hitte, hogy Magnussen végül sikerrel járt: meg voltak róla győződve, hogy a professzor örökre elhagyta ezt az univerzumot, és átlépett a Világok közti világba. James azonban tudta az igazságot. Magnussen egy bosszúnak esett áldozatul, melyet a szörnyű tervének beteljesítése közben elkövetett cselekedeteivel vívott ki magának. Talán valóban járt a Világok közti világban, ahogy azt a Visszajátszó felvételén állította, de sosem tért oda vissza. Ahogy azt Kendrick Debellows mondta előző évben, az egyik óráján, az a harcos, aki vakon bíz a varázsereje fenségében, egy apró kavicsban fog elbotlani. Magnussen arroganciája nem ismert határokat, és lám, a lehető legapróbb kőben botlott meg – egy egyszerű, mugli pisztolygolyóban.

Jamesben még csak most tudatosult, hogy kis híján beavatkozott a múlt történéseibe. Pálcával a kezében előugrott a búvóhelyéről, és kész lett volna párbajozni Magnussennel ahelyett, hogy végignézze, amint a férfi megöli azt a muglit, Williamet. Ha csupán egy másodperccel hamarabb cselekszik, megjelenése alighanem akadályozta volna Helent a pisztoly elsütésében. Akkor mi történt volna? Magnussen mindannyiukkal végzett volna? Vagy talán Jamesnek, Ralphnak és Zane-nek lett volna esélyük felülkerekedni a professzoron, és ezzel megmenthették volna Helent a tudattól, hogy lelőtt egy embert? Hogyan befolyásolta volna ez a történelmet, és azok életét, akiket érintettek a történetek?

James összerázkódott, majd megsóválta a fejét. Woodnak igaza volt: félelmetes belegondolni a visszahatásokba. James majdnem megváltoztatta a történelmet, ráadásul elég drasztikus módon. Valamiért egészen biztos volt benne, hogy szerencsés, amiért elkésett fél másodperccel. Talán nem az volt a legjobb eshetőség, hogy Helen meghúzta a ravaszt, és megölte Magnussent, ám James a szíve mélyén

tudta, hogy sokkal rosszabb is történhetett volna.

De mi a helyzet a jelennel? James vajon most is beavatkozik? A szülei szavát vették, hogy nem vesz részt több grandiózus kalandban. Még Foltos, a macska is figyelmeztette a maga módján, mikor az Igor házba küldte, aztán pedig az Archívumban is felbukkant, nehogy megnézzék Magnussen professzor felvételét a Visszajátszóval. Vajon oda kellene figyelnie ezekre a jelekre? Az elején megpróbálta. De hogyan hagyhatná, hogy Petra börtönbe kerüljön olyasvalamiért, amit nem is követett el. Elvégre az ő felelőssége, hogy segítsen rajta, vagy legalábbis minden tőle telhetőt megtegyen, hogy felfedje az igazságot, mi történt valójában azon az éjszakán, mikor megtámadták a Sorsok tárházát, nem igaz?

Nincsenek egyértelmű válaszok, mondta Wood. James lassan megrázta a fejét, ahogy rájött, milyen igaz ez. Mély levegőt vett, aztán lehuppant az Oktogömböt medencéjét körbevevő alacsony falra. A nagy, fekete gömb hipnotikus lassúsággal forgott, és hozzá halkan morajlott.

- Mondd, Oktogömb - szólt James halkan, a hatalmas kőalakra meredve -, helyesen cselekszem? Vagy inkább el kéne felejtenem az egészet?

A gömb tovább forgott, mintha nem is akarná venni a fáradságot, hogy erre a bizonytalan kérdésre válaszoljon. Aztán egyre lassulni kezdett, és ködös betűk úsztak elő a gömb homályos mélyéből. James közelebb hajolt, és a holdfényben halványan derengő szavakra hunyorgott.

JOB, HA ERRE MOST NEM VÁLASZOLOK

James összevonta a szemöldökét. Tudta, hogy az Oktogömb állítólag sosem ad hasznos választ, de elvileg a felelet *mindig helyes*, bármilyen megfejthetetlen is. Úgy döntött, hogy újra próbálkozik, ezúttal egy sokkal konkrétabb kérdéssel.

- Jól van - sóhajtott. - Valami szörnyűséget fogok okozni azzal, hogy segítek Petrának?

A gömb felszínén lévő fehér szavak azonnal elhalványodtak. A szerkezet ismét forogni kezdett, először csak lassan, aztán egyre gyorsabban, míg végül onnan, ahol a kő a vízhez ért, vékony permet fröcskölt szét. Csak közel egy perccel később vett visszább a tempóból újra. A belsejében homályos alakok lebegtek, melyek idegőrlő lassúsággal szilárdultak meg. James közelebb hajolt, és a felszínen úszó betűkre meredt, melyek mögött a gömb mintha egy sötét, mély kút lett volna.

NEM

James újra és újra elolvasta ezt az egy szót, aztán megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőle. Talán az Oktogömbbel kapcsolatos legendák tévesek, elvégre ez elég világos válasz, amely hasznos és egyenes. Ha igaz is, akkor igazán nincs mitől tartaniuk, márpedig Zane szerint az Oktogömb mindig igazat mond, még ha azt nem is túl egyértelműen teszi.

Ahogy a kampuszon hideg fuvallat söpört végig, sejtelmesen sugdolózva a fák ágai között, James hátán ismét végigfutott a hideg. Felállt, továbbindult az Apolló kúria felé, és habár továbbra sem tudta, mi legyen a következő lépés, újra fűtötte a tettvágy. Se ő, se Ralph, se Zane nem ismerték a Nexus függöny helyét, vagy

Magnussen megmaradt fejtörőjének a megfejtését, ennek ellenére bizonyos fokú önbizalommal töltötte el, hogy még ha ki is derítik, nem rontanak el vele semmit.

Mögötte a sötétben az Oktogömb belseje derengeni kezdett. A szerkezet halk morajjal forgásba kezdett, ám előtte egy újabb szó úszott a korábbi válasz mellé: „TE NEM”. Ahogy a lassan forgó gömbön a felirat fakulni kezdett, a „TE” szó majdnem egy perccel tovább maradt látható a másiknál, mintha valami különleges, titkos nyomatékkal bírna.

Végül is, az Oktogömb válaszai mindig igazak. Ám *sosem* hasznosak.

Április harmadik szombatjának nagy részét a fiúk a Művésztorony könyvtárában töltötték, látszólag azért, hogy a házi feladataikon dolgozzanak, de igazából egy kis kutatómunkát is folytattak abban a reményben, hogy új nyomra bukkannak a Roebitz-fejtörővel kapcsolatban.

A könyvtár közvetlenül a torony tetőterében lévő múzeum alatt helyezkedett el, és összesen három emeletet foglaltak el a szédítően magas polcsorok, gurulós létrák, hosszú, zöld lámpákkal telepakolt, polírozott asztalok, valamint a belső erkélyek, csigalépcsők és beülők. Magasan, a plafon kellős közepén, ahol a könyvtár minden pontjáról látható volt, egy hatalmas kristálycsillár függött, lelógó díszei pisláloló szírványszínekkel szórták szét a gyertyák ragyogó fényét.

Körben mindenhol különféle méretű könyvek röpködtek, denevérszárnyakként csapkodva borítóikkal, szalagos könyvjelzőik hosszú sárkányfarokként lobogott mögöttük. James már jópárszor megfordult a könyvtárban, mire rájött, hogy a repülő könyvek a könyvtár polcrendszerének részét képezik. Időnként egy-egy rojtos szélű kötet felröppent a könyvtáros asztala melletti kocsik egyikéről, és megkerülte a csillárt, mintha csak körbe akarna nézni, aztán viszont a masszív polcok felé vették az irányt, halk puffanással becsukták borítóikat, és besiklottak társaik közé.

Jamesnek volt egy különös érzése, hogy a könyvek részben azért köröznek olyan sokáig a csillár körül, mivel (varázskönyvek lévén) valamilyen szinten éltek, és szerették a nyüzsgést és tolongást, amit a könyvtáros nemes egyszerűséggel csak „szortír felhőnek” nevezett. Az odafent szálldosó könyvek lapjainak és borítóinak halk verdesése egészen úgy hangzott, mint egy suttogó beszélgetés, és James fejében akaratlanul is megfordult, hogy a könyvek pletykálkodással töltik idejüket a felhőben, az alattuk ücsörgő diákokról és tanárokról.

Figyelembe véve, hogy James néha hogyan bánt saját könyvtári könyveivel, ez nem volt túlságosan megnyugtató gondolat.

- Ez azért elég merész ötlet - súgta Ralph, miután elhelyezkedtek az egyik erkély szélén álló asztalnál. - Halikra?

- Roe - magyarázta Zane ingerülten. - A halikrát roe-nak is hívják az óhazában. Roe-bits, vagyis ikra szemek. Érdeemes legalább utánanézni, nem? Talán Magnussen odavolt az akvarisztikáért. Lehet, hogy egy adag halkájában rejtette el a Nexus

függöny titkát, amit aztán megetetett a kisharcsájával, ami aztán ikrát rakott, és... ööö...

James összeszorított szájjal megrázta a fejét.

- Merész ötlet – értett egyet Ralphfal.

- Mintha belőletek csak úgy dőlnének a jobbnál jobb tervek – mordult fel Zane, és maga elé húzott egy hatalmas képeskönyvet. A borítón a fogait csattogtató Loch Ness-i szörny mozgó fotója volt látható, fölötte pedig a cím, arany betűkkel: „*A VILÁG MÁGIKUS HALAI ÉS TENGERI LÉNYEI*”.

- Mindjárt visszajövök – pattant fel James a székeről. – Kell egy könyv a kannák és üstök háztartástan dolgozatomhoz.

- Ne is mondd! – emelte a plafonra a tekintetét Ralph. – Még nekem is írnom kell egy bekezdést a mázas sütik és muffinok közötti különbségekről.

- Igazi szakértő lehetsz a témában – jegyezte meg Zane anélkül, hogy felpillantott volna a könyvéből. – Mindkettőből befaltál vagy hármat ma reggel.

- Az, kérlek szépen, kutatómunka volt – legyintett Ralph.

James letalpalt a legalsó emeletre, és belevetette magát a magas, tömött polcsorok útvesztőjébe. A legmagasabb polcok vészesen föléje hajoltak, az ott lévő könyvek úgy festettek, mintha a legapróbb fuvallattól is lebucskáznanak a mélybe. Néhány fordulóba beletelt, mire James végre megtalálta azt a szekciót, amit keresett. Vaskos, poros kötetek sorakoztak a polcokon, súlyuk alatt láthatóan meghajlott a vékony fa. James a sor legvégén akadt rá a szépen betűrendbe szedett, és téma szerint csoportosított óriási enciklopédiák gyűjteményére. Az egész kollekción ránézésre több száz kötetből állt, a csaknem fél méteres gerinceik bézsszínű szövethátát engedett látni. James a nyakát nyújtogatva végigfuttatta tekintetét az egyik felső polcon, majd odahúzott magának egy kerekas létrát. A fokok hangosan megnyikordultak, mikor rájuk lépett.

A létra felénél megállt, és óvatosan az egyik könyvért nyúlt. A gerinc tetejét egy nagy, dombornyomásos M betű díszítette, alatta pedig a következő állt: „*MADYXPORIUM-tól MERDHISIUS-ig*”. A nehéz könyvet magához ölelve James lassan lelépdelt a létráról. Törökülésben elhelyezkedett a padlón, és a hatalmas enciklopédiát a térdére fektette. Épp csak egy pillanatig habozott, mielőtt kinyitotta volna.

A könyvből penész- és porszag szállingózott, ám vastag lapjai mit sem vesztek selymes tapintásukból, és csupán egy kicsit sárgultak meg, a széleken. A könyvben teljes oldalas illusztrációk, és apró betűvel íródott kis cikkek követték egymást.

Normál esetben az ilyesfajta feladatokkal Rose-t bíznák meg, hiszen, ahogy Zane is megjegyezte, a lány olyan volt, akár egy személyes kutatórészleg. Néhány dolgot azonban James még a legközelebbi barátaival sem osztott volna meg szívesen. Amilyen halkán csak tudta, pergetni kezdte a lexikon lapjait, míg a közepe táján rá nem lelt a keresett fejlécre. Összepréselt ajkakkal meredt a szavakra.

MÁGUSNŐ: *Lásd: mágus, nőnem.*

James lassan visszalapozott az előző oldalra, és a könyvre hajolva olvasni kezdett.

MÁGUS:

Habár egyszerű definíciója a varázserővel rendelkező férfi, a mágus nem összekeverendő a varázslóval. Noha mindkettejüket a varázslásra, bájitalfőzésre és a varázstárgyak alkalmazására való hajlamuk határozza meg, lejegyzett különbség van az erejük alapvető forrásában. Míg a boszorkányok és varázslók saját testükből nyerik mágikus forrásaikat (Lásd: *belső mágia*), addig a mágusok külső forrásokból teremtik elő, úgy mint az élő növényzet, kinetikus energiatartalékok (óceánok), vagy akár az idő folyása (Lásd: *elementális mágia, típusai és felhasználásai*). Eme okból kifolyólag egy mágus (vagy, a Régi Nyelven, *Sourcereur*) ereje potenciálisan sokkal nagyobb, mint egy átlagos boszorkányé vagy varázslóé, feltéve, ha rendelkezésre áll az a környezet, melyből a hatalmát nyeri. Hasonlóképpen, ahogy egy átlagos varázstudó ereje változatlan, ott egy mágus ereje akár a végsőkig is leapadhat, amennyiben a mágikus erőforrása nem áll a rendelkezésére.

Érdeemes azonban megjegyezni, hogy a rögzített esetekben egy bizonyos mágus csupán *egyetlen típusú* forrásból képes energiát nyerni. Példának okáért az a mágus, aki az élő növényzetből szerzi be az erejét, meglehetősen legyöngül, ha sivatagos környezetbe kerül. Elméletileg ez egyben az ún. erővédelmi törvényre is példa, mely kimondja, hogy az *abszolút* hatalom sosem lesz lehetséges a természetes világ egyensúlya miatt.

Eredete és magyarázata:

Noha több elmélet is létezik a mágusok eredetét illetően, a mai napig egyik sem nyert bizonyítást. Azonban az összes elméletet két nagy kategóriába lehet besorolni: a *véletlenbe* és az *elrendeltetésbe*.

A véletlenség elmélete alapján mindig létrejön egy mágus, ha bizonyos változók együtt jelen vannak. A legismertebb véletlenségi formula a „hetedik fiú hetedik fia” kitétel, mely azt állítja, hogy minden egyes varázsló fiúgyermek, akit egy hetedik fiúgyermek nemzett, kivétel nélkül mágus lesz. Más teóriák sokkal bonyolultabbak, az év egyes szakaszához, holdfázisokhoz kötik a feltételeket, a szülők korához és leszármazásához, sőt, bizonyos esetekben az ablakok számához abban a helyiségben, ahol a gyermek világra jött.

Ezzel ellentétben az elrendeltetés elmélete nem holmi véletlenszerű változókhoz köti a mágusok eredetét, hanem a varázsvilág mindenkori egyensúlyához. Röviden, az elrendeltetés azt állítja, hogy ha a kozmosz egyensúlya igényli egy mágus megszületését (akár, hogy fenntartsa az egyensúlyt, akár, hogy megsemmisítse azt), akkor az a mágus előbb vagy utóbb fel fog bukkanni.

Tudvalévő, hogy az elrendeltetés elméletének egyik variációja szerint sosem lehet a világon egyszerre *egy* mágus. A sors polaritásának fennmaradása érdekében (a teória szerint) mindig jelen kell lennie a kettősségnek: vagy nincsen egy mágus sem, vagy kettő van. Azonban ezt az elméletet, csakúgy, mint a többit, bizonyítékok hiányában nem tudjuk se megerősíteni, se cáfolni.

Történelmi példák:

Noha a krónikáskönyvek számtalan legendás mágusról beszámolnak, hivatalos feljegyzés ilyen személy létezéséről igen kevés maradt fenn. A legismertebb megerősített példa Merlinus Ambrosius, akinek ereje, titokzatos

eredete és legendás eltűnése mind pontosan leírják a klasszikus értelemben vett mágusok archetípusát.

Közismert tény, hogy élete során többször is segítségül hívta a természet pusztító erőit, mint például a földrengéseket, áradásokat, tájfunokat, vándorló erdőket és árhullámokat, amelyek miatt sokan áldották és/vagy átkozták a nevét. Az ő élete óta (nagyjából i.u. 935-980) nem jegyeztek fel cáfolhatatlan bizonyítékokat egy másik, élő mágusról.

Változatok – manók, koboldok, mágusnők:

Noha mind a manók, mind a koboldok külső forrásból származtatják erejüket, a szó szoros értelmében nem nevezhetők mágusoknak (annak ellenére, hogy a kobold vezetők és a fajjogi közbenjárók régóta vitáznak erről). Mivel azonban a koboldok és manók csupán egy átlagos varázstudó erejét képesek fenntartani, nem felelnek meg a „Határtalan mágiahasználati kíváncsúnak”, melyet az 1177-es *Meghatározó Mágikus Jellemzők cenzusa* fektetett le, így nem érdemlik ki a mágusi státuszt.

Ezzel ellentétben, régóta fennálló elmélet, hogy a mágusok létezése logikailag szükségessé teszi a mágusnők létét is – azaz olyan nőket, akik erejüket a környezetükből nyerik, és ebből a külső forrásból határtalan mennyiségben képesek energiát előállítani, persze csupán annak kimerüléséig. Ennek ellenére a mai napig nem jegyeztek fel egyetlen ilyen személyt sem.

James leeresztette a könyvet, majd lassan hátradőlt, és hagyta, hogy a feje a mögötte lévő könyvespolcnak koppanjon. Néhány percig szótlanul meredt maga elé, tekintete az óriási polcsorok kanyonján túl, a felsőbb szintek magasságában a saját helyük felé szálló könyveket követte.

Az volt a legszörnyűbb, hogy ez mindent megmagyarázott. Mintha az enciklopédiában lévő szócikk lett volna egy kirakós központi darabja, ami összeköti a különálló részeket, és ezzel láthatóvá válik a teljes kép. Bármilyen hihetetlennek is tűnt – márpedig minden ép eszű ember számára hihetetlennek tűnt volna –, Petra Morganstern... egy mágusnő volt.

James tétován megrázta a fejét, mintha nem akarná felfogni, amit kiderített.

Eszébe jutott az első alkalom, mikor találkozott Petrával, még az első Roxfortban töltött éjszakáján. Ted mutatta be neki, ahogy a többi Bajkeverőt is. Akkor csak egyszerűen csinos és okos lánynak tartotta, valahogy épp az ellenkezője volt a Bajkeverő más, pimasz és szemtelen tagjainak. Jamesnek abban az évben voltak vele órái is, és ha jobban belegondolt, be kellett vallania magának, hogy már akkor érzett iránta valami különös, izgalmas, romantikus vonzódást. Az biztos, hogy már akkor is volt a lányban valami egyediség – egy ritka és kissé sötét vonás, mely egyszerre volt izgalmas és komoly. De akkor is, hogyan lehetne egy ilyen kedves, okos lány – aki folyton egy hollófekete hajtincse végét szopogatta, és táncoló manókat rajzolt a tankönyvei margójára –, mégis hogyan lehetne ez a lány ilyen hatalmas, ilyen ritka és ilyen potenciálisan rémisztő lény, mint egy mágusnő?

James azonban tudta, hogy ez az igazság. Ennek kellett az igazságnak lennie. Minden klappolt, kezdve a Morganstern Farmon töltött utolsó napjának titokzatos körülményeivel, egészen az elképesztő varázslatig, amikor pálca nélkül létrehozta azt a furcsa ezüstszálat, amely megakadályozta, hogy leessen a Gwyndemere tatjáról.

Azt ugyan James idézte meg, de úgy tűnik, a lány erejének felhasználásával.

Merlin természetesen mágus. Vajon ezért érdekli őt annyira Petra? Vajon ezért aggódott annyira amiatt, hogy mit tehet a lány? Petra a mágus megfelelője? Vagy az ellentéte?

James erősen megrázkódott, amitől a lexikon csaknem kicsúszott az öléből. Ösztönösen utána kapott, megragadta, és egy tompa puffanással becsukta.

Most először James komolyan fontolóra vette, hogy Petra talán *tényleg* benne volt a Sorsok tárháza megtámadásában. Egészen eddig James képes volt meggyőzni magát, hogy aznap éjjel nem láthatta őt kísétálni az Archívumból annak a félelmetes, fekete köpenyes nőnek az oldalán. Meggyőzte magát, hogy biztosan csak trükk volt – valaki például százfülé-főzetet használt, vagy Visum-ineptio bűbájt. De mi van, ha nem így történt? Mi van, ha Petra valóban összejátszott a titokzatos, sötét nőszeméllyel, és egész idő alatt hazudott az ártatlanságáról? Ami rosszabb, mi van, ha Petra elméjének Morgan része, az a rész, amelyet Voldemort Nagyúr utolsó lélekfoszlánya tart a befolyása alatt, valahogy kiszabadult a mentális börtönből, amit Petra húzott fel a számára – álmai fekete kastélyából –, és átvette az irányítást?

Mi van, ha Jamesnek, Ralphnak és Zane-nek végül sikerül átlépniük a Világok közti világba, és ott egyértelmű bizonyítékot találnak rá, hogy *tényleg* Petra (Morgan) tört be az Archívumba, őátkozta meg Mr. Henredont, és lopta el a karmazsin fonalat az idegen dimenzió-beli Sorsok tárházából? Akkor mi lesz? A bíróság varázslóbörtönbe küldi Petrát? Vagy ami ennél is fontosabb – és rosszabb –, egyáltalán *képesek* lennének rá?

Egy pillanatra James szeme előtt megjelent egy kép, amint a sötéthajú lány (Petra/Morgan) határozottan lépdel egy széles út közepén, testére gyilkos átkok záporoznak, ám neki arcizma sem rándul. Tekintetében hideg düh lángol, szemében fekete szikrák pattognak, karmokként behajlított ujjai között pedig villámok cikáznak.

Ő nem gonosz, mondta magának határozottan. Olyan volt, akár egy mantra, vagy ráolvasás. A szíve legmélyén egyszerre hitt ezeknek a szavaknak, és kételkedett bennük. A két ellentétes meggyőződés sűrűlódása lesújtó volt, mintha összetört volna a szíve.

- Petra nem gonosz – súgta bele a könyvtári polcok félhomályába tágra nyílt szemekkel. - Csupán... - Hangja elcsuklott, mikor rájött, mit akart mondani. Hirtelen csontig hatoló hideg száguldott végig a testén. Ez alkalommal, mikor az enciklopédia le akart csúszni a térdéről, James hagyta. Szinte észre sem vette.

Nem gonosz, gondolta kétségbeesetten. *Csupán... félrevezették.*

Épp, mint Évát. Csak félrevezették.

- Mi van veled, James? – kérdezte Zane a következő csütörtökön, miután a trió az

átoktan órát követően kilépett a ragyogó, meleg délutáni napfénybe.

James megigazította a hóna alatt lévő könyveket, és hunyorogva felpillantott.

- Semmi. Miért?

- Mostanában olyan csendes vagy – erősködött Zane. – Még Ralph is észrevette.

Az említett fiú nagyot bólintott.

- Ez igaz. A múltkor még a klacsmágia edzést is kihagytad. Egyedül kellett irányítanom a bábut. Nem is ment túl jól a vesszőfutás.

Zane felkacagott, és megveregette Ralph vállát.

- Az azért van, mert még mindig nem tanultad meg visszafogni a Godzilla pálcádat. Azt hallottam, a bábu olyan gyorsan pörgött, hogy egyes részei már nem is látszóttak. Tényleg így volt?

- A csapat biztos nem találta olyan viccesnek – ismerte be Ralph, beletúrva a hajába. – De az tuti, hogy kiélesedtek a reflexeik. Komolyan mondom, volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, mintha Fiorello egyszerre két helyen lenne, pedig csak a bábu egyik csépelő karját próbálta kikerülni.

- Jól vagyok – sóhajtotta James, miközben megkerülték Roberts leégett házának romjait. Lehuppant az egyik leomlott falra, és végignézett a napsütötte parkon. – Csak zavar, hogy még mindig nem jöttünk rá az utolsó fejtörő megfejtésére. Nem őrizgethetjük örökké a patkót. Valaki ki fogja szimatolni, akkor aztán nekünk lóttak.

Zane vállat vont, aztán csatlakozott Jameshez a falon. A magas fű lágyan susogott lógázó lábuk alatt.

- Nem is tudom – felelte. – A fluxusfűz gyökerei között eldugni az unikornis patkóját, tényleg zseniális ötlet volt. Lehet, hogy a patkó csurig van varázsmonyóval, de ha erősebb a fűznél, megeszek egy klacscot. Jár a pont Ralphinatornak.

- Ugyan már – legyintett Ralph, sikertelenül küzdve egy büszke vigyorral. – Csak eszembe jutott, hogy mikor elsőévesek voltunk, Delacroix a Roxfortban rejtette el Merlin trónját, mivel az volt az egyetlen hely az országban, ahol elég nagy volt a mágiakonzentráció és a védelem, hogy leárnyékolja az erejét. Ha neki bevált, gondoltam, nekünk miért ne válhatna?

Zane biccentett.

- Akárhogy is, remek ötlet volt. Le merném fogadni, ha a vén Magnussenek eszébe jutott volna, most már árkon-bokron és Nexus függönyön túl járna, a Világok közti világban, és nem puffantották volna le egy sikátorban, mint egy cowboyt, fényes délben.

James a fejét rázta, és egyáltalán nem osztozott barátai gondtalan hangulatában.

- Akkor is túl sokáig tart – csapott a kőre maga mellett. – Az az idióta Keynes, a bíra, nemsokára végez a nyomozással. Kaptam apától egy levelet, amiben azt írta, a múltkor összefutottak az Üveghegyben. Keynes azt mondta neki, hogy végül minket nem is kell meghallgatnia, mivel megtalálta máshol a bizonyítékot, amit keresett. Ez csak egy dolgot jelenthet, nem? Már majdnem készen áll az ítélelhozatalra, és talált valamit, amivel börtönbe küldheti Petrát!

- De kivel beszélhetett? – kérdezte Ralph, miközben a kőfal tövében növények szőrének rugdalták. – Egyedül mi láttuk, mi történt. Ki más árulhatná el neki, hogy egy Petrára nagyon hasonlító valaki sétált ki onnan? Úgy értem, egyedül Rose-nak és Scorpiusnak meséltünk róla, a szilánkon keresztül. Ha Keynes beszélt volna velük, biztos értesítettek volna róla.

James komoran összevonta a szemöldökét. Ralphnak alighanem igaza van Rosezal kapcsolatban, azonban James már nem volt ilyen biztos, ha Scorpiusról volt szó.

- Mindegy, ha meg akarjuk fejteni ezt a hülye rejtvényt, jobb lesz, ha sietünk, különben hiába fáradtunk. Elítélik Petrát, lecsukják, Izzyt pedig bezsuppolják valami mugli árvaházba, és valószínűleg teljesen kitörlik az emlékezetét.

- De hiszen minden szóba jöhető ellenőriztünk - tárta szét a karjait Zane. - És semmi! Ha a Nexus függöny Roebitz szeme előtt hever, Roebitz hallgat róla, mint a sír. Én kifogytam az ötletekből, márpedig, ha tapasztalataim nem csálnak, ez azt jelenti, hogy *nektek* sincs semmi használható a tarsolyotokban. - Sóhajtva megcsóválta a fejét.

- Hé, nekem jutott eszembe, hogy rejtjük a patkót a fluxusfűz alá - méltatlankodott Ralph. Zane ezt is csak egy újabb sóhajjal és szemforgatással nyugtázta.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy így megrekedtünk - mordult fel James sötéten. - *Olyan* közel vagyunk, és mégsem tudjuk elérni. Úgy érzem magam, mint az a Roberts nevű fickó, aki az elsüllyedt Aquapolis tetején élt hajótörökként, néhány méternyire a civilizációtól, mégis teljesen elzárva tőle. Egyes egyedül üldögél a tetején, és nincs más társasága, csak a hullámok meg a sirályok. - Előre hajolt, és dühödten fújtatva összefonta mellkasa előtt a karjait, egy pillanattal később azonban feltűnt neki, hogy Zane merev arckifejezéssel bámul rá.

- Mit mondtál? - kérdezte a szőke fiú halk, nyomatékos hangon.

James vállat volt.

- Volt egy pasas, akivel idefele úton találkoztunk. Aquapolis tetején élt, egy kis szigeten, amely az egyetlen rész volt, ami nem került víz alá, ha a város elsüllyedt...

- Nem, nem - rázta a fejét Zane. Ha lehet, szemei még az előbbinél is nagyobbra nyíltak. - Az előtt! Mit mondtál, mi volt a neve?

James kérdően pislogott Zane-re, így aztán Ralph válaszolt.

- Roberts? - mondta. - Miért olyan nagy ügy ez?

Zane szeme kidüledt. Hitetlenkedve meredt hol Jamesre, hol Ralphra.

- *Miért olyan nagy ügy?* - fakadt ki. - Hiszen most mondtátok ki! *Roebitz!* Komolyan azt akarjátok nekem mondani, hogy a szigetes pasi neve *Roebitz* volt?

James sanda pillantást vetett Ralphra.

- Mi nem *Roebitzet* mondtunk - felelte tétován -, hanem *Robertset*. Süket vagy?

- Betűzzétek! - csattant fel Zane, aki mostanra szinte remegett az igazlomtól.

Ralph felsóhajtott, és lebetűzte a nevet. Zane szeme most már szinte kiugrott a helyéről.

- Az akcentusotok - szólt, inkább csak magának. - Az angol akcentus! Mikor azt mondjátok Roberts... úgy *hangzik*, hogy *Roebitz!*

- Nekünk nincs akcentusunk - vontá össze a szemöldökét Ralph. - Nektek, amerikaiaknak van.

- Hát nem értitek? - bökte oldalba Zane Jamest olyan erősen, hogy a fiú kis híján leesett a kőfalról. - Magnussen ugyanolyan akcentussal beszélt, mint ti! Sosem fogadta el, hogy az ország elszakadt Angliától, és ragaszkodott hozzá, hogy ugyanúgy beszéljen, mint a britek! „Királyi angolnak” hívta, emlékeztek?

Most már James szeme is elkerekedett.

- A Visszajátszó felvételén - mondta -, mikor Franklyn Magnussen fejtörőit

idézte, Magnussen *akcentusát is utánozta!* Nem vettük észre, mivel Franklyn amerikai. Félrehallottuk, mivel nem vettük észre, hogy azt utánozza, ahogy Magnussen beszélt. Nem is „Roebitz”-et mondott!

Ralph fejezte be az okfejtést.

- Robertset mondott – szólt halkán, végignézve barátain. – A Nexus függöny... Roberts szeme előtt hever!

A fiúk úgy meredtek egymásra, mint akiket villám sújtott. Lassan mindhárman a mögöttük lévő rom felé fordultak, tekintetük végigsiklott a kert falának omladékán és a gyommal benőtt lépcsőn, a homlokzat maradványai felé. Az ajtó feletti áthidaló gerendába vésve még mindig ott volt a ház eredeti tulajdonosának a neve: „ROBERTS”.

A bejárattal szemben, a túlburjányzott fű fölé magasodva állt a férfi szobra. Komoly arcát mostanra igencsak lecsiszolta a kor, pálcáját az oldala mellett szorongatta.

- Roberts szeme – súgta James adrenalintól kipirult arccal.

- Nem lehet ilyen könnyű – motyogta Ralph a fejét rázva. – Vagy mégis?

- Csak egy módon deríthetjük ki. – Zane leugrott a kőfalról, és összecsapta tenyerét. – Mit mondasz, Ralph? Tartanál nekem bakot?

Három perccel később James Roberts szobrának az árnyékában állt, és Zane-t figyelte, aki Ralph vállán egyensúlyozva igyekezett elérni a szobor fejét.

- Még jó, hogy a talapzat mostanra nagyrészt föld alatt van – morogta Ralph. – Különben sosem értük volna el.

- Lyukak vannak a fej hátulján! – szólt le barátainak Zane. – Kettő, egymás mellett. Ti látjátok onnan? Tolj egy kicsit feljebb, Ralph!

- A lehető legmagasabbra tollak – nyögte Ralph, de azért lábujjhegyre állt. – Mit látsz?

- Semmit – hallatszott Zane fojtott hangja, ahogy a fiú a szobor fejének hátuljához nyomta a szemét. – A lyukak átmennek a fején, és ha jól gondolom, a szemeken van a másik végük. De nincs odabent semmi.

James homlokráncolva töprengett egy sort, aztán az arca felderült.

- Kilátsz elől? – kiáltott fel. – Elvégre a fejtörő úgy szól: „a szeme előtt”. Mi van, ha az a lényeg, amit a szobor néz?

Zane egy percig hallgatott, miközben saját szemeit még inkább rászorította a szoborfej hátuljára. Végül megrázta a fejét.

- Nem jó – felelte. – Homályos. Valahogy nem tudok fókuszálni. Mintha a szobor totál közellátó lenne.

- Siess – morogta. – A sarkad már belevájt a vállamba. Hogyan lehet egy olyan girnyó gyerek, mint te, ilyen nehéz?

- Várjunk csak! – kapott a homlokához James. – Van egy ötletem!

Gyorsan lecsúsztatva válláról a hátizsákját, és kicipzárta. Néhány másodpercig sietve turkált benne, aztán az egyik zsebből diadalmasan kihúzott valamit.

- Tessék! – fordult Ralphhoz. – Add ezt fel neki!

- A szemüved? – vont a fel a szemöldökét Ralph, és a tárgyra pislogott, amit időközben James a markába nyomott. – Ez most komoly?

- Működhet! – erősködött James. – Csak add oda neki!

- Hadd nézzem, Ralph – nyúlt le az okuláréért Zane. – Sosem lehet tudni. Időnként még Jamesnek is becsúszhat egy-egy jó ötlete.

Ralph felemelte karját, és odaadta Zane-nek a szemüveget. A szőke fiú ezután ismét felegyenesedett, karjával átölelte a szobor fejét, és a szemüveget rábiggyesztette a kőorra. Szinte rögtön felszisszent.

- Mi van!? – kiáltotta James.

- Reccsenést hallottam – szólt vissza Zane. – Azt hiszem, az öreg Roberts feje nagyobb, mint a tiéd, James. Szerintem eltört a szemüved. Bocs!

James felsóhajtott.

- Van tartalék – emelte az égre a tekintetét. – Most már jobban látsz?

Zane ismét Roberts faragott fejéhez nyomta a szemét. Hosszú, feszült csend következett, míg a fiú megigazgatta a szemüveget és mocrögva kényelembe helyezte magát. Most már szinte teljesen a szobor kissé hajlott hátán feküdt.

- Működik! – jelentette nagy sokára. – Legalábbis fogjuk rá.

- Hogy érted, hogy „fogjuk rá”? – kérdezte Ralph.

Zane újra megigazította az okulárét a szobor arcán.

- Most már minden gond nélkül átlátok a fején – kiáltott le. – A szemüveg teleszkópként működik, épp csak nincs sok látnivaló. Legalábbis semmi hasznos.

- Mit látsz? – James most már szinte ugrált türelmetlenségében.

- Úgy néz ki, Roberts egyszerűen csak átnéz a park fölött, a főépület irányába – felelte Zane még mindig a szobor fejéhez bújva. – Hé, ott van Albus és Lucy! Biztos kajálni mennek.

James a fejét rázta.

- Ott nem lehet a Nexus függöny. Naponta járunk arra.

- Nos, pedig az hever Roberts szeme előtt – kiáltott vissza Zane. – Talán egy kicsit alaposabban is körül kéne néznünk arrafelé. Ki tudja, talán... - Hirtelen elhallgatott, és még jobban a szobor fejének hátuljához lapult. Arca különös fintorba rándult.

- Mi? – csattant fel Ralph türelmetlenül. – Talán mi?

- Várj egy picit! – szólt Zane. – Valaki kinyitotta a főfolyosó másik oldalán lévő ajtót. Átlátok az egész épületen. De baró!

James várt. Tudta, mi van a kampusz másik végén, az igazgatóság épülete mögött. A Győzelmi domb a mindenkori klacskapdel kupagyőztes ház épületének adott otthont a következő döntőig. A hagyomány úgy szól, hogy a döntő mérkőzés éjszakáját a házak mágikus vonulása tetőzte be, amikor is a győztes csapat házának kúriája felemelkedik az alapjairól, tesz egy kört a kampuszon, aztán elfoglalja új helyét a Pepperpock Aréna melletti dombon levő alapokon. Sajnos Zane maga még sosem láthatta a házak vonulását, ahogy csaknem egy évtizede senki se, mivel a Vértfarkas csapat azóta zsinórban nyerte a klacskapdel bajnokságokat, ezért megtarthatta tiszteletbeli helyét.

- Csak az Árész kúria az - kiáltott le Zane. - Mondjuk, csak a ház alapját látom innen, a Győzelmi domb tetején. Istenem, hogy én mennyire gyűlölöm azokat a fickókat!

- Ennyi? - kérdezte Ralph bőszen.

- Ennyi - felelte Zane. - Az alap a Győzelmi dombon, azzal a nagy mauzóleumszerű házakkal, ami rajta csücsül. Igazából csak egy kis része látható a sarokkönek, amin az a furcsa kis U-alakú véset van.

James összevonta a szemöldökét.

- Fura kis U-alak?

- Aha - sóhajtotta Zane. - Az állandó alap sarokkövébe vésvé van egy furcsa szimbólum, mint egy kis U betű. Senki sem tudja, mit jelent. Talán az egyetemet jelzi, mint „Universitas”, vagy ilyesmi.

James töprengve meredt maga elé.

- Egészen biztos vagy benne... - tette fel a kérdést lassan, mintha maga sem volna teljesen biztos a dolgában -, hogy az egy „U”?

Hunyorogva felnézett Zane-re. A szőke fiú visszabámult rá, aztán a szemöldöke a homlokára kúszott, mikor a szeme elkerekedett.

Ralph térde vészesen megremegett.

- Ez azt jelenti, hogy most már leszállhatsz a vállamról, ugye? - nyögte reszketeg hangon.

- Hát ti meg mit akartok itt? - dörrent rájuk egy idősebb Vértfarkas fiú az Árész kúria teraszáról, mikor James, Zane és Ralph az épület közelébe értek. James azonnal felismerte a hangot: Clayton Altaire volt, a Vértfarkasok klacscsapatának kapitánya.

- Ó, csak azért jöttünk, hogy fürdőzzünk kicsit a dicsőségetekben - felelte Zane a Győzelmi dombot megkerülő ösvényről. - Ne is törődj velünk!

Altaire gyanakodva méregette őket.

- És a zsákban mi van?

- Ebben? - kérdezte James elvörösödve, és felmutatta a kezében lévő fekete bársonyzsákot. - Semmi, csak...

- A technomancia leckéje - szólt közbe Ralph. - Totál veszélyes cucc. Durván kísérleti fázisban lévő mágia. Én a helyedben nem is néznék rá ilyen nyíltan.

Altaire szkeptikus képpel Zane-re pislogott.

- Ismerlek ám, Walker. Ha valami szívatást tervezel ellenünk...

- Én? - kapott a szívéhez Zane döbbenet, és arcáról csak úgy sütött a sebzett ártatlanság. - Soha! Ha nem tudnád, ő itt James Potter! Az öccse, Albus az egyik Vértfarkas testvéretek. *Sosem* kevernénk bajba szegény pici Alt, nem igaz, srácok? - Oda-vissza járatta tekintetét James és Ralph között, akik sietve bólogatni kezdtek.

- Albus - somolygott Altaire. - Igen, a mi kis Corneliusunk. Majd megmondom

neki, hogy beugrottatok „dumálni”.

Ezzel sarkon fordult, és magában kuncogva besétált az ajtón.

- Persze, mondd csak, te tuskó – motyogta Zane a szemét forgatva, majd Jameshez fordult. – Jól van, menjünk. Nézzük meg, hogy passzol-e.

- Valahogy nem tetszik az ötlet, hogy fényes nappal hurcolásszuk azt az izét – elégedetlenkedett Ralph, miközben James és Zane az Árész kúria sarkát vették célba, elhaladva egy vadul acsargó farkas nagy bronzszobra mellett, melynek pofájában üres borostyánszemek csillogtak. James úgy tudta, hogy a szobrot egy öregdiák állíttatta és adományozta a háznak tíz évvel korábban. Albus mesélte nekik, hogy a Vércsapat klaccs-csapat tagjai a mérkőzések előtt, úton a Pepperpock Arénába, afféle hagyományként mindig megsimogatják a szobor fejét. Ahogy elhaladt a csillogó bronzalak előtt, Jamest kirázta a hideg attól az agyavillantó acsargásba dermedt pofától.

Mikor a trió elérte a ház állandó alapjának a sarokkövét, James észrevette, hogy az nem más, mint egy hatalmas gránittömb, melynek tetején ott virított a jellegzetes, U-alakú véset.

- Csak egy pillanatig tart majd, Ralph – szölt James, bár nem tudta volna megmondani, hogy a bátorítást valóban a barátjának szánta-e, vagy magának. – Csak megnézzük, hogy ugyanaz az alak-e. Ha a patkó a dimenzionális kulcs, akkor valószínűleg ez a kulcslyuk. Ha nem, akkor egyszerűen csak visszavisszük a fúriafűz alá.

Ralph nagyot nyelt.

- Ezt úgy érted, hogy ha passzol, akkor *most* rögtön átmegyünk a Világok közti világba?

- Nyugi, Ralphinator – sziszegte Zane türelmetlenül. – Csak megnézzük, működik-e. Ha minden a tervek szerint alakul, majd később ejtjük meg a nagy belépőt.

James lopva körbepillantott, nem figyel-e őket valaki, aztán kicsúszta az ezüstpatkót a zsákjából. A három fiú közelebb húzódott a sarokkőhöz, hogy kitakarja, amint James a vésett alak mellé emeli a patkót.

- Hát – mondta Ralph tétován –, passzol... nagyjából.

- A véset túl rövid – rázta a fejét Zane. – A teteje hiányzik.

James felváltva pislogott a patkóra és az U-alakú vésetre.

- Az alja tökéletesen beleillik – bólintott. – Mintha a sarokkő teteje hiányozna.

- Lehet benne valami – vélekedett Zane. – Egyik épület sincs a saját alapzatán. Mindig, mikor megnyeri valaki a klaccskapdel bajnokságot, a házak helyet cserélnek. Szerintem mostanra senki sem emlékszik, eredetileg melyik ház melyik alapra épült.

- Tehát ha rájövünk, melyik ház sarokkövén van a patkó felső fele – tisztázta Ralph –, akkor megtudjuk, hol van a Nexus függöny bejárata, igaz?

- Talán – felelte James, miközben visszadugta a patkót a selyemzsákba. – De van egy olyan érzésem, hogy a dimenzionális kulcs csak úgy működik, ha a megfelelő ház a megfelelő alapzatra kerül.

Zane optimistán felvonta a vállát.

- Ez könnyű! Ahogy Ralph is mondta, egyszerűen csak ki kell derítenünk melyik ház sarokkövére illik a patkó maradéka, aztán úgy intézni, hogy az a ház nyerje a klaccs bajnokságot. Ha szerencsénk van, a Hermész kúrián lesz. Idén mi, Zombik

vagyunk a legesélyesebbek. Érzem.

James gyomra összerándult, ahogy szörnyű bizonyosság lett rajta úrrá. Lassan megrázta a fejét.

- Nem hiszem – morogta sötéten –, hogy a Hermész kúrián lesz.

- Húha – szólta Ralph nem sokkal később, mikor a trió már a Nagyláb ház előtti bokrok között ácsorgott. – Honnan tudad?

- Dunsztom sincs – sóhajtotta James. – Valami kifacsart módon így volt értelme.

Zane határozottan bólintott, s közben ajkait vékony vonallá préselve meredt az Apolló kúria sarokkövére. Annak alján valóban ott volt látható az ezüstpatkó alakját követő véset felső része.

- Összegezzünk! – mondta, továbbra is bólogatva. – Tehát, hogy kinyithassuk a Nexus függönyt, és így potenciálisan bizonyíthassuk kedves barátnőnk, Petra Morganstern ártatlanságát, az évtized *legrosszabb* klacscsapatának a döntőben le kell győznie az évtized *legjobb* klacscsapatát. Erről van szó? Jól értem?

- Attól tartok – felelte James keserűen.

Zane még egy utolsót biccentett.

- Akkor egy dolog egészen biztos.

- Mi lenne az? – pillantott rá Ralph bizonytalanul.

Zane először komor képpel végignézett barátain, csak azután folytatta.

- Szükségetek lesz egy nagyobb bábura a vesszőfutáshoz.

A következő hetek során James újult lendülettel közelítette meg a Nagyláb csapat varázsedzéseit. A bábút időközben valóban kibővítették, felszerelték egy új, pörgő nyereggel, ahova a játékosok felszerelhették deszkáikat, és gyakorolhatták a repülő manővereket szimulált szél, kanyarok, és ami a legfontosabb, támadó gépellenfelek segítségével. A játékosok így próbálhatták ki a levegőben frissen szerzett Artis Decerto tudásukat, megtanulták, hogyan pördüljenek és guruljanak repülés közben, valamint elsajátítottak egy vadonatúj manővert, a „zuhanást”, mely során a játékosok teljes testhosszúságban ráhasaltak deszkáikra, megkapaszkodtak az orrában, ezzel egyfajta emberi rakétává alakítva saját magukat. Így csökkent a támadható felület és a szélellenállás, ráadásul a deszka bizonyos mértékben pajzsként is funkcionált, elég

volt csupán egy kicsit módosítani a pályáján, és a legtöbb átok és rontás ártalmatlanul lepattant az aljáról.

- Ejha! – rikkantotta Gobbins, miután Jazmine végrehajtott egy igazán látványos pörgő forgást, elkerülve a műöklelők mechanikus furkóit. – Ezt aztán kicentizted, Jaz!

- Be kell ismernem, James – rázta a fejét Norrick. – Először egy lyukas garast sem adtam volna ezért az Artis Decerto dologért. De most úgy látom, hogy ezekkel az új varázslatokkal és az új manőverekkel, szerintem még arra is van esélyünk, hogy bejussunk a döntőbe.

- Ne aprózd el! – kiáltotta Wentworth. Szeme kidüledni látszott hatalmas szemüvege mögött. – Akár még meg is nyerhetjük a drágát! Főleg most, hogy a Pixik és az Igorok kiestek. Már csak a Vértarkasok, Vámpírok, Zombik és mi maradtunk! Ráadásul még be sem vetettük az újításokat!

- Azért ne bízzátok el magatokat – figyelmeztette társait James annak ellenére, hogy ő is egyre bizakodóbban látta a jövőt. – Egy dolog a bábu körül repkedni, és megint más ugyanezt a taktikát a pályán kijátszani. Különbösen is, a következő meccset kiesésre játszunk a Zombik ellen, és ők is gyakorolják a vesszőfutást, mint mi, hiszen Zane és Cloverhoof segítségét kellett kérnünk a bábu megépítéséhez.

- Tegnap láttam őket edzeni – jegyezte meg Jazmine. Ralph időközben leállította a bábút, így a lány most már biztonságosan a földre ugorhatott. – A padlásra vezető lépcső pihenőjének ablakából. Nem igazán veszik komolyan. A repülő kengyelt nem is használták.

- Graarph – értett egyet Mukthatch, s közben felpattant saját deszkájára, és a kengyelhez röppent vele. – Wurgh raffwabffle.

- Mit mondott? – sűgta segítségkérően James Norricknak.

- Azt, hogy a Zombik legfőbb gyengesége éppen az, hogy semmit sem vesznek komolyan. Többre tartják a trükköket és a meglepetés erejét, mint a fegyelmet és a gyakorlást.

- Hú – pislogott Ralph. – Ezt mind mondta?

- A szaszkvacs nyelv nagyon tömör – bölcselkedett Norrick. – Általános iskolás korom óta tanulom. Vagy száz szavuk van a koszra, de egy sem a feladásra. Azt hiszem, ez mindent elárul róluk.

James bólintott.

Később, az utolsó Nagyláb kontra Zombi meccs előtti éjszakán James a Hermész kúria tornácán találkozott Zane-nel.

- Próbáltál beszélni velük róla? – kérdezte a szőke fiút, aki komor képpel rázta a fejét.

- Itt most a becsületről van szó – magyarázta Zane halkán, vissza-visszapillantva a ház ajtaja felé. – A Zombik nem kaptak ki a Nagyláboktól már vagy... nem is tudom, talán soha. Az a döntetlen, amit a múltkor kaptunk tőletek, épp elég rossz volt. Ráadásul ez a meccs kiesésre megy! A nyertes továbbjut, a vesztes hazakullog. Nem mondhatom nekik, hogy „hé, skacok, miért nem hagyjuk nyerni a Nagylábokat, mi? Nem mondhatom meg, miért, de úgy megmenthetnénk egy lányt – akit egyébként nem ismertek – a Fort Bedlamtól, és ki tudja, talán még az univerzumot is attól, hogy magába roskadjon egy ellopott fonál miatt. Na, mit mondotok?” Bocs, James, tudod, hogy veled vagyok, de ez kizárt dolog.

James csüggedten rázta a fejét.

- Nem tudnál, mondjuk, pár csepp Weasley-féle butaság bőlét csöpögtetni a reggeli kávéjukba? Vagy néhány láthatatlan súlyt varázsolni a deszkáikra?

Zane megrendülten pislogott.

- *Szabotáljam a Zombikat?* - sziszegte döbbenet. - Figyelj, pajtás, a te oldaladon állok, meg minden, de a Zombi házszabály első pontja világosan kimondja: *sose tréfáld meg a saját házadat!* - Zane elhallgatott, aztán töprengve maga elé meredt. - Nos, az első pont igazából arról szól, hogy a padlásajtót mindig be kell zárni kívülről, nehogy a padlásszellem éjszaka leosonjon, és bulizni kezdjen a többi ház padlásszellemével. Öregem, hogy azok mennyi mocskot csinálnak! És mennyit esznek! A múltkor nem maradt más, csak egy doboz szárított piócarágcsa, meg egy fél üveg *el salsa grenado*. De a „ne tréfáld meg a saját házadat” tutira a második szabály. Semmi kétség.

- De...! - kezdte volna James, azonban Zane egyetlen intéssel elhallgattatta.

- Bocs, James. Nem tehetem. Nekünk, Zombiknak talán nincs sok bejegyzés az etikai kódexünkben, de ahhoz a néhányhoz, ami mégis van, mindennél jobban ragaszkodunk. *Capiche?* Kénytelenek lesztek tisztán nyerni a meccset.

James nagyot sóhajtott, aztán bólintva elfordult, ám Zane megveregette a vállát.

- De azért nektek fogok drukkolni, srácok - súgta felemás mosollyal. - Képesek vagytok rá. Maradj Warrington és Hurst között, oké? Azt nem mondhatom meg, miért, de ha úgy teszel - közéjük tapadsz, mint bogárvaj két kenyérszelet közé -, akkor jól teszed. - Hamiskásan a barátjára kacsintott, aztán sarkon fordult, és ártatlan képpel fütyörészve besétált a ház ajtaján.

A mérkőzés délutánja verőfényesnek és melegnek ígérkezett, így a szokottnál is többen döntöttek úgy, hogy megnézik a játékot. A lelátók dugig voltak lobogókkal és kézzel festett transzparenszekkel csápoló diákokkal. James meglepetésére csaknem annyi Nagyláb színbe öltözött és a ház zászlóját lobogtató szurkolót látott, mint amennyit a Zombik oldalán. A drukkerok két tábora barátságosan heccelődött egymással a tribünökön, és a házak színeiben játszó tűzijátékokat lődöztek egymás fölé.

- Ez az, csapat! - üdvözölte Wood a játékosokat, mikor azok felálltak körülötte az emelvényen. Hangja kis híján elveszett az izgatott tömeg harsogásában. - Tudom, hogy ez a mérkőzés kiesésre megy, de ne hagyjátok, hogy egy megjijessen titeket! Remek évad áll mögöttünk, és mindegyikötökre nagyon büszke vagyok! Hozzátok ki magatokból a legjobbat, játszatok tisztán, és próbáljátok élvezni! Ha veszítünk, igaz, hogy kiesünk, de akkor is az elmúlt tíz év legjobb eredményét tudjuk felmutatni! A szememben ti mind győztesek vagytok. Szóval, állakat fel! Készen álltok?

A csapattagok Wood kinyújtott öklére tornyozták saját kezüket.

- HajrááÁÁ LÁBOK!

Ahogy a csapat felsorakozott az emelvény szélén, Wentworth, oldalán a deszkájával, James mellé húzódott.

- Ha nem tudnám - motyogta az orra alatt -, azt hihetném, Wood arra számít, hogy veszíteni fogunk.

James a mellette álló fiúra pillantott, aki felnézett rá, majd vállat vont

- Csak mondom.

- Nos, *én* arra számítok, hogy győzni fogunk - felelte James. - Csak ne felejtsetek

szemmel tartani Warringtont és Hurstöt! Ha felsorakoznak...

- Igen, igen – bólogatott Gobbins határozottan James másik oldalán. – Úgy rájuk tapadunk, mint Newt mama a táncosokra a Valentin-napi bálon.

Éles sípszó hasított a levegőbe. Sanuye professzor a középgyűrű felett lebegett hivatalos bírói egyenruhájában, fogai között az elmaradhatatlan síppal.

- Hatos hippogriff – kiáltotta Jazmine, majd elrugaszkodott az emelvényről, hogy megkezdje a bemelegítő kört. A csapat többi tagja követte, és lassan felvették a hippogriff formációt.

- Hát itt vagyunk, emberek! – kiáltotta Norrick. A lába mellé ejtette a deszkáját, és készült a rajtra. – Hirtelen halál! Most vagy soha!

- Most vagy soha! – visszhangozták a többiek, akár egy csatakiáltást. James is csatlakozott hozzájuk, az izgalom, félelem és titkos bizonyosság keveréke egészen megrészegette. – Most vagy soha! Hajrá!

Egy perccel később Sanuye hosszan belefúj a sípba, és a meccs kezdetét vette.

Két órával később az egész Nagyláb csapat a Kulcs és Sárkányban zajongott a két asztal körül, amit ők toltak össze.

- Győzelem! – harsogta Norrick, tósztra emelve vajsörét. A többiek kitörő örömmel fogadták köszöntését, és ügyeltek rá, hogy a kocsma másik végében mogorván ücsörgő Zombik is jól hallják.

- Győzelem! – ujjongtak összekocantva korsóikat és kupáikat. Az asztalokon egyre növekvő tócsában gyűlt a kilöttyent ital.

- Azért szoros volt – ismerte be Gobbins, mikor az ünneplés idővel hangos csevegésbe csapott át. – Kicsit aggódtam, mikor a félidőben négy ponttal előttünk jártak.

James bólíntva vonogatta a vállát, bár az igazsághoz hozzátartozott, hogy ő sosem érezte úgy, hogy megszorongatták volna őket. Egy perccel a félidő vége előtt a Zombi csapatnak sikerült több gólt is szereznie egyhuzamban, Warrington és Hurst hathatós közreműködésével, akiknek – annak ellenére, hogy a Lábok minden tőlük telhetőt megtettek – sikerült kijátszaniuk egy cölöpverő manővert, mely során mindhárom klaccs náluk volt, minden oldalról védve a többi játékosuk által.

James dühös volt, amiért a csapatának nem sikerült kivédenie az akciót, mindenesetre tudta, hogy a cölöpverő csak egyszeri taktika lehetett. A Zombi csapat kezdett attól tartani, hogy elveszíthetik a meccset, ezért kétségbeesett akciókba kezdtek. Alig telt el öt perc a második félidőből, a Nagyláb csapat már vissza is vette a vezetést. Wentworth leváltotta Mukthatchet a gólkarikánál, és Mukthatch a játék hátralévő részében árnyékként követte Warringtont. A nagyláb majomszerű megjelenése és megfélemlítő viselkedése aztán elvette Warrington kedvét a cölöpverő manőver többszöri bevetésétől. Végül a meccsmágia és az Artis Decerto

mozdulatok vegyítésével a Nagyláb csapat zajos sikert aratott a Zombik fölött, és nyolcvankettő-hatvanra nyerték a mérkőzést.

- Bejutottunk a döntőbe! - kiáltotta Norrick túláradó örömmel, és a többiek boldogan csatlakoztak hozzá, kivéve Jamest, aki közel sem volt ilyen bizakodó. Míg a csapattársai ünnepeltek, ő körülnézett, és szeme egy a kandalló mellett álló asztalon akadt meg, melynél palaszürke pulóvert és sálat viselő Vérfarkasok ültek. Az asztalfőn Clayton Altaire foglalt helyet, és halvány félmosollyal meredt Jamesre. Mikor James odanézett, az idősebb fiú felemelte kezét, kinyújtott mutatójával rámutatott, és úgy tett, mintha lelőné őt. A többi Vérfarkas látta ezt, így vigyorogva ők is James felé fordultak, összeszűkülő szemük szinte szikrázni látszott a kandalló fényében.

James nagyot sóhajtott; mostanra szinte semmi ünnepi hangulata nem maradt. *Talán bejutottatok a döntőbe, ti kis kviblik, mondta a Vérfarkasok vigyora, de ott velünk néztek szembe, márpedig minket egészen más fából faragtak. Mi hozzátok hasonló kvibliket eszünk reggelire.*

Jamesnek egyáltalán nem tetszettek azok a titokzatoskodó, magabiztos vigyorok. Elfordította a tekintetét, és most a helyiség másik végét vette szemügyre, ahol a Zombik a saját asztaluknál szomorkodtak. Zane is köztük ült, arcán ugyanaz a komor kifejezés ült, ám mikor észrevette Jamest, aprót rántott a vállán, és a fiúra kacsintott. Mint a Vérfarkasok vigyora, úgy Zane gesztusa is beszédesnek tűnt. *Gratulálok, pajtás, mondta a kis kacsintás. Most jön a java.*

James kábán a plafonra emelte a tekintetét. Most valahogy még Zane gesztusai is szarkasztikusra sikeredtek.

Az elkövetkező napokban James, Ralph és Zane összeültek, hogy kidolgozzanak egy tervet. Hacsak nem jön közbe valamiféle katasztrófa, úgy tűnt, hogy – szinte csodával határos módon – a Nagylábok játsszák a döntőt. A többi csapatnak ez már eleve sikernek számított volna, James szeme előtt azonban más cél lebegett. Létfontosságú volt, hogy a Nagylábok nem csak, hogy a Vérfarkasok ellen játsszák a döntőt, de le is győzzék őket. Csak így kerülhet az Apolló kúria vissza, a Győzelmi dombra, az Árész kúria helyére, ezzel újra egyesítve a dimenzionális kulcslyukat. De mégis hogy tudnák ezt megvalósítani?

Sokat segített volna, ha a Vérfarkasok eredményei akár egy kicsit is kevésbé tökéletesek lettek volna. Míg a Nagyláb csapat (saját nagy meglepetésére) négy győzelmet és három vesztes meccset tudott összekaparni, éppen csak bennmaradva a játszámában, addig a Vérfarkasok veretlenül jutottak el idáig. Ami még rosszabb, egyetlen kivétellel a Nagyláb győzelmek csak egy hajszálon múltak, beleértve a két döntetlen mérkőzéssel járó technikai győzelmet is. A Vérfarkasok azonban könnyedén uralni tudták a pályát, általában már a félidőre dupla annyi ponttal

rendelkeztek, mint az ellenfél, az utolsó negyedre pedig általában már csak a tartalék játékosok maradtak a pályán, míg a kezdők lementek az öltözőbe, és lecserélték mezeiket hétköznapi ruházatukra. Ezt az egyértelmű arroganciát akár pszichológiai hadviselésnek is fel lehetett fogni, mellyel megadták az utolsó dőfést az ellenfél csapatának.

- Minden csapatnak van gyenge pontja – csapott a Nagyláb játékszoba egyik kanapéjának karfájára Zane. – Még a Farkasoknak is.

- Ez valószínűleg így van, csak még senki nem találta meg – sóhajtotta Ralph. – Látszatra teljesen szilárd játékot folytatnak. Semmi rés, semmi gyenge láncszem.

James a fejét rázva meredt a szófák közötti padlóra. Az örvötenke eldöcögött egy kis kávézóasztalka mellett, és két üres édesgyökér üdítőital palackot egyensúlyozva a lemezes hátán szaglászta a szőnyeget. Zane felült, és saját üvegét is a többi közé biggyesztette.

- Az nem azt jelenti, hogy *nincs* gyenge pontjuk – szólt sötéten. – Csak hogy jól elrejtik az arroganciájuk mögé. A legjobb támadásuk az, hogy mindenkit kiidegelnek, így gyakorlatilag már azelőtt nyerne, hogy elkezdődne a meccs.

- Lehet – ismerte be James. – De az is lehet, hogy éppen ez az ő gyenge pontjuk. Talán nem is olyan jók, mint amilyennek mindenki hiszi őket. Talán Altaire-nek és a falkájának sikerült mindenkit meggyőznie róla, hogy sokkal jobbak, így a többi csapat az idegeskedés miatt veszíti el a mérkőzéseket. Ez felmerült már bennetek?

Zane fontolóra vette.

- Mindenesetre ez is egy elmélet – jegyezte meg végül. – Tehát azt mondod, hogy ha sikerül meggyőzni a Lábokat, hogy a Vértfarkas csapat ugat, de nem harap, akkor a Farkasok saját fegyverét fordíthatjátok ellenük?

- Ártani nem árthat – biccentett Ralph. – Se így, se úgy. Mármint elvileg ez a pszichés dolog mindkét irányba működhet, nem? Ha a Vértfarkas csapat meg tudja győzni a többieket, hogy rosszul játszanak, akkor mi is meg tudnánk győzni *magunkat*, hogy *jobban* játszunk. Elvileg.

Zane töprengve összehéberelte a száját.

- De többre lesz szükség pusztán szavaknál, hogy meggyőzzétek a tieiteket, a Vértfarkasok igazából csak farkasbőrbe bújt bányások. Kell valami kézzel fogható, amit látnak és megérinthetnek. Valami titkos fegyver, még ha csak szimbolikusan is.

- Mint az a hülye bronzfarkas, amit a Vértfarkas csapat minden meccs előtt megtapogat – vágta rá Ralph, egészen belemelegedve a témába. – Csak másmilyen. Valami olyan, ami tényleg elhitei a csapattal, hogy nála van az adu.

James elgondolkodva meredt maga elé, s mikor az örvötenke elbotorkált kinyújtott lába alatt, ledöntve hátáról az üres üvegeket, szeme összeszűkül. Zane és Ralph az arcát fürkésztek.

- Mire gondolsz? – vont fel a szemöldökét Zane.

- Arra – morfondírozott James –, hogy a Vértfarkasoknak talán tényleg van egy gyengesége. Mármint a túlzott önbizalmon kívül.

- És mi lenne az? – kérdezte Ralph.

James szája kissé alattomos mosolyra húzódott.

- Szerintetek van olyan a kampuszon, leszámítva persze a saját házuk tagjait, aki azt szeretné, hogy a Vértfarkas csapat nyerje a döntőt?

Zane nagyot fújtatott.

- Miután tíz éve veretlenek? És a sok megalázást követően, amit az utóbbi néhány szezonban el kellett viselnünk? Nem hinném. Sőt, szerintem minden ház legtöbb tagja még fizetni is hajlandó volna, csak hogy lássa, amint letaszítja valaki a Farkasokat a magas lóról. Miért?

James arcán kiszélesedett a mosoly.

- Gondoljátok – kérdezte halkán –, hogy akár még segítenének is ennek érdekében?

A terv elég egyszerű volt, és James kissé vonakodva beismerte, hogy éppen neki találták ki.

Két évvel korábban, mikor elsőéves volt a Roxfortban, James megtanult magáról valamit. Nem olyan volt, mint az apja. Ez nem számított rossznak, még ha néha így is gondolta. Ez azt jelentette, hogy Jamesnek más módszereket kellett találnia, hogy boldogulhasson. Az apja gyerekként szinte állandó jelleggel rohant a veszély karjaiba, általában csak két barátja, Ron és Hermione társaságában. Annak idején ez működött is neki, mivel a szó szoros értelmében meg volt írva a sorsa. Ő volt Harry Potter, a kis túlélő.

Másrésről viszont James csupán egy egyszerű gyerek volt. Eddigi kísérletei, hogy egyes egyedül járjon sikerrel a kalandjaiban, szörnyű kudarcba fulladtak. Mint a Nagyláb csapatnak, gyakran neki is csak egy hajszállal sikerült megúszni a rizikósabb helyzeteket, és mindig a körülötte lévő emberek segítségével. Ez végül ráébresztette arra, milyen ember is ő igazából. Ahelyett, hogy mindent egyedül próbált volna véghezvinni, mint az apja, James megtanult (legalábbis néhány alkalommal) segítséget kérni.

Először akkor tett így, mikor megkérte a Bajkeverőket, segítsenek neki, Ralphnak és Zane-nek ellopni Tabitha Corsica seprűjét, melyről akkor azt hitték, valójában Merlin legendás botja. A hadművelet elbukott (és végül kiderült, hogy a seprű mégsem Merlin botja), de kezdetnek tökéletesen megfelelt; James a markában tarthatta a seprűt, még ha csak néhány percre is. Később James maga Merlin segítségét kérte, hogy segítsen megszabadulni a Roxfortnak a bosszantó (ám veszélyes) mugli riportertől, Martin Prescott-tól. Az az ügy már sokkal jobb eredménnyel zárult. A következő évben James rájött, hogy ez az ő végzete. Ő nem hős volt, sokkal inkább egy menedzser. Segített a hősöknek. Persze nem mindig, és valószínűleg korántsem olyan sűrűn, mint kellett volna, de mikor megtette, a dolgok mindig valahogy jobban alakultak.

Most még mindig élt benne egy kis félsz, azonban mikor meglátogatta az első házat a listáján (az Afrodité tornyot, a színház melletti dombon), rá kellett döbennie, hogy ez a feladat, ellentétben más alkalmakkal, mikor segítséget kért, játszi könnyedséggel fog menni.

- Naná! – mondta Ophelia Wright, s hozzá akkorát bólintott, hogy lófaroomba kötött szőke haja majdnem kiverte James szemét. – Azoknak a Vértfarkas tuskóknak volt képük csiga és fúrót játszani az emelvényükön a legutóbbi meccsünk alatt. A negyedik negyedlet Jackson professzor már meg sem nézte! Inkább a játékosai csigáját figyelte, egy régi klaccsot, amit körbe-körbe reptettek az emelvény fölött! Nem csak, hogy eláruljuk a legjobb bűbájainkat, azt is megmutatjuk, hogyan használjátok őket! Ez majd megmutatja azoknak az ízléstelen Farkasoknak, hogy máskor ne keckeckedjenek a Pixikkel.

Tíz perccel később James döbbenettől kábán hagyta el az Afrodité tornyot. Ralph mellette baktatott, egészen beletemetkezett a kézzel írt jegyzetlapokba, melyek zsúfolásig voltak rajzolt illusztrációkkal és takaros, gyönyörűen hurkolt, dőltbetűs sorokkal, melyekben az „i” betűkön pont helyett mosolygós arcocskák és apró szívek virítottak.

- Ejha – nyögte Ralph, fel sem nézve a lapokból. – Ezek a Pixik csak kívülről aranyosak. Ezek a cuccok nagyon *duroák*.

James biccentett, azonban a munkájuk még korántsem ért véget. Még három ház volt hátra, de újult erővel állt a további feladatok elé. Ophelia Wright majdhogynem úgy reagált, mintha a két Nagyláb tenne *nekik* szívességet, nem pedig fordítva.

- Aztán tegyétek ám őket a helyükre! – villantott rájuk a lány egy gonosz mosolyt, mikor kiléptek az Afrodité torony mézeskalácsot idéző ajtaján. – Taszítsátok le őket a dühítően egyszínű, szürke deszkáikról, és mondjátok meg nekik, hogy ezt a Pixiktől kapták, legalábbis részben.

James furcsa félmosollyal biccentett neki. Sokkal jobban ment, mint gondolta volna. A nap végére ő és Ralph begyűjtötték az összes többi ház kapitányának szívélyes támogatását.

Az Igorok beleegyeztek, hogy titkon felturbózzák a Nagyláb csapat deszkáit egy technomantikus erősítővel, melyet az utóbbi néhány évben fejlesztettek, és egészen eddig szigorúan őrzött titoknak minősült. Ezek az erősítők, ígérte az Igor csapatkapitány némi mániákus (és begyakorolt) kacagás kíséretében, olyan sebességgel és irányíthatósággal ruházza fel a Nagylábok deszkáit, amiről a Vértfarkasok még csak nem is álmodhatnak.

Warrington, a Zombi csapat kapitánya ugyan még mindig neheztelt kicsit a Nagyláb csapat elleni vereség miatt, de Zane közrejátszásával gyorsan rájött, hogy az semmi a Vértfarkasok és a Zombik között fennálló gyűlölethez képest. Így hát Warrington beleegyezett, hogy megosztja a Nagylábokkal a Zombi csapat leghathatósabb támadótechnikáit, ami igencsak értékes zsákmánynak ígérkezett, tekintve, hogy a szezonban a Zombiknak sikerült a legtöbb pontot elérnie a Vértfarkasok ellen.

James úgy készült, hogy még Wentworth-öt is beveti a Vámpír csapat kapitányával rendezett megbeszéléskor, ám több dolog is közbejött. Egyrészt kiderült, hogy a kapitány nem más, mint Anton Harding, a fiú, aki annak idején megpróbálta megakadályozni, hogy bejussanak az Erebosz kastélyba, másrészt pedig Harding már hallott James és Ralph küldetéséről, így eléjük ment, míg azok ketten épp csak átvágtak a park fűvén.

- Hallom, segítséget kértek a többi diákközösségtől Altaire és a Vértfarkasai ellen – szólt kertelés nélkül.

James bólintott, aztán nagyot nyelt.

- Ööö, igen – ismerte be. – Ellenőriztük a Nagylábok szabályzatában, semmilyen szabály nem szól ellene. Arra gondoltunk, talán a többi csapat is, ööö, szeretné látni, hogy a Vérfarkasok ennyi év után végre vereséget szenvednek. Persze csak tisztán. Semmi szabályellenes dolog.

Harding szeme összeszűkült.

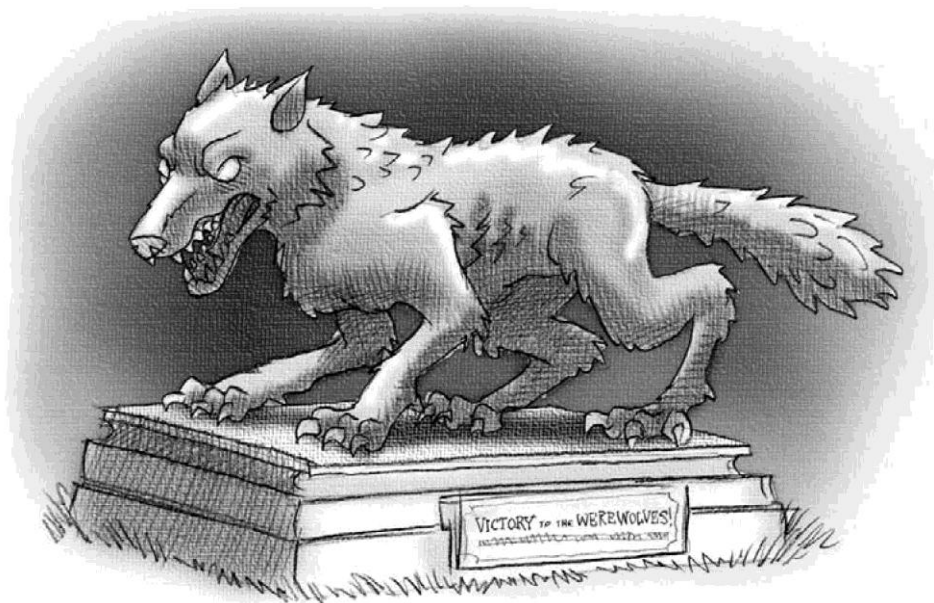
- Hát, ez igazán kár – mordult fel. – Bár igazán tudhattam volna, hogy a Nagyláboknak nincs elég vér a pucájukban, hogy úgy istenigazából odategyenek azoknak a vadkutyáknak. Arra gondoltam, megosztom veletek a legtitkosabb meccsátkainkat. Legalább néhány enyhébb ragályrontást elfogadtok?

Ralph arcán olyan mosoly bukkant fel, ami kissé meghökkentette Jamest, aztán a fiú Harding válla köré fonta a karját.

- Tudtad – szólt lehalkítva a hangját –, hogy én egy kis helyről származom, amit úgy hívnak, Mardekár ház? Hogy úgy mondjam, a ragályrontások a specialitásaink. Beszélj!

Harding viszonzta Ralph vigyorát. A következő húsz percben a három fiú fojtott hangon beszélgetett a bágyadtan csillogó Oktogömbtől nem messze. A végén Ralph és Harding nevettek. James egy pillanattal később csatlakozott hozzájuk, habár az ő hangjába némi idegesség is vegyült.

Most már minden ház mögöttük állt. Az ő segítségükkel a Nagyláb csapat sokkal erősebb lesz, mint valaha volt, és nagy valószínűséggel, mint valaha lesz is. James azonban tudta, hogy a lehetséges győzelmük nem a technomantikusan felturbózott deszkákon, kiterjesztett meccsmágiájukon vagy a Vámpírok szörnyű meccsátkain fog múlni. Az igazi titok a pszichológiai löket volt, amit ezek a dolgok adtak a Nagyláb csapatnak. Az egész iskola mögöttük állt, nekik drukkolt, és mindent megtett a győzelmük érdekében. A Vérfarkas ház tagjain kívül az iskola minden tanulója szentül hitte, hogy a Nagylábok megnyerhetik a döntőt. Leginkább ez volt az ő titkos fegyverük. James kezdett hinni benne, hogy akár még sikerrel is járhatnak.

20. ALBUS TÖRTÉNETE

Albus az állandó panaszkodása és viselkedése ellenére nem gyűlölte az Alma Aleront, ahogy az Árész kúriában való életet sem, Vértfarkas társai oldalán. A Farkasok sok értelemben nagyon hasonlítottak a mardekárosokhoz, ami bizonyos mértékű kényelemérzettel töltötte el. Megvolt bennük az ismerős könyörtelenség, és az ambíció és büszkeség olyan fokú elegye, mellyel Albus tiszta szívvel azonosulni tudott. Voltak barátai a Farkasok között, és az iskola más házaiból valók is. Mint Zane-nek, Albusnak is megvolt az a vonása, ami miatt könnyen megkedvelték. Az emberek lézengtek körülötte, aztán egyszer csak ellenállhatatlanul odavonzotta őket a fiú elborult (mindazonáltal éles) elméje és a dolgokhoz való cinikus hozzáállása. Voltak napok, amikor Albus tökéletesen otthon érezte magát új társai között, ebben a különös, új iskolában, mely minden lehetséges tekintetben különbözött a Roxforttól.

Ezenkívül volt valami üdítő a Vértfarkasok nyíltságában – ez a szókimondó őszinteség, mely általában az amerikaiakat jellemezte, egyenesen sokkolónak hatott az Angliában tapasztaltak után. Ahol a mardekárosok inkább körmönfont módon politizálva taktikáztak, a Vértfarkasok teljes mellszélességükben kiálltak a céljaik mellett. Ők hataloméhes, arrogáns és könyörtelen harcosok voltak, és ezt fel is vállalták, soha eszükbe sem jutott tagadni. Albus méltányolta Clay Altaire, Olivia Jones és a többi felsős Farkas hidegvérű fesztelenségét, még akkor is, ha ennek a kemény hozzáállásnak néha ő itta meg a levét.

Az egyetlen dolog, ami megakadályozta, hogy tökéletesen élvezni tudja a helyzetet, természetesen, a Vértfarkasok már-már abszurd hazafiassága volt. Albus megértette a hazafiságot – maga is kifejezte belőle a saját verzióját, mikor többször is kitört az Államokba utazásuk ellen –, de az a túlzott nemzetiesség, amelyet sok idősebb Vértfarkas diák hirdetett, túlment minden határon. A „Cornelius” gúnynévvel indult minden, mely egy bevett elnevezés volt Amerikában mindenkire,

aki brit akcentussal beszélt, és amely egy évtizedekkel korábban hatalmon lévő mágiaügyi miniszter elhíresült beszédein alapult. Albus úgy gondolta, ezzel még együtt tud élni. Annak idején ő maga is kiosztott vagy egy tucat gúnynevet, és tudta, hogy a legjobb, amit tehet, hogy a magáévá teszi a becenevet, nem pedig kikel ellene. Következésképpen úgy viselte a gúnynevet, mintha büszke lenne rá. Elvégre ő brit volt, és az a Cornelius fickó pedig egy mágiaügyi miniszter. Ezeket a dolgokat aztán igazán nem kellett szégyellnie.

A Vértfarkasok azonban immúnisnak tűntek arra az iróniára, amivel lefitymáló gúnynevére reagált. Inkább gyengeségnek tekintették, mint pimasz merészségnek. A Vértfarkasok, mint arra Albus kénytelen volt rájönni, nem becsülték a dörzsölt elmét és a körmönfonságot, legalábbis a csatatéren kívül. Amit ők a Farkas társaiktól látni szerettek, az az *ádáztság*. Azt akarták, hogy Albus kimutassa a foga fehérjét, és bizonyítsa keménységét azzal, hogy agresszivitással felel a szurkálódásaikra, és egy kicsit még vissza is ad belőlük. Mire viszont erre rádöbbsent, már késő volt bármit is tenni. Mint minden farkasfalkában, az Árész kúriában is megvolt az alfahím, aki könnyűszerrel képes a rangban alatta állók torkára lépni, ha a helyzet úgy kívánta. Mivel Albus a hűvösen körmönfontat játszotta, társai – tévesen – úgy ítélték meg, hogy ő nem lehet alfahím. A tény pedig, hogy kitartott az angolsága (sőt, még inkább a *mardekárossága*) mellett csak tovább szilárdította véleményüket Albus kívülálló mivoltáról.

Végeredményben Albus kezdeti lelkes rajongása az új háza és társai iránt törékeny, kelletlen toleranciává halványodott. Hiányzott neki a Mardekár ház, ahol megbecsülték és (legalább magának be kellett ismernie) tisztelték is egy kicsit. Elvégre ő Harry Potter fia volt, és Harry Potter ősellenségének a házába osztották be. Ha ez nem volt édes irónia, akkor semmi sem. A mardekárosok, bármennyire is belefolytak a politikába, értették az iróniát. Egyenesen imádták.

Így hát, ahogy teltek a napok, és Albus egyre közelebb került otthonához és régi társaihoz, egyre többet zúgolódott és elégedetlenkedett.

Egyszer-kétszer szóba hozta ezt Jamesnek, de James nem igazán értette meg. Neki ott volt Ralph és az a kibírhatatlan Zane Walker, akikkel együtt lóghatott, mint mindig. Ráadásul James mintha megint nyakig lett volna valami fontos küldetésben. Albus ugyan semmit nem tudott erről – alig vett tudomást bátyjáról és kis haveri köréről, akik összedugott fejfel sugdolózva futkároztak ide-oda a kampuszon, mint egy rakás fontoskodó kis görcs –, de úgy vélte, bármiről van is szó, egészen biztosan köze van Petra Morgansternhez.

Albus úgy gondolta, valószínűleg egy kissé irigy is rájuk. Elvégre Petra az ő barátja is volt, legalábbis egy kicsit. A lány és a húga a nyár nagy részében a Potter családnál laktak, ami során Petra és Albus között egyfajta különös bajtársiasság alakult ki. A lányban volt valami határozottan *griffendéltelen*, függetlenül attól, hogy melyik házba tartozott. Néha egész sötét pillanatai is voltak, a viselkedését illetően csakúgy, mint a humorát, és Albus, legnagyobb meglepetésére, tényleg megkedvelte őt. Persze nem úgy érzett az idősebb lány iránt, mint James. Mindenki tudta, hogy James teljesen bele van zúgva Petrába, és legszívesebben mindenhova követné őt, mint valami csillogó szemű kölyökkutya. Albus ellenben olyannak látta Petrát, mint a nemrégiben megnősült George bácsikája egy fiatalabb, női kiadását. Számára a lány inkább bajtárs volt, cinizmusban rokon jellem, még ha ezt általában hajlamos is volt a

jó kislány álcája mögé rejtteni.

Albusnak fogalma sem volt, hogy Petra vajon tényleg bűnös-e az öreg Mr. Henredon megátkozásában, vagy sem. Mindazonáltal szentül hitte, hogy a maga módján jobban ismeri a lányt, mint James, mivel a bátyja Petráról alkotott képe reménytelenül eltorzult az elfogultság rózsaszín köde mögött. Albus úgy vélte, elképzelhető, hogy Petra tört be az Archívumba. Nem igazán tudta, mi ez a nagy felhajtás az ügy körül. Na és, ha megátkozott egy öreg, mugli kurátort és elkótyavetyélt valami titokzatos leletet a pincéből, akkor mi van? Még ha meg is tette, Albus szerint biztosan jó oka volt rá.

Azt is tudta – talán ösztönösen –, hogy ha az amerikai varázshatóság megpróbálná börtönbe zárni Petrát, valószínűleg nehezebb dolguk lenne vele, mint gondolnák. Albusnak már volt tapasztalata az igazán rendkívüli varázstudó egyéniségek felismerésében, hiszen az apja a nagy Harry Potter. Albus érezte, hogy van valami szokatlan Petrában, valami, ami egyszerre sugárzott néma erőt és (ami ennél is fontosabb) mélyről fakadó vadságot. Nem számít, miként határoz az a mitugrász bíra, Keynes, Albusnak volt egy olyan érzése, hogy Petra így is, úgy is a saját kezében fogja tartani a saját sorsát. És Izzyét is.

- Hé, Cornelius! – szólt oda neki Altaire egy este, mikor Albus visszaérkezett az Árész kúriába, és éppen elindult volna felfelé a széles lépcsősoron. – A bátyád meg a sleppje beugrott hozzád.

Albus meglepetten torpant meg. A korlát fölött Altaire-re meredt, aki néhány idősebb Vércfarkas társaságában a szalon kanapéján terpeszkedett, és úgy tettek, mintha tanulnának, közben pedig Lángnyelv Whiskyt kortyolgattak a párnák közé rejtett üvegből.

- James itt volt? Mit akart?

Altaire közömbösen megrántotta a vállát.

- Ki tudja? Ő és a Nagyláb haverja reszkettek, mint egy nyárfalevél, mikor az ajtóból rájuk szóltam, és mondtam nekik, hogy nem vagy itt. Lekoptak, mielőtt egy kis tiszteletre taníthattam volna őket. Bocs, ha elrontottam valami teazsúrt, vagy ilyesmi. – Kaján vigyorra húzta a száját, és a mellette ülő lányra kacsintott, mire az hangosan felnevetett.

Albus a szemét forgatva elfordult, és felszaladt a lépcsőn.

Hallott James aznapi körútjáról. Lucy mesélte neki a pletykákat, vacsora alatt. Úgy tűnt, James és Ralph Deedle körbejártak a többi diákszövetségben, és segítséget kértek a küszöbön álló döntő meccsükhöz. Albus a fejét rázva érkezett meg a második emeletre, ahol kitérte a kis, másodévesek számára fenntartott hálóterem ajtaját. Olyannak érezte a helyzetet, mintha James végigkoldulta volna a kampuszt egy kis segítségért könyörögve, és ezzel a *saját* problémáját *mindenki más* problémájává tette. Bármilyen irritálóak is néha a Vércfarkasok, bennük legalább volt önbecsülés. Ők a saját erejükből állnak ki a pályára, és nem számít, hogy nyernek vagy vesztenek, büszkén viselik az eredményt.

Persze, ahogy Albus látta, a Vércfarkasok *mindig* nyertek, így nem lehetett egészen biztos benne, hogyan reagálnának egy esetleges bukásra. Viszont azt feltételezte, hogy ugyanazzal a sztoikus keserűséggel, mint majdnem minden más esetben.

Albus az ágyára dobta a hátizsákját, aztán levetette magát melléje. Állát megtámasztotta a kezén, és kimeredt a magas ablakon.

Ha őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy egy kicsit bántotta, amiért James nem próbálta az ő segítségét kérni. Bár tudta, hogy ő, Albus, sosem mutatta semmi jelét, hogy hajlandó volna segíteni, de akkor is. Hiszen testvérek, nem?

Hencegés ide, a kívülállóknak szóló bajtársiasság oda, Albus a szíve mélyén igenis szerette volna látni, hogy a Nagylábok nyerik a kupát. Nem csak azért, mert James a csapat tagja volt, azért meg pláne nem, mert a Lábok mostanában ünnepelt üdvöskének számítottak. Albus nem az a fajta srác volt, akit képes volt megindítani a béka feneke alól az égbe törő klacss-csapat meséje. Egész egyszerűen Albusnak valami büzlött a Vércsapat látszólagos megállíthatatlan természete körül.

Az egész hónapokkal korábban kezdődött, nem sokkal karácsony után.

Albus éppen a csapat nyomába eredt, hogy még időben odaérjen a Pepperpock Arénába az Igor ház elleni mérkőzésre, mikor Altaire megállította.

- Hé-kás, hé, hé, mit gondolsz, hova szaladsz? – kérdezte a nagyobb fiú. Tenyerét Albus mellkasának közepére nyomta, és kissé hátrébb lökte őt, vissza az előcsarnokba.

- A meccsre – felelte Albus, és ellenállt – az egyébként roppant csábító – kísértésnek, hogy előkapja a varázspálcáját, és ő is meglökje kicsit Altaire-t.

Altaire türelmetlenül megrázta a fejét.

- Nem úgy van az – ellenkezett. – Dolgod van. Ugye nem azt akarod mondani, hogy máris elfelejtetted?

Albus csüggedten összevonta a szemöldökét.

- Csak viccelsz. Most kell megcsinálnom? De a mérkőzés...!

- Szerintem anélkül is egész jól fogunk teljesíteni az első félidőben, hogy te ott állnál az egyik lelátón, és ráznád a kis zászlódat – vakkantotta Olivia Jones, miközben a könyökvédőjét csatolgatva elsétált mellettük.

- Mindenkinek megvan a maga feladata – tette hozzá Altaire leereszkedően. – A mi feladatunk, hogy szétrúgjuk az Igor csapat ványadt valagát. A tiéd az ezüst étkészlet kifényesítése, hogy legyen mivel ennünk, mire visszaérünk. Számodra talán nem tűnik olyan fontosnak, Cornelius, de mire megjövünk, farkaséhesek leszünk. És meg fogjuk érdemelni a szép, fényes ezüstneműt. Nem így van? Mi lenne, ha elrohannál a meccsre, és elhanyagolnád a feladataidat? Hát az lenne, hogy mikor visszajövünk, nem találnánk mást, csak régi, homályos és megszürcült ezüst étkészletet. Szörnyű még csak belegondolni is! Te nem így véled?

- Válaszolj neki, kadét – lökte meg a vállával Albus a Vércsapat őrője, egy nagydarab, Dunckel nevű végzős.

- Szörnyű volna – motyogta Albus az orra alatt, és igyekezett nem túl szarkasztikusnak hangozni.

Altaire biccentett.

- Az bizony. Rajta, ess neki! Ha sietsz, még kiérhetsz a második félidőre. De ha annál előbb bukkansz fel, tudni fogom, hogy csaltál, és varázslatot használtál. A házimunkában nincs varázslat! Tudod a szabályokat.

- Persze – szólta Albus sötéten. Kihúzta nyakából a sálat, és az ajtó melletti kampóra hajította. – Tudom a szabályokat.

Addigra azonban Altaire már elbocsátotta Albus. Megcsapkodta saját kipárnázott vállát, először a jobbot, aztán a balt, majd rekedt vonyítást hallatott

(melyre válaszként a csapattársai hasonlóképp reagáltak), aztán a többiek nyomában kikocogott a főbejáraton a hideg, délutáni levegőre.

A többi házzal ellentétben a Vértfarkas csapat elég közel lakott a Pepperpock Arénához, hogy a saját kúriájukban készülhessenek fel a mérkőzésekre, és ne kelljen igénybe venniük az emelvények alatti, süllyesztett öltözőket. Albus komor képpel bámulta, amint a csapat libasorban lecsörtetett a lépcsőn, és a korai sárga holdra vonyítva és acsarogva végigfutottak a ház előtti ösvényen. Mikor elérték a támadáshoz készülő vérfarkas bronzszobrát, egyenként mindenki megpaskolta az állat pofáját, mintha szerencsét hozna. Az a fajta hagyomány volt ez, mely szinte már kényszeresnek hatott. Albus megrázta a fejét. Nem volt elég babonás hozzá, hogy higgyen a szerencsében. Abban hitt, hogy mindenki a saját szerencséjének kovácsa.

Vagy nem.

Továbbra is magában morogva sarkon fordult, átvágott az Árész kúria előcsarnokán, és az ebédlő, azon is belül pedig az ezüstmű tárolószekrénye felé vette az irányt.

Természetesen mágiával tisztította meg az étkezészetet, bármennyire is ellenezte ezt a Vértfarkas ház szabályzata. Alig három percig tartott. A következő néhány percet azzal töltötte, hogy fogott néhány régi rongyot, és összekente őket ezüstoffényesítő szerrel, majd a látszat kedvéért otthagya őket az asztalon.

Az Árész kúriában volt televízió. Ezt a tényt Albus eleinte nehezen tudta elfogadni – az ötlet, hogy a Roxfortba beszerezzenek egy tévét, egyenesen abszurd volt –, ám az Alma Aleron nem a Roxfort volt, és az ilyen alkalmakkor Albus titkon kifejezetten örült ennek. Pálcájával szörfözni kezdett a csatornák között, és közben végignyújtózott a kanapén.

Az Államokban voltak varázslóknak szóló televízió állomások, és Albus nagy bánatosan az egyiket kezdte nézni, míg úgy nem határoz, hogy elég idő eltelt, és nem keltene gyanút az Arénában való felbukkanása. Mikor odakapcsolt, éppen valami beszélgetős műsor ment. A műsorvezető, egy narancssárga halszállkamintás talárt viselő varázsló az Üveghegy egyik dolgozóját interjúvolta meg az eltűnt mugli szenátor kapcsán. Úgy tűnt, a jelenlegi elméletek szerint a szenátor, akit egyébként Filmore-nak hívtak, még mindig életben lehetett, és a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontja egy titkos helyen tartotta fogva. Az Üveghegyből küldött férfi lenyűgöző fesztelenséggel és hűvösséggel állta a kérdéseket palaszürke öltönyében és rozsdavörös nyakkendőjében. *Egykori Vértfarkas*, gondolta Albus büszkeséggel vegyes bosszúsággal.

- Néhány szakértő szerint a VEFF új vezetője egy nő – mondta éppen komoly hangon. – Ő váltotta fel a korábbi vezért, Edgar Tarrantust, aki meglehetősen ismertségnek örvendett annak ellenére, hogy az általa irányított csoport törvényen kívülinek számított. Ennek az új vezérnek a kilétét azonban tökéletes homály fedi, és szinte semmit nem tudunk róla. Mintha egyszerűen a semmiből bukkant volna fel, hogy kitepje az irányítást a csoport alapítóinak markából, és egészen új, egyesek szerint veszélyes irányba terelje követőit.

- És ez milyen jövőt sejtet a mugli Filmore szenátor számára? – kérdezte a műsorvezető jelentőségteljes hangot megütve, s hozzá kissé még előrébb is hajolt székében.

A sűrkeöltönyös férfi vállat vont.

- Ha még él, azt kell feltételeznünk, hogy a VEFF terve nem más, mint az emlékei kitörlése, és a szenátor Imperius átokkal való sújtása. Akkor talán visszaeresztik a mugli hatalmi gépezetbe, feltehetően valami kitalált történettel, ami megmagyarázza a távolmaradását. Feltéve, ha sikerrel jár, arra kell számítanunk, hogy ez esetben korábbi fogva tartói kezére fog játszani.

- Mégis miben? – kérdezte a műsorvezető oldalra döntve a fejét.

- A VEFF céljai meglehetősen ismertek – felelte könnyedén a szürkeöltönyös. – Teljes egyenlőség elérése a muglik és varázstudók világa között. Az első lépés alighanem a varázsvilág feltárása lesz, legalábbis kis adagokban, hogy felkészítse a mugli nyilvánosságot a változásokra. De, természetesen, pillanatnyilag mindez csak feltételezés.

A műsorvezető merev képpel bólintott.

- Valóban nemes célok, még ha a módszereik kissé megkérdőjelezhetőek is. Megkérdeztük a nézők véleményét, akiknek közel ötvenkét százaléka szívesen támogatná a varázsvilág kitárulkozását a mugli világ felé. Azt esetleg lehet tudni, miért vár a cselekvéssel a VEFF és titokzatos új vezetőjük ilyen sokáig? Elvégre a szenátor immár közel fél éve eltűnt.

- Elképzelhető, hogy menekülőre fogták – felelte az interjúalany. – A nemzetközi hatóságok együtt dolgoznak a Mágikus Integrációs Bizottsággal annak érdekében, hogy elkapják őket, és egyes mendemondák szerint a közreműködő nemzetközi ügynökségek meggondolatlan cselekedetei adtak elég időt a VEFF költözéséhez. Néhányan azt gyanítják, hogy *bizonyos* külföldi hatóságok titkon összejátszanak a VEFF-fel, és vagy segítik őket, vagy ami valószínűbb, saját gyalázatos céljaikra szeretnék felhasználni a csoportot.

- Nagy rakás szurcsóktrágya – horkantott fel Albus undorodva, majd felült a kanapén, és pálcájával a tévé felé bökött. Az kurta nyikkanás kíséretében kikapcsolt. – Hálátlan kis férgek. Megérdemelnétek, ha apa fogná magát, és egyszerűen csak hazamenne. Nektek meg itt maradna a ti hülye VEFF-etek, meg a megkérdezett közönség.

Felpattant, és pálcáját a zsebébe dugva az ajtó felé indult. A legkevésbé sem tudta érdekelni, hogy korán érkezik-e a meccsre, vagy sem. Pillanatnyilag Albus véleménye az volt, hogy Altaire feldughatja magának az ezüstműjét oda, ahol a narglik nem harapnak. Felkapta a sálját, és kifele menet bevágta maga után az ajtót.

Mostanra jócskán besötétedett, és Albus már a ház előtti ösvényről is tisztán hallotta a Pepperpock Arénában őrzöngő tömeget. Elsietett a kuporgó vérfarkast ábrázoló bronzszobor előtt. A talapzatba ágyazott kis fémlap épp csak, hogy olvasható volt a telihold fényében:

GYŐZELMET A VÉRFAKASOKNAK!

Adományozta:

Mr. Stafford N. Havershift, a Farkasfalka elnöke, 1992-es évfolyam

- Húzz el, Havershift – mordult fel Albus. – És vidd a hülye szobrodat is!

Egy pillanattal később aztán meglepetéstől dermedten torpant meg. Tágra nyílt szemmel, lassan hátranézett az acsargó bronzalakra.

Az nem mozdult, Albus azonban meg mert volna esküdni rá, hogy az előbb morgott. Összeszűkülte szemekkel méregette a szobrot. Kivillanó fogai ragyogni

látszottak a holdfényben. Borostyánkő szemei összegyűjtötték az egyre gyéresebb fényt, és halványan derengtek. Albus éppen továbbindult volna, mikor ismét meghallotta – valamiféle halk, ugató morgás. Alig lehetett hallani, de határozottan a szobor felől hallatszott. Albus remegő tagokkal araszolt közelebb a vérfarkashoz. A Pepperpock Arénából dörgő zúrzavar visszhangzott végig a Győzelmi dombon. A lelátók felől hirtelen ujjongás zendült fel. Albus minden érzékszervével a bronzszoborra koncentrált, és igyekezett legyűrni az irracionális rettegést, hogy a mozdulatlan alak egyszer csak életre kel, és csattogó állkapoccsal, villogó borostyánszemekkel ráveti magát.

Hangokat adott ki.

Olyan halk volt, hogy Albusnak közvetlenül a borotvaéles fogak elé kellett tennie a fülét, és még ott is feszülten kellett hallgatóznia, de kétség sem férhetett hozzá. Albus hirtelen felismerte a távoli ugató morgást és vonyítást. Alig fél órája is hallhatta, mikor a Vérfarkas csapat elindult a mérkőzésre. A saját csapata volt, amint vonyítva, morogva ünnepelték a szerzett pontokat. A bronzszobor szájából hallotta őket, mintha a fém befogott volna valamiféle titkos varázsfrekvenciát. Aztán, ha lehet, még halkabban, más hangokat hallott.

Szép lövés, Lantz!

Lökd le a csajt a deszkájáról!

Jól van, csapat, olló formáció! Kapjuk el őket!

Szedjük el tőlük azt a klaccsot! Ez az!

Albus felismerte a hangokat: Altaire, Jones, meg a többiek. Ahogy hallgatózott, meghallotta a nézősereg morajlását is, mely egyszerre hallatszott a szobor acsargó szájából és a levegőben, az Aréna felől. Nem volt kétséges: élőben hallja a meccset – mindent, amit a csapattársai egymásnak mondanak, mintha csak egy mágikus adóvevőt használnának.

Hátrébb lépett, és a szoborra meredt. A borostyánszemek még mindig halványan derengtek, és Albusban felötlött, hogy talán nem is a telihold fényét gyűjtik össze, hanem magától bocsátják ki ezt a sápadt, sárga ragyogást. Talán ugyanaz a varázslat idézi elő ezt a hatást, ami összeköti a szobrot és a több száz méterre játszó mérkőzést.

Ám ha a szobor kapcsolódik a meccshez, vajon a meccs is kapcsolódik valahogy a szoborhoz? Albus jól tudta, hogy míg a meccsmágia engedélyezett volt a klaccskapdelben, a *külső* varázslatok tiltólistán voltak. A nyolcas alakú pálya határán kívülről érkező mágia nem befolyásolhatta a mérkőzést.

Mégis...

Albus lassan megrázta a fejét, de a tekintetét még mindig nem vette le a bronzszoborról. „GYŐZELMET A VÉRFARKASOKNAK!”, állt az alapzaton lévő kis lemezen. Albus akaratlanul is eltöprengett.

Ez vajon csupán egy szlogen? Vagy talán – csak *talán* – egy ráolvasás?

Fogalma sem volt. De elhatározta, hogy rá fog jönni.

Miután Albus végleg eltökélte magában, hogy rájön a Vérfarkasok szobrának titkára, kevesebb, mint egy hétbe telt neki végrehajtani a tervét.

Jamest ez kétségkívül lenyűgözte volna (és később, mikor Albus beszámolt neki róla, így is történt), de az unokatestvérüket, Rose-t egyáltalán nem lepte volna meg a dolog. Noha Albust a családban mindenki inkább csípős nyelvű vadócnak tartotta, a valóságban, mélyen belül, a fiú éles elmével és kiváló ösztönökkel rendelkezett. Rose felismerte ezeket a tulajdonságokat, mivel benne is megvoltak. A kettejük közötti egyetlen különbség az volt, hogy míg Rose, anyjához hasonlóan, szeretett olvasni, így belső értékeit tetemes mennyiségű tudással bátyázta körbe, addig Albus sajnós gyűlölte az olvasást, így a természetes intelligenciája híján volt az alapoknak, aminek segítségével gyarapodhatott volna. Épp ezért, aki ismerte őt (Albust magát is beleértve), könnyen abba a tévképzetbe ringathatta magát, hogy a fiú – sziporkázó szócstái ellenére – valamivel nehezebb felfogású volt, mint a bátyja és a húga. Valójában azonban épp az ellenkezője volt az igazság.

Első lépésként Albus annak a bizonyos Mr. Stafford Havershiftnak nézett utána, hiszen eleve az ő nagylelkűségének hála került a szobor az Árész kúria elé.

Ez sokkal könnyebben ment, mint azt Albus remélte. Az Árész kúria ebédlője előtti szalont egy hatalmas üvegvitrin uralta, mely telis-tele volt trófeákkal, plakettekkal, fotókkal, újságkivágásokkal és válogatott események leírásával. A vitrin egy egész nagy részét szentelték Mr. Havershiftnak, aki gúnyosan mosolygott a nézelődőkre egy közepén elhelyezett, bekeretezett fényképről.

Már-már abszurd módon jóképű férfi volt, tekintélyt parancsoló állal, rövidre nyírt, deres hajjal, éles vonású orral és világoszöld szemekkel. Épp csak végigpillantott a közeli polcokon, Albus máris rengeteket megtudott. A férfi annak idején, vagy húsz évvel korábban, csipperként játszott a Vérfarkas klaccs-csapatában, és sorra győzelemre vezette csapatát a bajnokságokon. Egy újságkivágás szerint Havershiftnak kiváló atléta és éltanuló volt, leginkább bájjitalkeverésben és prekognitív tervezésben jeleskedett.

Albus egy pillanatra elgondolkodott rajta, hogy a férfi később vajon hivatásos klaccskapdel játékosként folytatta-e az életét, ám aztán tekintete megakadt egy másik újságkivágáson, az egyik felső polc jobboldalán: „*Baleset kényszerítette kispadra a Vérfarkasok sztárjátékosát*”. A mozgó fekete-fehér fénykép, melyet a cikkhez csatoltak, két klaccsjátékost mutatott, amint épp csúnyán összeütköznek a levegőben, majd szétrepülő védőfelszereléseik záporában pörögve kizuhannak a középgyűrűből. Albus gyorsan átfutotta a cikk első néhány sorát, amiből megtudta, hogy Havershiftnak jobb csuklója szétzúzódott az ütközésben, mikor eltalálta a másik játékos deszkája. Úgy tűnt, a találgatások szerint a másik játékos, egy Benoit nevű fiú a Vámpír házból, készakarva rohant bele Havershiftnak, hogy kiejtse őt a játékból.

Szándékos volt, vagy sem, az eredményen mit sem változtatott: Havershiftnak

csuklóját amennyire csak lehetett, helyrehozták, ám a keze maradandó sérülést szenvedett, amely a későbbiek során nagyban megnehezítette számára a pálcahasználatot. Klacskapdel atléta karrierjének egy csapásra búcsút inthetett.

Végül a csapat megnyerte a bajnokságot, és Havershiftnek adományozták a Legértékesebb Játékos díját, noha neki még akkor is be volt kötözve a csuklója.

Miközben Albus a vitrin többi részét vizsgálta át, hátha talál még valamiféle nyomot, sötét árnyék vetült rá. Mikor felpillantott, Jackson professzort, a Vértfarkas ház elnökét látta meg, aki szokásához híven, merev arccal tornyosult föléje.

- Jó látni, hogy érdekli a ház története, Mr. Potter - szólt a magas férfi nyugodt hangon.

Albus biccentett.

- Igen, ööö, egész évben itt mentem el ez előtt a vitrin előtt, de sosem álltam meg, hogy megnézzem. - Hátrapillantott az üvegpalcokra, majd a nagy, bekeretezett fotó felé bökött. - Tud valamit arról az alakról?

- Stafford Havershiftre gondol? - kérdezte Jackson apró, hitetlen mosoly kíséretében. Kurtán felnevetett, majd megrázta a fejét. - Hát persze, mivel Angliából származik, ön bizonyára nem ismerheti annyira, mint mi itt. Mr. Havershift a Pandora Bájjitalok, az ország legnagyobb elixír és bájjitalgyártó vállalatának alapítója. Termékeit szerte az egész világon használják, legyen az hajfestő tonik vagy mágikus sav, a hadsereg számára. Mérget mernék venni rá, hogy valószínűleg az önök fürdőszobájában is megtalálható egy-kettő az ő termékei közül.

Albus vállat vont.

- Lehet. Szóval ő elég nagy névnek számít a Vértfarkas házban, igaz? Elvégre Vértfarkas volt, meg minden.

- Valóban így van - komolyodott el Jackson. - Hányattatásaival szembeni kitartása jó példa lehet mindnyájunk számára. A Vértfarkas csapat csipperjeként az ő nevéhez fűződik házuk első több évig tartó veretlensége. Már akkoriban is jómagam voltam a Vértfarkas ház elnöke, és úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. A szerencsétlen balesetét követően megesküdt, hogy a csapat támogatásának fogja szentelni az életét, még akkor is, ha többet ő maga nem is játszhat. Elvégezte az iskolát, apja segítségével megalapította a Pandora Bájjitalokat, amivel világhírré tett szert. Vagyona és nemzetközi üzleti ügyei ellenére azonban még manapság is időt szakít az Alma Aleronra. Sokáig ő volt a Farkasfalka elnöke. És éppen tíz éve a háznak ajándékozta a bronz vértfarkasszobrot, amit itt áll, az épület előtt.

- Tényleg? - kérdezett vissza Albus.

- Eljött a felavatására - tette hozzá Jackson büszkén kihúzza magát. - Dicső nap volt, nem egy öregdiák ellátogatott az eseményre. Legalább háromszázan voltunk a Győzelmi dombon, amit éppen azután nyertünk el ismét, mivel diadalt arattunk a Pixik fölött. Mr. Havershift előre hívta az akkori klacskapdel csapatot, hogy készíthessen róluk egy fényképet a szobor mellett. „Simogassátok meg az orrát!”, mondta nekik, mikor már mind ott álltak a szobor mellett. Még most is emlékszem az arcán ülő büszke mosolyra és a szeme csillogására. „Simogassátok meg, hátha győzelemre visz benneteket!”, mondta. Ezzel kezdődött a hagyomány, aminek minden bizonnyal már ön is a tanúja volt. Ugye nem tévedek, Mr. Potter?

Albus lassan megcsóválta a fejét, aztán visszafordult a fényképről mosolygó alak

felé. A fotó természetesen mozgott. Havershift vigyora önelégültnek, magabiztosnak és egy kicsit alattomosnak hatott.

Albus ösztönei lassanként helyére tették a dolgokat. Nem tudott annyit, mint Rose, de gyorsan kapcsolt.

Itt volt ez a fickó, Stafford Havershift, akitől végzősként elvették a markában lévő kupagyőzelmet, nem is említve a jobb kezének épségét – a *pálcás* kezét. Ez azonban nem állította meg. Alig lassította le. Jó Vértfarkas szokáshoz illően nem hagyta magát, hátat fordított a pálcás varázslatoknak, és inkább a második szerelme felé fordult: a bájjitalkeveréshez. Elsodró erejű kegyetlensége révén könnyűszerrel hatalmas sikereket ért el, s mindeközben még mindig fortyogott benne a düh amiatt, amit elvettek tőle, az utolsó bajnoki győzelem képében. Továbbra is támogatta a Vértfarkas csapatot, hogy minél több győzelemre jutassa őket, és támogatásának jeleként egy nagy bronzszobrot adományozott nekik, borostyánkő szemekkel.

Lehetséges volna, hogy senki nem jött rá? Vagy rájöttek – legalábbis nagyjából –, és egyszerűen csak úgy tesznek, mintha nem tudnának semmit? Albus szemében mi sem volt egyértelműbb: egy vagyonos mecénás, aki pusztá véletlenségből éppen egy nemzetközi bájjitalfőző vállalat feje, ad nekik egy talizmánt, amit minden játék előtt megtapogathatnak, és attól a naptól kezdve... *sosem* veszítenek többé. Véletlen volna?

- Ez csak egy vicc – motyogta Albus az orra alatt, és az ablakon át a holdfényben fürdő szoborra meredt. – *Senki* sem lehet *ennyire* jó.

Néhány nappal később, az órákat követően Albus tett egy kis kitérőt a szobor felé. Lopva körbepillantott, aztán közelebbről is szemügyre vette az acsargó pofa fölött ragyogó borostyánszemeket. Habár csak halványan, és arany színben úszva, de látta bennük a saját tükörképét. Tétován előre nyúlt, és megérintette a farkas orrának hideg fémjét. Az igazán pompás munka volt, ujja alatt egyszerre érződött lágynak és keménynek, itt-ott már fényesre kopott az évek óta tartó simogatások miatt. Albus kissé remegve húzta végig tenyerét a farkas pofáján, aztán pedig szó szerint felrohant a bejárathoz vezető lépcsőn, egyenesen a hálótermébe.

Mikor megérkezett, becsapta maga mögött az ajtót, és az ágyához sietett. Ledobta rá a táskáját, kicipzárta, és addig turkált benne, amíg meg nem talált egy kis darabka rózsaszín pergament, mely csaknem olyan vékony volt, akár egy papír zsebkendő. Az utolsó órája bájjitalkeverés volt, Baruti professzorral, és a kis selyempapírszerű anyagot a hozzávalók szekrényéből csente el titokban. A diákok maguk között tanárpuskaként emlegették a rózsaszín papirozt, ugyanis Baruti professzor annak segítségével szokta ellenőrizni az osztály órai munkáit. Csak belelógatta a papír egyik sarkát az üstökbe, kritikus szemmel vizsgálta egy darabig, aztán utasítást adott még egy göteszem vagy egy csipet porított pókepe a főzethez való hozzáadására.

Albus óvatosan a jobb tenyerére terítette a pergament, bőre még mindig hűvös volt a bronzszobor fémjének érintésétől. Bal kezével erősen a tenyerére nyomta a tanárpuskát. Némán visszszámolva várt tíz másodpercig, aztán ismét szétnyitotta a kezét, és a kis, rózsaszín papírlapot az ablakhoz vitte, hogy a nap fényében vehesse szemügyre.

Lassan halvány írás tűnt fel a lapon, mintha egy láthatatlan kéz véste volna fel. Albus egyenként olvasta el a lassanként feltűnő szavakat.

Borsmenta olaj (nyomokban)
Porított gördény lábköröm (133 szem)
Angolna kivonat (néhány csepp)
Ámokfa gyökér (morzsolts; 0 hatásfok)

Albus közelebb hajolt a pergamenhez, és a szavakra meredt. Az összes hozzávaló eredetét ismerte. A legtöbb a legutóbbi bájital óra és az azt követő ebéd maradványaként került a tenyerére. Az ámokfa gyökere pedig egy hetes, mikor Baruti professzor elvitte az osztályt Shackamaxomba egy Madam Ayasha nevű őslakos nőhöz. Albus gondolatban feljegyezte magának, hogy egy kicsit gyakrabban is kezet moshatna, aztán felsóhajtott. Úgy tűnt, a tanárpuska nem érzékelt semmi szokatlant a bronzszobor felületén.

Ám ekkor lassan és halványan egy újabb sor íródott ki a selyempapír vékonyságú pergamenre. Albus közelebb hajolt, ám így is csak nagy ügyel-bajjal tudta kivenni a szavakat.

Felix Felicis összetevők (hibrid származék; emlékező)

Albus majdnem felkiáltott meglepetésében. Szeme tágra nyílt, ahogy a lapon lévő halvány feliratra bámult. Tudta, az „emlékező” szó mit jelent a bájitalok témakörében. Azt jelenti, hogy a felsorolt összetevők maradványa nem található meg közvetlenül, csak egyfajta aurájuk, mely visszhangként ült ki a pergamen felületére.

- Felix Felicis – súgta elképedve. Egy pillanattal később felemás mosoly ült ki az arcára, ahogy lassan a fejét rázta. Ismerte a bájitalt, habár még sosem találkozott vele a való életben.

- Valószínűleg a borostyánszemekben van – morfondírozott. – Végül is, folyékony. Talán maga a fém is át van itatva vele, de valahol belül lennie kell az anyagból, különben az emlékező főzet nem működne.

Albus összeszűkítette a szemét. Gondosan összehajtogatta a tanárpuskát, és palaszürke zakójának zsebébe süllyesztette. Nem egészen tudta, mihez kezdjen azzal, amit kiderített, ám mindenesetre örült neki. Talán beszél róla Jameszel. Nem mintha bármi jó sülnetne ki belőle, de jó érzés volna kitergetni egy ilyen szaftos kis pletykát a ház szennyesei közül.

Felix Felicis, gondolta bús mosollyal. Ismertebb nevén: folyékony szerencse.

Albus talán még aznap este elmondta volna Jamesnek, ha nem pont akkor tartóztatják le Petra Morgansternt.

Visszanézve James és Albus egyetértettek abban, hogy ez az esemény volt az, ami mindent mozgásba hozott, mintha csak meghúztak volna egy kart, ami beindított

volna egy bűgőcsigát, mely lassan indul be, de aztán egyre gyorsabb és gyorsabb lesz, míg végül az egész csupán egy elmosódott foltta nem válik.

A klacskapdel döntő előtti csütörtökön, vacsora után Albus, James, Ralph, Zane és Lucy éppen a könyvtárba tartottak, mikor elkezdődött. Zűrzavaros hangfoszlányok verték fel a kora nyári délután csendjét. Albus és Ralph egy kvaffot passzolgattak egymásnak, mikor az egyre hangosabban beszélgető gyülekezet közelébe értek. Ralph labdája erősen mellkason találta Albust, ám a fiú szinte észre sem vette.

- Ez az a lány! - hallatszott egy hangosabb kiáltás a fojtott sugdolózás közepette.
- Amelyik megátkozta Mr. Henredont! Végre elítélték!

- De miért hozták ide? - értetlenkedett egy Vámpír fiú, aki akkor sietett el Albus mellett, és a tömeg felé igyekezett.

- Petra? - pislogott Ralph Jamesre és Zane-re. - Hallottatok erről valamit?

James riadt képpel rázta a fejét.

- Nem. Semmit. Gyertek!

A három fiú futásnak eredt, Albus és Lucy a nyomukban. Mire odaértek a diáksereghez, a tömeg közepén egy parancsoló hang csendült, túlharsogva a fecsegést.

- Kérem, mindenki álljon hátrébb! - A hangból sütött a megkérdőjelezhetetlen hatalom. Albus rögtön észrevette a sötétszürke taláros, széles karimájú kalapot viselő, sovány férfit. Felemelt bal kezének tenyerét a magasba tartotta, jobbával a pálcáját szorongatta. - A saját épségük és a kampusz biztonsága érdekében azonnal térjenek vissza házaikba és az osztálytermekbe. Bárki ellen, aki a Varázsló Törvényszék útjába áll, még ha csak véletlen teszi is, eljárást indítunk. Érthető voltam?

Amint azt a férfi arckifejezése nyilvánvalóvá tette, az utolsó mondatot nem kérdésnek szánta. A diákok kezdtek hátrébb húzódni, habár láthatóan senki sem sietett túlságosan a háza vagy az osztálytermek felé. Mikor a tömeg felszakadozott, Albus egy egész csapat szürkeruhás, kalapos férfit és nőt pillantott meg, vonásaik ugyanolyan érzelemmentesek voltak. A bíra, Albert Keynes is köztük volt, szája szélén halvány mosoly játszott, kalapját egészen hátrtolta tar fején. Az alakulat lassan sétált egy nagyobb épület - a kampusz kórházi szárnya - felé, gondosan lebegtetve maguk között valamit. Albus ugyanakkor döbbsent rá, mit, mikor James és a többiek is.

- Petra! - kiáltotta James éles hangon. Előre indult, keze már a pálcájáért nyúlt, ám Ralph és Zane egyszerre megragadták a vállát, és sápadt, merev arccal visszatartották őt.

Petra Morganstern egyenes testtel lebegett a boszorkányok és varázslók körének közepén, haja sötét függönyként takarta el arcát. Albus abból, ahogy a karjai lógtak, és ujjai lazán behajlottak, arra következtetett, hogy a lány eszméletlen, és ettől a szívébe mart a szánalom és a rémület. Petra csupasz talpa alig tíz centivel suhant az ösvényen kúszó árnyéka fölött, amerre a nem kevesebb, mint nyolc varázspálca irányította.

- Petra! - kiáltott ismét James, mintha ezzel felébreszthetné. Albus biztosra vette, hogy mindhiába. A lány nem csupán aludt. Elkábították. Valószínűleg ez volt az egyetlen mód, ahogy a törvényszék alkalmazottjai elbírtak vele. Majd megszakadt a

szíve, hogy így kell látnia Petrát. Olyasmi érzés volt, mintha egy nemes sárkányt látott volna, aminek körmeit lecsapták, agyarait kihúzták, vagy egy harcos hercegnőt, akinek minden haját levágták. Az egész helyzetben volt valami szégyenteljes, és azon is túl, valami rémisztő. Nem csak azért, mert Petra olyan néma volt így, elkábítva, hanem mert Albus tudta, úgysem tudják örökre eszméletlenül tartani. Előbb vagy utóbb fel fog ébredni.

A varázrendőrök csapata lassan, óvatosan belebegtette Petra testét a gyengélkedő ajtáján, melyet addig Keynes tartott nekik, arcán azzal a dühítő, önelégült mosollyal. Albus jól tudta, hogy odabent olyan bájitalok vannak, amelyek mély, álomtalan álomba képesek taszítani az embert.

De nem lesznek képesek örökre eszméletlenül tartani, gondolta ismét Albus, és hátán végigfutott a hideg. Végül Petra fel fog ébredni. Addigra Izzy talán már nem lesz itt, kikerül a mugli világba bárminemű emlék nélkül az Alma Aleronról, a varázsvilágról és magáról Petráról. Addig talán képesek lesznek bebörtönözni Petrát azért, amit tett (vagy nem tett). Jamesszel ellentétben Albusnak fogalma sem volt róla, hogy Petra mágusnő volt, ám azt ő is érezte, hogy a lány nem közönséges boszorkány. Egyszer végül Petra *biztosan* fel fog ébredni. Ez elkerülhetetlen.

És ha ez megtörténik, Albus egy dologban egészen biztos volt: ha felébred, nagyon, nagyon dühös lesz.

21. VALÓSZÍNŰTLEN SZÖVETSÉGEK

- Petra! - kiáltotta James. Alig érzékelte, hogy Ralph és Zane a vállát szorongatják, és igyekeznek visszafogni őt. Valahol mélyen tudatában volt, hogy előhúzta talárjából a pálcaját, és úgy emelte, mintha rá akarna támadni Albert Keynesre és a törvénytörő boszorkányok és varázslók csapatára. Persze ostobaság lett volna, de abban a pillanatban képtelen volt ilyen gyakorlatias gondolkodásra. Elkapták őt, elkábították, mint valami vadállatot, és most elhurcolják, hogy láncra verhessék.

A kórházi szárny ajtaja lassan becsukódott, eltakarva szemük elől a szánalmasan lebegő fiatal nőt és őreit. Míg az ajtórés össze nem zárult, Keynes végig Jamest figyelte, arca leereszkedő kifejezést öltött. *Tényleg azt hitted, hogy nem jövök rá az igazságra?* James ezt olvasta ki a szeméből, mielőtt az ajtó lágy kattanással bezáródott.

- Ne - nyögte James. - Ennek nem így kellett volna történnie. Még nem szabadott volna elítélniük! Olyan közel járunk!

- Még nincs vége - szólt Zane halk komolysággal, és végre eleresztette James vállát. - Még helyrehozhatjuk a dolgokat.

Ralph bólintott.

- Így van. Még nincs vége.

James azonban alig hallotta őket. Érezte a láthatatlan ezüstszálat, amely összekötötte őt Petrával. Hideg volt, úgy áramlott ki a karjából, akár egy jeges patak, megtöltve fejét zavaros látomásokkal és álomfoszlányokkal, melyek egyenesen az alvó Petra elméjéből sugároztak. Az elfogásáról álmodott, újra és újra átélte azt.

James egy-egy pillanatra látta felbukkanni saját szülei fantomalakját a lakásuk előtti utcán; sütött róluk a tehetetlen düh. Lily is ott volt, a járdán állt, Izzy mellett. Egymás kezébe kapaszkodtak, s mindkettejük arcán hitetlen döbbenet ült. Az utca közepén Keynes és a bandája körbevették Petrát, pálcáikkal sakkban tartották. Hallotta Petra hangját a saját emlékeiben, amint rémült aggodalommal bizonygatja, hogy nem fog ellenállni, az egész csak egy tévedés...

Nem tévedés, szölt Keynes szelíden, pálcájával egyenesen a lány szívét célozva be. És ahogy mondja, nem fog ellenállni.

Villanások következtek, egyszerre több irányból is. Petra próbált harcolni ellenük, de nem készült fel ilyesmire. Olyan hirtelen történt, és olyan sokan voltak! Sötétség hullott rá, és öntudatlan elméjében a jelenet újrakezdődött, majd újra és megint, mintha megakadt volna a tő egy régi lemezen.

Harag kúszott James mellkasába, felülkerekedett rajta. Mielőtt felfogta volna, mit tesz, futásnak eredt a gyengélkedő felé, olyan erősen szorítva pálcáját, hogy annak hegye vörös szikraesőt szórt. Hallotta, hogy Zane és Ralph a nevét kiabálják, majd rögtön utánuk Albus és Lucy rémült kiáltását, de mindez nem számított. Követte a láthatatlan ezüstszálat, mintha egy világítótorony jelzőfénye lett volna.

Belökte a duplaajtót, és beviharzott az előcsarnokba, léptei harsány visszhangot vertek a márványpadlón. Alig néhány lépést tett meg, mielőtt egy fénysugár megállásra készítette. Varázspálcája kiröppent a markából, és csattogva-pörögve eltűnt a folyosó árnyai között.

- Hagyja ott! - csattant fel egy gyors parancs, mikor James a pálca után eredt. James megtorpant, és zihálva a támadója felé fordult. Albert Keynes az egyik sarokban állt, nem messze a főbejárattól. Saját varázspálcáját lezseren tartotta, mintha éppen Jamesre várt volna.

- Okos döntés - szölt Keynes mosolytalanul. - Nem hibáztatom, amiért feldúlt, fiatalember, de nem szeretném, ha valami ostobaságot követne el. Igazán meg kéne tanulnia uralkodni az érzésein.

- Petra nem bűnös! - James szinte ordított a dühtől és csalódottságtól. - Ezt maga is tudja!

Keynes sajnálkozva félredöntötte a fejét.

- Azt javaslom, hogy távozzon, Mr. Potter. A pálcáját átadom a kancellárnak, tőle később visszakérheti, ha már lenyugodott.

- Nem ő tette! - ismételte James Keynes felé lépve, és közben kinyitotta majd összezárta reménytelenül üres markát.

- Ms. Morganstern bűnös, Mr. Potter - szölt Keynes hűvösen. Hangja szinte dühítően szelíd és csendes volt. - Minden lehetséges bizonyítékot megvizsgáltam, és nem találtam olyat, ami az ártatlansága mellett tanúskodna. Ez a munkám. Igazságot kell szolgáltatnom.

- Kivel beszélt? - követelt választ James, dühödten rázva a fejét. - Bárki volt is, hazudott!

Keynes kissé megemelte állát, sápadt arca merev volt, akár egy kőszikla.

- Jól vigyázzon, miket kérdez, fiatal barátom - mondta hűvösen. - Különböen olyan válaszokat kaphat, amiket esetleg nem szeretne hallani.

- Semmit sem tud! - fakadt ki James, megállva az előcsarnok kellős közepén. Szeme sarkába kétségbeesés könnyei gyűltek, de erővel visszaszorította őket. - Nem

tudhat semmit! Bármit is hallott, az hazugság!

- Attól félek – szólalt meg Keynes olyan halkán, hogy Jamesnek hegyeznie kellett a fülét, hogy hallhassa –, hogy ön az, akinek hazudtak, Mr. Potter. Maga Ms. Morganstern csapta be.

James arca lángolt a haragtól, mintha tudná, hogy Keynesnek igaza van.

- Fogalmam sincs, miről beszél – felelte elcsukló hangon.

- *Én* tudom, mi történt a Morganstern farmon – mondta Keynes megválogatva szavait, és közben tekintete szinte átfúrta Jamest. – Ön is?

- Eleget tudok – vágta rá James még mindig égő arccal. – Tudom, hogy megszökött a szörnyű mostohaanyja elől. A húgával.

Keynes komoly képpel rázta a fejét.

- Csak annyit tud, amennyit Ms. Morganstern el kívánt árulni önnek. De a legrosszabbat titokban tartotta.

- És mi lenne a legrosszabb... - csattant fel James, azonban Keynes már válaszolt is, félbeszakítva őt. Szavai olyan élesek voltak, akár a penge.

- Ms. Morganstern *megölte* a mostohaanyját – mondta Keynes, gondosan ejtve ki a szavakat, nehogy James egyet is félreértsen. James kábán meredt rá, mire Keynes bús kis sóhajjal folytatta. – Mugli nő volt, gyenge, gyámoltalan, aki képtelen volt harcolni akkora kegyetlenség ellen. Ms. Morganstern meggyilkolta a nőt egy olyan varázslattal, mely egyszerre volt megdöbbenő és megmagyarázhatatlan. Egy fát használt hozzá. Hihetetlenül hangzik, nemde? Úgy tűnik, Ms. Morganstern életre keltette a fát, kényszerítette azt, hogy kapja el a mostohaanyját, és aztán megparancsolta neki, hogy fojtsa bele a közeli tóba. Ami ennél is rosszabb, mindezt az asszony saját lánygyermekének, Izabella Morgansternnek a szeme láttára. Magam is alig hittem el, de a bűntény helyszínén talált bizonyítékok a történet minden egyes szavát alátámasztják. A kráter, ahol valaha a fa állt, még most is ott van. És, természetesen, a tanú *nagyon* meggyőző.

Mikor James próbált megszólalni, hangja száraz károgásra emlékeztetett.

- *Milyen* tanú?

Keynes elgondolkodva összeszorította a száját, és James már éppen letett volna róla, hogy választ kap, mikor Keynes ismét a szemébe nézett.

- Egy boszorkány – felelte szinte sűgva. – Ön valószínűleg nem ismeri. Akkoriban a környéken élt, és a kérdéses reggelen éppen tett egy sétát a tó körül. Tudja, szereti a természetet, kiváltképp a vizet. A reggeli séták idején igyekezett rejtve maradni, mivel félt a letartóztatástól, ugyanis a tó igazából a Morganstern farm birtokán volt. Ennek ellenére kötelességének érezte beszámolni arról, amit látott. Ami azt illeti, ő maga keresett fel engem. Ha nem lett volna ő és a története, Ms. Morganstern alighanem megúsza volna a gyilkosságot, amit aznap reggel elkövetett. Képzheti, ez csak még inkább meggyőzött Mr. Henredon vádjainak igazáról, hogy mi történt az Archívumban. Annak az asszonynak a nemes tanúvallomása nélkül Ms. Morganstern talán szabadon kellett volna eresztenem.

James érezte, hogy a földbe gyökerezik a lába.

- Ki volt az? – kérdezte újra. Mint legutóbb, most sem igazán várt választ, ám rettegett, hogy ettől függetlenül *tudja* a választ. Hogy ne tudná? A nő képe szinte beleégett a memóriájába; hosszú, vörös haj, nagyrészt rejtve a sötét csuklya alatt, csillogó, zöld szemek, természetellenesen tökéletes, fakó bőr. *Az emberek hajlamosak*

nem észrevenni engem, mondta a nő Jamesnek akkor éjjel, mikor először találkoztak Aquapolis egyik folyosóján. *Hacsak nem úgy döntenek, hogy mégis meglátnak, vagy én úgy nem akarom.*

- Nem ismeri - villantott Keynes Jamesre egy leereszkedő mosolyt. - Elég titokzatos asszony, talán túlságosan is visszavonult, noha a maga módján igazán bájos.

- Nem mondta meg a nevét, igaz? - súgta James a fejét csóválva. - Annyira „titokzatos” volt, ugye? Hazudott magának. Ez *biztos*.

- Nem hazudott - szögezte le Keynes hidegen, összeszűkült szemekkel. - És, természetesen, megmondta nekem a nevét, Mr. Potter. Nem mintha *bármit* is jelentene önnek. A neve... - Elhallgatott, úgy tűnt, azon töpreng, vajon folytassa-e. Végül csaknem motyogássá halkította a hangját, úgy fejezte be. - A keresztneve *Judith*. Elég ennyit tudnia. Most menjen! Gyorsan, mielőtt elveszítem a türelmemet.

James azonban nem mozdult, csak kerekre nyílt a szeme, szemöldöke pedig a homlokára szaladt a megrökönyödéstől. *Judith*. Már hallotta ezt a nevet. De hol? Gondolatai villámsebesen csapongtak, ahogy próbálta a helyére illeszteni a részleteket.

- Menjen! - utasította Keynes, újra megpöccintve a pálcáját. James hátratántorodott, ahogy egy pusztá erő, akár egy meleg szellőkés megtaszította. Megfordult, Keynes korábbi szavaira ügyet sem vetve felkapta a földről a varázspálcáját, aztán egy pillanattal később kiszaladt a forró, nyári estébe. Zane, Ralph és Lucy aggodalmas arccal várakoztak odakint. James épp csak megrázta a fejét, aztán a főtéren át megindult az Apolló kúria irányába.

- Mi történt? - kérdezte Zane, mikor felvette barátja tempóját. - Láttad őt?

- Nem - felelte James. Gyorsan szedte a lábát, agya teljes fordulatszámra pörgött. - Ti menjetek csak a könyvtárba. Nekem... ööö, még be kell ugranom néhány könyvért. Néhány perc múlva ott találkozunk. Majd akkor mindent megbeszélünk.

Ralph, Zane és Lucy vonakodva bár, de engedelmesskedtek.

Jamesnek persze nem kellett semmilyen könyv. Amire igazán szüksége volt, az pár nyugodt perc, hogy átgondolja a hallottakat. Nem volt könnyű. Keynes szavai még mindig ott visszhangoztak James emlékében, teljesen elnyomva saját gondolatait. Vajon volt benne igazság? Változtat ez valamin? Most már túl késő segíteni Petrán? Petra vajon *megérdemli*, hogy segítsenek neki? Annyi kérdés, és oly kevés válasz! James egyfajta zsibbadt kábulatban ballagott, alig látta a lába alatt húzódó ösvényt. Már majdnem elérte az Apolló kúriát, mikor végül hirtelen beugrott neki, hol hallotta korábban a Judith nevet. Megtorpant, és zavarodottan meredt maga elé.

Judith volt a neve Merlin jegyesének még régen, ezer évvel korábban. James emlékezett rá, hogy Rose mesélt neki róla tavaly. Merlin sosem vette el Judithot, mivel közbejött egy sor tragikus esemény, melynek végén Merlin - tudtán kívül - a saját kezével végzett a nővel. Lehet köztük valami kapcsolat?

James arra a nőre gondolt, akivel Aquapolis folyosóján találkozott, aztán később a Zephyren is látta, és még később az Archívum ajtaján kisétálni, a támadás estéjén, látszólag Petra társaságában. Vajon tényleg ugyanaz az asszony kereste fel Keynest, és számolt be neki a Morganstern farmon történt szörnyűségekről? Miért tett volna ilyet? Honnan tudhat róla? Ami rosszabb: igazat mondott? Petra tényleg megölte a

mostohaanyját? És végül, vissza az elejére, lehet valami különös kapcsolat a titokzatos nő és Merlin Judithjának tragikus múltja között?

Persze ez lehetetlen lett volna, James mégsem tudta kivenni a fejéből a gyanút. Úgy zümmögött az elméje mélyén az ötlet, mint egy kitartó, makacs szúnyogfelhő. Végül is, a Judith nem számított túlságosan gyakori névnek.

Aztán, mint derült égből villámcsapás, Jamesnek eszébe jutott még valami, amit annak idején Rose-tól hallott: mint a Morganstern családnak, Merlin Judithjának is volt egy tó a farmján. Innen származott a helyi falusiak által ráaggatott beceneve is.

- *Judith* – súgta James töprengve. – A tó úrnője.

Saját szavai hallatán James hátán végigfutott a hideg. A kora nyári meleg ellenére tetőtől talpig megremegett.

Az iskolaév utolsó napjai úgy pörögtek le, mint homokszemcsék egy hatalmas homokórában. Az idősebb diákokat egyre többször lehetett a könyveikbe temetkezve látni, vagy kisebb-nagyobb tanulócsoportban ücsörögni, szerte a kampusz teljes területén. Az utolsó hetet áldozatra leső keselyűkként lepték el a záróvizsgák. James többször is elcsodálkozott rajta, milyen gyorsan elszaladt az év, és miközben óráira tartott, időnként a vendégház árnyékába burkolózó fluxusfűz felé pillantott. Így vagy úgy, de hamarosan örökre távozik azon keresztül. Kimondottan örült ennek, mégis minden olyan távolinak tűnt – a Marble Archon lévő Potter-ház, Sipor, még a Roxfort is, annak ellenére, hogy az év során nem egy alkalommal láthatta a Griffendél klubhelyiségét a szilánkon keresztül.

Néha Jamesnek olyan érzése támadt, hogy alig pár napja érkezett meg az Alma Aleronba. Jól emlékezett az első a kampuszon töltött éjszakákra, a közös kollégiumra és az ijesztő kinézetű robotmajom hordárra. Enyhe zavarérzettel gondolt vissza a nagy zászlócsere hadművelet bukására, amely lerombolta az ő és Ralph esélyét, hogy csatlakozhassanak a Zombi házhoz. Foltos, a macska figyelmeztette őket, hogy ne jelentkezzenek a Zombikhoz, és úgy látszik, igaza lett. A macska azt a tanácsot adta nekik, menjenek az Igor házba. Most így visszanézve, James úgy vélte, talán igaza lehetett. Bármennyire is vonakodott elismerni, egész jó volt technomanciából. Murmánc vagy sem, úgy tűnt, Foltos igazán értette a dolgát.

A vizsgák hete elviselhetetlen hőséggel köszöntött az iskolára, az ösvények fölött hullámszerűen látszott a levegő, a fák ágain előbújt legifjabb levelek most ernyedten lógtak, mintha kimerültek volna. A diákok meglazították nyakkendőiket, zakóikat pedig a hónuk alatt, vagy a vállukon átvetve hurcolták magukkal. Régi stílusú mágikus ventilátorok bukkantak fel az épületek bejáratánál, a hatalmas lapátok hangosan suhogtak, forró levegőt fújva végig a folyosókon, meglebegtetve az üzenőtáblákra tűzött papírlapokat. A diákok a ventilátorok körül csoportosultak, ott tartották röpké megbeszéléseiket, cserélgették utolsó pillanatban a jegyzeteiket, és

készülődtek idegesen a küszöbön álló vizsgákra.

Noha James felkészülését mostanában sok zavaró körülmény nehezítette, egészen biztos volt benne, hogy jó eredményeket fog elérni a záróvizsgákon. A szilánkon keresztül Rose, igaz, kissé fáradtan, de felajánlotta neki, Ralphnak és Zane-nek, hogy segít a tanulásban, mivel a roxfordi tanév valamivel hosszabbnak bizonyult, mint az Alma Aleronban.

- Kérhetném, hogy cserébe viszont ti is segítsetek nekem néhány hét múlva – sóhajtott a lány az égre emelve a tekintetét –, de nem járnék több sikerrel, mint ha vizet akarnék fakasztani egy sziklából.

- Az vizsgaanyag lehet? – kapta fel a fejét hirtelen Ralph, és rémülten pislogott az ágyáról, ahol eddig a haladó szerves átalakítástan könyvét bújta. – Pillangókat már csináltunk kövekből, de vízfakasztásra nem emlékszem. – Sebesen pörgette a könyv lapjait, míg Rose-tól csak egy tehetetlen sóhajra futotta.

Egy csütörtök éjszakába nyúló tanulást követően James mindenről beszámolt Rose-nak. Scorpius szerencsére nem volt jelen, különben James aligha mondott volna bármit is.

- Na és, most mihez kezdetek? – kérdezte Rose komolyan. A Griffendél klubhelyiségének kandallópárkánya mellett állt, így szinte suttogva is tudtak beszélgetni. – Mármint, ha bűnös, akkor bűnös. Nem állhatsz az igazságszolgáltatás útjába!

James mély sóhajjal az unokatestvére szemébe nézett.

- Te *tényleg* elhiszed, hogy bűnös?

Rose vállat vont, mintha ez a kérdés túl bonyolult volna, hogy csak ilyen egyszerűen válaszoljon rá.

- Nem tudom – felelte keserűen. – Scorpius szerint az. Damien és Sabrina is úgy gondolják. Mi mind kedveljük Petrát, de nem áll túl jól a szénája. Az a bíra beszélt velük, és Teddel is, a hop-hálózaton keresztül. Kiderítette, hogy mind ott voltak, mikor... ööö, *azok a dolgok* történtek Petra nagyapjának a farmján. Tedék elküldték melegebb éghajlatra, de úgy tűnt, már egyébként is tud mindent. A kanapé mögött hallgatóztam a kihallgatás alatt. Egy igazi szemétláda az a fickó.

- Ebben igazad van – jegyezte meg Zane James ágyáról, ahol könyvhalmokkal és jegyzetekkel bástyázta körbe magát. – Senki sem élvezi annyira az „igazságszolgáltatást”, mint ő. Ha engem kérdeztek, szerintem már suliban is mindig a kisebbeket szekálta, és azóta csak annyi változott, hogy szerzett magának hozzá egy jelvényt.

- Mit akarnak kezdeni Petrával? – kérdezte Rose fojtott hangon.

Zane felvonta a vállát.

- Még mindig a kórházi szárnyban van, állítólag alig néhány ajtóra az öreg Madame Delacroix-tól. Lucy néha jelentkezik önkéntesnek, hogy friss infókat hozzon. Szinte senkit nem engednek két méternél közelebb Petra ajtajához. Az egész hely tele van örökkel, még akkor is, ha Petra egész idő alatt eszméletlen. Mérgezett alma kezelést adtak neki.

- Mérgezett alma? – pislogott Rose. – Csak viccelsz, ugye?

- Nem – rázta a fejét Zane komolyan. – Newt mama specialitása. Egy harapás és örökre ki leszel ütve, vagy legalábbis amíg valaki ki nem mondja a varázsszót, amitől felébredsz. Úgy kellett letuszkolni Petra torkán, mivel már akkor sem volt magánál,

mikor behozták. Amíg ki nem találják, hogyan szállítsák át és zárják el, itt marad, a bűbáj hatása alatt. Lehet, hogy erős, de a mérgezett alma után *senki* nem ébred fel magától.

- És Izzy? - kíváncsiskodott tovább Rose. - Harry bácsi és Ginny néni nem fogadhatnák örökbe? Miért akarja a bíróság mindenképpen kitörölni az emlékezetét?

- Ez a törvény - mondta James sötéten. - Izzy mugli. Amíg volt szabad, élő, varázstudó rokona, élhetett a varázsvilágban. Most viszont, hogy Petrát letartóztatták, Izzy magára maradt. Ha nagykorú volna, egész más lenne a helyzet, de mivel még nem az, a törvény kimondja, hogy vissza kell térnie a muglik világába.

- Ez szörnyű - fonta maga köré a karját Rose. Mikor legközelebb megszólalt, hangja egészen máshogy csengett. - Még mindig azt tervezitek, hogy átmentek a Világok közti világba?

James biccentett.

- Igen - vágta rá makacsul. - *Feltéve*, ha megnyerjük a bajnokságot jövő hétfőn. És *amennyiben* tényleg ki tudjuk nyitni a Nexus függőnyt, ha az Apolló kúria visszakerül a Győzelmi dombra, és a sarokkő újra egyesül.

Rose a fejét rázta, s közben az unokatestvére arcát fürkészte a szilánk túloldaláról.

- Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? Mi lesz, ha átmentek arra a másik helyre - abba a Világok közti világba -, és csak az derül ki, hogy tényleg Petra tette?

James arca kissé megfeszült.

- Ha tényleg Petra volt, becsapták vagy kihasználták valahogy. Bebizonyítjuk.

Rose azonban nem hagyta magát.

- Hogy lehetsz ebben ilyen biztos? - kérdezte feszülten, majd ahogy nem sűgva.

- Az ezüstszál miatt - felelte a fiú, mélyen Rose szemébe nézve. Néhány másodperccel később hátrafordult Zane és Ralph felé. - Emlékeztek, mit meséltem nektek róla? Mikor Petra átesett a Gwyndemere fedélzetén, és majdnem az óceánba zuhant?

Ralph bólintott.

- Igen, azt mondtad, egyszer csak megjelent ez az ezüstszál, és összekötött benneteket. Az mentette meg Petra életét.

- Így van - biccentett James komoran. - Később beszéltünk erről apával. Már nem emlékszem minden szavára, de arra igen, hogy szerinte olyasmi történt köztem és Petra között, ami közte és az mamája között, mikor ő hajlandó volt meghalni, hogy a fia élhessen. Éltre keltett egy nagyon erős mágiát, ami megvédte apát, de egyben össze is kapcsolta őt Voldemorttal. Mikor Petra leesett a hajóról... - Elhallgatott, kereste a szavakat, hogyan folytathatná. Végül mély levegőt vett. - Én... bármire hajlandó lettem volna, hogy megmentsem őt. Akár még helyet is cseréltem volna vele, habár ezt akkor így nem gondoltam át. Minden túl gyorsan történt. Apa szerint, amiért kész lettem volna feláldozni magam Petráért, ugyanolyan mély varázslatot hívott elő, mint ami őt és a mamáját is összekötötte. Csak... másmilyen.

- Te nem haltál meg - bólogatott lassan Rose. - Mégis sikerült megmentened. Valahogy.

- De ez így megváltoztatta a feltételeket, nem? - vélekedett Ralph. - Mintha csaltatok volna.

James a barátjára pillantott.

- Valószínűleg így is volt. Dunsztom sincs. A varázslat olyan erős, olyan... irreális volt. De a lényeg, hogy míg az a mély mágia összekötötte apámat és Voldemortot, mikor az anyja meghalt az apámért, nálunk valami más történt. Minket is összekötött, de máshogy. Az az ezüstszál, ami hirtelen megjelent, megmentette őt, mert fel tudtam húzni rajta... még most is megvan. Ha közel vagyok Petrához... sőt, néha akkor is, ha nem... érzem őt a másik végén. Képes vagyok, nem is tudom, érezni a gondolatai és álmai visszhangját. Nem úgy, mintha a gondolatait olvasnám, de érzem a gondolatai *formáját*. És ez valószínűleg fordítva is működik. Egy valamit biztosan tudok, mondjanak Keynes meg a többiek bármit is: Petra ártatlannak hiszi magát. Meg van róla győződve, hogy nem ő tört be az Archívumba, és nem ő átkozta meg Mr. Henredont. Az elméjében teljesen ártatlan. - Elhallgatott, és elgondolkozva ráncolta a homlokát. - Legalábbis szentül hiszi, hogy ártatlan benne.

Rose arca már-már ijesztően komolynak látszott a szilánk másik oldalán, ahogy a fiúra meredt.

- James - szólt halkán. - Nem szívesen mondom ezt, de... ez egy kicsit örültség.

James a lányra pislogott.

- Nos, lehet - felelte védekezően. - De igaz!

- Ezüstszál ide vagy oda - állt fel Zane -, most már kíváncsi vagyok, mi sül ki ebből. Túl sok munkát öltünk bele, hogy most egyszerűen csak elfelejtsük.

- Ez nem túl meggyőző érv - vonta fel a szemöldökét Rose, ám Zane odalépett a szilánkhöz, és megpaskolta azt, mintha csak a lány feje lenne.

- Rose, szívem, te lány vagy. Te úgysem értenéd. Mindennek megvan a maga rendje a világban. Megszereztük a varázspatkót. Megfejtettük a Nexus függöny helyét. Most már egyszerűen nem állhatunk le, különben a kíváncsiságunk súlya összeroppantana bennünket. Ezt akarod? Hogy a kíváncsiságunk súlya összeroppantson bennünket?

- Veszélyes - erősködött Rose megkeményedő tekintettel. - Legalább a papádnak szólj, James!

James a fejét rázta.

- Apa teljesen el van havazva - ellenkezett. - Mióta Petrát letartóztatták, valami titkos tervvel van elfoglalva. Titus Hardcastle is ide utazott, sőt, még Viktor Krum is elhozta a Héjákat. Apa nem nagyon bízik a helyiekben, ők pedig apában, szóval úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha a saját embereit viszi az utolsó rajtaütésre, bármi legyen is az. Nem szóhatom még ezt az ügyet is a nyakába.

- A VEFF-ről van szó? - kérdezte Rose akaratlanul is több kíváncsisággal a hangjában, mint amennyit mutatni szeretett volna. - Harry bácsi megtalálta őket? Meg azt a mugli politikust?

James megrázta a fejét, és vállat vont.

- Csak annyit tudok, hogy a következő néhány napban dől el minden. Apa még a klaccskapdel döntőre sem tud eljönni emiatt. Ő és Titus Hardcastle New Amsterdamban lesznek, és az „utolsó simításokat végzik”, legalábbis nekem ezt mondták. Aznap éjjel lesz valami nagy mugli parádé - azt hiszem, valami amerikai ünnep.

- Az Emlékezés napja - kotyogta közbe Zane.

- Igen, az - mutatott rá James. - Apa szerint tökéletes időzítés az utolsó felderítéshez, mert mindenki a parádéval meg az ünnepléssel lesz elfoglalva. Mikor

legutóbb rajtuk ütöttek, a rosszfiúk valahogy kiszagolták a dolgot, és néhány órával előtte leléptek. Apa nem szeretné, ha ez újra megtörténne.

Rose felsóhajtott.

- El kell ismernem, kicsit jobban érzem magam a tudattól, hogy hamarosan mindennek vége lesz. Utána jöttök is haza, ugye? Már feltéve, ha Harry bácsi rajtaütése sikeres lesz.

- Ó, menni fog az, mint a karikacsapás – legyintett Zane magabiztosan. – Elvégre ő Harry Potter, nem? A kis túlélő! Ráadásul most a szupercsapat is vele tart! Hardcastle, Krum, mindenki! Azok a VEFF-es holdkórosok, meg az új vezérnökük jövő hét ilyenkorra már a Fort Bedlamban fog csücsülni. Csak várjatok, és meglátjátok!

Rose közönyös képpel bólintott.

- Akkor jó. Sajnálom, hogy a papád nem lehet ott a döntő meccseden, James – szólt aztán valamivel lágyabb hangon. – Ami azt illeti, én is szívesen megnézném.

James vállat vont, mintha nem is nagyon bánna, hogy az apja nem lesz ott, pedig nem ez volt az igazság.

- Nem gond – mondta. – Anya szerint Viktor Krum talán eljön velem, mivel apának aznap este nem lesz rá szüksége New Amsterdamban. Meg Lily is itt lesz, és Izzy, Percy bácsi meg a többiek is. Tök jó lesz. Úgy értem, hány másik játékos mondhatja el magáról, hogy a nézőtéren egy volt profi kviddicsjátékos és Trimágus Tusa bajnok szurkol neki?

- Gondolom, nem sok – ismerte el Rose. – Furcsa, hogy a papád nem viszi el Viktort az utolsó felderítő küldetésre, ha már annyit utazott miatta. De mindegy, csak egyvalamit ígérjék meg nekem mind a hárman, hogy nagyon óvatosak lesztek!

- Azok leszünk – ígérte Zane. – Majd vigyázunk egymásra, Rosy. Nem hagyom, hogy bármi is történjen az unokatesóddal.

Rose nagy levegőt vett, aztán megrázta a fejét.

- Nem is igazán hármatok miatt aggódom – szólt gyászos hangon –, hanem általában, az univerzumért.

Mikor végre elérkezett a klacskapdel kupadöntő napja, az iskola népe egy emberként, izgatottan várta az eseményt. A helyzet iróniája, hogy az évtized legrosszabb csapata néz szembe a sokszoros bajnokkal nemhogy elvette volna a diákok kedvét, még tovább is tüzelte azt. Egyre-másra hatalmas transzparenszek tűntek fel több kúria erkélyén is, biztosítva a Nagyláb csapatot támogatásukról a rettentő ellenféllel szemben. „TAPOSSÁTOK EL A FARKASOKAT!” hirdette a Hermész kúrián lévő poszter élénkzöld betűkkel, s a mellette lévő képen egy festett (és mozgó), hatalmas láb éppen rátaposott egy vérfarkas hosszú pofájára. Szerinte a kampuszon a Nagyláb csapatot mindenhol bátorító ünnepléssel és vállveregetéssel

fogadták, amit a játékosok csak szégyenlős, boldog vigyorokkal tudtak viszonzni.

James ideges eufóriában tette le a nap utolsó vizsgáját – műszertant, Cloverhoof professzorral. Egyrésztől most már egészen biztosra vette, hogy a Nagyláboknak tényleg van esélye megnyerni a bajnokságot, hála a többi ház segítségének, akik a Vértörök csapat iránt táplált gyűlölet hatására minden tőlük telhetőt megtettek. Másrésztől viszont szinte fizikai fájdalmat okozott Jamesnek csak rá gondolni is, hogy ha veszítenek, annak nem csupán a házuk becsülete és a Győzelmi domb panorámája lesz az ára.

- Sok szerencsét ma estére, Mr. Potter – szólt Cloverhoof professzor, miközben James műszertan vizsgamunkáját, a mágikus meghajtású bagolytetőt vizsgálta. – Alaposan felkészültek?

James bólintott.

- Ennél későbbek nem is lehetnének, azt hiszem.

- Azt hallottam, a diákjaim megtanították az önök csapatát néhányra a legjobb taktikáink közül – folytatta Cloverhoof, és egy marék magot szórt a szerkezet kis tartályába. A fogaskerekes gépezet azonnal működésbe lendült, és halkan kattogni kezdett. – Remélem, bízhatok benne, hogy nem adják tovább azokat, igaz?

James gyorsan bólogatni kezdett.

- Természetesen, uram!

- Kiváló – mosolyodott el a tanár. – Ma estére pedig, fiatalember... – itt Cloverhoof az asztal fölé hajolt, és vigyora már-már ragadozószerűvé torzult –, használják őket jól, és zavarják vissza azokat a farkasokat a kutyaórlba. Áldásom rá.

- Úgy lesz, uram! – vágta rá James, habár akaratlanul is hátrált egy lépést a professzor kegyetlen vigyora láttán. Halk ketyegő hang hallatszott a gépesített bagolytető felől, a következő pillanatban pedig kis adag mag szóródott az alul lévő réztálba, majd az etető vidáman felcsilingelt.

- Remek munka, Mr. Potter – dicsérte meg Cloverhoof élénken, és hátradőlt. – Minden értelemben.

Mialatt James a forrón tűző napsütésben átvágott a kampuszon, hogy megebédeljen az Apolló kúriában, Cloverhoof szavaira gondolt. Az igazság az volt, hogy egy egészen picit zavarta, mi mindent ajánlott fel a többi ház segítség gyanánt. A legtöbben, a Zombikhoz hasonlóan, klacsbűbájokat adtak, mint azt James kiderítette, kísérleti és kockázatos fajtákat – olyanokat, amiket a csapatok éveken át fejlesztgettek, ám mersz (vagy vakmerőség) hiányában sosem próbáltak ki. Az Igorok például apró szerkezeteket építettek a Nagyláb csapat deszkájának farkába. James tudta, mire valók – részben tőle származott az ötlet, igaz, nem egészen gondolta komolyan –, mégis aggódott miatta, hogy esetleg nem teljesen szabályosak. Ami talán még rosszabb, a Vámpír csapat néhány igazán alávaló átkot és levegőben terjedő varázsporcokat ajánlott fel a Láboknak.

- Teljesen sportszerűek – bizonygatta a Vámpírok varázsedzője, egy Ellis Alekzander nevű fiú, ám összeszűkülte szeme és széles mosolya ennek épp az ellenkezőjéről árulkodott. – Kis csomagokba porcióztam ki őket. A csapatotok tagjai a nyakukban viselhetik, és ha eljön az idő, egyszerűen csak meg kell húzni ezt a kis zsinórt, itt felül. A többi a szél dolga.

Norricknak különösképpen tetszett a vámpírok „meccsátok” taktikája.

- Idéznék a Vértörökök kézikönyvéből – vette fel az egyik csomagot, majd

megköszörülte a torkát. – „Szerелеmben és háborúban mindent szabad.” Hát most majd visszakapjátok, skacok!

Bármennyire is aggasztotta Jamest egynémely csapat javasolt taktikájának kétes természete, el kellett ismernie, hogy a terv egészében sokkal jobban sült el, mint azt remélte. A Nagyláb csapat tagjai, Jazmine Jade-től egészen Mukthatchig, látszólag teljesen meg voltak róla győződve, hogy akár véget is vethetnek a Vérfarkasok egy évtizede tartó egyeduralmának. Már arról kezdtek beszélgetni, hogy vajon milyen lesz az élet a Győzelmi dombon.

- Azt hallottam, hogy az Apolló kúria már vagy száz éve nem állt a Dombon! – mondta éppen egy Troy Covington nevű végzős Nagyláb, mikor James csatlakozott csapatához a konyhában ebédre. – Yeats mondta. Ő már akkor is itt volt, és grillezett sajtos szendvicset készített ecetes uborkával, mint most is.

- Az egész játékszobát magunknak kell áthurcolni, miután a kúriák helyet cserélnek – jegyezte meg Wentworth, félig megrágott szendvicssdarabokkal terítve be maga előtt az asztalt. – A pincék nem mozognak, és az tuti, hogy én nem hagyom itt azoknak az eszement Vérfarkasoknak a pingpongasztalt.

- Vagy az örvötlenkét – tette hozzá Jazmine. – És Heckle-t és Jeckle-t sem!

- Wraagh Arbphe! – morogta Mukthatch bólogatva.

Norrick összevonta a szemöldökét.

- Igaza van. Az a hűtő dög nehéz. Azt majd lebegtetnünk kell.

- Azért ne igyunk előre a kiméra bőrére – vágott közbe James, felemelve a kezét. – Először koncentráljunk arra, hogy nyerjünk ma este, rendben? A többi majd kialakul.

Mikor James befejezte az ebédet, és elindult az utolsó órájára, az előcsarnokban Wood professzorba futott.

- James – intett neki Wood, és a hangjából James meg bírta állapítani, hogy a tanár éppen őt kereste. – Bejönnél az irodámba egy pillanatra? Beszélni szeretnék veled valamiről.

James nagyot nyelt.

- Ööö, persze, professzor – felelte, és követte Woodot a lépcső felé.

Wood addig nem szólalt meg, míg helyet nem foglalt az üres játékszoba sarkában felállított asztala mögött. James a rozoga íróasztal másik oldalán lévő könnyű karosszékre ült bele. Mélyen belesüppedt a párnázott ülőrészbe, de nem dőlt hátra. A nagy hűtőszekrény két oldalán lógó Heckle és Jeckle látszólag az igazak álmát aludták. Az örvötlenkének valahogy sikerült feljutnia Wood asztalára, és most annak sarkán heverészett összegömbölyödve, hosszú, keskeny orrát a mellső mancsain támasztva meg. James türelmesen várta, hogy Wood belekezdjen. Néhány másodperc gondolkodás után aztán a tanár nagy levegőt vett, és tekintetét az alacsony mennyezet felé fordította.

- A Nagyláb klaccs-csapat rendkívüli teljesítményt nyújtott az évadban, igaz? – szólt a férfi erőltetett lezserséggel.

James biccentett.

- Igen, uram.

- Sokak szerint *szokatlanul* jól teljesített – folytatta Wood, továbbra is a plafont fixírozva, kezeit összekulcsolva a mellkasa előtt. Lassan, méla nyugalommal megrázta a fejét, aztán a vele szemben ülő fiúra pillantott. Halvány mosollyal fűzte tovább a szót. – Tudod, James, már jó pár éve a Nagyláb kúria elnöke vagyok. A

korábbi Nagyláb elnöktől, Maxwell Greenfieldtől vettem át a tisztséget, mikor teljes munkaidős tanár lett belőlem, ő pedig a nyugdíjba vonulás mellett döntött. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. Franklyn kancellár behívatott az irodájába, és Greenfield már ott volt, mire megérkeztem. Együtt elmesélték a Nagyláb ház történetét, hogy annak ellenére, amit sokan hisznek, valójában ez a diákközösség volt az egész iskola gerince. A Nagyláb ház, mondták, az Alma Aleron igazi olvasztótégelye. Tudod, akkoriban az Apolló kúria otthont adott többek között egy sarki szaszkvacsnak, egy vérfarkaslánynak, egy félkoboldnak, két Shackamaxonból származó indián sámánnak és egy tengeri sellőnek, aki egy hatalmas kádban aludt, órákon pedig egy nagy, vízzel töltött sisakot kellett viselnie. Mint azzal te is tisztában vagy, a Nagyláb ház még manapság is megőrizte ezt a tarkaságát, és nem csupán egy szlogen vagy a propaganda kedvéért, hanem mert ez a valós élet alapja. Ahogy annak idején Franklyn fogalmazott, mi, a Nagylábok reprezentáljuk az ideális Amerikát.

James ismét bólintott, noha egyre kevésbé értette, mi köze ennek a Nagyláb klaccs-csaphoz.

- Így van, professzor. Elvégre most is itt van nekünk Jazmine, aki részben véla, habár szinte sosem viselkedik úgy. Meg Mukthatch is, és Went, aki... ööö...

- Semmi gond – mosolyodott el Wood. – Tudok Mr. Paddingtonról. Wentworth szülei megállapodást kötöttek az iskola vezetésével, hogy titokban tartják az ő... hogy is mondjam, *hagyatékát*. Ők maguk tagjai a Skarlát Absztinencia Ligának, ami azt jelenti, hogy igyekeznek legyőzni a vértől való függőségüket. Teljesen alárendelték magukat az új életüknek, ezért is gondolták fontosnak, hogy Wentworth normális varázsoktatásban részesüljön. Egyesek persze úgy gondolták, hogy a Vámpír házban végzi, de képzelheted, hogy az Apolló kúria mennyivel jobban illik hozzá.

James jelentősegteljesen bólogatott.

- Igen, kis időt eltöltöttünk a Vámpír háznál. Ők azt hiszik, az *igazi* vámpíroknak olyannak kell lenniük, mint Remora ostoba könyveiben – hihetetlenül jóképűnek, szörnyen romantikusnak, meg hasonló badarságok.

- Hogy őszinték legyünk – szólt Wood, mintha kötelességének érezné megemlíteni –, *néhány* vámpír tényleg olyan. – Elhallgatott, és fejét töprengve oldalra döntötte. – Habár nem túl sok, ez igaz. Akkor meg tudod érteni, miért kerül végül olyan sok *igazi* vámpír, vérfarkas és esetenként pixi a Lábok közé, ugye?

- Mert itt azok lehetnek, *akik*, nem pedig *amik*. – James összevonta a szemöldökét. – Ööö, igaz?

Wood szívélyesen bólogatott.

- Jól mondod, James. Pontosán erről van szó. Volt azonban még egy dolog, amit az akkori Nagyláb elnök és Franklyn kancellár belém sulykoltak, mielőtt átvettem volna a posztot. – Előre hajolt, és karjait keresztbe fektette maga előtt az íróasztalon. – Elmondták nekem, hogy valójában a Nagyláb ház a kampusz összes diákszövetségének erkölcsi magja. És mint ilyen, rendkívül szigorú szabályokhoz kell tartanunk magunkat. Igazságosság, őszinteség, becsületesség, bátorság, ezek a tulajdonságok jellemzik az igaz Nagylábokat, melyeket az élet *minden* területén be kell tartanunk. Legfőképp, legalábbis ami most minket érint, a sportpályán. Franklyn kancellár ezt világosan kifejezte, mikor felajánlotta nekem a házelnöki tisztséget.

Tudta, hogy régebben profi szinten kviddicseztem, és attól tartott, hogy esetleg engedni fogok a győzni vágyásomnak, amit ott megszoktam, és ez elködösíti az ítélőképességemet. A győzelem, mondta nekem, mindig csak másodlagos lehet az önbecsüléssel és a bátorsággal szemben. Akkor és ott megesküdtem nekik, hogy tartani fogom magam ehhez a filozófiához. Azóta valóban mindent megteszek ezért, James. Nem az számít, hogy nyerünk vagy veszítünk-e, amíg tisztességesen játszunk, fáradhatatlanul, és mindig odafigyelve az igazságosságra és a becsületességre.

Wood elhallgatott, és James észrevette, hogy a tanár szeme a távolba réved. Nem kifejezetten őt, Jamest nézte, hanem valahova a játékszoba egyik sötét sarkába meredt. James várt, és a legrosszabbtól tartott – attól, hogy Wood megtiltja a Nagyláb csapatnak, hogy a frissen szerzett meccsmágiákat alkalmazzák az esti döntő mérkőzésen.

- Minden évben veszítettünk – szólalt meg végül újra Wood, és pislogva visszafordította tekintetét James felé. – Nem csak a kupát, de szinte minden egyes meccset. A csapatunk mindig is jó volt, sziklaszilárd, mégsem győztünk. Viszont személyiségeket építettünk. Legalábbis ezt mondogattam magamnak. És a személyiségfejlesztés fontos, ehhez kétség sem férhet.

Wood ismét elhallgatott, mintha ádáz harcok dúlnának a bensőjében.

- A személyiség fontos – kezdte volna James, azonban Wood egy intéssel beléfojtotta a szót.

- Engedtem, hogy meccsmágiát taníts a Nagyláb csapatnak, James – szólt komolyan. – Jobb meggyőződés ellenére, de hagytam. Azért, mert habár láttam, hogy olyan játéktílusra oktatom a csapatot, amely merőben ellentmondott a korábbi Nagyláb csapatok módszereinek, legalább száz évre visszamenőleg, mégis sikerült minden mérkőzést úgy lejátszanotok, hogy megmaradt a tisztelet, becsület és igazságosság. Ööö... *nagyrészt*. Aztán bemutattad azt a mágikus harcművészetet – az *Artis Decertót*. Cloverhoof professzor és néhány Zombi tanuló segítségével megépítettétek a kertben azt a szerkezetet. Ez szintén a jobb meggyőződés ellenére történt, mégis engedtem. Talán hiba volt. Aztán viszont beláttam, hogy ebből akár még jó is kisülhet. Az *Artis Decerto* igazán tisztelnivaló tudomány, amennyiben kellő bölcsességgel és önuralommal alkalmazzák.

Wood aprót biccentett. James félt megszólalni, félt a bombától, ami most már bármelyik pillanatban felrobbanhatott. Visszafojtotta a lélegzetét. Wood ismét a szemébe nézett, arca ezúttal komor elhatározást tükrözött.

- Ma reggel meglátogattott engem a kancellár, James – szólt lassan. – Kicsit... *aggódik*. Szemmel tartotta a Nagyláb csapat fejlődését, és noha azt nem állítja, hogy bármit is *rosszul* csináltunk volna, azért észrevette, hogy a módszereink már koránt sem olyan hagyományörzők, mint régebben. A fülébe jutott, hogy körbejártad a többi házat – kivéve persze a Vértfarkasokét –, és segítséget kértél tőlük a Vértfarkas csapat legyőzéséhez. Igaz ez, James?

James úgy érezte magát, mintha a székhez szögelték volna. Olyan szorosan préselte össze a száját, hogy végül nem maradt belőle más, csak egy vékony, fehér hasíték az arcán. Egyet bólintott.

Wood felsóhajtott, majd újra hátradőlt a székében.

- Franklyn kancellár elég világosan fogalmazta meg a kéréseit, James. Már nem csupán a Nagyláb ház feddhetetlensége miatt aggódik, hanem az egész iskoláért.

Úgy érzik, hogy megszegted az Apoló kúria kimondatlan szabályait, és kifordítottad az erkölcsi normákat, amik az egész kampusz érdekében állítottak fel.

- De...! - akart ellenkezni James, azonban Wood professzor ismét elhallgattatta egy kézmozdulattal.

- A kancellár nem szabta meg, mitévő legyek, James - folytatta a tanár. - Rám hagyta a döntést, és egész nap ezen gondolkodtam.

Wood megint elnémult. Úgy tűnt, James arcát tanulmányozza, míg az övé nem tükrözött mást, csak komoly ünnepélyességet. Majdnem fél perc telt el így. Az örvötlenségre fújtatva mocorogni kezdett, majd felkászálódott, és Woodhoz döcögött, aki megsimogatta az állat páncélos fejét, ám tekintetét nem vette le Jamesről.

- Döntöttem - mondta végül csöndesen, de határozottan. - Tisztában vagyok veled, miket mondanak rólam az emberek a kampuszon. Tudok róla, hogy azt hiszik, már nem vágyom többé a győzelemre; hogy a játékszenvedélyemet Anglia kviddicspályáin hagytam. Részben talán igazuk van. A Csatát követően nehéz volt újra támadásra használnom a pálcámat, még ha csak játékról volt is szó. Mégis, én hiszek a Nagyláb ház mélyebb küldetésében. Tartom magam hozzá, történiék bármi. Így hát, James, a Franklyn kancellárral való reggeli beszélgetésemet követően meghoztam a döntésemet. Úgy döntöttem, hogy... nem teszek semmit.

James nagyokat pislogott. Alig észrevehetően megrázta a fejét, mintha rosszul hallott volna, aztán kissé közelebb hajolt a rozoga asztal másik oldalán ülő férfihoz.

- Tessék, uram?

- Nem teszek semmit - felelte egyszerűen Wood, és hozzá felvonta szemöldökét, kezét pedig tenyerével felfelé az asztallapra helyezte. - Én magam is szemmel tartottalak téged, James. Ugyanazokat a dolgokat figyeltem meg, mint a kancellár, én azonban egészen máshogy értelmeztem a látottakat. Igazán remekül megtanultad a játékot, mindannyian kiválóan küzdöttetek, és mindezt anélkül, hogy bepiszkoltatok volna a kezeteket, vagy megaláztatok volna az ellenfeleiteket. Úgy fejlesztettétek tökélyre magatokat, hogy csak a képességeitekre és a fegyelemre alapoztatok. Most pedig sikerült majdnem az egész iskolát a saját oldalatokra állítanotok - sőt, egészen addig jutottatok, hogy elnyertétek a teljesen igazságos és legális támogatásukat is. Ahol Franklyn kancellár potenciális züllést lát, jómagam csupán egy csapatot, ami olyan jól, mégis igazságosan játszott, hogy még azok is segítenek a további győzelemben, akiket korábban legyőztek. Ha ez nem azt az erkölcsi normát jelképezi, amit a Nagyláb ház mindig igyekszik betartani, akkor nem tudom, mi tehetné.

Miközben Wood beszélt, James arcára a felismerés vigyora kúszott. Wood nem fogja nekik megtiltani az új meccsmágia használatát. A tanár majdhogynem úgy tűnt, mintha egyenesen bátorítaná őket, tegyék, amit elterveztek.

- Komolyan, professzor? - kérdezte James. Alig tudta türtőztetni magát. Ujjai a karosszék tömött karfáját szorongatták, ahogy feljebb húzta magát.

- Komolyan, James - viszonzta Wood James mosolyát. - Egy feltétellel.

- Mi lenne az, uram? - dermedt meg hirtelen James.

- Franklyn kancellár nem mondta meg nekem, mit tegyek - szólt Wood komolyan. - Csak megosztotta velem az aggályait, feltételezve, hogy cselekedni fogok. Nem fogok. Azonban én is megosztom veled ugyanezeket a félelmeket, és megengedem, hogy te is meghozd a felelős döntést. Bármit ajánlott is fel a többi ház a Nagyláb csapatnak segítség gyanánt, csak jóra használd! Feddhetetlen becsülettel

használd, vagy ne használd egyáltalán! Mint tudod, ezt könnyűszerrel elintézhetném magam is, de ha valamit megtanultam az év során, az az, hogy az a lecke, amit magától tanul meg az ember, jobban megragad, mint amit kényszerből kell elsajátítania. Elég bölcs vagy hozzá, hogy megértsd, és eleget tégy ennek a feltételnek? Te és az egész csapat?

James bólintott.

- Igen, tanár úr – mondta. – De Jazmine a csapatkapitány. Nem kellett volna vele is megbeszélnie ezt?

Wood elmosolyodott.

- Megtörtént – mondta. – És ő is ugyanazt mondta, mint te. Elégedett vagyok. Köszönöm, James. Biztos vagyok benne, hogy még van tennivalód az esti nagy esemény előtt. Elmehetsz.

James vigyorogva biccentett. Talpra szökkent, és a kanapékat, asztalokat és össze nem illő állólámpákat kerülgetve a lépcsőhöz szaladt. Már épp az első fokra tette volna a lábát, mikor Wood még egyszer utána szólt.

- Igen, uram? – fordult vissza James a játékszoba sarka felé.

Wood szája még mindig mosolyra húzódott, ám ilyen kifejezést James még sosem látott a férfi arcán. A mosoly széles volt, feszes, és szinte már rémisztő.

- Nem felejtettem el, mit jelent nyerni, James – mondta a tanár. Hangja nyugodtan, ám határozottan csengett az üres helyiségben. – De azt már igen, milyen *remek* érzés. Ha a Nagyláb csapat ma este megnyeri a bajnokságot, akkor abszolút mindent bele kell adnunk, és annyi szívvel, bátorsággal és büszkeséggel játszunk, ahogy csak tőlünk telik.

- Igenis, uram – bólintott James mohó vigyorral. Arra gondolt, talán most először látja Oliver Woodot olyannak, amilyennek az apja látta annak idején, mikor még diákként ő volt a Griffendél kviddicscsapatának maximalista és győzelemre éhes kapitánya.

Wood összeszűkülő szemekkel biccentett vissza.

- Akkor rajta! – mondta visszafojtott szenvedéllyel. – Tegyétek a helyükre azokat a farkasokat!

Ahogy felrohant a lépcsőn, James szíve majd kiugrott az izgalomról és az örömtől. Csak később, mikor délután elővette az ágya alól a klacsfelszerelését, akkor jutott eszébe, hogy Franklyn kancellárnak talán megvolt a maga oka, amiért elbeszélgetett Wooddal a Nagyláb csapat játéktílusáról. Talán – csak *talán* – Franklyn végül rájött Magnussen Roberts szemével kapcsolatos fejtörőjének megfejtésére. Elvégre Franklyn hihetetlenül eszes varázsló volt. Talán azt is kiokoskodta, hogy ha az Apolló kúria valaha is visszakerülne a Győzelmi dombra, az újra egyesítené a sarokkövet, és így lehetőség adódna a Nexus függöny kinyitására. Ha így van, alighanem minden tőle telhetőt megtett, hogy ez sose történhessen meg, akár még arra is hajlandó lehetett, hogy kitaláljon egy cselt, amivel a Nagyláb ház mindenkori elnökének elvette a bátorságát, nehogy győzelemre vigye a klacscsapatot.

Ha ez volt Franklyn célja, Jamesnek elismeréssel kellett neki adóznia: majdnem bevált. Ha nem Oliver Wood lett volna a Nagyláb ház elnöke, valószínűleg működött is volna.

Ez járt James fejében, miközben magához vette a védőkesztyűjét, mezét és

térdvédőit. Egy perccel később az Apolló kúria előtti lépcsőnél csatlakozott Ralphhoz, Zane-hez és a Nagyláb csapat többi tagjához. A társaság izgatottan beszélgetve, az út közben kapott jó pár bátorító szótól fűtve vonult be a Pepperpock Arénába, és a klacskapdel történelmébe.

22. ÖSSZEFONÓDÓ SORSOK

Mire a társaság a Pepperpock Arénához ért, számtalan másik házból való diákkal egészült ki, akik egyfajta sorfalat álltak nekik. Amikor elhaladtak a főépület előtt, már legalább százan meneteltek a Nagyláb klaccs-csapat oldalán, boldog ujjongás, éljenzés és zászlólengetés közepette, egy régi klaccsot dobálva egymásnak. James majd szétrobbant az izgalomtól és a félelemtől. A többi ház (persze a Vértfarkasokat kivéve) biztatása egyszerre volt üdítő és egy kicsit ijesztő, mivel James jól tudta, hogy a lelkesedés gyorsan alábbhagyhat, amennyiben a Nagyláb csapat nem ad bele apaitanyait a Vértfarkasok ellen.

Ahogy elhaladtak a gyengélkedő épülete előtt, James meglepetten látta, hogy az ajtótól nem messze a feszült és háborgó arcú Percy bácsi ácsorgott. Mellette ott volt Lucy is, nővérek és orvosok egy kisebb csoportja, valamint (James ezt bizonyos fokú rémülettel konstata) a Varázsló Törvényszék emberei. Könnyen felismerte őket sötétszürke talárjukról és szigorú vonásaikról.

- Ott meg mi folyik? – bökte meg Ralphot, és előre mutatott.

Ralph odanézett, aztán megrázta a fejét.

- Nem tudom. Talán a meccsre jöttek.

- Percy bácsi lehet – szólt James kétkedve, s felemelte hangját, hogy túlkiabálja a körülöttük állók zsvaját –, de azok a fickók az Amerikai Varázsló Törvényszéktől biztosan nem.

Zane a tömeg feje fölött a gyengélkedő ajtaja felé lesett.

- Legalább Keynest nem látom.

James homlokráncolva bólintott.

- Nem, de attól... - Elhallgatott, miközben a tömeg egyre tovább sodorta őt, el a kórházi szárny mellett. A beszélgető törvényszolgák gyűrűjében egy szőke lány tűnt fel Lucy mellett. Izzy volt, arca sápadt és aggodalmas, ahogy a körülötte állók komor vonásait fürkészte. Jamesnek hirtelen borsónyi méretűvé zsugorodott a gyomra.

- Velük van Izzy – szólt Ralph, aki a jelek szerint szintén csak most vette észre a

lányt. – Ugye nem...

- Dehogyan vágta rá Zane, habár hangja nem volt túl meggyőző. – Biztos nem a meccs alatt. Igen, Keynes és a bandája azt tervezik, hogy kitörlik Izzy emlékeit, és örökbe adják a mugli világba, de nem most rögtön. Ööö... legalábbis nem hinném.

James már nem volt ilyen biztos benne. Ahogy tovább sodródott a hömpölygő tömeggel a Pepperpock Aréna irányába, elvesztette szem elől a gyengélkedő lépcsőjén álldogálókat. Csak mert nem látták Keynest, az nem jelenti azt, hogy nem is volt ott. Lehet, hogy már bement, hogy elintézzon néhány dolgot. James nem úgy ismerte a bírát, mint aki hagyja, hogy a terveit késleltesse egy sportesemény. Ettől függetlenül James jelenleg semmit sem tehetett, mégis rossz előérzete támadt. Legalább Percy bácsi és Lucy ott voltak. Ők nem hagynák, hogy bármi rossz történjen Izzyvel.

Legalábbis minden tőlük telhetőt megtennének.

James megrázta a fejét, hogy kisöpörje belőle a gondolatokat. Per pillanat más nehézségek álltak előtte. Ahogy a csapat megkerülte az igazgatóság épületét, végre a teljes magasságában eléjük tárult a Pepperpock Aréna. A lelátók már most zsúfolásig voltak, és a morajló tömeg egyetlen hatalmas élőlénynek látszott a lengő zászlók és szikrázó bűbájok függönyén át. James szíve kihagyott egy ütemet, aztán veszett tempóban zakatolni kezdett, hogy behozza a lemaradást. Vigyor kúszott az arcára, mikor a kísérőik körében bevonultak az emelvények alá, és a nézősereg dörgő tapsvihárban tört ki a Nagylábok láttán. A levegő megremegett, és James akaratlanul is hátrapillantott a csapattársaira, akik ugyanolyan kábának tüntek az idegőrlő izgalmak miatt, mint amilyenek ő is érezte magát.

- Hajrá Lábok! – kiáltotta váratlanul Jazmine Jade olyan hangosan, hogy habár épp csak, hogy, de sikerült túlkiabálnia az ünneplő tömeget.

- *Hajrá Lábok!* – visszhangozta a csapat a levegőbe bokszolva. Mukthatch dobhártyaszaggató hangerővel felbődült, aztán kissé szégyenlősen elvigyorodott, látván a többiek riadt tekintetét.

Egy pillanattal később a csapat megtette a még hátralévő utat, és hamarosan bemasírozott a süllyesztett öltözőbe, ahol már vártak rájuk a deszkáik és Wood professzor.

- Ez az, csapat! – kiáltotta a férfi, buzgón összecsapva a tenyerét. – Öltözzetek fel, aztán tíz percen belül találkozunk odafent, néhány bemelegítő körrel!

Miközben felsétált a lépcsőn, Wood elkapta James tekintetét. Különös – szinte már kaján – félmosollyal a fiúra kacintott, aki a professzorra vigyorgott, majd kezdte felcsatolni az új védőkesztyűjét.

Mire a csapat utolsó tagja is felért az emelvény tetejére, a nap már hatalmas bronzkorong formájában a látóhatárra ereszkedett, és búcsúsugarait szórta a lelátókon lengedező zászlókra és transzparenszekre. A tömeg igen jó hangulatban volt, a boldog morajlás szinte állandósulni hallatszott az arénában. James a deszkáját végigsimítva körbenézett a késő délutáni ragyogásban.

Néhány perccel korábban, mikor a csapat még odalent készülődött, az öltözőben, James összehívta társait egy utolsó, gyors megbeszélésre, ahol aztán bejelentett egy változást az este meccsmágiájában.

- Semmi átok – szólta határozottan, mire a többiek kórusban tiltakozni kezdtek.

- Miért? – makacskodott Norrick. – Minden fel kell használjunk, hogy esélyünk

lehessen a Farkasok ellen.

- Semmi átok – ismételte James. – Hagyjátok idelent a varázsporos csomagokat, a szekrényeitekben. Lehet, hogy szabályosak, lehet, hogy nem, de nem is ez a lényeg. A Lábok tiszta játékot játszanak. Semmi piszkos ügylet, oké? Megnyerjük ezt a meccset, de ugyanolyan emelt fővel, mint máskor is! Értitek?

- Jamesnek igaza van – tette hozzá Jazmine, s hogy jó példával járjon elől, kivette nyakából a varázssporral teli zsákocskát. – Tisztán fogunk győzni! Nincs szükségünk a Vámpírok átkaira. Azok az olyan csapatoknak valók, akik nem olyan jók, mint a Nagylábok! Igazam van?

James legnagyobb meglepetésére a csapat erre már egy szívből jövő éljenzéssel válaszolt. A Nagylábok játékosai levették a kis csomagokat a nyakukból, és egy közeli polcra halmozták őket.

Most, ahogy a lenyugvó nap fényében állt, és a Vértfarkasok emelvénye felé bámult, Jamest hirtelen kétségek kezdték el gyötörni. A poralakú átkok talán alávaló és gonosz trükkök lettek volna, ám James rájött, hogy a szíve mélyén egyetért Norrickal: a teljes arzenáljukra szükségük lesz, hogy legyőzzék a Farkasokat.

Háttal a napnak, a Vértfarkas csapatot mintha aranyba öntötték volna. Clayton Altaire állt legelől, és rosszindulatú vigyorral szorongatta borotvaéles farkas agyarakkal kidekorált deszkáját. Két oldalán Olivia Jones és Jeremiah Dunckel várakoztak. Mindnyájan a magasban lebegő pályát fürkészték, és hozzá magabiztosan mosolyogtak.

- Ne hagyjátok megrémíteni magatokat – kiáltotta Wood, magához intve a csapatot. – A Vértfarkasok csapata jó, sőt, kiváló, de belétek egyenként több tehetség szorult, mint beléjük összesen. A túlzott önbizalmuk lesz a veszтük! Arra számítanak, hogy könnyedén, minden erőfeszítés nélkül nyerni fogják a mérkőzést. Azt hiszik, a Győzelmi domb eredendően őket illeti. Igazuk van?

- Nem! – bömbölte a Nagyláb csapat kórusban.

- Lekushadtok, és hagyjátok őket nyerni, csak mert ők a Vértfarkasok?

- Nem! – kiáltotta a csapat ismét, még hangosabban.

Wood túlkiabálta a tömeget.

- Felveszitek ellenük a kesztyűt, és megmutatjátok nekik, hogy az arroganciájuk a legnagyobb gyengeségük!?

A csapat ezúttal olyan mennydörgő hangerővel felelt, hogy minden néző hallhatta.

- IGEN!

- Kik vagyunk mi? – kérdezte Wood.

- A Nagylábok!

Wood ismét feltette a kérdést.

- KIK vagyunk?

- A NAGYLÁBOK! – A kiáltás ez alkalommal úgy tűnt, el sem akar halni, ugyanis a nézősereg átvette, és fülsüketítő kántálássá alakította azt. – NAGY-LÁBOK! NAGY-LÁBOK! NAGY-LÁBOK!

A sötétbíborba forduló égbolt előtt tűzijáték szikrák pattogtak éles fénnel világítva meg a zászlóikat rázó nézőket.

- Sorakozó! – kiáltotta Wood mosolyogva. – Bemelegítő kör! Csapatkapitány, öné a pálya!

- Vipera formáció - harsogta Jazmine ledobva a deszkáját, és könnyedén felszökkenve rá. - Hajrá Lábok!

A csapat többi tagja viszonzta a kiáltást, aztán követte Jazmine-t a gyűrűk felé, könnyedén tartva a kihirdetett formációt. James az utolsók között szállt fel. Egy pillanatra páni félelem fogta el. *Ez nem fog menni*, gondolta, miközben rettegés hullámai söpörtek végig rajta. *Nem leszünk rá képesek! Lemészárolnak bennünket!* A másodperc egy tört részéig meg volt győződve róla, hogy mindent elfelejtett - a meccsmágiát, amit gyakoroltak, sőt, még azt is, hogyan kell deszkán repülni. A mellette lebegő különös seprűre pislogott, melyre egyik lábával már fel is lépett. Ledermedt.

Egy kéz csapott a vállára. Mikor James felpillantott, Wood professzort látta meg maga mellett.

- Ne aggódj miatta, James - javasolta Wood bátorító biccentéssel. - Csak érezd jól magad! Elvégre ez a lényeg, nem?

James a tanárra meredt, és csak remélni tudta, hogy igaza van. Bólintott, nagyot nyelt, aztán a másik lábát is felhúzta a deszkára. Egy pillanattal később az emelvény tovatűnt, és ő a nyílt tér fölött siklott.

Minden az eszébe jutott.

Alig egy perc múlva Sanuye professzor belefúj a sípjába, és attól a ponttól kezdve nem volt visszaút.

A meccs mozzanatai elmosódni látszódtak, csak a karikák suhogása, egymásnak passzolató játékosok képe, és egy-egy puffanást követő kiáltás maradt meg James emlékezetében, mikor az öklelők kiejtették a csippereket. Körös-körül búbájok szelték a levegőt, és James arra gondolt, még sosem érzett ennyire intenzív, vad léghört a pályán. Mintha a Farkasok mindig abban a pillanatban vettek volna vissza egy kicsit, mielőtt megszólalt volna a síp, ezzel még azelőtt szétzúzva a Nagyláb csapat lelkesedését, mielőtt annak egyáltalán esélye lett volna gyökeret verni. Mikor James átszágulzott a középgyűrűn egy Vércsőr csipper nyomában, egyszer csak valami olyan erősen fejbe találta, mintha egy tehervonat gázolta volna el. Lepördült a deszkájáról, zuhanás közben elkapta azt, majd egy teljes fordulattal ismét visszaszökkent rá - annyiszor gyakorolta már ezt a mozdulatsort vesszőfutás közben, hogy álmából felverve is képes lett volna rá. Mikor ismét egyenesbe hozta magát, hátrapillantott. Pentz, az a fiú, aki már James első deszkán való repülésekor is a mélybe akarta őt taszítani, most a válla fölött vigyorogva rá suhant az ellenkező irányba.

James dühösen rázta a fejét, aztán újra kilőtt a gyűrűk felé, és visszacsatlakozott a mérkőzésbe. Menet közben nehéz volt lépést tartani a történetekkel. James igyekezett odafigyelni minden csapattagra, ám a Vércsőrök taktikájának vadsága és sebessége már eleve azt is kihívássá tette, hogy a deszkáján tudjon maradni. James biztosra vette, hogy korábban még sosem repült ilyen sokáig ilyen gyorsan, mégsem lassíthatott. Az első negyedben egyszer észrevette, amint Jazmine és Gobbins a Pixiktől tanult kétszemélyes támadóbúbájokat alkalmazzák, nem is szerény eredménnyel. Később, mikor az éppen csipperként játszó Wentworth-öt követte, a saját szemével látta, hogy a kisebb fiú működésbe hozza a deszkája hátuljára szerelt elmés kis szerkezetet, amit az Igoroktól kaptak. A kis doboz kinyílt, és egy mumus röppent ki belőle, azonnal felvéve egy hátborzongató, repülő bohóc alakját. Clayton

Altaire, aki öklelőként pont Wentworth-re támadt volna, majdnem leesett a deszkájáról, mikor a bohóc feléje suhant. James előre száguldott, és menet közben az apjától tanult Comikulissimus bűbájjal egy halom pingponglabdává változtatta a mumust, amik aztán a mélybe hullottak.

Általánosságban tehát el lehetett mondani, hogy a csapat minden tőle telhetőt megtett, mégis, ahogy a meccs a félidőhöz közeledett, James némi riadalommal konstataálta, hogy a Vértfarkas csapat ötvenkettő-egyvennégyre vezet.

Aztán, mindössze tizenöt másodperccel a második negyed vége előtt, James szörnyű puffanást hallott, majd közvetlen utána egy fájdalmas kiáltást. A tömeg fülsüketítő zúgolódásba kezdett, de hogy dühében vagy bátorítás gyanánt, azt James nem tudta kivenni, így gyorsan körbepillantott, hátha meglátja, ki kiáltott. A gyomra azon nyomban összeszorult, mikor észrevette a veszettül kapálózva a mélybe zuhanó Norrickot. Messze fölötte a deszkája kényelmes tempóban forogva sodródott az egyik lelátó felé. Sanuye professzor azonnal előkapta a pálcáját.

- Vingardium Leviosa! – kiáltotta tisztán csengő hangon.

Norrick zuhanása hirtelen abbamaradt, mindössze három méterrel a füves pálya fölött. A fiú jobb karja esetlenül himbálózott saját árnyéka fölött.

A néhány másodperce síri csöndben ülő nézősereg most mennydörgő ünneplésben tört ki, és a közvetítőpáholyból felcsendült Cheshire Chatterly hangja.

- A hatos számú Nagyláb játékos, Willem Norrick, ránézésre megsérült a kilences számú Vértfarkas, Parker Pentz elsőpró erejű oldalba támadásától – kiabálta hallható dühvel. – Sanuye mérkőzésvezető a Nagylábok emelvényére kíséri Norrickot. Hacsak más hír nem érkezik, attól tartok, Norrick nem térhet vissza a pályára, és így a Nagyláb csapat emberhátrányba kerül!

- Norrick! Mennyire súlyos? – szólt oda James Norricknak, akit Sanuye addigra az emelvényre lebegtetett.

- Eléggé! – kiáltott vissza Norrick összeszorított fogakkal. – De tovább játszom! Az a punk nem szabadul meg tőlem ilyen könnyen!

James a kérdéses „punk” felé fordult. Pentz lustán körözött a Vértfarkasok emelvénye körül, nem is próbálta leplezni vigyorát.

- Van tartalék játékosunk? – kérdezte Gobbins, aki csatlakozott Jameshez a középgyűrű mellett.

- Rrrarpgh! – felelte a gólkarika mellett lebegő Mukthatch gyászos hangon.

- Csak Kleinschmidt – mondta James. – De ő bezabált Yeats sárkánykarmából, azóta folyamatosan a vécén trónol.

- Egyébként se volna hasznunkra – legyintett Gobbins komoran. – Az a gyerek úgy repül deszkán, ahogy egy kelpi motorozik.

- Akkor, mi legyen? – tette fel a kérdést James.

Gobbins vállat vont.

- Ha nem találunk cserét, emberhátrányban kell játszsanunk. Nem tudsz valakit, aki betölthetné Norrick helyét?

James savanyú képpel rázta a fejét.

A Nagylábok emelvényén Sanuye professzor végre otthagya Norrickot, és belefűjt a sípjába.

- Kiállítás a Vértfarkas csapatnál – dörögte a tanár, pálcájával hangosítva ki szavait. – Szándékos lelökésért három perc.

James a Vértfarkasok emelvénye felé pillantott, ahol Pentz éppen könnyedén landolt. A Vértfarkas edző, egy szögletes fejű, főiskolás korú diák széles vigyorral vette el tőle a deszkáját.

- Kitervelték – jegyezte meg Gobbins elképedve. – Pentz szánt szándékkal tette! Látjátok, milyen könnyen elfogadta a büntetést?

James mérgesen felsóhajtott.

- De legalább a következő három percben ugyanannyian leszünk a pályán.

- Három perc, egy túrót! – meresztett rá nagy szemeket Gobbins. – Már csak tizenhárom másodperc van hátra a félidőből, akkor pedig minden büntetést nulláznak! Mit gondolsz, miért vártak veled eddig? Jön a következő negyed, ők újra teljes létszámmal játszhatnak, mi meg egy ember mínuszban leszünk! Hacsak Norrick nem játszik tovább.

Mintha csak erre várt volna, Cheshire Chatterly ismét megszólalt, és bejelentése végigvisszhangzott az Arénán.

- Willem Norrickot az egészségügyi személyzet levitte a pályáról, miután a Vértfarkas csapat miatt kiment a válla. Tartalék játékos hiányában a Nagyláb csapat egyemberes hátrányban kénytelen tovább játszani a teljes létszámú Vértfarkasok ellen. Csüggesztő esélyek a feltörekvő Nagylábok számára.

James arca lángvörösre gyúlt a dühtől és a csalódottságtól. Mikor Sanuye belefújt a sípjába, és felszólította a játékosokat a mérkőzés folytatására, furcsán elesettnek érezte magát a deszkán. A Vértfarkasok játékosai elszárguldottak mellette, és villámgyorsan begyűjtötték mindhárom klaccsot. Mire megszólalt a félidő végét jelző kürt, a három klaccs közül kettőt sikerült pontra váltaniuk. A Vértfarkasok úgy köröztek a pálya fölött, mint egy megkerült szúnyograj, vidáman kurjongattak, vonyítottak, majd diadalmasan az emelvényükre ereszkedtek.

- Hogy van Norrick? – kérdezte Jazmine csüggedten, mikor landolt a Nagylábok emelvényén.

- Rendbe jön – sóhajtotta Wood –, de csak holnap délutánra. Attól tartok, most passzolnia kell a meccset.

- Fel kell adnunk? – kérdezte Wentworth, dühösen meresztgetve szemét a szemüvege mögött.

- Nincs ilyen szabály – felelte Wood azonnal. – Viszont a helyzetünk, finom szólva, nem túl előnyös. Szavazzunk! Folytatni akarjátok a játékot, vagy inkább pakoljunk össze, aztán ülünk be a Kulcs és Sárkányba, hogy megünnepeljük az eddigi szép teljesítményt?

- Kizárt – vágta rá hangosan Gobbins. – Egyedül is kiállok ellenük, ha ti haza is mentek. Mocskos csalók! Majd én megmutatom nekik, hogyan kell csúnyán játszani!

- Én is maradok – szólt Jazmine megfeszítve az állát.

- Wraak Rubffthuth! – értett egyet Mukthatch, s hozzá lelkesen bólogatott.

- Még így is kicsinálhatjuk őket – tette hozzá James, habár sokkal magabiztosabbnak hangzott, mint amilyennek érezte magát. – Ez a győzelem a miénk!

- Jól van, oké – emelte fel a kezét Wood, mikor a többiek helyeslően kiáltozni kezdtek. – Akkor maradunk, és továbbjatszunk. Most viszont, hogy egy játékos mínuszban vagyunk, még éberebbnek kell lennetek. Koncentráljatok a támadásra, és szerezzetek annyi pontot, amennyit csak tudtok. Lehet, hogy egyszerre kell majd

csippert és öklelőt is játszanotok, de képesek vagytok rá, igaz?

- Igaz! – felelte a Nagyláb csapat, noha kevesebb lelkesedéssel, mint legelőször.

- Igaz – biccentett Wood. – Most menjetek, igyatok valamit és frissüljete fel! Három perc, és a műsor megy tovább.

Mostanra szinte teljesen besötétedett, épp csak egy halványrózsaszín derengés látszott még a nyugati horizonton. James szánt rá egy percet, hogy szemügyre vegye a lelátókat, hátha kiszúrja a családját. Valóban, a Nagylábok emelvényével egy vonalban ott ült az édesanyja, aki mikor észrevette, hogy a fia őt nézi, integetni kezdett neki. Arca holtsápadt volt, és elcsigázott, ránézésre sokkal boldogabb lett volna, ha már vége volna a meccsnek, nem pedig csupán a félidőnél tartanának. Mellette Lily foglalt helyet, majd Audrey néni, Molly és Viktor Krum, aki egyenes háttal ült, arca elborult a dühtől.

Üdv a klubban, gondolta James keserűen. Aztán pedig: hol vannak a többiek?

Átvizsgálta az anyja helyének környékét, de semmi jelét nem látta Albusnak. Percy bácsiról, Lucyról és Izzyről nem is beszélve. James gyomrába ismét belemart a félelem. *Most nem gondolhatok erre, emlékeztette magát. Először meg kell nyernünk a klaccsmeccset. Majd aztán jöhet a többi.*

Wood visszahívta a csapatot az emelvényre. A szünet csaknem véget ért. James elfordította tekintetét a családjáról és Viktor Krumról, és a pillanatnyi problémáival foglalkozott.

De hol lehetnek, makacskodott tovább az elméje. Mégis mi lehet olyan fontos, hogy Lucy, Izzy és Albus kihagyják miatta a meccset?

A játékosok azonban hamarosan elhagyták az emelvényt, és újra elfoglalták posztjukat a nyolcas alakú pályán. Sanuye professzor ismét belefújt a sípjába, és a mérkőzés tovább folyt vad és féktelen medrében.

Mikor bekerült a sűrűjébe, James azon nyomban elfelejtkezett az öccséről, barátjáról és unokatestvéréről.

Ami azt illeti, Lucy *nem* hagyta ki a meccset.

- Mi az állás? – kérdezte Izzy halkán.

- Nem tudom – felelte Lucy hasonlóképp. – Az eredményjelző túl kicsi, innen nem tudom kivenni.

A két lány egy kis várószobában ücsörgött, a gyengélkedő épületének negyedik emeletén. A helyiséget egy nagy, kerek asztal uralta, mely fölött ott volt látható az odakint folyó klaccskapdel kupadöntő miniatűr mása. Apró, színes játékosok cikáztak ide-oda némán a gyűrűk között, melyek alig voltak nagyobbak egy közönséges lapostányérnál. Az asztalnál egy testes, sápadt boszorkány dolgozott, vörös haját olyan rövidre nyírva, és fürtösen hordta, hogy úgy festett, mintha egy sisak volna rajta. Ő is a mérkőzést figyelte, mikor éppen nem lesett lopva a folyosón gyülekező, a Varázsló Törvényszéket képviselő hivatalnokok felé.

- Melyikük James? – kérdezte Izzy harmadszor is. Fejét Lucy vállára hajtotta.

- Az egyik kék-narancs mezes – válaszolt Lucy türelmesen. – Sötét hajjal. Nehéz megállapítani, olyan gyorsan történik minden.

Izzy bólintott, de még akkor sem vette el arcát Lucy vállától.

Odakint közeledtek a hangok. Lucy felpillantott, és szörnyű idegesség szorította össze a gyomrát. Az elmúlt két hónapban önként jelentkezett a kórházi szárnyba, főként a pluszpontok miatt, de azért is, mert szeretett a felépülő páciensek körül serteperelni, szeretett olyan embereknek segíteni, akik a legapróbb dologért is végtelenül hálásak voltak. Ma este azonban nem dolgozott. Meg sem engedték volna neki, hogy jelen legyen, ha az apja nem az lett volna, aki. A Mágiaügyi Minisztérium alelnökeként ő volt Izzy otthonának legmagasabb rangú kormánytisztviselője, akit hirtelen keríteni tudtak. Nem tehetett mást, csak megfigyelhette az eseményeket, ahhoz azonban ragaszkodott, és Lucy ezért mindennél jobban szerette. Ő volt Izzy egyetlen társasága, míg el nem jön a perc, amikor a férfiak majd behívják a szőke lányt a folyosó duplaajtaja mögül nyíló hátsószozába. Mikor Izzy újra kilép azon az ajtón, már nem fogja tudni, kicsoda Lucy, sem semmi mást. Abban a pillanatban Izzy lesz a földkerekség legmagányosabb embere. Lucy legalább addig mellette akart maradni.

- Mit fognak tenni velem? – kérdezte Izzy anélkül, hogy felemelte volna a fejét.

Lucy szorosán összepréselte a száját, majd így szólt:

- Segítenek felejtani.

Izzy ismét bólintott.

- Néhány dolgot jó lesz elfelejtani.

Lucy eltöprengett ezen a megjegyzésen, miközben az asztal fölött köröző apró klacsjátékosok szellemalakját figyelte.

- Az anyámat is elfelejtem? – kérdezősködött tovább Izzy.

Lucy válasza nyitotta a száját, aztán be is csukta.

- Talán nem – felelte végül halkán. – Ő nem volt boszorkány.

Újabb hosszú szünet következett. Odakint a folyosón még mindig beszélgettek, csendesen, ám indulatosan. Lucy az apja hangját is kihallotta. Azt nem értette, mit mondanak, de látta a hevesen gesztikuláló árnyékukat a folyosó falán.

- A tavat elfelejtem? – kérdezte Izzy szelíden. Felemelte a fejét, és átható tekintetét Lucyébe fúrta. – Elfelejtem a pavilont és a kívánságok fáját?

Lucynek fogalma sem volt, mire gondol a lány.

- Valószínűleg – kockáztatta meg. – Szerintem igen.

Izzy biccentett.

- Jó. Az jó. Arra nem akarok emlékezni.

Lucy mélyet sóhajtott. A folyosón lévő emberek megálltak, mikor beszélgetni kezdtek, de most újra elindultak. Lucy érezte, hogy most már Izzyért jönnek. A maga részéről Izzy ügyet sem vetett rájuk.

- Ha mindennek vége – dőlt ismét Lucy vállának –, akkor Petra és én végre hazamehetünk? Vissza a kis házba, itt, az iskolában?

Lucy visszafojtotta a lélegzetét, szeme egyre nagyobbra tágult. Hazudhatna Izzynek. Végül is, néhány perc múlva már úgysem számítana. Izzy arra sem fog emlékezni, hogy valaha volt egy mostohanővére, pláne nem erre a párbeszédre. Lucy mégsem tudta magát rávenni, hogy ne az igazat mondja Izzynek.

- Nem, Iz – felelte nagyon halkán. – Sajnálom, de nem.

- Akkor, hová megyünk? – Izzy újra felemelte a fejét, és Lucy meglátta a kétség első árnyékát a lány arcán.

- Te elmész... valahova máshova – válaszolta Lucy, nem véve le pillantását Lucy szeméről.

- De mi lesz Petrával? – súgta Izzy.

Lucy a fejét rázta, és megpróbálkozott egy bátorító mosollyal. Nagyon nehéz volt.

- Nem lesz semmi baj, Iz – mondta. – Nem fogsz rá emlékezni.

Izzy arca most már konkrétan elborult. Ajkai lebiggyedtek, két szemöldöke összehúzódott. Szemei hirtelen megteltek könnyel.

- Emlékezni fogok Petrára – szólt, és hangjában versenyt vívott egymással a bizonyosság és kétség. – Sosem tudnám elfelejteni Petrát.

- Sajnálom, Iz – mondta Lucy, és gondolatban átkozta magát, amiért tönkretette szegény lány utolsó tudatos perceit.

- Nem felejttem el Petrát – ismételte Izzy makacsul. Egy könnycsepp gördült le arcának jobb oldalán, ahogy az ajtó felé pillantott. A férfiak ekkor bukkanak fel az ajtórésben. Amelyik legelől lépkedett, nem más volt, mint Albert Keynes, a bíra. Mögötte, tökéletesen kétségbeesett arccal, és tehetetlenül ráncolt homlokkal Lucy apja érkezett.

- Izabella – szólalt meg Keynes, és fejét kissé oldalra döntve elmosolyodott. – Most gyere velünk, kedvesem. Készen állunk.

- Nem – felelte Izzy, és hátrahatólt a székét. Alsó ajkát dacosan lebiggyesztette.

Keynes csak közvetlenül Izzy előtt állt meg. Még akkor is mosolygott, mikor fél térdre ereszkedett a lány mellett.

- Attól tartok, nem fogadhatok el nemleges választ, kedvesem – döntötte félre a fejét ismét a férfi, mintha csak játszani akarna. Gyere velem, és ha végeztünk, adok neked egy nyalókat.

- A nyalókákra sem fogok emlékezni, ha végeztünk – vágta rá Izzy. – És magára sem fogok emlékezni. Se Lucyre. Egyikükre sem. És nem fogok... emlékezni... *Petrára.*

Lucy csak most vette észre, hogy Izzy sír. Könnyek peregtek végig arcán, csillogó ösvényt húzva maguk után. Azonban nem szomorúság könnyei voltak ezek, legalábbis nem egészen. Lucy úgy vélte, nagyrészt a harag fakasztotta őket.

- A nyalókákat nem fogod elfelejteni – mosolygott Keynes, és Izzy kezéért nyúlt.

- Azokra gond nélkül emlékezni fogsz.

Hirtelen, teljesen váratlanul, Izzy elfordította a fejét, és felkiáltott. Nem sikoltott; egy nevet kiabált.

- Petra! – kiáltotta Izzy olyan hangosan, hogy a hangja végül elcsuklott.

- Na, ide figyelj! – szólt Keynes, és megragadta Izzy kezét. A lány addig kapálózott, míg végül sikerült kiszabadítania magát, aztán térdét a mellkasához ölelte.

- Adjon a lánynak egy percet! – csattant fel Percy mérgesen, és Izzy meg Keynes közé lépett. Keynes azonban túl közel volt a lányhoz, ismét érte nyúlt, sápadt arca az ingerültségtől csak még fehérebb lett.

- PETRA! – kiáltotta Izzy újra. Hangja megremegtette a várószoba levegőjét. Az eddig a kerek asztal mögött ülő nővér most felpattant, és egyik kezét a szájához,

másikat a torkához kapva kísérte figyelemmel a jelenetet.

- Te most velem jössz – mordult fel Keynes, és megragadta Izzyt. Lucy képtelen volt tovább elviselni. Felugrott, és anélkül, hogy felfogta volna, mit tesz, elkapta Izzy kezét, aki azonnal feléje húzott.

- Ó, nem mész te sehova... - ordította Keynes, de hangja elhallgatott, mikor Izzy egyszerre mindkét lábával kirúgott, egyenesen vékony mellkasán találva el a férfit. Keynes hátratántorodott, neki Percynek, aztán mindketten a padlóra roskadtak.

- Állítsák meg! – kiáltotta Keynes. Rúgkapálózva igyekezett feltápáskodni, ahogy a törvényszolgák a segítségére siettek. – Ne törődjenek velem! Kapják el a lányt!

- Lucy, ne! – szólt a lánya után Percy.

Lucy hallotta apját, de még csak vissza sem nézett, futott Izzy oldalán. Kezek nyúltak utánuk, miközben ők kirohantak a folyosóra, de a lányok még fiatalok és gyorsak voltak. Átbújtak az ajtóban álló két ór között, és az ajtók sorával telepakolt folyosón futásnak eredtek a lépcső irányába.

Természetesen hasztalan próbálkozás volt. Sosem jutnak ki az épületből, és ha mégis, ugyan hová mehetnének? Lucy mégsem tudta leállítani magát. Szaladt tovább, Izzy mellette, még akkor is, mikor vörös fénysugarak szikrákat hányva csapódtak be a márványpadlóba, a lábuk mellett.

- Petra – mondta Izzy futás közben, igazából csak magának. – Meg kell találnunk Petrát...

Nem is túl távol, Albus szintén figyelemmel követte a klacskapdel döntőt, igaz csak közvetve.

Mikor a Vércap csapat a meccs előtt átöltözött, majd távozott az Arénába, épp csak egy pillanatra állva meg a bronz vérfarkasszobornál, hogy megszimogassák a pofáját, Albus hátramaradt az Árész kúriában. Senki nem kérdezte, miért van még ott, még a haverjai, Greunway és Shrum sem, mivel ők már egy órája előre mentek, hogy valami jó helyet találjanak a lelátón. Albus a harmadik emeleti folyosó kis ablakából figyelte őket, míg a csapat el nem tűnt a szeme elől, és ugató vonyításuk bele nem vezett a nézősereg morajlásába. Aztán, amilyen türelmesen csak tudott, tovább várakozott.

Aznap délután kihallgatta Altaire-t és Jonest. Altaire hallott James segítségkérő körútjáról a többi házban, hátha így a Nagylábok megverhetik a Vércap csapatot, és most mindketten hangosan nevettek a történeten.

- Mégis hogy gondolták a Lábok, hogy a vesztesektől kérnek segítséget a nyertesek legyőzésére? – rázta a fejét Olivia Jones. – Hozzánk kellett volna jönniük, mi a legjobb tanáccsal láttuk volna el őket: menjetek haza, és bújjatok az ágyaitok alá, kicsi Lábok!

Altaire felröhögött.

- Meg kell leckéztetnünk őket - szólt kemény hangon. - Hogy merészelnek egyáltalán próbálkozni is azzal, hogy ellenünk fordítsák az egész iskolát? Bele kell döngölnünk őket a földbe, mint a sátorcövekeket. Majd az példát statuál.

- Van egy ötletem - mondta hirtelen Jones, és lehalkította a hangját. Fél perccel később Altaire prüszkölve felvihogott. Albusnak határozottan nem tetszett ez a nevetés, pedig Jones tervének részleteit nem is hallotta. Persze mindegy is. A Vértfarkas csapat taktikája sosem a körmönfont cselekről volt híres. Alighanem megkockáztatnak egy-két kiállítás, hátha kiejthetnek néhány Nagyláb játékost. Albus csak remélhette, hogy James nem lesz az ártalmatlanná tett ellenfelek között.

Albus nem egészen tudta, mitévő legyen, de abban a pillanatban körvonalazódni kezdett a fejében egy terv. Valószínűleg nem fog működni, de talán mégis.

Ráadásul ez nem is minősült a saját csapata szabotálásának, mindössze kiegyenlíti az esélyeket.

A hálótermében ült, és a Pepperpock Arénából odahallatszó, bömbölő szurkolást hallgatta, miközben le sem vette tekintetét az óra számlapjáról. Végül, mikor úgy ítélte, hogy elég sötét van a mozgása elrejtéséhez, kilopakodott az Árész kúra főbejáratán, és a vicsorgó vértfarkas szobrához osont.

Mint legutóbb, most is hallotta a szobor pofájából a Vértfarkas csapat kiáltásait és utasításait, mintha csak egy mágikus antenna fogná be őket. Albus lekuporodott az árnyékok közé, és várt, míg eljön a cselekvés pillanata. A közeli ösvényeken még mindig mozogtak emberek - késve érkezők siettek a Pepperpock Aréna irányába. Egyikük sem vette észre a vértfarkasszobor mellett rejtőzködő fiút, de Albus nem akart kockáztatni. Várt, hallgatózott, és azt a pillanatot figyelte, mikor senki sem láthatja, mit csinál.

A titokzatos szobron keresztül tompán hallotta Altaire parancsait, amiket a csapattársainak harsogott, miközben a meccs a félidejéhez közeledett. Még a puffanásokat és kiáltásokat is hallani vélte, mikor a játékosok összeütköztek a levegőben, és a közelükben elsuhanó meccsmágia bűbájok süvítését. Albusnak nem kellett látnia a mérkőzést, hogy tudja, a Nagyláb csapat jól tartja magát a Farkasokkal szemben, noha nem elég jól ahhoz, hogy vezessenek is.

Hát persze, hogy nem, gondolta Albus keserűen, *mivel őket nem támogatja a folyékony szerencse.* Felpillantott a vértfarkas szoborra, és hallgatózni kezdett. A farkas szemei halványan ragyogtak a nap utolsó sugaraiban.

Végül, épp mikor Albus cselekvésre készült, meghallotta Altaire utasítását, amit a fafejű Parker Pentznek címzett.

Kilences! Rajta! Achilles hadművelet, első fázis!

Egy pillanattal később súlyos puffanás, majd fájdalmas kiáltás szakadt ki a szobor száján. Albus a szerencsétlenül járt Nagyláb játékos sikolyán át is meghallotta Altaire gonosz nevetését.

A Pepperpock Aréna lelátóin ülő tömeg zúgolódása elnyomta a szobor halk adását.

Albusnak fogalma sem volt, mi történt, de azt feltételezte, hogy a Nagyláb játékosnak nem esett komolyabb baja, mivel a meccs hamarosan folytatódott.

Már majdnem itt volt a félidei szünet. Albus úgy vélte, valószínűleg az a legmegfelelőbb időpont a cselekvésre. Megvárta a félidő végét jelző kürtöt, aztán

óvatosan feltápászkodott, és előhúzta ingujjából a varázspálcát. Megállt közvetlenül a szobor ragyogó szeme előtt, és miközben továbbra is hallotta a távoli ujjongást és vonyítást, felemelte a pálcát.

Kinyitotta a száját, hogy elmondja a varázsigét – hosszas töprengést követően végül a *Convulsis* mellett döntött –, de a szó a torkára fagyott, mikor a vérfarkasszobor *pislogott* egyet. Megmozdult, felborzolta bozontos bronznyakát, és kissé elfordult, mintha csak szemtől szemben szeretett volna kerülni Albusszal. A borostyánszemek összeszűkültek, és a fémtorok mélyéről halk morgás tört elő, akárha egy nagyon nagy macska dorombolt volna.

Albus megdermedt. Erre egyáltalán nem számított. Szája mozgott, ajkai a varázsigét formálták, de képtelen volt megszólalni. A rettegéstől összeszorult a torka. A szobor szeme felvillant, és Albus érezte, hogy a vérfarkas rá akarja vetni magát, hogy a súlyával zúzza össze őt. *Vajon Havershifft elvarázsolta, hogy tudjon védekezni, ha fenyegetve érzi magát? Egyáltalán lehetséges ez?* Nyilván az volt. A bronzajkak felhúzódtak a borotvaéles bronzfogakról, és az acsargás egyre hangosabb lett, egyértelművé téve, hogy a szobor hamarosan támad.

Aztán hirtelen egy kéz kulcsolódott Albus csuklójára, és felütötte a fiú karját.

- Ne mozdulj, Cornelius – csattant fel egy rekedt hang. – Dobd el a pálcát!

Albus nem engedelmeskedett. Alig hallotta a másikat. Továbbra is mozdulatlanul meredt az előtte kuporgó vérfarkas alakra, ám a legtöbb fény már kihunytt a szobor szeméből. Többé nem mozgott, és nem is morgott.

- Azt mondtam, dobd el! – harsogta újra a hang. Az Albus csuklóját szorongató kéz fájdalmasan összeszorult, mire a fiú keze automatikusan elernyedtt, és eleresztette a pálcát. Az csendesen a szobor előtti fűre hullott. Albus végre elszakította tekintetét a bronzfarkasról, és a jövevény felé fordult, akiben Dayton Englewoodra ismert, egy végzős Vérfarkasra, aki Jackson professzor Salem-Dirigus Szabad Milíciájának is tagja volt. Englewood haja katonás fazonra volt nyírva, himlőhelyes arcán diadal verejtéke csillogott.

- Úgy látszik, elkaptam egy kémet – szólt komor örömmel. – Egy kémet és egy szabotőrt.

Félelme és elcsigázottsága ellenére Albus az égre emelte a tekintetét.

- Remek – mondta csüggedten. – Mindig is erre vágytál.

- Gobbins! – bömbölte James torkaszakadtából. – Fölötted! Téglafal! Most!

Gobbins azonnal reagált, megállította deszkáját a levegőben, mintha csak egy szilárd falba ütközött volna, és testével a klacscot védve a deszkára lapult. A Vérfarkasok öklelői mindössze milliméterekkel vétették el a fejét, mikor elszáguhdottak fölötte. Gobbins rögtön felugrott, majd kilőtt előre; ezúttal ő követte az öklelőket, nem pedig fordítva. Azok zavarodottan pislogtak hátra, míg

Wentworth gravitációs kútja ki nem szippantotta őket a pályáról.

Noha Gobbinsnak most már egyenes útja volt a gólkarikáig, nem fecsérték az időt holmi ünneplésre. A másik két klacstot a Vérfarkasok birtokolták. James a deszkája fölé hajolt, és addig gyorsított, míg a mellette elsuhanó karikák sora olyan érzést nem keltett, mintha egy egybefüggő kerítést alkotna. James beérte a Vérfarkasok egyik csipperjét, Olivia Jonest, és egy Zombi rontással tüzelt rá. Jones valami hátborzongató megérzés következményeként az utolsó pillanatban balra rántotta a deszkáját, és a búbáj a közepgyűrűn csattant, épp mikor a lány elszáguhdott mellette. James hangosan káromkodva suhant át a szikrákat hányó karikán, ám nem vesztette szem elől Jonest.

Negyed óra telt el a második félidőből, mikor James épp akkor repült el Clayton Altaire mellett, mikor az diadalmasan felüvöltött.

- Négyes! - kiáltotta, látszólag az egyik csapattársának. - Kettes fázis! Most!

James nem tudta mire vélni az utasítást, azonban néhány másodperccel később fültépő vonítás visszhangzott végig a karikák fölött. James egy gyors hajtúkanyarral kiröppent a pályáról, és a hang forrását kezdte keresni. Csak egyetlen ember volt a játékosok között, aki képes ilyen hangot kiadni. Valóban, Mukthatch a deszkájára rogyva, fájdalmas képpel szorongatta jobb térdét. Őrzői furkója lustán pörögve hullott alá az alattuk elterülő mélységbe.

- Jaj, ne! - sikoltott fel Jazmine, és hangja egyszerre csengett kétségbeesetten, rémülten és dühösen. - Mukot ne! Mit műveltek vele?

- Odapörköltek neki - kiáltotta Troy Covington a pálya túlsó végéről. - Direkt!

James az emelvényhez suhant, és Wood professzor mellé szökkent, aki komor képpel, homlokráncolva figyelte a történeteket.

- Eltalálták Mukot! - mutogatott hátra James mérgesen. - És nem véletlenül! Milyen búbáj volt?

- Fékező átok - felelte kurtán Wood. - Az elhajított klacsnak remek, az emberi csontnak rémes. Vagy, jelen esetben, a szaszkvacs csontnak.

Sanuye professzor egy lasszó búbájjal az emelvény felé terelte Mukthatchot, aki még mindig a jobb térdét szorongatva ordított a deszkáján.

- Azonnal a gyengélkedő épületébe kell vinni - jelentette ki Sanuye, miközben Wood lesegitette Mukthatchot a deszkáról.

- Szánt szándékkal tették - szólt Wood a játékvezetőnek. - Ezt tudja, ugye?

- Miss Brazil szerint véletlen volt - felelte Sanuye.

- Linton Brazil egy hazug csaló! - csattant fel James, ám Wood egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

- Az ön szavuk az övé ellen - rázta lassan a fejét Sanuye. - Akárhogy is, kettős emberhátrányban vannak, professzor. Ugye már nem akarják befejezni a mérkőzést?

- Hogyne akarnánk! - kiáltotta Gobbins, aki ekkor landolt az emelvény túlsó végében. Jazmine és a csapat többi tagja is leszálláshoz készülődtek, miközben két zöld köpenyes gyógyítónonc bukkant fel, hogy megvizsgálják Mukthatch térdét. Komor arccal csóválták a fejüket, majd kezdték sínbe tenni a térdet, hogy elvihessék a sérültet a kórházi szárnyba.

- Erősen tanácsolom a feladást - erősködött Sanuye, továbbra is Woodhoz intézve szavait. - Később kérhetnék az eredmény felülvizsgálatát. Hogy őszinte legyek, én megszavaznék maguknak egy döntetlent, megérdemlik. Akkor még mindig a

Vérfarkasoké lenne a technikai győzelem, de megkímélné a csapatát egy szörnyű vereségtől. Attól tartok, kettős emberhátránnyal játszani veszett ügy.

Wood sztoikus nyugalommal töprengett egy ideig, majd a csapat megmaradt tagjai felé fordult.

- Kizárt - szögezte le James a fejét rázva. - Nem adhatjuk fel! Megpróbálnak egyenként lemorzsolni bennünket, mert tudják, hogy nincs esélyük ellenünk egy tiszta meccsen!

- Talán így van, James - biccentett Wood -, de Sanuye professzornak igaza van. Két játékos mínuszban vagyunk. Nem hinném, hogy lenne más lehetőségünk.

- De *nem* adhatjuk fel! - nézett végig a csapaton James. - Hiszen éppen ezt akarják tőlünk!

- Talán mégis azt kéne tennünk - javasolta Jazmine szomorúan. - Úgy értem, ha legalább tényleg kihozhatnánk ebből egy döntetlent, ahogy Sanuye professzor mondta...

Troy Covington bólintott.

- Jobb, mint a totális megsemmisülés a karikák között. Részemről én nem szeretnék több „balesetet” kockáztatni azok mellett a mániákusok mellett. - Sötét pillantást vetett a másik emelvény irányába.

- Nézzünk szembe a tényekkel - tette hozzá Wentworth. Letépte kezéről a védőkesztyűt, és az emelvény padlójához vágta. - A tiszta játék esélytelen olyanok ellen, akiknek „szerelemben és háborúban mindent szabad”.

A csapat többi tagja egyetértően motyogott.

- Akkor, szavazzunk? - kérdezte Wood, felemelve hangját.

- Minek? - csattant fel Gobbins dühösen, és végignézett a társain. - Tűnjünk innen.

Elindult az öltözőbe vezető lépcső felé, a csapat többi tagja pedig némán követte őt.

Gobbins azonban a második lépcsőfokon megtorpant, mikor odalentről zengő léptek zaja hallatszott. Gobbins elhátrált az emelvény közepén nyíló lejárattól, hogy utat engedjen a jövevénynek. Rövidre nyírt, sötét hajjal borított fej bukkant fel a résben, majd rögtön utána egy megtermett test, és akár fatörzseknek is beillő vastagságú karok. Az alak Mukthatch deszkáját szorongatta, és egy nem éppen rá méretezett Nagyláb mezt viselt.

- Kell cserejátékos? - kérdezte komolyan, és tágra nyílt szemmel végignézett a Nagyláb csapat tagjain.

- Maga Viktor Krum! - kiáltott fel hirtelen Wentworth, és a hatalmas férfira bökött. - Megvan a csokibéka kártyája odafent, a szobámban!

Viktor arcán ünnepélyes mosoly költözött.

- Viktor - lépett előre Wood, hogy kezét rázzon a varázslóval. - Jó téged látni. Főleg ilyen körülmények között.

- Ez így szabályos? - kérdezte James türelmetlenül Sanuye professzorra pillantva. - Játshat a mi oldalunkon?

Sanuye elgondolkozva bólintott.

- Minden ház maga alkotja meg a szabályait arról, ki játszhat a csapatában - mondta. - Az Alma Aleron hivatalos szabálykönyve csak annyit köt ki, hogy a csapatoknál többségben kell lennie az adott ház diákjainak. Mr. Krum játszhat,

amennyiben úgy kívánja, és nektek sincs ellene kifogásotok.

- De *tud* is játszani? – kérdezte Covington. – Mármost, ne vegye sértésnek, Mr. Krum, de tudja egyáltalán, hogyan kell deszkán repülni?

- Meg vagy te húzatva? – fakadt ki Wentworth, tőle egyáltalán nem megszokott módon. – Ő itt Viktor Krum! Ő *mindent* tud!

Viktor szó nélkül maga mellé ejtette Mukthatch deszkáját, majd könnyedén ráugrott, tett egy gyors kört, utána egy hajtúkanyarral viaszuhant a csapathoz. Végül indulásra kész testhelyzetben állt meg, kezeit kinyújtva teste két oldalán.

- Régebben játszottam a Bolgár Klaccskapdel Ifiligában – vallotta be vigyorogva. – Nem kviddics, de sportnak sport, igen?

- Határozottan sport – vizionozta Wood a nagydarab férfi vigyorát. – Sanuye professzor? Úgy tűnik, a Nagylábok mégsem adják fel. – Körülötte a Nagyláb csapat heves éljenzésbe kezdett.

Sanuye biccentett, egy pillanattal később pedig már a seprűjén ült, és a középgyűrű felé repült. Belefűjt a sípjába, mire az izgatott beszélgetéstől hangos aréna azonnal elcsendesedett.

- Büntetés a Vércfarkas csapatnak, gondatlan varázshasználat miatt. Öt perc kiállítás.

A tömeg helyeslő ovációval, a Vércfarkas csapat viszont dühös morgással fogadta a bejelentést. James vigyorogva ugrott vissza a deszkájára. A gondtalan varázshasználatért sokkal szigorúbb büntetés járt, mint egy eltévedt bűbáj miatt, ami két perc kiállítást jelentett volna. Linton Brazil kiesett a harmadik negyed hátralévő részére, így a létszámok ismét kiegyenlítődtek, legalábbis pillanatnyilag.

- És az események döbbenetes fordulatoként – harsogta Cheshire Chatterly a közvetítői páholyból –, a Nagyláb csapat meglepetés tartalékot hoz be a játékba a világhírű Héja, sportoló és a hírhedt Trimágus Tusa egykori bajnoka, Mr. Viktor Krum személyében! Sanuye mérkőzésvezető súlyos, de megérdemelt büntetést rótt ki a Vércfarkasokra, és a meccs folytatódhat! Az állás hetvenhat-hatvanöt a Farkasok javára!

James hallotta a sípot, és a játék máris teljes sebességre kapcsol. Elképedve figyelte Viktor Krumot, aki azonnal lecsapott az egyik szabad klaccsra, és öles karja alá kapta.

Ez a meccs még nem ért véget, gondolta, aztán fejest ugrott a játék forgatagába.

Lucy és Izzy leszaladtak a sötét lépcsősoron. Mögöttük kiáltások harsantak, de a visszhang miatt Lucy nem tudta megállapítani, vajon milyen közel járhatnak üldözőik.

- Nem futhatunk örökké, Iz! – lihegte Lucy, de Izzy eleresztette füle mellett a megjegyzést. A két lány befordult egy sarkon, és benyitott egy hatalmas ajtón. A

helyiségben nem voltak ablakok, és fölöttük egy vörös fénnel megvilágított tábla volt látható. „Kísérleti gyógyszerek és elixírek – Tilos az belépés!”

Izzy továbbrohant, szőke hajának fürtjei repülni látszottak mögötte. Lucy követte, és időnként tétova pillantásokat vetett hátra, amerről jöttek.

- Petra – nyögte újra Izzy, vadul forgatva a fejét. – Itt van! Érzem őt. Álmodik!

- Izzy, Petrát mágikus altatásban tartják! – szólt Lucy. – Mérgezett almát adtak neki! Semmi sem ébresztheti fel, amíg *ők* azt nem akarják!

Izzy mintha meg se hallotta volna Lucyt. Megfordult, és átvágott egy sor dupla lengőajtón.

- Ott vannak! – csattant fel egy hang Lucy mögött. A lány hátranézett, és látta, amint két törvényszolga ront be a kísérleti gyógyszerek termébe. Arcuk skarlátfényben ragyogott a fölöttük lógó tábla fényében. Az egyikük előre bökött a pálcájával, és elkiáltotta magát. A Lucy feje melletti zöld téglafalba egy kábítóátok csapódott, vörös szikrákat szórva a lányra.

- Lubricus! – kiáltotta Lucy, egyet intve a pálcájával.

Mindkét férfi megcsúszott, mintha a márványpadlót jégpáncél borította volna. A varázslók a falhoz siklottak, ott aztán egymás hegyére-hátára borulva a padlóra rogytak.

Lucy megpördült, és ismét futásnak eredt a lengőajtókon át, Izzy nyomában.

A falakat itt már fekete csempe borította, mely szemkápráztatón csillogott a lámpák fényében. Maga a helyiség alacsony volt ugyan, de széles, tele polcok labirintusával. Lucy már többször is járt a Mágiaügyi Minisztériumban, és ez a hely a Rejtélyügyi Főosztályra emlékeztette. Itt azonban a polcok zöld tintával felcímkézett, színes folyadékkal teli, lezárt üvegekkel voltak roskadásig pakolva. Izzy tanácstalanul futtatta végig tekintetét a polcsorokon.

- Közel van – nyöszörögte. Esdeklő tekintettel nézett fel Lucyre. – Érzem őt. Közel van. Álmodik. Rólunk álmodik!

- Izzy, állj meg, kérlek – kérlelte Lucy. – Hiába futsz. Akkor sem tudnád felébreszteni, ha megtalálnád. Érted? Talán beszélhetnénk azokkal az emberekkel, megpróbálhatnánk őket még egyszer meggyőzni, hogy ne vegyék el az emlékeidet. Az apám segí...

Az egyik lombikot vörös fénysugár robbantotta szét, tőlük nem messze, mire a két lány megdermedt. Lebuktak, és kúszni kezdtek, miközben újabb és újabb átok világította meg a helyiséget. Izzy az egyik sarkon felállt, majd lekapott egy nagy üveget a polcról. Arca rettegést és haragot sugárzott, ahogy elhajította azt. A palack elrepült Lucy feje fölött, és hangos csörömpöléssel ripityára tört a márványpadlón, közvetlenül a törvényszolgák lába előtt. Az üvegben lévő folyadékból tűz csapott elő, teljesen elnyelve a varázslókat, akik kórusban ordítózva csapkodták ruháikat, hogy eloltsák a vörös lángokat. Lucynek beletelt néhány pillanatba, mire rájött, mégsem tűz lángjait látja, hanem leveleket. A széttört palackból villámgyorsan növő vörös indák és élénkörös virágok bújtak elő, körbefonva a férfiak karját és lábát, belekapaszkodva szürke köpenyükbe.

- Állj! – kiáltotta egyikük az indákkal viaskodva. – Az Egyesült Államok varázsló törvényeinek nevében, megállni!

- Kopjanak le! – kiabált vissza Lucy. Egy másodperccel később ő és Izzy visszaszaladtak az ajtóhoz, amin át bejöttek, és távoztak rajta keresztül, míg a

törvényszolgák taszító bűbájokkal bombázták a vörös indákat, hogy kiszabadítsák magukat.

- Ha látod őt – szólt Lucy futás közben –, ha látod Petrát, Iz, akkor megállsz végre?

- Igen! – felelte buzgón Izzy.

Lucy bólintott.

- Tudom, hol van – mondta. – Kövess!

Izzynek végül is igaza volt, Petra valóban nagyon közel volt. Pontosan egy szinttel alattuk feküdt, a gyengélkedő épületének alagsorának legmélyén.

A két lány csak egyszer nézett hátra, mielőtt találtak volna egy keskeny lépcsőt, és alászálltak a sötétségbe.

- Mégis mit terveztél? – fröcsögte Dayton Englewood olyan közel tolva arcát Albuséhoz, hogy a fiú már csak azt látta, az Árész kúria kis kazamatájából pedig semmit.

- Már mondtam – felelte Albus ingerülten. – Meg akartam nyírni az öreg Ordas szőrét, ennyi. A bozontos séró *annyira* ódivatú!

- Poénkodj csak, Cornelius – mordult fel Englewood, összeszűkítve a szemét. – Majd nem nevensz tovább, ha Jackson professzor ideér. Oda fog szögezni téged a falhoz! Láttam már, mikor ilyet tett. Nem kegyelmez a szabotőröknek.

- Ebben biztos vagyok – sóhajtott Albus. – Mit műveltél a pálcámmal?

Englewood halványan elmosolyodott.

- Elkoboztam. Valószínűleg sosem fogod újra látni. Ahova mész, ott nem engedélyezik a pálcátartást.

- Tényleg? – ült le Albus a cella sarkában lévő kemény priccsre. – Szóval, ti amerikaiak Fort Bedlamba külditek az embereket, csak mert pálcát szegeznek egy szoborra? Ha engem kérdezel, ez azért elég durva. Talán fontolóra kéne venni egy kicsit vastagabb bőr növesztését.

- Pofa be, Cornelius! – szólt Englewood. Valamivel lejjebb eresztette a pálcáját, de nem teljesen. – Még szerencse, hogy ilyen későn jöttem ki az utolsó vizsgámról. Ki tudja, mit tettél volna.

- Elég sokáig tartott az a vizsga, nem? – felelte Albus. Ezen a ponton már képtelen volt leállítani magát. – A penna hegyes vége van *lent*, emlékszel? Ami meg bolyhos, az áll *fölfelé*. De megértelek, nehéz megjegyezni.

- Azt mondtam, pofa be! – csattant fel Englewood, és ismét felemelte a varázspálcát. – Azt hiszed, szívesen vagyok itt, és őrzöm az angol hátsód? Lemaradok miattad a kupadöntőről!

Albus a szemét forgatva heveredett el a fapriccsen.

- Á, úgysem maradsz le semmiről – motyogta. – Ugyanaz a dal, mint mindig.

Ebben a pillanatban tompa puffanás, majd nehéz léptek koppanása hallatszott a fejük felől. Englewood felpillantott, aztán Albusra vigyorgott.

- Ez Jackson professzor – mondta önelégülten. – Küldtem neki egy galambot, el kellett jönnie a meccs kellős közepén. *Öregem*, piszok mérges lesz rád.

- Naná – biccentett Albus. – Mert egy hozzám hasonlóan veszélyes fogoly határozottan nem várhatott volna a döntő végéig. Szerintem még medált is kapsz érte.

Englewood vigyora egy pillanatra lehervadt. A léptek egyre hangosabban döngtek, és Jackson professzor csakhamar befordult a folyosó sarkán, fekete mellényét állig felgombolta. Englewood azonnal sarkon fordult, és mohó szenvedéllyel szalutált a férfinak.

- Elfogtam egy kémeket, tábornok! – harsogta. – Éppen szabotázsra készült, mikor észrevettem és letartóztattam. Azóta őrzöm, várom a további parancsokat.

Jackson Englewoodra villantotta a tekintetét, aztán rezzenéstelen arccal végigmérte Albus. Végül lassan újra visszafordult Englewoodhoz.

- Ez Albus Potter, Englewood – szólt, és hangján érződött, hogy alig képes kordában tartani a dühét. – A házunk tagja.

- Uram! Ő egy kém, uram! – bömbölte Englewood, és megint tisztelgett. – Tetten értem a vérfarkasszobor előtt, szabotázs közben!

Jackson lehunyta a szemét, száját szorosan összepréselte. Mikor ismét kinyitotta a szemét, egyenesen Albusra meredt.

- Igaz ez, Mr. Potter? – kérdezte fáradtan.

- Igen, uram – felelte Albus őszintén. Nem lett volna értelme hazudni a történetekről. – Azt terveztem, hogy a szeme közé durrantok egy nagyot. Éppen rám akart támadni.

- Magára akart támadni – ismételte Jackson. – Azt mondja, a szobor magára akart támadni.

- Uram, igen, uram – bólintott Albus könnyedén.

Jackson hosszú, mély lélegzetet vett. Mikor kiengedte, figyelmét már ismét Englewoodra irányult.

- Nem várhatott volna ez a mérkőzés végéig, közlegény?

- A kém világos és aktuális veszélyt jelentett, uram! – jelentette ki Englewood, s közben arca elvörösödött. Válla fölött hátrapillantott Albusra. – Ő... ööö, tetten értem őt tiltott tevékenységek közben!

- Egy csínyre készült, közlegény – sóhajtott fel Jackson. – Legrosszabb esetben. El nem tudom képzelni, miért tette, de be kell vallanom, soha sem voltam képes követni a Potter család gondolatmenetét. Bármilyen idegesítőek is azonban, biztosíthatom, viszonylag ártalmatlanok.

Englewood összecepta bakancsa sarkát, vigyázzba vágta, és úgy kihúzta magát, mintha bármelyik pillanatban kész lenne kilőni a kazamata alacsony mennyezete felé.

- Uram! Mik a parancsai, uram?

Jackson ismét becsukta szemét, majd bal keze hüvelyk- és mutatóujjával megmasszírozta azt.

- Jöjjenek velem – szólt türelmetlenül. – Mind visszamegyünk a Pepperpock Arénába, és megnézzük, ami még hátra van a mérkőzésből. Talán érdekelheti önöket,

most kezdett igazán felpörögni a játék.

- Uram, igen, uram! – harsogta újra Englewood, és sietve szalutált.

- Pihenj, közlegény – mordult fel Jackson. Egy pillanattal később intett Albusnak, hogy kövesse, aztán libasorban, Albusszal középén, a hármás felsietett a lépcsőn, végig a kúria előcsarnokán.

- Nem tudom, meg merjem-e kérdezni, Mr. Potter – szölt Jackson, mikor a bejárati ajtó becsukódott mögöttük –, de megmondaná, kérem, hogy miért szegezte a pálcáját a vérfarkasszoborra?

- Mint már mondtam – válaszolta Albus, és továbbra sem érezte szükségét a hazugságnak –, meg akartam semmisíteni. Legalábbis egy kicsit.

Jackson lassan csóválta a fejét.

- Kétlem, hogy sikerrel járhatott volna – mondta szárazon. – De *miért*, fiatalember?

Albus megtorpant, mire Englewood csaknem belerohant hátulról. Pálcáját még mindig előre tartotta, a foglyot célozva meg, és Albus most érezte, amint az a hátának nyomódik. A pálca az ütközéstől kifordult Englewood markából, aki káromkodva utána kapott.

Három lépéssel előrébb Jackson szintén megállt. Megfordult, és mikor hátranézett a fiúra, szeme türelmetlenül csillogott, ám kíváncsi is volt.

Albus a bronzszobor irányába nézett. Az még mindig mozdulatlanul állt mellettük, pofájára ráfagyott a jellegzetes acsargás. Végül Albus visszafordult a tanárhoz.

- Tényleg tudni akarja?

A döntő meccs harmadik negyedének végére a Vérfarkas csapatnak sikerült még egy Nagyláb játékost kiejtenie. Ez alkalommal Troy Covingtonot találták el egy furkóval, pont a háta közepén. Covington eszméletlenül zuhant le a deszkájáról, míg a Vérfarkas öklelő, Pentz, elkapta az elejtett klaccsot, és elrepült vele anélkül, hogy hátranézett volna.

Sanuye ugyanúgy kapta el Covingtonot, mint nemrég Norrickot. Azután kiszabta a büntetést – tíz perc kiállítás veszélyes manőverezésért –, és mikor Pentz landolt a Vérfarkasok emelvényén, arcán már nem vigyor, inkább önelégült vicsor ült.

- Jackson professzor nem is nézi a meccset – lihegte Gobbins, ahogy James mellé siklott, majd a lelátók felé mutatott. – A Farkasok mindig durván játszanak, de egy ilyen ütést még *ő* sem tolerálna. Kihasználják az alkalmat, hogy nincs itt!

James hangosan átkozódva a saját emelvényük felé pillantott. Amit ott látott, attól nagyot dobbant a szíve, még ha esélyeik a győzelemre egyre csökkentek is. Wood professzor körül a többi ház klaccs-csapatának több tagja ácsorgott. Mindegyikük a Nagylábok mezét viselte, oldaluknál egy-egy deszkát szorongattak.

Warrington állt lefelől. Amikor Covington teste lassan leereszkedett egy várakozó hordágyra, Warrington felugrott a deszkájára, és kilőtt a karikák irányába.

- Nocsak, Ófelsége! – üdvözölte James kedélyesen.

- Üdv a dzsungelben, Warrington – kiáltott oda neki Jazmine Jade. – Kösz, hogy beugrottál!

- A világ minden kincséért sem hagytam volna ki – felelte Warrington. – Egyébként Zane üdvözlését küldi. És ha *valaha* is emlékeztetni merészeltek rá, hogy egyszer Nagyláb mez volt rajtam, plimpri trágyával festem ki a házatokat. Ne gondoljátok, hogy nem tenném meg!

James bólintott.

- Vettük.

- Szünet van? – kiáltotta Viktor Krum, mikor elsuhant mellettük. – Vagy a meccs megy tovább?

Warrington hunyorogva végignézett a pályán, majd hangosan elbődült.

- Hát akkor, előre! – Ráhajolt a deszkájára, és Krum nyomába eredt.

Egy pillanattal később James és Gobbins követték. A Nagylábok még mindig le voltak maradva – nem számított, mennyi gólt szereztek, a Vércarkasoknak valahogy mindig sikerült megtartaniuk egy csekély, ám állandó pontkülönbséget. James nem hagyta, hogy a gondolatai elkalandozzanak. Ahogy azt néhány perccel ezelőtt is megjegyezte, a meccs még nem ért véget. A Láboknak még most is volt esélyük, és nem számított, hogy az milyen csekély.

James átszáguldott a középgyűrűn, és felmarkolta egy ott lebegő klaccsot. Előre szegezte a pálcáját, és a Pixik szabadalmaztatott sebességbűbájával kilőtt a kanyar felé.

Lucy és Izzy leértek a keskeny lépcsőn, és egy mozdulattal belökték az óriási ajtót. A folyosón nagyon sötét volt, leghátul, az utolsó ajtó mellett két ór strázsált. Mikor a lányok feléjük indultak, ők odafordultak hozzájuk.

- Ez lezárt terület, kisszívem – szólította meg az egyik ór Lucy. Fialat volt, és elég erős déli akcentussal beszélt.

- Ne hívjon kisszívemnek – csattant fel Lucy, felemelve a pálcáját. Kábítóátka a vállán találta el a fiatal ór, aki ettől úgy rogyott a földre, mint egy rongybaba. A másik varázsló hitetlenkedve pislogott rá, hirtelen eszébe sem jutott pálcát rántani.

- Jó ég, te most... – hebegte, felnézve Lucyre. Végre összeszedte magát annyira, hogy a varázspálcájáért nyúljon, de már elkésett.

- Igen, én most... – felelte Lucy. – Bocs.

Arca megrándult, mikor a második kábítóátok is célba ért, és az órvarázsló a társára zuhant. Néha, gondolta Lucy, határozottan hasznos fiatal lánynak lenni.

- Jönnék – sürgette Izzy. – Érzem őket. Petra róluk álmodik.

- Az ajtó mögött van – intett előre Lucy. – Menj, Iz! Nézd meg! Tedd, amit tenned kell!

Izzy futásnak eredt, könnyedén átszökkenve az ájult örök teste felett. Lucy azt hitte, a nehéz fémajtók zárva lesznek, ám mikor Izzy elfordította az ajtógombot, a szárnyak könnyedén elfordultak a zsanérokra. Izzy pár fürge lépéssel eltűnt odabent.

Lucy óvatosan átlépett az örökre, és megállt a nyitott ajtóban. A cellában sötét volt. A simára csiszolt kőfalakon nyoma sem volt ablaknak, a helyiség közepén, közvetlenül egy halvány fényű lámpa alatt egy keskeny fémágy állt. Petra az ágyban feküdt, takaró nélkül, ugyanabban a drapp ruhában, amit azon a napon viselt, mikor letartóztatták. Izzy az ágy mellett állt, és Petra kezét fogta.

- Petra! – kiáltotta hevesen. – Ébredj fel! Jönnék értem! Azt akarják, hogy elfelejtselek téged, és mindenki mást is! Elszakítanak minket egymástól! Fel kell ébredned, meg kell mentened!

Lucy némán figyelte a jelenetet, a harag és a félelem ólomsúllyal telepedtek rá. Petra úgy hevert az ágyon, akár egy darab kő, békésen lehunyta szemmel. Lucy ki tudta venni Petra szemének formáját a szemhéj alatt. Még csak meg sem rebbent.

- Petra! – súgta harsányan Izzy. – Ébredj! Kérlek! Ne hagyd, hogy elvigyenek! Jönnék! Róluk álmodsz! Még most is látom őket a gondolataid között!

- Izzy – rázta a fejét Lucy. – Nem tud segíteni. Megtenné, ha tudna, de nem tud. Értesz engem? Nem Petra hibája.

- Nem! – zokogta Izzy, ám szemét még mindig nem vette le a nővére alvó alakjáról. – Fel fog ébredni! Fel *kell* ébrednie!

A sötét folyosó végén nagyot csattanva vágódott ki az ajtó. Lucy visszanézett arrafelé, amerről jöttek, és alakokat látott kísértalni a sűrű félhomályból. Keynes haladt elöl, arca szikla merev. Lucy apja szorosán mögötte.

- Lucy! – kiáltotta, és a visszhang ide-oda pattogott az alacsony folyosón. – Tedd le a pálcádat, szívem! Kérlek, ne csináld! – Aztán a többiekhez fordult. – Ha bármelyikük is pálcát mer emelni a lányomra, búcsút mondhatnak a jelvényeiknek.

- Gyere ki, Izabella! – szólalt meg Keynes. Mostanra már minden kedvesség kiveszett a hangjából. – Csak magadnak nehezíted meg a dolgot.

- Petra – sírt Izzy, és két markába fogta Petra kezét. – Ne hagyd velük egyedül! Ne hagyd, hogy elfelejtselek téged!

- Hátrébb, ifjú hölgy – csattant fel Keynes, félretolva Lucy-t. Az apja megállt a lány mellett, és a vállára tette a kezét. Megrázta a fejét, a gesztus egyszerre volt szomorú és figyelmeztető.

- Izabella Morganstern – vágott át a szobán Keynes. – Gyere ide hozzám, most rögtön! Nem akarlak elkábítani.

Megragadta a lány mindkét vállát, mire Izzy sikoltozva vergődni kezdett, ám Keynes nem akarta tovább fecsérelni az időt. Szorítása olyan volt, akár a satu. Megfordította a lányt, noha az még mindig a nővére kezét szorongatta.

- Petra! – kiáltotta Izzy, arcán könnypatakok csorogtak. – Ne hagyd nekik! Petra, kérlek!

Lucy tehetetlenül figyelte, ahogy Keynes az ajtó felé taszigálja a lányt. Épp csak addig állt meg, míg lefejtette Izzy apró ujjacskáit Petra kezéről. A kéz petyhüdtlen hullott vissza, lelógott az ágyról, az ujjak lazán behajlottak az alvástól.

Izzy sikítani kezdett, ám ezúttal nem mondott semmit. Keynes rezzenéstelen arccal lökdöste ki Izzyt az ajtón, amibe Izzy kétségbeesve próbált megkapaszkodni. Lucy előre nyúlt, hogy megvigasztalja a lányt, de Keynes egy sötét pillantást kíséretében félresöpörte a kezét. Néhány másodperccel később már a folyosón jártak, úton a lépcső felé. A törvényszolgák ott lépkedtek felettesük nyomában, teljesen eltakarva a szőke lányt Lucy szeme elől. Az egyikük az ajtónál maradt, és pálcájával a kezében állt az elkábított örök fölött.

- Sajnálom, Lu - vigasztalta az apja. Kezét még mindig a lány vállán tartotta. - Semmit sem tehetek.

- PETRA! - kiabálta újra Izzy a könnyein keresztül. A hang gongként zengett végig a folyosón, és Lucy csak most döbönt rá, hogy ő is zokog. Hátrapillantott Petra cellájának nyitott ajtaja felé. A lány holttestként feküdt az ágyon, szeme békésen lecsukva, sápadt keze ernyedten lógott le oldalt.

- PETRA! - sikoltotta Izzy megtörten, aztán, miközben a lány kitaszították a lépcsőházba, újabb, már-már tébolyult sikoly visszhangzott végig a folyosón: - MORGAN! Segíts! *SEGÍTS!*

És az ágyon Petra szeme megrebbent, majd kinyílt, aztán Petra lassan elfordította fejét, szembenézve a döböntően bámuló Lucyvel.

Akár egy hirtelen támadt fuvallat, hideg levegő söpört végig először a szobán, majd odakint a folyosón, belekapva Lucy hajába és ruhájába. Lucy levegőért kapott, mikor a fagyos légáramlás elérte, és egyik karját a szeme elé emelte, védekezésül az ereje ellen. Mikor ismét odanézett, a sötét szobában álló keskeny ágy üres volt.

- Egészen biztos ebben? - kérdezte Jackson professzor, és lapos pillantásokkal fürkészte Albus arcát.

- A tanárpuska nem hazudik - bökött Albus a Jackson kezében lévő rózsaszín lapra. Albus rájött, hogy azóta a zakójának zsebében hurcolásztta a kis pergament, hogy elvégezte rajta a szobor tesztjét. A papíros szörnyen aprónak tűnt a tanár nagy, bütykös ujjai között.

- Valóban nem - szólt Jackson komoran.

- Azt akárhonnan szedhette! - kiáltotta Englewood. - Nem tudhatjuk, hogy az a cucc tényleg a szoborban van-e! Ez biztos csak valami trükk!

Jackson összeszűkülő szemekkel meredt Albusra. Lassan leeresztette a tanárpuskát, és mellénye zsebébe dugta. Mikor a professzor keze legközelebb láthatóvá vált, már a pálcáját fogta.

- Talán igaza van, Mr. Englewood - szólt a tanár lágy hangon. - Elvégre ezek rendkívül komoly vádak.

- Így van! - vágta rá Englewood, Albus felé meresztgetve a szemét.

Jackson felemelte a varázspálcát. Albuson szintiszta pánik lett úrrá, mikor a pálcá

mintha egyenesen őt célozta volna be. Körbepillantott, ám ekkor bevillant neki, hogy az ő pálcáját Englewood elkobozta. Védtelen volt. Aztán hullámokban öntötte el a megkönnyebbülés, mikor meglátta, mire szegezi valójában a pálcát a professzor.

- Csak egy módon deríthetjük ki – mondta Jackson. Látszólag nem szívesen tette, amire készült. Lepillantott a pálcára, majd ismét fel, Albus válla felett, a vérfarkas bronzfejére.

A farkas, ezúttal hangosan, felmordult.

Albus megpördült, szeme tágra nyílt, és oldalra vetődött. Ha a szobor arra támad, aki veszélyezteti, Albus nem szeretett volna közöttük álldogálni.

Jackson professzor pontosan abban a pillanatban kiáltotta el a varázsigét, mikor a bronz vérfarkas elrugaszkodott.

- *Expulso!* – mennydörögte Jackson, miközben ösztönösen védekezésre emelte karját a fémszörnyeteg támadása ellen. Az átok a levegőben találta telibe a szobrot, és vakító, lila villanást eredményezett, mely furcsamód tökéletesen néma volt.

Albus a földre vetette magát, kezével védte a fejét. Szobordarabok záporoztak rá, noha egyik sem volt nagyobb, mint a kisujja. Mikor a bronzeső véget ért, Albus elkerekedett szemekkel emelte fel a fejét.

A szobor hátsó fele csaknem sértetlen maradt. Az oldalán hevert a fűben, kétméternyire a talapzattól. A vérfarkas többi része úgy terült szét körülötte, akár egy glória, a több ezer apró kis darabka derengeni látszott a sárga holdfényben.

- Jól van – szólt Jackson, habár az ő arckifejezése is megrendültségről árulkodott, miközben visszatette zsebébe a pálcáját. – Most menjünk vissza az Arénába, és nézzük meg a döntőt. Lássuk, milyen eredménye lesz az imént törtéteknek – ha lesz egyáltalán.

- Ööö, vele mi legyen? – kérdezte Albus talpra kászálódva, és Englewood felé pislogott.

Jackson hátrapillantott válla fölött a fiúra, aki kezét-lábát szétvetve, ájultan hevert a fűben.

- Hagyja ott – sóhajtott Jackson. – Ha még egyszer tisztelegni kezdett volna, magam kábítottam volna el.

James azonnal megérezte a változást. Nem tudta volna megfogalmazni, mi lett más, de nem lehetett nem észrevenni.

Először is, Pentz elejtette a klaccsot. James éppen üldözte őt, és arra készült, hogy egy lasszó búbájjal állítja meg, mikor a bőrlabda egész egyszerűen kicsúszott a fiú karja alól. James úgy meglepődött, hogy majdnem elfelejtette elkapni a klaccsot, mikor az elrepült mellette. Egy pillanattal később a mellkasához szorította, a deszkájára hajolt, és alig hitt a szerencséjének. Elzúgott Pentz mellett, aki már-már komikus zavarodottsággal forgatta a fejét.

- Mi történt? – kérdezte Warrington, mikor Jameshez sodródott, hogy megvédje őt a körözés során.

- Bakizott! – kiáltotta válaszként James, miközben átszáguldott a középgyűrűn, majd lebukott egy Vértfarkas öklelő elől. – Egyszerűen elejtette! Majdnem képen talált vele!

- Akkor ne pocsékolj el! – tanácsolta Warrington, és egy csontdermesztő rontást küldött a Vértfarkasok egyik csipperjére. – Csak négy pont a hátrányunk! Még a miénk lehet a meccs!

James biccentett, s közben befejezte a második körét. Arra számított, hogy a Vértfarkas öklelők ott fognak tornyosulni előtte, de ahogy körülnézett, meglepetten látta, hogy szinte teljesen szabad előtte a pálya. Mintha a Vértfarkasok tisztára összezavarodtak volna, egyre lassabban repültek a karikák között. Olivia Jones egész konkrétan kitévedt valahogy a pályáról, így vissza kellett szolgáltatnia a klaccsát. A lány bambán bámulta hol a kezét, hol a hatalmas karikát, ami mellett elrepült. Közel, s távol nyoma sem volt Nagyláb öklelőnek, egész egyszerűen kihagyta a gyűrűt.

- Mi történt velük? – forgolódott elképedve Warrington is. – Úgy viselkednek, mintha valaki kihúzta volna a dugót!

- Bármi is ez, nem fog örökké tartani – felelte James, túlharsogva a menetszelet. – Maradj fent! Ha még egy Nagylábot kiejtenek, fel kell adnunk a meccset!

Warrington zord képpel bölintott, miközben James megpördült a deszkáján, és a gólkarika felé hajította a klaccsot. Dunckel, a Vértfarkasok őrzője oda sem figyelt. A klaccs átröppent a gyűrűn, és menet közben James az eredményjelzőre pillantott, melyen akkor változtatták meg a számokat.

- Mindössze másfél perc van hátra a ma esti hihetetlen összezapásból – kiáltotta Cheshire Chatterly magából kikelve –, és a Nagyláb csapat három pontra megközelítette a korábbi bajnokokat! Micsoda meccs, emberek!

James gyorsított. Szinte érezte, ahogy a Vértfarkasok lassan magukhoz térnek a titokzatos zavarodottságból, ami eluralkodott rajtuk. Altaire éppen akkor zárkózott fel mellé, mikor átszáguldottak a középgyűrűn. Mindketten megérintették az egyetlen ott lévő klaccsot, de Altaire egy bodicsekkkel durván kitaszította Jamest a pályáról. A Vértfarkas kapitány dühösen pislogott hátra, miközben karja alatt a klaccsal tovább növelte a sebességét. Amíg azonban hátrafelé nézelődött, Jazmine Jade odasodródott mellé. James gyorsan összeszedte magát, és kilőtt kettejük után.

- Hé, Altaire – kiáltott Jazmine, és hangjába most egy tőle egyáltalán nem megszokott dallamosság költözött. James döbbenet látna, hogy a lány egyik kezét a feje mögé tette, másikat pedig a csípőjére, és így riszálta mosolyogva derekát a Vértfarkas kapitánynak, mialatt szemmel alig követhető sebességgel száguldottak egymás mellett. – Te nagy, csúnya farkas – trillázta a lány, szemeit rebegettetve Altaire felé. – Mit szólnál egy kis fújtatáshoz és szuszogáshoz, hogy elfújd az én házamat?

Altaire látszólag teljesen elfelejtkezett róla, hol is van, megfordult a deszkáján, a következő pillanatban pedig telibe kapta az egyik elhaladó karikát. A klaccs kirepült a kezéből, ám Jazmine könnyedén elcsípte, mielőtt elnyelte volna az éjszaka. Fürgén a karja alá csapta, és ráhajolt a deszkájára.

- Húha! – kiáltott neki James, hitetlenkedéstől elkerekedő szemekkel. – Az a véla cucc igazán elképesztő, mikor bekapcsolod! – Hátrapillantott Altaire-re, aki kábán lógott a karikáról, amibe az imént belerohant.

- Ha már megvan - vigyorgott Jazmine szégyenlősen - az ember kérkedjen vele.

Mikor Jazmine megszerezte a pontot, James látta, hogy a Vértfarkasok már csak két ponttal vannak előttük. Tíz másodperccel később Viktor Krum is bezsákol egy újabb gólt, olyan erősen dobva el a klaccsot, hogy az szó szerint kiütötte Dunckel kezéből a furkót. A nézősereg fülsüketítő éljénzésben tört ki, lábukkal dobogtak, és vadul rázták zászlóikat.

- Még kettő, és győzünk! - kiáltotta Gobbins hitetlenkedő vigyorral. - Megcsináljuk!

James biccentett. A Vértfarkasokat láthatóan bősztette a más házakból érkezett segítség, így minden eddiginél kegyetlenebb támadásba kezdtek a Nagyláb csapat ellen. Alig néhány perccel korábban Wentworth-öt belekergették egy karambolba az egyik Vértfarkas öklelővel, aminek következtében jobb kezének legtöbb ujja megzúzódott. A fiú hangosan káromkodott és a fogát villogtatta a Vértfarkasra, mielőtt Jazmine és Gobbins el nem rángatták onnan. Mivel a Pixik kapitánya, Ophelia Wriqth váltotta le Wentworth-öt, mostanra majdnem a csapat fele más házakból származott. Ha még egy eredeti játékost kiejtenek a játékból, a Nagyláb csapatnak fel kell adnia.

James próbált nem aggódni emiatt. A legtöbb, amit a csapat pillanatnyilag tehetett, hogy óvatos volt.

James ezzel a gondolattal suhant be a középgyűrűbe, és gyűjtötte be a klaccsot, amivel Krum az előbb pontot szerzett. Átpasszolta Gobbinsnak, és beállt mögé azzal a szándékkal, hogy vigyáz a fiúra, amíg az megteszi a szükséges köröket. Rögtön két Vértfarkas öklelő zárkózott fel melléjük, és arra készültek, hogy oldalról cserkészik be Gobbinst.

Most vagy soha, gondolta James összeszorítva a száját. Nekifeszült a szélnek, előre lendítette a deszkáját, majd a kis gombért nyúlt, amit az Igorok szereltek a deszkája végére. Tenyere élével nyomta meg, mire a deszka alatt kinyílt egy kis doboz. James tudta, mi van benne: egy kis fénykép a bábeljuhar spórájáról, valamint egy álcafa inda, amit Longbottom professzor James kérésére küldött a csapatnak. Mikor a doboz fedele kipattant, az álcafa azonnal felvette a kövér, rózsaszín bábeljuhar spórák alakját. A Vértfarkas öklelők egyenesen belerepültek a spórafelhőbe, ami azon nyomban rátapadt mellkasukra és szemüvegjeikre. Az öklelők persze azonnal lemaradtak, és nagyokat tüszögve töröltették a védőszemüvegeket.

Ez volt az utolsó trükk a tarsolyunkban, gondolta James, miközben Gobbins áthajította a klaccsot a gólkarikán, ezzel kiegyenlítve a mérkőzést. *Mostantól csak magunkra számíthatunk!*

A tömeg most már megállás nélkül őrzöngött, ahogy a játék az utolsó másodperceihez közeledett. James hallotta, hogy Cheshire Chatterly hangja bezengi az arénát, de a szavakat nem tudta kivenni. Oldalra dőlve vette be a nyolcas alakú pálya kanyarját, Vértfarkas és Nagyláb játékosok mellett száguldott el. Ahogy keresztülhasított a középgyűrűn, egyszerre két klaccsot is meg tudott szerezni, egyet-egyét mindkét kezével. Csodával határos módon nem látott Vértfarkast a közelben, aki el akarta volna venni őket tőle. Két karja alá tette a labdákat, majd az erős menetszélben grimaszolva előre hajolt, és gyorsított. Az első kört könnyedén elvégezte, szinte megerőltetés nélkül, és már a második köre felénél tartott, mikor kiáltás ütötte meg a fülét.

- James! – bömbölte Krum, valahol távol. James alig lassított, hogy körbenézzen. Mikor észrevette Krumot, a férfi éppen széles karcsapásokkal integetett és mutogatott. – Mögötted!

James hátralesett a válla fölött. Az egész Vértfarkas csapat ott repült mögötte, egymás hegyén-hátán, arcukról csak úgy sütött a kíméletlen eltökéltség. Legtöbbjüknél pálca volt, mellyel őt célozták be.

Ki akarnak ejteni! Jamesen hirtelen eluralkodott a pánik. Nem érdekli őket, ha az egész csapatot kiállítják is! Ha kiejtenek a játékból, nem lesz elég Nagyláb játékos a csapatban, és fel kell adnunk! A Vértfarkas csapaté lesz a technikai győzelem!

Még végig sem gondolta mindezt, vörös fénysugár repült el James válla felett, épp csak néhány centivel véteve el őt. Nem lasszó bűbáj vagy gravitációs kút volt. A Vértfarkasok párbaj bűbájokat használtak.

- James, vigyázz! – sikoltotta Jazmine valahol hátul, de hasztalan. James elhajolt, előre-hátra lengette deszkáját, próbált a karikák között maradni, s ezzel egy időben elkerülni a találatot. Újabb és újabb átkok világították meg körülötte a levegőt. Sanuye folyamatosan fújta a sípját, de a Farkasok nem visszakoztak. Kétségbe voltak esve, és kétségbeesésükben tenni akartak valamit. Jamest hirtelen valódi félelem kerítette hatalmába. Úgy áradt szét benne, akár a jég, megdermesztve őt. A pálcájáért nyúlt, és a hirtelen mozdulat hatására kiejtette karja alól az egyik klaccsot. Kihalászta a favesszőt a védőkesztyűje tokjából, ám aztán azt is elejtette. Megkövülten meredt a pörögve aláhulló varázspálca után.

Mikor ismét előrehajolt, valami a mellkasának ütközött. Összerezcent, lasszó bűbájra, vagy valami még rosszabbra számított, de aztán csodálkozva jött rá, hogy csak egy kis vászoncsomag az, mely tapintásra egyszerre tűnt puhának és tömörtnek. A nyakában lógott, egy bőrszíjon: a Vámpírok meccsátka! Annyira igyekezett meggyőzni társait a meccs előtt, hogy vegyék le a Vámpírok varázsporát, hogy egészen kiment a fejéből a sajátja, így neki a nyakában maradt!

Gondolkodás nélkül meghúzta a rövid zsinórt, és érezte, hogy a csomag kitárul. Fekete por robbant ki belőle, azonnal hátrafelé terjedt a fiú által keltett szélben. Mikor keresztezte a Vértfarkasok pályáját, fekete csápok kaptak a játékosok után. James hátrapillantott, s miközben próbált a deszkáján maradni, még szorosabban fogta az utolsó klaccsot.

A fekete por csápjai megszilárdultak a Vértfarkasok körül, és egyfajta laza hálót alkottak körülöttük. Aztán, minden előzetes jel nélkül, a háló összerándult, és egyetlen, hatalmas csomaggá gyűjtötte össze az egész Vértfarkas csapatot. Ha a meccsátkot egyetlen játékoson alkalmazták volna, alighanem csupán ideiglenesen elvesztette volna irányítását a deszkája fölött, és kisodródott volna a pályáról, így viszont, hogy az egész csapatot bekebelezte, a hatás egészen elképesztő, és elsőprő erejű volt. A csapat a levegőben összeütközött, és a mágikus fekete háló ereje összetereelte őket, egy kupacba. Egy pillanattal később a háló köddé vált, a Vértfarkasok pedig kiestek belőle, kézzel-lábbal kapaszkodtak deszkáikba és egymásba, miközben minden égtáj felé szétszállingóztak.

James lélegzetvisszafojtva figyelte a jelenetet, aztán észbe kapott, és gyorsan előre fordult. Szerencsére egyetlen karikát sem hagyott ki. A válla fölé emelte az utolsó klaccsot, és könnyedén átdobta a gólkarikán. Senki sem őrizte. A klaccs olyan laza ívben repült, hogy Jamesnek sikerült elkapnia a túloldalon.

A tömeg álló ovációban tört ki. Az eredményjelző tábla pislantott egyet, jelezve,

hogy az eredmény megváltozott: kilencvenhét a kilencvennyolc ellenében. A Nagyláb csapat, beleértve a vendégjátékosokat is, egy emberként rohanta le Jamest, és vad nevetés közepette, a vállukon repülte körbe vele a pályát.

A kürtszó fülsértő hangerővel visszhangzott a lelátók felett. A meccs véget ért.

A Nagyláb csapat győzött.

23. A VÉG KEZDETE

A Nagylábok számára a legtöbb győztes mérkőzés egy győzelmi ünnepséggel zárult a Kulcs és Sárkányban, ahol összetoltak néhány asztalt megszokott sarkukban, és vajsörrel meg édesgyökér üdítővel koccintottak. A döntő mérkőzés utáni éjszaka azonban egy sokkal nagyobb szabású eseménnyel kecsegtetett, melyet csaknem az egész iskola látni akart.

Hála annak, hogy a Vérfarkasok sorra nyerték egymás után a bajnokságokat (nem kis mértékben a most már megsemmisült vérfarkasszobornak köszönhetően), az Alma Aleronban több, mint tíz éve nem rendezték meg a házak vonulását. A tanárokat leszámítva szinte egyetlen jelenlévő sem volt még tanúja a látványosságnak. Az Árész kúria mostanra állandó velejárója lett a Győzelmi dombnak, és sokan kezdték úgy gondolni, hogy már örökre az is marad. Valószínűleg így is történt volna, ha Albus nem fedezi fel Stafford Havershifft elvarázsolt vérfarkasszobrának a titkát. A diákok között máris vadabbnál vadabb pletykák keltek szárnyra a törött bronzszobor sorsát illetően. James ugyan hallott ezt-azt, de Albus teljes történetét csak később, a hazaút során hallgathatta meg. Egyes diákok azt sugdosták, hogy a mágikus szobor önálló életre kelt, és Jackson professzornak el kellett pusztítania. Mások azt fejtegették, hogy alighanem egy igazi kabala volt, és attól, hogy a Vérfarkasok elveszítették a bajnokságot, spontán megsemmisült.

Habár az okát még mindig nem tudta, mikor a Nagyláb csapat elérte a Győzelmi domb lábát, James maga is meggyőződhetett róla, hogy az impozáns szobor valóban darabokra robbant. Hátsó fele méterekre feküdt a talapzattól, és habár nem volt egészen biztos benne, de Jamesnek úgy tűnt, mintha a megmaradt fél valahogy

máshogy festett volna, mint szobor korában.

- Az emberek azt állítják, a szobor abban a pillanatban felrobbant, mikor a Vértfarkasok vesztettek - mondta a James és Jazmine Jade között lépkedő Ralph. - Mintha szégyenében *öngyilkosságot* hajtott volna végre, vagy ilyesmi.

- Nem hibáztatom - jegyezte meg Zane James másik oldalán.

A mellette sétáló Warrington felhorkantott.

- Kit érdekel, mi történt vele? Mondjuk, ha rajtam múlt volna, én biztosan ott hagytam volna trófeának, miután az Árész kúria fülét-farkát behúzva eltakarodott innen.

James csak most vette észre, hogy Warrington még mindig a Nagylábok mezét viselte, amibe korábban azért bújta bele, hogy csereként beállhasson játszani.

A csapat mögött a Pepperpock Arénából átvándorolt tömeg szó szerint hömpölyögni látszott, ahogy zajosan várakoztak a főépület és a Győzelmi domb közötti téren. A Vértfarkas csapatnak nyomát sem látták, James úgy vélte, valószínűleg inkább a süllyesztett öltözőben várakoznak, mert nem akarják látni a házak vándorlását. Viktor Krumnak sajnos rögtön a meccs vége után távoznia kellett James édesanyjával és húgával. James úgy hallotta, sürgős üzenetet kaptak a szilánkon keresztül, melyet Ginny a táskájában hordott abban a reményben, hátha érkezik valami hír a férjétől.

James apja, természetesen, még mindig New Amsterdamban volt Titus Hardcastle társaságában, és az utolsó felderítést végezték a másnapra tervezett rajtaütés előtt. Viktor is menni akart, ám Harry kitartott amellett, hogy ő inkább maradjon otthon - úgy gondolta, kettőnél több kém egy éjszakai küldetésen már gyanús lenne, és nem szeretne volna, ha a VEFF új vezetője esetleg kiszagolna valamit. James nem is lehetett volna hálásabb, amiért azt apja nem vitte el magával Viktort. Ha ő nem lett volna, a csapata már a játék felénél bedobta volna a törölközőt.

A domb lábánál várakozó tömeg boldog ovációval ünnepelte a Nagylábok győzelmét, tűzijáték szikrák durrogtak és világították be színes fényükkel a meleg nyári estét, valamint az Árész kúria komor homlokzatát.

- Na és, hogy fog történni? - kérdezte Ralph a csődületet fürkésztve. - Franklyn vagy valaki idejön, és átlebegteti a házakat?

Gobbins megrázta a fejét.

- Nem hiszem. Úgy tudom, a házak vonulása egy régi varázslat, amit még Pepperpock és Roberts szórt az épületekre, mikor megépítették az Aleront. Azt hiszem, magától működik. Csak várunk kell, és nyitva tartani a szemünket.

Gobbins még be sem fejezte, mély, átható morajlás kezdődött. James érezte a rezgést a mellkasában és a lába alatt. Ott remegett a levegőben, lassanként túlnőve minden más háttérzajt, akár egy óriási mágikus erősítő alaphangja. A tömeg azonnal elcsendesült, szemük tágra nyílt. James az Árész kúriára pillantott, de az csak állt ott, mozdulatlanul, ablakai mögött nem látszott fény, mind vakon meredt az éjszakába.

- Ez volna az? - harsogta túl James az egyre fokozódó morajlást.

Zane körbe-körbenézve csóválta a fejét.

- Biztos! Hé, odasüssetek! - Kinyújtotta kezét, ám nem az Árész kúriára mutatott, hanem hátra, el a nézelődők feje fölött. James és a Nagyláb csapat többi tagja megfordult, aztán elállt a lélegzetük attól, amit láttak.

A tömeg fölött, hatalmas, szögletes árnyékát a felfelé fordított arcokra vetve, ott

lebegett az Apolló kúria. Teljesen hétköznapien festett, mint máskor, eltekintve a ténytől, hogy ezúttal látni lehetett az alját, az alap sötét felületét, valamint egy téglafal kezdeménnyel körbevett, nagyjából négyszög alakú részt, mely korábban a pincében lévő játékszoba mennyezetét alkotta. Por és vakolatdarabok hullottak az összegyűltekre, ahogy az épület elsodródott felettük, akár egy gigantikus léggömb, valami felvonuláson. Az egyik felső ablakban egy kerek, fehér alak derengett, és Jamesnek beletelt egy kis időbe, míg beazonosította: Geoffrey Kleinschmidt volt, a Nagylábok tartalék játékosa, aki túl beteg volt, hogy részt vegyen a mérkőzésen. Most boldogan vigyorgott, és égnek álló szénaboglya frizurával integetett a lentieknek.

- Nyertünk!? – kiáltotta le, egyszerre állítva és kérdezve, amire a tömeg boldog nevetéssel és éljenzéssel válaszolt.

Az Apolló kúria lassan, de biztosan megközelítette a Győzelmi dombot, és továbbra is mély zúgást hallatva szállt el a diákok feje fölött. James arra gondolt, ha egy nagyot nyújtózkodna, talán még meg is tudná érinteni a játékszoba mennyezetének szarufáját, aztán hangosan felkacagott, mikor az említett szarufán az örvötlenkét látta meg kuporogni, összegömbölyödve, és riadtan pislogva az alatta elúszó emberekre.

Mikor a ház a Győzelmi domb füve fölé ért, és árnyéka a vérfarkasszobor maradványaira hullott, James meglepve látta, hogy az Árész kúria még mindig makacsul ott csücsült a dombtetőn lévő alapon.

- Gyerünk! – harsogta Zane vigyorogva. – Zavard odébb, ház!

- Igen! – csatlakozott hozzá a Nagyláb csapat többi tagja is, és öklüket a magasba emelve drukkoltak saját házuknak. Hamarosan már az összes jelenlévő diák velük együtt ujjongott és kiabált boldogan.

Az Árész kúria ennek ellenére még akkor sem mozdult, mikor az Apolló kúria árnyéka lassan felkúszott a bejárathoz vezető kis ösvényen, majd a lépcsőn, és az épület tükörképe felbukkant a sötéten ásitó magas ablakok üvegén. Végül az Apolló kúria szelíden megtaszította társát, mire halk, zörgő reccsenés visszhangzott végig a Győzelmi dombon. Az Árész kúria kissé megremegett, aztán egy lemondó sóhajra emlékeztető hang kíséretében lassan felemelkedett az alapjáról. A Dombot ezúttal hosszú recsegés töltötte be, mintha valahol sziklavina gördült volna le.

A tömeg ismét üdvörlésgásban tört ki, mikor a két épület elefánt táncosok kecsességével apránként helyet cserélt, majd az Árész kúria komótosan, már-már szégyenlősen elindult a főtér túloldalán üresen maradt alapra. Az Apolló kúria eközben elhelyezkedett új helyén, a Győzelmi domb tetején; a ház alakja tökéletesen illett az Árész kúria után maradt alapra. A talaj megremegett, mikor a ház súlya végleg leereszkedett, és hatalmas porfelhőt vert fel a sápadt holdfényben.

A diákok, ha lehet, még tovább fokozták a hangerőt, miközben a Nagyláb csapat tagjai elképedve pislogtak egymásra. Addigra már Wentworth is odaért, ujjait fehér kötés fedte. Mellette, szintén számtalan kötéssel és merevítővel a testén, Norrick, Mukthatch, Troy Covington és a többi kiejtett játékos állt. Geoffrey Kleinschmidt pizsamában rontott ki a főbejáraton, kezét magasba emelve forgolódott, mintha a tömeg ovációja egyes-egyedül neki szólna. Végigsétált az ösvényen, és csatlakozott társaihoz, akik még mindig boldogan meredtek egymásra, és mondták el tekintetükkel azt, amit szavakkal képtelenek lettek volna.

- Menjetek be! - kiáltotta Ophelia Wright, és szelíden taszított egyet Jamesen. - Nézzétek meg, milyen az új kégli! Hogy milyen a kilátás a Győzelmi dombról!

- Ti is gyertek - fordult Jazmine a többi házból származó cserejátékosok felé. - Mindenki! Ma estére ti *mind* Nagylábok vagytok!

- Vigyázz a szádra! - mordult fel Warrington, de ő sem állt ellen, mikor a gyülekezet magával sodorta őt az Apolló kúria irányába.

James úgy gondolta, az épület valahogy átalakult. Pontosan ugyanolyannak tűnt, mint mindig - egy nagy, négyszögletű kúriának, melynek puritánságát csak a túlzott szimmetriája múlta felül -, ám most, hogy ott ült a Győzelmi dombon, azok a részletek, melyek korábban unalmasak voltak rajta, most éppen hogy fejedelmivé tették. *A szög miatt*, gondolta, ahogy arcán büszke és diadalmas mosollyal felnézett az épületre. *A deszkámat tenném rá, hogy ezt eredetileg ide építették. Ennek így kell kinéznie...*

A gondolatot azonban durván félbeszakította valami, még mielőtt James rátehetette volna lábát az első lépcsőfokra. Nagyon hangos, nagyon furcsa zaj zengett végig a kampuszon, egy csapásra elnémítva a döbönt tömeget. James riadtan nézett körbe.

- Mi volt... - kezdte volna Zane, de a folytatást beléfojtotta az újból felcsendülő hang. Olyan volt, akár egy fémes nyikorgás, hosszú és szakadozott, melyet mély robaj, majd törő üveg távoli zaja követett.

- Ez még a házak vonulásának a része? - pislogott körbe Ralph idegesen, tágra nyílt szemmel. Mellette Warrington a fejét rázta.

- Nem. Ez arról hallatszik, a főépületen túlról.

- A kórházi szárny - kiáltotta egy hang a tömegben. - Valami nem stimmel vele. Nézzétek!

A sereglet erre riadtan mozogni kezdett, azzal a lomha áramlással, mely csak a nagyszámú, hirtelen megrémült tömegek sajátja. Lökösödve hátráltak a lehető legmesszebb a vöröstéglás kórházi szárny legközelebbi sarkától.

Jamesnek csak most jutott eszébe, kiket vett észre korábban a gyengélkedő bejárata előtti lépcsőn - Percy bácsit, Lucy-t, Izzyt és a Varázsló Törvényszék embereit. A bírát, Albert Keynest ugyan nem látta, de minden bizonnyal ő is itt volt valahol.

- Mit műveltél? - nyögte James elkerekedő szemekkel. Csak pillanatnyi késéssel döbönt rá - bár nem is igen lepte meg -, hogy nem Keynesre gondolt, mikor feltette a kérdést.

A vörös épület fényei a szeme láttára kezdtek pislákolni, majd egy pillanatra mindenhol vakító fény lobbant, aztán mindent elborított a sötétség. Odabent ismét felhangzott az a szörnyű zaj, a nyikorgó morgás, mely mintha csak egy szenvedő szörnyeteg hangja lett volna. Aztán, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, az épület felőlük eső oldalán az összes ablak egyszerre robbant ki a keretéből.

Az üvegszilánkok csillogó konfettiként záporoztak a fal mentén sorakozó fákra, miközben újabb hang hallatszott - egyfajta masszív, recsegő robbanás -, és az épület külseje szó szerint megváltozott. A falak egyszeriben beroskadtak, mintha egy láthatatlan ököl sózott volna oda egy nagyot. Téglák és malterdarabok hullottak a bokrokra.

- Mindjárt berobban! - szólt Zane egyszerre rémülten és elragadtatottan. - Mi lehet képes erre?

Nem mi, gondolta James, habár kimondani nem merte volna, inkább ki.

A gyengélkedő épületéről még mindig záporozott a málladék, de a hang elhalt. Bármi történt is, úgy tűnt, vége. Egy pillanattal később James mozgásra lett figyelmes a tömeg távoli végén, mely legközelebb esett az eltorzult épülethez. A diákok szétváltak, utat engedtek valaminek, ami mozogni látszott. James lábujjhegyre állt, hogy láthassa, mi az, és onnan, a Győzelmi domb tetejéről végre megpillanthatta.

Természetesen Petra volt.

Sápadt, nyugodt arccal sétált el a kórházi szárny épületétől. Mellette Izzy és Lucy lépkedett, mindketten egy-egy oldalon. A két fiatalabb lány körbe-körbe nézelődött, a sötétben élesen csillogó szemük a szétváló diákokat fürkészte.

James elszakadt barátaitól, és lesietett a Győzelmi domb ösvényén Petra elé, aki akkor sétált ki a tömegből. Senki nem próbálta megállítani, sem kérdéseket feltenni neki. A jelenet tökéletes csendben játszódott le, mindenki lélegzetviasszafojtva figyelt.

Petra James szemébe nézett. Fáradtnak és megviseltnek tűnt, de egyébként teljesen hétköznapi. Lucynek a jobb kezét fogta, Izzynek a balját. Lassan a közelben heverő törött szoborral nézett, melynek darabjai ragyogni látszottak a holdfényben.

- Gratulálok, James – szólt gyenge hangon, és szeretetteljes mosollyal ajándékozta meg a fiút. – Nyertél!

Ahogy lecsengett az első döbbenet, halk sugdolózás hulláma söpört végig az első sorokon: ez Petra Morganstern, aki megtámadta az Archívumot, megátkozta Mr. Henredont, és akit eszméletlen állapotban a gyengélkedő épületében őriztek, míg át nem szállítják a börtönbe.

- De hát mérgezett almát kapott! – súgta valaki hangosan. – Hogyan ébredt fel?

- Ő bűnöző! – csattant fel másvalaki. – Veszélyes!

Megint más: - Csak nézzétek meg, mit tett a gyengélkedővel!

Halk moraj indult meg a tömegben, mely csakhamar zajos lármává dagadt. Aztán jóval hangosabban parancsoló utasítások harsantak. James odapillantott, és nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e neki, vagy sem, mikor a magának vállával utat törő Franklyn kancellárt látta meg közeledni. Jackson professzor és Newt mama komor képpel lépkedtek szorosan a nyomában. Érthetetlen módon, Albus ott sétált Jackson professzor mögött, szeme mohón csillogott az izgalmak hatására.

- Ms. Morganstern – szólalt meg Franklyn, mikor végre odaért hozzájuk. – Mégis mit művel? Azonnal térjen vissza a kórházi szárnyba! Hol vannak az őrei?

- Sajnálom, kancellár – mondta Petra, és James hallotta a hangján, hogy komolyan is gondolja. – Sajnállok mindent, ami történt. De nem fogok visszamenni. Talán képes leszek mindent helyrehozni. De nem most. Vannak ennél sokkal fontosabb ügyek is.

- Ennél nincs fontosabb ügy, kisasszony – jegyezte meg Jackson zord ábrázattal.

James látta, hogy a tanár mindenre készen a kezében szorongatja a pálcáját. Albus mohón lesett ki Jackson könyöke mögül, ahogy a férfi folytatta. – Ön elítélt bűnöző. Gondolom, megérti, nem engedhetjük, hogy elhagyja a kampuszt.

- Én pedig azt remélem, megérti, hogy semmiképp nem tud megállítani – felelte Petra, szinte védekezően.

Jackson felemelte a pálcáját. Mikor ezt Franklyn észrevette, feszült arccal követte a példáját. Szólásra nyitotta a száját, ám Newt mama megelőzte.

- Mit akar tenni, kedvesem? – kérdezte, és kíváncsian mosolyt villantva Petrára a két férfi elé lépett.

Petra Jamesre pillantott.

- Még egy út áll előttünk – felelte. – Nem hosszú, de azt hiszem, mégis hosszú. Még mindig velem vagy, James?

James biccentett.

- De honnan tudsz róla? Sosem volt alkalmam, hogy elmondjam...?

- Tudom, mert te tudod – mondta a lány, és James egyszeriben megértette: az ezüst szál miatt. Két irányban működik. A letartóztatása előtt talán nem tudott a tervről, de most már igen, James ezt világosan ki tudta olvasni a szeméből.

- És, ha szabadna kérdeznem – érdeklődött Newt mama, továbbra is mézes-mázos mosollyal –, mi ennek az útnak a célja?

Ez alkalommal James válaszolt.

- Hogy megtudjuk az igazságot, asszonyom.

Franklyn határozottan megrázta a fejét.

- Nem. Ezt nem engedhetem. Newton professzor, ön nem értheti, mire készülnek. Ki akarják nyitni a Nexus függőnyt. Az Apolló kúria ismét a Győzelmi domb tetején áll. A megfelelő kulccsal átsétálhatnak egy másik dimenzióba. Az ifjú hölgy egy olyan valóságba kíván szökni, ahová senki sem követheti!

- Ez nem igaz – csattant fel James, és Petra elé lépett. – Petrának nem kell elszöknie, mivel nem bűnös! – Elhallgatott, majd összevont szemöldökkel hátralesett a válla fölött. – Ööö... ugye?

Petra a szemébe nézett, de nem válaszolt. Legalábbis szavakkal nem.

- Kancellár – szólott Newt mama. – Ami azt illeti, kénytelen vagyok ellentmondani önnek. Nem hinném, hogy Ms. Morganstern szökni akarna. Azt hiszem, az igazat mondja. Mindenről.

- Minden bizonyíték ellene szól – mondta Jackson professzor, miközben a pálcája hegyét még mindig nem vette le Petráról –, akkor mégis hogyan lehet ennyire biztos?

Newt mama mosolya tovább szélesedett. Ő sem vette le a szemét Petráról.

- Hívja csak *női megérzésnek* – felelte nyomatékosan. – Ezenkívül úgy vélem, még egy dologban igaza van: szerintem, ha akarnánk, sem tudnánk megállítani. Ő... - Newt mama elhallgatott, és összevonta szemöldökét. – ... *kivételes*.

- Newton professzor – csóválta a fejét Franklyn, amitől a négyszögletű szemüvegén megcsillant a hold fénye. – Egyszerűen nem engedhetjük távozni ezt a nőt. Ő az Egyesült Államok Varázsló Törvényszékének elítélt foglya.

- De a szó szoros értelmében nem is *távozik* – szólott könnyedén Newt mama. – Ha igaza van, kancellár, akkor Ms. Morganstern egyszerűen csak besétál az Apolló kúriába. Mondhatjuk, hogy nem hagyja el a kampuszt. Ezt senki sem róhatná fel nekünk. Így hát, azt hiszem, tiszta szívvel állíthatjuk, hogy adott körülmények között

a lehető legjobban elvégeztük feladatainkat.

- Asszonyom – kezdte volna Jackson, ám Newt mama egyetlen gyors pillantással elhallgattatta.

- Tegye le a pálcát, Theodore – mondta, hirtelen kemény hangon. – Ne legyen bolond! Mi tanárok vagyunk. Ahogy mondani szokták, ez bőven kívül esik a hatáskörünkön.

- Ő a Varázsló Törvényszék foglya – erősködött Franklyn, de leeresztette a pálcáját.

- És mi nem vagyunk bírák – sóhajtotta Newt mama. – Hagyjuk, hadd tegye az ifjú hölgy, amit szeretne. Vissza fog jönni. Igaz, kedvesem? – fordult Petrához.

- Ha tudok – bólintott Petra. – És ha úgy lesz, hajlandó vagyok bármilyen következményt elfogadni. Remélem, akkorra a dolgok egészen másként festenek majd. Mindnyájunk számára.

Franklyn arca kipirult a feszültségtől. Jackson látszólag nem tudta eldönteni, hogy ismét felemelje-e a pálcáját, vagy adja be a derekát Newt mama javaslatának.

- Köszönöm, professzor – szöjt Petra az elötte álló idősebb nőnek.

- Kérem – villantotta fel Newt a szokásos, nagymamás mosolyát –, szólítson Newt mamának!

Petra visszafordult Jameshez, majd a tekintete továbbcsiklott Ralphra és Zane-re, akik már felzárkóztak barátjuk mellé, és most tágra nyílt szemmel, komor képpel figyelték a jelenetet.

- Azt hiszem, akkor én most elmegyek az unikornis patkójáért – mondta Zane fojtott hangon. – Még mindig a fluxusfűz alatt van eltemetve...

- Nem szükséges – szöjt Petra. Eleresztette Lucy kezét, és belenyúlt drapp ruhájának elülső zsebébe. James meg mert volna rá esküdni, hogy a zseb túl kicsi, hogy bármi nagyot beletegyenek, azonban mikor Petra előhúzta a kezét, abban az ezüstpatkó csillogott. Halványan derengett, miközben halk, rémület és csodálat gerjesztette sustorgás söpört végig a tömegben.

- Édes Istenem – hallatszott egy erőtlen hang. James hátrapillantott, és meglátta, hogy Franklyn kancellár falfehér arccal mered a patkóra. *Mindenre rájött*, gondolta James. *Erről van szó. Megvan a magához való esze...*

- Nem gondoltam volna, hogy az egész iskola szeme láttára fogjuk csinálni – motyogta Ralph, és átvette Petrától a patkót.

- Nem számít – szöjt Petra halvány mosollyal, majd Lucyhez és Izzyhez fordult. – Ti ketten itt maradtok. Nem kell velem jönnötök.

Izzy nem eresztette Petra kezét, és James biztosra vette, hogy Petra javaslata csupán a rend kedvéért hangzott el. Kizártnak tartotta, hogy Izzy valaha is belemenne, hogy ő hátra maradjon.

- Jönni akarok – mondta Lucy Petra és James között járátva tekintetét. – Látni szeretném. Fogalmam sincs, mi fog történni, de most már én is nyakig benne vagyok.

James arra számított, Petra kerek-perec megtiltja Lucynek, hogy velük tartson, de az idősebb lány csupán biccentett, aztán visszafordult Ralphhoz, aki még mindig a halvány fényvel ragyogó patkót szorongatta.

- Hát, induljunk! – szöjt Zane sztoikus nyugalommal. – Essünk túl rajta!

A három fiúból és három lányból álló kis csapat felsétált a Győzelmi dombon, és az Apolló kúria sarkához lépdeltek. A Nagyláb csapat tagjai némán gyülekeztek

körülöttük, ám tartották a távolságot. Mindnyájan láthatták az épület sarokkövébe vésett patkóalakot, mely az állandó alapról átlógott a házra is.

- Mi ez az egész, James? – kérdezte halkan Jazmine. James hátrapillantott rá.

- Ez... hosszú történet – felelte rövid gondolkodást követően. – De nagyon érdekes. Petra a barátom. Meg kell próbálnom segíteni neki.

- Mindent elmondotok, ha visszajöttök, ugye? – meredt rájuk Wentworth a homlokát ráncolva.

- Erre mérget vehetsz – bólintott Ralph, és közben előhúzta méretes varázspálcáját. Harsányzöld hegye tompán ragyogott a holdfényben.

- Akarjátok, hogy mi is jöjjünk? – érdeklődött Gobbins. – Mert jöhetünk. – A csapat többi tagja, még a tartalékok is, egyetértően bólogattak.

- Nem – mosolyodott el James. – De köszönjük.

- Hú – lélegzett fel Norrick. – Akkor, sok sikert! Akárhova mentek is, és akármit fogtok is ott csinálni, sok sikert hozzá!

Mukthatch bátorítón felvakkantott.

Ralph megfordult, és a patkót a magasba tartva összehasonlította azt a sarokkőben lévő vésettel.

- Petra – szólt halkán James, közelebb hajolva a lányhoz –, mi történt a kórházi szárnyban? Mi történt Keyneszel?

Petra elgondolkozva állta a fiú tekintetét.

- Még él – felelte egyszerűen. James érezte a lány gondolatait, és érezte, hogy ez az igazság. Nem a *teljes* igazság, ebben is biztos volt, de egyelőre ez is megtette.

Közelebb lépett a lányhoz, hogy ne hallja más a következő kérdését.

- Petra? – súgta. – Te tényleg egy... mágusnő vagy?

Petra tekintete továbbra sem eresztette el az övét.

- Igen – mondta a lány, és kissé felrántotta a vállát. Szemében könnyek gyűltek, tompán csillogtak. Próbált mosolyogni, de nem jött össze neki.

James bólintott. Egyelőre nem volt további mondanivalója.

Ralph halk, csikorgó hang kíséretében becsúszta az egyszarvú patkóját a sarokkő vésetébe. Nem volt rémisztő zaj, vagy cikázó mágikus fények, a tömeg mégis azonnal reagált. Tiszteletteljes sóhaj hömpölygött végig az udvaron. James felpillantott, a többiek hamarosan követték a példáját. Az Apolló kúria majd minden ablakában halványrózsaszín fény ragyogott. Lassan változott, a szivárvány összes színén végigzongorázott, s néhány olyan színen is, melyet James eddig még csak elképzelni sem tudott volna.

- Gondolom, bemegyünk – nyögte Lucy. Hangja néhány oktávval magasabban csengett a megszokottnál. – Igaz?

James bólintott. Előre nyúlt, majd jobbával Lucy kezét fogta meg, baljával pedig Petrát. A csapat lassan megindult az Apolló kúria főbejárata felé.

- Fiúk! – harsant fel hirtelen. James újra megtorpant, lábával az első lépcsőfok felett. Hátranézett, és Franklyn kancellárt látta rájuk pislogni, arcát megvilágította a halvány, rózsaszínű fény.

- Ha találkoztok Ignatius Magnussennel – bökte ki Franklyn –, mondjátok meg... mondjátok neki, hogy maradjon ott. Mondjátok meg neki, hogy ne jöjjön vissza. Megteszitek?

Ezeknek a szavaknak a hatására James végre megértette, miért akarta Franklyn

örökre lezárni a Nexus függönyt. Magnussen, annak ellenére, hogy Franklyn barátja volt, valójában egy szörnyeteg. Ha a Nexus függönyön át szökött el, akkor talán – remélhetőleg – az csak egyirányú út volt. Az egyetlen mód, amivel esetleg megakadályozhatták, hogy a gyilkos visszatérjen, ha a Függönyt soha többé nem nyitják ki erről az oldalról. Franklyn azt tűzte ki élete céljául, hogy ezt mindenképpen megakadályozza.

- Nem fog visszajönni, kancellár – felelte Ralph közönyösen, épp annyira emelve meg a hangját, hogy hallani lehessen. – Bízzon bennünk!

Franklyn hosszan fürkészte Ralph arcát, mielőtt lassan bólintott volna.

Egy pillanattal később Zane az Apolló kúria kilinciséért nyúlt, lenyomta azt, majd belökte az ajtót. A titokzatos, pulzáló fény mindent kitöltött odabent, és hipnotikus ütemben váltakozott.

- Mind egyszerre – szorította meg Petra James kezét. – Mindenki kapaszkodjon a másikba. Azt hiszem, amint átlépjük a küszöböt, odaát leszünk. Úgy képezem, az egész ház maga a portál. Készen álltok?

James nagyot nyelt, Ralph végigborzongott, Zane viszont így szólt:

- Te menjetek csak előre! Én gyorsan visszaugrom a Hermész házba a fényképezőmért, oké?

Ralph megragadta a szőke fiú kezét, Zane pedig ideges vihogással barátja marka köré kulcsolta ujjait.

A hat fiatal egyszerre lépett át az ajtón, be a halványrózsaszín fénybe, aztán mind köddé váltak.

James első lépése a Világok közti világban majdnem az utolsó is lett, lába ugyanis átlógott egy sziklás, fekete szirt széle fölött. Petra és Lucy szerencsére még mindig fogták a kezét, így gyorsan vissza tudták őt húzni, mielőtt nagyobb baj történt volna. James kurtán felkiáltott, aztán kissé imbolyogva visszahúzta lábát a feneketlen mélység fölé. A hat utazó óvatosan a ködös szakadékba nézett.

Ránézésre úgy tűnt, egy fekete sziklába vájt barlang szájában állnak. Vagy ötven méterrel alattuk ház méretű hullámok ostromolták a szirtet, a tajtékos vízpermet mintha lassítva nyújtózkodott volna feléjük. A távolban acélszürke óceán terpeszkedett a horizont felé minden irányban, a fehér égen alacsonyan sodródott a tömör felhőtakaró.

James hátán végigfutott a hideg.

- Majdnem beleestem – nyögte rémülten.

- Nem ez a legmegfelelőbb hely egy portál számára – bólintott Zane. – Még ha a zuhanást túl is élnéd, ki tudja, miféle szörnyetegek úszkálnak egy ilyen óceánban.

- Semmilyenek – felelte Petra. Hangja nyugodtan, ám határozottan csengett. – Abban a vízben nincs élet. Egyáltalán semmi. Ti nem érzitek?

Lucy összevonta a szemöldökét, és arcára émelygő grimasz ült ki.

- Igen – mondta. – Olyan, mintha ez valójában nem is egy hely volna. Inkább csak egy kirakat, valami, ami elfoglalja a helyet. Valahogy... nincs *íze*. Nincs élet, se szín. Olyan, mint mikor kartonpapírt rág az ember.

- Vagy mikor az ember beles a valóság leple mögé – tette hozzá Ralph komoran. – Mintha csakis azért volna itt, mert valaminek lennie *kell*, de elvileg nem láthatná senki.

- Azt hiszem, így lehet – szólt Izzy, továbbra sem eresztve Petra kezét.

Petra bólintott.

- Ez igazából nem egy világ – morfondírozott. – Csak a Világok *közi* világ.

- Nézzétek! – bökött előre hirtelen Zane, a távoli láthatár irányába. – Nem csak víz van. Ott látok valami mást is.

James követte Zane ujját. Valóban, a messziségben egy sötét alak függött a horizonton.

- Hajó? – kérdezte Lucy kételkedő arckifejezéssel.

Ralph megrázta a fejét.

- Azt hiszem, inkább egy sziget. De egy szigetre sem hasonlít, amit életemben láttam. Majdnem úgy fest, akár egy hatalmas zsámoly.

- Egy fennsík – szólt Petra. – Olyan, mint ez. Nézzétek csak, ott, jobbra, van még egy.

- Ezen az oldalon több is akad – tette hozzá Zane, miután kilesett a sziklabarlang bal oldalán.

James óvatosan kihajolt a barlang száján, és végignézett a szürke horizonton. Az alakok szinte teljesen belevesztek a tenger ködébe, de ha az ember szeme rájuk állt, egyre többet és többet vehetett észre. Hátborzongatóan egyformának tűntek: sziklás fennsíkok, furcsán lapos tetővel, melyek gigantikus járókövek módjára emelkedtek ki az irtózatos óceánból.

- Mik azok? – kérdezte Izzy fojtott hangon.

- Portálok – válaszolta Petra, és James elhitte neki. – Mint ez is. Mindegyik más univerzumba, dimenzióba vagy valóságba vezet. Némelyik szinte megszólalásig hasonlít a miénkre. Mások olyan különbözőek, olyan idegenek lehetnek, hogy rájuk sem tudnánk nézni.

- Szörnyűek. – Lucy láthatóan összerezzent, aztán átkarolta magát.

- Nem, nem azok – ellenkezett Petra. – Egyszerűen olyanok. Nem jók vagy rosszak, csak olyanok, amilyenek.

- Gondolod, hogy ez az egész világ teli van velük? – kérdezte Ralph.

Petra megrázta a fejét.

- Ez nem egy világ. Nem kerek, és nincsen vége sem. De igen, szerintem az egész ilyen, a végtelenbe nyúlóan. Gondoljatok csak bele, mennyire helyet láthatna az ember, ha volna egy csónakja.

James beleborzongott a gondolatba. Rémes volt, még csak elképzelni is, hogy egy hajóval kimerészkedjenek arra a furcsán baljós, természetellenesen lapos óceánra. Látván a távolságot és a kopár szigetek végtelen sorát, James másra sem vágyott, csak hogy visszamászhasson a barlang mélyére, és ott összegömbölyödve elheveredjen. Megfordult, és meglepetéssel vegyes megkönnyebbülés áradt szét benne, mikor látta, hogy a barlang sötétjében egy ajtó áll. A kerete fából volt, és

James azonnal felismerte benne az Apolló kúria bejáratának belsejét. Nyitva állt, James rajta keresztül még mindig láthatta a Győzelmi domb lejtőjét, a törött vérfarkasszobrot és a főépület mögött összegyűlt, tétován toporgó tömeget.

- Azt hiszem, így jutunk vissza, ha végeztünk – intett az ajtó felé.

A többiek is megfordultak, és szinte érezhető volt, amint feloldódik bennük egy nagy adag feszültség. A sötét udvar és az ismerős kampusz látványa vigasztalóan hatott a határtalan üresség után.

Lucy végre eleresztette James kezét.

- Na és, most mihez kezdünk?

James idegesen körbepillantott.

- Kicsit körülnézünk – szólt tétován. – Azért jöttünk ide, mert ez az egyetlen hely, ahol el lehet rejteni egy olyan nagyhatalmú tárgyat, mint a Sorsok tárházából ellopott fonál. Ha megtaláljuk a fonalat, akkor talán arra is rájövünk, ki tört be valójában az Archívumba, és bizonyíthatjuk Petra ártatlanságát.

- Azt már nem is említve – fűzte tovább Zane hirtelen, mintha az ötlet csak most jutott volna az eszébe –, hogy ha meglesz az eltűnt fonál, visszatehetjük a szövőszékbe! Talán az mindent a helyére tesz! Elvégre a mi szövőszékünk helyet cserélt egy másik dimenzióból valóval, igaz? Aztán az itt ragadt, mivel aki betört a Tárházba, magával vitte a karmazsin fonalat, így nem tudott visszatérni a saját univerzumába. Emlékeztek, mit mondott Jackson professzor? Hogy a szövőszékek cseréje mindent megváltoztatott, sőt, talán még a sorsok egyensúlyát is kibillentette! Ha a fonál nem kerül vissza a helyére, a dolgok előbb vagy utóbb totális káoszba fulladnak! Talán ha visszatesszük...

- Akkor minden sors visszazökken a régi kerékvágásba, amilyen a betörés előtt volt – fejezte be James a barátja gondolatmenetét. – Vajon ez lehetséges?

- Úgy lehet, hogy Petrát sem tartóztatják le? – kérdezte Izzy éledő reménnyel.

- Lehet – felelte Zane elgondolkodva. – Ha visszarakjuk a karmazsin szálát, talán ezek közül semmi nem fog megtörténni.

A kis csapat némán fontolóra vette a hallottakat, végül James határozottan biccentett.

- Jól van – szólt. – Mindenki nézzen körül! Lássuk, találunk-e valami nyomot, ami arra utal, hogy valaki a mi világunkból járt itt mostanában.

- Mit? – pislogott Ralph. – Mondjuk egy cukorkás papírt, vagy ilyesmit?

Zane felpillantott.

- Miért? Látsz olyat?

- Nem – rázta a fejét Ralph. – De ott, azon a kiszögellésen túl van egy lépcső a kőbe vésve. Talán ott valaki eldobott valamit...

James kinézett a nagyobb fiú mögül, és a barlang szájának jobb oldalára meredt. Valóban, ahogy Ralph mondta, egy sor kopott, keskeny lépcsőfok futott körbe egy kiszögellést, és futott ki a tompa napfénybe.

- Szerintetek hova vezet? – kérdezte Lucy.

Petra tett egy lépést a lépcső irányába.

- Fel – mondta egyszerűen. Elengedte James kezét, erősebben megszorította Izzyét, majd elindult a csaknem teljesen elrejtett kőlépcső felé. A többiek némán követték.

A lépcsősor valóban felfelé vezetett. Miközben James Petra és Izzy nyomában

ballagott a Világok közti világ furcsán tompa fényében, már maga is látta, hogy a meredek kőszirtbe vésett egyenetlen fokok egyre csak emelkednek előttük. A lépcső fokait lekoptatta az idő, és nedvesek voltak a vízpárától, így James nagyot nyelt, mielőtt rájuk lépett volna. Érezte balján a mélység vonzását, hallotta a hullámverés morajlását, ahogy a víz egyre feljebb és feljebb kúszott azzal a szándékkal, hogy lehúzza őket magához. Hogy valamicskét kompenzáljon, James a jobb oldalon magasodó szirtnek dőlt, szinte átölelte a sziklát mászás közben. Mögötte Lucy, Zane és Ralph aggodalmas pillantásokat vetve az éhező mélységre követték őt.

Így telt el néhány perc. A szirtfok rendkívül magas volt, és James érezte, hogy a lépcső bizonyos mértékben megkerülte a különös szigetet. Végül a hat utazót teljesen váratlanul érte, mikor elérték a csúcst. Petra és Izzy néhány lépést tettek a fennsíkon, aztán bevárták a többieket, akik akaratlanul is összébb húzódtak a körülöttük tátongó fehér úr láttán.

James még azelőtt rájött, hol vannak, mielőtt meglátta volna a fekete kastélyt. Emlékezett a sárga fű sziszegő sustorgására és a fölöttük vonuló felhőtakaróra. Már látta Petra álom-víziójában, és azt feltételezte, mindez csupán a tudatalattija által kitalált kép. Most azonban, hogy itt állt a szilárd kövön, érezte arcán a sós ködöt, és a szél fuvallatát, amint ujjakként túr bele a hajába, egyszeriben megérezte a sorsok változását. Itt minden lehetséges volt. Ők hatan a valóság nyers alapján álltak, amelyből minden más dimenzió sarjadt és növekedett. Itt minden egyes lépéssel megvan a lehetősége, hogy univerzumokat zúznak össze. Mégis, Petra elméjének leges legmélyén, ő végig tudta. Érezte, hogy végül itt fognak kikötni, és mivel ő tudta, James is. Csak sosem kapcsolta össze a dolgokat.

- Hát erre aztán tuti nem számítottam – nyögte Ralph, és elképedve bámulta a fekete kastélyt. A fennsík túlsó szélén állt, dacolva a gravitációval, tele tornyokkal és kúp alakú tetőzettel. Üvegtelen ablakai magasak voltak, keskenyek, és olyan sötétek, akár a végzet kapuja.

- Oda tartunk – mondta James. Nem mintha oda *akart* volna menni, de tudta, hogy mégis az az úti céljuk. Mellette Petra bólintott.

- Valaki van ott – szólt halkán Lucy.

Zane a kastélyt fürkészte.

- Nekem üresnek tűnik – jegyezte meg reménykedve. – Majdnem olyan... mintha... halott lenne.

- De jó – mordult fel Ralph.

Mikor megszólalt, Petra hangja egészen nyugodtnak tűnt.

- Ha van ott valaki, már vár minket. Elvégre ezért jöttünk, nem? Menjünk. De... legyen kéznél a pálcátok! Sosem lehet tudni.

A csapat lassan megindult előre a fennsík alacsony dombján. Lábuk körül folyamatosan sugdolózott a sárga fű. James gyomra hirtelen összeszorult, mikor eszébe jutott, hogy a klacskapdel döntő utolsó másodperceiben elejtette a pálcáját, és utána egészen kiment a fejéből, így vissza sem szerezte. Némán átkozta, de egyben emlékeztette is magát, hogy a varázsvilág egyik legerősebb emberének oldalán sétál. Ha Petra képtelen lesz szembeszállni azzal, ami jön, akkor ő sem venné sok hasznát a varázspálcájának.

Ahogy teltek a percek, a kastély egyre közelebb került. Nem volt túl nagy, legalábbis a Roxforthoz viszonyítva, de már-már elképesztően magasra nyúlt,

tornyai a szürke felhőket karcolták. Jamesnek feltűnt, hogy akárcsak az álom-vízióban, a kastély messze kinyúl a szirtről, és a gravitációnak ellentmondóan a semmi fölött állt. Talán varázslat tartotta fenn, de az is lehet, hogy csak megszokás miatt nem zuhant még le. Akárhogy is, elég nyugtalanító látványt nyújtott. James úgy érezte, hogy pusztán a tekintetének súlya is elég volna, hogy az építmény az alatta várakozó hullámok közé roskadjon.

- Mi az? – torpant meg hirtelen Izzy, és előre mutatott. James arrafelé nézett, és egy kiálló kötömb árnyékában különös alakon akadt meg a tekintete. A csapat szó nélkül arra vette az irányt. Óvatosan lépkedtek, de hajtotta őket a kíváncsiság.

James ért oda először. A tárgyra meredt, próbált valami értelmet passzírozni abba, amit látott. Meglehetősen nagy volt, de alacsony és áramvonalas, nagyrészt fából és fémből épült, de itt-ott vékony, bársonyos kötelet is fel lehetett rajta fedezni. Az oldalán hevert, szinte teljesen benőtte a fű.

- Úgy néz ki, mint egy hajó – mondta Ralph tétován. – De hogyan kerülhetett fel ide?

- Ez nem hajó – rázta a fejét Zane valamivel odébb. – Nézzétek mellette a dombot! Látjátok azt a régi szövetet?

James látta. A hajó-alak mellett egy rakás gyűrött, kék szövet feküdt, mely mostanra szinte már fehérré halványodott. Úgy borította a sziklás domboldalt, mintha bőr volna, az elszórt, makacsabb fűcsomók már számtalan helyen kikezdték az anyagot.

- Egy léghajó – szólta Lucy, és hangja teli volt csodálkozással. – Valaki a levegőben jött ide. Ahogy nézem, jó régen. Talán évtizedekkel ez előtt.

- Vagy évszázadokkal – helyesbített Petra. – Nem tudhatjuk biztosra. Itt nincsenek bogarak. Itt nincs mitől elrothadnia a szövetnek és a fának, semmi sem rozsdásítja be a fémet. Minden majdnem ugyanúgy fest, mint azon a napon, mikor landolt ezen a fennsíkon, leszámítva, hogy a ballon leeresztett, és a fű kilyuggatta.

- Gondolod, hogy más dimenzióból származó utazók érkeztek veled? – kérdezte James, miközben odalépett a hajótesthez, és belelesett. Odabent rengeteg hely volt, csupán néhány ülést tettek bele, meg egy nagy kormánylapátot, mely hajlottan lógott ki elől.

- Legalább egy biztosan – vélekedett Petra. – Vajon milyen dimenzióból jöhetett? És sikerült bejutnia a mi világunkba?

James egy sor szimbólumot fedezett fel a hajó törzsén, melyek szinte már a felismerhetetlenségig megfakultak. Közöttük ott volt egy unikornis összetéveszthetetlen alakja; komoly megjelenésű, fehér test, halványlila szarv. Mikor Ralph és Zane csatlakoztak Jameshez, ők is észrevették a jelet.

- A Lovas – mondta halkán James. – Amelyiket az Erebosz kastély faliszőnyegén láttunk! Ez az ő hajója volt. Ő és az egyszarvú jöttek ide veled.

- Az hogy lehet? – értetlenkedett Ralph. – Mikor a Lovas átjött, ő valahova Európába érkezett, a középkorban, nem?

James a fejét rázta.

- Ezek a portálok nem olyanok, mint a közönséges ajtók – felelte. – Nem hiszem, hogy sokat számítana nekik az idő vagy a távolság. A Nexus függöny talán mindig ott van, összeköti a világunkat ezzel, de valószínűleg mindig máshogy fest, mikor kinyitják. Egészen más időben és helyeken tárulhat fel, bárhol a világon. Nem

tudhatjuk.

Zane alig hallotta a magyarázatot. Továbbstát az elhagyott léghajó törzse mentén, és a ráfestett szimbólumokat tanulmányozta.

- Nézzétek csak! – szólt végül, megérintve az egyik ábrát. – Az egyszarvú, ami a Lovassal érkezett, nem közönséges állat volt. Meg lehet állapítani abból, ahogy lefestették. Okos volt. Nem a Lovast *szolgált*.

- Társak voltak – bólogatott Ralph, miután ő is közelebb hajolt a képhez. – Felfedezők.

James komor arccal rázta a fejét.

- Kár, hogy a felfedezésük ide vezette őket.

Tisztában voltak a veszélyekkel, súgta egy vékony hang James fülébe.

A három fiú azonnal megpördült, szemük kigúvadt a rémülettől. Mögöttük, arcán bús kíváncsisággal egy halvány, szürke alak meredt rájuk, szinte teljesen láthatatlan volt a fensík tompa fényében. Egy fiatal, viszonylag csinos nő volt hatalmas szemekkel, és szomorkásan legörbülő, apró szájjal.

Sajnálom, szólt elhalón. Nem akartalak megrémiszteni titeket.

- Maga egy sze... sze... - hebegte Ralph lesápadva. – Egy *szellem*?

- Jóságos egek, Ralph – csóválta a fejét Lucy, miközben ő is közelebb lépkedett. – Két évig egy szellem tanított téged a Roxfortban.

- Igen – ismerte el Ralph kissé védekezően –, de egy dolog, ha az ember a katedrán lát kísértetet, és egészen más, ha egyszer csak a fülébe suttog egy, miközben az ember egy furcsa, halott szigetet fedez fel éppen.

Sajnálom, ismételte a szellem, és valamivel hátrébb lebbent. Olyan rég láttam másokat. Már el is felejtettem, hogyan kell az élőkkel viselkedni.

- Ki maga, kisasszony? – kérdezte Petra, és töprengve félredöntötte a fejét.

A nevem Fredericka, felelte a kísértet, és apró pukedlit hajtott végre áttetsző kezével. Fredericka Staples. Itt vagyok, mióta... Elhallgatott, mintha szégyellné magát, vagy vonakodna bevallani az igazságot. Nos, mióta meghaltam.

- Fredericka Staples – kerekedett el James szeme. – Maga az, akit... a nő, akit Magnussen...! Ööö!

A szellem összeszorított szájjal biccentett. Egyértelmű volt, hogy nem szeretné tovább taglalni a témát.

- Kicsoda? – kérdezte Lucy, de James megrázta a fejét.

- Az Alma Aleron birtokán halt meg – felelte halkan. – Mugli volt, és rossz sötét varázsló társaságába keveredett. Majd később mindent elmesélek, ha tényleg hallani akarod.

- Inkább nem – vágta rá Lucy. – Örülök, hogy megismerhetem, Miss Staples. Azt hiszem.

- De én úgy tudtam, az Alma Aleronban nincsenek kísértetek – jegyezte meg Ralph.

Zane vállat vont.

- Az az érzésem, már nem Kansasben vagyunk, Totó.

Ralph az égre emelte a tekintetét.

- És ez mégis mit jelent?

- Azt, hogy ez már nem az Alma Aleron – vélekedett Lucy. – Az általános szabályok itt nem érvényesek.

- Lehet – morfondírozott Petra, mintha csak magában tenné –, hogy éppen ez a hely az oka, amiért nincsenek szellemek az Alma Aleronban. Talán a Világok közti világba vezető portál olyan, akár egy szellemmágnes: magához vonzza őket, eltaszítja, vagy egyszerre mindkettő.

- De ez így nem lehet igaz – ellenkezett James. – Senki sem juthat át a Nexus függönyön a megfelelő kulcs nélkül.

- Azt hiszem, ez csak az élőkre vonatkozik – jegyezte meg Izzy töprengve. – A holtak *mindenféle* ajtón képesek átsétálni, még azokon is, amik élőként zárva voltak előttük.

Fredericka Staples szelleme bölintott.

Mikor meghaltam, hatalmas, fehér fény támadt. Tudtam, hogy bele kéne mennem, de nem akartam. Még nem álltam készen. Tudjátok, volt egy vőlegényem. Az életem még éppen csak elkezdődött, és akkor még nem teljesen voltam vele tisztában, hogy meghaltam. A fény magához vonzott, de én ellenálltam. Aztán, mikor végre sikerült kiszabadulnom a fehér fényből... valami más kezdett behúzni. Mintha épp az ellenkezője lett volna a fehér fénynek... mintha... egy fekete lyuk lett volna. Erős volt, nem tudtam irányítani. Magához húzott, aztán... hirtelen... itt teremtem. Először azt hittem, ez a túlvilág, de nem sokáig. Ez nem a menny, sem a pokol. Ez csak... ez. Néha emberek jöttek.

James nagyot pislogott.

- Látott itt embereket?

Fredericka ránézett, majd az ősrégi léghajó felé intett.

Egyszer régen több ilyen hajó is érkezett, szólt vékony, távoli hangon. Ugyanígy néztek ki, csak nagyobbak voltak. Észrevettek engem, beszéltek velem. Egészen idáig követték társaik nyomát, akik azzal a hajóval jöttek, és engem kérdeztek felőlük. Mondtam nekik, hogy sajnálom, de nem tudok semmit az elveszett barátjukról. Aztán elővették az eszközeiket, amikkel kiderítették az igazságot – gonosz varázstudó népek fogták el a férfit és az egyszarvút, aztán megölték őket –, és arra is rájöttek, hogy velem ugyanez történt. De többet is megtudtak. Vannak jók is közöttünk, akik harcba szállnak a gonosz ellen, de az erőegyensúly örökké változásban van. Úgy határoztak, a mi világunk túl veszélyes, hogy felfedezzék, így hát megépítették a fekete kastélyt, figyelmeztetés gyanánt. Azóta itt állt üresen és némán. Egészen nem sokkal ez előttig.

- Látott még valakit – szólt Petra. Nem kérdés volt, Fredericka mégis bölintott, és a lány felé fordította a figyelmét.

Láttam, de nem merészkedtem közel. Elrejtöztem. Tudtam, hogy így biztosabb. A szellemlétnek is megvannak a maga előnyei. Nemigen tud bármi megijeszteni bennünket. De bizonyos dolgok még a halálnál is rosszabbak. Elrejtöztem és figyeltem.

Úgy tűnt, Petra megérti.

- A kastélyba mentek, igaz?

Egy bölintásnál többre nem futotta Frederickától.

- Mi is oda tartunk – mondta James, és lenyelte a torkában gyűlő gombócot. – Tovább kell mennünk, mielőtt besötétedik.

Itt sosem sötétedik be, tájékoztatta őt Fredericka. Itt soha, semmi nem változik. Még az idő sem.

- Jöjjön velünk, Miss Staples – javasolta Lucy. – Talán mi segíthetünk önnek visszajutni a mi világunkba.

Fredericka őszintén fontolóra vette a dolgot, ám végül megrázta a fejét.

Nem mehetek be a kastélyba, mondta. Már azelőtt is féltem bemenni, hogy az a... nő...

megérkezett. Most még csak rágondolni sem bírok.

- Tudja, hol van a lépcső, Fredericka? – kérdezte Petra. – Amelyik levezet, a barlangbeli portálhoz? – Mikor a szellem biccentett, Petra elmosolyodott. – Azt hiszem most képes lesz egyedül is visszamenni, ha igazán akarja. Amíg itt vagyunk, a portál nyitva lesz, és visszaviheti önt a mi időnkbe és helyünkre. Talán átmehet, és ha elég erősen próbálja, akár ott is maradhat.

Fredericka arca maga volt a szívfacsaró reménykedés.

Tényleg úgy gondolja?

- Nem tudom – felelte Petra, de James úgy gondolta, ez így nem egészen igaz. – Akárhogy is, egy próbát megér. Sok szerencsét, Fredericka.

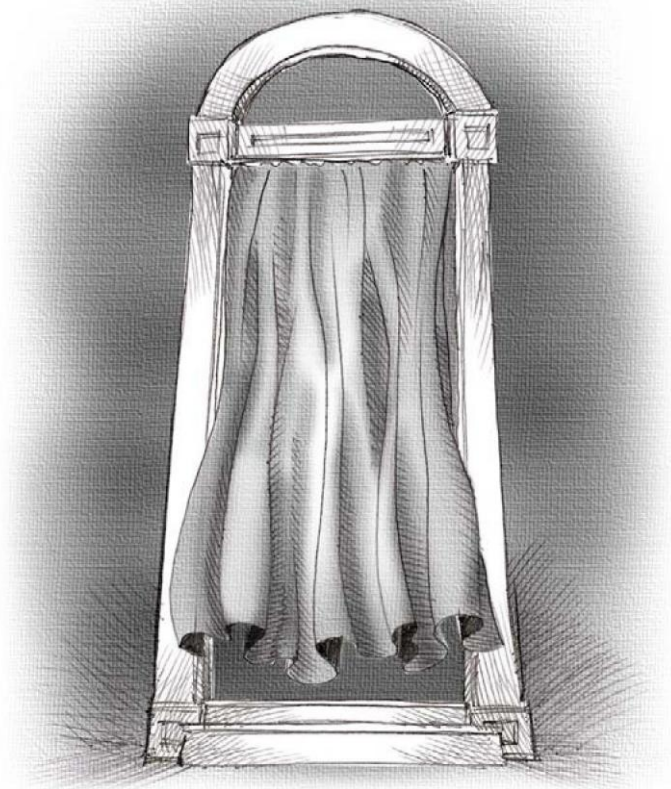
- Sok szerencsét – tette hozzá James, majd a többiek is.

Köszönöm, mondta Fredericka elhalón. Azt hiszem, most már készen állok továbblépni. A fénybe, ha lehet, és ami mögötte van. Talán újra találkozunk majd a másik oldalon.

- Remélhetőleg minél később – vágta rá Ralph fürgén, mire a szellem elmosolyodott. Egy pillanattal később sarkon fordult, és ahogy elindult a fennsíkon, alakja csakhamar beleveszett a tájba.

A csapat Fredericka Staples kísértete után meredt, míg az el nem tűnt, aztán egy hosszú pillanatig csak némán, gondolataikba merülve álltak a folyvást susogó fűben. Végül, továbbra is egyetlen szó nélkül, James a kastély irányába fordult. Az fenyegetően meredezett a közeli láthatáron, a Világok közti világ különös fényében egyáltalán nem vetett árnyékot. A többiek követték példáját, és maguk is a komor alakra bámultak, ki-ki saját titkos gondolataival és félelmeivel birkózva.

A hat utazó lassan, de magabiztosan továbbindult.

24. A FÜGGÖNY TÚLOLDALÁN

Ahogy közeledtek a kastélyhoz, a csend furcsamód tovább mélyült köztük. Először James csupán úgy érezte, nincs mit mondaniuk egymásnak. Aztán, miközben újabb percek teltek el, kezdte úgy érezni, mintha a kimondott szavak valahogy elrontanák a pillanatot – persze nem azért, mintha a pillanat olyan gyönyörű lett volna, erről szó sem volt, mindössze a levegő és a rájuk telepedő feszültség olyan sérülékenynek tűnt, akár a pókselyem, és Jamesnek ezt nem akaródzott megtörni. Mialatt a csapat elérte a sziklaszirtet, melyen a fekete kastély állt, James végre rájött, miért némult meg hirtelen mindenki: mindenki attól félt, hogy valaki *tényleg* van a kastélyban, olyasvalaki, aki rémisztő hatalommal bír, aki a leghalkabb suttogást is képes meghallani, és még a végén eljűk jönne, üdvözölni őket.

Mikor azonban megálltak a kastély tárva-nyitva álló, masszív kapuja előtt, kénytelenek voltak megszólalni.

- Egyszerűen csak bemegyünk? – kérdezte rekedten James. – Nem kéne kopognunk... vagy valami?

- Csak bemegyünk – felelte Petra fojtott hangon. – De tartsátok nyitva a szemeteket!

- Valaki figyel. – Lucy szinte felnyögött, miközben a fejük feletti erkély irányába pislogott.

Petra bólintott.

- Tudom. Már várnak ránk.

James a lány mellé húzódott, miközben beléptek az előcsarnok sötétjébe.

- Tudod, ki az?

Petra összepréselte ajkait, majd megrázta a fejét.

A kastély belseje csaknem teljesen üres volt. Egyetlen hatalmas terem tátongott az utazók előtt, melynek boltozatos mennyezete sötétségbe burkolózott, és hosszú árkádsorok húzódtak a távolba vesző túlsó fal irányába. A csapat lépései hangosan visszhangoztak a félhomályban, lehetetlenné téve a lopakodást. Az idők során a szél szürke port és elszáradt fűcsomókat sodort be a kapun, s ezek most vastagon borították a kőpadlót. Ahogy a csapat nagyjából a csarnok közepére ért, James a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes a túlsó falnál. Hunyorogva meredt a sötétbe, de szemüveg nélkül csak egy nagy, négyszögletes alakot tudott kivenni. Sokkal magasabb volt, mint egy ember, felületét lágyan hullámzó árnyak töltötték be: egy lengedező függöny.

- Rossz érzésem van ezzel kapcsolatban - motyogta Zane az orra alatt, ugyanoda szegezve a pillantását, mint James is.

Ralph biccentett.

- Több is van. Körben, az egész helyiségben. Legalább egy tucatot látok.

- Menekülőutak - szólt Petra halkán. - Azok tették ide őket, akik a kastélyt építették, a szerencsétlenül járt kalandorok számára, akik ide vetődtek. Mindegyik függöny abba a dimenzióba küldi vissza az utazót, ahonnan jött, habár a hol és mikor kérdése már egy kicsit bonyolultabb.

Lucy idegesen pislogott a lányra.

- Honnan tudod ezeket, Petra?

Petra vállat vont.

- Fogalmam sincs.

- Tehát ezek afféle mini Nexus függönyök - tisztázta James, és tünődve végignézett a hullámzó portálokon.

Ralph egész feldobódott a hallottaktól.

- Szóval ez *mind* visszavisz minket a saját világunkba?

- Én azért vigyáznék velük - figyelmeztette Petra. - Annak befolyása alatt állnak, aki elfoglalta ezt a kastélyt. Azt teszik, amire készültek, de ez nem zárja ki a szeszélyes kis trükköket. Lehet, hogy a Holt-tenger mélyén találjátok magatokat, vagy több száz méterrel egy működő vulkán krátere fölött. Óvakodjatok ezektől a portáloktól, hacsak nincs más reményetek.

- Valóban okos tanács - csendült fel egy női hang. A mondat körbe-körbe pattogott a teremben, míg a visszhang egyre torzabb lett, melynek már lehetetlen volt beazonosítani a forrását. James megdermedt, csakúgy, mint a csoport többi tagja. Minden szempár a sötét csarnok még sötétebb sarkait fürkészte, de nem találták a beszélőt.

- Ki maga? - kiáltotta Petra. - És miért támadta meg a világunkat?

- Ez nem az a kérdés, amire *igazán* tudni szeretnéd a választ - felelte a hang, mely ezúttal is visszhangot vert a hatalmas, tág helyiségben. - Az idő itt nem sokat jelent, de biztosíthatlak, hogy a világban, amelyből származol, továbbra is ugyanúgy telik, mint mindig, és neked meg nekem még dolgunk van. Ne vesztegessük az értékes percekét ilyen triviális információkra!

James fennhangon tett újabb kísérletet.

- Hol van a karmazsin fonál?

- Ez már jobb kérdés – válaszolta a női hang mosolyogva, és hirtelen egy vékony fénysugár szelte ketté a félhomályt, egy addig észrevétlen jelenetet világítva meg. James arrafelé fordult, aztán meglepetten vont fel a szemöldökét. Egy rakás tökéletesen közönséges bútor állt ott, egy hálószoba összetéveszthetetlen formájában elrendezve. Volt egy keskeny ágy, mellette egy éjjeliszekrény, egy gardrób szekrény, egy asztal, valamint egy magas támlájú szék, mely a hátát mutatta az utazók felé. Petra hirtelen olyan erősen szorította meg James kezét, hogy az már szinte fájt.

- A fonál ott van – dörögte válaszul a női hang.

James a fénypázmára meredt. Az asztalon egy kis ezüst ékszeres doboz hevert, felnyitva. Benne tisztán kivehető volt egy opál bross, köré csavarva pedig ott csillogott a fémes karmazsin szál.

- Az elveszett fonál! – kiáltotta Zane.

- Apám brossa! – nyögte Petra.

James erőt vett magán, elsétált a többiektől, és odament az asztalhoz, mely legközelebb állt hozzájuk a bútorok közül. Mikor azonban a brossért nyúlt, a keze megdermedt. Érezte, ahogy ujjaiiban csontkeménnyé fagynak az erek, aztán az egész kézfeje kifehéredett és megrepedezett. Jégpára felhőit húzva maga után rántotta vissza a kezét, és egy döbrent, rémült sikoly kíséretében a mellkasához szorította azt.

- Ez nem volt túl bölcs dolog – hallatszott a nő hangja, aki mintha jól mulatott volna. – Ám annál tanulságosabb. Csak a tulajdonosa érintheti meg a brossot.

- Miért teszi mindezt? – csattant fel Petra. Odasietett Jameshez, és két tenyerébe vette a fiú kezét. James egy pillanattal később újra felkiáltott, mikor az élet visszatért fagyott húsába. Kísérletképpen megmozgatta az ujjait, aztán hálás pillantást vetett Petrára.

- Én nem teszek semmit – felelte a nő, és James végre úgy hitte, látja. A fénysugár mögött egy alak rejtőzött az árnyékban. Még a sötét ellenére is felismerte őt – a csuklyás köpeny rejtekében megbúvó gyönyörű, ám arrogáns arcot. Az a nő volt, akivel először Aquapolisban találkozott, útjuk kezdetén. Judith volt, a tó úrnője.

- Igazad van, James – szólalt meg a nő, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. Előrébb lépett, hogy a fény megvilágítsa vonásait. – De nem egészen. Felvettem annak a nőnek a formáját, akit Merlinus valaha szeretett, ám egyben azt a nőt is leutánoztam, akire a mágusnő barátod alkuja szólt. Ha közelebbről is megnézi, ő is megláthatja.

Petra hunyorogva a fénypászma másik oldalán álló nő arcára meredt, aztán elsápadt.

- Anya? – súgta.

- Mindkettő és egyik sem – legyintett a nő könnyedén. – Kölcsönvettem Merlin Judithjának és az anyádnak az alakját, kedvesem, részben mert mulattatott, részben pedig mert így szólt a megállapodás.

- A megállapodás – suttozta Petra. – De hát... nem öltem meg Izzyt. Az álmok, amelyeket tavaly nyáron láttam, nem igaziak. Izzy *nem* halt meg akkor éjjel, a tónál. Visszakoztam, az alku sosem teljesült be.

- Nem ölted meg Izabellát – helyesbített a nő –, de *mást* igen. A mostohaanyádat küldted a tó mélyére a húgod helyett. Ezzel csupán a *feltételeket* változtattad meg, az üzlet megkötött. Így akarta a sors. Viszont ahelyett, hogy a szeretett édesanyádat

hívtad volna vissza a túlvilágról... engem kaptál. *Én* emelkedtem ki a tóból aznap éjjel, mikor végeztél a mostohaanyáddal. Anyád helyett engem hívtál elő az alvilágból, kedvesem. Bárcsak azt mondhatnám, hogy sajnálom, de hát nem így van.

- *Ki maga?* – kérdezte újra Petra.

- Ez a kérdés még mindig nem könnyörög válaszokért – felelte a nő türelmetlenül –, de ha annyira tudni akarod, a Végzet vagyok. Hárman vagyunk, habár nem olyan egyszerű a helyzet, mint azt gondolnátok. A másik két Végzet nem tudja magáról, hogy az, és pillanatnyilag ez így is van jól. Az igazi nevemet képtelenek lennétek kiejteni, úgyhogy szólítsatok egyszerűen csak Judithnak, vagy a tó úrnőjének, ha az jobban tetszik. Nekem mindkét elnevezés elnyerte a tetszésemet.

- Miért teszi mindezt? – Ez alkalommal Lucy sétált közelebb, és megállt James mellett.

- Hogy miért? – vont a szemöldökét a nő meglepett kis mosollyal. – Mert ez a *sorsom*. És mert élvezem. Kell ennél több? – Felnevetett. – Az az igazság, hogy a ti időtökben mérve már majdnem egy éve dolgozom ezen az ügyön; csaknem rögtön azóta, hogy kiemelkedtem a tó színére. Beletelt egy kis időbe, mire mindnyájatokat megtaláltalak, de mikor megvoltatok, tudtam, hogy ti elvezettek engem oda, ahol lennem kell. Néha még be is avatkoztam, ha nagyon rászorultatok. És végül valóban, elvezettetek az Alma Aleronba, ahhoz a csodálatos szerkezethez, melyet Sorsok tárházának neveznek. A többi hátborzongatóan egyszerű volt.

James érezte, hogy Zane és Ralph is mögéje állnak. A csapat ismét egész lett.

Petra hangja hűvösen csengett, mikor a következő témára váltott.

- Mit akar?

- Megint rossz a kérdés – zsémbelődött Judith, és a mosoly lefagyott az arcáról. – Előbb vagy utóbb elveszítem a türelmemet. Ne fecséreljétek az értékes időnket! Még dolgunk van.

- Adja vissza a karmazsin szálát! – csattant fel Zane alig remegő hangon.

- Ez meg parancs volt, nem is kérdés – fitorodott el Judith, amitől csinos arca egy pillanatra malacszerűvé vált. – És nem fogok engedni a követeléseiteknek.

Petra a brossért nyúlt, mely körül ott tekergett az a bizonyos fonál, ám Judith figyelmeztetően ciccegett.

- Azért én annyira nem sietnék, kedvesem – csóválta a fejét. – A brosst csak a gazdája veheti el.

- De hisz az enyém! – fakadt ki Petra. Hangja szinte esdeklően csengett.

James tett előre egy lépést, ezzel a csoport élére állt, de keze még mindig Petrát szorongatta. Szinte szavanként nyögte ki a következőt:

- Vissza fogja adni a karmazsin fonalat?

- Na, erre a kérdésre vártam! – csapta össze a tenyerét Judith boldogan. – És már kész is a válaszom rá, James Sirius Potter, te csodálatos, bátor fiatalember. A válasz: nem.

- Miért nem? – kérdezte James, és alig tudta türtőztetni magát, nehogy újra a fonállal becsavart bross felé nyúljon.

- Mert *az* nem *a* karmazsin fonál! – kiáltotta Judith elragadtatottan. – És mert az *igazi* karmazsin fonál nem *óhajt* visszamenni!

Miközben Judith beszélt, James mozgásra lett figyelmes a fénysugárban. Arrafelé fordult, és csak akkor vette észre, hogy valaki más is van velük a kastélyban, valaki,

aki egész idő alatt ott ült a magas támlájú karosszékben, nekik háttal. Sápadt kéz ragadta meg a szék karfáját, aztán az ismeretlen felállt, teljes magasságában kihúzta magát, és feléjük fordult.

- Ti bámulatos bolondok - súgta diadalmasan Judith, és a fényfoltban álló fiatal nőre meredt. - Hát nem sikerült megértenetek a szövőszék igazi jelentését. Az a darab fonál, amit a bross köré tekerve láttok, csupán egy szimbólum. Ő az igazi karmazsin szál, akit a Sorsok tárházán keresztül átemeltem a saját dimenziójából, mikor az őt szimbolizáló fonalat kitéptem a szövőszékből. Amíg a szimbolikus fonál itt marad, *addig... Ő is.*

James képtelen volt megszólalni. Némán meredt a fénysugárba, és nem tudta levenni szemét az ott álló, erőtlenül mosolygó fiatal nőről. Haja hosszú volt és sötét, egy olyan arcot keretezett, melyet nagyon jól ismert - kivéve a szemeket. A szemek helyén, elő-elő tűnve a szenvedés leple mögül, nem volt más, csak halott üresség. A szemeket leszámítva azonban a fénysugárban, otthona hálósobájának különös berendezése közepén, maga Petra állt.

- Izzy - szólt a másik Petra könnyektől rekedt hangon. - Sajnálom, hogy megöltelek.

- *Rólad* álmodtam - bámult megrökönyödve Petra a hirtelen felbukkant ikertestvérére. - Nem magamról. A *te* világodban te elkéstél. Megölted őt.

A másik Petra lassan bólintott, de továbbra sem vette le tekintetét a fénykörön kívül álldogáló Izzyről.

- Szóval az ott a te brossod - bökött állával James az ékszeres doboz irányába. - Te sosem jöttél velünk a tengeri útra, úgyhogy nem veszítetted el.

- Ez nem az a Petra, akit ismersz, James - felelte Judith, és végre ő is teljes alakjában belépett a fénybe. - Az ő világában ő sosem keresett a ti otthonotokban menedéket. Ehelyett alárendelte magát a sorsnak, mely azon az éjjelen kezdődött, mikor megölte a hűgát. Maga mögött hagyta a jóságot és a múltó szerelmet. Semmije nem maradt, így hát szívesen csatlakozott hozzám. De miért is ne tette volna? Az anyja vagyok. Fizetett értem. Drága árat fizetett.

A másik Petra erre úgy reagált, hogy arcát Judith vállára hajtotta.

- Petra - kiáltotta hirtelen James a fényben álló lánynak. - Ő igazából nem az anyád! Nem hallottad? Ő valami gonosz *bestia* az alvilágból, aki csak káoszt akar teremteni! Petra, még csak nem is igazi ember!

- Ne szólíts többé azon a néven, James - szólt a fiatal nő szomorkásan. - Petra nincs többé. Most már csak én vagyok, Morgan.

Judith elmosolyodott, és lassan biccentett.

- A „lánynom” és én eléggé elfoglaltak voltunk, mióta áthoztam őt a ti világotokba. Mint láthatjátok, a Nexus függöny szabályai ránk nem vonatkoztak. Ő nem a ti dimenziótokból származik, én pedig nem vagyok ember. Akkor lépünk át, amikor csak akarunk, habár ennek is megvannak a maga kihatásai. A dimenziók nem reagálnak túl jól arra, ha egy emberből kettő van jelen egyszerre. Mindig, mikor az én Morganem átlépett a ti világotokba, a ti Petrátok álomba merült. Ami azt illeti, azt gyanítom, talán ki is fakult a ti világotokban, és átkerült ide, erre az ágyra, Morgan helyére. Az az érzésem, létezhetnének egyszerre, ugyanazon a világon - legalábbis egy ideig -, de biztosra veszem, hogy ez bizonyos furcsa következményekkel járna. A létezés szövete kivetne magából egy effajta duplázódást, és az egyensúly nevében

esetleg megpróbálná kitörölni a dimenziális ikrek egyikét. De ez most nem fontos. A lényeg, hogy számtalan fontos alkalommal jártunk a ti valóságotokban. Igazából elég szorgos kis életünk volt a világotokban.

Jamesben hirtelen kigyúlt a felismerés tüze. Dühösen összeszűkítette a szemét.

- Maga az! – fakadt ki a nőre bökve. – *Maga* ölte meg a VEFF vezetőjét, és vette át a helyét! Maga az új vezető!

- Ó, dehogy! – nevetett fel ismét Judith jókedvűen. – Nem, nem, nem, buta fiú. Nem én vagyok a VEFF vezetője. – Nyomatékosan Morgan felé intett a fejével. – Ő az. Ő végzett Edgar Tarrantusszal. Őszintén szólva, csak szívességet tett annak az embernek. Ahogy idősödött, túlságosan belefolyt a politikába, és lassan önmaga paródiájává vált. Ami még fontosabb, ő ölte meg a mugli politikust is. Eredetileg persze más terveik voltak vele, ám Morgan elég meggyőző tud lenni, ha akar. Filmora szenátor holtan sokkal magasabb célt fog szolgálni. Különbösen is, ahogy mondani szokták, az amerikai politikusokból tizenkettő egy tucat. – Kuncogni kezdett, mintha csak egy jó viccet sütött volna el egy koktélpartin.

- Miért nem tudtál a saját dimenziódban maradni? – csattant fel hirtelen Lucy, Morganhez intézve szavait. Arca sápadt volt, ám eltökéltséget tükrözött. – Sajnálom, hogy mindent elszúrtál, és megölted a saját Izzydet, de attól még miért kell átvenni a szenvedésedet valaki más dimenziójába?

- Mi sem egyszerűbb – emelte fel a fejét Morgan Judith válláról. Úgy rázta a fejét, mintha el sem tudná képzelni, mit nem lehet ezen érteni. – Mert a ti világotokban Izzy még életben van. Anyám mondta el. Így visszakaphatom őt.

Azzal villámgyors mozdulatot tett, és jobb kezével hívogató mozdulatot tett. Izzy elröppent Petra mellől, be a fénybe. Morgan könnyűszerrel elkapta a lányt, és végigsimított az arcán, mire Izzy rögtön mély álomba merült, teste elernyed.

- Sajnálom, Iz – szólta Morgan, és szinte zokogott a megkönnyebbüléstől. – Többé nem eresztelek el. Ezután vigyázni fogok rád.

Petra a fény irányába rontott, ám teljesen készületlenül érte a villám, mely Morgan kinyújtott kezéből csapott elő, és taszította őt hátra, neki Jamesnek, Zane-nek és Ralphnak.

- Hagyd abba! – sikoltotta Lucy, és pálcáját előre szegezve, Morgant becélözva szaladt a fényhez. Már majdnem elérte Izzyt, a lány erőtlenül lógó keze felé nyúlt, mikor Judith cselekedett.

James látta, de képtelen volt bármit is tenni. Kinyitotta a száját, hogy kiáltson, de még azelőtt megtörtént, hogy levegőt vehetett volna.

- Pusztulj, apróság – kacagott Judith, és ujjával Lucy felé pöckölt, mintha csak egy szemtelen legyet akarna elzavarni. Zöld fénysugár csapódott Lucy oldalának. A lány feje félrezökkent, miközben a teste már-már kecses ívben a levegőbe emelkedett. Lucy kirepült a fénypázmából, s mire földet ért, már halott volt. Pálcája, mely kifordult a kezéből, a szőnyegre hullott, nem keltett zajt. Tompa puffanás hallatszott, mikor a lány öt méterrel odébb a sötét kőpadlóra zuhant, és teste élettelenül fordult még párat.

A csarnokra a döbbszent borzalom csendje ereszkedett. Egy hosszú, szörnyű pillanatig James képtelen volt elhinni, amit látott. Aztán a valóság kíméletlen véglegességgel rázuhant, és az összes levegő, amit azért szívott be, hogy figyelmeztesse mostanra halott unokatestvérét, egy velőtrázó kiáltásban tört elő

belőle.

- NEEEE! – sikoltotta, és olyan sokáig kiáltotta ezt az egyetlen szót, hogy homlokára hideg verejték ült ki, látása megduplázódott. Hallotta Judithot, aki a reakcióját látva csak még hangosabban nevetett; látta Morgant, aki még közelebb vonta magához Izzyt, és ügyet sem vetett a padlón nem messze heverő halott lányra. Ralph és Zane szó szerint összeroskadtak, lábuk összecsuklott alattuk, ahogy kábán meredtek Lucyre. Kettejük között Petra túlságosan döbbent volt, mintsem beszélni tudott volna. Szeme kerekre nyílt, arckifejezése maga volt a megtestesült borzalom és düh, úgy festett, mint aki képtelen lenne még megmozdulni is.

Aztán viszont, mikor Morgan és Judith megindultak az egyik várakozó függöny irányába, Petra mégis megmozdult. Átrontott a hevenyészett hálósobán, úgy tolta félre a bútorokat, hogy hozzájuk sem ért, mikor a távozó nők után eredt.

- Várj! – kiáltotta James kétségbeesetten megragadva Petra karját. – Mi lesz Lucyvel? Nem hagyhatjuk csak úgy itt!

Petra mintha meg sem hallotta volna. A hatalmas terem túlsó végében Morgan és Judith beléptek az egyik portál lengedező függönye mögé, és ott eltűntek. Petra futásnak eredt. Ruhája verdesett mögötte, és mintha fagyos ösvényt hagyott volna maga után.

- *Petra!* – ordította James, rekedt követeléssé torzítva kérését. – *Nem hagyhatjuk itt Lucy!*

Utolérte Petrát, és olyan erősen szorította meg a karját, hogy a lány megtorpant és feléje fordult. Mikor tekintete Jamesébe fúródott, a fiú hátrahőkölt. A lány szeme szörnyű volt – úgy szikrázott, akár gyémántok a téli napon, mégis sötét volt, mint egy sírgödör. Petra pislogott, szemében felismerés gyúlt, de arckifejezése mit sem változott.

- Sajnálom, James – mondta. – Semmit nem tehetek Lucyért. Meghalt. De Izzy még él, és szüksége van rám. Nem maradhatok itt.

Ahogy felülkerekedett rajta a tehetetlen kín, James a tenyerébe temette arcát. Hátrapillantott, és meglátta, hogy Zane és Ralph Lucy teste fölött térdelnek, a karját emelgetik, mintha fel szeretnék segíteni. Ők még nem fogták fel, vagy legalábbis nem akarták elhinni.

- *De megölte Lucy!* – fakadt ki James olyan megtörten, hogy a hangja elcsuklott.

- És ezért meg kell fizetniük – felelte Petra. Hangja visszhangot vert az óriási csarnok magas kupolájában, míg végül úgy hallatszott, akár egy kórus. James ismét hátranézett, Zane és Ralph akkor már feléjük tartottak. Lucy teste élettelenül hevert Ralph karjában, és James meglepve látta, hogy Ralph sír. A nagydarab fiú arcát könnyek szántották, csillogó ösvényt hagyva a bőrén.

- Mindent megpróbáltunk, James – zokogta. – De kifogytunk az ötletekből. Még a pálcám sem működik! Próbáltam! Mindent megtettem!

James szinte kívülállóként érzékelte, ahogy a barátja felé bólintott.

- Tudom, Ralph – szólt. Az ő szemébe is fájdalom és harag könnyei gyűltek. – Hiszek neked.

- Kapjuk el azt a két boszorkányt – sziszegte Zane halk dühvel. Arca olyan sápadt volt, akár egy sírkő.

- Egyikük sem boszorkány – fordult vissza Petra a portál függönyének hullámozó szövete felé. – Ám ez nem fog rajtuk segíteni, ha egyszer megtalálom őket.

James remegő lélegzetet vett, aztán Petra mellé lépett, és ismét megfogta a kezét. Az most szinte csípően fagyos volt. A Lucy testét tartó Ralphal, mint sereghajtóval, a négyes a függönyhöz lépett, majd köddé vált a lengedező redők között.

Mikor a függöny ellebbent előlük, James csak sötétséget látott. Körülöttük mindenfelől zajok hallatszottak – dulakodás és kiáltás, bűbajok suhogása és szikrázása, a mágikus harc összetéveszthetetlen hangjai. Zöld fénysugár világította meg a teret, és James végre megpillantott egy férfit, aki nem messze tőlük egy vadul vigyorgó boszorkánnyal párbajozott.

- Hol vagyunk? – kiáltotta Ralph rémülten.

- A Misztériumügyi Főosztályon – felelte Petra komoran lépdelve előre. – De nem a mi időnkben. Ne érjetelek semmihez! Még csak pálcát se emeljetelek. Nem itt van a végállomás, ez csak egy trükk.

James sietve felvette Petra tempóját, de nem tudott ellenállni annak, hogy körülnézzen. Amit látott, attól a szíve kihagyott egy ütemet. A párbajozó férfi nem más volt, mint apja keresztapja, James egyik névelődje: Sirius Black. Fekete haja csapzottan lógott az arcába, miközben a pálcájával sorra hívta elő a különböző varázslatokat.

- Add fel, Bellatrix – mordult fel Sirius, és egy lefegyverző bűbájával előre dőött. – A nyelved mindig is jobban forgattad, mint a pálcádat.

A tágra nyílt szemű nő folyamatosan rikácsolt, hátrította a bűbájt, és visszakézből kilőtt egy újabb zöld átkot.

- Mi nem vagyunk igaziak a számukra – magyarázta Petra, mialatt megállás nélkül átsétált a csatázó Sirius és Bellatrix között. – Hacsak meg nem állunk, és el nem fogadjuk ezt a valóságot, az nem érzékel bennünket. Ne tegyetek semmit! Arra van egy másik függöny. A tó úrnője és Morgan arra mentek. Nem szabad lemaradnunk.

James látta, Petra mire gondol. Közvetlen előttük, alig tizenöt lépésnyire ott magasodott egy újabb Nexus függöny, hasonló ahhoz, amin az előbb is átsétáltak. Petra céltudatosan tört előre, James pedig hozzá igazította a lépteit.

- James! – kiáltott fel hirtelen Zane, majd megragadta barátja vállát, és előre mutatott. – Oda nézz! Az ott nem...?

James jól ismerte a történetet, amibe belecsöppentek. Tudta, miért harcolnak, ahogy azt is, mi fog történni. Sirius Black meghal, beesik a fátyolfüggöny mögé, mely most is ott lengedezett mögötte – a függöny mögé, melyen át, ironikus módon, James és társai épp az imént érkeztek. Mégis, ahogy tekintetével követte Zane ujját, James csaknem megtorpant a megdöbbenéstől.

A csata kerületén ott mozgott az apja is, és vívta saját harcát. Szemüvege ferdén állt az arcán, a híres sebhely szinte derengeni látszott homlokán. Nagyjából olyan

idős lehetett, mint most James.

- Megállíthatjuk – ragadta meg Petra karját. – Itt maradhatunk, és mindent megállíthatunk. Megmenthetjük Síríust, és megakadályozhatunk minden szörnyűséget, ami ezután történik!

- James – szólt Petra, épp csak egy pillanatra állva meg –, egyszer már átélted ezt. Ez megint a Kapuőr ajánlata. Nem változtathatunk azon, ami megtörtént, bármennyire is szeretnénk. A történelem így vagy úgy, de helyrehozza magát. A mi sorsunk máshová vezet. Gyere!

James vonakodva engedelmeskedett. A csapat sértetlenül és észrevétlenül átsietett a csatatéren, aztán besétált a második portál lágy redői közé. Menet közben azonban James képtelen volt ellenállni, hogy még egyszer, utoljára hátranézzen. Sirius éppen Bellatrixot cukkolta egy elhibázott támadása miatt, aztán a boszorkány dühtől és fekete örömtől vicsorogva felemelte a pálcáját. Ebben a pillanatban a függöny anyaga szerencsére James szeme elé lebbent, és az a valóság tovasodródott.

Ez alkalommal, mikor a függöny kitérült, egy sokkal nagyobb harc zaja és heve csapta meg a négyes fülét. James azonnal felismerte a helyszínt: a Roxfortban voltak, noha az kicsit másképp festett, mint amilyenek ő ismerte. A nagyteremben boszorkányok és varázslók tusakodtak, teljesen átadták magukat a csatának. Nem messze tőlük James ismét megpillantotta Bellatrix Lestrange-et, csak hogy ezúttal a saját nagyanyjával, Molly Weasleyvel párbajozott, akit James alig ismert fel a vad grimasz mögött. A felfordulásban újabb és újabb ismerős arc bukkant fel: a régen meghalt Fred bácsikája, akit csak képekről ismert; Ted Lupin édesanyja, Tonks; Oliver Wood egy sokkal fiatalabb kiadása, amint vadul harcolt Horatius Lumpsluck oldalán. A talaj remegett James talpa alatt, az ablakokban hatalmas lábak mozogtak – egy óriás volt odakint, bunkósbotját a magasba emelte, hogy tovább rombolja a már egyébként is eléggé megviselt kastélyt. Acsargó alak szökkent ki a tömegből, és véres fogait villogtatva egyenesen James mellett ért földet. James rémülten vette észre, hogy a hírhejt vérfarkas, Fenrir Greyback az.

- Nem árthatnak nekünk – kiáltotta hátra Petra, aki már a harmadik függöny felé tartott. – Egészen addig, amíg nem fogadjátok el azt, amit láttok. Próbáljatok nem odanézni! – James azonban Petra hangjából is kihallotta a vonakodást. Ha nem rabolták volna el Izzyt, alighanem maga is beállt volna a csatározók közé, függetlenül a következményektől.

Az utazók beléptek a harmadik függöny mögé.

Ezúttal egy sikoly fogadta őket. Női hang volt, és James szinte azonnal meg is látta őt. Egy fából készült kiságy mellett állt, egy csecsemőt szorított magához, kezével és karjával védve az apró testet. Lábainál sötéthajú férfi hevert. Üveges szemekkel, holtan meredt a kis szoba plafonjára, és James felismerte saját vonásait a férfiében – természetesen a nagyapja volt, az első James Potter. Éles, hideg hang csattant, mely könnyedén túlharsogta a nő sikolyait. James Tom Denem alakja előtt találta magát, mikor az még fiatal volt, és csak úgy feszítette a rosszindulatú hatalom.

- Nincs értelme, Lily – duruzsolta a Sötét Nagyúr, miközben felemelte a pálcáját. – Még néhány másodperc, és úgysem lesz kiért élned.

- Gyerünk! – kiáltotta James, és a következő függöny felé taszította Petrát, mely a szoba kis szekrényének ajtaján lengedezett. – Vagy akadályozd meg, hogy végezzen veled, vagy menjünk! Mi lesz már!? Nem akarom látni!

Lily Potter tovább sikoltzott, és miközben James átlépett a függönyön, tehetetlenség és düh könnyei homályosították el a látását. Zöld villanás ragyogott fel mögötte, s ugyan nem tartott sokáig, de James tudta, egyhamar nem fogja elfelejteni. És máris egy apró, kétes tisztaságú konyhában voltak. A rozoga asztalnál egy nő ült, valamint egy férfi, akit James ismert: Lucius Malfoy volt, habár jóval fiatalabbnak tűnt, mint legutóbb, mikor James látta. A varázsló éppen egy szövetbe bugyolált tárgyat húzott elő a talárjából, majd az asztalra tette azt, üres teáscsészéje mellé.

- Csomagolja ki, Mrs. Agnellis – szólt halkán. – Az öné.

A nő úgy is tett, és a csomagból egy rendkívül csúnya tőr került elő, melynek pengéje csaknem teljesen fekete volt a patinától, mintha kormot kentek volna rá.

- Ne! – nyögte Petra, és ezúttal ő volt az, aki megtorpant. – Ne, anya! Ne tedd! Hazudik!

James megérintette a vállát, és húzni kezdte a lányt.

- Nem változtatna semmin – unszolta őt, ám közben gyűlölte is érte magát. – Az előbb igazad volt. Ez csak egy trükk. Meg kell mentenünk Izzyt.

Petra biccentett, de továbbra sem vette le szemét az asztalnál ülő asszonyról. James látta, mennyire hasonlítanak egymásra.

- Csak egy pillanatig fog fájni – folytatta Lucius behízselgően.

- Tovább! – noszogatta Zane Petrát. – Már csak egy függöny. Itt nem tehetünk semmit, és te sem akarhatod végignézni.

Petra ismét bólintott, azonban még mindig nem mozdult. Végül megrázta magát, és végignézett Zane-en, Ralphon és Jamesen, sőt még a Ralph karjában heverő Lucy testének szomorú alakján is, aztán mélyet sóhajtott. Megfordult, észrevette a kis konyha sarkában hullámozó függönyt, majd elindult felé.

James valahogy tudta, hogy ez volt az utolsó portál. Ez volt az ő személyes vesszőfutásuk. Így vagy úgy, várjon rájuk bármi is, innen nem volt visszaút. Mikor az utolsó Nexus függöny szétnyílt előttük, az utazók ismét egy zajos tömeg kellős közepén találták magukat.

James pislogva próbálta feldolgozni a villózó fények és a hatalmas, följük hajló épületek látványát. Lökdösődő, tolakodó emberek vették körül minden oldalról. Beletelt néhány másodpercbe, mire James rájött, hol és mikor vannak.

- New Amsterdam! – kiabálta túl Zane az alapzajt. – Mit keresünk itt?

- A jelenben vagyunk? – kérdezte Ralph. – A mi jelenünkben?

James mellett Petra egyre csak forgolódott, mintha eltévedt volna. Megragadta James vállát, mire a fiú megfogta a kezét.

- Jól vagy?

A lány tétován biccentett, aztán próbálta összeszedni magát.

- Visszakerültünk a mi időnkbe – szólt végül magabiztosan. – Morgan itt van. Mind együtt vagyunk itt. – Hirtelen sarkon fordult, és vezetni kezdte a csapatot át a tömegen, egyenesen az előttük ragyogó éles fények irányába.

Ralph menet közben a tompa fénnel derengő felhőkarcolókra, és az azokból aláhulló konfettikre pislogott.

- De miért vagyunk New Amsterdamban?

Petra megállt a tömeg szélén, ahonnan már tiszta rálátás nyílt egy lezárt utcaszakaszra.

- Azért, mert ő azt akarja, hogy itt legyünk.

James odafurakodott Petra mellé, és ő is meglátta.

Az Emlékezés-napi parádé útvonalának szélén álltak, mely keresztülvezetett az egész városon. A sugárút szélén kocsik sorakoztak, rajtuk tömördek dekoráció és túlméretezett élőképek, a piros, fehér és kék színek minden árnyalatában. Az uszályokat azonban megállították, útjukat állta egy rendőrségi helikopter, mely lassan forgó rotorjaival elfoglalta egy széles kereszteződés nagy részét. Az ünneplő tömeg mohó érdeklődéssel figyelte, amint a rendőrök teljes rohamfelszerelésben, előre szegezett fegyverekkel lassan bekerítettek két embert. A férfiak az utca közepén álltak, reflektorok kereszttüzeiben, karjukat a fejük fölé emelték. James mindkettőt felismerte. Az egyikük Titus Hardcastle volt. A másik az apja, Harry Potter.

- Ők azok! - kiáltotta egy nő valahol a tömegben. James vadul keresni kezdte a hang forrását, és meg is találta Judithot, aki csillogó szemmel mutogatott a kereszteződés felé. - Ők ölték meg Filmore szenátort! A saját szememmel láttam az alagsori rejtkehelyen, nem messze innen! A holttest még mindig ott van, a falra pedig a szenátor az ő nevüket írta a saját vérével! Nézzék őket! Terrorista gyilkosok! Tartóztassák le mindkettőt!

Nem messze tőle ott állt Morgan is, karjában Izzyvel, aki a vállára dőlt, mintha a kislány csak elszunnyadt volna a parádé közben.

A rendőrök óvatosan közelítették meg Titust és Harryt, fegyverüket mindenre készen rájuk szegezték. A helikopter mellett két feketeöltönyös férfi ácsorgott, hadarva beszéltek egy adóvevőbe - James a Mágikus Integrációs Bizottság ügynökeire, Price-ra és Espositóra ismert bennük. Harry és Titus nem is próbáltak ellenállni, vagy varázslatot használni a szökéshez. Túl sok mugli látta a jelenetet. A parádé útvonala mentén egész sereg televíziós kamera volt felszerelve kisebb-nagyobb állványokra, melyek most is élőben sugározták a jelet, szerte az országba. James gyűlölte ugyan bevallani, de el kellett ismernie, Judith terve tökéletes volt.

- Azt akarja, hogy letartóztassák az apádat, James! - kiáltotta Zane előrébb tolva Jamest, ki az úttestre. - Állítsd meg őket!

- Nem lehet! - kiabált vissza James. - Az egész mugli világ nézi a tévében! Az óriási kiábrándító bűbáj, ami elrejtí New Amsterdament a muglik elől, nem fog működni, ha a szemük láttára kezdek varázsolni! Ezzel megtörném a titokvédelmi alaptörvényt! Mit gondolsz, apa és Titus miért nem védekeznek?!

- Nézzétek! - kiáltotta hirtelen Ralph, és a magasba bökött.

James felnézett, és úgy érezte, mintha hirtelen kicsúszott volna a talaj a lába alól. Ötven méterrel a New York-i kereszteződés fölött, mint egy csapat denevér, elrejtve a muglik szeme elől, több tucat fekete köpenyes varázsló körözött seprűjén. A VEFF volt, a megfelelő pillanatra vártak, amikor lecsaphatnak. James tudta, hogy nem kell sietniük. Elég, ha egyszerűen megvárják, amíg a helikopter - fedélzetén ellenségükkel, Harry Potterrel - a levegőbe emelkedik, aztán könnyűszerrel leszedhetik a járművet, megfagyaszthatják a rotorokat, vagy halálos átkot küldhetnek a pilótára. Az odalent lévő szemtanúk, hála a város masszív, állandóan frissülő kiábrándító bűbájának, csupán egy furcsa balesetet fognak látni.

Judith jól tudta, hogy a szeretett káoszának eléréséhez Harry Potternek és az aurorjainak is lenne egy-két szava. Nem csak egyszerűen le akarta tartóztatni a férfit. Holtan akarta látni.

- Nem engedhetjük! - erősködött Zane, az odafent repkedő sötét varázslókat

bámulva.

- De nem varázsolhatunk! – rázta a fejét James. – Az Eskü nem engedné! Akkor se tehetnénk semmit, ha akarnánk!

- Ez nem mindenkire igaz – szólta Petra kemény, hűvös hangon, s azzal kilépett az úttestre. Előre nyújtotta jobb kezét, ujjait kihajlította, mire a tenyeréből egy villám cikázott elő, ám Petra nem a helikopterre célzott. A villám átszáguldott a sugárút felett, egyenesen a fiatal nő irányába, aki az alvó hűgát tartotta.

Ezúttal Morgan volt az, akit felkészületlenül ért a támadás. Petra villáma a vállába csapódott, amitől ő hátrarepült, neki egy lámpaoszlopnak, mely az ütközés erejétől erőteljesen meghajlott. Izzy kiröppent Morgan karjaiból, de nem esett le, ehelyett a levegőben maradt, míg Petra oda nem lebegtette magához az utca túloldalára.

- Ébredj, Iz! – szólta Petra, majd óvatosan leeresztette a hűgát a földre. – Gyere vissza hozzám, szívem!

Izzy szeme abban a pillanatban megrebbent, mikor lába az útburkolatot érte, és a tömeg rémülten hátrálni kezdett a villámcsapás és a lebegő lány láttán.

- Petra! A helikopter! – kiáltotta Ralph, s közben megigazította Lucy testét a karjában. A tömegben kezdtek mutatkozni a pánik egyre nyilvánvalóbb jelei.

- Dobja el a fegyvert! – bömbölte egy kihangosított hang. James megpördült, és látta, hogy az egyik rohamegyenesruhás rendőr egy elektromos sokkolóval célozza meg az apját, akinek felemelt kezében ott volt a pálcája. A rendőr mögött a Mágikus Integrációs Bizottság Price nevű embere állt. Harry Potter varázspálcájára mutogatott, és utasította a rendőrtisztet, hogy vegye el tőle.

- Ms. Morganstern – dörrent fel egy hang közvetlen James mellett. A fiú felpillantott, és elképedve meredt Merlinus Ambrosius alakjára. A hatalmas férfi a csődület szélén állt, és merev tekintettel figyelte Petrát, miközben Izzy lassan magához tért, és odalépett nővérehez az utca közepén.

- Igazgató – üdvözölte Petra, majd megfogta Izzy kezét. Furcsamód, ő nem tűnt túlságosan meglepettnek a mágus megjelenése miatt.

- Tudom, mire gondol, Ms. Morganstern – szólta Merlin. – És megértem. Figyelemmel kísérem az ügyeiket – mindőjüket –, ráadásul elég közlrol. Megtapsolom a leleményességüket és szellemüket, de ennek itt most véget kell vetnünk.

- Maga csalt! – kiáltott fel hirtelen Zane, végigmérve Merlint. – Az Amsera Certh harmadik szilánkját megtartotta magának, mi? Egész idő alatt kihallgatott bennünket!

Merlin eleresztette füle mellett a megjegyzést, és inkább Petrához fordult.

- Jöjjön, kedvesem. Csatlakozzon hozzám! Nem állíthatjuk meg azt, ami történni fog, de nem kell végignéznünk sem. Épp elég szörnyűséget láttunk már.

- De meg kell állítanunk! – fakadt ki James, rémülten pislogva Merlinre. – Meg akarják ölni az apámat! Maga *Merlin*! Állítsa meg varázslattal a helikopter motorját! Fagyassza oda a földhöz, vagy valami!

- A nő, aki Judithnak nevezi magát, minden eshetőségre felkészült – felelte Merlin szinte bocsánatkérően. – Az egyesített varázserejük pajzsot képez a helikopter köré, ami megakadályozza, hogy akár én is közbeavatkozzam. Fel fog szállni, fedélzetén az apáddal és Mr. Hardcastle-lel. Hogy azután mi történik, attól tartok,

abba már nincs beleszólásunk. Sajnálom, James.

A kereszteződésben felbőgtek a helikopter motorjai, és ahogy a rotorok egyre nagyobb fordulatszámra kapcsolnak, a védőruhás rendőrök odavezették a járműhöz Harry Pottert és Titus Hardcastle-t. Por- és konfettifelhő örvénye szállt fel a helikopter szívóerejének következtében.

Petra nem mozdult, nem mutatta jelét, hogy csatlakozni szeretne Merlinhez.

- Ralph! – kiáltott fel hirtelen James, és megragadta a nagyobb fiú vállát. – Add ide a pálcádat!

James arra számított, hogy Ralph kérdezősködéssel fogja vesztegetni az időt, de a becsületére legyen mondván, egyszerűen csak megigazította Lucy testét, hogy egy kézzel is meg tudja tartani, aztán gyorsan beletúrt a farzsebébe. Szó nélkül nyújtotta át a méretes pálcát Jamesnek. Nem ez volt az első eset, hogy a körülmények megkövetelték ezt a cserét.

James megmarkolta Ralph pálcáját, aztán kiugrott az úttestre. A harsányzöld hegyet épp abban a pillanatban irányította a rendőrségi helikopterre, mikor annak ajtaja behúzódott, bezárva Titus Hardcastle-t és az apját.

- *Protego!* – harsogta annyi erőt beleadva a varázsigébe, amennyit csak bírt. A kékes fénysugár helyett, ami védelemmel ruházta volna fel a helikoptert, Ralph pálcája csupán tompán felvillant, nem élesebb fénnel, mint egy mugli fényképezőgép vakuja. James dühödten meredt a pálcára, aztán ismét a helikopterre szegezte.

- *Congelo!* – A fagyasztó bűbájnak a talajhoz kellett volna rögzítenie a helikoptert, vagy legalább a motornak be kellett volna tőle sülnie, azonban csak egy hideg párafelhő lett belőle, melyet a rotorok keltette szél visszafújt James arcába. Ismét próbálkozott, ám kiáltásai egyre kétségbeesettebbekre sikerültek. – *Salvio hexia! Stupor! Confundo!*

Érezte, hogy a varázslatok ereje abban a pillanatban elillant a pálcából, mikor felgyülemlett. A parádé résztvevői aggódó zavarodottsággal figyelték a zöldhegyű bottal hadonászó különös fiút.

- Hadd próbáljam meg én, James – szólta Petra határozottan. Ismét felemelte a kezét, és kihajló ujjjaival előre intett.

- Petra! – csattant fel Merlin zord, figyelmeztető hangja, ám a fénysugár még azelőtt kilőtt a lány kezéből, hogy ez az egyetlen név elhangzott volna. A bűbáj elindult a helikopter irányába, azonban néhány méterrel arrébb felrobbant, egy pillanatra vakító fénnel borítva be Petrát. A tömeg riadtan hátrahőkölt, de a helikopter körüli jelenetben nem történt változás.

- Morgan ereje azonos a tiédde! – bömbölte Merlin. – Ő akadályoz meg téged abban, hogy közbeavatkozz! Nincs rá mód, hogy keresztbe húzd a tervüket! Ha volna, már magam is éltem volna veled!

- Ne hallgass rá, kedvesem! – kiáltotta váratlanul Judith, kezével tölcseért formálva mosolygó szája köré. – Gyenge! Csak te tudod, milyen gyenge is igazából!

James kétségbeesve pislogott Judith felé. A nő mellett Morgan lassan feltápáskodott. Megsérült a lámpaoszloppal történt ütközésben – hajvonala alól vérpatak folyt végig az arcán –, ám a tekintete tiszta volt, ahogy hűvösen figyelte a történeteket.

Petra összeszűkülő szemekkel, elgondolkodva pillantott Merlinre.

- Ne hagyd, hogy bántsa az apámat! – kiáltotta James. Képtelen volt uralkodni magán. – Kérlek, Petra!

- Nem szándékozom – vágta rá a lány, továbbra is farkasszemet nézve Merlinnel.

- Semmit nem tehet, Ms. Morganstern – jelentette be az igazgató, megemelve hangját. Most már ő is lelépett az úttestre, és Petra meg a rendőrségi helikopter közé ballagott. – Bármily szörnyű is, Morgan ereje túlságosan is nagy ahhoz, hogy csak úgy legyőzhessük, és a következmények katasztrofálisak lennének, ha más módszerekhez folyamodna. Túl sok a szemtanú. Ezt önnek is meg kell értenie.

Mikor Petra megszólalt, hangja nyugodtan, ám nagyon hangosan csengett.

- *Téved* – mondta egyszerűen.

Aztán, James legnagyobb meglepetésére és rémületére, sarkon fordult. A két lány kéz a kézben indult meg a New York-i utca közepe felé, el a rendőrségi helikoptertől, miközben annak rotorjai tovább gyorsultak; mostanra már csak elmosódott foltot lehetett kivenni a helyükön.

- Petra! – kiáltott James, de a hangját elfedte az egyre erőteljesebb zúgás. Merlin hangja azonban így is tisztán csengett, mikor végigdörgött a figyelő muglik feje fölött.

- Petra Morganstern – mondta. – Állj! Térj vissza hozzám!

- Szerintem a tó úrnőjének igaza van – jelentette ki Petra anélkül, hogy hátranézett volna. – Maga a természetből nyeri az erejét. Itt, a város legmélyén, minden forrástól el van vágva. Szinte tehetetlen, annyira megcsappant a hatalma.

- Hiba volna ezt feltételezni, Ms. Morganstern – figyelmeztette Merlin, Petra mégis továbbsétált, egyre szaporázva lépteit, ahogy elárasztotta a magabiztosság. Az oldalán Izzy igyekezett lépést tartani a tempóval.

- Ám én különbözök magától – kiáltotta Petra. – Mágusnő vagyok. Én nem a természet pusztaságából merítem az erőmet. Akkor éreztem először az igazságot, mikor partot értünk New Amsterdamban. Az én erőm a nagyváros hálójából fakad, az itt élő emberek összekapcsolt egységéből. Életük fonala hatalommal tölt el. Én egy egészen *újfajta* mágusnő vagyok, és *ez* az én elemem. Itt maga nem érhet a nyomomba. Itt olyat fogok tenni, amire más nem képes. Meg fogom védeni azokat, akik engem védtek, *bármilyen szükséges eszközzel*. – Petra felemelte a kezét, mire az egyik félreállított parádés kocsi arrébb csúszott az útból. Fűlsértő csörömpöléssel tarolt le egy sor kukát.

A tömeg rémülete nőttön-nőtt. Egyre többen eredtek futásnak, és tolakodva igyekeztek minden irányba. A rendőrségi helikopter, észre sem véve, mi történik nem sokkal odébb, először megdőlt előre, majd lassan felemelkedett, és a motor hangja folyamatos morgássá torzult. Odafent a VEFF emberei pozícióba álltak, és tüzelésre készen előre szegezték pálcáikat.

- Hibát követsz el! – kiáltotta Merlin, miközben a lány után indult a széles úton. – Petra! Gondolj Éva hibájára! Több kárt okozol, mint hasznot!

- *Elég* volt a gyilkolásból – szólt Petra hideg dühvel. – *Elég* volt a *halálból*. *Elég!* Megakadályozom, nem számít, mi az ára.

- Petra! – kiáltott Merlinus, és felemelte botját, hogy lesújtsa vele. A belőle előszökkenő fehér fénysugár összekapcsolódott a karcsú lánnyal, de egyáltalán nem hatott rá. Se Petra, se Izzy nem nézett hátra.

James a tömeg zajongásán és az emelkedő helikopter bömbölésén át is hallotta

Judith diadalmas nevetését.

- Rajta, Végzet nővéreim! – sikoltotta metsző hangon. – Tegyétek, amire megteremtettetek! Együtt hatalmasabbak vagytok, mint az élet és halál! Hívjátok elő a káoszt, amit megérdemeltetek! – ismét felnevetett. A mellette álló Morgan kérdő tekintettel, homlokráncolva meredt rá.

Petra erről mit sem tudva újra felemelte a kezét, mire egy második uszály is a levegőbe emelkedett. Egy benzinkútra zuhant, összezúzta a ponyvatetejét, és betörte az kis éjjelnappali üzlet hatalmas üvegfalát. Egy másik parádés kocsit átszáguldott a tömeg fölött, egy bank oszlopainak csapódott, majd az alatta lévő lépcsőre roskadt. Rémülten sikoltozó New York-i muglik rohantak a szélrózsa minden irányába.

Jamest egyre-másra meglökték, ahogy a tömeg tolni kezdett körülötte. Előre meredt, arrafelé, amerre Petra tartott. A folyónyi szélességű sugárút messzire nyúlt, egészen az éjszakai fényben csillogó óceán irányába. Az épületek által keretezve, reflektorfényben ragyogva ott állt a Szabadság-szobor.

Hirtelen, minden ok nélkül, beugrott Jamesnek a Lincoln Zephyren tett út, és a Franklyn kancellárral folytatott beszélgetés az összekapcsolódott mugli és varázslóvárosról, melyet a vonat ablakában láttak tovasuhanni. *New Amsterdam Mágikus Közigazgatási Ügyosztálya egy idegen szövetséges segítségét kérte, magyarázta Franklyn, mely el is küldte a megoldást egy nagyon egyedülálló és tehetséges boszorkány alakjában...*

- Petra Morganstern! – harsogta Merlin. Megállt az utca közepén, botját maga mellett tartotta, bal kezét esdekelve felemelte. – Állj! Jusson eszedbe, hogy a szív néha hazudik! Fogalmad sincs, mire készülsz!

És James nagy meglepetésére Petra megállt, csakúgy, mint a kéz a kézben mellette sétáló Izzy is. A távolban magasodó hatalmas, ragyogó szoborra meredtek.

Egy kivételesen tehetséges külföldi boszorkány, jutott James eszébe, akinek az az egyetlen feladata, hogy fenntartsa a világ legtökéletesebb kiábrándító bűbáját.

Mikor Petra megszólalt, szavai olyan hangosan harsogtak, akár egy orkán, ám olyan tisztán csengtek, akár az ezüstharangok. Az előtte álló óriási boszorkány nyelvén szólalt meg.

- *Chère Madame* – szólta, állat a távoli szobor felé szegve -, *baissez votre torche!*¹

Az egész gyülekezet hallotta, még a pánik is abbamaradt. Minden szem az óceán fölé magasodó hatalmas női szoborra tapadt, mely zölden ragyogott a fények hálójában. Mikor megmozdult, fémes nyikorgás és morgást hozott a tiszta szellő. A Szabadság Hölgy először elfordította a fejét, és válla fölött hátranézett a mögötte elterülő városra. Szelíd szeme megállapodott a sugárút közepén álló Petrán és Izzyn, aztán a masszív szobor lassan kezdte leeresztetni aranyló fáklyáját.

A tömeg némán figyelt. Hosszú, szörnyűséges zaj hallatszott, ahogy a távoli rézalak a fém recsegő sírásával egyre lejjebb és lejjebb eresztette karját, míg végül maga a Szabadság Hölgy is lehajolt, bő talárja szétterült körülötte. Tekintetével végigszántotta az óceán hullámait, aztán egy balerina kecsességével belemártotta a fáklyát a tengerbe, ezzel kioltva azt.

A szürke víz némán kirobbant körülötte, és ebből mintha egy láthatatlan lökéshullám indult volna el. Az egész városon végigsöpört, s több millió kába dermedtségben álló embert hagyott maga után.

---

¹ Kedves Hölgy, ereszd le fáklyád!

A tömegre tökéletes csend telepedett, melyet semmi sem tört meg. Minden szempár pislogva fürkészte a várost, mintha most látná először. James mellett egy baseballsapkás férfi egy közelben álló felhőkarcolóra meredt.

- Azok... - súgta éles, elcsukló hangon. - Azok az emberek... *repülnek!*

James végre megértette. A mugli város most először szembesült a följe épült mágikus várossal. Tágra nyílt szemek pásztázták a magasban húzódó seprúutakat és varázsbuszokat, az eddig észrevétlen bejáratokat, homlokzatokat és hidakat, melyeket közvetlenül a mugli felhőkarcolók oldalába építettek.

És a tó úrnője boldogan kacagott.

A televíziós kamerák örült módjára forogtak állványaikon, ráközelítettek a hirtelen felbukkant mágikus városra, mely mintha a semmiből termett volna ott. A rendőrségi helikopter erőteljesen süllyedni kezdett, mikor a pilóta észrevette a gépe körül repkedő varázslók légi útjait. A rotorok sivítása már-már elviselhetetlen tartományba csapott, ahogy a jármű billegve ereszkedni kezdett a kereszteződésbe, ahonnan az előbb felszállt, ügyetlenül kerülgetve a közlekedési lámpákat és áramvezetőket. A talpak végül megérintették az úttestet, aztán fülsértő csikorgás és szikraeső közepette elcsúsztak rajta. Egy pillanattal később a gép lezökkent, és a rotorok lassulni kezdtek.

Az ajtók kezdtek félrecsúszni, és látni engedték, hogy a helikopter belsejében vörös fények villannak. Titus Hardcastle, kezében a tartalékpálcájával kiszökkent a járműből, és azonnal tüzelni kezdett a VEFF odafent köröző bérgyilkosaira. Azok vörös és zöld átkokat szórva feleltek a támadásra, ám csakhamar elterelték a figyelmüket a fülük mellett elsüvítő puskagolyók. Titus szerencséjére az odalent lévő mugli rendőrök eléggé magukhoz tértek a döbbenetből, hogy eszükbe jussanak a fegyverek. A rendőrtisztek lövést vettek fel egy közelben parkoló kocsisor mögött, és véletlenszerűen beleeresztettek egy-egy tárat a levegőben repkedő csuklyás alakok felhőjébe. Titus mögött Harry Potter is kilépett a helikopterből, és határozottan megindult Price, a Mágikus Integrációs Bizottság ügynöke felé, aki rémülten hátrálni kezdett előle. Mikor azonban Harry odaért hozzá, egyszerűen csak belenyúlt a férfi belső zsebébe, és előhúzta onnan saját varázspálcáját.

Pokoli lárma tört ki az utcákon, a pánik az egész városon végighömpölygött.

A Times Square-en több tucat baleset következett be, amitől megállt a forgalom. A taxisok égnék emelt arccal botorkáltak ki járművükből, szemüket a váratlanul előbukkant, fölöttük lebegő tucatnyi hatalmas, mágikus reklámtáblákra szegezték. A legnagyobb mind között, mely mellett eltörpülni látszott a mugli Coca-Cola neonreklám, egy gigantikus, vigyorgó nő volt, mely autó méretű Wymnot pálcapolírozó és bűbájfokozó tégelyt emelgetett mechanikus karjával. A fogai tíz másodpercenként mágikus módon felcsillantak, mintha hatalmas villanykörték volnának beleszerelve.

A Central Parkban a lovak megbokrosodtak és vágatni kezdtek hintóik előtt, mikor a tó fölött egy amatőr klacskapdel mérkőzés bontakozott ki, éles sikolyokat csalva elő a kocogókból és a kacsákat etetőkből.

A New York-i Vasúthálózat újonnan kiterjesztett sínhálózata mellett egy vasutasnak egy másik sokkoló élményben is volt része, mikor is egy semmiből felbukkant mágikus vonat egyenesen feléje száguldott, ugyanazon a vonalon, mint az ő mozdonya is. A pánikba esett mugli vasutas megrántotta a fékkart. A fények

pislákolni kezdtek a remegő kocsikban, ahogy a blokkolt kerekek szikraesőt szórva felvisítottak. A sivító szerelvény egyre erőszakosabban rázkódott, végül lezökölt a sínről. A vagonok cikk-cakk alakban feltorlódtak, miközben a vonat tovább siklott a lendülettől. Az ablakok kiobbantak keretükből, és a levegőt még akkor is sikolyok töltötték be, mikor a mágikus vonat az ütközés előtt leugrott a sín párról, oldalra pördült, majd eltűnt az emelt vágány alsó oldalán.

A Lincoln alagútban egy motoros észrevett egy hátasként használt hippogriffet, mely alacsonyan repült a forgalom felett, szárnyhegyei súrolták a magasabb buszok tetejét. A férfi rémületében félrerántotta a kormányt, aminek következtében negyven kocsi rohant egymásba.

A LaGuardia reptéren az összes riasztó egyszerre szólalt meg. Kürtök bőgtek fel a kifutókon, fékezésre készítve az éppen felszállni készülő repülőket, több utasszállító gépet a landolás közepén kellett újra felkapni, mikor felharsantak a jelzések, a New York légterében váratlanul felbukkant több ezer azonosítatlan repülő tárgyra figyelmeztetve a pilótákat.

A város szinte minden lakásának és irodájának ablakában mugli bámészkodók jelentek meg, és a különös, villogó fényekre, idegen hirdetőtáblákra és mágikus légiközlekedésre bámultak. Néhányan annyira megrémültek, hogy fegyvert ragadtak, és az utcára rohantak, ahol válaszokat követeltek a szintén a semmiből előbukkant furcsa emberektől. Lövések dördültek, legtöbb az ég felé, a titokzatos repülve közlekedőkre, habár, szerencsére, alig néhány golyó találta el a célpontot.

Szerte az országban minden televíziós csatornája élőben kapcsolta az eseményeket. A mugli nézők lesújtva nézték a híreket, képtelenek voltak hinni a szemüknek, ahogy az állomások megszakították addigi műsorukat, és élő felvételeket közöltek a New York City utcáin zajló hihetetlen jelenségekről. A bárókban, nappalikban és kórházi várótermekben csak a tévé hangja hallatszott, a nézők leesett állal, némán ültek. A CNN élő képet mutatott a Szabadság-szoborról, mely még mindig guggolva kuporgott, és kezét, benne a fáklyával, rézcsuklójáig az óceán vizébe süllyesztette. A képernyő alján futó szalagcím a következőt hirdette: „NEW YORK SZENÁTORÁT, CHARLES FILMORE-T HOLTAN TALÁLTÁK/MEGMAGYARÁZHATATLAN TÖMEGES JELENÉSEK ÁRASZTOTTÁK EL NEW YORK CITYT...”

Az Emlékezés-napi parádé útvonalának kellős közepén Merlinus Ambrosius keresztülfurakodott a riadtan kiabáló tömegben, odagyűjtötte maga köré Jamest, Zane-t és Ralphot, majd ez utóbbi erős karjaiban heverő Lucy Weasley szárnalmas holttestére pillantott. Harry Potter komor arccal verekedte át magát az emberáradaton. Mögötte Titus Hardcastle még mindig kábítóátkokat lődözött az odafent köröző VEFF-es bérgyilkosokra és az időközben gyorsan előkerült fosztogatókra.

Merlin lassan, zord ábrázattal mindegyiküket végigmérte, majd tekintetét a körülötte kibontakozó téboly felé fordította.

- Mi történt? – kiáltotta Harry, maga is végignézve a tébolyult tömegben.

Merlin gyászosan hangon így felelt:

- Ms. Morganstern ráébresztette a világot önnön vakságára.

Épp, mint Éva, futott át James agyán, és búsan összevonta szemöldökét. Nem gonosz, csak félrevezették. Evett a tiltott gyümölcsből, a Tudás Fájáról, aztán adott belőle az

egész világnak. Összerezzen, ahogy egy újabb gondolat ütött szöveget a fejébe.

Merlin lenézett rá, és arca hirtelen vénségesnek tűnt.

- Mi az, James? Min töprengsz?

James felsóhajtott.

- Csak Petrán és Éván gondolkozom – felelte az idős férfi szemébe nézve. – Meg arra, hogy az emberek „Nagy Almának” is szokták hívni ezt a várost.

Merlin biccentett.

- A tudás gyümölcse – szólt komoran –, melybe most az egész világ belekóstolt. Innen nincs visszaút, ahogy Éva esetében sem volt.

A mugli csődület tovább kiáltozott és pánikolt körülöttük, mindenki egyre csak a felettük megjelent mágikus városra mutogatott. Egyre több autóriasztó indult be, ahogy az emberek elhagyták a járdákat, és felmásztak a járművekre. Üvegcsörömpölés hallatszott, ahogy bezúzták az üzletek kirakatát, majd emberek özönlöttek be a boltokba, hogy menedéket találjanak a rémisztő látvány elől. Harry Potter és Titus Hardcastle továbbra is kábítóátkokat szórt az égre, amíg el nem kábították, vagy menekülésre nem kényszerítették a VEFF megmaradt tagjait.

Egyszer csak Merlin megszólalt.

- Tudod, hogy nevezik még ezt a várost? – kérdezte, majd válaszra sem várva folytatta. – Úgy hívják... „A város, amely sosem alszik.”

Azzal két markába fogta a botját, és olyan erősen szorította, hogy belefehéredtek az ujjai. Kihúzta magát, elhadart valami érthetetlen szöveget ősi anyanyelvén, aztán lesújtott botjával, mely szöggként fúródott az úttest burkolatába. Vakító fény villant, mely úgy ragyogott, akár a nap, de néma volt és hideg. Mikor James végre újra ki tudta nyitni a szemét, és hunyorogva odanézett, a ragyogás még akkor is jelen volt, és egyfajta kupolát képezett a bot körül, mely egyre nagyobb lett, kiterjedt az utca kanyonjában, majd áthullámozott az ott összegyűlt több ezer mugli fölött. Ahogy a fénykupola hozzájuk ért, és vakító fénye rájuk esett a muglik megdermedtek. Néhány másodpercen belül az addig örjögő mugli tömeg némán mozdulatlaná fagyott, és hamarosan mintha tízezer szoborral lett volna tele a sugárút.

A televíziós kamerák kikapcsoltak. A város minden elektromos fénye zúgva pislogott párat, aztán elsötétedett. A kereszteződésekben kihunytak a közlekedési lámpák, a kocsik lendületüket veszítve lassulni kezdtek, lökhárítóik össze-összekoccantak a zsúfolt utcákon. Amikor New Amsterdam lakói észrevették testvérvárosuk, a mugli New York hirtelen elcsöndesedését, a varázslók és boszorkányok is elnémultak, és az egész metropoliszra síri csend hullott.

James visszafordult Merlin felé, aztán meglepetésében nagyot pislantott. James, Ralph, Zane, Harry Potter és Titus Hardcastle körbeállták azt a kis helyet, ahol nem sokkal korábban Merlin állt, ám a nagy mágust nem látták sehol. Helyén még mindig ott vibrált az úttestbe szúrva a rúnákkal televéselt bot. A rúnák már nem ragyogtak a rájuk jellemző belső fénnel. Most azok is sötétbe borultak.

- Jaj, ne – törte meg Harry a hirtelen beállt csöndet. Szánakozó tagadással rázta a fejét. James körbenézett a mugli emberek gigantikus élőképén, aztán gyámoltalanul az apjára pillantott. Harry azonban nem az utcát betöltő emberi szobrokra meredt. Unokahúga halott alakját figyelte, mely Ralph karjaiban feküdt.

- Lucy – súgta elhalóan. Óvatosan átvette a testet Ralphtól, és némán átölelte.

- A nőnek nyoma veszett – jelentette be Titus komoran, egyre csak a kővé vált

tömeget fürkésze. – A védenca pedig halott.

James követte Titus pillantását. Az emberi szobrok tengerében egy alak hevert a földön. James mellkasa sajogni kezdett, ahogy elszakadt a többiektől, és elindult feléje. Mikor elérte, letérdelt mellé.

Morgan haja az arcába hullott, eltakarta azt. James azonnal látta, hogy a lány halott, ahogy azt Titus is mondta. Hátából, egészen a baljósan csillogó ékszerekkel díszített markolatig beledöfve, egy ezüst tőr állt ki. Aznap este már harmadszor, könnyek öntötték el James szemét. Morgan – egy másik, kevésbé szerencsés dimenzió Petrája – végig csak Judith bábja volt. Egész végig Petra és Izzy, Judith mit sem sejtő Végzet nővérei voltak a földj. Amint Morgan megtette a maga dolgát, Judith gondolkodás nélkül megszabadult tőle.

Morgan szemei nyitva voltak, üvegesen meredtek a megkövült férfira, aki éppen átugrotta őt, mikor a teste mozdulat közben megfagyott. James keserűen az ajkába harapott, majd előre nyúlt, és amilyen finoman csak tudta, lecsukta Morgan szemét.

- Mennünk kell – hallatszott Titus hangja. Szavát az egész csapathoz intézte. – Merlinus dermesztő átka nem tarthat tovább néhány óránál.

James lassan felállt, és megfordult. Harry mély lélegzetet vett, aztán karjában még mindig Lucy testével, torkához emelte a pálcáját.

- Figyelem! Ez a felhívás New Amsterdam minden varázstudó lakosának szól – kiáltotta, és felhangosított szavai végigvisszhangoztak az épületek szurdokain. – Azonnal el kell hagyniuk ezt a helyet. Itt többé nem biztonságos. New Amsterdam városa mostantól veszélyes zónának minősül. A mugli város hamarosan újra életre kel. Mikor megtörténik... - Itt Harry elhallgatott, és mély, reszketeg levegőt vett. – Mikor ez megtörténik, itt nem lesznek biztonságban. Az evakuáció nemsokára megkezdődik, kérem, gyorsan és nyugodtan távozzanak. Csak azokat vegyék magukhoz, amit mindenképpen muszáj, és lehetőleg reggelre már ne legyenek itt.

A fejük fölött idegesen felbolydult a mágikus város. Az égi sugárutak és mellékutak, melyek abban a pillanatban riadtan megdermedtek, mikor mindenén végigsöpört Merlin dermesztő átka, most villámgyorsan, szinte hisztérikusan ismét mozgásba lendültek.

Harry zsebre dugta pálcáját, majd megfogta James kezét.

- Értesítettem édesanyádat – mondta. – Ő, az öcséd és a húgod hamarosan ide hoppanálnak, nem sokkal utánuk pedig a nagynénéd, a bácsikád és Molly is megjön. – Oldalra pillantott, ezzel Ralphot és Zane-t is bevonva a beszélgetésbe. – Mondjátok el egészen pontosan, mi történt, hogy felkészülhessek átadni a szörnyű hírt Percynek és Audreynak.

James remegve mély lélegzetet vett, ám Zane megelőzte.

- Meg akarta menteni Izzyt, aközben halt meg – szólt komoran. – Nem ilyen egyszerű a történet, de ez a legfontosabb. Ez az egyetlen rész, ami igazán számít.

Ahogy a csoport a mugli szobrok között szlalomozva megindult a tengerpart irányába, a három fiú mesélni kezdett.

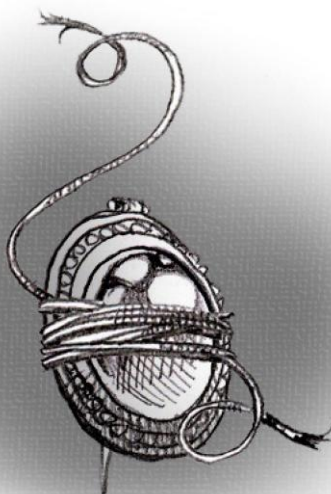
A tó úrnője eltűnt, elrejtőzött, ahogy Petra és Izzy is.

Morgan, a másik dimenzióból származó, szerencsétlenül járt Petra holtan feküdt, hátából még mindig kiállt a csúnya tőr.

A hátborzongató mozdulatlanságba fagyott, sötét utcákra még mindig konfetti szitált.

És Merlinus Ambrosius megszűnt létezni.

25. AKIK HÁTRAMARADTAK

Denniston Dolohov úgy döntött, Amerikában marad, legalábbis egy időre.

Még aznap éjjel – melyet később a Leleplezés éjszakájaként fognak emlegetni – egy az Üveghegytől érkezett küldöttség várta Harry Pottert és a többieket a kikötőben. Benjamin Franklyn tagja volt az amerikai varázslókormányzat képviselőinek, ahogy Jackson professzor, és James nagy meglepetésére, Persephone Remora is, aki határozottan fésűtabbnak tűnt, mint általában. Ők együtt hivatalosan is részvétüket fejezték ki Percynek, Audreynek és Mollynak gyászuk miatt. Percy különös fásultsággal fogadta a részvétet, mintha sokkban lenne, Audrey viszont rá se nézett a látogatókra, ahogy senki másra sem. Szemei kivörösödtek, ahogy magához szorította Mollyt. Jamesnek feltűnt, hogy Molly jobb keze két első ujját szopja – nem tett ilyet ötéves kora óta.

Emellett a küldöttség biztosította Harryt és Titus, hogy tisztában vannak ártatlanságukkal Charles Filmore szenátor halálával kapcsolatban, ám figyelmeztették őket, hogy sokkal nehezebb lesz azt bizonyítani is a Mágikus Integrációs Bizottságnak. Franklyn megesküdött, hogy minden diplomáciai tekintélyét beveti ennek érdekében, de így sem ígérhetett semmit. Végül a követek Denniston Dolohovhoz léptek, aki Percy Weasleyvel érkezett a kikötőbe, társas hoppanálással. James alig hitt a fülének, mikor beszélni kezdtek a férfival. Hivatalosan is felkérték Dolohovot, hogy segítsen nekik megszervezni az elkövetkezendő napokban és hetekben fellépő biztonsági és követségi ügyeket. Mivel Dolohov egyformán járatos volt a mugli és mágikus biztonsági rendszerekben, valamint kvibliként a muglik között nevelkedett, ő volt a legmegfelelőbb ember, aki segíthetett a küszöbön álló csüggesztő feladatokban – New Amsterdam városának védelmében, illetve abban, hogyan magyarázzák meg annak létezését az alatta élő mugli New York-iaknak. Rövid tétovását követően (habár James úgy sejtette, magában már jóval hamarabb meghozta döntését) Dolohov elfogadta a megbízatást.

James jobb szeretete volna, ha egy kicsit több ideje marad elbúcsúzni a barátaitól, de vészhelyzet volt, és megértette, hogy a sietség ezzel jár.

- Viszlát, Zane – köszönt, és előre nyújtotta kezét, hogy megrázza a sötét mólón álldogáló fiúét. – A hajó bármelyik percben itt lehet, szóval...

Zane James válla köré kanyarította a karját, aztán magához húzva barátját megölelte őt. Mikor szétváltak, Zane arca sápadt volt, és merev.

- Ez mindent megváltoztat, igaz?

James vállat vont, aztán bólintott.

- Merlin is ezt mondta, mikor betörték a Tárházba.

- Gondolod, hogy az öreg most már végleg elment?

James úgy gondolta. Ismét biccentett.

- Viszlát, James – sóhajtotta Ralph. – Bárcsak ne kéne itt maradnom!

- Nemsoká te is utánunk jössz – vigasztalta James. – De addig vigyázz magadra! A közeljövőben elég húzósak lesznek ideát a dolgok.

Ralph komor képpel bólintott.

- Tudom, hogy valószínűleg otthon se lesz sokkal jobb a helyzet, de... itt kezdődött az egész. Komolyan szeretném egy kicsit magam mögött hagyni ezt az egész felfordulást.

- Sajnálom – szölt James komolyan. – Tudom. Gyere haza minél hamarabb!

Ködkürt visszahangzott végig a kikötő sötét vize fölött. James arra pillantott, és meglátta egy közelgő alacsony hajó sziluettjét, mely a közelben horgonyzó nagyobb hajókat kerülgetve tartott feléjük. A mágikus hajó – ez alkalommal nem a Gwyndemere – hamarosan partot ér, aztán ő és a családja felmásznak a deszkapallón a fedélzetre, és hátrahagyják többi úti társukat. Fájó szívvel fordult ismét a barátaihoz.

- Vigyázzatok magatokra! – mondta. – A szilánkon keresztül tarthatjuk a kapcsolatot. Nálatok ott lesz az enyém, én pedig használhatom apáét. Ne felejtétek el!

- Nem fogjuk – biztosította Ralph. – Mondd meg Rose-nak meg a többieknek, hogy üdvözljük őket.

James az égre emelte a tekintetét. Már előre félt attól, hogy erről az egészről be kell számolnia Rose-nak, de azért bólintott.

A hajó lassan beúszott a helyére, a móló mellé. Vastag kötelek puffantak a deszkákon, melyeket aztán gondosan rögzítettek a kikötőbakokhoz. A hajóról leeresztették az átszállópallót.

Alig néhány percbe telt, míg az összes Potter és Weasley a fedélzetre szállt. Néhány sietve összepakolt táskától eltekintve, melyeket James anyja rakott össze, szinte minden ingóságukat hátrahagyták, legalábbis egyelőre.

A hajó kisvártatva már a fekete hullámokat szelte a borult éjszakai égbolt alatt. James és Albus baglyai, Nobby és Flynn, még a kikötőben utolérték őket, és most néma papírsárkányokként repkedtek a hajó fölött, időnként meg-megpihenve az árbocrúdon. James a tat korlátjának dőlt, és a messzeséget pásztázta. New York sziluettje hátborzongatóan sötét volt így, hogy egyedül New Amsterdam jóval tompább fényei világítottak.

- Szerinted miért tette? – kérdezte James halkán. Mellette Albus, aki szintén a korlátnak dőlt, felvonta a vállát.

- Hogy megmentse apát és Titust, nem?

James tétován csóválta a fejét.

- Nem tudom. - Eltöprengett egy pillanatra, majd folytatta. - Máshogy is csinálhatta volna, nem gondolod? Akár... nem is tudom... megküzdhetett volna Morgannel az utcán, és megtörhette volna a helikopteren lévő bűbájt. Vagy halálra gondolhatta volna a VEFF-es gyilkosokat. Képes olyasmire. Még pálcára sincs szüksége.

Albus biccentett.

- Igen - szólt kételkedve. - De az az érzésem, megelégelte az öldöklést. Szerinted?

James mélyet sóhajtott. Eszébe jutott az út, amelyre Judith kényszerítette őket, át a Nexus függönyökön - az a rengeteg halál és szenvedés, amelynek szemtanúi voltak, a szeretteik, akiket a gonosz elleni harc közben gyilkoltak meg. Még az is Judith tervéhez tartozott; ezzel taszította Petrát abba az állapotba, melynek eredményeként meghozta a végső döntést.

- Nem csak apát akarta megmenteni - szólt végül James. - Próbált mindent megváltoztatni. Valószínűleg nagy hiba volt... alighanem csak még több halálhoz vezet... de talán egész egyszerűen belefáradt abba, hogy a dolgok olyanok, amilyenek. Talán ez volt az ő utolsó nagy elutasítása.

Albus összevonta a szemöldökét.

- Mit utasított el?

James megrázta a fejét.

- Mindent - szólt zord arckifejezéssel. - Egyszerűen... mindent.

Albus ezen elgondolkozott. A következő perc csendben telt el, aztán a fiú mocomogni kezdett, és benyúlt a hátsó zsebébe.

- Tessék - nyújtott át valamit Jamesnek.

- A pálcám - vette át öccsétől James a varázspálcáját. - Megtaláltad a klaccspályán?

Albus vállvonogatva dőlt neki ismét a védőkorlátnak.

- Gondoltam, még jól jöhet. Elmentem megkeresni, miután ti dimenziótúrára indultatok.

James lassan csóválta a fejét.

- Sosem fogok eligazodni rajtad, kis öcsi - szólt elismerően.

- Meg se próbáld! - felelte Albus.

Az alsófedélzeten, James tudta, az anyja éppen ágyba rakja Lilyt, és valószínűleg altatódalt énekel neki, mintha minden normális volna. Valahol máshol, talán a kapitány kabinjába, az apja és Titus Hardcastle az eljövendő időkről beszélgetnek. Percy bácsi és Audrey néni azonnal visszavonultak a szobájukba, amint a hajó kifutott, és alighanem próbálnak lidérces álomba merülni, mindössze néhány ajtónyira saját lányuk holttestétől. Molly addigra már elaludt anyja karjaiban. James úgy sejtette, Audrey néni egész éjszaka magához fogja szorítani a lányt, inkább alszik ülve, hátát a fejtámlának vetve, hogy legalább egy kis nyugalmat nyerhessen egyetlen megmaradt gyermeke alvó szuszogásából.

Lucy meghalt. James valahogy képtelen volt elhinni, még az ötletet is nevetségesnek tartotta. Vonakodva újra felidézte a lány utolsó pillanatainak emlékét, a szörnyű tehetetlenséget, amikor látta, hogy Judith gyilkos tekintettel felemeli a kezét. Lucy próbálta megmenteni Izzyt, s emiatt gondolkodás nélkül belerohant saját végzetébe.

James megrázkódott, s ahogy torkát száraz zokogás szorongatta, két dologra is

rádöbbsent: hogy Lucy tényleg elment, és hogy szerette őt. Nem ugyanazzal a szerelemmel, amit Petra iránt érzett, de nem is csupán úgy szerette, mint egy unokatestvért szokás.

Tehetett volna valamit, hogy megmentse? Cselekedhetett volna előbb? Vagy visszatarthatta volna őt valahogy? Forróság kúszott az arcába, miközben ezeken törte a fejét, és érezte, hogy szívét elönti a kínzó megbánás.

Sajnálom, Lucy, mondta magában, szíve leges legmélyéről, mintha csak egy ima volna. Tennem kellett volna valamit. Meg kellett volna akadályoznom, hogy bántson téged. Bocssáss meg...

Válaszként eszébe jutott a mondat, amit Lucy a Valentin-napi bál napján mondott neki, mikor majdnem megcsókolta őt, életében először. *Már aznap éjjel megbocsátottam, ismerte be szégyenlősen. Képtelen vagyok sokáig haragudni rád...*

Ám ez csupán egy emlék volt. Lucy hangja örökre elnémult. Könnyek szöktek James szemébe, de erővel visszafojtotta őket. Tudta, ha folyni hagyná őket, hosszú ideig nem apadnának, márpedig most túlságosan fáradtnak érezte magát. Hüvelyk és mutatóujjával megdörzsölte a szemét, és kitörölte belőle a könnyeket. Albus tapintatosan elfordult, majd szomorúan felsóhajtott. Alattuk a hajó széles tajtékot verve, némán szelte a kikötő hullámait. Hamarosan kiérnek az óceánra, és maguk mögött hagyják a félsötét ikervárost.

James szörnyen egyedül érezte magát. Valahol mögöttük, a messze-messzi távolban ott vannak Petra és Izzy. És mi lehet Judithtal, a tó úrnőjével? Vajon visszatért a Világok közti világba? James úgy vélte, nem. Most már ez volt az ő világa – az ő káosza. Akárhogy is, ki nem hagyná. Jamesnek volt egy határozott, rémes érzése, hogy egyiküket sem most látták utoljára.

Az egyre mélyülő sötétség végül túl sok lett Jamesnek és Albusnak. Szó nélkül végigballagtak a fedélzeten az ajtóig, ami az alsófedélzetre vezetett. Követték a folyosót, míg meg nem találták a szüleik kabinját. Addigra már Harry is ott volt Ginnyvel, aki valóban altatódalt énekelt a lassan álomba szenderülő Lilynek.

Ők legalább mind együtt voltak. Ez sokat számított, még ha nem is mindent.

Azon az éjjelen mind az öten egy kabinban aludtak, összebújva, mint a macskák, a két nagy ágyon.

A következő reggel James kipakolta azt a néhány ruháját, amije most volt. Az öltözékeket az édesanyja kapkodta össze a hálószobájából, mielőtt a mólóhoz dehoppant volna, és láthatóan elfelejtkezett a fia kedvenc farmerjáról. James felsóhajtott, és gondolatban feljegyezte magának, hogy legközelebb meg kell kérnie Ralphot vagy Zane-t, hogy küldje utána. Már éppen be akarta hajítani sporttáskáját a priccs alá, mikor észrevette, hogy a legalján zörög valami. Ismét felemelte hát a táskát, és belenézett. A sötétben egy pergamengalacsint pillantott meg, mely olyan szorosan volt összehajtogatva, hogy nem is látszottak rajta az élek. James rögtön felismerte, és a szíve hevesebben kezdett verni.

Óvatosan megérintette a kis csomagot, de semmi nem történt – se sodró erejű látomást nem tapasztalt, se telepatikus jeleket nem vett. Vigyázva kiemelte a csomagot, a szoba egyetlen kis asztalára tette, majd elsuttogta a varázsigét, amely kinyitja.

Mint korábban, a pergamenlapok most is maguktól szétnyíltak, akár egy origami virág, ám most nem Petra kézírásával voltak tele. Ezúttal csupán egyetlen sor állt a

legfelső oldal közepén. James a papír fölé hajolt, és homlokráncolva elolvasta az írást.

Ne feledd az ezüstszálat! Nem engedted el. Történjen bármi, ezt sosem felejttem el neked.

Nem volt aláírás, de Jamesnek nem is volt rá szüksége. Ismét összecsukta a pergamencsomagot, aztán csak meredt rá. Végül, majdnem egy perccel később a kezébe vette. Pálcáját a jobb farzsebébe süllyesztette, a pergamencsomagot pedig a balba.

Innentől kezdve végig ott hordta azt, egészen az utolsó alkalomig, mikor a lányt látta.

V É G E

És ennyi volt!

Mit gondolsz? Remélem, legalább annyira élvezted ennek a történetnek az olvasását, mint amennyire én élveztem a lefektetését tégláról téglára, kőről kőre.

A harmadik regény, a *James Potter és a Sorsok tárháza*, egyszerre volt a legnehezebb és a legszórakoztatóbb James Potter könyv, amit eddig írtam. Kitalálad miért, igaz? Az előző regények megírása (mint azt már többször is említettem) olyan volt, mint belebújni egy olyan jelmezbe, amit más tett híressé. Roxfortot nagy élvezet írni, főleg mivel Ms. Rowling olyan prímán megalkotta. Mindnyájan ismerjük ott a járást. Itt játszódó történetet írni könnyű, mert a találékonyságot igénylő munka javát már elvégezték.

A harmadik kötetrel azonban áttelepültünk az Alma Aleronba. Ott aztán semmi nem volt kész korábban. Leírhatatlanul jól mulattam (és igen, néha nagyon keményen dolgoztam), miközben a diribdarab ötletekből megteremtettem azt a világot. Remélem, legalább nyomokban emlékeztet a klasszikus kastélyra, amit mind ismerünk és szeretünk. Mit gondolsz? Visszajöjjünk még ide? Legyen több történet?

Ami a legfontosabb, beletúrjunk Pandora szelencéjébe, aminek fedelét Petra Morganstern sarkig tárta ennek a történetnek a végén? Próbáltam minél több kérdést rövidre zárni a sztori végének közeledtével, ennek ellenére azt vettem észre, hogy a történet mégis egy gigantikus függővéggel zárult. Elvégre, ahogy James is morfondírozik a végén, Judith még odakint van, ahogy a „Végzet nővérei”, Petra és Izzy is. A varázsvilág titkát durván belevágták a gyanútlan muglik arcába. Ez (ahogy azt Merlin nagyon is találóan megjegyezte) valóban mindent megváltoztat.

Talán mondanom sem kell, ennek itt még nincs vége. Remélem, elmesélhetem a maradékot is. Komolyan. De meglátjuk. Erre még nemsoká visszatérünk.

Egyelőre, mint mindig, nagyon szépen köszönöm, hogy követtél idáig, Kedves Olvasó! Nélküled, és a Grotto Keep fórumon lévő állandó társaságom nélkül ezek a történetek alighanem réges-régen befejeződtek volna. A te bátorításod és támogatásod, kritikáid és véleményeid csodálatosan inspirálóak voltak. Mindet nagyra értékelem, még ha (sajnos) nem is jut időm mindegyikre egyenként válaszolni.

Külön köszönet illeti titkos béta olvasóimat (ti tudjátok, kik vagytok). Ezek azok az emberek, akiknek állandó visszajelzései jelentősen befolyásolták a sztori alakulását. Ők azok, akik észrevették az összes hibát, összes folytonossági rést, odafigyeltek a dátumokra és az idővonal pontosságára, valamint segítettek kigyomlálni azokat a bekezdéseket, amelyek ilyen-olyan okok miatt nem működtek. Az ő közreműködésükkel ez a történet sokkal jobb lett, mint egyébként lett volna.

Szintén köszönet illeti fáradhatatlan szerkesztőmet, Julianna Sót, aki – mint eddig is – egyedül a sztori szeretete miatt dolgozik. Hasonlóképpen kiterjeszteném még a méltánylást a Grotto Keep fórumon működő szerkesztőcsapatomnak is, akik

megtalálták a megmaradt hibákat, amiket én raktam vissza az írásba hevenyészett szerkesztéseim során.

Mint korábbi könyveimnél, most is szeretnék szánni egy percet azokra a forrásokra, ahonnan szégyentelenül kölcsönöztem egy-két apróságot. Sok olvasó rengeteg filmes és popkultúrális utalást észre fog venni a könyv olvasása alatt, kezdve a *Vissza a jövőbe* cíművel, a *Poszeidón katasztrófán* és a *Poltergeist – A kopogó szellemen* át egészen a *Rémálom az Elm utcábanig*. Mivel ez a mese nagyrészt Amerikában játszódik, egyszerűen adta magát (legalábbis nekem), hogy telepokoljam ikonikus amerikai filmek előtti főhajtásokkal.

Ami ennél is lényegesebb, ahogy a *Kapuőr átka* sok hasonlóságot mutatott Ms. Rowling második könyvével, a *Titkok kamrájával*, úgy ez a regény a harmadikra, az *Azkabani fogolyra* üt. Ebben a történetben, mint az említettben, hőseinknek egy tévesen bebörtönzött barátot kell kiszabadítaniuk, melynek eredményeként a barát szökevényné válik, és bujkálásra kényszerül. Az ember csak reménykedhet, hogy Petra végzete valamivel jobb lesz, mint szegény Sirius Blacké, habár ígérni nem ígérhetek semmit.

Végül, térjünk vissza a kérdésre, amit (ebben biztos vagyok) sokan fel fognak tenni – sőt, ami azt illeti, páran már fel is tettek: LESZ negyedik könyv (és ötödik, hatodik, hetedik)?

Ugyan nem láthatjátok, de mielőtt megkísérelnék válaszolni erre a kérdésre, mélyet sóhajtok.

Az őszinte válaszom: hát *persze*, hogy lesz negyedik könyv. Már itt van a fejemben, ahogy az egész sorozat főbb részletei is. Tudom, hogyan fog véget érni. És (ha szabad ilyet mondanom) igazán jó lesz. Izgatottan tervezgetem az átívelő történetzálat – a *Megaplotot*, ahogy magamban nevezem –, mely most kezd beindulni, de...

De fogalmam sincs, *mikor* fogom megírni.

Ugyanaz igaz most is, mint mikor befejeztem a *Kapuőr átkát*. Nem kapok pénzt az írásért, és *sosem* fogok pénzt kapni a James Potter könyvekért. Van egy „fizető állásom”, és szerencsére szeretem is (jobbára). Bárcsak megélhetnék abból, hogy írok! Ennek érdekében befejeztem egy egészen saját regényemet (a címe „The Riverhouse”, melyből a www.riverhousebook.com oldalon olvashatsz is egy rövid ízelítőt). Persze betörni a kiadóvállalatok világába közismerten nehéz, és még mindig dolgozom az ügyön. Ha valaki tud segíteni – mondjuk, az egyik rokona irodalmi ügynök –, nos, tudjátok a dolgokat, igaz? Hehe. De egyelőre az az igazság, hogy a James Potter sorozat írása, akárhogy is nézzük, csupán egy szórakoztató (és igen, félelmetesen kifizetődő) hobbi.

Ha viszont tényleg azt akarjátok, hogy nekigyürkőzzek a James Potter 4-nek, küldjétek egy levelet a merlinus@elderscrossing.com címre. Mint mondtam, minden beérkező üzenetet elolvasok, és minél több bátorítást kapok, valószínűleg annál hamarabb kapok kedvet a következő regény megírásához. Őszintén szólva, most kell egy kis szünet. De csak egy egészen kicsi. Gyorsan elunom magam.

Ha tudni akarjátok, van egy ember, aki akár már holnap rá tudna venni az írásra. Az a személy, akinek ezeket a történeteket ajánlom, akinek a képzeletéből mindez kiserkent. Ha holnap kapok egy levelet Ms. Rowlingtól, amiben az áll: „Szia! Szóval, mi ez a nagy ötlet, hogy felfedted a mugliknak az egész varázsvilágot? Most mi fog

történni, te trónbitorló jenki!?” , akkor mérget vehettek rá, hogy estére már a gépnél ülök, és írok.

Tehát. Ha tényleg azt akarjátok, hogy azonnal nekilássak a könyvnek, kérjétek meg, hogy dobjon meg pár sorral.

És sok szerencsét hozzá! (mondta felemás, mindentudó vigyorral)

G. Norman Lippert

2010. január 23.

St. Louis, Missouri állam, USA